

Giới thiệu Xuyên Thành Em Gái Vai Ác

Tên khác: Xuyên thành vai ác hắc muội, Xuyên Thành Phản Phái Tha Muội

Dịch: Tiểu Tịch Nguyệt

- - -

Khi đại BOSS hắc hoá có em gái là người xuyên thư. Thẩm Du vô tình xuyên qua một quyển ngôn tình máu chó, trùng tên với một nhân vật nữ phụ, oanh liệt làm em gái của vai ác đó.

Theo tình tiết của truyện, vai ác sau khi tranh đấu quyết liệt với nam chính, kết cục là thân bại danh liệt. Mà kẻ đẩy vai ác đi lên con đường hắc hoá kia chính là một nữ phụ "bạch liên hoa".

Phù... Thẩm Du vượt mò hồi lạnh, may thay cô xuất hiện tương đối đúng lúc, đại vai ác lúc này chưa cùng bạch liên hoa dây dưa quá sâu, cũng không hoàn toàn hắc hóa, vẫn còn có thể cứu vớt.

Vì thế, cô bắt đầu từng chút từng chút đi phá hư cảm tình của bọn họ.

Ái ngờ, cái tên anh trai tiện nghi này thật sự quá biến thái, đứt trái cây, đập phá nhà trọ...

Huhu, đáng sợ!

- -

Đại vai ác: "Bảo bảo, nói cho anh nghe, em yêu thẩm anh có phải hay không?"

Tiểu bạch thỏ: "Không có, không có, chúng ta là anh em nha!"

Đại vai ác: "Đừng lộn xộn, cưng chỉ là đứa nhỏ được mẹ nhặt từ bãi rác về."

Tiểu bạch thỏ:.....

Một câu tóm tắt: Tôi xem anh như anh trai, liều mạng đến đây cứu vớt đời anh, còn anh chỉ muốn X tôi???

- - -

*Nữ chủ đúng là được nhặt về, không có quan hệ huyết thống

Nam chủ bệnh xà tinh, tâm cơ boy chính hiệu. Càng đọc càng thấy nam chủ là điểm sáng của truyện luôn. Đề cử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thẩm Du

Trời vào cuối hạ, thời tiết có chút oi bức.

Thẩm Du ngồi học cả một ngày, lúc ra khỏi trường đầu óc đã choáng váng. Sau lại còn leo lên xe bus tắc lư một đường, thiếu chút liền ngất đi. Lúc đến trạm vẫn là nhờ tài xế nhắc nhở hai lần mới bừng tỉnh, cũng do trạm này xuống rất ít người, nên bác tài đã sớm đem cô nhớ kĩ.

Thẩm Du vội vàng nói lời cảm ơn rồi từ từ đi xuống, vừa rời khỏi điều hoà mát lạnh trong xe, không khí nóng bức đã đập ngay vào mặt. Làn da vốn dĩ khô mát của Thẩm Du thoáng chốc rịn ra một tầng mồ hôi.

May mắn vùng này là khu biệt thự, hai bên đường đều có bóng râm, cô trốn dưới tàng cây mà đi mới không đến nỗi đem mình một giây thiêu trụi.

Vừa lúc ngang một bụi hoa, Thẩm Du dừng bước, từng cụm nhỏ lí ti màu tím nhạt đón gió phấp phới, đẹp đến mức làm lòng người ngửa ngáy. Kỳ thực Thẩm Du ngập ngừng chứng nó đã lâu, lần này thừa dịp xung quanh vắng người, rốt cuộc quyết định hướng tới bụi hoa vườn ma trảo.

Một trận gió thổi tới, mấy khóm hoa càng cuồng hoan nhảy nhót, Thẩm Du lên lút ngó nghiêng trái phải, xác định không có ai, bèn cẩn thận ngắt thêm một đoá...

Không chờ cô chậm rãi thưởng thức, một thanh âm vang dội liền từ xa truyền đến "Ủây! Em gái, không được hái hoa!"

Thẩm Du bị dọa đến nhảy dựng, quay đầu lại xem một cái, nhân viên bảo vệ ở trạm gác đằng xa đang hướng bên này xua xua tay. Cô xấu hổ thè lưỡi, nhanh tay véo thêm một bông hoa, sau đó tốc tốc bỏ chạy.

Đi khỏi đó một đoạn xa, Thẩm Du mới thả chậm tốc độ, đem hoa trong tay lên chớp mũi ngửi ngửi, chậm rì rì mà quay về nhà.

Dưới ánh chiều tà, bóng người kéo dài vô tận.

Cô vốn dĩ cũng gọi là Thẩm Du, nhưng tuyệt đối không phải là Thẩm Du hiện tại. Trước kia cô là một diễn viên có chút danh tiếng, hai mươi bảy tuổi, ban đầu học múa cổ điển, về sau bởi vì ngoại hình xuất sắc nên được tuyển vào đóng một bộ phim cổ trang. Vai diễn ấy tạo hình quá đẹp, nhân khí ngất trời, Thẩm Du sau đó nhận được thêm vài tác phẩm lớn, vì thế dần dần tạo nên danh tiếng, tiền đồ vô lượng.

Thế nhưng chưa chờ được huy hoàng, đoàn làm phim của cô trên đường bất ngờ gặp tai nạn, lao ra khỏi rào chắn rơi xuống vách núi. Tuy Thẩm Du không cảm nhận được một khắc đau đớn cuối cùng, nhưng ngấm lại với độ cao như vậy, kết cục khẳng định là bẹp thành thị nát không lệch đi đâu.

Lúc cô tỉnh lại thì linh hồn đã xuyên vào một cô gái khác, cũng tên Thẩm Du, hiện chỉ mới 20 tuổi, Học Viện Điện Ảnh năm thứ hai.

Nhưng tất thảy cũng không phải vấn đề gì lớn, mà quan trọng nhất, nơi này cư nhiên lại là thế giới trong một quyển tiểu thuyết! Tuy chưa chết hẳn, nhưng Thẩm Du chẳng hiểu sao lại biến thành vai phụ trong một cuốn sách.

Bất quá cũng có điều an ủi, đầu sao cô vẫn còn sống được lành lặn.

Thẩm Du sở dĩ biết được chuyện này là do trước khi xuyên qua, cô vừa vận có xem bộ tiểu thuyết trên, lại còn là xem đến nghiền ngẫm.

Lúc tiếp nhận được kịch bản phim cải biên, cô sắm vai nữ chính, bởi vì là lần đầu tiên diễn phim hiện đại, Thẩm Du sợ rằng mình đối với nhân vật lý giải không đủ thấu triệt, nên mới dạn dò trợ lý Hàn Hiểu Băng đi tìm mua nguyên tác về xem.

Đầu sách tên "Khi nào anh yêu em", cũng chính là thế giới mà cô đã tiến vào, hết thấy nhân vật cùng tình tiết đều giống y như đúc.

Thẩm Du đối với quyển tiểu thuyết này không có ý kiến, đối với việc mình xuyên thành nữ phụ yếu đuối nhất gan đến phát bực cũng không có ý kiến, điều duy nhất làm cô dễ tâm chính là, nhân vật này có một người anh trai quyền lực, tâm thần đại vai ác trong tác phẩm — Thẩm Tiêu!

Chính xác là một tên đại BOSS cùng bạch liên hoa nữ phụ dây dưa không rõ, lại đối với nam chính Tư Đồ Dật tranh đấu đá không ngừng, cuối cùng rơi vào thảm kịch.

Thẩm Du rất muốn vì mình thấp một nén nhang.

Cô gái này kỳ thật không phải em gái ruột của Thẩm Tiêu, mà là Thẩm phu nhân nắm đó từ bãi rác nhặt về. Nhà họ Thẩm tỉnh tỉnh trời sinh lạnh nhạt, sau khi bà Thẩm nhận nuôi cô cũng không mấy để tâm, chủ yếu là do Lý quán gia chăm sóc. Thẩm Du cũng sớm biết thân thế của mình, tuy rằng người nhà đối với cô rất khoan dung, tiền tiêu vật cũng cấp đủ, nhưng vẫn không thoát khỏi cảnh sống trong mặc cảm. Luôn cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, rõ ràng có tiền trong tay mà cứ sống kiểu bình dân, đến nỗi, đi học cũng chỉ toàn đi xe bus.

Một đứa trẻ đáng thương như vậy, lại có tên anh trai ương ngạnh kiêu ngạo, cả ngày bị khi dễ cũng thôi, có gì cuối cùng còn bị liên lụy rơi vào một cái kết cực thê thảm. Thật sự là quá bi thương.

Thẩm Du vừa nghĩ chuyện, vừa lấy chân khều khều hòn đá nhỏ ven đường, khi về đến sân nhà mới trông thấy một chiếc Toyota màu đen, chất lượng thường thường, vừa nhìn đã biết không thuộc về Thẩm gia.

Một người đàn ông trung niên đứng cạnh sườn xe, đầu trọc, mặt bóng dầu, bụng còn to hơn bụng bầu, thoạt nhìn vô cùng ngấy mỡ.

Thẩm Du vòng qua gã, hướng phía sân trong mà đi, ông chủ đầy mỡ kia vội vàng gọi giật lại "Cháu gái nhỏ, đây là nhà cháu sao?"

Thẩm Du đề phòng mà nhìn nhìn "Có việc gì vậy?"

Gã toét miệng cười, lộ ra một ngụm răng vàng khè "Kia xin hỏi, Thẩm Tiêu có ở nhà không?"

Thẩm Du nhú mày, lại đi thêm vài bước mới trả lời "VẬY CHÚ CÓ THỂ ĐI RỒI, ANH TÔI ĐI CÔNG TÁC CÒN CHƯA CÓ TRỞ VỀ!"

Nói xong cũng không thêm để ý đến gã, một đường không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong.

Đi dưới trời nắng to hồi lâu sẽ khát nước, Thẩm Du vừa vào nhà buồng cấp sách, liền chạy đến phòng bếp mở tủ lạnh, bên trong có đầy đủ các loại nước trái cây ướp đá, cô chọn cho mình một chai nước chanh.

Thẩm Du rót nước vào ly, cầm trên tay, vừa uống vừa xuyên qua cửa sổ phòng bếp nhìn ra bên ngoài, gã đầu mỡ kia còn ở đó.

Kỳ thật vừa rồi là cô nói dối. Thẩm Tiêu hôm nay quay về, buổi tối còn về nhà ăn cơm, cũng sẽ là lần đầu tiên sau khi xuyên đến đây cô chạm mặt Thẩm Tiêu.

Thẩm Du từng đọc qua nguyên tác, ở bên ngoài Thẩm Tiêu tuy tác oai tác quái, nhưng đối đãi người thân vẫn tương đối tốt. Nhiều ngày qua cô đã thật thận trọng mà suy xét, cảm thấy chính mình có lẽ nên dọn ra ngoài ở, rời xa Thẩm Tiêu, như vậy mới có thể tránh đi kết cục bị kịch cùng với nhà họ Thẩm. Cho nên cô quyết định, chờ sau khi Thẩm Tiêu trở về sẽ tìm cơ hội cùng anh ta nói chuyện, chỉ là dọn ra riêng mà thôi, ngày thường Thẩm Tiêu cũng không quá để ý đứa em gái này, hẳn sẽ không làm khó dễ gì.

Thẩm Du thực mau đem nước trái cây uống cạn, Lý quán gia không biết đi vào phòng bếp từ khi nào, thấy cô ở đó, liền cười ha ha "Đói bụng sao? Cơm tối đã chuẩn bị tốt, chờ tiền sinh trở về là có thể ăn."

Chú Lý là quán gia kiêm bảo mẫu của Thẩm gia, năm nay 60 tuổi, đáng người phúc hậu, lúc nào cũng vui vẻ tươi cười, đã vậy làm cái gì cũng giỏi. Từ sửa chữa gia dụng đồ điện đến xe chi luôn kim, chuyện lớn chuyện nhỏ đều vô cùng thuần thục. Tài nấu ăn càng là tuyệt nhất. Do vậy Thẩm Du từ sau khi xuyên qua đến nay, sức ăn mỗi lúc một nhiều.

Cô trộm chỉ ra ngoài sân hỏi nhỏ "Chú Lý, chú biết người đó là ai không?"

Ông lắc đầu, "Hắn là đến bàn chuyện làm ăn với tiền sinh."

Hai người đang trò chuyện, phía trong sân lại nhiều ra một chiếc Rolls-Royce, trông thực xa hoa kiêu ngạo.

Chú Lý vội vàng đẩy đẩy Thẩm Du "Tiền sinh đã trở lại, chúng ta ra cửa đón ngài ấy đi" nói xong liền xoay người đi rồi.

Thẩm Du bĩu môi nghĩ thầm, ngầu dữ vậy sao? Về nhà còn muốn có người nghênh đón! Nhưng cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn đi theo chú Lý ra ngoài.

Chiếc Rolls-Royce chậm rãi tiến vào trong sân, sau khi dừng lại hẳn, cửa sau từ phía trong đẩy mở, liền thấy một thân ảnh thon dài từ trên xe bước xuống. Đến lúc người kia hoàn toàn thẳng lưng đứng ở bên ngoài, Thẩm Du không khỏi đỏ r mặt.

Trước kia, bất luận là ở học viện múa hay giới giải trí, trai đẹp mà cô gặp qua quả thực nhiều như sao trời, tuy nhiên mặt đẹp đáng lại không chuẩn, thân hình dễ nhìn thì mặt mũi khó coi, cũng có vài người có được cả hai nhưng tỉ lệ xuất hiện là cực nhỏ.

Mà, cái tên Thẩm Tiêu bị tác giả miêu tả thành vai ác đệ nhất, đầu óc tâm thần đang đứng trước mặt cô đây, chính xác lại là hàng thật giá thật đại soái ca: mặt mũi sắc sảo hoàn mỹ, dáng dấp ưu nhã tinh chuẩn.

Thẩm Du không cảm cảm khái trong lòng: lớn lên đẹp như vậy, thoạt nhìn cũng không giống người đầu óc có bệnh a!

Trong sân, Thẩm Tiêu sau khi xuống xe vẫn đứng yên một chỗ, ánh mắt khinh phiêu phiêu mà đảo qua Thẩm Du, sau đó một tay gác lên mũi xe, lười nhác mà nhìn về phía cổng.

Ông chủ dầu mỡ ban nãy sẵn lúc xe của Thẩm Tiêu tiến vào đã don đả đứng chờ, vừa thấy người kia liếc mắt qua đây, liền vội vàng cúi đầu khom lưng mà đi tới, cười lấy lòng "Thẩm tổng, rốt cuộc gặp được ngài."

Thẩm Tiêu lơ đãng nhip nhip đầu ngón tay "Lâm tổng, tìm tới tận đây là có việc gì sao?"

Ráng chiều sắp tắt, sắc hồng cam bao phủ cả không trung, làm cho khuôn mặt tất cả mọi người như được mạ lên mình một tầng ánh sáng, thoạt nhìn thực mơ hồ.

Gã kia trước sau không dám thẳng lưng, phụng phất sinh ra liên thua người một bậc, chỉ xoa xoa tay mà rằng "Thẩm tổng ngài thật là quý nhân hay quên, thằng con phá gia bại tử nhà tôi tới qua vừa thua cược chỗ ngài một mảnh đất, ngài xem có thể hay không..."

Thẩm Tiêu nhú mũi, sau đó khoa trương làm ra vẻ bùng tỉnh đại ngộ "A, hoá ra là việc này."

Thấy người kia đã nhớ tới, Lâm tổng vội vàng nói "Mảnh đất kia đối với ngài chỉ là con kiến, nhưng đối với Lâm gia là toàn bộ gia tài, còn cầu Thẩm tổng có thể giơ cao đánh khẽ, thu hồi một phen đánh cược." Nói xong lời cuối cùng, gã đã nện được nước mắt ra tới.

Thẩm Tiêu cầm tay vào túi, chạm rì rì mà đi lên trước, lượn quanh gã một vòng, có chút buồn rầu mà nói "Thu hồi đánh cược? Vậy không phải uống công bạn rận một đêm qua hay sao?"

Họ Lâm vội vàng bầy tỏ thái độ "Chỉ cần không phải mảnh đất kia, Thẩm tổng nếu có yêu cầu khác tôi có thể đáp ứng, nhất định hai tay cung kính dâng cho ngài!"

Thẩm Tiêu nghe xong không nói nữa, chỉ lạnh nhạt mà nhìn, gã kia đứng dưới ánh mắt đầy uy áp của Thẩm Tiêu cũng bắt đầu đỏ mặt hời hợt. Thực mau, cả mặt kiện so-mi đều ươn nhẹp.

Sau đó mọi người chỉ thấy Thẩm Tiêu không chút quan tâm mà cúi đầu, nhìn xuống chân mình tất tắp "Giày thật là dơ."

Không đầu không đuôi một câu như vậy, đồng thời đem tầm mắt mọi người kéo đến trên chân. Nhưng kia một đôi giày da thoạt nhìn bóng loáng, dơ ở chỗ nào?

Thẩm Du nhất thời mờ mịt, thế nhưng họ Lâm lại lập tức hiểu ngay, vội vàng quý một gói, khom lưng mà nịnh nọt "Thẩm tổng, thỉnh ngài nâng cao chân ngọc."

Thẩm Tiêu nháy mắt bị chọc cười, hừ nhẹ ra tiếng, sau đó vô cùng kiêu ngạo mà nâng chân, dẫm đến trên vai đối phương, lại từ trong túi áo rút ra một mảnh khăn lụa, thông thả ung dung mà xoa xoa mũi giày. Giống như thứ hắn đang lau không phải một chiếc giày, mà là một kiện tác phẩm nghệ thuật xa xỉ.

Chờ sau khi ti mi đem giày sát qua một lần, Thẩm Tiêu lại nhìn nhìn, sau đó mới vừa lòng mà thu chân, tùy tay đem khăn lụa ném trên mặt đất "Được rồi, ông trở về đi, thiếu gia hôm nay tâm tình không tệ, tạm tha

cho một hồi."

Lâm tổng nháy mắt vui mừng khôn xiết, ngẩng đầu lên nói "Cảm tạ cảm tạ, phi thường cảm tạ. Thẩm tổng khoan hồng độ lượng."

Sau đó gã lại nói một đồng lời cảm kích rồi mới rời đi.

Thẩm Du nhìn một màn này từ đầu tới cuối, sớm đã là trộn mắt há mồm.

Chỉ thấy Thẩm Tiểu mọc ra bao thuốc, rút lấy một cây, châm lên rồi hút vào vài khẩu, sau đó nói với người tài xế đứng bên cạnh "Cho trợ lý Đỗ tức tốc hoàn tất thu mảnh đất đó vào tay rồi đem giấy tờ đến đây, miễn cho lão già này mỗi ngày tới phiền toái."

Thẩm Du.....

Mới đó không phải nói là chính mình muốn tha cho người ta một hồi sao? Nay vừa quay đi liền trở mặt?

Được rồi, cô thu hồi lại câu nói phía trước, người này tuy rằng lớn lên đẹp, rất tiếc lại là một kẻ đầu bị nước vô a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thú vị chỗ nào?

Chờ sau khi Thẩm Tiểu đi vào nhà, những người khác mới nối gót theo sau, Thẩm Du đi cuối cùng, lên lút mà đánh giá hần.

Vốn dĩ cảm giác của cô đối với nhân vật đại ác này cũng không quá rõ ràng, rốt cuộc chưa từng tiếp xúc. Trong sách miêu tả Thẩm Tiểu cuồng vọng tự đại, kiệt ngạo khó thuần, nhưng đối với đứa em gái nhất về này cũng xem như hiền lành. Cho nên ban đầu Thẩm Du không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn cảm giác bản thân có thể cùng Thẩm Tiểu thương lượng việc chuyển nhà. Nhưng vừa rồi phát sinh một màn này, lại khiến cho Thẩm Du đối với Thẩm Tiểu hiểu biết sâu hơn một chút, người này tuyệt đối không dễ chọc.

Tiểu thuyết có đề cập đến quan hệ giữa hai người cũng chỉ là ít ỏi vài nét bút, nói Thẩm Tiểu đối với em gái thực rộng lượng, tự nguyện cấp tiền tiêu vặt, quản thúc không nghiêm khắc, nhưng không có kỹ càng nói qua hai người hằng ngày ở chung như thế nào, càng ít mô tả lúc Thẩm Tiểu ở nhà là trạng thái ra sao. Dù gì mỗi lần hần có đất diễn đều là đối trời đối đất, kiều ngạo ương ngạnh, một bộ hận không thể đem tất cả mọi người đạp dưới chân. Làm vai ác, hần tuyệt đối là chuyên nghiệp nhất.

Thẩm Du nghĩ, việc dọn ra ngoài vẫn là nên chờ đến lúc tâm tình hần tốt lên rồi lại nói, chỉ là kiểu người sáng nắng chiều mưa như Thẩm Tiểu vậy, khi nào mới được xem như tâm tình tốt đâu?

Mặc kệ trong lòng đang suy tưởng hết chuyện này đến chuyện khác, ngoài mặt Thẩm Du vẫn là một bộ ngoan ngoãn ôn thuần.

Thẩm Tiểu sau khi vào nhà liền nhanh tay cởi áo khoác, lại tùy tay tháo xuống một đôi khuy măng-set ném lên bàn trà, sau đó cả người thả lỏng mà ngã vào sô-pha. Đôi chân quá dài duỗi không thoải mái liền dút khoát gác lên trên bàn, quơ quơ bàn chân, quay đầu về phía Thẩm Du nói "Cả ngày khúm núm khép nép, mau mau tới đây kêu một tiếng anh trai."

Thẩm Du.....

Chủ Lý đứng ngay bên cạnh, thấy cô phát ngốc liền nhẹ nhàng đẩy đẩy, ý bảo cô đi qua.

Cho nên Thẩm Du bèn tiến lên hai bước, ngoan ngoãn mà kêu "Anh."

Thẩm Tiểu hừ cười, vỗ vỗ bên cạnh "Lại đây ngồi, gần nhất có cái gì buồn phiền sao? Mau nói ra cho mọi người vui vẻ chút."

Thẩm Du.....

Mi đang nói chính là tiếng người sao?

Tuy rằng rất muốn cúi gằm đáp lên mặt kẻ điên kia, nhưng sau khi cố gắng hít thở trấn định tinh thần, Thẩm Du vẫn là nhẫn nhịn, cúi đầu đi đến bên cạnh hần ngồi xuống.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Thẩm Du chỉ cần nhẹ nhàng hít thở là có thể nghe được trên người Thẩm Tiểu nhàn nhạt mùi nước hoa Cologne, lạnh lẽo, thoải mái, tươi mát.

Thẩm Tiểu như cù gối lắc lắc chân, nghiêng mặt nhìn cô, nhãn quang sắc bén dừng lại trên người Thẩm Du nửa ngày sau đó mới ghét bỏ mà nheo nheo mắt "Cặp kính đó nặng tầm 2 ký không? Mang đến mũi đều sắp gãy. Còn cô, kiểu tóc này, cái mặt béo ú này, có phải hay không nên đập đi xây lại? Yên tâm, đừng sợ thiếu tiền."

Thẩm Du.....

Cô bỗng nhiên có điểm lý giải nguyên chủ thân xác này vì sao trở nên tự ti trầm trọng, hoá ra là bị người này cả ngày ghét bỏ.

Nhưng phải nói, Thẩm Du đối với cơ thể mình hiện tại cũng là thực bất đắc dĩ. Nguyên chủ cận nặng, kính dày chọi chết voi, cũng không muốn trị cho khỏi, liền như vậy cả ngày vác một cặp đít chai đen sì cũ rích, đem cả khuôn mặt che hơn phân nửa. Chắc do cảm thấy mặt quá béo, cho mới cố tình chọn kính thật to đi.

Ngoại trừ bị cận nặng, nguyên chủ còn là một cô nàng béo mập. Ngày hôm qua Thẩm Du vừa cân thử ở hiệu thuốc cạnh trường, 170cm cao thể nhưng nặng đến 85kg!

Thẩm Du cảm thấy, tác giả ban cho nguyên chủ cái loại giả thiết ngoại hình này quả thực vô lý, với tướng mạo như vậy, rốt cuộc bằng cách nào thi được Học Viện Điện Ảnh khoa biểu diễn? Không lẽ ban phóng vấn mất đều mù loà rồi sao?

Làm một diễn viên múa cổ điển chuyên nghiệp, Thẩm Du đối với bản thân yêu cầu phi thường nghiêm khắc, tỉ lệ mỡ, cơ bắp, độ mềm dẻo, kể cả sau khi tốt nghiệp nhiều năm đi nữa cô vẫn kiên trì luyện tập mỗi ngày một giờ chính là vì bảo trì vóc dáng ở trạng thái tốt nhất.

Khi mới vừa xuyên đến đây, lần đầu tiên nhìn thấy thân thể này, Thẩm Du thiếu chút nữa đã bị dọa cho ngất xỉu. Chờ sau khi lấy lại bình tĩnh cô mới tự an ủi mình, béo cũng không sao, vẫn còn cứu được. Chờ sau này chậm rãi tập luyện, chung quy vẫn có thể gầy xuống.

Vậy mà hiện giờ bị Thẩm Tiểu thẳng mặt cười nhạo như vậy lại không khỏi cảm thấy buồn bực. Cho nên Thẩm Du nhỏ giọng kháng nghị "Em không cần đi chỉnh dung."

Thẩm Tiểu cười nhạt một tiếng, không nói gì nữa.

Chủ Lý sợ rằng hai người tiếp tục đề tài này, sẽ nói đến mức Thẩm Du phát khóc, không phải ông phóng đại, mà là chọc đến người ta rớt nước mắt cái loại sự tình này trước đây đã phát sinh quá nhiều lần. Nên bèn lên tiếng hỏi "Tiên sinh, tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong, bây giờ ăn sao?"

Thẩm Tiểu gật đầu "VẬY ăn đi."

Thẩm Du như được đại xá, vội vàng phát dậy rời khỏi sô-pha, động tác quá mức mạnh mẽ dút khoát kia làm Thẩm Tiểu nhướng mày.

Hai anh em vốn dĩ không thân cận, càng không có đề tài gì để nói, chỉ cần Thẩm Tiểu không chủ động trêu chọc Thẩm Du là hai người có thể tương đối yên lặng, chung sống hoà bình. Thêm trù nghệ xuất quỷ

nhập thần của chú Lý, thời gian dùng cơm ngắn ngủi nói chung vẫn rất nhẹ nhàng.

Sau khi ăn xong Thẩm Tiêu buông chén đĩa, phân phó "Chú rửa một ít anh đào để ngoài phòng khách." sau đó trở lên lầu tắm rửa.

Chú Lý nhìn Thẩm Du liếc mắt một cái, mới đối với Thẩm Tiêu gật đầu trả lời "Đã biết."

Chờ Thẩm Tiêu đi mất, Thẩm Du mới đứng dậy giúp chú Lý thu thập bàn ăn, gần đây mỗi ngày cô đều làm những việc này nên chú Lý cũng quen rồi.

Thấy Thẩm Du thất thần mà cho chén đĩa vào máy, chú Lý vừa rửa anh đào vừa hỏi "Làm sao nhớ nhỏ như vậy, có tâm sự? Hay là ở trường học bị khi dễ?"

Thẩm Du xua xua tay "Cháu không sao."

Nhìn mấy quả anh đào tươi ngon lạnh trong gió, Thẩm Du có chút thòm thèm, vừa định với tay trộm ăn một quả liền bị chú Lý chụp lại "Đừng động, cái này là của tiên sinh, tiên sinh mà biết cháu ở đây ăn vụng lát nữa sẽ nổi giận."

Thẩm Du.....

Tên kia là đồ nhỏ mọn, ăn của hần một quả anh đào thôi cũng không được?

Chú Lý sau khi chụp bay tay cô, lại tiện thể đưa sang một quả táo "Gặm tạm cái này đi."

Thẩm Du nhận lấy quả táo, giương mắt nhìn nhìn sau đó nghĩ thầm trong bụng, dĩ ngộ khác biệt có cần rõ ràng như vậy không!

Thẩm Tiêu còn chưa tắm xong, bất thành linh chuông cửa vang lên, chú Lý giao lại giỏ anh đào cho Thẩm Du bảo cô mang đến phòng khách, còn mình đi mở cửa.

Thẩm Du mang anh đào ra ngoài, do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn không có ăn vụng, cô hiện tại là tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn yếu đuối, phải bảo trì hình tượng tốt đẹp mới được.

Chú Lý nhanh chóng đem người mời vào trong, người đàn ông mời đến tuổi tác so với Thẩm Tiêu cũng không sai biệt lắm, mang kính nửa gọng, lịch sự văn nhã, trên tay còn cầm một túi công văn.

"Trợ lý Đỗ cậu ngồi một chút, tiên sinh đang tắm, thực mau sẽ xuống tới."

Thì ra là trợ lý của Thẩm Tiêu, xem chừng là đến bàn công vụ.

Thẩm Du mau lẹ mà đem quả táo gặm hết, nghĩ kế tiếp hần là không có việc của mình, vừa chuẩn bị đứng dậy đi về phòng lại nghe chú Lý nhắc "Chờ lát nữa rồi lên, miễn cho mắt công lại phải đi xuống."

Vì sao còn phải trở xuống? Chẳng lẽ còn có chuyện gì yêu cầu cô làm?

Thẩm Du không hiểu ra sao, đang lúc muốn hỏi rõ ràng lại thấy Thẩm Tiêu buộc một kiện áo tắm lông léo từ trên lầu bước xuống, tóc ướt, tay còn cầm khăn lông rối loạn chà lau, sau đó đem toàn bộ tóc hất ra phía sau, để lộ đường cong sắc bén cùng ngũ quan tinh xảo, ngạo nghễ đến không ai muốn tới gần.

Trợ lý Đỗ vừa trông thấy hần liền nhanh nhẹn mở công văn ra "Thẩm tổng, giấy ghi chuyển giao mảnh đất kia tôi đã hoàn thành tốt, mời ngài xem qua một lượt."

Thẩm Tiêu xua xua tay "Cậu đọc cho tôi nghe là được, lười xem"

Nói xong, hần thông thả ngồi xuống sô-pha, sau đó lại lần nữa vỗ vỗ vị trí bên người mình mà nói với Thẩm Du "Lại đây."

Thẩm Du đầy mặt kiêu dè, lần đầu tiên cô phát hiện bản thân đứng trước trên bệnh xá tính* này, quả thực một chút sức chiến đấu đều không có.

*bệnh xá tính: bệnh thần kinh

Đừng nóng giận đừng nóng giận, mình chỉ là một chú thỏ đáng yêu!

Làm xong công tác tư tưởng, Thẩm Du oanh oanh liệt liệt đi đến ngồi cạnh Thẩm Tiêu. Lần này không còn nghe thấy mùi Cologne, chỉ thoang thoảng ngửi được hương sữa tắm tươi mát.

Sau khi ra hiệu cho trợ lý rằng có thể bắt đầu công việc, Thẩm Tiêu liền kéo giỏ anh đào trên bàn tới gần, tỉ mỉ chọn ra một quả sau đó đưa tới bên miệng Thẩm Du, ra lệnh "Há mồm."

Thẩm Du.....

Tên nào hồng này muốn làm cái gì? Đút cô ăn trái cây sao?

Chờ nửa ngày thấy cô không nhúc nhích, Thẩm Tiêu mất kiên nhẫn mà dùng quả anh đào khều khều cánh môi của Thẩm Du, sắc mặt hơi trầm xuống "Ăn!"

Thẩm Du trong lòng cảm thấy khó hiểu, lại có chút sợ hãi, cuối cùng vẫn là thuận theo, há mồm ăn luôn.

Nhìn cô em gái ngoan ngoãn nhai anh đào, ngẫu nhiên sẽ có ít giọt nước trái cây màu đỏ từ khóe miệng nàng tràn ra, Thẩm Tiêu rút cuộc hài lòng cười một cái, giống như chơi vui thật sự "Ngoan, tiếp tục."

Sau đó, trong lúc trợ lý Đỗ đem văn kiện đọc xong, Thẩm Tiêu vừa cười vừa đem từng quả từng quả anh đào đút cho Thẩm Du ăn.

Thẩm Du càng ăn càng cảm thấy sồn tóc gáy, vừa rồi ở phòng bếp chú Lý còn không cho đụng vào, nói Thẩm Tiêu sẽ nổi giận. Kết quả đi một vòng, thứ này vẫn rơi vào miệng cô, chỉ là người thao tác biến thành tên anh trai thần kinh này mà thôi. Chính là, vì cái gì? Đút cô ăn anh đào chơi vui sao? Thù vị ở chỗ nào?

Thẩm Du thất thần mà nghĩ đến một đồng vấn đề, kết quả không cẩn thận liền đem cả ngón tay ngoạm đi vào, hơn nữa cắn còn không nhẹ.

Thẩm Du.....

Chú Lý:.....

Trợ lý Đỗ:.....

Thẩm Tiêu bỗng nhiên trừng to đôi mắt, sau đó vui vẻ lên tiếng "Ha, vật nhỏ, rốt cuộc biết cắn người rồi?"

Thẩm Du.....

Ngữ khí này, tại sao nghe như là đang nói chuyện với một con sủng vật đâu?

Ô ô ô...mẹ ơi, con muốn về nhà, ở đây có biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Kịch bản tiến độ

Thẩm Du thề, cô tuyệt đối không hề có ý, chỉ là nhất thời thất thần không khéo cần trúng hấn mà thôi. Nhưng xem về mặt ngạc nhiên vui sướng của Thẩm Tiêu, càng giống như bị cần đến sáng khoái đi. Mẹ nó, tên này đúng là có bệnh!

Trợ lý Đỗ ngồi bên cạnh chỉ tạm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục đọc, giống như cảnh tượng trước mắt đã nhìn mãi thành quen. Chủ Lý vội vàng chạy đến chăm trà cho mọi người, muốn mượn cơ để dời đi lực chú ý của Thẩm Tiêu, nào ngờ tên này bị cần đến sáng rồi, lại nhón tay chọn một quả khác đưa lên miệng Thẩm Du, nhỏ giọng dụ dỗ "Tới, tiếp tục."

Ngón tay thon dài hoàn mỹ, chỉ cầm một quả anh đào cũng đẹp như tranh vẽ, đáng tiếc bàn tay xinh đẹp như vậy lại có một người chủ thần kinh.

Thẩm Du cảm thấy đau đầu, đây là muốn cô tiếp tục ần hay tiếp tục cần, không thể nói rõ chút sao? Rốt cuộc là muốn cô phối hợp như thế nào?

Cuối cùng, Thẩm Du lựa chọn ngoan ngoãn mà đem anh đào nuốt vào trong miệng.

Kết quả vẫn là chọn sai.

Chỉ thấy Thẩm Tiêu nhú mồm, bất mãn mà hỏi "Vì sao không cần?"

Thật đúng là đang đợi cô cần người? Tật xấu gì vậy! Thẩm Du chớp đôi mắt, làm ra vẻ đáng thương "Anh, em ăn no rồi, sắp nôn."

Nói xong còn hợp tình hợp lý mà làm động tác nôn mửa, đương nhiên, cái đó chỉ là ngẫu hứng biểu diễn.

Bất quá mới vừa ăn xong com chiều, gặm nguyên quả táo, còn bị nhồi cho một đồng anh đào, dạ dày cô đích xác đã căng đến sắp nứt toác.

Thẩm Tiêu theo bản năng mà lui người về sau một chút, hạ giọng uy hiếp "Dám nôn, anh đây liền đem đồng nôn đó trộn salad rồi nhét trở vào, muốn thử hay không?"

Thẩm Du sợ hãi che miệng, liên tục lắc đầu, này cũng quá ghê tởm đi! Về sau làm sao cô còn nuốt trôi salad được nữa?

Hiển nhiên, Thẩm Tiêu cũng mất hứng thú tiếp tục chơi, ném trái cây trở lại bàn trà mà nói "Mất hứng rồi, lẩn đi."

Thẩm Du lại lần nữa kiến thức được cái gì kêu "trở mặt như trở bàn tay", nhưng cũng trộm thở phào nhẹ nhõm, lạnh lẽ mà đứng dậy rời đi sô pha. Chỉ sợ đi chậm, hấn lại sẽ nghĩ ra trò yêu ma quái quỷ gì mới.

Thẩm Du thật sự là không thông, trong sách rõ ràng nói nguyên chủ từ nhỏ nhất gan tự ti, ngày thường cùng Thẩm Tiêu cơ hồ không tiếp xúc. Vậy vì cái gì đột nhiên hấn lại muốn đút cô ăn trái cây, hơn nữa động tác thuần thực, thoạt nhìn liền biết không phải lần đầu tiên, lại là cái chuyện gì? Không lẽ đơn thuần chỉ vì hấn lên con điên?

Về phòng tắm rửa một lượt rồi trở ra, Thẩm Du mới phát hiện mình đã bỏ quên đi động dưới bàn ăn. Cô đứng tại chỗ rối rắm hồi lâu mới quyết định đi xuống lầu lấy, chịu thôi, dưới đó có một tên tâm thần, thấy sợ cũng là phản ứng bình thường.

Rón rén từng bước xuống cầu thang, Thẩm Du trộm nhìn một vòng quanh phòng khách, phát hiện tên Thẩm Tiêu đang lười nhác dựa vào sô pha cùng trợ lý Đỗ bàn công việc, cơ bản không nhìn tới cô.

Thẩm Du hít thở sâu, nhón mũi chân, chậm rãi chuẩn vào nhà ăn. Phòng bếp cách phòng khách một vách ngăn, bên trên đặt vài chậu cây cảnh. Thoạt nhìn giống như hai không gian độc lập, tuy nhiên nếu đứng ở nhà ăn vẫn mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện vọng lại từ phòng khách. Vốn dĩ Thẩm Du không định nghe lén, nhưng khi cái tên Bạch Mộ Tinh rơi vào tai, cô không tự chủ được mà vênh cổ lên nghe.

Bạch Mộ Tinh là một nhân vật phụ máu chó trong tiểu thuyết, từng là mối tình đầu tươi đẹp trong lòng nam chính Tư Đồ Dật, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà phải chia tay. Về sau, à một lòng muốn cùng Tư Đồ Dật gương vỡ lại lành, ai ngờ Tư Đồ Dật đã phải lòng nữ chính Viên Duyệt. Bạch Mộ Tinh cầu mà không được, vì yêu sinh hận, quay sang ôm ấp vai ác Thẩm Tiêu, ri tai xúi giục hấn đi hãm hại nam chính. Thẩm Tiêu tuy thủ đoạn âm hiểm, nhưng Tư Đồ Dật là ai? Kề có hảo quang nam chính đi nhiên cuối cùng vẫn là chuyển bại thành thắng, cho Thẩm Tiêu một đòn trí mạng.

Tóm lại, Thẩm Tiêu sở dĩ đi ngu ngốc mà đi khiêu khích Tư Đồ Dật, hoàn toàn là do Bạch Mộ Tinh. Nữ nhân này quả thực chính là tai họa, cuối cùng làm cho Thẩm Tiêu chết thảm. Thời điểm Tư Đồ Dật chất vấn Bạch Mộ Tinh, à còn phi thường vô tội mà nói, nguyên do à biến thành như vậy hoàn toàn là do Tư Đồ Dật tạo nghiệp, nếu lúc trước đồng ý quay lại thì đã không có gì xảy ra.

Rõ ràng làm hết chuyện ác, cuối cùng còn vô tội nhu nhược mà chỉ trích là mọi người bức bách mình, quả thực là một đoá bạch liên hoa biết đi tiêu biểu!

Cho nên vừa nghe được bọn họ nhắc tới Bạch Mộ Tinh, Thẩm Du mới đề tâm như vậy.

Hai người ngoài phòng khách có lẽ cũng không quan tâm có người trộm nghe hay không, thanh âm trò chuyện không hề hạ thấp, vừa lúc làm cho Thẩm Du nghe được rõ ràng.

Trợ lý Đỗ nói "Bạch Mộ Tinh hiện tại danh khí không nhỏ, mời cô ấy đến làm người đại diện chỉ sợ tốn không ít công sức."

Thẩm Tiêu cười cười "Bây giờ còn có thứ gì mà tiền không mua được? Minh tinh lại như thế nào? Không xong thì lại ra giá cao chút."

"Tôi hẹn cô ấy cuối tuần gặp mặt, Thẩm tổng lúc đó có muốn đến hay không?"

Thẩm Tiêu nghe ra không mấy hứng thú nhưng vẫn nói một câu "Có ảnh chụp không? Trước nhìn một cái."

Khẩu khí kia, không khác gì tùy tiện đi chợ chọn một cái bắp cải.

Nghe đến đó, Thẩm Du nhin không được nuốt nuốt nước bọt, từ bọn họ đối thoại, cô rốt cuộc có thể xác nhận cốt truyện tiến độ đang đi đến đâu. Xem ra Thẩm Tiêu với Bạch Mộ Tinh còn chưa thông đồng, tên đại BOSS thần kinh này vẫn chưa đi treu chọc Tư Đồ Dật.

Nhưng cũng nhanh thôi, Bạch Mộ Tinh hiện giờ ở giới giải trí đang có danh tiếng, dễ dàng tiếp được vị trí người đại diện cho Thẩm thị, lúc sau hai người gặp mặt, thực mau sẽ dễ mất đến nhau rồi cấu kết cùng làm việc ác.

Cho nên nói, lần hợp tác này chính là một cái bước ngoặt trong cốt truyện.

Thẩm Du nghĩ, rốt cuộc cũng không liên quan đến mình, sự tình quan trọng trước mắt là cô phải tìm cách dọn khỏi đây. Chỉ bằng cái độ não úng của Thẩm Tiêu mà suy xét, nếu tiếp tục cùng hấn ở chung nhà, người làm bằng sắt còn muốn hồng.

Cô còn trẻ, sinh mệnh có được không dễ dàng gì, phải quý trọng, phải rời ra tên bệnh xà tinh kia mới đúng.

Xuyên đến đây mấy ngày, giấc ngủ của Thẩm Du vẫn luôn thực ổn, nhưng buổi tối hôm nay cô lại gặp phải ác mộng. Trong mơ, Thẩm Tiêu hoá thành yêu quái đầu người thân rắn đuổi theo cô khắp nơi, lại còn lấy cái đuôi quật đến quật đi. Thẩm Du hét chói tai hỏi hấn vì cái gì muốn đuổi theo cô, Thẩm Tiêu cười khằng khặc mà trả lời, bởi vì hấn mắc bệnh xà tinh.

Ngày hôm sau Thẩm Du tỉnh dậy, đầu đau muốn chết, một chút tinh thần đều không có nhưng vẫn gian nan bò dậy vận động.

Nguyên chủ tuy rằng hết cận lại mập, nhưng kỳ thật năng tăng rất tốt. Cao 170cm, da trắng, ngũ quan thanh tú. Chỉ cần có thể gầy xuống, lại trị cho hết cận hay mang kính áp tròng, khẳng định sẽ không kém.

Thẩm Du xuất thân nghề múa, chịu không thấu nhất chính là cơ thể béo phì, cô dự định dùng thời gian hai tháng tới để giảm xuống cân nặng mình muốn.

Bởi vì có kế hoạch này cô mới không muốn ở lại Thẩm gia, sợ Thẩm Tiêu sẽ nhìn ra manh mối.

Lặng lẽ ở trong phòng rèn luyện hơn một giờ, sau khi ra một thân mồ hôi, Thẩm Du mới đi tắm rồi xuống lầu ăn bữa sáng.

Hôm nay buổi sáng có hai tiết học, cô còn phải tranh thủ sớm chút để bắt kịp xe bus.

Dưới lầu chỉ có một mình chú Lý đang nấu ăn, giờ này Thẩm Tiêu hẳn là còn lăn lộn trên giường ngủ nướng. Thẩm Du sau đó liền nghĩ đến giấc mộng xà tinh bệnh kia, cảm thấy chính mình có lẽ bị Thẩm Tiêu dọa thành bóng ma tâm lý.

Chú Lý thấy Thẩm Du xuống lầu, liền vui tươi hơn hờ chào hỏi, nhanh chóng bung lên món mà cô thích nhất "Ăn nhiều một chút, bên trong vẫn còn."

Thẩm Du lắc đầu "Nhiều quá ăn không hết, hơn nữa, cháu cũng quá béo rồi."

Chú Lý sững sốt một chút, cho rằng bởi vì lời nói của Thẩm Tiêu hôm qua làm cô phiền lòng, liền vội giải thích "Cháu cũng biết, tiền sinh nói chuyện đều là như vậy, nói qua một lần là quên ngay, đừng để bụng."

Thẩm Du gật gật đầu, bụng ily sừa đậu nành kễ lên miệng nhấp nhấp.

Chú Lý ngồi xuống đánh giá một hồi, hỏi "Chú thấy gần đây cháu luôn có tâm sự, đã xảy ra chuyện gì?"

Đường như bởi vì nguyên chủ được chú Lý chăm sóc từ nhỏ, nhìn một cái liền biết cảm xúc của cô không đúng cũng là bình thường.

Thẩm Du vừa định lắc đầu phủ nhận, ngay sau đó liền nghĩ đến, chú Lý ở Thẩm gia nhiều năm như vậy, đối với quan hệ của Thẩm Du và Thẩm Tiêu thực hiểu biết, cũng rất thương cô. Kìa nếu muốn dọn ra ngoài, cô phải hay không nên bắt đầu từ chỗ này mà xuống tay?

Thẩm Du phảng phất thấy được ánh bình minh hy vọng, vội vàng sửa lời "Gần đây chương trình học rất nặng, cháu đăng kí học phụ đạo, qua lại bằng xe bus quá mệt. Chú Lý, cháu muốn thuê phòng trọ gần trường mà ở, chú cảm thấy việc này anh trai cháu sẽ đồng ý không?"

"Dọn ra ngoài?" Chú Lý rất là ngoài ý muốn, tiểu thư luôn luôn nhất gan, không có chủ ý, vậy mà lần này muốn dọn ra ngoài! Xem ra là thật sự trưởng thành.

Nghĩ nghĩ, chú Lý nói với Thẩm Du "Bằng không, để chú Lý giúp tiểu thư dò thử ý kiến của tiền sinh?"

Thẩm Du vô cùng kích động "Cảm ơn chú Lý!"

Chú Lý xua xua tay "Trước đừng vội cảm ơn, còn không biết tiền sinh có đồng ý hay không đâu."

"Cháu vẫn muốn cảm ơn chú trước." Thẩm Du nhoen miệng cười, không cần chính diện đối mặt với bệnh xà tinh, thật tuyệt vời!

Buổi học hôm nay, Thẩm Du như thường lệ tìm một góc khuất mà ngồi xuống, bạn bè cùng lớp có vẻ không thích cô. Mà dù bọn họ là cố ý hay vô tình xa lánh, Thẩm Du cũng không rảnh để đi chọc người.

Tuy nhiên, cô không trêu chọc người khác, cũng không có nghĩa là người khác sẽ dễ yên cho cô.

"Ai ui, đây không phải thiên hạ đệ nhất Thẩm Mập hay sao? Nửa tháng không gặp, xem ra lại phát phì rồi." Một giọng nói nhu nhu tỉnh tể vang lên.

Thẩm Du ngẩng đầu nhìn, liền thấy một cô gái trang điểm thời thượng đang đứng bên người mình, ánh mắt ghét bỏ rõ ràng không thêm che dấu.

Thẩm Du nghĩ, đầu năm nay kễ kớn lên không biết nói tiếng người quả thực quá đông, tuy nhiên đáng đáp cũng không tởi.

Lúc này lại có người đi tới, vỗ vỗ bả vai người nọ "Bạch Mộ Vũ, cậu tìm con béo ấy nói chuyện làm gì?"

Thẩm Du!!!

Nữ nhân này vậy mà lại là em gái của Bạch Mộ Tinh, một ả vô cùng đáng ghét thường hay bắt nạt nguyên chủ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Dọn ra ngoài

Sau khi xuyên đến đây Thẩm Du cũng không lười biếng, mỗi ngày đi học đúng giờ. Ban đầu cô còn lo thói quen sinh hoạt khác thường sẽ làm người ngoài sinh nghi, nhưng mấy ngày vừa rồi Thẩm Du đã biết mình lo lắng dư thừa. Bởi vì tồn tại cảm của nguyên chủ trong thế giới này quả thực thấp đến không thể thấp hơn, nói trắng ra là, người khác nhìn cô đều lười nhìn, trực tiếp xem cô như không khí.

Thẩm Du có điểm nghỉ không ra, nguyên chủ rốt cuộc thế nào mà lăn lộn được đến nước này? Cur nhiên có thể làm cho chính mình bị cô lập đến cảnh giới như vậy, trình độ tự ti có phải hay không đã cận đấy?

Đúng là cái phạm trù này, Thẩm Du không có khả năng lý giải.

Đời trước Thẩm Du là diễn viên múa chuyên nghiệp, lúc còn ở trường thành tích ưu tú, bởi vì một khúc Đôn Hoàng Tụng mà trở nên nổi danh, vừa tốt nghiệp còn được đoàn làm phim đề mắt. Nhờ ngoại hình cổ trang xuất sắc mà được làm khách mời mấy bộ liên tục, nhân khí tuy không thể so với đại minh tinh nhưng tốt xấu gì cũng là tam tuyến tiểu hoa đán. Mỗi lần cô tham gia sự kiện, mặc kệ là fan thật hay fan qua đường, đều đông đến mức phải có bảo an đứng ra giữ gìn trật tự mới xong. Nghe nói còn được bầu chọn xếp thứ hai danh hiệu "Nữ minh tinh được trạch nam yêu thích nhất."

Cho nên dù là thời đi học hay lúc đã theo nghiệp diễn, Thẩm Du đều chịu mọi người chú mục, cô quen được chú ý, lại càng thưởng thụ cảm giác được chú ý.

Giống như hiện tại, hoàn toàn bị xem như người trong suốt mà xa lánh chính là tình huống mà Thẩm Du chưa bao giờ kinh qua. Điểm này làm cho cô nhiều ít trong lòng cảm thấy chênh lệch.

Nhưng Thẩm Du cũng sẽ không oán trời trách đất, nếu đã xuyên qua để thay thế nguyên chủ, vậy cô nên điều chỉnh tâm lý, đối mặt hết thảy thật tốt mới đúng.

Bất quá, Thẩm Du cũng không định làm ra thay đổi gì to tát, tuy rằng trở thành người trong suốt không bạn không bè, nhưng nhân dịp này có thể tĩnh tâm học hành. Không ai quấy rầy, càng không ngại phải cùng người giao tiếp lấy lệ. Có thể nói, từ bỏ tên Thẩm Tiêu có bệnh kia, kỳ thật xuyên đến đây chính là đoạn thời gian cô trải qua an an tĩnh tĩnh nhất trong đời.

Nhưng hiển nhiên, vẫn sẽ có người xem cô không vừa ý. Thẩm Du giương mắt đánh giá Bạch Mộ Vũ, trong sách nhắc tới, chị em họ Bạch lớn lên phi thường xuất sắc. Chị gái trong giới giải trí đồ vận, thì đứa em cũng chẳng kém ai. Bạch Mộ Vũ tính tình hào phóng, thích cạnh tranh, nhưng không tâm cơ như Bạch Mộ Tinh nên cũng dễ dàng đắc tội nhiều người.

Hiện tại xem ra, kễ này quả nhiên không phải thứ đồ chơi gì tốt, vừa xuất diễn liền kêu người ta mập nọ mập kia, béo chút làm sao vậy? Lại không phải ăn hết cơm nhà à!

Thẩm Du tuy rằng cũng có chút ghét bỏ chính mình béo ú, nhưng không thể chấp nhận người khác ác ý chê cười, trong lòng dấy lên một đoàn hoá. Ánh mắt nhìn về phía Bạch Mộ Vũ không khỏi sắc bén vài phần.

Bạch Mộ Vũ còn đang dao dạt đặc ý, bất nạt kễ đáng thương này chính là thú vui tiêu khiển mỗi ngày. Chi cần gặp Thẩm Du ở đâu, ả liền ngửa miệng đi lên chèn ép một chút, có điều hôm nay Thẩm Du thoát nhìn có chút khác thường, giống như ánh mắt không đúng lắm.

Lúc trước mỗi khi nhìn vào Thẩm Du, ánh mắt của cô luôn né tránh không cùng người khác đối diện. Y như ăn trộm. Có khi còn dút khoát cúi đầu không dám nhìn ai, thế nhưng hôm nay không những cả gan cùng Bạch Mộ Vũ mặt đối mặt, đã vậy ánh mắt kia thoát nhìn còn rất có lực sát thương.

Con nhỏ này hôm nay uống lộn thuốc?

Hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, giống như im lặng dùng ánh mắt mà chém giết đối phương, người mới tới kia không rõ mà đứng bên cạnh tiếp lời "Giáo sư tới, đừng có gây chuyện nữa, mau tìm chỗ ngồi rồi kể bọn này nghe mấy hôm nay cậu đi Châu Âu như thế nào."

Vì thế hai người liền tùy tiện tìm một chỗ gần với Thẩm Du mà ngồi, sau đó nhỏ giọng trò chuyện, bốn phía đối với Bạch Mộ Vũ cũng coi như quen biết, đều vây lại nghe cùng.

Thẩm Du vô tình ngồi gần cũng bị bức nghe vài câu, mới biết được Bạch Mộ Vũ mấy ngày nay không đi học là vì bạn đi đóng nhân vật khách mời trong một bộ phim của Bạch Mộ Tinh, sau đó thuận tiện ở lại bên kia chơi mấy ngày.

Bạn học nghe xong ngưỡng mộ không ngớt "Cậu may mắn quá, có chị gái lợi hại như vậy, chị Mộ Tinh mới đây lại lên hotsearch! Nghe nói sắp được làm người đại diện cho Thẩm thị."

Bạch Mộ Vũ bùi bùi "Về sau tôi khẳng định so với chị ấy càng lợi hại, còn không phải chỉ là nhãn hiệu trong nước thôi sao, chứng mặt, tôi đã làm đại diện thì phải đại diện cho hãng nước ngoài!"

Có người liền chê cười "Bớt chém gió đi! Có điều, cái vòng cổ này cậu mới mua à, đẹp đấy."

Bạch Mộ Vũ lập tức hứng thú khoe khoang "Đây là vòng cổ Tiffany, đẹp đúng không, chị Mộ Tinh lúc trước đặt làm, nhưng mang lên khí chất quá không hợp nên liền cho tôi."

"Oa, đặt riêng sao, chắc là đắt lắm?"

Bạch Mộ Vũ hất cằm "Cũng không tính là đắt, vài vạn đi."

"Trời ơi! Như vậy mà không đắt!"

Vì thế mọi người liền sôi nổi cảm khái gia cảnh Bạch Mộ Vũ thật sự là quá tốt.

Thẩm Du nhướng mày, như thường ngày mà giờ sách ra xem, trước mắt đối với cô, đồ vật sang quý nhất chính là trí thức. Những thứ khác chỉ là mây bay.

Bạch Mộ Vũ vừa dứt lời, lại nghĩ tới cái bao cát tên là Thẩm Du, liền quay sang nói với cô "Ủây, Thẩm Mập, trước giờ có nghe qua Tiffany chưa? Bằng không tôi cho cậu mượn đeo một chút, có điều, cái cổ cậu to thô như chân voi vậy, nhất định đeo không vừa rồi."

À vừa nói xong, mọi người tức khắc cười ầm, giống như chỉ có cười càng lớn tiếng mới có thể cùng Thẩm Du rõ ràng vạch ra giới hạn.

Thẩm Du hít sâu vài cái để tĩnh tâm.

Giờ khắc này, cô không chỉ là xuyên vào thân thể của nguyên chủ, mà còn dung nạp cả linh hồn, phảng phất có thể cảm nhận được từng loại cảm xúc nguyên chủ đã trải qua. Tự ti, bất lực, phẫn nộ, càng rõ ràng nhất chính là công kích ác ý đến từ bên ngoài.

Một đứa trẻ được nhặt về, thiếu thốn tình thương, lớn lên trong hồ hững, bên người có tên anh trai tung từng, đi học còn gặp cảnh cả lớp hùa vào đá kích một người. Hoàn cảnh như vậy dường thành tính cách hướng nội, ngấm cũng không lạ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Thẩm Du không thể nào tiếp tục cứ đứng ngoài cuộc mà ghét bỏ nguyên chủ, cô thật sâu sắc mà thay đứa nhỏ này cảm thấy đau lòng, hệt như chính mình gặp chuyện vậy. Bởi vì giờ khắc này, cô chính là nguyên chủ, nguyên chủ chính là cô.

Buổi chiều về nhà, cô cũng không gặp được Thẩm Tiêu, nghe chú Lý nói hẳn có tiệc xã giao, sẽ đi đến trụ sở tư nhân nào đó ở hai ngày. Thẩm Du không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, cô sợ nhìn thấy Thẩm Tiêu ở nhà, đêm nào cũng gặp ác mộng.

Bữa tối chỉ có hai người ăn, liên tính ít người, chú Lý cũng không ứng phó qua loa mà ngược lại làm rất nhiều món ăn tinh xảo, từ góc độ của chú Lý mà nói, ăn cơm mới là đại sự.

Mức cho cô thêm chén canh, chú Lý hỏi "Buổi sáng cháu nói muốn dọn ra ngoài, là thật vậy chăng?"

Thẩm Du ngoan ngoãn đáp "Cháu định ở ngay tiểu khu cạnh trường học thôi, ở đó toàn là học sinh, lại có trụ bảo an đứng gác, rất an toàn."

Chú Lý gật gù đầu, thờ dãi "Nếu là cảm thấy ở bên ngoài sẽ vui hơn một chút, vậy đi thôi."

Thẩm Du kinh hi ngẩng đầu "Chú nói chuyện này với anh cháu rồi sao?"

"Buổi sáng trước khi tiễn sinh ra ngoài, chú có nhắc một câu, nói tiểu thư học hành bận quá nên muốn dọn đến gần trường ở."

Thẩm Du vội vàng truy vấn "Anh ấy có tức giận không? Sau đó trả lời như thế nào?"

Chú Lý lắc đầu "Tiên sinh không nổi giận, chỉ nói "đã biết" liền đi rồi."

"Đã biết? Ý là chấp nhận rồi?"

"Chắc vậy, nếu không đồng ý thì đã nổi trận lôi đình."

Thẩm Du kinh ngạc trùng to đôi mắt, không nghĩ tới việc này tự nhiên lại thuận lợi như vậy, chưa kịp đích thân đi nói với Thẩm Tiêu, cứ như vậy mà lura qua cửa được rồi?

Đây tuyệt đối là điều bất ngờ nhất từ khi cô xuyên tới đây!

Nhưng thật sự có đơn giản vậy chăng? Tên kia chính là có bệnh xà tính, không lẽ cứ vậy dễ dàng mà ngầm cho phép để cô dọn đi. Kia về sau hẳn tìm ai để đút trái cây bây giờ?

À không không không, Thẩm Du vì cái gì sẽ có ý nghĩ kì quái như vậy?

Phát giác hồi lâu, Thẩm Du vẫn không chắc chắn mà hỏi "Cháu thật sự có thể dọn ra ngoài sao?"

Chú Lý nghĩ ngợi "Tiên sinh tính tình hay thay đổi, hôm nay đồng ý ngày mai không chừng lại không rồi. Cháu nếu thật muốn đi, vậy tranh thủ hai hôm nay mà dọn nhà luôn thể. Phòng trọ khó tìm không? Trên người tiền còn nhiều ít?"

Thẩm Du liên tục xua tay "Cháu có tiền."

"Vậy mau mau thu xếp, đến lúc đó chú lái xe đưa đi."

Tưởng tượng đến cảnh có thể thoát khỏi Thẩm gia, thoát khỏi Thẩm Thần Kinh, Thẩm Du không khỏi thở ra một ngụm, trong lòng khoan khoái như thể vén mây đen nhìn thấy ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đùng sợ

Làm một vai ác có đủ tư cách, cơ hồ vai ác có đặc điểm gì thì Thẩm Tiêu phải có cái đó, cuồng vọng tự đại, coi trời bằng vung, âm ngoan độc ác, hi nộ vô thường...

Cẩn thận mà đếm, xoè mười ngón tay cũng không đếm hết.

Ngay cả chú Lý ngày người ở Thẩm gia hơn hai mươi năm còn nhìn không thấu hẳn, càng đừng nói Thẩm Du vừa mới xuyên tới mấy ngày.

Cho nên phương pháp hữu hiệu nhất để tự bảo vệ mình là rời xa Thẩm Tiêu, ly hẳn càng xa càng tốt.

Hiện tại cơ hội đã bày ra trước mặt, Thẩm Du khẳng định không thể bỏ qua, lập tức cùng bàn bạc với chú Lý. Ngày mai cô sẽ xin nghỉ phép một ngày để đi xem chỗ trọ, tốt nhất là phòng đủ tiện nghi, có thể tay không xách giỏ vào ở. Chú Lý không yên tâm nên cuối cùng quyết định đi theo.

Đêm đó, Thẩm Du mơ đẹp, trong mơ cô hoá thành chú chim nhỏ vui sướng, tung tăng bay lượn giữa đất trời.

Ngày hôm sau, sau khi ăn qua bữa sáng, chú Lý chờ cô đi xem phòng.

Gần Học Viện Điện Ảnh có không ít tiểu khu, chung cư tương đối cũ, bề ngoài thoạt nhìn thực cổ xưa. Nhưng bởi vì đường đi thông thoáng lại gần trường học, nên mấy khu trong này người trọ liền rất đông.

Ý của Thẩm Du chính là, một mình cô trụ một gian phòng, vậy tìm phòng nhỏ có gác xếp là được. Dù sao ngày thường cô cũng không có bạn bè lui tới, như vậy càng tiết kiệm.

Thế nhưng chú Lý lại không tán thành, cảm thấy ít nhất cũng phải thuê gian nhà có hai phòng một sảnh, một cái làm phòng ngủ, một cái làm thư phòng "Cháu đừng lo vấn đề tiền bạc. Nếu thật sự tiền sinh không cho, chú Lý sẽ cho cháu."

"Cháu có tiền."

Thẩm Du nói chính là sự thật, hôm qua cô vừa kiểm tra thẻ ngân hàng, số tiền bên trong đã đủ cho cô làm một tiểu phú bà không lo cơm áo. Liền tính sau khi tốt nghiệp không có việc làm cũng đủ sống qua vài năm nhàn hạ. Tiểu thuyết cô đề cập qua, tự cấp tiền tiêu vặt cái phương diện này Thẩm Tiêu thật sự hào phóng. Mỗi tháng đều tự động gửi một số tiền vào thẻ của Thẩm Du, chẳng qua nguyên chủ cho rằng thứ này cũng không thuộc về mình, cho nên trừ sinh hoạt cần thiết hàng ngày, còn lại cô cũng không dùng. Nhất nhất đem một vị tiểu thư giàu có lẫn lộn thành quý nghèo keo kiệt.

Thẩm Du cảm thấy chính mình không cần thiết kiêng kỵ mà dùng số tiền này, nhưng dùng nhiều ít đều sẽ ghi lại. Sau khiếm ra tiền lại trả trở về là được, coi như tên Thẩm Tiêu kia cho mượn trước đi!

Đi dạo một buổi sáng, bọn họ nhìn trúng hai căn hộ, một căn nội thất hoàn thiện gia dụng đầy đủ nhưng hướng nhà không tốt, không tiếp ánh sáng nên tương đối ẩm ướt. Một căn khác có hai phòng một sảnh, ánh sáng đầy đủ, tầng trên cao ráo, có ban công, thông gió thoáng khí, chú Lý vừa nhìn liền ưng. Có điều căn hộ này chỉ bày bố cơ bản, nếu muốn vào ở phải tự mua sắm nội thất.

Đến giữa trưa, hai người liền dùng cơm ngay cạnh trường, sau đó thảo luận một chút xem nên thuê căn nào cho tốt.

Kỳ thật đối với Thẩm Du mà nói, chỉ cần có thể dọn khỏi Thẩm gia, còn lại đều không thành vấn đề. Ở căn nào cũng như nhau cả thôi.

"Vậy thuê căn có tầng đi." chú Lý nói, "Buổi chiều chúng ta đi ra trung tâm, mua trước một cái giường, những thứ khác chậm rãi bổ sung. Sau này một mình cháu ở bên ngoài, cũng không cần uỷ khuất chính mình làm gì."

Thẩm Du cảm động gật gật đầu, biết rõ vị trường bối này là vì cô mà suy xét.

Cơm nước xong, hai người tìm chủ nhà giao tiền thế chấp, lấy chìa khóa, sau đó thẳng tiến phố gia dụng chọn mua đồ.

Hai hôm sau, Thẩm Du đẩy vali tiến vào căn hộ mới, nhìn ngôi nhà đã được bày biện sơ qua, trong lòng thật sự cao hứng.

Từ một nơi trống hoác biến thành căn hộ ấm áp, mỗi góc gác đều là do chính cô bày trí ra tới, về sau tại cái thế giới xa lạ này, đây chính là nhà cô. Một vùng nhỏ chân chính thuộc về riêng Thẩm Du.

Thời điểm một nơi có thể đánh giấc cả ngày, lúc nhàm chán có thể đọc sách nghe nhạc, khi nào hứng thú thì làm tiệc ngủ một người.

Đang lúc Thẩm Du chìm đắm trong ảo tưởng tốt đẹp đến vô hạn, chú Lý từ phòng bếp đi ra, tay cầm giẻ lau khắp nơi chà sát, lại dặn dò cô một bận "Tiểu thư về sau vẫn nên thường xuyên về thăm nhà, tiền sinh đối với cháu thực chất không tệ. Ở bên ngoài có bị người bắt nạt nhớ nói cho chú biết, đừng nên một mình uất nghẹn."

Thẩm Du.....

Hết thấy đều phi thường hoàn mỹ, trừ bỏ sự tồn tại của Thẩm Tiêu!

Thẩm Du thở dài "Cháu biết rồi, chú Lý."

Chú Lý giúp cô quét tước căn hộ, thu xếp đồ vật với cả một ngày, đến chiều mới quay trở về. Thẩm Du đứng trên ban công nhìn theo bóng xe lăn ra khỏi tiểu khu, trong lòng ề ảm. Trong thế giới này, chú Lý là người duy nhất đối đãi tốt với cô. Từ nay về sau bọn họ hẳn là ít gặp mặt đi.

Thẩm Du quyết định, về sau mặc kệ như thế nào, cô vẫn sẽ ngẫu nhiên về thăm Thẩm gia một chút. Bởi vì trong lòng nguyên chủ, chú Lý là người thân cận duy nhất, chỉ tính mỗi nguyên nhân này thôi cũng đủ để cô hiểu thuận với chú Lý rồi.

Một mình sinh hoạt quả nhiên hết như trong tưởng tượng, nhẹ nhàng thích ý. Những ngày không lên lớp, Thẩm Du có thể yên tâm mà ngủ nướng, tự mình xuống bếp thích gì thì nấu nấy, không sợ bị nói kén ăn, lười nấu thì kêu cơm hộp. Tự tại vô cùng.

Quan trọng nhất chính là, cô không cần phải đối mặt với Thẩm Tiêu!

Bất quá, dù cho sinh sống an nhàn, Thẩm Tiêu cũng không trở nên luyện tập thân thể. Cô mua cái máy chạy bộ đặt ở ban công, mỗi ngày đều chạy thật lâu, nhưng làm cô đau khổ nhất lại chính là tập xoay. Trước kia Thẩm Du luyện vũ đạo từ bé cho nên thân thể vẫn luôn thực mềm mại, chưa bao giờ vì xoay chân mà chảy nước mắt. Nhưng hiện tại, cô một mình ở trong phòng căng cơ, luyện luyện một lát liền muốn khóc. Cũng hết cách, thật sự quá đau, thân thể này nguyên chủ khẳng định rất ít vận động, góc độ co duỗi chân tay phi thường hữu hạn, mà Thẩm Du đặt ra yêu cầu đối với bản thân lại quá cao. Mỗi lần tập đều phải lăn lộn đến mồ hôi ướt đầm, lệ rơi đầy mặt.

Cũng may, có trả giá ắt có hồi báo, mồ thừa trên đùi trên eo đã dần biến rắn chắc. Thẩm Du dù đau cũng vui sướng nghĩ thầm hết thấy đều đang phát triển theo hướng tốt.

Thích ý mà sống tự do một tuần liền, Thẩm Du ngoài ý muốn nhận được điện thoại của chú Lý, thanh âm nghe qua có phần khẩn trương "Hiện tại cháu có ở nhà hay không?"

"Chú Lý, có việc gì không? Cháu ở nhà."

Hôm nay là thứ bảy, cô cũng không có việc để ra ngoài.

"Tiền sinh muốn đi tìm cháu, hẳn là đang trên đường tới đó."

Vừa nghe đến Thẩm Tiêu, Thẩm Du liền phản xạ có điều kiện mà bắt đầu khăn trương, nín thở hỏi nhỏ "Tôi tìm cháu làm cái gì?"

"Chú cũng không rõ ràng lắm, chắc là nhất thời nổi hứng."

Thẩm Du.....

Treo điện thoại, Thẩm Du từ trên mặt đất bò dậy, y như kiến bò trên chảo lửa, lòng vòng trong nhà vắt óc nghĩ không ra. Thẩm Tiêu nhiều ngày qua không tỏ thái độ gì, vì sao lại đột nhiên muốn đến tìm cô?

Chẳng lẽ lại muốn ngược người. Lần này tôi vẫn là muốn dứt trái cây sao?

Đại khái nửa giờ sau, không đợi cô nghĩ ra nguyên do, cửa nhà liền bị người gõ vang. Thẩm Du vội vàng lao ra cửa, nhìn qua mắt mèo, quả nhiên thấy được một thân tây trang gầy da, mặt người dạ thú Thẩm Tiêu! Đối phương hệt như biết được cô dùng mắt mèo nhìn lên, cũng dúi tâm mắt nhìn thẳng vào. Như vậy, phảng phất giống như hai người thông qua mắt mèo mà nhìn nhau trực diện.

Thẩm Du bị dọa nhảy dựng, vội vàng dúi mắt đi nơi khác. Trong nháy mắt thật sự có cảm giác tâm mắt Thẩm Tiêu hoá thành dao nhọn cắm thẳng vào người cô.

Hít sâu vài cái hồi phục tinh thần, Thẩm Du lúc này mới run sợ mà mở cửa, sau đó ngoan ngoãn gọi một tiếng "Anh."

Thẩm Tiêu cũng không trả lời, chỉ hừ nhẹ, đẩy mở cửa phòng, lướt qua người cô đi vào trong.

Chờ sau khi hần đi vào, Thẩm Du mới kinh ngạc phát hiện ngoài cửa còn có mấy kẻ mặc đồ đen, mỗi người đều cao to, thoát nhìn không dễ chọc. Có vẻ là vệ sĩ của Thẩm Tiêu.

Thẩm Du trong lòng e ngại, Thẩm Tiêu người này không khỏi quá kỳ lạ, tới gặp em gái còn đem theo vệ sĩ? Không lẽ...muốn tới bắt cô trở về? Nghĩ đến khả năng đó, Thẩm Du đột nhiên tròng mắt, nhưng lại thực mau tự mình phủ định. Sẽ không sẽ không, nếu là thật muốn tới bắt người, hần là đã sớm tới, như thế nào còn chờ tới bây giờ đâu?!

Liền lúc Thẩm Du miên man suy nghĩ, Thẩm Tiêu đã tham quan cả căn nhà một lượt, còn rất vui vẻ bình luận một câu "Không tồi, rất ấm áp."

Thẩm Du nuốt nuốt nước bọt, bạo gan hỏi "Anh, anh tới tìm em có việc sao?"

Thẩm Tiêu quay đầu nhìn cô, ánh mắt hài hước, cười nói "Là có chút việc muốn giải quyết."

Sau đó khắp nơi nhìn nhìn, từ bàn ăn lẩy ra hai cái ghế dựa, mang đến cạnh cửa chính mình ngồi xuống, còn vỗ vỗ cái ghế bên cạnh "Lại đây, ngồi."

Thẩm Du hoàn toàn mờ mịt, căn bản đoán không ra trong hồ lô của hần bán thuốc gì nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống. Chính cô cũng không hiểu vì sao mỗi lần nghe Thẩm Tiêu ra lệnh cũng không dám phản kháng, không lẽ do cơ thể nguyên chủ còn tàn lưu lại phản xạ có điều kiện?

Chờ cô ngồi xong, Thẩm Tiêu bắt chéo chân, lười biếng mà mở miệng "Bắt đầu đi."

Lời này hiển nhiên là nói với đám người kia, bởi vì hần vừa nói xong, vài tên cao to đã lục tục đi vào phòng.

Sau đó liền ở trước mặt Thẩm Du đang trợn mắt há mồm, bọn họ bắt đầu động thủ đập - phá - nhà!

Mặc kệ là gì cụ hay đồ điện, toàn bộ đều hung hăng đập nát.

Tiếng vỡ nghe tới tê tâm liệt phế.

Liền trong đồng bùm bùm, đỉnh tai nhưc óc kia, Thẩm Tiêu vẫn đạm phong khinh mà cấp chính mình châm điều thuốc. Quay lại phát hiện Thẩm Du đã hoàn toàn chết đứng, hần mới yên tâm hướng về phía cô, ôn nhu trấn an.

"Đừng sợ, coi như đang đi xem kịch là được."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Khiêng đi

Thẩm Tiêu vẫn đạm phong khinh mà cấp chính mình châm điều thuốc. Quay lại phát hiện Thẩm Du đã hoàn toàn chết đứng, hần mới yên tâm hướng về phía cô, ôn nhu trấn an.

"Đừng sợ, coi như đang đi xem kịch là được."

Xem kịch? Sao có thể? Cô cũng không phải là kẻ đầu óc mang bệnh giống hần. Nếu đây mà là kịch, hần phải là một bộ kịch kinh dị không sai đi đâu được.

Thẩm Du chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt tưởng đau.

Cái bàn, ghế dựa, đèn bàn, vật trang trí, đều là mấy ngày nay cô đến phố gia dụng chọn lựa từng món. Mỗi một vật đều do Thẩm Du toàn tâm toàn ý tuyển về, còn chưa hưởng thụ được mấy ngày, toàn bộ đều bị đập nát.

Như vậy kêu cô làm sao nhin?

Tâm tình của cô hiện tại cũng như mấy món đồ rơi vỡ tan tác trước mặt, nát thành một bãi cát bụi.

Đủ loại hi vọng tốt đẹp lúc trước giờ đây đều hoá thành một bàn tay vô hình, tát vào mặt cô kêu đến vang dội rung động.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra thảm án trên lại còn đang ở bên cạnh, bận rộn bình luận "Bình hoa này không tốt, tiếng vỡ không đủ thanh thúy, vừa nghe đã biết hàng via hè, khẳng định không quá 20 đồng. Lần sau sẽ cho em nghe tiếng rơi vỡ của đồ cổ chân chính, kia tuyệt đối là thanh âm của tự nhiên." Nói xong, hần còn say mê mà nghe lại đôi mắt, giống như còn đắm chìm trong dư vị "Ồ nhà chúng ta trong thư phòng có hai cái bình gốm đời Đường, đến lúc đó đưa cho em đập đập chơi?"

Khẩu khí kia, nghe như gốm sứ đời Đường so với hàng via hè cũng chỉ mắc hơn chừng 10 đồng.

Vừa rồi cô còn định dù bất cứ giá nào cũng phải cùng Thẩm Tiêu nói cho rõ ràng, rốt cuộc căn phòng này là do cô cực cực khổ khổ trang trí. Hần đến không đầy mười phút liền đập nát thành một bãi, cô có nỗi điên một cái cũng thực bình thường đi. Thế nhưng nghe hần miêu tả âm thanh đồ cổ rơi vỡ xong, một bụng rủa xả liền nghẹn trở lại.

Thẩm Du cảm thấy, chính mình có phát điên đến cỡ nào, cũng điên không so nổi Thẩm Tiêu.

Mấy tên vệ sĩ động tác thật mau, nội trong mười phút đồng hồ, hai phòng một sảnh từ trước ra sau, trừ bỏ bốn vách tường là bình yên vô sự, đồ vật khác không một cái còn nguyên vẹn.

Thẩm Tiêu cũng vừa hút gần hết một điều thuốc, đem đoạn còn thừa ném xuống dưới đất, dùng lòng bàn chân nghiền tắt, sau đó nói với Thẩm Du "Được rồi, đi thôi."

Thẩm Du gương mặt nhìn, áp xuống sợ hãi, biểu tình quật cường "Đi đâu?"

Thẩm Tiêu nhượng mày "Nơi này nát thành như vậy, còn muốn ở sao?"

Cho nên hần tổn công tổn sức, dẫn người tới đập nhà như vậy, chính là muốn mang cô về nhà? Nếu đã như vậy, vì cái gì từ đầu không chịu ngăn cản đâu? Đúng rồi, lúc ấy hần cũng chỉ nói "đã biết", cũng không có mình xác gât đầu đồng ý.

Thẩm Du bỗng nhiên mình bạch, "đã biết" từ trong miệng Thẩm Tiêu có thể lý giải thành "anh biết thừa mi đang mưu toan cái gì" mới đúng! Sau đó chờ cô hoan hi tung tăng chạy ra hưởng thụ mấy ngày, hần mới tới tặng cho một đòn trời giáng, lấy tư thái tàn nhẫn nhất để cho cô hiểu rõ tình thế.

"Em.." cô cúi đầu, nhìn đôi dép bông của chính mình, cắn cắn môi dưới "Em không về."

Lời ra khỏi miệng, trái tim cô cũng kịch liệt mà nhảy, ngón tay không khống chế được run lên nhẹ nhẹ. Thẩm Du càng thêm nghi hoặc, hết thấy phản ứng này đều là bản năng thân thể của nguyên chủ chứ không phải là mình, nguyên chủ phi thường sợ hãi tên anh trai này.

Thẩm Tiêu nhẹ chau mày, nghiêng đầu tự ngắm, giống như căn bản không tin cô thể nhưng dám cãi lời hần.

"Không về?" Thẩm Tiêu cười cười lặp lại một câu, sau đó rồi đi ghé dựa, nửa ngồi trước mặt trực diện đánh giá cô.

Thẩm Du vốn dĩ đang cúi đầu, hần vừa ngồi xuống, liền đem tầm mắt hai người kéo sát.

Con người thanh thúy lãnh ngạn kia, phảng phất giống như một đôi mắt ác mà đang chăm chú nhìn cô, đầy tính công kích, làm Thẩm Du không có cách nào tránh né.

Sau đó một giọng nói cất lên, lạnh lẽo không thua gì ánh nhìn ban nãy, từng câu từng chữ rõ ràng "Vậy cũng đừng nghĩ về sau có chỗ dung thân. Giống như hôm nay, em dám xây một lần liền bị đập nát một lần. Không tin có thể thử."

Thẩm Du.....

Người này là ma quỷ sao?

Nhìn xuống một chút, Thẩm Du lại đánh cái liều đáp lại "Anh dựa vào cái gì mà đối với người khác như vậy?!"

Tuy rằng thân thể nguyên chủ cực kỳ kháng cự tiếp nhận Thẩm Tiêu, nhưng Thẩm Du lại cảm thấy, Thẩm Tiêu cũng sẽ không thực sự thương tổn tới mình. Bởi vì cô xem qua nguyên tác, trong sách xác thật chưa từng đề qua Thẩm Tiêu đối với em gái mình làm điều gì quá phận.

Thẩm Tiêu bị hoi đến sừng sốt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô càng thêm sắc bén, một bộ "Tìm chết? Dám chất vấn bản thiếu gia!" biểu tình mà gần giọng "Chỉ bằng em là do ba mẹ để lại, trừ phi anh đồng ý, ai đều không thể mang đi. Bao gồm cả bản thân em, hiểu chứ?"

Thẩm Du.....

Hiểu con khi! Cái gì kêu là ba mẹ để lại cho hần, cô không phải thú cưng, càng không phải di sản được chứ? Dựa vào cái gì trở thành của hần đâu!

Tuy rằng trong lòng điên cuồng gào thét, nhưng Thẩm Du cũng không lựa chọn phản bác.

Thông qua mấy câu của Thẩm Tiêu, cô mơ hồ có thể nhìn trộm đến nội tâm của tên xà tinh bệnh này, khả năng hần cảm thấy, đứa em gái cũng chính là một bộ phận trong gia sản, cô nên ngoan ngoãn ngoan ở trong nhà mà làm một phần hần có thể kiểm soát đến. Như vậy mới là chân lý.

Não ung kia nếu đúng thật có cái loại ý tưởng này, khẳng định không chấp nhận được người khác cãi lời mình, càng sẽ không vì bị chỉ trích mà thay đổi quan điểm, bằng không liền không phải là bệnh xà tinh!

Thấy cô không lên tiếng nữa, Thẩm Tiêu lúc này mới vừa lòng đứng dậy, lắc lắc đôi chân dài vì ngồi xổm đã có chút tê mỏi, từ trên cao nhìn xuống hạ giọng "Đi thôi."

Sau khi rõ ràng tư tưởng của Thẩm Tiêu, Thẩm Du trong lòng đã có phần buông xuôi nhận mệnh, nhưng lại cảm thấy vẫn không cam lòng.

Thật vất vả chết đi sống lại, lấy một loại sinh tồn khác mà tiếp tục cuộc đời, vì cái gì cố tình lại gặp phải kẻ điên này đâu! Càng nghĩ càng buồn bực, Thẩm Du dứt khoát ăn và trên ghế không thèm đứng lên.

Thẩm Tiêu nhui mày, bỗng nhiên phát hiện hôm nay Thẩm Du có điểm khó chơi, chẳng lẽ bởi vì ở bên ngoài một tuần, lá gan phình to rồi?

Nhưng cái kiểu lầy dỗi hiếm thấy ở Thẩm Du này, đối với hần mà nói cũng giống như gai ngứa. Hoạ chi càng làm Thẩm Tiêu muốn làm khó dễ cô hơn, vì vậy hần liền triệu qua đám vệ sĩ một cái ánh mắt, ra lệnh "Khiêng đi."

Thẩm Du.....

Trong đó có một tên vừa nghe được mệnh lệnh, không nói hai lời liền tiến lên chuẩn bị khiêng người.

Thẩm Du theo bản năng giật lùi lại phía sau, Thẩm Tiêu đứng bên cạnh neho đôi mắt, sau đó giro tay ra hiệu ngừng lại. Chính mình thật ưu nhã rồi ra áo ngoài ném cho người khác, bẻ bẻ khớp tay tiến lên phía trước. Một tay đỡ hai chân, một tay bắt lấy cánh tay của Thẩm Du, nhẹ nhàng đem người bẻ lên vắt ngang trên vai.

Thẩm Du chỉ cảm thấy bản thân bị một cỗ lực lượng nhắc bổng, theo quán tính bị ném lên cao, sau đó bởi vì trọng lực mà rơi ngược trở xuống, phần eo tinh chuẩn đáp lên vai Thẩm Tiêu. Thiếu chút nữa bị huých đến nôn ra!

"A..." Thẩm Du ngốc mắt vài giây, đến lúc phát hiện Thẩm Tiêu đang hưởng bên ngoài mà đi mới vội vàng gậy giữa "Buông ra, em không đi!"

Nhưng mà, cũng không có ai thèm phản ứng lại.

Đoàn người nối đuôi nhau ra khỏi căn phòng, người cuối cùng còn cẩn thận quay lại đóng cửa. Từ ngoài nhìn vào đảm bảo không ai dám nghĩ bên trong đã bị tạc thành một bãi chiến trường.

Thẩm Du tuy rằng đã bắt đầu giảm cân nhưng hiệu quả còn không quá rõ ràng, thể trọng không hề nhẹ. Chính là Thẩm Tiêu vẫn có thể thoải mái mà khiêng cô đi một đường. Thẩm Du tay nắm chân đạp nửa ngày không thấy kết quả, không khỏi khỏi bốc lên đầu, rất là ghen ghét mà oa oa khóc lên. Không phải nhỏ giọng thút thít, chính là cái loại đẹp hết hình tượng gần cô gào khóc.

Dù sao cũng đã mất mặt, liền đem mặt mũi một lần ném cho đã đi.

Thình lình bặt lên tiếng khóc, tất cả mọi người đều bị dọa nhảy dựng, trừ bỏ Thẩm Tiêu. Tên này trời sinh ý chí liền tựa như sắt đá, chưa bao giờ bị bất luận kẻ nào làm lay động. Chỉ thấy hần ung dung khiêng Thẩm Du một bên nước mắt đã thành sông, từng bước kiên định mà hướng bãi đỗ xe đi đến.

Thẩm Du vốn cảm thấy thật ủy khuất, muốn khóc vài tiếng để cân bằng cảm xúc, nhưng nhìn đến Thẩm Tiêu toàn thân một bộ máu lạnh khi người, trong lòng càng ghen, cho nên lớn tiếng kêu to. Càng khóc càng hăng hái. Mãi cho đến lúc Thẩm Tiêu đem cô ném vào trong xe, Thẩm Du còn khóc chưa đã thêm.

Chờ móng chạm đến trên ghế ngồi, Thẩm Du lại lần nữa cất giọng "Oa ô hu hu hu..."

Ngồi một bên, huyết thái dương nhảy lên thình thịch Thẩm Tiêu.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đồ ngọt

Thẩm Du lúc còn làm diễn viên hiểu rất rõ, cuồng loạn diễn khóc là một loại thử thách thể lực, không chỉ đòi hỏi lực hô hấp mà còn là khảo nghiệm sự nhẫn nại. Bởi vì khóc lâu sẽ mệt, mệt rồi liền muốn nghỉ ngơi, hiệu quả khẳng định không tốt.

Giờ khác này cũng coi như là một loại thử thách đối với Thẩm Du, cô gần không bằng mà cũng diễn không lại Thẩm Tiêu, chỉ có thể dùng chiêu khóc lóc ăn vạ đến chơi hần. Nào ngờ tên kia không khác gì cục đá, vừa xấu vừa ngoan, mặc kệ cô khóc nháo ra sao hần đều không dao động.

Thẩm Du ngay từ đầu đã định là bất cứ giá nào, cứ ném hết mặt mũi đi mà khóc, nhưng sau khi xe đi được một đoạn đường, cô vừa buồn bực vừa không thể chịu khuất phục mà ngừng trước được.

Liền trong lúc cô do dự có nên nghỉ ngơi một lát hay không, Thẩm Tiêu rốt cuộc có động tĩnh.

Hần đầu tiên đưa tay lên day day lỗ tai, phỏng chừng là bị nháo cho ù đi rồi. Sau đó lại đem cà-vạt tháo xuống, dùng ngón tay vuốt vuốt thẳng thớm, rồi lại gấp đôi, bắt đầu từ dưới chậm rãi cuốn lên. Ngón tay Thẩm Tiêu từng khớp rõ ràng xinh đẹp, chiếc cà-vạt trong tay hần nhìn không khác gì một món đồ thủ công tinh xảo.

Cuốn xong cà-vạt, hần mặt cười người lạnh mà nói với Thẩm Du "Lại khóc một tiếng, liền bị cái cà-vạt này tắc ngay vào miệng, có tin hay không?"

Thẩm Du.....

Trái qua một thời gian tiếp xúc, Thẩm Du rất tin tưởng nếu hần nói như vậy, liền nhất định sẽ làm như vậy. Vì thế không chút do dự mà tự động khoả mồm, cách hai trông kính mà dùng một đôi mắt ướt nước nhìn hần.

Thẩm Tiêu hừ nhẹ, đem cà-vạt giao cho cô, lại ôn nhu mà đồ dành "Ngonan, cà vạt cho em, đợi khi nào muốn khóc thì tự mình nhét vào miệng"

Thẩm Du.....

Hoá ra cà-vạt còn có cái công năng này, nằng thật là mở rộng tầm mắt! Nhưng kỳ thật, nằng càng thích đem cái cà-vạt này quấn lên cổ hần, quấn hai ba vòng sau đó, siết! chết! hần!

Xe một đường vững vàng mà đi, nhờ đảm uy của cà-vạt, không khí bên trong nhất thời thật yên lặng hài hoà. Đến một nơi nào đó, Thẩm Tiêu cho tài xế ngừng xe ven đường, lại gấp người ra trước nói với bảo vệ mấy câu, người nọ nghe xong liền mở cửa đi xuống.

Lát sau, gã bảo vệ kia mới trở về, đưa cho Thẩm Tiêu một chiếc hộp nho nhỏ.

Thẩm Du lúc này còn đang bần hờn dỗi, mới không thèm quan tâm đến hần, tuy vậy khoe mắt vẫn trộm liếc sang chiếc hộp màu sắc sặc sỡ kia, cũng không biết là cái gì.

Chỉ sợ lại lần nữa lên đường, Thẩm Tiêu mới dùng vẻ mặt ghét bỏ mà đem cái hộp kia ném cho cô, Thẩm Du có chút kinh ngạc. Đến khi tiếp nhận rồi mới sững sờ, nếu không nhìn lầm, cái này hần là kẹo cho trẻ con ăn đi?

Đưa cho cô? Chẳng lẽ bởi vì mới rồi đập phá nhà cô, lại chộc cho cô khóc, cho nên mua kẹo xem như nhận lỗi?

Đáng thương thay cho Thẩm Du dùng một tuần bố trí căn phòng, giá trị chỉ tương đương hộp kẹo.

Thẩm Du rất muốn kiên cường mà đem kẹo ném vào mặt hần, kẹo thì có gì hiếm lạ?

Nhưng ngừng lại, tay phải cô còn đang cầm cà vạt đấy, chỉ sợ ném một phát, cái cà-vạt này cũng theo đó mà nhồi vào trong mồm.

Hộp kẹo sặc sỡ sắc màu ra sao thì bên trong cũng loè loẹt y như vậy, từng viên nhỏ được bọc riêng lớp la lớp lánh. Viên kẹo mềm mại no tròn còn được áo một lớp đường, trông khá là ngon.

Vì thế Thẩm Du mở ra một viên bắt đầu ngời gặm, vị chua chua ngọt ngọt tràn ra đầu lưỡi, vốn dĩ đồ ngon rất có tính chữa lành, ai ngờ càng ăn cô càng thấy uất ức.

"Hu hu a a a a a a....."

Bộ dáng này chỗ nào giống đang ăn kẹo? Nói bắt cô ăn đứ con thất lạc nhiều năm của mình thì còn đáng tin!

Huyệt thái dương tiếp tục thỉnh thoảng nháy lên - Thẩm Tiêu.....

Máy nắn vừa qua ngã tư trước mặt đã tới khu biệt thự, bằng không Thẩm Tiêu thật lo lắng chính mình sẽ đem đứ em gái tiện nghi này trực tiếp bóp chết.

Vừa xuống xe, Thẩm Tiêu liền nói với chú Lý đang chờ ngay cửa "Cho chú hai phút đem con nhóc này thu phục, khóc lóc đến đau đầu."

Chú Lý nhìn thấy Thẩm Du nước mắt ròng ròng, rất là xót ruột mà nói "Tiểu thư đừng khóc nữa, chú Lý vào trong nấu đồ ăn ngon cho, được không?"

Kỳ thật trước đó khóc là đều là do cô cố ý, giống như một loại phản kích đối với tên Thẩm Tiêu kia. Mà lúc này nhìn thấy chú Lý, cô mới thật sự khó chịu, thật sự ủy khuất, hốc mắt phẫm hồng, nhưng ngược lại không khóc.

"Chú Lý..."

Chú Lý vỗ vỗ vai cô, vừa khỏ sở lại áy náy "Đều tại chú."

Đáng lẽ không nên giúp Thẩm Du dọn ra ngoài, nhưng trước nay cứ nhìn thấy đứ nhỏ này dè dặt dặt, bản thân chú Lý cũng rất đau lòng, vốn dĩ cho rằng rốt cục cũng có chuyển biến tốt. Ngờ đâu đi một vòng vẫn là phí công.

Giờ này cũng sắp đến bữa trưa, chú Lý quyết định thật mau mau làm ra một bản đồ ăn ngon để an ủi Thẩm Du.

Thực ra Thẩm Du có chút nuốt không vô, chỉ ăn sơ mấy ngụm sau đó buồn rầu mà trở về phòng.

Chú Lý trông theo bóng dáng lẻ loi của cô, lại nhìn sang Thẩm Tiêu đang vui vẻ thích ý mà ngồi ăn bên cạnh, cảm thấy thiếu gia nhìn có vẻ tâm trạng bình thường, bèn nói "Tiểu nữ hài vẫn là nên đồ ngọt, tiền sinh không nên đem trở thành chó nhỏ mèo con mà đùa giỡn như vậy."

Thẩm Tiêu dần chén đũa xuống bàn, lạnh lùng giương mắt "Món nợ tiếp tay cho con nhóc kia dọn ra ngoài, tôi còn chưa tính với chú đâu." Hần tức giận mà hừ lạnh, tiếp tục nói "Có điều chú vừa nhắc tôi mới nhớ, trong nhà hần nên nuôi ít chó mèo, không phải con gái đều thích mấy thứ đó sao."

Nói xong lời này, hần liền cười đến quý dị.

Chú Lý:.....

Mới giây trước còn cảm thấy bình thường, giây tiếp theo đã bắt đầu mưu toan gì nữa!

"Chiều nay chú đi mua đi, một con Husky, nhỏ nhỏ chút càng tốt." Thẩm Tiêu phản phó.

Chú Lý thừa biết hẳn không đơn giản chỉ muốn lấy lòng Thẩm Du như vậy, cho nên uyển chuyển mà nói "Muốn nuôi thú cưng hay không, chỉ bằng chúng ta hỏi qua ý tiểu thư?"

Thẩm Tiêu vỗ bàn đứng lên "Như thế nào, hiện tại đến chú cũng muốn loạn rồi?"

Chú Lý biết mình đã quá phận, liền nói "Đợi một chút tôi sẽ đi mua, tiền sinh."

Thẩm Tiêu lúc này mới vào lòng gắt gắt đầu, trước khi rời đi còn xoay người lại nói "Trong thư phòng có cái hộp, chú cầm mà đi đỡ nhóc con kia đi." Sau đó đi thẳng lên lầu.

Đối với loại thái độ chột nóng chột lạnh này, chú Lý đã tập mãi thành quen, đành bắt đầu đi mà thờ dài. Sau khi thu dọn phòng bếp liền ra cửa tìm mua Husky.

Thẩm Du trở lại căn phòng quen thuộc, tuy rằng chỉ rời đi một tuần ngắn ngủi nhưng tâm cảm biến hoá, liền cảm thấy nơi này đột nhiên trở nên xa lạ.

Vốn dĩ chỉ là nằm ở trên giường phát ngốc, nào ngờ chốc sau cô đã ngủ quên, hơn nữa còn ngủ rất sâu. Hẳn là do ban nãy khóc đến mất sức đi.

Một giấc này ngủ thẳng hai giờ liền, lúc cô tỉnh lại đã nghe thấy một tràng thanh âm kì quái từ cửa phòng truyền đến. Thẩm Du tò mò xuống giường mở cửa, sau đó liền bị một chú chó ngốc manh dưới chân dọa tới rồi "Cái gì vậy?"

Chú Lý đứng ở một bên, trên tay ôm theo hộp gỗ, đại khái to cỡ hộp bánh trung thu.

"Chú Lý, làm sao lại có chó con trong nhà? Đây là Husky sao? Đáng yêu quá!" Thẩm Du cười, ngó xỏm xuống xem kĩ chú chó.

"Là tiền sinh ra lệnh mua cho tiểu thư, còn có cái này, cũng là tiền sinh tặng." Nói xong liền mang hộp gỗ đưa sang cho cô.

Thẩm Du mờ mịt "Tự dưng tại sao lại muốn mua chó con?"

Chú Lý lắc đầu "Ý tưởng của tiền sinh, chú không đoán nổi."

Thẩm Du sâu sắc tán thành, mạch não của bệnh xá tình, người phạm căn bản sờ không tới. Cô lại mở hộp gỗ ra, sau đó sừng sốt, bên trong thế nhưng đều là châu báu trang sức, lại còn rất nhiều. Một đoàn hỗn độn nằm cạnh bên nhau, giống như mặt hàng bày bán 10 đồng 3 cái ở ngoài đường.

Chú Lý rõ ràng cũng kinh ngạc "Đây là châu báu của lão phu nhân."

Cho nên tất cả đều là hàng thật giá xịn xa xỉ phẩm.

"Anh ấy cho cháu làm cái gì? Bồi thường?"

Chú Lý ngó qua Husky, lại nhìn nhìn châu báu, do dự gắt đầu "Khả năng là vậy."

Thẩm Du.....

Tuy rằng cuộc sống có điểm hỗn loạn, nhưng Thẩm Du cũng sẽ không sa sút tinh thần. Chết cũng đã chết rồi, còn có gì so với cái chết càng khủng khiếp?

Vì thế cô thực mau hồi phục tâm tình, tiếp tục đi học.

Hôm nay buổi sáng không có tiết, buổi chiều lại hai tiết liền, Thẩm Du ăn xong cơm trưa liền chạy đến trường. Đến hơi sớm, nên lúc cô vào lớp lác đác chỉ mới vài người. Thẩm Du liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người trong đó là Bạch Mộ Vũ.

Ả này thường xuyên xin nghỉ để ra ngoài đóng phim, hôm nay kì quái lại còn biết đi học.

Thẩm Du thu hồi tầm mắt, an tĩnh mà đi đến chỗ ngồi, thật lòng hy vọng Bạch Mộ Vũ có thể xem nhẹ sự tồn tại của mình.

Nhưng Bạch Mộ Vũ này lại giống như trời sinh đã mang mối thù giết mẹ, mỗi lần vừa nhìn đến Thẩm Du liền cảm thấy tức giận, liền muốn khi dễ cô.

Chỉ thấy vài người nhỏ giọng rả rì, sau đó Bạch Mộ Vũ liền đứng dậy sấn tới bên cạnh Thẩm Du, vừa ngạo mạn lại phần nộ mà hỏi "Này, vòng cổ Tiffany của tôi mất rồi, là cậu trộm đúng không?"

Thẩm Du.....

Muốn bắt nạt người cũng đừng lấy cớ tùy tiện như vậy? Rõ ràng là cô mới bước vào mà!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phản kích

Thẩm Du nhớ rõ lúc cô vừa tiến vào, Bạch Mộ Vũ cùng vài người đang tụ tập nói chuyện. Biểu tình động tác đều thực bình thường, không hề kích động hoảng loạn, một chút cũng không giống bộ dáng người bị mất đồ. Chờ cô đi vào liền nói không thấy vòng cổ, rõ ràng chính là giữa đường gây chuyện, chuyên môn nhắm vào cô.

Những người này, lo mà nói chuyện phiếm đi không được sao? Một hai phải chạy tới gây sự, làm như vậy có nghĩa lý gì không? Cái này rõ ràng tâm lý lệch lạc.

Thẩm Du trong lòng bức bối, gương mặt nhìn đối phương mà nói "Dựa vào cái gì đồ cho tôi trộm? Mọi người cũng nhìn thấy tôi chỉ vừa mới tiến vào."

Bạch Mộ Vũ hay tay khoanh trước ngực, cằm hất đến trời, một bộ cao tạo tại thượng "Mọi người là ai?" Ách chà biếm mà cười, lại quay đầu hỏi những người khác "Mấy người nhìn thấy sao?"

Mọi người sôi nổi lắc đầu "Không biết cậu ta vào đây từ khi nào."

Thẩm Du vô ngữ.

Nếu là nguyên chủ, lúc này sẽ phản ứng như thế nào? Tùy người vu oan, gánh vác tội danh, cuối cùng bị tập thể phi nhỏ?

Hoá ra sự tồn tại của cô là để cho đám bạn học này tiêu khiển sao? Ở nhà bị Thẩm Tiêu khi dễ cũng thôi, vì cái gì đến trường còn phải để người khác trêu lên đầu?

Nghĩ đến đây, Thẩm Du liền cảm thấy lửa giận bốc cháy. Làm một kẻ mượn xác xuyên đến, cô chỉ muốn sống trong an tĩnh để mà chuyên tâm học hành, cho dù có bị lạnh nhạt cô lập hay cười nhạo về bề ngoài, cô đều cảm thấy bình thường. Dù sao cô cũng không thân thiết gì đám người này, bỏ ngoài tai là được. Nhưng hiện tại bọn họ công kích chính là nhân phẩm và tự tôn của cô, Thẩm Du dĩ nhiên không thể ngồi yên được nữa, càng không có lý do tiếp tục nén giận.

Con thỏ nổi điên còn biết cắn người, đừng nói là một người trưởng thành đầy đủ tư duy.

Ngẩng đầu nhìn Bạch Mộ Vũ một bộ vênh vào tứ đắc, Thẩm Du cũng đứng phất lên. Cô cao một mét bảy, so ra còn cao hơn ả nửa cái đầu, thân to vóc lớn. Thẩm Du vừa đứng thẳng người, khí tràng liền bốc cao hai mét, trực tiếp nghiền áp Bạch Mộ Vũ.

"Cậu nói tôi trộm, vậy chứng cứ đâu?" Thẩm Du hỏi, cảm thấy hôm nay nhất nhất phải làm cho rõ ràng, bằng không về sau Bạch Mộ Vũ mỗi ngày đều vu cho cô trộm một món, kia còn không phải phiền chết người hay sao?

Bạch Mộ Vũ cười nhạo "Chứng cứ? Ở đây ai nghèo nhất thì kẻ đó trộm, còn không phải sao?"

Khẩu khí "tất nhiên phải vậy" này vừa xuất ra, đám đông liền cười ầm lên, rõ ràng một đám chờ xem trò hay. Kỳ thật mọi người đều biết Bạch Mộ Vũ cố ý gây hấn nhưng không một ai đứng ra giúp Thẩm Du nói chuyện. Một con quý nghèo kiết xác mà thôi, không có lấy nửa điểm đề lợi dụng, ai thèm hỗ trợ?

Thẩm Du nhìn quanh bốn phía liếc mắt một cái, cười cười "Quả thực không thể hiểu được."

Nụ cười này, vậy mà lại làm Bạch Mộ Vũ sững sốt. Trước đây trong ấn tượng của ả, Thẩm Du vẫn luôn yếu đuối, hèn mọn, không thú vị. Thế nhưng hôm nay trực tiếp đối đầu, ả lại không tìm được cái loại cảm xúc ngày xưa, tất cả đều thay thế bằng thái độ kiên định cùng thân nhiên.

Bạch Mộ Vũ trong lòng cảm thấy kỳ quái, Thẩm Du hôm nay là bị ma nhập hay sao? Cư nhiên còn dám chống đối!

Càng giận chính là, ả phát hiện Thẩm Du sau khi đứng lên, chính mình muốn nói chuyện còn phải hơi ngẩng đầu nhìn lên, rất là khó chịu mà quát "Ít nói nhảm, mau tới đây để bọn tôi lục soát."

"Lục soát cái gì?" Thẩm Du nhàu mày hỏi lại.

Bạch Mộ Vũ tròn trĩnh mắt "Đương nhiên là lục soát người, nếu cậu khẳng khẳng nói không có, vậy để tôi kiểm tra một hồi đi, nếu thật sự lục không ra mới có thể chứng minh là cậu không trộm."

Thẩm Du nháy mắt mình bạch, đây mới là mục đích cuối cùng của Bạch Mộ Vũ, vu hãm cô trộm cắp, sau đó trước mặt mọi người lục soát, cuối cùng dù có soát không ra thứ gì thì cũng đã làm nhục cô xong rồi.

Nghĩ thấu vấn đề, Thẩm Du tự nhiên sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ chết. Chỉ thấy cô bỗng nhiên nhàu mày, sau đó cúi đầu đảo đảo túi quần, ngấm lại lại cong lưng đi lục tung cặp sách. Liền trong lúc mọi người tưởng rằng Thẩm Du đã đồng ý cho soát người, cô bỗng ngẩng đầu, hoảng loạn vô thức mà nói "Lắc tay bạch kim ngọc lục bảo gia truyền nhà tôi biến mất rồi!"

Mọi người:.....

Lắc tay bạch kim ngọc lục bảo là cái quý gì? Một đũa nghèo xơ nghèo xác làm gì có loại đồ vật này?

Bạch Mộ Vũ tức đến bốc khói rồi, cả giận hô "Đừng điên, một đũa nghèo hèn đảo đầu ra lắc tay bạch kim ngọc lục bảo?"

"Một chiếc vòng bạch kim hình tròn, chính giữa nạm ba viên ngọc lục bảo, viên lớn nhất 1 carat, mặt trái còn khắc một chữ Thẩm, đó là mẹ tôi để lại cho tôi, ngày nào tôi cũng mang đi học!" Đoạn này, Thẩm Du nói được lưu loát rõ ràng, tự tin mười phần, phảng phất như cô thực sự có một cái lắc tay như vậy.

Nhưng sao có thể? Kẻ này thoát nhìn qua nghèo! Quanh năm suốt tháng xuyên vài bộ áo, giày cũng vậy, không mặc đến mòn rách sẽ tuyệt đối không đổi, kiểu tóc càng là hai năm cũng như một ngày. Nhập học trông như thế nào, hiện tại vẫn là cái dạng đó, người như vậy còn có thể có "lắc tay bạch kim ngọc lục bảo"?

Hơn nữa còn nói chính mình ngày nào cũng đeo?

Bạch Mộ Vũ xanh mặt, quay đầu xem những người bên cạnh, bọn họ cũng là một vẻ ngờ ngạc, nỗ lực nhớ lại Thẩm Du khi nào có mang qua một chiếc lắc tay sang quý như vậy đến trường nhưng đều nghĩ không ra. Bởi vì thường ngày ai cũng coi cô như không khí, một ánh mắt cũng lười bỏ thí, ai lại chú ý cô có mang lắc tay hay là không.

Thấy không có ai đứng ra nói giúp, Bạch Mộ Vũ lửa giận cao đầu "Đồ của cậu không thấy thì liên quan gì tới, tôi hiện tại chỉ muốn tìm vòng cổ của mình!"

Ả đáp như vậy, chẳng khác nào thừa nhận Thẩm Du xác thật có thứ này, Thẩm Du cũng liền thuận nước đẩy thuyền "Lắc tay của tôi mới này vẫn còn, cậu vừa đi tôi đã không thấy tăm hơi, công bằng mà nói, tôi cũng muốn soát người cậu có được không?"

Bạch Mộ Vũ nháy mắt trừng to, tròn mắt đều sắp rớt ra ngoài "Thẩm Du, mày đây là đang tìm chết? Thế nhưng dám đối soát người tao, tao mà thêm đi trộm đồ của mày?"

"Cậu nghi ngờ tôi trộm đồ của cậu, vì cái gì tôi không thể cho rằng cậu trộm đồ của tôi?"

Bạch Mộ Vũ thật sự nổi điên, chỉ thiếu nước nhảy lên "Mày——"

Thẩm Du không chờ ả nói hết, liền cắt ngang "Nếu như vậy, để cho công bằng, cả hai cùng tới soát người đi."

Bạch Mộ Vũ:.....

Ả mới rồi cũng chỉ nghĩ mượn cơ lục soát tìm đồ để lăng nhục Thẩm Du một phen, nào ngờ cuối cùng còn bị tát ngược. Nhất thời cũng không biết nói nên nói gì.

May mắn thay, Bạch Mộ Vũ còn có người giúp sức, thấy ả bị đánh trả đến cứng họng, những kẻ khác lập tức mồm năm miệng mười nhao nhao lên "Thẩm Du, cậu cũng đừng quá đáng, gia thế Bạch Mộ Vũ như vậy, đồ của cậu người ta mới không thèm để vào mắt."

"Chính là..." Thẩm Du nâng mắt, quét qua bọn họ liếc một vòng "Đồng thời có hai món đồ quý giá bị mất, tình tiết thực nghiêm trọng, kẻ khả nghi nào chỉ có hai người, ở đây ai cũng có thể là thủ phạm, nếu muốn soát người thì phải soát cả lớp."

Mọi người:.....

Vốn dĩ chỉ muốn xem trò hay, cuối cùng lại thành tự rước họa vào thân, Thẩm Du này thật sự quá độc.

Không chờ mọi người kịp phản ứng, Thẩm Du liền lôi ra một đi động cũ, đó là chú Lý cho cô mượn dùng, cái lúc trước vừa rồi bên nhà mới đã bị Thẩm Tiêu đập nát.

Thẩm Du một bên gọi điện, một bên nói "Để đảm bảo sự công bằng, chúng ta vẫn nên mời chủ nhiệm đến làm chứng đi." Lời vừa ra, chủ nhiệm lớp cũng đã tiếp được điện thoại.

Bởi vì động tác của cô thật sự quá nhanh, những người khác căn bản đều không kịp ngăn cản, chỉ có thể ngây ngốc ngồi nghe Thẩm Du trình bày mọi chuyện với giáo viên.

Cúp điện thoại, Thẩm Du nhe thở ra, ôn tồn mà nói với mọi người "Chủ nhiệm có lệnh, tất cả đều ở lại đây, không ai được phép rời khỏi phòng."

Bạch Mộ Vũ đứng gần đó nhất, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể nhào lên cắn chết cô "Thẩm Du, mày bệnh rồi có phải hay không?"

Thẩm Du bình tĩnh mà nhìn ả "Tôi cho dù có bệnh cũng là nhờ ơn cậu bức ra tôi."

Bạch Mộ Vũ:.....

Một dây chuyền Tiffany, một lắc tay ngọc lục bảo đồng thời biến mất, chủ nhiệm nghe tin này xong hai chân rã rời, lúc đuổi đến phòng học còn thấy Thẩm Du cùng Bạch Mộ Vũ đang giằng co, không khác gì hai con gà chọi.

Sau khi nghe rõ phân trần, bản thân chủ nhiệm cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hai người nói chuyện đều không đáng tin. Thật sự muốn soát người sao?

Bạch Mộ Vũ hiển nhiên chột dạ, ban đầu chỉ muốn chơi chơi hại người một chút, nào ngờ Thẩm Du lại nháo đến giáo viên chủ nhiệm phải ra mặt, hiện tại chính ả cũng không biết làm sao kết thúc êm đẹp chuyện này.

Thẩm Du đứng một bên, khí định thần nhàn, chủ động mở lời "Nếu phân xử không rõ, vậy lục soát đi, để em xưng phong."

Mọi người.....

Vừa rồi rõ ràng một bộ thà chết không sòn, lúc này cư nhiên chủ động soát người? Rốt cuộc muốn diễn kịch bán gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 9: Nói xin lỗi

Sau khi Thẩm Du chủ động đứng ra để cho giáo viên soát người, những kẻ khác ngược lại cảm thấy túng, một đám rúc ra đằng sau. Vừa rồi cả đoàn người cùng nhau chen ép Thẩm Du, nháy mắt khí thế biến mất không thấy tăm hơi.

Kỳ thật Thẩm Du cũng chỉ làm bộ làm dáng, cô biết Bạch Mộ Vũ cùng đám người kia khẳng định không dám lục soát.

Bọn họ chính là sau khi thấy Thẩm Du đi vào lớp mới nửa đường quyết định tới chinh cô, hẳn vẫn chưa kịp chuẩn bị đầy đủ. Nói cách khác, không có thời gian đem cái vòng cổ kia giấu kĩ. Chưa kể giá trị còn trên mấy vạn, Bạch Mộ Vũ trước đó từng ở trong lớp rêu rao qua. Món đồ đắt tiền như vậy, ả nhất định không làm nó rời mình quá xa. Cho nên Thẩm Du suy đoán, vòng cổ kia chắc chắn còn ở trên người Bạch Mộ Vũ hoặc là nhóm người phía sau. Nếu bây giờ trước mặt chủ nhiệm soát người, ả mưu liền bại lộ, đối với bọn họ mà nói là chuyện mất mặt tới cỡ nào!

Thẩm Du muốn, chính là hiệu quả này.

Sắp vào tiết học, người tiến vào mỗi lúc một đông, ai ai nhìn đến tình huống trước mắt đều kỳ quái mà nhỏ giọng nghị luận.

Đứng trước vô số ánh mắt soi mói tìm tòi, trong đám bạn của Bạch Mộ Vũ bỗng nhiên có một nữ sinh nhút nhát sợ sệt mà bước tới, mắt rung rung, nhỏ giọng tự thú với giáo viên "Chủ nhiệm, đồ của Mộ Vũ là do em giữ, vừa rồi cậu ấy ném ở chỗ em, nói muốn đưa Thẩm Du một chút. Chủ nhiệm, thực xin lỗi! Bọn em chỉ muốn đùa vui một chút mà thôi!"

Vừa dứt lời, nước mắt liền ào ào rơi xuống, hoa lệ đài vũ, trông thực sự đáng thương.

Thẩm Du nhướng mày, sự thật quả nhiên cùng cô đoán được không sai biệt lắm. Nữ sinh này cất giấu vòng cổ của Bạch Mộ Vũ, ngay từ đầu là vì quan hệ bạn bè nên vẫn luôn im lặng. Nhưng hiện tại chủ nhiệm cùng bọn học đều có mặt, lúc này chịu không nổi áp lực mới chủ động đứng ra vạch trần chân tướng. Bất quá ả nói thực khéo, lại còn ra vẻ đáng thương, nhưng thật ra rất biết cách khiến người khác đồng tình.

Sau khi nữ sinh kia nhận tội, sắc mặt Bạch Mộ Vũ liền sa sầm, khó chịu mà quay đầu lại trừng người nọ một cái, giống như đang trách cô ta quá nhiều chuyện. Nhưng cuối cùng cũng không có phản bác, xem như ngầm cam chịu những gì nữ sinh kia nói là sự thật. Chuyện này bị Thẩm Du nháo một hồi đã hoàn toàn vượt qua những gì ả đoán trước. Chính ả thực chất không thể bỏ xuống sĩ diện mà nhận sai, hiện tại có người chủ động mở miệng thừa nhận đúng là không gì tốt hơn.

Đám người Bạch Mộ Vũ đây là muốn một sự nhin chín sự lành, chuyện to hoá nhỏ, nhưng Thẩm Du lại không nghĩ dễ dàng tiện nghi cho bọn họ như vậy.

Trước giờ nguyên chủ luôn bị những người này xem như túi trút giận, tùy ý khi dễ, căn bản không ai suy xét đến cảm thụ của cô. Hôm nay làm ra chuyện này, nếu đòi lại là nguyên chủ, có phải hay không vừa bị khi dễ còn phải nên giận? Tưởng tượng đến đây, ngọn lửa trong lòng đích thực khó mà áp xuống. Thẩm Du tiến lên một bước, nói "Nói vậy trò đùa này đùa đến quá nghiêm trọng rồi đi, nếu đòi lại chính mình là người bị vu thành kẻ cắp, các người còn cảm thấy vui sao? Rõ ràng là có dự mưu hãm hại."

Nữ sinh kia liên tục lắc đầu, nước mắt rơi càng bạo "Không liên quan đến em, thật sự không liên quan đến em."

Bạch Mộ Vũ nhủu mày, bước lên trước nghiêng răng nghiêng lợi mà nói "Thẩm Du, cậu rốt cuộc muốn gì? Chừng nào mới xong?"

Thẩm Du nhìn ả "Cậu xin lỗi tôi, việc này coi như kết thúc."

Tưởng đem nước bắn hắt lên người cô, xong việc còn muốn làm như cái gì cũng chưa xảy ra, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Bạch Mộ Vũ vẫn là không phục "Vừa rồi không phải cậu cũng nói tôi trộm đồ sao? Coi như huê!"

Thẩm Du chớp chớp mắt, động tác nghịch ngợm ở bên dưới lớp kính dày tựa hồ bị che đi "Người sáng suốt đều có thể nhìn ra tôi, tôi làm như vậy chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi. Nghèo như tôi vậy, lấy đâu ra lắc tay bạch kim ngọc lục bảo?"

Bạch Mộ Vũ trở mắt nhìn "Cậu—!"

Chủ nhiệm gõ tay nhin đồng hồ, nói "Chuyện này đại khái nếu đã rõ ràng, Mộ Vũ em là người sai trước, không nên đùa giỡn ác liệt như vậy, liền đến xin lỗi Thẩm Du đi."

Bạch Mộ Vũ rõ ràng không phục "Chủ nhiệm, cậu ta vừa rồi cũng nói em là kẻ trộm, đó không phải là ác ý lên án hay sao? Dựa vào cái gì em phải xin lỗi?"

Chủ nhiệm nhủu mày "Chính em gây phiền toái trước, nếu em không làm vậy thì đã chẳng xảy ra chuyện gì."

Bạch Mộ Vũ nhấp môi, đôi mắt ngập nước, phảng phất giống như phải chịu oan ức tận trời. Nhưng mà lúc này mới bán thảm thì đã muộn rồi, việc xin lỗi, căn bản không thể nào làm đối cho qua như vậy được.

Vì thế, ngay trước mặt bao người, Bạch Mộ Vũ phải đối với một kẻ thường ngày bị mình ghét bỏ nhất, khinh thường nhất mà mở miệng xin lỗi. Cái loại cảm giác này, so với bị kéo đi chém đầu còn khó chịu hơn.

"Thẩm Du, xin lỗi, tôi không nên đùa cậu như vậy."

Lời này nói xong, Bạch Mộ Vũ liền cảm thấy trên mặt trường đau, giống như bị người tạt qua trăm ngàn cái. Ngoài miệng tuy nhận thua, nhưng trong lòng cảm xúc oán hận lại chỉ có tăng không giảm. Bạch Mộ Vũ từ nhỏ đến lớn vẫn luôn kiêu ngạo, đầu chịu nổi khuất nhục như vậy, mỗi hận này nhất định ghi nhớ cả đời!

Thẩm Du gật gật đầu, xem như miễn cưỡng tiếp thu lời xin lỗi, cái thái độ qua loa lấy lệ kia, làm Bạch Mộ Vũ một bên tức khí sắp học máu.

Chờ giáo viên đi rồi, tiếng nghị luận sôi nổi xung quanh nháy mắt phồng đại, mọi người đều ả m ì bàn tán việc vừa xảy ra.

Bạch Mộ Vũ cũng không có lập tức rời đi, xanh mặt mà trừng trừng nhìn Thẩm Du, giống như muốn đem cô nuốt sống.

"Tôi thế mà đã đánh giá cậu quá thấp, lại còn học được giả heo ăn thịt hổ! Thẩm Du, hiện tại trong lòng có phải hay không rất đắc ý? Tôi nói cho cậu biết, việc này còn chưa xong đâu!"

Thẩm Du thu hồi ánh mắt, một lần nữa quay về chỗ ngồi của mình "Chỉ cần cậu đừng chọc đến tôi, tôi tất nhiên cũng không rảnh chạy đi chọc cậu." Thẩm Du thật tình hi vọng đám người này hãy tiếp tục làm loạn mình.

Bạch Mộ Vũ còn muốn nói thêm gì, lại bị nhóm người phía sau kéo tay áo ngăn cản "Sắp vào tiết rồi, chúng ta về chỗ ngồi đi."

Nhìn đến Thẩm Du chỉ lo cúi đầu xem sách, Bạch Mộ Vũ không cam lòng mà dậm chân một cái, cùng những người khác quay đi.

"Các cậu có cảm thấy hôm nay Thẩm Du rất kì quái hay không?" Sau khi trở lại chỗ ngồi, liền có một người lên tiếng nói với Bạch Mộ Vũ "Thoạt nhìn thật đúng là lớn gan!"

Mọi người gật đầu "Trước kia mặc kệ bị nói cái gì đều thấp đầu không đáp lại, hôm nay cư nhiên dám nháo ra chuyện lớn như vậy?!"

Bạch Mộ Vũ ra vẻ hung hăng "Con nhỏ đó chính là muốn tìm chết, chờ xem, rồi có ngày cũng bị chính đến thăm." Hôm nay mới thù bị bề mặt trước mọi người, Bạch Mộ Vũ khẳng định ngày sau trả lại gấp bội.

Nữ sinh vừa rồi đứng ra kể tội thoạt nhìn có vẻ ái ngại, nhỏ giọng nói "Mèo trèo lên cây, chó cùng rứt giậu, chúng ta hôm nay hình như đúng là hơi quá đáng."

Lời vừa nói xong, liền bị mọi người phỉn cái ánh mắt xem thường.

Bất quá cách giải thích này có điểm hợp lý, phỏng chừng bởi vì bị dồn ép quá mức sinh ra nóng giận, mới có thể đột nhiên bùng nổ. Nhưng mà lần này Thẩm Du bùng nổ xác thực đem mọi người dọa cho nhảy dựng, trước đây, Thẩm Du rõ ràng còn là cái bao cát chỉ biết nhẫn nhục. Kể cả bị người khác nói lời khó nghe cũng sẽ trước sau im lặng. Vậy mà giờ...

Trừ bỏ Bạch Mộ Vũ, những người khác trong lòng ít nhiều đều ngờ ra một chút. Bình thường trừu chọc Thẩm Du là mập là xấu cũng thôi, hôm nay cư nhiên muốn vu hại cô thành kẻ trộm, đúng là quá đáng rồi. Nhưng chủ ý này ngay từ đầu là Bạch Mộ Vũ nói ra, mọi người mới đi theo phối hợp.

Hiện tại nhìn đáng về Bạch Mộ Vũ xem ra vẫn không thấy mình sai.

Thẩm Du lại bắt đầu cuộc sống hằng ngày đón bus, chú Lý kiến nghị chuẩn bị cho cô một chiếc xe. Nói cho cùng, thứ trong nhà không thiếu nhất chính là xe, thuê thêm tài xế cũng không khó, nhưng đều bị Thẩm Du uyển chuyển từ chối.

Nguyên chủ trước kia đều đi bus, không lý do gì cô vừa xuyên qua liền bắt đầu hưởng thụ xe nhà đưa đón. Hiện tại trở về ở tại Thẩm gia lại còn cả ngày phải đối mặt với bệnh xà tinh, vẫn là điệu thấp một chút tốt hơn.

Lần đó sau khi Thẩm Tiêu đem phòng ở của cô đập nát, ngày hôm sau lại nhón nhơ như không có việc gì. Như thể tên điên vừa đi phá nhà người ta cũng không phải là hấn. Lúc vui sẽ dứt cò ăn đủ loại trái cây, bắt quả vẫn thích anh đào nhất. Thẩm Du trước sau thấu không nói cái thú vui này.

Về đến nhà, chú Lý đang ở một bên đảo đất, nói rằng mùa thu sắp tới rồi, có thể tự trồng một ít rau dưa, như vậy hươ nhân khoẻ mạnh.

Những việc còn con này Thẩm Tiêu sẽ không quên. Có lẽ xà tinh bệnh cũng cần có người nhà đi, nghĩ thông suốt điểm này, Thẩm Du liền không sợ hãi như trước. Nhưng vẫn sẽ vì tương lai của chính mình mà cảm thấy lo lắng, tên vai ác Thẩm Nào Hư kết cục rất thảm, cô là người nhà của hấn, khẳng định cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Từ khi có thành viên mới — Husky, trong nhà liền trở nên náo nhiệt rất nhiều. Con ngốc cẩu này thấy ai đều dính lấy, bắt quả vẫn bám Thẩm Du nhất.

Chú Lý xoi đất, nó liền ở một bên tự chơi với cái đuôi của mình, muốn cắn lại cắn không đến, chỉ có thể xoay vòng vòng tại chỗ, ngốc muốn chết!

Nhìn đáng về xuẩn xuẩn manh manh kia, Thẩm Du vui vẻ không thôi, ban ngày ở trường học gặp chuyện buồn bực cũng nhờ vậy biến mất, đúng là đồ hạt dẻ cười.

"Husky về nhà mấy ngày rồi, còn chưa đặt tên cho nó đâu."

Phía trước bởi vì tâm tình quá rối rắm, liền quên mất chuyện này, hôm nay Thẩm Du mới nhớ tới.

Nào ngờ chú Lý lại nói "Tiên sinh đặt tên rồi."

Thẩm Du tò mò "Gọi là gì?"

Chú Lý quệt mồ hôi trán "Nhị Cầu Từ."

"....."

Tục như vậy!?

Được rồi, Nhị Cầu Từ thì Nhị Cầu Từ, tên tuy rằng không dễ nghe, nhưng "cầu" bản thân đã đủ đáng yêu.

Ở trong sân bồi Nhị Cầu Từ chơi hồi lâu, Thẩm Du mới trở về phòng thay đồ thể dục, sau đó đến phòng tập mà rèn luyện hai giờ.

Từ sau khi phát hiện chính mình trốn không thoát Thẩm gia, Thẩm Du liền hạ quyết tâm thực hiện chế độ không sợ hãi, không chống cự gãy gục. Vì thế liền bắt đầu cẩn thận tìm hiểu căn biệt thự này, làm chính mình mau chóng dung nhập nếp sinh hoạt ở đây. Sau đó phát hiện, ở lâu một bên cạnh đại sảnh còn có một phòng tập thể hình không hề nhỏ, bên trong đầy đủ các loại máy móc vận động. Riêng máy chạy bộ có đến hai cái, ngày thường hấn là do Thẩm Tiêu dùng.

Cho nên từ hôm đó bắt đầu, Thẩm Du sau khi tan học đều sẽ đến phòng rèn luyện thân thể.

Hôm nay cô trước tiên chạy bộ nửa giờ, sau đó bắt đầu kéo giãn, tập xoay. Tuy rằng vẫn đau đớn như cũ, nhưng Thẩm Du trước sau cắn răng chịu đựng, chỉ cần có thể vượt qua giai đoạn ban đầu này, về sau liền sẽ thực nhẹ nhàng.

Sau khi làm một loạt động tác, cả khuôn mặt đều là đầy mồ hôi, Thẩm Du vừa định lau mặt uống nước, kết quả mới ngẩng đầu liền thấy Thẩm Tiêu đứng ngay ở cửa. Ăn vận đơn giản một kiện quần tây áo sơ-mi trắng, ba cúc áo đầu bị cởi bỏ, để lộ ra một mảng ngực, trông phỏng chừng lại tùy ý.

Hấn an tĩnh dựa vào cạnh cửa, khoẻ miệng câu câu, cười như không cười mà nhìn chằm chằm cô.

Thẩm Du bị nhìn đến da đầu tê dại, nghĩ thầm: tên này đứng ở cửa xem trộm bao lâu, như thể nào một chút tiếng động đều không có?

Còn cười đến gian trá như vậy, có phải hay không lại mưu toan việc xấu gì?

Vì thế Thẩm Du lại bắt đầu đề phòng.

Còn may, tối hôm nay Thẩm Tiêu cũng không bày ra mưu kế gì, cơm nước xong liền đi vào thư phòng, vẫn luôn không có ra tới. Thẩm Du may mắn chính mình thoát được một kiếp, nhẹ nhàng thờ ra, đem theo Husky về phòng nghỉ sớm.

Nhưng mà, chiều hôm sau tan học về nhà, Thẩm Du lại phát hiện chú Lý đang bận rộn chỉ đạo một nhóm công nhân làm việc.

Thẩm Du ngo ngác hỏi "Chú Lý, đây là đang làm gì?"

Chú Lý xoa tay, xấu hổ cười cười "Đập tường."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 10: Tường kính

Thẩm Du cảm thấy quái lạ, chẳng lẽ Thẩm Tiêu còn có đam mê phá nhà? Vừa mới đập nhà cô được mấy ngày, giờ lại bắt đầu đập nhà của chính mình. Tiếp tục tình trạng này, hần còn có nhà để ở sao?

"Bức tường này có vấn đề gì?" Thẩm Du tò mò hỏi.

Chú Lý quay đầu lại nhìn cô, thờ dài "Tiên sinh cần dặn, dỡ bức tường này xuống đổi thành mặt kính."

Thẩm Du nhủ mày, cảm thấy khó hiểu "Vậy sau đó toàn bộ phòng tập sẽ phơi bày ra ngay trước phòng khách? Có chỗ gì tốt sao?"

Lý thúc lắc đầu "Tâm tư của tiên sinh làm sao đoán được."

Nói xong liền vội đi, để lại Thẩm Du ngồi xồm một bên ôm Husky cùng nhau phát ngốc, nghĩ thầm: đem phòng tập bày lộ ra ngay trước mặt khách, sẽ có mỹ cảm sao?

Bất quá, thẩm mỹ của xà tinh bệnh làm sao có thể giống người thường.

Cô là người thường, cô get không nổi.

Chú Lý hiệu suất thực cao, chỉ dùng vốn vẹn hai ngày, đem bức tường ban đầu cải tạo thành vách thủy tinh trong suốt, lại còn thuận tiện lắp thêm mấy cái đèn nhỏ hai bên. Ánh sáng nhu hoà hắt vào, phòng tập thể thao sau khi đổi thành vách kính thoát nhìn rộng rãi lên nhiều.

Lúc nghiệm thu công tình, Thẩm Tiêu cũng ở đó, hần sờ sờ mặt thủy tinh trơn bóng hỏi Thẩm Du "Cảm thấy thế nào?"

Thẩm Du không nghĩ ngờ gì, thành thật mà đáp "Ánh sáng tốt, tầm nhìn tốt, còn mỹ quan, cũng khá!"

Thẩm Tiêu cười đến cao thâm khó đoán "Em cảm thấy tốt là được."

Thẩm Du.....

Câu này nghe cứ quái quái, thật giống như mặt tường kính này là chuyên môn vì cô mà kiến tạo.

Kết quả, chờ đến lần kế tiếp Thẩm Du đến rèn luyện, chân tướng liền bại lộ.

Cô ở trên máy chạy bộ chạy được nửa ngày, lơ đãng xoay đầu, vừa xuyên qua lớp kính nhìn về phòng khách liền phát hiện Thẩm Tiêu đang ngậm điều thuốc, vắt chéo chân, nhàn nhả mà ngồi trên sô-pha.

Chiếc sô-pha nọ, vừa vận đối diện phòng tập.

Ánh mắt Thẩm Tiêu lại còn là gắt gao mà khoá trên người cô. Xem đến Thẩm Du sờn tóc gáy.

Ban đầu cô còn có điểm buồn bực, cũng không biết hần ngồi kia từ lúc nào, liền định đi ra ngoài chào hỏi một tiếng. Kết quả vừa ra tới cửa, lọt vào tai là tiếng Thẩm Tiêu nói với chú Lý bên cạnh "Nhìn nó chạy thế này, tôi đột nhiên nhớ tới một loài vật."

Chú Lý hỏi "Giống con gì?"

Thẩm Tiêu trả lời "Một con hamster nhỏ đang chạy trong lồng."

Thẩm Du.....

Cô hiện tại tuy rằng gầy chút, nhưng ít nhất vẫn là 70kg, chỗ nào nhìn giống hamster nhỏ? Không đúng, hần cư nhiên đem cô so sánh với thú cưng! Thật đúng là coi cô như chó nhỏ mèo con mà giỡn hay sao?

Thấy Thẩm Du đi ra, Thẩm Tiêu không vui mà nhủ mày "Sao lại đi ra rồi? Còn chưa có xoa chân."

Cho nên hần tan ca sớm, chính là để về xem cô giảm béo?

"Anh xem em tập?" Thẩm Du khó có thể tin mà dò hỏi.

Thẩm Tiêu sáng khoải thừa nhận "Đúng vậy."

"Vì cái gì?"

Thẩm Tiêu cười như một tên lưu manh "Nhìn người khác tập đến nhe răng trợn mắt, rất thú vị."

Khó trách ngày đó lúc Thẩm Du xoa chân kéo gân, hần liền đứng ở cửa xem đến say sưa, hoá ra là thích nhìn bộ dáng chật vật của cô!

Cho nên, vui sướng của tên này một hai phải thành lập trên niềm đau của người khác? Sửa cả một căn phòng, liền chỉ để nhìn cô trợn mắt nhe răng?

Mẹ nó, cô về sau không bao giờ bước vào phòng tập!

"Có phải hay không đang nghĩ, về sau không đến phòng tập nữa?"

Thẩm Du.....

Người này không chỉ bệnh xà tinh mà còn có thuật đọc tâm sao? Đến trong đầu cô nghĩ gì cũng biết!

Giật giật khoé môi, Thẩm Du tránh đi tầm mắt của hần, nhỏ giọng phản bác "Em không thích bị người ta nhìn."

Thẩm Tiêu tám tác một tiếng "Tồn công tồn sức như vậy, rốt cuộc không ai biểu diễn cho xem, có điểm đáng tiếc."

Nói xong, hần nhìn nhìn chú Lý, rồi lại ngo qua Husky, thật mau lẹ mà ra quyết định.

"Như vậy đi, về sau lúc nào tôi muốn xem, chú Lý, chú đi chạy bộ, còn con Husky kia xoa chân."

Thẩm Du.....

Chú Lý:.....

Husky:???

Người này là ma quỷ? Chú Lý lớn tuổi như vậy lại bắt đi chạy bộ cho hần xem, còn có Husky, một con chó làm cách nào xoạc được chân? Còn không bằng trực tiếp đem chân bẻ gãy!

Thẩm Tiêu đối cái dáng ngồi, toàn thân thả lỏng mà dựa vào sô-pha "Nếu mọi người không có ý kiến, vậy vui vẻ mà quyết định như thế đi."

Như thế nào không ý kiến, ý kiến lớn là khác!

Thẩm Du nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giận mà nói "Anh đừng bắt nạt bọn họ, em tiếp tục tập."

Nói xong thờ phỉ phỉ mà xoay người vào trong đi xoạc chân.

Nhìn bộ dáng gập đứ của Thẩm Du, ý cười trong mắt Thẩm Tiêu càng nùng liệt, giống như muốn tràn cả ra ngoài. Chú Lý đứng cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ "Tiểu thư nhất gan, tiền sinh đừng lúc nào cũng đem người khi dễ."

Một giây trước còn tràn đầy ý cười, một giây sau sắc mặt Thẩm Tiêu đã nhanh chóng trầm xuống, quay đầu lại lạnh lùng nhìn về phía chú Lý "Từ bao giờ tới lượt chú đến giáo huấn tôi?"

Chú Lý lập tức im lặng, dưới đáy lòng bất đắc dĩ mà cảm thán, xem ra tiền sinh còn bắt nạt tiểu thư dài dài.

Thẩm Du trong lòng ghen uất nhưng lại không dám nói gì, cuối cùng chỉ có thể lấy chính mình xả giận, lúc kéo gần xuống tay so với ngày thường đặc biệt tàn nhẫn. Cảm giác đau đớn càng thêm rõ ràng, xoạc một cái đã muốn rút nước mắt. Nhưng tưởng tượng đến bên ngoài còn có tên xà tinh bệnh đang ngồi thưởng thức, Thẩm Du liền cắn răng không chế chính mình, kết quả uất ức lẫn lộn ra một thân đầy mồ hôi.

Chờ rên luyện xong, về phòng tắm, sau đó Thẩm Du liền nằm liệt trên giường không nhúc nhích, nghĩ đến dưới lầu có tên biến thái, cô một chút cũng không muốn xuống ăn cơm chiều.

Thẩm Tiêu quả nhiên là một tên đại vai ác tiêu chuẩn, phương thức uy hiếp đe dọa người vô cùng đa dạng, hần biết rõ nhục cảm của cô là ở đâu. Tráo một cái liền bắt dính.

Trước đó cô còn cùng với chú Lý thảo luận, vì cái gì Thẩm Tiêu sẽ mua Husky cho cô? Hôm nay mới thỉnh linh phát hiện, mua Husky không phải vì dỗ cho cô vui vẻ, mà là để nắm trong tay càng nhiều nhục cảm. Cùng Nhị Cầu Tử ở chung nhiều ngày như vậy, sớm đã sinh ra cảm tình, cô thật sự không cách nào mặc kệ nó được.

Thẩm Du càng phân tích càng buồn bực, Thẩm Tiêu đích xác là cái đồ quỷ kế đa đoan, tâm tư thuần khiết như cô đứng trước mặt hần liền biến thành con kiến, tùy thời đều có thể bị lòng bàn chân nghiền chết!

Trốn không thoát, đầu không lại, Thẩm Du thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

Chẳng lẽ cứ phải bị hần đùa giỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng còn bị liên lụy đến mức rơi vào thảm cảnh hay sao?

Thẩm Du bực bực lần qua lần lại trên giường, tưởng rằng ông trời cho cô một lần cơ hội tái sinh, kết quả vòng đi vòng lại, bỗng nhiên phát hiện cơ hội này vốn dĩ là cái từ cục.

Thật không cam lòng!

Liền trong lúc Thẩm Du miên man suy nghĩ, chú Lý đã đến gõ cửa phòng "Tiểu thư, cơm chiều làm xong rồi, mau xuống ăn đi."

Thẩm Du lúc này thật sự không muốn đối mặt với Thẩm Tiêu, rầu rĩ mà nói "Mọi người ăn đi, cháu không có tâm trạng để ăn uống."

Chú Lý im lặng một lúc.

"Tiền sinh dạ, nếu tiểu thư đêm nay không ăn cơm thì Nhị Cầu Tử cũng không được ăn."

Thẩm Du đến dưới lầu liền trông thấy Thẩm Tiêu đang nhàn nhã ngồi trước bàn ăn, tay cầm di động, thấy cô đi xuống liền làm cho Thẩm Du ngoan ngoãn ngồi yên, sau đó mới tiếp tục cầm di động gõ gõ.

Thẩm Tiêu không động đũa, Thẩm Du cũng liền không nhúc nhích, chỉ ngồi đối diện nhìn đến phát ngốc, thẳng đến khi Thẩm Tiêu buông điện thoại xuống bàn.

"Biết Bạch Mộ Tinh không?" Thẩm Tiêu giương mắt hỏi.

Thẩm Du tạm dừng hai giây mới gật gật đầu "Đại minh tinh."

Thẩm Tiêu cười cười, nói với cô "Ngoan ngoãn ăn cơm, ngày mai lấy mấy tấm ảnh có chữ ký về cho em."

Thẩm Du lúc này mới đem tư tưởng đang phát tán khắp nơi tập trung lại, do dự hỏi "Hai người hiện tại đang yêu nhau sao?"

Thẩm Tiêu nhướn mày, chắc lưỡi hai tiếng, ghét bỏ mà trả lời "Yêu đương, cái loại đồ vật này chỉ có não tàn mới thích."

Thẩm Du.....

Cho nên, hần cùng với bạch liên hoa rốt cuộc có thông đồng hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chuyển hướng

Biết Thẩm Tiêu ngày hôm sau có hẹn với Bạch Mộ Tinh, tâm tình Thẩm Du thực phức tạp. Lúc vừa xem bộ tiểu thuyết này, Thẩm Du đối với vai ác không có cảm tưởng gì nhiều. Nhân vật duy nhất làm cô chán ghét chính là à nữ phụ bạch liên hoa Bạch Mộ Tinh.

Có thể nói, chuyện xấu gì xảy ra đều do Bạch Mộ Tinh trực tiếp hoặc gián tiếp tạo thành. Thẩm Tiêu là nạn nhân thể thảm nhất, dưới sự chăm ngời thổi gió của ả, cùng Tư Đồ Dật trở mặt, cuối cùng đầu đến người chết ta sống.

Bởi vì biết được hết thảy cho nên chỉ cần nghe đến cái tên Bạch Mộ Tinh, trong lòng liền cảm thấy bài xích cùng chán ghét.

Nếu Thẩm Tiêu thật sự cùng Bạch Mộ Tinh vui vui vẻ vẻ, kia về sau số lần giáp mặt ả khẳng định càng nhiều.

Ngẫm lại liền cảm thấy khó tiếp thu.

Thẩm Tiêu tuy nói yêu đương quá nảo tàn, nhưng Bạch Mộ Tinh hiện tại đang có danh tiếng, đi đến đâu cũng đều tinh quang rạng rỡ. Thẩm Tiêu cần phải tham gia các buổi xã giao, mang ả theo kì thật rất có mặt mũi.

Ngay từ đầu bọn họ chính xác không phải bởi vì tình yêu mà ở bên nhau. Lâu ngày dài tháng, Thẩm Tiêu tên này ý thức lãnh địa lại quá mãnh liệt, tự nhiên đem Bạch Mộ Tinh xem thành người của mình. Ặ giờ một ít thủ đoạn, đưa Thẩm Tiêu từng bước từng bước đi lên con đường hắc hoá.

Nghe một chút, Thẩm Du cũng chỉ muốn thờ dài.

Hôm đó bữa tối dùng xong, Thẩm Tiêu phải đi ra ngoài. Không có hân ở nhà, Thẩm Du cũng không gấp gấp trở về phòng mà ngồi trong sân hóng gió cùng với chú Lý.

Trời còn chưa chính thức vào thu, thời tiết oi bức như cũ, bất quá ban đêm có gió, thổi tới cũng là mát mẻ vô cùng.

Thẩm Du lười nhác vươn vai, thoải mái mà nằm trên ghế mây, tay cầm quạt, ngẫu nhiên phe phẩy vài cái xua muỗi.

Chú Lý ở bên cạnh cũng thấp ít nhang muỗi, sau đó lại bung ra một mâm trái cây cho Thẩm Du rồi mới ngồi vào chiếc ghế còn lại.

Husky dựa ở dưới chân ngủ gà ngủ gật, thỉnh thoảng giật giật lỗ tai như là đang nghe lén.

Trong sân, đủ loại côn trùng râm ran mà kêu, như cùng nhau tấu khúc. Thanh âm rõ ràng rất lớn rất ồn, lại không hiểu vì sao có thể làm lòng người cảm thấy yên tĩnh.

Chú Lý thấy cô vẫn luôn trầm ngâm, cho rằng Thẩm Du còn vì sự tình ban chiều mà khó chịu, liền nói "Đừng buồn, tiền sinh bao nhiêu năm qua vẫn là như vậy, cháu cũng nên thông cảm một chút."

Thẩm Du gật gật đầu "Chú có bao giờ vì anh cháu mà tức giận không?"

Thẩm Tiêu một khi phát bệnh, ai cũng không ngăn được. Kể cả chú Lý là trưởng bối, hân muốn đổi liền đổi, một chút cũng không nể nang.

"Giận thì không giận, chính là đôi khi sẽ cảm thấy đau lòng."

Chú Lý ngẩng đầu nhìn trời đêm, giống như đang hướng về phương xa hồi tưởng chuyện cũ "Tiểu thư lúc nhỏ kỳ thật rất hoạt bát, sau này càng lớn càng hướng nội. Còn tiền sinh từ nhỏ đã thông minh, chuyện gì cũng cần nhắc kỹ lưỡng, có lẽ hiểu được càng nhiều, ý tưởng mới càng thường nhân không thể giống nhau. Đoạn thời gian lão tiền sinh và lão phu nhân mới mất, tiền sinh tiếp nhận công ty, không biết ngày đêm, làm việc lao lực đến mức phải vào viện cấp cứu." Nói tới đây, chú Lý thờ dài "Là cháu không tốt, không giúp đỡ được gì, chỉ có thể đứng nhìn mà lo lắng suông."

Thẩm Du lắc đầu, thật tình bày tỏ "Không phải như vậy, bởi vì có chú Lý, cái nhà này mới an ổn đến giờ."

Bởi vì có một vị trưởng bối bao dung, ngôi nhà mới trở nên ấm áp.

Tưởng tượng đến đây, trong lòng Thẩm Du khẽ co rút, theo cốt truyện phát triển, sau khi Thẩm Tiêu hắc hoá, chú Lý sẽ bị Bạch Mộ Tinh đuổi khỏi Thẩm Gia.

Thẩm Du hít sâu, buồn bực mà nghĩ, một người quản gia tốt như vậy, toàn tâm toàn ý vì cái nhà này. Vì có gì bị đuổi đi đâu?

Chính là, mặc kệ đi hay không đi cũng có cái gì khác biệt? Kết cục vẫn là định sẵn.

Thẩm Du bên này trong lòng rối rắm, liền nghe chú Lý hỏi "Vừa rồi lúc ăn cơm, chú nghe tiền sinh nói sẽ cùng nữ mình tình nào hẹn hò sao? Đối phương như thế nào? Tiền sinh năm nay đã 29 tuổi, cũng đến tuổi lấy vợ sinh con, nếu vị kia không tồi, chú đến khuyên nhủ tiền sinh một chút."

Thẩm Du nháy dưng, vội vàng xua tay "Còn chưa có gì với nhau đâu, chú đừng hỏi!"

Trong lòng gào thét nữ nhân kia chính là một con yêu tinh chuyên gây hoạ, nếu à mà làm người yêu Thẩm Tiêu, cái nhà này đừng ai mong sống yên ổn.

Đúng rồi, hiện tại Thẩm Tiêu cùng Bạch Mộ Tinh còn chưa đến đâu, kia có phải cô nên động chút tay chân, ly gián ngăn cản, làm cho bọn họ không đến được với nhau? Như vậy cốt truyện cùng kết cục có phải hay không có thể thay đổi?

Rốt cuộc có xem tiểu thuyết là lúc còn chưa có xuyên vào, nhân vật bên trong đều từng bước theo tình tiết mà đi. Hiện tại cô ở đây rồi, hiển nhiên trở thành một nhân tố không xác định trong cốt truyện, có phải hay không bây giờ Thẩm Du có thể tác động được xu hướng phát triển của tiểu thuyết?

Nghe đến khả năng này, Thẩm Du không khỏi tim đập gia tốc. Nếu đã không có biện pháp thoát ly Thẩm gia, lại không muốn chết thảm, vậy nàng có thể vì chính mình, vì cái nhà này mà tranh thủ một chút. Chạm rãi thay đổi Thẩm Tiêu, từ đó chuyển biến kết cục?

Ý tưởng này tuy rằng táo bạo nhưng chưa chắc không thể làm được.

Giờ khắc này, Thẩm Du giống như một vị lữ khách bốn ba nhiều ngày, mãnh liệt ngẩng đầu, liền thấy chân trời bừng sáng!

Ngày hôm sau thức giấc, Thẩm Du cũng không dậy ngay mà nằm trên giường hồi tưởng sự tình, tới hôm qua cô đột nhiên nhanh trí nghĩ ra biện pháp tự cứu. Chính là chia rẽ Thẩm Tiêu cùng Bạch Mộ Tinh, không cho bọn họ ở bên nhau.

Ý tưởng tuy rằng không tồi, nhưng sau khi ngủ một giấc, đầu óc thanh tỉnh, lại cảm thấy có chút khó khăn. Đầu tiên, cô cùng Thẩm Tiêu mỗi ngày chạm mặt cũng chỉ giới hạn trong nhà, hân mỗi ngày ở bên ngoài làm cái gì Thẩm Du đều không biết. Kế tiếp, dựa theo tính cách xà tình quái đản của Thẩm Tiêu, cô kỳ thật rất sợ nộ trạng trợn tảo bạo đi phá đám, hân có thể hay không dưới cơn giận dữ, đại nghĩa diệt thân? Chuyện này rất có khả năng.

Cho nên việc cấp bách trước mắt, Thẩm Du phải tìm ra thật nhiều biện pháp ứng đối, tỉ mỉ mà lên kế hoạch.

Trong lúc Thẩm Du đang miên man suy nghĩ, chú Lý lên gõ cửa "Tiểu thư dậy rồi sao?"

Thẩm Du lớn tiếng đáp "Cháu đây, chuyện gì vậy chú Lý?"

"Bữa sáng đã làm xong, phần còn lại chú đã cho vào hộp giữ nhiệt. Lát nữa cháu dậy là có thể ăn, giờ chú phải ra ngoài một lát đưa công văn đến cho tiền sinh."

Thẩm Du lén long lóc từ trên giường xuống tới, lung tung khoác áo chạy ra mở cửa "Anh cháu hôm nay chẳng phải đi hẹn hò sao? Thế nào còn bảo chú sang đưa văn kiện?"

"Tiền sinh buổi sáng vẫn ở công ty, khả năng đến trưa hoặc chiều mới có hẹn."

Thẩm Du lại hỏi "Chú phải đi ngay bây giờ sao?"

"Đúng vậy, tiền sinh đang đợi."

Nghe nghe, Thẩm Du nhỏ giọng "Cháu đi cùng được không? Hôm nay cuối tuần, cháu muốn theo chú ra ngoài dạo một vòng."

Chú Lý có chút kinh ngạc, trước kia hề được nghe, Thẩm Du liền cả ngày trốn ở trong nhà, nơi nào cũng không chịu đi. Không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại chủ động xin ra cửa, xem bộ gằn đây tiểu thư thật sự thay đổi tính tình.

Chú Lý thực vui mừng gật gật đầu "Vậy cháu chuẩn bị một chút rồi xuống dưới, chú lấy ít điểm tâm theo lát nữa ăn trên đường cũng được."

Thẩm Du liền tục gật đầu, đóng cửa chạy nhanh đi thay quần áo, lúc xuống đến dưới lầu, chú Lý đã ở trong sân khởi động xe chờ sẵn.

Xe chạy một đường đi đến Thẩm thị tập đoàn, Thẩm Du trong lòng có điểm bất ổn. Rốt cuộc lúc trước cô còn trăm phương ngàn kế rời xa xà tình bệnh, về sau muốn tiếp cận hân, chuyển biến như vậy không khỏi quá dẫn người chú ý. Bản thân cô trong lúc nhất thời còn không kịp thích ứng.

Ước chừng nửa giờ sau, xe đến ngay dưới công ty, chú Lý để Thẩm Du xuống trước rồi mới lái xe xuống hầm. Kết quả Thẩm Du đi một chút liền phát hiện ngay cổng chính toà nhà đang xảy ra tranh chấp, giống

như có người đến nháo, động tĩnh còn rất lớn.

Vì thế Thẩm Du tiến lên vài bước để xem có chuyện gì, không nghĩ tới vừa nhìn một cái lại thấy ngay Thẩm Tiêu đang mang theo một đoàn vệ sĩ, hùng hùng hổ hổ đi ra cổng.

Hắn dẫn đầu, tây trang giầy da, mặt mày không giận tự uy, lại thêm một đôi chân dài thẳng tắp.

Thoạt nhìn uy phong lẫm lẫm, không ai bì nổi.

Thẩm Du âm thầm nháy dუმը mà nghĩ: thế trận này, là muốn đi đánh lộn sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hung ác

Phương thức lên sân khấu cuồng bá khốc của Thẩm Tiêu làm Thẩm Du chùn bước, cô cũng không tiến sâu vào mà chỉ hướng về phía đám đông nhích nhích, muốn nhìn rõ tình huống bên trong.

Thẩm thị tập đoàn sở hữu rất nhiều toà nhà, phía trước sảnh chính còn có cái quảng trường. Bởi vì gần khu thương mại, thường ngày chỗ này lũ lượt người đến người đi, hôm nay vừa vận cuối tuần, dòng người so với bình thường còn nhiều hơn một chút. Bởi vậy một khi phát sinh chuyện gì, chỉ trong chớp mắt, quần chúng liền vây như nơm còi.

Thẩm Du mặc kệ ánh mắt ghét bỏ xung quanh, cổ lách mình lên trước, cuối cùng rốt cuộc thấy rõ tình huống đang diễn ra.

Chính giữa đám đông có một gã thanh niên đang ngồi ăn vạ. Nhìn từ góc độ này, Thẩm Du chỉ có thể nhìn đến sườn mặt người nọ. Thông qua ngoại hình thì có vẻ chỉ tầm hai mươi tuổi, ăn mặc rất được, toàn thân trên dưới đều là hàng hiệu. Thế nhưng hành động lại như một kẻ lên cơn điên, ngồi dưới đất mà la khóc òm tòi.

Xem ra chính là người này đến nháo, làm cô vừa rồi còn tưởng Thẩm Tiêu muốn kéo bè kéo đảng đi đánh nhau.

Thẩm Tiêu vừa xuất hiện, người chung quanh tự động tản ra, chừa cho hắn một đường đi đến trước mặt kẻ gây rối.

Người ngồi dưới đất nhác thấy Thẩm Tiêu ra tới, cảm xúc càng thêm kích động, gấn cổ lên hô "Thẩm Tiêu, cái thằng khốn nạn này, rốt cuộc mày dám lán ra đây rồi sao? Mày muốn chính chết ông, ông khẳng định cũng chơi chết mày, mẹ nó! Tao hôm nay phải cho mọi người biết, chính là tên chó nhà mày bức chết tao!"

Vừa chửi vừa cuồng loạn giơ chân múa tay, chỉ thấy trên bàn tay gã chọt loé, nhìn kỹ chính là một mũi dao.

Quần chúng vây xem không cảm hô thành tiếng "Hắn có dao!"

Thẩm Du cũng nhìn được, chỉ cảm thấy một trận lo lắng. Tuy rằng thường ngày bị Thẩm Tiêu ức hiếp, nhưng chính mắt nhìn thấy hắn gấp nguy hiểm cô vẫn sẽ khẩn trương, dù sao cũng là người một nhà.

Thẩm Du sốt ruột mà quay đầu lại tìm, phát hiện chú Lý đã đến ngay bên cạnh, vội vàng nói "Chú Lý, làm sao bây giờ? Chúng ta hiện tại có cần đi qua đó không?"

Chiều cao của chú Lý so với Thẩm Du không sai biệt lắm, nhón mũi chân mà nhìn vào trong, cau mày "Trước đừng đi, tiền sinh có thể giải quyết, chúng ta qua đó cũng không giúp được gì."

"Bọn họ vì cái gì không báo cảnh sát?"

Lý thúc lắc đầu "Chú cũng không rõ."

Bên này hai người chỉ có thể lo lắng suông, bên kia Thẩm Tiêu lại là khí định thần nhàn, cho dù nhìn thấy đối phương tay cầm vũ khí cũng chẳng buồn cau mày, chỉ phát phát tay, mấy tên vệ sĩ liền vây thành một vòng, đem quần chúng hồng hót ngăn ở bên ngoài. Thẩm Tiêu tự thân một mình tiến đến người nọ.

Bởi vì khoảng cách khá xa, bốn phía còn cái cộ ồn ào, mọi người không thể nghe rõ ràng hai người đang nói chuyện gì.

Thẩm Tiêu khoanh tay, đứng yên trước mặt gã, như vương giả từ trên cao ngó xuống "Lâm Hạc, mày hôm nay dám tới đây kể ra cũng đáng khen. Nhưng mày cảm thấy tao sẽ sợ sao? Chỉ bằng cây dao cắt cổ gà không đứt này?"

Kê tên Lâm Hạc nghe hắn nói vậy then quá thành giận, cầm dao chỉ vào Thẩm Tiêu dọa dẫm "Họ Thẩm, mày nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao? Ba tao lúc trước chỉ mắng mày một câu, mày liền ghi hận lâu như vậy? Còn có ý gài bẫy tao!"

Chuyện là mấy năm trước trong một buổi dạ tiệc, Lâm tổng có mắng qua Thẩm Tiêu một câu "Súc sinh không có cha mẹ dạy dỗ."

Thẩm Tiêu nghiêng đầu nhìn, sau đó nửa ngồi xổm xuống cười cười, hạ giọng "Vây thì thế nào? Chỉ có thể trách tao không được cha mẹ giáo dưỡng mà thôi."

Lâm Hạc không nghĩ hắn có thể thẳng thừng thừa nhận như vậy, nháy mắt lừa gạt công tâm, khoé mắt muốn nứt toác "Thằng khốn kiếp——"

Thẩm Tiêu nhú mày, phảng phất giống như không đành lòng coi hắn diễn trò "Mày trừ bỏ mắng người, còn biết làm gì khác không? Một khúc hai nháo ba thất cổ? À, đúng rồi, mày còn biết thua bài nữa. Một buổi tối đem cả gia tài thua sạch, chắc chắc...lợi hại thật sự."

Lâm Hạc cừu hận đỏ mắt, chống người định lao lên, nhưng gã ngồi trên mặt đất quá lâu, nhất thời đứng dậy không nổi, cuối cùng chỉ có thể làm bộ dữ tợn mà gào "Họ Thẩm, mày dám hãm hại tao!"

Thẩm Tiêu dუმը thẳng ngón trỏ, hướng gã lắc lắc "Muốn nói cũng không thể nói bậy, tao chỉ cùng mày đánh cuộc một ván, kết quả mày càng thua càng muốn chơi, chuyện này có thể trách ai? Lúc đó tao đích thân khuyên mày, liệu sức mà làm, đừng đem chính mình đùa chết. Chính mày một hai phải đem mảnh đất kia ra cược, tao can cũng can không được."

Một bên đánh cược, một bên ghét bỏ người ta không có bản lĩnh, cái này cũng gọi là khuyên sao? Này rõ ràng là khiêu khích a!

Lâm Hạc cũng là về sau mới thông suốt, nhưng quá trễ. Đã hoàn toàn rơi vào bẫy rập của Thẩm Tiêu.

Thẩm Tiêu liếc mắt nhìn qua tay gã "Thế nào, mày định đem cây dao cạo râu này đến đây làm gì? Giết tao hay là tự sát? Đủ gan không?"

Trước khi Thẩm Tiêu xuất hiện Lâm Hạc đã nháo được một hồi, vốn dĩ cảm xúc liền không ổn định. Sau còn bị liên tiếp đá kích, cả người hồng mắt, con dao trong tay kịch liệt mà run lên.

Thẩm Tiêu nói đúng, gã không dám. Lâm Hạc từ nhỏ được nuông chiều, không cần thận cộ rút miếng da đều có thể khóc hết nửa ngày, sao có thể cầm dao tự thọc chính mình?

Nhưng gã còn cách nào nữa đâu? Trơ mắt nhìn ba mình xin xỏ khắp nơi, đi đến đâu cũng bị người khó dễ, Thẩm Tiêu chính là muốn bức họ cho chết, một con đường sống cũng không chừa. Đắt bị thu đi, công ty bị kiện, tức thì mọi người hể thấy nhà họ Lâm đều như thấy chuột, tránh còn không kịp!

Lâm Hạc hồi hận đến xanh ruột, lúc trước quả thật không nên ngu xuẩn đi trêu chọc người này, hắn quả thực chính là từ địa ngục ra tới——ma quỷ!

Lúc này, bên ngoài vang dội tiếng còi cảnh sát, quần chúng vây xem liền ngoáy đầu nhìn, đoán chừng có người gọi điện báo nguy.

Thẩm Tiêu nhường mảy đứng lên, vuốt vuốt vạt áo "Được rồi, đã nháo đủ, khát rồi phải không, lên cục cảnh sát uống chén trà đi."

Lâm Hạc bần thần nửa ngày đột nhiên bình tĩnh, nhớ ra mục đích mà gã tới đây lần này, té ngã lộn nhào bắt lấy ống quần Thẩm Tiêu, gào khóc "Thảm tửng, Thẩm ca, là em sai, muốn đánh muốn chửi tùy anh, cầu anh tha cho Lâm gia một mạng. Cha già ở nhà vốn có bệnh tim, chỉ sợ chịu không nổi đã kích!"

Không thấy khí thế mắng người vừa rồi đâu, tên Lâm Hạc lúc này một bộ chó nhà có tang, điên điên khùng khùng mà lôi kéo ống quần Thẩm Tiêu cầu xin.

Thẩm Tiêu quay đầu đi, không thèm liếc mắt, nhàn nhạt mà nói "Cái đó liên quan gì đến tao?"

Lâm hạc run rẩy tiếp tục xin tha "Đừng như vậy, em làm trâu ngựa bán mạng cho anh, xin anh tha cho lần này. Cầu anh, Thẩm ca!"

Thẩm Tiêu bị lôi kéo đến phiền, cau mày cấp cho vệ sĩ một ánh mắt. Tên vệ sĩ kia vội vàng tiến lên nhắc Lâm Hạc ra ngoài, nhẹ nhàng không khác gì xách đi một con gà bệnh.

Lúc này cảnh sát vừa vào.

Mất thấy liền phải mất đi cơ hội cùng Thẩm Tiêu đàm phán, Lâm Hạc trong lòng lại tức lại hận, một cổ nghẹn trong ngực tùy thời đều có thể phát nổ.

Trong chớp nhoáng, gã không biết đào đâu ra sức lực, thể nhưng vùng khời vệ sĩ, lao thẳng đến sau lưng Thẩm Tiêu, dò mắt rống giận "Thẩm Tiêu, mày chết đi!"

"Aaaa!!!!!"

Quần chúng vây xem tức khắc thét chói tai, đem không khí hiện trường dâng cao tới đỉnh điểm.

Thẩm Tiêu phản ứng không chậm, vừa nghe tiếng hô đã cấp tốc xoay người, mắt thấy mũi dao chói lọi đang hướng mình đâm tới, dưới tình thế cấp bách, hấn nhanh chóng giơ tay ra chắn. Cổ tay đột ngột một trận đau rất.

Cũng may vệ sĩ đứng lúc xông lên đem người chế trụ, Lâm Hạc bị ấn trên mặt đất, cả người tựa như con rối mất hồn.

Thẩm Tiêu mặt vô biểu tình mà quét mắt qua miệng vết thương trên cổ tay, cũng không sâu lắm. Hấn cũng không để ý, trực tiếp dùng bàn tay này túm lấy cổ áo Lâm Hạc, dò tui chói mắt từng giọt rơi trên áo sơ-mi trắng của đối phương, lan thành từng đóa hoa máu, nhìn đến ghê người.

"Nếu mày muốn chết như vậy, tao liền thành toàn."

Trong cảnh hỗn loạn, cảnh sát thực mau tiếp quản hiện trường. Thẩm Tiêu lười đến ứng phó bọn họ, liền đem trợ lý Đỗ gọi đi giải quyết tốt hậu quả, chính mình xoay người trở vào công ty.

Thẩm Du cùng chú Lý toàn bộ quá trình chứng kiến hết thảy, đều bị dọa sợ rồi, đang nghĩ chạy đến xem Thẩm Tiêu liền đụng phải vệ sĩ nghênh diện đi tới "Tiểu thư, đại sảnh người nhiều, tiên sinh bảo hai người đi thang máy chuyên dụng lên lầu, mời theo tôi."

Thẩm Du.....

Không lẽ tên Thẩm Tiêu này có thiên lý nhãn? Một bên đối phó kẻ diễn một bên còn rành rõi phát hiện ra cò đứng trong đám người?

"Tiên sinh bị thương nghiêm trọng không?" Chú Lý hỏi.

"Chỉ là vết cắt ngoài da, không đáng ngại."

Hai người lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, một đường đi theo vào trong thang máy, tên vệ sĩ kia bỗng dung lên tiếng "Bạch tiểu thư cũng ở trên lầu."

Bạch tiểu thư?

Bạch Mộ Tinh!?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gặp nạn

Cảm xúc của Thẩm Du còn dừng lại ở trạng diễn vừa rồi, còn trong tâm trạng lo lắng cho vết thương của Thẩm Tiêu, đột nhiên nghe được ba chữ "Bạch tiểu thư", nhất thời phản ứng không kịp.

Bạch tiểu thư?

Bạch Mộ Tinh!?

Chính là vị đệ nhất nữ phụ mà chỉ cần nghe tên thôi cũng làm Thẩm Du nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh như vậy liền phải gặp mặt rồi? Thật đúng là một chút chuẩn bị tâm lý đều không có.

Ngày hôm qua Thẩm Tiêu nói có hẹn với Bạch Mộ Tinh, cô còn tưởng rằng hai người sẽ tìm cái chốn lãng mạn gì, kết quả thế nhưng lại hẹn ở công ty. Đây rốt cuộc là việc công hay việc tư?

Buổi tối vừa mới quyết định ngăn cản Thẩm Tiêu cùng Bạch Mộ Tinh phát triển cảm tình, nói cách khác, cô chủ động lựa chọn đối đầu với Bạch Mộ Tinh. Cho nên sớm muộn gì cũng phải có một ngày ngửa bái với nhau thôi. Nghĩ đến đó, Thẩm Du vẫn có chút e ngại, trước kia tuy rằng cô không ngăn thị phi, nhưng cũng sẽ không bao giờ chủ động trêu chọc ai. Hiện tại lại phải ra tay đối phó một á nữ phụ lợi hại, ngăn lại, áp lực nặng như núi đè.

Thang máy lên thẳng tầng cao nhất, vừa mở cửa ra ngoài liền bắt gặp một hành lang dài trải thảm đỏ. Hai bên trang hoàng lấy màu vàng kim làm chủ đạo, tràn ngập hơi thở thổ hào, cảm giác không phải công ty mà càng giống như khách sạn.

Cũng không biết rốt cuộc Thẩm Tiêu có cái loại phẩm vị thẩm mỹ gì.

Vệ sĩ dẫn họ thẳng đến văn phòng của Thẩm Tiêu, từ xa chỉ thấy cánh cửa không khép, cách một đoạn đã nghe được giọng nói điềm mỹ mềm mại vang lên "Không phải nói là không nguy hiểm sao? Làm sao mới đi một chút đã bị thương rồi?"

Sau đó là thanh âm quen thuộc của Thẩm Tiêu, tùy tiện mà đáp "Xây xát ngoài da thôi."

Đối phương lại nói "Loại người tìm tới cửa phá đám này rất nguy hiểm, vừa rồi anh không nên xuống dưới."

Thẩm Tiêu chắc một tiếng "Không xuống làm sao nhìn được bộ dạng tên đó thể thảm cỡ nào?" nói xong còn cười ra tiếng.

Mọi người:.....

Thẩm Du đối với mạch não tà đạo "khô người sừng ta" của Thẩm Tiêu đã quá quen thuộc, một chút cũng không thấy lạ.

Tiến thêm vài bước liền thấy được Thẩm Tiêu không cầu nệ mà ngã người trên ghế, một vị thư kí thân mang đồng phục đang đứng cong eo giúp hắn xử lý miệng vết thương. Ghế rời bên cạnh toạ trấn một vị khách trang dung xinh đẹp, quần áo thời thượng, không cần hỏi, nữ nhân này khẳng định là Bạch Mộ Tinh.

Thẩm Du đã thấy qua á trên TV, mà không chỉ có Bạch Mộ Tinh, cả nam nữ chính Thẩm Du cũng cẩn thận tra qua tư liệu một lần.

Sau khi vào cửa, Thẩm Du trộm nhìn một vòng rồi mới ngoan ngoãn kêu một tiếng "Anh."

Nhớ tới hắn vừa rồi ở trong quảng trường một màn xuống tay tàn nhẫn như vậy, Thẩm Du càng là biểu hiện nhu thuận.

Thẩm Tiêu thấy cô tiến vào, liền phát tay đem thư ký đuổi đi, sau đó gọi Thẩm Du đi qua băng bó cho hắn.

Thẩm Du trong lòng khó chịu, người này mỗi lần sai sử đều sai sử thật thuận tay. Cô là em gái chứ không phải là nô tì được chứ!

Chú Lý theo sau đi vào, cũng ngầm đánh giá Bạch Mộ Tinh vài lần mới đặt văn kiện lên bàn, quay đầu lại nói với Thẩm Tiêu "Tiên sinh, thương thể của cậu không việc gì đi, không cần kêu bác sĩ tới sao?"

"Chỉ là vết thương nhỏ, không cần."

Chú Lý gật gật đầu "Vậy tôi tìm chỗ nghỉ ngơi chờ tiểu thư" Nói xong liền lịch sự mà gật đầu chào Bạch Mộ Tinh, xoay người đi ra ngoài.

Văn phòng an tĩnh vài giây, Thẩm Tiêu cũng không nhớ tới việc phải giới thiệu hai người với nhau, chỉ lo nhìn đến bộ dáng không tình nguyện của Thẩm Du, càng thêm hăng hái mà nhủ mảy thúc giục "Nhanh lên, rồ rồ cái gì, máu sắp chảy khô hết."

Thẩm Du.....

Lại không phải mở vòi nước, máu ở đâu mà chảy nhanh vậy?

Cầu nhàu thì cầu nhàu, Thẩm Du vẫn đi đến bên người hắn, cúi đầu xem miệng vết thương. Vừa rồi thư ký đã đem vết thương xử lý qua, máu không chảy nữa, thế nhưng có thể nhìn thấy da thịt bên trong. Thẩm Du xem đến nỗi da gà, đối với cô đây tuyệt đối không tính là nhẹ, miệng vết thương lớn như vậy, hắn lại xem như chẳng có gì.

Thẩm Du một bên cầm thuốc bột, nhẹ nhàng mà hướng miệng vết thương rải một ít, Thẩm Tiêu bị rát, cánh tay mất khống chế giật giật, làm thuốc bột trực tiếp rơi hết ra ngoài.

"Chân tay vụng về."

Hắn thấp giọng ghét bỏ, nhưng cũng không báo cô ngừng, ngầm lại lại hỏi "Nhìn thấy đại minh tinh, vui không?"

Thẩm Du nháp môi, rừ mi mắt, giả bộ thẹn thùng, lại trộm dùng khước mắt ngó xem Bạch Mộ Tinh.

Trước lúc cô đi vào, Bạch Mộ Tinh nói chuyện với Thẩm Tiêu ngữ khí rất thân mật, nhưng sau khi thấy cô rồi, á lại không lên tiếng nữa. Chỉ là lẳng lặng mà nhìn, như đang đánh giá một kiện thương phẩm có giá trị, cái này làm cho Thẩm Du cảm thấy có điểm không thoải mái.

Thẩm Tiêu chạm chạm vào mu bàn tay cô "Chào một tiếng."

Thẩm Du cũng không rối rắm, nhẹ giọng hô "Chào Bạch tỷ."

Bạch Mộ Tinh mi mắt cong cong mà cười "Tiểu cô nương này là em gái anh sao?"

Thẩm Tiêu gật đầu "Thế nào, rất ngoan đúng không "

Hắn đang khen thú cưng nhà mình sao?

Bạch Mộ Tinh ưu nhả mà đứng dậy, dậm lên đôi cao gót màu đỏ đi tới gần bọn họ, lại đem Thẩm Du đánh giá một lần "Hai người thoạt nhìn không giống nhau."

Chỉ cần người có tâm tìm hiểu đều sẽ biết nhà họ Thẩm có đứa con nuôi nhất được từ bên ngoài. Bạch Mộ Tinh ngay từ đầu đã có mục đích tiếp cận Thẩm Tiêu, không có khả năng không rõ chuyện này, nhưng lại giả bộ hoàn toàn không biết gì cả, kỹ thuật diễn đúng là lợi hại.

Thẩm Tiêu dùng cánh tay không bị thương xoay xoay bật lửa, nhìn Thẩm Du, không mấy hứng thú mà trả lời "Có không giống cũng là em gái của tôi."

Bạch Mộ Tinh thực mau phát hiện chính mình chọn phải đề tài không tốt, cũng liền không tiếp tục mà lại cúi đầu hỏi Thẩm Du "Bé cưng, muốn ký tên sao? Ký bao nhiêu ảnh đều được, chị hiện tại đang có thời gian."

Cô có thể trả lời rằng, cô một chút cũng không muốn á ký tên hay không? Kết quả Thẩm Du vừa ngẩng đầu, lời nói liền biến thành "Thật à?"

Bạch Mộ Tinh nháy mắt bị bộ dáng chờ mong của Thẩm Du lấy lòng, hào phóng mà nói "Đương nhiên, giúp anh trai băng bó xong đi, rồi chị ký cho."

Vừa rồi lúc thư ký giúp Thẩm Tiêu xử lý vết thương là đứng khom người. Đến lượt Thẩm Du vóc dáng quá cao, khom lưng rất là mệt, vì thế dứt khoát ngồi xổm xuống, ánh mắt vừa lúc so với cánh tay của Thẩm Tiêu cao hơn một chút.

Cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, Thẩm Tiêu nhìn dáng vẻ Thẩm Du phải ngược lên nói chuyện với Bạch Mộ Tinh, liền cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cũng không quản miệng vết thương chỉ mới băng được phân nửa, liền một tay đem Thẩm Du kéo lên.

"Ngồi trên sô-pha mà làm!"

Thẩm Du.....

Người này đúng là muốn gì được đó, cô bên này giúp hắn bôi thuốc thật cẩn thận nhẹ nhàng, có rầm cũng không dám đánh, kết quả hắn đuổi tay một phát, khiến cho mọi nỗ lực của cô đều chảy về biển Đông!

Hít thở hít thở, Thẩm Du vẫn là nghe lời mà đứng dậy ngồi vào bên cạnh Thẩm Tiêu.

Cánh tay vừa mới dùng lực, miệng vết thương lại bắt đầu thấm máu, Thẩm Du liền đem một cái gối đặt lên đùi mình, rồi kê tay hắn lên trên. Nhẹ nhàng thổi thổi vết thương sau đó mới tiếp tục bôi thuốc.

Một bên Bạch Mộ Tinh yên lặng mà nhìn, che miệng cười ra tiếng.

"Hai người cảm tình thật tốt, nhà em cũng có một đứa em gái nhưng không thể nào mà hoà hợp với nó được, gặp mặt liền cãi!"

Thẩm Tiêu hiện tại đối với tư thế này thực vừa lòng, cũng liền có tâm trạng nói chuyện phiếm "Em gái bao lớn?"

"Vừa qua sinh nhật 20 tuổi, học ở Học Viện Điện Ảnh."

"Hình như em tôi cũng học ở đó."

Thẩm Du.....

Làm anh trai người ta, đến em gái học ở đâu mà cũng không biết?

Thẩm Du thuận miệng ừm một tiếng.

Bạch Mộ Tinh có chút ngoài ý muốn, vội hỏi "Vậy em có biết em gái của chị không? Nó tên Bạch Mộ Vũ."

Đầu chỉ quen biết, vừa rồi còn mới cãi nhau đây.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du trả lời "Không thân."

Giữa hai người vốn dĩ không có nửa điểm giao tình, xác thật không thân.

"Vậy tìm cơ hội sẽ giới thiệu cho hai đứa làm quen, tháng sau tổ chức kỉ niệm thành lập trường, nó đang cả ngày vội vàng chuẩn bị tiết mục kia kia. Lúc đó chị cũng tham gia."

Giới thiệu cho làm quen sao, không lao vào đánh nhau là đã quá tốt rồi! Bất quá Bạch Mộ Tinh nếu mà trở về nhà nhắc tới tên cô, không biết Bạch Mộ Vũ lại nháo ra chuyện gì nữa, thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Thẩm Du đang giúp Thẩm Tiêu quần gạc, hần ngược lại không hề phối hợp, cánh tay một chút lại nâng lên một chút lại hạ xuống, chơi đến vui vẻ vô cùng. Nhất định không cho cô băng bó đường hoàng, thiếu chút đem Thẩm Du chọc tức đến học máu.

Chờ Bạch Mộ Tinh nói xong, hần mới hỏi Thẩm Du "Em thì thế nào? Có tiết mục gì không?"

Thẩm Du.....

Này thật sự không phải có ý chèn ép gì? Cô đường đường một cái thân cao mét bảy cường tráng lực lưỡng nữ nhân, có thể biểu diễn cái gì? Lắc mỡ bụng sao?

Bạch Mộ Tinh dường như xem thấu cô đang rối rắm điều gì, liền ngắt lời "Thẩm Tiêu, anh muốn đi không? Em có thể mời anh đi cùng."

Thẩm Du.....

Để Thẩm Tiêu đi tham gia lễ kỉ niệm trường? Này không phải cấp cho cô thêm phiền toái hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cạn lời

Đối với lời đề nghị của Bạch Mộ Tinh, Thẩm Tiêu cũng không lập tức trả lời, tuy tính mà đem một đôi chân dài gác lên bàn, chờ Thẩm Du cắt xong đoạn băng gạc cuối cùng mới nhàn nhạt mà nói "Không đi, không có hứng thú."

Bạch Mộ Tinh không nghĩ tới Thẩm Tiêu sẽ trực tiếp cự tuyệt như vậy, trong lòng có chút không vui, mấy liều hơi chau.

"Đến lúc đó Tư Đồ Dật cũng có mặt, anh ta rời khỏi giới giải trí sau đó về tiếp quản công ty, cũng coi như có chút mặt mũi trong thương trường. Người này là đàn anh trong giới của em, giao tình không tồi, em có thể giới thiệu cho hai người làm quen một chút."

Thẩm Tiêu làm như không nghe được Bạch Mộ Tinh nói gì, chỉ nâng lên cổ tay, cẩn thận thưởng thức vài lần rồi vừa lòng gật đầu.

"Băng bó không tồi, về sau cho phép tới thay thuốc."

Thẩm Du.....

Nói được giống như thay thuốc cho nhà mi là chuyện gì vinh quang lắm!

Bạch Mộ Tinh hiện giờ trong giới giải trí rất có danh tiếng, đi đến đâu cũng được săn đón vây quanh, đã thật lâu không chịu qua cảnh bị người xem nhẹ, nhện không được dặm chân nũng nịu.

"Thẩm tổng~"

Thẩm Tiêu lúc này mới như tỉnh dậy, quay đầu lại nói với Bạch Mộ Tinh "Tư Đồ Dật là ai? Tôi biết anh ta để làm gì?"

Khẩu khí không ai bì nổi này, quả thực thiếu đánh.

Bạch Mộ Tinh.....

Thẩm Du.....

Tư Đồ Dật có được hào quang nam chủ thiên hạ vô địch, trước đây là ảnh đế tiếng tăm lẫy lừng, ngay cả nguyên chủ Thẩm Du cũng là fan nhỏ của anh ta. Thậm chí còn vì Tư Đồ Dật mà thi vào Học Viện Điện Ảnh.

Nhưng Tư Đồ Dật cũng không lưu luyến giới giải trí, hai năm trước ngay lúc sự nghiệp đỉnh cao, dứt khoát tuyên bố giải nghệ để quay về tiếp quản công ty, chính thức trở thành thương nhân.

Nhưng kể cả không còn là minh tinh, danh khí vẫn vang dội như cũ.

Cùng là người trong thương giới, Thẩm Tiêu không có khả năng chưa từng nghe qua cái tên này, hần hỏi như vậy hần là có ý. Cũng không biết là đối với lời nói của Bạch Mộ Tinh cảm thấy bất mãn, hay là đối với nam chủ Tư Đồ Dật không vừa con mắt.

Thẩm Du cảm thấy, lần này ngoài ý muốn gặp phải Bạch Mộ Tinh cũng không phải không thu hoạch được gì. Ít nhất cô xác định được trước mắt Thẩm Tiêu đối với Bạch Mộ Tinh còn không phải là kiểu "phi năng không thể", phá hư mối quan hệ này cũng không quá khó.

Thẩm Du trộm nhìn Bạch Mộ Tinh một cái, cô chỉ mới đến đây một lát, Bạch Mộ Tinh liền bị Thẩm Tiêu coi như người thừa. Vậy mà à vẫn bình tĩnh mỉm cười, cũng thật lợi hại, xem ra đã hạ quyết tâm bắt lấy Thẩm Tiêu.

Bất quá nhìn thấy đáng về Bạch Mộ Tinh sau khi bị lờ còn phải tỏ ra vui vẻ, Thẩm Du bỗng cảm thấy có điểm sáng.

Mất thấy đề tài sắp bị Thẩm Tiêu phá hỏng, Bạch Mộ Tinh thờ dài, gượng gạo mà nói "Được rồi, dù sao cũng chỉ là một nhân vật râu ria không quan trọng, anh không muốn biết cũng chẳng sao. Sắp đến bữa trưa rồi, chúng ta đi đâu ăn cơm? Ăn món Pháp được không? Thuận tiện đi dạo mấy khu thương mại gần đó một chút."

"Chị không sợ bị phóng viên chụp được sao?" Thẩm Du hỏi, một bộ bảo bảo tò mò đáng yêu.

"Không sao, chị nguy trang một chút là ổn." Bạch Mộ Tinh vén tóc, cười đến phong tình vạn chủng.

Thẩm Tiêu không mặn không nhạt gật đầu "Cũng được." Sau đó nói với Thẩm Du "Vật nhỏ, đi chung."

Ngữ khí kia không phải dò hỏi, mà là mệnh lệnh.

Hai người con gái đồng thời thất thần, không phải muốn đi hẹn hò sao? Đem em gái theo lại là cái quỷ gì?

Thẩm Du dò ra hai giây, đầu óc bắt đầu trù tính. Cô vừa buồn ngủ, Thẩm Tiêu cư nhiên liền chủ động đưa cho cái gối, cũng quá phối hợp đi!

Thẩm Du không đáp ứng ngay, ngược lại làm ra vẻ bối rối cúi đầu, hai giây sau lại trưng ra một bộ khiếp đảm mà ngẩng đầu nhìn Bạch Mộ Tinh, rồi nhìn Thẩm Tiêu.

"Không...vậy không được. Anh với Bạch tỷ phải hẹn hò mà, em cũng...em cũng chưa bao giờ đi ăn nhà hàng Pháp."

Thẩm Tiêu nguyên bản còn rất bình thản, vừa nhìn đến Thẩm Du bày ra dáng vẻ này, qua một giây đồng hồ mặt liền biến sắc, nhủ mày ghét bỏ.

"Kêu đi thi cử đi, tưng cái gì?"

"....."

Bạch Mộ Tinh nhìn tình hình trước mặt, thật sự ngu người "Con bé không muốn đi thi thôi, anh hà tất phải..."

Thẩm Tiêu hướng Bạch Mộ Tinh liếc mắt một cái.

"Không phải chuyện của cô, nó không muốn đi cũng phải đi!"

Bạch Mộ Tinh.....

Thẩm Du khản trương đến nổi mặt mày trắng bệch, trong lòng không ngừng kêu gào: xà tinh bệnh quả nhiên là có cái phẩm vị này, chỉ thích bắt nạt người nhỏ yếu!

Vừa rồi giúp Thẩm Tiêu băng bó nên trên tay còn nồng mùi thuốc, trước khi xuất phát, Thẩm Du đến phòng nghỉ gọi chú Lý dậy, sau đó tranh thủ vào WC để rửa tay.

Nhà vệ sinh ở tầng này tuy không mấy người dùng, nhưng phong cách trang hoàng cũng giống như bên ngoài, phi thường xa hoa.

Thẩm Du đứng trước bồn rửa tay, nhìn chính mình trong gương, phát hiện quần áo trên người cô cùng cảnh vật xung quanh quả thực không hợp.

Ngoài cửa lộc cộc truyền đến tiếng giày cao gót, thực mau, Bạch Mộ Tinh liền đẩy cửa vào tới. Thấy Thẩm Du đang xuyên qua gương mà nhìn mình, à liền giờ lên một mặt cười, mở túi xách, lấy son môi ra bắt đầu bỏ trang.

Thẩm Du rửa tay xong, môi vừa thẳng người đứng dậy, liền nghe Bạch Mộ Tinh hỏi "Bé con là fan của chị thật à?"

Thẩm Du giương mắt nhìn nhìn, sau đó thân nhiên đáp "Không phải."

Bạch Mộ Tinh gật gật đầu, cười nói "Chị liền biết, lúc em gặp chị một chút cũng không hề kích động, căn bản trông không giống fan. Như vậy càng tốt, chúng ta lúc ở cùng nhau cũng không gượng gạo."

Nói xong, Bạch Mộ Tinh thu hồi son môi, đi đến bên người cô.

"Hôm nay chị cũng không nghĩ sẽ gặp em ở đây, chưa kịp chuẩn bị quà gặp mặt, cái này em thích không? Hôm nay chị vừa lấy nó ra mạng, hoàn toàn mới, tặng cho em."

Nói xong, Bạch Mộ Tinh nhanh nhẹn tháo chiếc đồng hồ trên tay xuống đưa cho Thẩm Du.

Thẩm Du nhìn đồng hồ nam viên kim cương, nghĩ thầm à Bạch Mộ Tinh này quả thực chịu bỏ vốn gốc, cái này trên dưới cũng mười vạn, nói đưa liền đưa. Nhưng mà Thẩm Du cũng không duỗi tay tiếp lấy.

"Bạch tỷ, chị không cần tặng gì cho em đâu, mấy thứ này ở nhà em có rất nhiều."

Tuy rằng không phải nói thật, nhưng tiền tiêu vặt của Thẩm Du hiện tại xác thật có thể mua rất nhiều món giá trị hơn chiếc đồng hồ của Bạch Mộ Tinh. À muốn dùng chiêu này mua chuộc cô, quả thực là tìm lầm người.

Nếu Bạch Mộ Tinh biết thực chất cô còn đang vất óc nghĩ kế chia rẽ à cùng Thẩm Tiêu, phỏng chừng sẽ tức chết.

Bạch Mộ Tinh cầm đồng hồ, xấu hổ mà sưng người, sau đó mới cười nói "Cũng đúng. Thôi, đợi lát nữa đi ra ngoài dạo, em thích gì cứ nói với chị, được không?"

Thẩm Du nhướng mày.

"Không cần, em có tiền."

Hai anh em nhà này, bản lĩnh lớn nhất là dùng lời nói bịt mồm người khác có phải không!

"Cái con bé này thật khó lấy lòng." Bạch Mộ Tinh vui đùa mà nói.

Thẩm Du chớp chớp mắt "Chị không cần lấy lòng em, nếu muốn hỏi gì cứ trực tiếp hỏi là được."

Đối với cái loại kịch bản này của Bạch Mộ Tinh, Thẩm Du mới không xa lạ. Trước kia có nam minh tinh thích cô cũng đều tặng đủ thứ lễ vật cho trợ lý Hàn Hiểu Băng, sau đó hỏi vòng hỏi vèo sở thích của cô. Hàn Hiểu Băng một bên cầm quà, một bên vừa quay đầu đi liền đem đổi phương bán sạch.

Bạch Mộ Tinh diễn màn này, chính là chờ một lời khách sáo từ cô.

Thế nhưng Thẩm Du trả lời như vậy làm Bạch Mộ Tinh cũng bất ngờ, cảm thấy đùa nhỏ trước mặt này cùng với vừa rồi ở trong văn phòng có điểm là lạ. Nhưng cụ thể có cái gì bất đồng lại rất khó nói, giống như nhìn đến người khác không hề có rùng, mà trở nên càng thân nhiên kiên định.

Nghĩ nghĩ, à hỏi "Chị chỉ muốn biết, anh trai em thường ngày thích cái gì?"

Thẩm Du nhìn thẳng vào mắt Bạch Mộ Tinh.

"Cụ thể thích cái gì thì em không rõ lắm, nhưng em biết, Thẩm Tiêu anh ấy thích ôn thuần ngoan, ghét nhất người bụng dạ độc ác."

Bạch Mộ Tinh.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ba người hẹn hò

Thẩm Du cảm thấy, nếu Thẩm Tiêu không phải có tiền có bản lĩnh mà nói, với cái tính nết này của hắn, đến cả nói chuyện với phụ nữ cũng không lựa lời, còn thêm cả tính bệnh, có người nào dại mù sẽ yêu hắn? Sẽ chịu đựng hắn?

Nếu không phải Bạch Mộ Tinh muốn lợi dụng Thẩm Tiêu để đối phó Tư Đồ Dật, chỉ bằng thái độ kiêu ngạo đó thôi, Bạch đại mỹ nữ khẳng định bỏ của chạy lấy người. Đừng nói nhận nhận đồng ý đi hẹn hò còn đem theo em gái?

Nghĩ lại nghĩ một hồi, nhìn tới Bạch Mộ Tinh bên ngoài tươi cười bên trong đã chửi thề một trăm lần, Thẩm Du liền cảm thấy vui vẻ.

Đột nhiên có điểm lý giải tâm lý thích ngược người làm vui của Thẩm Tiêu.

Giờ này còn chưa đến giữa trưa, không phải là giờ cao điểm. Ba người từ công ty ngồi xe ra tới, lúc đi đến khu thương mại thì thời gian vẫn rất sớm, Bạch Mộ Tinh liền đề nghị đi dạo một vòng trước sau đó mới đến nhà hàng Pháp ăn trưa.

Chỗ này tuy chưa phải khu đô thị sầm uất nhất trong thành phố, nhưng bởi vì có không ít nhãn hiệu cao cấp đặt trụ sở tại đây, nên tự nhiên mà trở thành điểm đến của giới thượng lưu. Theo đó, rất nhiều nhà hàng ngoại quốc trứ danh cũng sẽ lựa chọn địa điểm lân cận mà mở.

Kỳ thật trước khi xuyên qua, Thẩm Du vẫn tương đối thích ăn món Hoa hơn, đối với những cái gọi là nhà hàng tiêu chuẩn tinh cấp Michelin không mấy hứng thú. Dù vậy hôm nay cô là phận ăn ké, cũng không có lập trường phát biểu ý kiến, chỉ ngoan ngoãn đi theo sau.

Nhưng vô tình, hành động này lại làm Thẩm Tiêu chướng mắt. Mỗi lần Thẩm Du biểu hiện từng quăn, hắn liền ngứa ngứa muốn khi dễ cô.

Vì thế nghiêng người một cái, Thẩm Tiêu liền giống như xách cổ gà con, nhắc Thẩm Du đem ra phía trước tà tử mà cười.

"Hiện tại muốn đi nơi nào liền đi nơi đó, bọn anh theo sau. Hiểu chưa?"

Thẩm Du.....

Biết rõ cô nhát gan còn có ý làm vậy, tên anh trai này có thể đem quăng thùng rác được rồi.

Cô khó xử mà quay đầu nhìn Bạch Mộ Tinh, đối phương ngược lại tỏ vẻ ôn nhu khích lệ. Sau khi từ nhà vệ sinh ra tới, có cảm giác Bạch Mộ Tinh lại dịu dàng đi vài phần, chẳng lẽ thật sự tin lời cô nói?

Không còn cách nào, Thẩm Du chỉ có thể căng da đầu hướng đến con đường gần nhất mà đi, thầm nghĩ thôi kệ, tuy rằng có hơi gượng gạo nhưng tốt xấu cũng phá được buổi hẹn hò này. Đáng giá.

Người đi dạo phổ thông không nhiều lắm, tốp năm tốp ba, Bạch Mộ Tinh cũng che chắn kĩ lưỡng nên hắn là không bị nhận ra. Đi thẳng một đoạn, Thẩm Du cũng không để ý, tùy tiện chọn một cửa hàng bán đồ chơi mà rẽ vào.

Thấy rõ Thẩm Du muốn đi đâu, Bạch Mộ Tinh ở phía sau suýt nữa sẩy chân té ngã.

Thật vất vả và dành ra một ngày nghỉ sau đó tí mị vạch kế hoạch đến công ty tìm Thẩm Tiêu, cùng nhau ăn một bữa cơm Tây lãng mạn, buổi chiều lại tới địa điểm xinh đẹp nào đó ăn ăn ái ái. Cứ như vậy, liền tính ngày thường ít có cơ hội gặp mặt, Thẩm Tiêu cũng sẽ đối với á ảnh tượng khắc sâu. Lần sau gặp lại khẳng định quan hệ có thể tiến thêm một bước.

Nhưng hiện thực là, bọn họ sắp đi ăn tại nhà hàng Pháp lãng mạn không sai, tuy nhiên bên người lại nhiều thêm một cái siêu cấp bóng đèn. Hiện tại còn phải bởi cái bóng đèn này đi mua đồ chơi?

Vị nhân tài xuất chúng này rốt cuộc là từ đâu ra?

Nói tốt nhân vật râu ria đâu, con gái nuôi bị ghét bỏ đâu? Thế nào lại trở nên có ảnh hưởng như vậy, chẳng lẽ tư liệu à thu thập có nhầm lẫn rồi?

Thẩm Tiêu lại phản ứng cùng Bạch Mộ Tinh bất đồng, hắn chỉ nhướn mày, rất sáng khoái mà lướt qua Bạch Mộ Tinh bước vào trong, dường như đối với cửa hàng này rất có hứng thú.

Kỳ thật nói cho đúng thì, đây cũng không phải cửa hàng đồ chơi bình thường mà là tiệm gia công BJD*, bên trong bán các loại búp bê, còn có linh kiện phục sức. Mặt tiền cửa hàng tuy không lớn nhưng hàng hoá bên trong lại không ít, rục rịch muốn màu, trên kệ bày đầy các loại búp bê xinh đẹp, dễ khiến người ta có ảo giác lạc vào thế giới thần kỳ.

Mấy con búp bê SD* trong tủ kính là hút mắt nhất, từ ngoại hình, kiểu tóc, đến trang phục đều phi thường tinh xảo.

Thẩm Du sau khi giương mắt nhìn rõ đồ vật trong tiệm cũng là khiếp hồn, vừa rồi tiến vào không nhìn kỹ, thật chỉ tưởng là cửa hàng đồ chơi bình thường.

Đang lúc Thẩm Du muốn xoay người lui ra ngoài, lại thấy Thẩm Tiêu rất hứng thú mà đánh giá mấy con búp bê SD trong tủ kính.

Có lẽ do ngoại hình hắn quá xuất sắc, nhân viên trong cửa hàng thế nhưng trực tiếp lướt qua hai cô gái, tiến lên giới thiệu từng món cho Thẩm Tiêu nghe, thực sự dở khóc dở cười.

Thẩm Tiêu một tay cầm túi, một tay nâng lên chỉ vào quần áo trên người búp bê SD, nghiêng đầu tùy ý mà hỏi "Trang phục này có bán không?"

Nhân viên cửa hàng lịch sự đáp "Có ạ, trang phục có hàng may sẵn, có hàng định chế, thích kiểu dáng gì đều có thể đặt may."

Thẩm Tiêu vuốt cằm.

"Váy có thể may thành kích cỡ người thật không?"

Nhân viên cửa hàng:.....

Quả thực lần đầu tiên gặp được khách hàng kiểu này, đặt thành kích cỡ người thật, chỉ bằng đi sang shop quần áo cho nhanh?

Nguyên bản người phụ nữ đứng sau quầy chính là cửa hàng trưởng, đã qua tuổi bốn mươi, trải đời nhiều, kiểu khách nhân nào mà chưa từng thấy. Vừa nghe đến đó liền bình tĩnh mà bước tới, lễ phép dò hỏi.

"Quý khách có phải hay không muốn may đồ đôi cho mẹ con?"

Mọi người:.....

Trang phục mẹ con? Cái quý gì?

Thẩm Tiêu rõ ràng một chút cũng không hiểu biết, nhưng lại ra vẻ rất lành nghề mà gật đầu.

"Đừng vậy, một lớn một nhỏ đều mặc giống nhau."

Cửa hàng trưởng cười nói "Cái này có thể định chế, nhưng giá cả thì tương đối đắt."

"Không thành vấn đề, chỉ cần có thể làm ra tôi là được, như vậy đi, tôi đặt trước mười bộ."

Mọi người???

Nghe Thẩm Tiêu nói muốn đặt váy búp bê, lại còn là kích cỡ người thật, Thẩm Du liền có dự cảm xấu.

Hắn đột nhiên đặt may nhiều quần áo như vậy là để cho ai mặc? Đoán tới đoán lui tim đập càng bạo, nghĩ thầm chính mình vừa rồi vì sao chạy loạn vô đây làm gì, cảm giác lại sắp gặp rắc rối!

Bạch Mộ Tinh một bên còn trực tiếp hỏi ra tiếng "Anh đặt mấy bộ áo búp bê này làm gì?"

Thẩm Tiêu cũng không giải thích, cười tủm tỉm như mới nhặt được vàng.

"Đồ chơi."

Bạch Mộ Tinh.....

Lúc này, nhân viên cửa hàng đã đem giấy bút tới cho Thẩm Tiêu viết số đo. Hắn vừa cầm lấy cây bút, Thẩm Du cũng vội vàng ló đầu qua xem.

Sau đó liền nhìn thấy hắn cẩn thận nghiêm túc mà viết xuống: thân cao 170CM, ba vòng 85C, 65, 90.

Thẩm Tiêu viết xong liền đem giấy bút trả lại cho cửa hàng trưởng. lúc sau đối phương lại dắt hắn vào trong tuyến lựa kiểu dáng rồi thanh toán tiền, Thẩm Tiêu đều biểu hiện đến phi thường kiên nhẫn mà phối hợp.

Hai nữ một nam dạo cửa hàng, cuối cùng lại là tên đàn ông mua bỏ tiền ra mua búp bê, tình huống có điểm quái dị!

Bên kia bận đến khí thế ngất trời, bên này hai người bị bỏ quên lại có chút ngơ ngác. Bạch Mộ Tinh liếc mắt một cái liền nhìn ra Thẩm Tiêu viết xuống cũng không phải số đo của mình, trong lòng suy đoán hắn có phải hay không còn có nữ nhân khác, vì vậy sắc mặt cũng không mấy đẹp.

Thẩm Du ngay từ đầu đoán rằng Thẩm Tiêu mua những thứ này là cho cô xuyên, rốt cuộc thì hắn thích nhất là lần lộn đũa em gái này. Khi thấy Thẩm Tiêu viết ra chiều cao cô thật sự bị dọa không nhẹ, nhưng chờ thấy rõ số đo ba vòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Du khổ người to, cân bản mặc không vừa kiểu dáng thon thả như vậy.

Cho nên khẳng định không phải mua cho cô!

Bất quá, Thẩm Du cũng rất tò mò, Thẩm Tiêu chỉ tiền rộng rãi kiểu này, một hơi mua mười bộ, là mua cho ai? Xem sắc mặt Bạch Mộ Tinh bên cạnh liền biết, ba vòng này cũng không phải số đo của à, hơn nữa Bạch Mộ Tinh lùn hơn cô nửa cái đầu, khẳng định không đến 1m70.

Chẳng lẽ Thẩm Tiêu còn có tình nhân khác? Cái này trong sách cũng không có đề qua nha!

Nghĩ như vậy, Thẩm Du lại cố ý hỏi Bạch Mộ Tinh "Cái đó là số đo của chị sao?"

Bạch Mộ Tinh âm thầm liếc mắt một cái "Không phải."

Thẩm Du nhướn mày, rầu rĩ mà lăm lăm "Vậy cho ai nhi? Anh trai mình bên người nhiều nữ nhân như vậy..."

Bạch Mộ Tinh nháy mắt đen mặt.

"Thẩm Tiêu có rất nhiều nữ nhân?"

Thẩm Du vô tội mà che miệng, chớp chớp mắt.

"Coi như em chưa nói gì hết!!!"

"....."

Thẩm Tiêu rốt cuộc muốn đem số quần áo đó đưa cho ai, việc này Thẩm Du cũng cảm thấy kỳ quái. Nhưng bởi vì không liên quan đến cô, nên chỉ qua hai ngày, Thẩm Du liền đem chuyện này quẳng ra sau đầu.

Thẳng đến vài hôm sau khi cô tan học về nhà, liền nhìn thấy chủ Lý đang đứng sửa sang mấy bộ váy áo hoa lệ, cẩn thận treo lên móc, rồi lại vác đến phòng tập.

Một gian rộng rãi chỉ toàn mấy tập thể thao, trên vách tường lại treo mấy bộ váy công chúa xinh xinh xù xù, nhìn cứ quái quái.

Thẩm Du trầm ngâm đứng nhìn mấy bộ váy áo phát ngốc nửa ngày.

Lúc ở trong tiệm cô cũng chỉ xem thoáng qua, không có cảm giác gì đặc biệt. Hôm nay nhìn thấy vật thật, lại còn là kích cỡ cho người mặc, cảm giác thật là phi thường chấn động, một lúc lâu mới nhớ ra muốn hỏi chủ Lý cái gì.

"Tại sao lại treo mấy bộ váy này ở đây? Của ai vậy chứ?"

Lý thúc cười tủm tỉm "Là của tiểu thư nha!"

"....."

Cái đồ chơi gì, này rõ ràng không phải kích cỡ của cô!

"Mấy cái này cháu làm sao mặc vừa?"

Trừ phi cầm dao đem cô chém rớt một nửa.

"Tiên sinh nói, từ hôm nay làm cho tiểu thư tiến vào chế độ ma quỷ hình thức tập luyện, khi nào có thể mặc vừa số váy này khi đó mới tính là hoàn thành nhiệm vụ. Tiên sinh sẽ tới giám sát."

Thẩm Du...

Tên này...tên diên này quả thực khinh người quá đáng! Mịa nó, lật bàn!

*BJD: ball-jointed dolls

*SD: Super Dollfie (スーパードルfie) một hãng BJD có tiếng của Nhật

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15-2: Minh họa hai chương 15 và 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

10 bộ phục trang (tính thú) đại ma vương mua cho em nó đây

@树

Chương 16: Giảm béo

Từ sau khi đến đây, giảm béo xác thật chính là kế hoạch ưu tiên hàng đầu của Thẩm Du.

Diễn viên múa bình thường đều yêu cầu đối với cơ thể khắc nghiệt hơn người khác rất nhiều. Vóc người to to cao cao lại còn dư mỡ, tiểu béo muội tiêu biểu kiểu này của nguyên chủ, Thẩm Du phi thường không thể chấp nhận.

Còn may tí lệ cơ thể rất tốt, gầy xuống đáng người khẳng định không tồi. Chỉ có điều ngực hơi lớn, đối với khiêu vũ rất bất lợi, nhưng mà hiện tại Thẩm Du theo học vẫn là khoa diễn xuất, ngực lớn cũng không phải khuyết điểm.

Vấn đề ở đây chính là, tự nguyện giảm béo là một chuyện, bị bắt giảm béo lại là chuyện khác. Bất cứ ai đều mang một loại tâm lý phản nghịch, việc người khác càng ép càng là không muốn làm.

Cô vốn dĩ có thể tuân tự tiến hành, có kế hoạch giảm cân tỉ mỉ, hiện tại Thẩm Tiêu đột nhiên muốn thực hiện cái gì mà ma quỷ hình thức giảm béo, ai lại không nổi điên?

Những cái váy đó xác thật rất đẹp, công chúa, lolì, gothic, trang phục cổ trang...đủ cả. Từ thiết kế đến chất liệu đều là thủ công phối màu, phi thường tinh xảo hoàn mỹ.

Nhưng cái loại quần áo đẹp để cầu kỳ đến mức khoa trương này, trừ bỏ có thể đem lên sân khấu biểu diễn, người bình thường khẳng định không ai dám mặc ra đường.

Thẩm Tiêu biết rõ điểm này lại còn mua nhiều như vậy, rốt cuộc muốn như thế nào? Để cô mặc rồi đi vòng vòng trong nhà cho hần xem sao?

Hình ảnh kia ngấm lại cảm thấy thực biến thái!

Chú Lý lại còn cẩn thận đem treo trên tường, điều chỉnh hướng đèn sao cho ánh sáng nhu hoà hắt lên váy, nhìn không khác gì cửa hàng bày bán trang phục.

Treo xong, chú Lý vừa lòng mà thường thức một hồi, quay đầu lại đối diện với Thẩm Du đang ngồi thờ hồng học trên máy chạy bộ.

"Cổ lên cổ lên, nhiều váy xinh đẹp như vậy đang đợi tiểu thư."

Thẩm Du bức bối kéo dây giày, ngửa đầu nhìn chú Lý, nói "Chúng ta không phải cùng một phe sao? Tại sao chú lại bắt tay với anh ăn hiếp cháu? Không lẽ ngay cả chú cũng cảm thấy cháu quá mập?"

Chú Lý bước tới, ngồi xổm xuống thể Thẩm Du buộc lại dây giày, còn thất một cái nợ bướm thật đẹp.

"Chú chỉ cần tiểu thư vui vẻ, mập ốm gì cũng được. Có điều cháu đã hai mươi tuổi rồi, đến một người bạn trai cũng chưa có, nói không chừng sau khi giảm cân xong lại có người yêu cũng nên."

"Cháu mới hai mươi thôi, gấp cái gì nha, anh cháu ba mươi đến nơi còn không có bạn gái kia!"

Chú Lý kinh ngạc hỏi "Vị Bạch tiểu thư gì đó, không phải bạn gái của tiền sinh sao? Hai người thoát nhìn rất xứng."

Thẩm Du lén lút ngó ra bên ngoài, sau đó nhỏ giọng "Cháu không thích Bạch Mộ Tĩnh, không muốn có chị dâu như vậy."

Chú Lý cũng hạ giọng theo "Nguyên do gì?"

"Chỉ ta trước đây cùng rất nhiều nam nghệ sĩ xảy ra tai tiếng, thanh danh không tốt lắm."

Tuy rằng nói xấu sau lưng người khác là không tốt, nhưng nếu muốn phá hư chuyện của Thẩm Tiêu với Bạch Mộ Tĩnh, cô liền phải tìm cho mình một người đồng minh thích hợp mới được.

Chú Lý không hề nghi ngờ mà liên tục gục gặc "Thẩm gia cũng tính là danh môn, tìm nữ chủ nhân không thể quá tùy tiện."

Thẩm Du dùng sức gật đầu, nghĩ thầm chú Lý, chú cũng quá dễ bị thu phục rồi!

Thẩm Tiêu về đến nhà, vừa thay dép lê liền đi thẳng lên phòng tập. Gần đây hần phát hiện, ở cái địa phương này hần có thể khai thác được niềm vui sướng cuộn cuộn không ngừng!

Xa xa nhìn xuyên qua vách kính, trông thấy một gã một trẻ ngồi xổm trên máy chạy bộ mà thảnh thơi, bộ dáng chuyên chú vô cùng. Vì thế hần lặng lẽ đi vào, tiến đến bên cạnh bọn họ rồi ngồi xổm xuống, sau đó âm dương quái khí mà nói "Hai người đang mưu đồ cái gì vậy? Có thể chia sẻ một chút sao?"

Nhân vật chính đột nhiên từ đâu xuất hiện, đem hai kẻ nói lén dọa cho nhảy dựng, chú Lý trực tiếp ngã ra đất, chút nữa sái cả eo.

Thẩm Du nguyên bản còn đang giữ vẻ mặt gian trá, vừa phát hiện Thẩm Tiêu tiến vào, một giây sau liền biến thành ngoan ngoãn.

"Anh-."

Lý thúc đỡ cái eo già, quay lại nhìn Thẩm Tiêu mà hỏi "Tiền sinh, váy treo thể này đã ổn chưa?"

Thẩm Tiêu vẫn đang ngồi xổm, nghe vậy ngửa đầu quét mắt một vòng, hài lòng gật gật đầu.

"Không tồi, không ngờ chú Lý còn rất có tế bào nghệ thuật.", sau đó quay sang nói với Thẩm Du "Này đó đều là mục tiêu của em, chăm chỉ mà tập, anh đây đánh giá rất cao cung!"

Thẩm Du.....

"Mấy con búp bê đâu rồi?" Thẩm Tiêu đột nhiên nhớ tới, liền hỏi.

Chú Lý đứng lên, chỉ vào cái thùng to nằm trong phòng khách.

"Còn chưa mở ra, chú sợ làm hỏng búp bê."

Thẩm Tiêu vỗ vỗ tay, nắm cổ tay Thẩm Du kéo lên, vừa đi ra ngoài vừa nói "Đi, đi xem em thích cái nào."

Thẩm Du hai mắt tỏa sáng, nhỏ giọng hỏi "Có phải em thích con nào, anh sẽ cho em con đó hay không?"

Thẩm Tiêu phá lệ ghét bỏ mà tròn trĩnh mắt, trên mặt rõ ràng viết: nằm mơ cái gì vậy?

"Không phải, là xem em thích nhất cái nào, chúng ta liền lấy cái đó làm mục tiêu, mỗi ngày luyện đến sắp chết thì thì hiểu không?"

"....."

Quả nhiên không phải anh ruột!

Thắm Tiêu bên này trêu cô, bên kia chú Lý đã bắt đầu mở thùng, một đám búp bê SD thủ công tinh xảo từng con từng con bị lấy ra tới, sau đó xếp thành hàng ngồi trên sô-pha. Tổng cộng 10 con, tạo hình khác biệt.

Tên bệnh xá tình này chuẩn bị bán si búp bê sao?

Thắm Du thực mau liền phát hiện, mỗi cái váy trên người búp bê cùng với trang phục chú Lý treo ở phòng tập là cùng kiểu dáng. Cho nên, đây là trò chơi mới của Thắm Tiêu?

Chuẩn bị đem cô trang điểm thành búp bê sống?

Bên cạnh Thắm Tiêu khoanh tay chỉ đạo chú Lý bày búp bê ra, một cái kê bên một cái mà thẳng hàng ngồi trên sô-pha. Cuối cùng dư ra một chỗ trống, chính hấn mới thông thả ung dung mà ngồi xuống. Từ xa nhìn lại, trông như baba mang theo một đám con gái.

Trường hợp tương đối quý dị.

Thắm Tiêu thoải mái mà dựa vào lưng ghế, vắt chéo chân, nói với Thắm Du "Hiện tại có thể bắt đầu rèn luyện, hôm nay luyện xong hai tiếng mới được ra."

Thắm Du nghẹn một hơi ở ngực, phun không ra mà nuốt cũng không xuống.

"Em không..."

Không chờ cô nói hết, Thắm Tiêu đã cắt ngang "Không muốn? Vậy đổi thành chú Lý đi."

"....."

Chú Lý bị điểm mặt cũng không hoảng loạn, chỉ cười ha ha "Tiên sinh không bằng trực tiếp đem tôi chém thành hai nửa rồi nhét vào váy, tương đối bớt việc."

Thắm Du phản kháng thất bại, chỉ có thể cắn giận mà đi vào phòng, bắt đầu rèn luyện.

Trong lúc chạy bộ, cô chỉ cần mở mắt là có thể nhìn thấy ngoài phòng khách, trên sô-pha, Thắm Tiêu hai tay ôm hai con búp bê, cùng tám con khác xếp hàng mà ngồi nghiêm túc thưởng thức bộ dáng cô đang vất vả rèn luyện!

Khó khăn chịu đựng qua hai giờ, Thắm Du đã đổi đến mức ngực dán vào lưng, cô vội vàng về phòng tắm rửa một cái rồi phóng xuống lầu ăn bữa tối.

Trong thời gian Thắm Du vận động, chú Lý đã chuẩn bị thức ăn xong, hiện tại đang từng đĩa từng đĩa mà bày lên bàn. Thắm Du nuốt nước bọt nhìn qua.

"Thịt kho tàu, gà hầm nấm, tôm sốt chua cay...oaaa, còn có vịt quay nữa!"

Đều là món mà cô thích, cảm giác hôm nay có thể ăn ba bát cơm!

Xong xuôi, chú Lý lại bung tới một đĩa rau xanh cùng salad, lấy giẻ lau tay mà cười nói "Đồ ăn dọn xong rồi, có thể dùng cơm."

Thắm Du xoa xoa hai tay, cầm lấy đôi đũa chuẩn bị đại chiến một hồi, kết quả đũa còn chưa chạm đến đồ ăn đã bị Thắm Tiêu gõ bay trở về.

"Anh nghĩ, khả năng là em đoán lầm rồi, trên bàn này chỉ có đĩa salad là em có thể ăn được. Còn lại sao? Của anh."

Thắm Du!!!!

Trong nháy mắt, cô giống như bị vạn tiễn xuyên tâm, vô lực mà nằm dài lên bàn cơm.

Đang lúc Thắm Du thoi thóp hấp hối, Thắm Tiêu lại tốt bụng bổ thêm một dao.

"Đừng rồi, một tháng tới, bữa tối của em cũng vẫn là một đĩa salad hoa quả."

Thắm Du run rẩy hai hồi, trực tiếp qua đời.

Cô trăm triệu không nghĩ tới, Thắm Tiêu có thể tàn nhẫn đến loại trình độ này, mỗi ngày đều chỉ cho đúng một đĩa salad để ăn tới.

Mà chính hấn sao? Làm trò ngay trước mặt cô hưởng dụng đủ thứ cao lương mỹ vị. Hôm nay hải sản, ngày mai thịt cá, có hôm tôm hấp có hôm bò hầm. Quá đáng nhất là có một ngày, hấn thể nhưng đem nguyên cái lẩu Tứ Xuyên dọn lên bàn ăn!

Mẹ nó, hấn mỗi ngày đều ăn như vậy, không sợ chính mình ăn thành thùng phi sao?

Thật là đối đối chết, no no chết. Liên tiếp nhiều ngày đối ăn như vậy, Thắm Du nhìn đến Husky đều tưởng nhào lên gặm hai cái.

Mày nấn bữa trưa còn có thể ăn nhiều một chút, nhưng cơm ở căn-tin trường làm sao so được tay nghề của chú Lý. Khẩu vị của Thắm Du đã sớm bị chú Lý chiều hư, đồ ăn bên ngoài căn bản mà nói là chướng mắt!

Bất quá hành xác như vậy, hiệu quả giảm béo cao thật sự. Một tuần rút gần 5kg, chính cô mỗi lần leo lên cân còn không dám tin.

Phía trước bởi vì quá béo, quần áo của nguyên chủ cơ hồ đều là màu đen, kiểu dáng thùng thình. Cho nên hiện tại dù cô có chậm rãi gầy xuống, bị trang phục che đi cũng là nhìn không ra khác biệt.

Từ ngày có búp bê SD, Thắm Tiêu bắt đầu chán ghét kiểu cách ăn mặc của cô, thậm chí dứt khoát ném cho Thắm Du một cái thẻ, kêu cô đi mua chút quần áo để coi mà đổi.

Nhưng Thắm Du cố tình không để ý tới, mỗi ngày đều mặc đồ cũ, chủ yếu là lăm cay chết đói mất hấn!

Từ sau khi xích mích với Bạch Mộ Vũ, à ta có vẻ đối với Thắm Du không cam lòng, lúc sau lại phát đồng bạn bè cả lớp tiếp tục xa lánh cô. Bất quá trong mắt Thắm Du mà nói, này đó chỉ là ít trò xiếc, căn bản không đáng để bụng.

Có điều, kiểm tra định kỳ lần này tương đối phiền toái, giáo viên quy định hai người một tổ, biểu diễn chung một tiết mục. Thắm Du nhìn một vòng trong lớp, phát hiện thật ra không tìm được ai tình nguyện cùng tổ với mình.

Đang lúc cô chuẩn bị gặp giáo viên trình bày thẳng thắn vấn đề này, đột nhiên có người tìm tới, ném cho Thắm Du một cái kịch bản.

"Nếu cậu đồng ý diễn màn này, tôi với cậu một tổ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tình cờ gặp nữ chủ

Sau cùng, người tìm đến tạo tổ với Thẩm Du không phải ai khác, chính là kẻ vẫn luôn gây chuyện Bạch Mộ Vũ.

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, à mà tới thì đảm bảo không có gì tốt.

Thẩm Du suy đoán, Bạch Mộ Tinh hẳn vẫn chưa nhắc tới cô trước mặt đứa em gái này, cũng không hề biết ân oán giữa hai người. Nói cách khác, nếu Bạch Mộ Tinh mà biết chuyện, khẳng định sẽ cảm không cho Bạch Mộ Vũ làm xằng lăm bậy. Bởi vì trước mặt à còn chưa chiếm được Thẩm Tiêu, cho nên Thẩm Du phải được xếp vào đối tượng cần phải lấy lòng.

Mọi thứ trở nên phức tạp nhưng Bạch Mộ Vũ vẫn không hay biết gì, thành ra cứ có cơ hội là lại chạy đến chỗ Thẩm Du bày trò.

Thẩm Du cảm thấy rất phiền, một lớp đông như vậy, cũng có vài người nữa không ưa gì Bạch Mộ Vũ, nhưng à vẫn cứ nhất nhất nhắm vào cô. Ai không biết còn tưởng cô đoạt nam nhân của à không chừng.

Vậy nên Thẩm Du quyết định cự tuyệt thẳng thừng, không cần xem cũng biết cái kia không phải kịch bản đứng đắn gì!

Trời vào thu nên bắt đầu chuyển lạnh, Thẩm Du mỗi lần ra cửa đều phải bọc thêm một tầng áo khoác. Quần áo vốn dĩ đã rộng càng trở nên thùng thình, không có chút mỹ cảm nào cả, quả thực như trùng bao bọc lên người. Hơn nữa quần của Thẩm Du hiện tại đa số đều mặc không được, lưng quần lỏng lẻo, xò vào khẳng định là rách.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy Thẩm Du thật sự gầy xuống rất nhiều. Dưới sự giám sát của Thẩm Tiêu và đám búp bê, dưới sự tra tấn dã man của salad hoa quả, người cô đã gầy xuống một vòng lớn, mặt cũng nhỏ đi trông thấy.

Vừa bước lên cân, nhìn thấy kim chỉ số 60 làm Thẩm Du rất vừa lòng. Trọng lượng này so với chiều cao đã không còn tính là béo phì, nhưng chưa đạt được mục tiêu mà cô đặt ra, vẫn còn phải giảm tiếp.

Sáng thứ tư không có tiết nhưng Thẩm Du vẫn đến trường một chuyến. Mắt thấy ngày thi sắp tới gần mà cộng sự vẫn tìm không được, cô định nói với giáo viên việc này để xem có đổi thành độc diễn được không.

Trước khi ra cửa, Thẩm Du ăn sáng một bụng no, nhân lúc Thẩm Tiêu còn chưa rời giường nên cô lên lút ăn nhiều một chút. Đến giờ bụng vẫn còn trướng, cho nên vừa vào tới trường lại muốn đi vệ sinh.

Thẩm Du ngo trái ngo phải, nhớ ra phía cuối hành lang lâu một cô nữ vệ sinh, vì thế liền chạy đi qua.

Trong WC, trước bồn rửa tay có người đang đứng soi gương. Ban đầu cô cũng không chú ý, chỉ lo vội tìm một gian phòng trống để đi vào.

Sau đó, Thẩm Du cau mày tưởng tượng, người đứng bên ngoài vừa rồi tuy cô chỉ liếc mắt một cái, nhưng nghĩ kĩ lại hình như sùnn mặt trông rất quen.

Giải quyết xong nỗi buồn, Thẩm Du thoải mái mà đi ra ngoài. Vừa định rửa tay liền ngáy ngẩn cả người.

Người kia thể nhưng vẫn còn đứng đó.

Thẩm Du nhìn không được trộm nhìn một cái sau đó mới tiến lên rửa tay, nước máy xôn xao mà chảy xuống làm cho bọt nước văng tung toé.

Cô giật gật khoé môi, nhỏ giọng hỏi một câu "Cho hỏi, chị là Viên Duyệt sao?"

Đối phương đang tựa vào trước bồn rửa tay ngịch đi động, vừa nghe thấy liền xoay người sang tươi cười.

"Đúng vậy, chị là Viên Duyệt, chào em!"

Trái tim Thẩm Du bang bang mà nhảy, trời ơi, đây chính là nữ chủ nhà! Là người làm cho Tư Đồ Dật yêu đến chết đi sống lại, cũng là nhân vật chính thân mang kim quang hộ thể lấp lánh lấp lánh!

Nhìn ra được Viên Duyệt cũng cao tầm tầm cô, vóc người thực gầy, tóc ngắn uốn cụp vào trong, mặt thon rất to. Khi nhìn người khác còn mang theo nét tươi cười dịu dàng, thoạt nhìn rất dễ mến.

Hỏi xong, Thẩm Du cứ đứng tại chỗ phát ngốc, Viên Duyệt lúc này mới nhỏ giọng "Em muốn kí tên hay là chụp ảnh? Nhưng nếu chụp ảnh thì đừng phát ngay lên mạng nha, chờ chị rời khỏi trường rồi hẳn phát."

Vì vậy, Thẩm Du liền mờ mờ mịt mịt mà cùng người ta chụp ảnh, lại còn lấy được một tấm ảnh có kí tên.

Kỳ thật là do cô nhìn thấy nữ chủ nên hơi bất ngờ, cũng không phải hâm mộ mình tính gì đó. Hơn nữa, Viên Duyệt lúc này tiếng tăm vẫn còn chưa bằng Bạch Mộ Tinh đâu. Phái đợi đến lúc Viên Duyệt cùng Tư Đồ Dật đến với nhau thì danh tiếng mới ào ào đi lên.

Chụp hình kí tên xong xuôi, Viên Duyệt mới hỏi "Chỗ này cách cổng chính xa không? Chị với quản lý mất liên lạc rồi, mà chị lại không biết đường."

"Từ đây ra cổng chính hơi xa, nhưng đi cửa hông thì lại rất gần. Em dắt chị đi."

Hai mắt Viên Duyệt sáng lên "Vậy cảm ơn em nhiều!"

Chờ sau khi Viên Duyệt đeo kính đội mũ cẩn thận, hai người mới rời khỏi nhà vệ sinh, hướng cửa hông mà đi.

Trên đường, Viên Duyệt tranh thủ gọi cho trợ lý chạy đến cửa đông trường đại học chờ cô, lúc hai người tới nơi thì trợ lý cũng vừa dừng xe. Viên Duyệt còn cảm ơn Thẩm Du thêm vài lần rồi mới rời đi.

Nhìn Viên Duyệt đi rồi, Thẩm Du xoay người trở về khu hành chính, đi được nửa đường mới cảm thấy quái lạ. Nếu nhớ không lầm, Viên Duyệt cũng từng là sinh viên trường này, tốt nghiệp chưa được mấy năm, như thế nào mà đường đi cũng không biết. Xem dáng vẻ còn giống như là lần đầu tiên tới?

Thẩm Du trăm triệu điều nghĩ không ra, cũng liền không thắc mắc nữa, xoay đầu đi giải quyết việc của chính mình. Đem chuyện gặp được Viên Duyệt hôm nay ném sau đầu.

Kết quả thương lượng cũng không được như ý, giáo viên cho rằng hằng ngày cô quá tách biệt, hẳn là phải nhân dịp này giao lưu với bạn cùng lớp chứ không nên tìm cách trốn đi. Nếu thật sự không có bạn diễn, giáo viên sẽ giúp cô đi hỏi một chuyện.

Thẩm Du thật là khóc không ra nước mắt, nhưng cũng không thể trách được, giáo viên xác thật chỉ muốn tốt cho cô, nếu giữ tính cách như vậy thì không thích hợp trụ ở giới giải trí. Hoặc là cố gắng hoặc là từ bỏ.

Trước khi Thẩm Du rời đi, giáo viên đột nhiên hỏi "Em gầy xuống phải không?"

Thẩm Du cười gât đầu "Vâng ạ, gần đây em có tập thể thao."

Giáo viên vui mừng gât đầu "Vậy mới được, ở giới nghệ sĩ muốn thành công không thể chỉ dựa vào diễn xuất, bắt buộc phải chú trọng bề ngoài của chính mình. Lúc ấy thấy vừa nhìn liền biết em là một hạt giống tốt."

Thẩm Du nghĩ thầm hoá ra chính thầy là thủ phạm mang nguyên chủ tiểu béo muội này vào trường nha!

Cô chào tạm biệt rồi rời đi, thế nhưng vừa ra đến bên ngoài Thẩm Du liền rầu rĩ. Vừa rồi trước mặt giáo viên đã trót hứa, nhất định sẽ nỗ lực tìm được bạn diễn, nhưng thực chất cả lớp có ai thềm nói chuyện với cô đâu, tìm như thế nào? Thẩm Du cũng quên mất không hỏi cô thế chạy sang lớp khác nhờ người trợ diễn hay không.

Hôm sau đến lớp, Thẩm Du vừa tiến vào, mọi người nguyên bản đang ồn ào lao xao lập tức an tĩnh lại, giống như đang nói cái gì mà không thể để cô nghe được vậy. Thẩm Du sớm đã quen với bầu không khí này nên cũng không để ý tới, ngược mắt tìm Bạch Mộ Vũ. Gia hoá này gần nhất không lần la đi đóng phim đạo nữa, ngày nào cũng sẽ tới lớp.

Hôm nay Bạch Mộ Vũ mặc áo thun hồng với váy trắng, thoát nhìn tươi trẻ xinh đẹp, đang ngồi trên bàn trò chuyện với mọi người, chân dài đung đưa, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các bạn nam cùng lớp.

Thẩm Du lập tức đi sang bên đó, đứng ngay trước mặt Bạch Mộ Vũ.

"Bạch Mộ Vũ, kịch bản ngày hôm đó cậu đưa tôi đâu? Tôi muốn xem."

Bạch Mộ Vũ kinh ngạc quay đầu lại, cười nhạt mà đáp "Như thế nào, nghĩ thông suốt rồi sao?"

Thẩm Du cũng không để ý tới thái độ trào phúng kia, chỉ nói vồn vện "Kịch bản."

Bạch Mộ Vũ nhướng mày, nhảy xuống bàn, trở về chỗ ngồi lấy từ trong túi xách ra một xấp kịch bản sau đó ném lên bàn.

"Có dừng khi liền tiếp, trừ bỏ tôi, cậu khẳng định cũng không tìm được ai khác để hợp diễn."

Thẩm Du đem lời ả nói từ tai này lọt sang tai kia, chỉ chuyên chú cầm kịch bản lên xem.

Cốt truyện không dài, thể loại cung đấu, là một cảnh giữa sủng phi và hoàng hậu bị thất sủng.

Thông qua lời thoại liền thấy được sủng phi có bao nhiêu kiêu ngạo, hoàng hậu chịu bao nhiêu khinh bỉ.

Thẩm Du nhướng mày hỏi "Câu diễn sủng phi?"

"Đương nhiên, còn cậu diễn vai kẻ đáng thương, quá hợp."

Thẩm Du nghĩ nghĩ, gật đầu "Được, tôi diễn. Có điều tôi sẽ không tập luyện với cậu, đến ngày thi cứ trực tiếp mà diễn."

Bạch Mộ Vũ ha hả cười.

"Tốt lắm, đến lúc lên sân khấu đừng tưng là được."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thẩm Du sắp chết!!?

Trong văn phòng rộng rãi xoa hoa, nhạc jazz du dương, Thẩm Tiêu bụng cá phê tựa người bên cửa sổ ngắm cảnh. Nhưng mắt nhìn ra bên ngoài chỉ thấy được một rừng bê tông cốt thép, ngó nhiều thêm vài bận dễ làm người ta cảm thấy chán ghét.

Thẩm Tiêu xoay người rời đi, đem uống cốc cà phê uống dở thả lại trên bàn, cầm lấy điều khiển tắt đi ma âm, thể loại âm nhạc chuyên dành để làm màu này quả thực hần không thể ngấm nổi, nghe một chút sọ não đều đau.

Thẩm Tiêu dùng điện thoại nội bộ gọi cho trợ lý Đỗ.

Trong lúc chờ người tới, Thẩm Tiêu nhâm chán ngâm điều thuốc, đặt móng ngồi lên bàn, tùy tiện lấy mấy cái phi tiêu bên cạnh mà phóng lên tấm bảng treo trên kệ sách.

Mỗi lần đều được điểm cao.

Trợ lý Đỗ thường ngày luôn luôn sấm rền gió cuốn, hôm nay phòng chừng có việc vướng chân, Thẩm Tiêu phóng hết hai đợt cậu ta mới tiến vào.

Hắn hít hít mắt nhắm chuẩn hồng tâm, điều thuốc vẫn còn nguyên trên miệng "Đại lý cho SCD ở Mỹ còn chưa thương lượng thoả đáng? Lúc trước không phải nói xong rồi sao?"

Trợ lý Đỗ ánh mắt lập loè, ho nhẹ một tiếng "Xây ra chút vấn đề, tổ phụ trách hạng mục đang nghĩ biện pháp giải quyết."

Thẩm Tiêu ngừng động tác, quay đầu lại nhìn.

"Vấn đề gì?"

"Có thêm hai nhà đầu tư nữa đường tham gia cạnh tranh, hơn nữa lai lịch không nhỏ."

Thẩm Tiêu ném nốt cái phi tiêu cuối cùng, nhân nhật hỏi "Hai nhà nào?"

Trợ lý Đỗ đi lên trước, đem toàn bộ phi tiêu trên bia gỡ xuống đưa đến cho hắn rồi mới trả lời "Tur Đồ tập đoàn và Lê thị."

Thẩm Tiêu dụi thuốc vào gạt tàn.

"Tur Đồ tập đoàn? Tur Đồ Dật? Sao lại là tên đó nữa? Lần trước có một hợp đồng cũng bị hắn cướp mất."

Trợ lý Đỗ lau mồ hôi, giải thích "Thưa Thẩm tổng, hợp đồng đó là chúng ta muốn đi cướp của người ta, nhưng không cướp được."

Thẩm Tiêu trừng mắt một cái, đối với câu nói của trợ lý Đỗ tỏ vẻ không hài lòng.

"Còn Lê thị lại là làm sao?"

"Lê lão gia từ gần đây có ý muốn giao lại quyền hành cho cháu trai trưởng. Lúc này hắn là người thừa kế kia đang cố gắng làm chút công lao."

"Bọn họ coi trọng không phải tranh được đại lý lần này, mà là giống như chúng ta, nhắm vào toàn bộ tập đoàn tài chính đứng sau SCD."

Trợ lý Đỗ gật đầu "Cho nên chúng ta không thể thiếu cảnh giác."

"Mẹ nó."

Thẩm Tiêu nhỏ tiếng cười "Một kẻ hai kẻ đều tới đoạt chén com của ông, không giết không được!"

Vừa dứt lời, một con phi tiêu trong tay bay vút đi, sau đó phía kệ sách truyền lại "choang" một tiếng, món đồ sứ nào đấy theo đó mà vỡ.

Phi tiêu không ném trúng hồng tâm, mà là đem đồ trên kệ chọc nát, đủ để thấy một ném này có bao nhiêu lực đạo.

Thẩm Tiêu cũng ngây ra một lúc, đi qua xem. Trên kệ sách vốn bày mấy món đồ sứ lớn lớn nhỏ nhỏ, vật vừa bị ném vỡ là một cái đĩa, mỏng nhất trong đám.

Thẩm Tiêu nhặt nửa mảnh còn sót lại, cầm lên nhìn nhìn, sau đó buông tay, tùy ý để mảnh sứ rơi xuống đất vỡ choang.

Bỗng nhiên nhớ tới lần đó đập phá phòng trọ của Thẩm Du, hẳn có nói về tiếng vang của đồ sứ khi vỡ, vì vậy lại lấy một cái khác tới lập lại động tác vừa rồi. Món đồ nhanh chóng rơi xuống, mảnh vỡ bắn đầy đất.

Thẩm Tiêu không khỏi nường mày, tiếng này so với nhạc jazz quái quỷ gì đó dễ nghe hơn nhiều.

Cho nên, tiếp tục chơi..

Trợ lý Đỗ đứng một bên xem hẳn đập đồ sứ, khóe môi giật giật, nhìn không được bèn lên tiếng "Thẩm tổng, trên tay ngài đã là món cuối cùng trên kệ rồi."

Mấy món đó đều là chế tác tinh phẩm ở hội đấu giá giành về được, Thẩm Tiêu lại một hơi đập mấy cái, cả người đứng xem đều xem đến đau ruột.

Thẩm Tiêu quay đầu nhìn kệ sách, đứng là đã đập không ít, cho nên liền đem cái bình cuối cùng để lại lên bàn, chuẩn bị tan ca đem về nhà đập cho Thẩm Du nghe.

Trợ lý Đỗ vội vàng gọi điện thoại cho người tới dọn sạch mảnh sứ, miễn cho ông chủ tự mình làm mình ngộ thương.

Thẩm Tiêu đập đồ một hồi, tâm tình có vẻ tốt lên nhiều.

"Tên Tư Đồ Dật đó, có nên bớt chút thời gian đi gặp hẳn không nhỉ?"

Mặc kệ là việc tư hay là việc công, hết thảy đều nhiều ít có can hệ đến tên này, đúng là phiền chết.

Trợ lý Đỗ đáp "Tư Đồ Dật trước đó là diễn viên, tuy giải nghệ về tiếp quản công ty không bao lâu nhưng làm người rất kín kẽ. Mấy năm nay không thấy ra ngoài xã giao, có nhiều người cũng muốn làm quen Tư Đồ Dật này nhưng đều không tìm được cách."

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ, lấy đi động ra gọi cho Bạch Mộ Tinh, cũng kệ đối phương có đang bận đóng phim hay không, may mắn đầu bên kia không để hắn chờ lâu liền bắt máy.

Thẩm Tiêu đi thẳng vào vấn đề "Lần trước cô nói Tư Đồ Dật tham gia tiệc kỉ niệm thành lập trường Học Viện Điện Ảnh sao?"

Bạch Mộ Tinh không rõ có chuyện gì, nhưng vẫn là vội vàng đáp "Vâng, anh ta khẳng định sẽ đến."

"Vậy được, tới lúc đó tôi đi cùng cô."

Thẩm Du từ chỗ Bạch Mộ Vũ lấy được kịch bản, về nhà liền chính mình cân nhắc, đoạn kịch này tuy là một phi một hậu đối đầu nhưng tình hình lại thiên về một phía. Sủng phi đắc thế kiêu ngạo, mà vương hậu tuy danh là chính thê của hoàng thượng nhưng lại vô quyền vô thế, địa vị còn không bằng thứ phi. Hai người ngẫu nhiên gặp nhau ở Ngự Hoa Viên, kết quả hoàng hậu bị phi chà đạp đến phát khóc.

"Đây là kịch bản chó má gì vậy!"

Thẩm Du một tay đem xấp giấy ném xuống đất, thờ phi phi mà lấy gối con trên sô-pha đắp túi bụi.

Chú Lý bung một khay nho căng mọng ngon lành bước tới, nhìn thấy cảnh này không khỏi cảm thán "Vẫn là lần đầu tiên thấy tiểu thư biết tức giận mắng người như vậy, thật tốt."

Thẩm Du.....

Nhất thời nóng giận, quên già làm tiểu bạch thỏ.

"Cháu không có ý, thật sự cái kịch bản này viết đến quá đáng giận."

Chú Lý đem cả khay nho đưa cho Thẩm Du, tự mình khom lưng nhặt xấp giấy lên tới sau đó ngồi vào bên cạnh mà xem, qua một hồi, cũng là thực ghét bỏ mà nói "Hoàng hậu này cân bản quá vô dụng, không phải đối thủ của phi tử."

Thẩm Du đem hai trái nho nhét vào mồm, vừa nhai vừa trả lời "Đúng là khiến người giận sôi!"

Chú Lý dứt khoát ném kịch bản trở lại trên đất, đỡ dành mà nói "Ngoan, đồ vật đáng giận không nên xem, chú ném đi rồi."

"....."

Đem khay trái cây nhét vào tay chú Lý, Thẩm Du khom lưng nhặt xấp kịch bản trở lên.

"Nhưng mà cháu phải diễn, không thể ném"

Chú Lý tự lấy cho mình một trái nho, cười ha hả "Vậy cháu diễn sủng phi sao?"

Thẩm Du bĩu môi "Không, cháu diễn vai hoàng hậu cái thia kia kia."

"Vậy quá thảm."

Còn không phải là quá thảm sao!

"Không, không diễn như vậy được." Thẩm Du lẩm bẩm "Cháu phải ngẫm lại một chút."

"Đừng! Chỉ có não tàn mới diễn như vậy. Bằng không tiểu thư sửa kịch bản lại đi?"

Thẩm Du hai mắt sáng ngời, đúng vậy, vì cái gì phải ngồi đây rồi rắm cái kịch bản Bạch Mộ Vũ quăng cho cô? Trước đó vấn đề chỉ là thiếu bạn diễn, hiện tại bạn diễn đã có, còn sợ chơi không được sao?

Kịch bản là chết, người mới là sống, sửa một cái liền tốt!

Sau khi đã thông tư tưởng, Thẩm Du tức khắc liền thấy cả người khoan khoái, liền ăn uống cũng cảm thấy ngon. Vì vậy liền đem khay nho trên tay chú Lý đoạt trở lại, một trái lại một trái mà nhai liên tục.

"Chú Lý, nho này lạnh ghê."

"Hôm qua mua rồi nhưng quên cho tiểu thư ăn, để tù lạnh lâu quá thôi, không có việc gì."

Thẩm Du gật gật đầu, tiếp tục càn quét.

Chờ sau khi chén hết cả một khay nhỏ, Thẩm Du mới cảm thấy phía dưới bắt đầu ê ẩm, như là có một cổ lạnh lẽo tập trung trong bụng rồi lan ra xung quanh, đau đớn cực kì.

Cô xuyên qua đã hơn một tháng, thân thể này tới nay vẫn chưa đến kì sinh lý, Thẩm Du chỉ đơn giản nghĩ là chu kỳ của nguyên chủ tương đối dài nên cũng không để ý, chẳng lẽ hôm nay tới ngày rồi?

Đi về phòng xem mới được.

Đang lúc cô chuẩn bị đứng dậy thì Thẩm Tiêu đã về, chậm rì rì rào bước tiến vào, trên tay còn xách theo cái bình sứ nhỏ, cũng không biết muốn làm gì.

Thẩm Du mới vừa dẫm chân xuống đất lại lùi trở về, ngồi thẳng lên cất giọng chào "Anh, anh đi làm về rồi sao."

"Lý do gì hôm nay không luyện tập?" Thẩm Tiêu thắc mắc, mỗi ngày lúc hán về nhà cơ bản đều nhìn thấy Thẩm Du đang hự hự chạy bộ, hôm nay cư nhiên lười biếng.

Chú Lý cũng nhanh chóng đứng dậy "Tiểu thư chuẩn bị lên phòng thay quần áo đi tập đó thôi, do hôm nay tiên sinh về sớm."

Thẩm Tiêu giờ tay xem giờ, xác thật là hán về quá sớm, lại nhìn đến bình sứ trên tay, liền đưa nó cho Thẩm Du.

"Cái này cho em"

Thẩm Du mờ mịt cầm lấy "Làm gì?"

"Cho em đập."

"Đập?" Thẩm Du về mặt ngờ ngác.

Thẩm Tiêu nhú mày, mắt kiên nhẫn mà nói "Cho đập thì cứ đập, liền ngay và luôn!"

Cô cũng mặc kệ vì cái gì phải đập, nháy mắt giờ tay liền ném cái bình ra sàn, loảng xoảng một tiếng, chai sứ theo đó nát thành mảnh nhỏ.

Chú Lý:.....

Thẩm Tiêu đi lướt qua mấy mảnh vỡ, ngồi vào sô-pha, ân cần mà hỏi "Thanh thủy không? Dễ nghe không?"

Thẩm Du lập tức nhớ tới cuộc đối thoại lần trước ở phòng trọ, không khỏi run lên.

"Dễ...dễ nghe."

Thẩm Tiêu vừa lòng gật đầu "Dễ nghe nghĩa là đồ tốt, một trăm vạn đáng giá."

Thẩm Du:!!!!???

Mẹ nó, bình sứ này cư nhiên giá một trăm vạn? Cô vừa mới không chớp mắt mà đập một trăm vạn ra bã? Thật là đau má, cô muốn tự chặt tay!

Một bên chú Lý nhìn sắc mặt Thẩm Du hết xanh lại đỏ, vội vàng đỡ lời "Tiên sinh người đừng dọa tiểu thư."

Thẩm Tiêu bắt chéo chân "Ai hù dọa nó, chính là một trăm vạn không sai."

Thẩm Du vừa rồi sắc mặt chỉ hơi tái, hiện tại trực tiếp biến thành xanh lè, sau đó rờn rờn đồ mồ hôi, cuối cùng dứt khoát ôm bụng ngã xuống mà kêu lên thảm thiết "Đau quá!"

Bụng dưới một trận co rút đau đớn, loại đau này, cô trước kia chưa bao giờ cảm thụ qua. Giống như có người cầm dao mà chọc mà ngoáy, đột ngột lại kịch liệt.

Hai người đàn ông bên cạnh đều bị tiếng thét của cô dọa giật mình, đối mắt nhìn nhau.

"Chỉ là một trăm vạn mà thôi, không đến nỗi nào chứ." Thẩm Tiêu nói.

"Tiểu thư hình như là thân thể không thoải mái."

Thẩm Du không còn sức để mà ngồi xồm nữa, trực tiếp lăn ra sàn, may mắn chỗ này mảnh sứ không văng đến, bằng không móng sẽ nở hoa.

"Chú Lý, bụng cháu đau quá."

Thẩm Du liều mạng dùng hai tay đè chặt lấy bụng, ngẩng gương mặt trắng bệch lên mà nói.

Tình huống xảy ra quá đột ngột làm Thẩm Tiêu không kịp phản ứng, mặt mày xanh trắng, vừa muốn khom lưng đỡ Thẩm Du lên lại vừa không dám động tới cô, đành quay đầu nhìn chú Lý.

"Rốt cuộc làm sao vậy? Trúng độc sao? Chú vừa cho nó ăn cái gì?"

Chú Lý lúc này cũng đã hoảng loạn, run run mà đáp "Chỉ có...chỉ có một đĩa nho ướp lạnh."

"Nho?" Thẩm Tiêu nhú mày, quyết đoán nói "Đi bệnh viện!"

Ngay sau đó liền đuổi tay nắm lấy Thẩm Du "Ngồi lên."

Thẩm Du toàn thân vô lực, run bần bật mà bị kéo lên một nửa, nhưng Thẩm Tiêu đột nhiên buông lỏng tay, cô lại ngã trở về.

Liền ngay lúc Thẩm Du nhòm dậy, Thẩm Tiêu tỉnh mắt liếc một cái liền thấy trên thân đầy vết máu. Tức thì cả người đều không khoẻ, bàn tay không khống chế được mà run rẩy lên, trừng to hai mắt.

"Sắp...sắp chết rồi sao?"

Chú Lý:.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngày thi

Sau lần thứ hai kêu đau, Thẩm Du đã hiểu là chuyện gì, kỳ thật thân thể này của nguyên chủ mỗi khi đến kỳ đều đau chết đi sống lại, trước đây cô chưa bao giờ trải qua đau đớn như vậy nên nhất thời phản ứng hơi thái quá.

Lúc sau nghe được Thẩm Tiêu hoảng loạn mà cho rằng cô sắp chết, nếu không phải đang quá đau mà nói, Thẩm Du thật sự sẽ cười ra tiếng.

Chú Lý lớn tuổi trải đời, nên khi nhìn thấy vết máu trên thân cũng không kinh hoảng, liền bảo Thẩm Tiêu "Mau đem đứa nhỏ bế lên, mang trở về phòng rồi đặt lên giường."

Thẩm Tiêu ngày thường đều là hắt hăm sai khiến người khác, nào tới lượt ai đối với hắn hờ nộ gì kia. Nhưng trong lúc thực sự hoảng loạn, hắn cũng mặc kệ này đó, lập tức bế Thẩm Du hướng lên phòng mà chạy. Thật sự là chạy, giống như sợ chỉ cần chậm một bước, cô sẽ trực tiếp tắt thở.

Chú Lý bên này mau chóng đi tìm túi chườm, rót đầy nước ấm sau đó đem lên cho Thẩm Du.

Chờ mọi việc xong xuôi, chú Lý mới đẩy Thẩm Tiêu đi ra ngoài.

"Được rồi được rồi, không có việc gì, còn lại chính tiểu thư có thể xử lý. Để chú đi nấu một chén nước đường."

Thẩm Tiêu lòng còn sợ hãi nhìn cánh cửa đóng kín "Thật sự không sao?"

"Đau bụng đến ngày sẽ không chết được, tiền sinh yên tâm"

Thẩm Tiêu vẫn cố dò hỏi "Thật sự không cần đi bác sĩ?"

"Nếu quá đau thì chỉ có thể uống thuốc giảm đau, gặp bác sĩ cũng vô dụng."

Thẩm Tiêu nghĩ thân đau bụng đến tháng đều trị không được, vậy còn cần bác sĩ để làm gì!

Lúc hai người đi xuống cầu thang, Thẩm Tiêu lại hỏi "Có phải hôm nay chơi hơi quá, dọa đứa nhỏ này sợ rồi không?"

Khó có được mấy khi Thẩm Tiêu tự mình tỉnh ngộ, chú Lý vui mừng mà trả lời "Tiểu thư còn nhỏ, lại chỉ có tiền sinh là người nhà, tiền sinh phải đối xử tử tế mới được."

Thẩm Tiêu bực bội oán thán, vì cái gì so với sùng vật còn khó nuôi hơn đâu? Trước kia từ khi trầm trầm không thú vị, gần nhất rốt cuộc chơi vui một chút lại nhanh chóng bị chơi hư rồi, phiền toái!

"Không phải nói thích mấy con búp bê đó sao? Chú mang hết lên cho nó đi."

Chú Lý nghe xong vội vàng gạt đầu, âm thầm mừng rỡ, rốt cuộc tiền sinh cũng biết đau lòng người khác.

Vì để cho Thẩm Du kinh hi, hắn còn đặc biệt lựa chọn lúc tối trời, lên đi vào phòng trộm đặt búp bê lên trên giường.

Kết quả Thẩm Du ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy mười con búp bê ngồi vây quanh, ánh mắt quý dị mà nhìn cô, thiếu chút nữa đem Thẩm Du hù chết.

Sinh lý kì đau đớn tới ào ạt thực sự hành hạ Thẩm Du chết khiếp. Cô trước kia mỗi khi tới ngày đều không đau, hiện tại về sau hàng tháng phải trải nghiệm cái đau này một lần, ngẫm lại cảm thấy thật khủng bố.

Cũng không biết nguyên chủ trước kia làm cách nào chịu đựng được, dù sao Thẩm Du cũng không nhịn nổi, không chỉ uống thuốc giảm đau mà còn xin học hẳn hai ngày.

Cũng vừa lúc dành thời gian này cần chuẩn bị cho vở diễn, Thẩm Du nghĩ nghĩ, cảm thấy không cần thiết sửa lại kịch bản mà Bạch Mộ Vũ đưa, nhưng đến lúc đó cô muốn phát huy như thế nào cũng không tới phiên Bạch Mộ Vũ đến quân. Dù sao hai người cũng không cần luyện tập với nhau.

Tổng thể chỉ cần dừng biểu hiện đến quá tệ, cái này dù sao cũng là kiểm tra hàng tháng, quan hệ đến thành tích môn học nên cả học sinh lẫn giáo viên đều nghiêm túc mà làm. Bởi vậy cho nên Bạch Mộ Vũ mới yên tâm rủ rê cô chung tổ mà không lo lắng cô sẽ có ý phá đám.

Bạch Mộ Vũ tuy rằng chỉ là sinh viên năm hai, nhưng vô tình lại có chị gái làm diễn viên, cơ hội đóng phim không hề ít. Thường ngày vẫn luôn được gọi vào vai nữ phụ, về điểm này bạn bè trong lớp đều so không được. Có được cơ hội rèn luyện thực tế, kĩ thuật diễn của Bạch Mộ Vũ khẳng định là tốt so với mặt bằng chung rất nhiều. Chính ả cũng là nghĩ như vậy nên mới cố tình lôi kéo Thẩm Du hợp diễn một màn, định dùng diễn kĩ nghiền áp cô.

Nhưng dù Bạch Mộ Vũ có tính toán khéo léo cỡ nào, cũng sẽ không tính đến Thẩm Du kì thật là xuyên qua tới. Hơn nữa bản thân còn là một diễn viên từng diễn qua vai bộ cổ trang, kể cả diễn xuất không quá xuất sắc đi nữa cũng sẽ không luống cuống. So với Bạch Mộ Vũ, khả năng còn muốn chuyên nghiệp hơn nhiều.

Phân tích một hồi, Thẩm Du liền cảm thấy ngượng ngùng, chính mình có chút khi dễ trẻ nhỏ. Nhưng cái loại tranh chấp ấu trĩ này là do Bạch Mộ Vũ khơi mào ra tới, cô cũng không còn cách khác.

Sau hai ngày nghỉ lại là cuối tuần, tương đương Thẩm Du một hồi nghỉ được bốn ngày, nhưng bốn ngày này cô cũng không nhìn thấy Thẩm Tiêu. Hỏi chú Lý, ông ấy cũng nói không biết. Có thể là bị bộ dáng đau đớn của Thẩm Du dọa đến, nên đã đi tìm chỗ lánh nạn.

Ngày nghỉ qua đi chính là thời điểm kiểm tra môn học, sinh lý kỳ vừa hết, Thẩm Du cả người cũng phấn chấn lên, cảm giác chính mình đã vô địch thiên hạ.

Sáng sớm chạy đến trường, bạn học cùng lớp đã gần đông đủ, bàn ghế đều bị dọn trống, ở giữa chừa ra một khoảng rộng để lát nữa dùng làm sân khấu.

Bởi vì đây chỉ là kiểm tra quy mô nhỏ, còn không đến mức đem lên sân khấu lớn, cho nên dùng diện tích phòng học tương đối thích hợp.

Thẩm Du liếc mắt một vòng thấy Bạch Mộ Vũ còn chưa tới, mấy người bạn thân của ả thế nhưng lại có mặt rồi. Đang từ đằng xa tùm nấp tùm ba nhìn về phía Thẩm Du, sau đó nhỏ giọng nghị luận, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng cười trộm.

Thẩm Du nặc kệ bọn họ, chính mình tìm một vị trí để ngồi, sau đó đem kịch bản của Bạch Mộ Vũ ra xem, tuy rằng nội dung đã đổi nhưng cô không chú thích trên giấy, nhìn qua vẫn y hệt lúc đầu.

Thẩm Du ngồi xuống không bao lâu thì Bạch Mộ Vũ cũng vào tới, sau khi xuất hiện cũng không đi tìm nhóm bạn của ả mà lập tức đến trước mặt Thẩm Du, cười nói "Tôi còn tưởng là cậu không dám tới."

Thẩm Du giương mắt nhìn "Có cái gì mà không dám?"

"Sợ lát nữa thì phải diễn chung với tôi chứ sao!"

"Tôi nếu đã cầm lấy kịch bản, tất nhiên sẽ không sợ." Thẩm Du thản nhiên trả lời.

Bạch Mộ Vũ cau mày nhìn cô, cảm thấy Thẩm Du ngày càng kì lạ, hiện tại đều là mặt không đôi sắc mà cãi tay đôi với ả.

"Cậu óm đi đấy à?" Bạch Mộ Vũ đột nhiên hỏi.

Thẩm Du tuy rằng vẫn mặc quần áo rộng như bao bộ của nguyên chủ, nhưng vì đã gầy đi thật nhiều, nên quần áo cùng mắt kính đã không che mắt được mấy nữa.

"Không liên quan đến cậu."

Bạch Mộ Vũ hừ lạnh "Đừng thật người xấu hay thích bày trò, có gầy thành tia chớp cũng không đẹp được đâu."

Thẩm Du cười cười "Chuyện này cũng không liên quan nha."

Bạch Mộ Vũ khom người, hạ thấp giọng "Hiện tại còn có thể cười, đợi lát nữa là sẽ được khóc ngay thôi."

Thẩm Du nhướng mày, đáp lại một câu "Vậy để xem ai khóc trước ai."

Độc miệng ai mà không biết, không mất tiền mua có hiểu không?

Lần này kiểm tra hai người một tổ, mỗi tổ có mười lăm phút, chủ đề tự chọn, giáo viên thông qua màn trình diễn mà cho điểm

Tổ của Thẩm Du và Bạch Mộ Vũ xếp thứ năm, hai người sau khi bốc thăm cũng không tập dợt như những đôi khác, chỉ ngồi tự xem kịch bản. Chờ đến khi lớp trưởng xướng tên, cả hai mới cùng đi vào.

Giáo viên cũng cầm trong tay kịch bản của mỗi tổ, đến khi nhìn thấy hai người họ diễn chung còn rất bất ngờ. Nhưng có điều nếu có thể hợp diễn, có nghĩa là đã làm huê, liền không hỏi nhiều mà ra hiệu bắt đầu.

Bạch Mộ Vũ đóng vai phi tần được hoàng đế sủng ái, toàn bộ hậu cung không ai dám đối đầu, sau lưng còn có gia thế hiển hách, liền hoàng hậu đều lép vế so với nàng.

Phi tần cây sủng mà kiêu, trừ hoàng đế ra không coi ai ra gì, đi đường hai mắt đều để trên đầu. Nhân vật kiểu này đối với Bạch Mộ Vũ đúng là đo ni đóng giày, bản chất phóng xuất không cần phải diễn, cũng có thể đem nhân vật biểu hiện hoàn toàn không sai lệch.

Mà vai diễn của Thẩm Du lại rối rối rắm rắm mười phần, rõ ràng là quốc gia chi hậu, địa vị lại không bằng một phi tử, hoàng đế quanh năm suốt tháng không nhìn đến nàng, cuộc sống tui nhục lẫn đau buồn.

Trong giả thiết của Bạch Mộ Vũ, hoàng hậu là một nhân vật đáng thương, phi thường thích hợp với Thẩm Du. Cô nên là như thế này, vừa dè dặt vừa đáng thương mới đúng.

Nhưng trên thực tế, biểu hiện của Thẩm Du lại khác xa tưởng tượng của ả.

Bởi vì là kịch bản cổ trang, mang mắt kính dễ làm bạn diễn không nhập tâm, cho nên vừa lúc giáo viên hô bắt đầu, cô đã đem kính tháo xuống. Tuy rằng trước mắt mờ lung, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc đi đứng.

Lúc này giữa sân, hai người kỳ thật đều có kinh nghiệm biểu diễn, cho nên tức thì liền nhập diễn. Ánh mắt lẫn thần thái đều biến đổi.

Bạch Mộ Vũ xuân phong đắc ý, vênh vác tự kiêu, Thẩm Du khí độ trầm tĩnh, giữa mây lại cất giấu ưu thương, nhân vật bối cảnh vừa xem là hiểu ngay.

Hai người gặp nhau ở Ngự Hoa Viên, hoàng hậu tâm tình không tốt, liền muốn tránh mặt đi, sủng phi ngược lại đầu dễ dàng gì bỏ qua cơ hội làm khó nàng. Lập tức liền cho người ngăn cản.

Sủng phi đặc ý tiến lên mà nói "Hoàng hậu cũng tới ngắm hoa sao? Vừa lúc cách đây vài ngày, hoàng thượng sai người đem tặng thần tiếp mấy chậu mẫu đơn, đang nở rộ rất đẹp, bằng không người cũng đến xem một chút?"

Hoàng Hậu biểu tình đạm nhiên, nhưng một bàn tay đã nắm chặt thành quyền, nỗ lực ẩn nhẫn.

"À không, chính người tự mình chậm rãi thưởng thức đi."

Sủng phi gương mặt đánh giá nàng, nhân đôi mày liễu nói "Hoàng hậu một thân y phục, chính là kiểu dáng năm ngoái đi? Chẳng lẽ nội vụ phủ chưa cấp cho người bộ mới? Bọn cậu nô tài này, thần thiếp phải hao hao giáo huấn một phen!"

Hoàng Hậu đưa mắt nhìn nàng "Được rồi, không cần làm bộ làm tịch, cho hay không cho còn không phải đều là ý tứ của người sao."

Sủng phi bỗng nhiên ha hả mà cười "Nguyên lai vẫn còn biết hậu cung này là ai nắm quyền, chính ta cất xén bổng lộc của người, người lại có bản lĩnh gì? Một kẻ sớm đã thất sủng, lấy cái gì cùng ta tranh đoạt?"

Tuy rằng đã xem qua kịch bản không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc này đối mặt Bạch Mộ Vũ, Thẩm Du vẫn nhìn không được mà thầm mắng một câu. Mẹ nó, kịch bản này khẳng định là Bạch Mộ Vũ tự viết, bằng không có hoàng hậu nào lại thật sự bị phi tần cười lên trên đầu? Lại không phải là bị tống vào lĩnh cung, liền tính thất sủng, nhưng địa vị vẫn còn!

Kịch bản diễn đến nơi đây, hoàng hậu hẳn nên bắt đầu đáng thương vô cùng mà rót nước mắt, sau đó mắt hết phong độ mắng chửi sủng phi, trường hợp tương đối thê lương.

Nhưng mà, Thẩm Du từ lúc bắt đầu đã không định sẽ diễn theo kịch bản của Bạch Mộ Vũ.

Chỉ thấy hoàng hậu ánh mắt nhìn về phía nàng lặng lẽ mang theo băng tuyết lạnh lẽo, đó là sự uy nghiêm mà một mẫu nghi thiên hạ nên có, cùng với sự phẫn hận của một nữ nhân bị đoạt mất tình yêu.

Nàng kiên định quyết tuyệt, từng bước tới gần sủng phi, trong khoảnh khắc ánh mắt chuyển động, chân mày buộc chặt, giờ tay lên hướng về phía đối diện mà tát qua đi.

"CHÁT——"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Kế hoạch của Bạch Mộ Vũ

Một bạt tay thanh thủy vang lên. Phảng phất cả thế giới đột nhiên trở nên an tĩnh.

Bạch Mộ Vũ thỉnh linh không kịp phòng bị, ăn trọn một tát, mặt lệch sang bên, đến lúc ngẩng đầu trở về, đầy mặt đều là mờ mịt cùng khiếp đảm. Nhất thời cũng không nhớ ra là phải diễn, chỉ tức giận bùng bùng mà quát "Người cư nhiên dám đánh ta?!"

Thẩm Du đang chờ chính là những lời này, liền thu tay lại, ngừ khí lãnh đạm "Đánh người thì đã sao, ta thân là mẫu nghi thiên hạ, nào có thể để kẻ tiểu nhân tự tung tự tác ngay trước mặt."

Thấy không, người ta vẫn còn đang nhập diễn, chưa có xuất tuồng đâu.

Bạch Mộ Vũ ôm mặt, rốt cuộc mới phản ứng được, ả vậy mà lại bị đánh. Còn là bị Thẩm Du đánh! Đáng chết, kịch bản làm gì có đoạn này?

Bạch Mộ Vũ lập tức liền muốn duỗi tay đánh trả, nhưng vừa động thủ đã bị Thẩm Du gọn gàng bắt lấy, dùng ánh mắt ám chỉ cho ả rằng giáo viên vẫn đang nhìn. Bạch Mộ Vũ hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng nén được lửa giận bộc phát.

Bởi vì lúc này nội tâm dao động quá lớn, làm cho biểu tình trên mặt Bạch Mộ Vũ cũng vận vẹo theo.

Thẩm Du thanh lãnh mà nhìn, sau đó hừ cười ra tiếng xoay người bỏ đi.

Màn diễn kết thúc.

"Không tồi!"

Hai vị giáo viên không hề tiếc lời khen ngợi.

Thẩm Du về mặt bình tĩnh mà quay trở về, mang mắt kính lên, đứng trước mặt giáo viên chờ nghe nhận xét.

Bạch Mộ Vũ lúc này vẫn còn ôm mặt, trong lòng mặc dù hận Thẩm Du đến chết, nhưng không còn cách nào khác ngoài đứng im chịu đựng.

"Tuy rằng cốt truyện bình thường nhưng hai em phát huy không tệ, Thẩm Du hoàng hậu lúc phát tay đánh người, cảm xúc nắm bắt rất đúng chỗ, nàng tuy rằng vì tôn nghiêm nên mới đánh ra một cái tát này, nhưng đồng thời cũng đoán được sau khi làm vậy ắt sẽ lâm vào khốn cảnh, diễn tốt thật sự!"

"Mộ Vũ cũng làm thầy bất ngờ không thôi, đặt biệt là sau khi bị đánh, biểu tình rất chân thật sinh động. Xem ra bình thường mãi giữa ở đoàn phim cũng giúp em nâng cao kĩ thuật diễn rất nhiều."

Cuối cùng, hai người đều được điểm A.

Sau lại mới biết, cả lớp cũng chỉ có hai điểm A đó mà thôi.

Mới vừa bước ra khỏi phòng học, Bạch Mộ Vũ liền trở mặt, giọng lên muốn tát vào mặt Thẩm Du. Rất tiếc cô đã sớm làm tốt chuẩn bị, lần nữa chuẩn xác mà bắt lấy tay ả.

"Tôi cảm thấy cậu hẳn nên cảm ơn tôi mới đúng, chứ không phải là giọng đánh người."

"Đừng điên! Đánh tôi xong còn muốn tôi cảm ơn?" Bạch Mộ Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nếu không nhờ cái tát đó, chỉ bằng kịch bản ba xu của cậu, có thể đạt điểm A sao?"

Bạch Mộ Vũ hậm hực "Được lắm, chỉ cần cậu đứng yên cho tôi tát lại một cái, món nợ này coi như không tính."

Thẩm Du trừng mắt mà nhìn "Vậy cậu đến nói với giáo viên rằng không cần điểm A nữa, tôi cho cậu đánh trả."

"Cậu——!"

Thẩm Du một phen gạt cánh tay ra, ánh mắt bén nhọn mà nhìn lảng lảng, trong lúc nhất thời thể nhưng làm cho Bạch Mộ Vũ cảm thấy rung mình, khí thế kiêu ngạo tắt hơn phân nửa.

Thẩm Du cũng không để ý nữa, bình tĩnh xoay người nhanh chóng rời đi.

Hôm nay cả buổi sáng đều dành để kiểm tra, ai thi xong trước được về trước, cho nên thừa dịp Bạch Mộ Vũ còn chưa khôi phục tinh thần, Thẩm Du liền biến không thấy dạng.

Bất quá vừa rồi đánh ra một tát thật sự há giận, Thẩm Du đi cả một đoạn đường đều không chế không được mà tủm tỉm cười.

Cô rời đi rồi, Bạch Mộ Vũ mới hậu tri hậu giác nhận ra mình thế nhưng bị Thẩm Du đe dọa, lại còn không dám phản kháng! Lập tức giận đến mức sắp tự bạo tại chỗ.

Nhưng người đầu đã đi mất, hiện tại muốn trút giận cũng không có chỗ để trút, Bạch Mộ Vũ chỉ có thể ngồi ở bậc thang tiếp tục buồn bực. Trong lòng nghĩ thầm, lần tới gặp lại Thẩm Du nhất định phải dùng tay không xé tiểu tiện nhân này làm đôi!

Bạn bè nhìn thấy Bạch Mộ Vũ biểu tình không xong, cho rằng là thi không đạt nên đều vây lại an ủi, nhân cơ hội cùng nhau quở trách Thẩm Du vài câu.

Bạch Mộ Vũ vốn dĩ sĩ diện, việc bị Thẩm Du tát ả căn bản không tính toán đem nói với ai, sợ mất mặt. Vì vậy cũng chỉ có thể tự mình uất ức, đem cả khuôn mặt nghẹn đến tím tái.

Những người kia thấy Bạch Mộ Vũ rầu rĩ, cũng liền không dám nhắc đến Thẩm Du nữa mà khéo léo chuyển đề tài.

Trong đó có một nữ sinh là uỷ viên văn nghệ, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, liền hỏi Bạch Mộ Vũ "Đúng rồi, tiết mục kia các cậu quyết định xong chưa? Tôi phải nộp danh sách biểu diễn lên trên, không thể lại kéo dài, ngày hội trường sắp đến rồi, còn có mấy đợt để diễn tập đâu."

Bạch Mộ Vũ gật đầu "Lần trước bài múa tôi nói với cậu, Lâm Linh không tham gia, chỉ còn bảy người."

"Được, hôm nay tôi chốt danh sách luôn vậy."

"Ừừừừ."

Bạch Mộ Vũ nhìn nhìn, nheo đôi mắt mà tiếp lời "Tôi báo thêm một tiết mục nữa."

Mọi người vừa nghe, đều tò mò mà nhìn sang "Cậu còn muốn diễn cái gì?"

Bạch Mộ Vũ cười lạnh trả lời "Không phải, tôi thay Thẩm Du ghi danh thôi, một tiết mục đơn!"

Uỷ viên văn nghệ bị dọa nhảy dựng "Như vậy không tốt lắm đâu?"

Nếu đây là trò đùa dai của Bạch Mộ Vũ, vậy cũng quá trớn rồi!

Rốt cuộc trong ấn tượng của mọi người, Thẩm Du hướng tới lại nhát gan, đáng người thô to, làm cô một mình lên sân khấu biểu diễn quả thực chính là ác ý công kích!

Bạch Mộ Vũ trong lòng còn nhớ thương cái tát vừa rồi, Thẩm Du hành động dứt khoát lưu loát, đồng thời đem thù cũ hận mới trong lòng ả đều lòi ra tới, bất luận thái thù như thế nào đều không tính là quá đáng.

Nghĩ vậy, Bạch Mộ Vũ liền cắn răng mà nói "Cậu cứ viết tên Thẩm Du vào, hai lần diễn tập tới cũng không cần báo cho cậu ta biết, yên tâm, có hậu quả gì tự tôi đứng ra gánh vác."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy trong lòng đều cảm thấy Bạch Mộ Vũ lần này là thật sự quá đáng, nhưng lại không dám phản bác. Dù sao nếu nháo ra chuyện cũng có Bạch Mộ Vũ chịu tội, không liên quan đến bọn họ.

Uỷ viên văn nghệ không khỏi tò mò "Vậy...cậu định báo tiết mục gì?"

Bạch Mộ Vũ cúi đầu ngẫm nghĩ, ca hát? Không được! Vạn nhất Thẩm Du thật sự biết hát thì làm sao bây giờ?

"Múa đi!"

Để một người cận thị đồ con lên sân khấu múa, ngẫm lại cảm thấy thật cảm nín.

Thẩm Du về sớm nên tự nhiên cũng không biết được âm mưu lần này. Lúc ấy lựa chọn tát Bạch Mộ Vũ xác thật có hút hà hê. Tuy nhiên qua đi vẫn là cảm thấy e ngại, rốt cuộc ả ta người đông thể mạnh, không biết về sau lại lặn lên ra cái biện pháp báo thù trả oán gì.

Hai ngày sau đến trường, Thẩm Du đều là tăng cao tinh thần cảnh giác lên 200%, phòng ngừa Bạch Mộ Vũ tìm cơ hội chơi khó cô.

Nhưng kỳ quái một nỗi, liên tiếp hai ngày nay Bạch Mộ Vũ đều không có động tĩnh, thậm chí còn không thèm nhìn cô lấy một cái.

Đến ngày thứ ba, Bạch Mộ Vũ xin nghỉ đi đóng phim, dứt khoát biến mất vô tung vô ảnh.

Thẩm Du trong lòng tuy rằng cảm thấy lạ nhưng cũng nhẹ nhõm phần nào, dù sao bình tới tướng chán, nước tới xây đê, gặp chiều nào phá giải chiều đó là được.

Thực mau, lực chú ý của Thẩm Du đã bị chuyện khác hấp dẫn.

Cũng không thể nói là chuyện gì khác, chính là chuyện của Thẩm Tiêu.

Mới mấy ngày không chú ý, gia hỏa này cư nhiên lên hotsearch!

"Ngôi sao nổi tiếng Bạch Mộ Vũ cùng nam nhân thần bí đi dạo phố, hư hư thực thực công khai tình cảm..."

Thẩm Du một bên gặm táo một bên đọc xong tựa đề, liền nhanh tay click mở ảnh chụp. Toàn bộ đều được canh góc độ rất xảo quyệt, liền tiếp mấy ảnh đều thấy rõ mặt Bạch Mộ Tinh, nhưng nam nhân bí ẩn lại chỉ có thể nhìn đến bóng lưng hoặc sườn mặt.

Người khác có lẽ sẽ đoán không được là ai, Thẩm Du thì nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra tới.

Thân cao kia, vai rộng kia, eo thon kia, còn có kia một đôi chân dài đến nghịch thiên...không phải anh trai xà tinh bệnh thì còn là ai?

Lúc này vừa ăn xong bữa tối, Thẩm Du không dám lập tức về phòng, bởi vì dựa theo kịch bản thường ngày thì xà tinh bệnh sẽ muốn làm chút chuyện kì quái. Không phải dứt cô ăn thì cũng đem cô trở thành sai vật. Kỳ thật từ sau khi xảy ra sự cố "chảy máu", Thẩm Tiêu cũng không khó để gì nữa, nhưng tóm lại cô vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Com nước xong liền ngoan ngoãn lấy một quả táo, vừa gặm vừa nghịch đi động, thuận tiện chờ xà tinh bệnh phát tác.

Kết quả vô tình thấy được hotsearch.

Lấy địa vị hiện tại của Bạch Mộ Tinh, công khai tình cảm xác thật có thể dễ dàng leo lên đầu đề.

Thẩm Du nâng mắt nhìn sang Thẩm Tiêu đang ngồi bên cạnh, hắn chính đang toàn thân thả lỏng ngã vào sô-pha, đôi chân như cũ quen thói gác lên bàn, hai mắt nhắm nheo nheo, tay cầm tấm bông ngoáy ngoáy lỗ tai.

Trai đẹp chính là không nói đạo lý như vậy, ngoáy cái tai thôi nhìn cũng như đang chụp ảnh bìa. Đáng tiếc tại sao lại có bệnh cơ chứ?

Thẩm Du nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi "Anh, trên mạng nói, anh với Bạch Mộ Tinh đang hẹn hò."

Thẩm Tiêu hí mắt liếc nhìn một cái, sau đó lại nhắm chặt, tiếp tục ngoáy a ngoáy.

Thẩm Du.....

Vài phút sau, cô lại vẫn chưa từ bỏ ý định mà truy vấn "Có thật không vậy?"

Thẩm Tiêu lại mờ mắt ra nhìn cô, xuy một tiếng.

"Tại sao phải nói cho em biết?"

Thẩm Du nuốt như mèo cào "Nhưng mà em muốn biết."

Thẩm Tiêu nhướn mày, không để ý tới lời Thẩm Du vừa nói, chỉ ngồi thẳng dậy sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

"Lại đây."

Thẩm Du nháy mắt bật giáp phòng ngự.

"Anh định làm gì?"

Thẩm Tiêu nhiu mày, ngữ khí tăng thêm vài phần "Lại đây."

Thẩm Du không dám tiếp tục giãy giụa, đứng dậy đem cà di động cùng quả táo cắn dở thả lại bàn trà, sau đó đi đến bên người hắn ngồi xuống.

Ai ngờ Thẩm Tiêu cũng không vừa lòng, tiếp tục ra lệnh "Nằm xuống, gác đầu lên đây."

"....."

Cứu mạng a, xà tinh bệnh thế nhưng kêu cô nằm lên đùi? Đây là muốn làm cái gì?

Thấy Thẩm Du không phản ứng, Thẩm Tiêu lại thúc giục nói "Nhanh lên."

Thẩm Du lúc này mới cứng đờ thân thể mà nằm xuống, đem đầu gác đến trên đùi, sau đó làm bộ chính mình là một pho tượng không có linh hồn. Kỳ thật trong tâm đã là run bắn bắn, xà tinh bệnh rốt cuộc bắt đầu khai đao rồi sao?

Sau Thẩm Du yên lặng chờ chết một hồi, đao đầu không thấy, nhưng thật ra tấm bông thì có một cây.

Mẹ nó, xà tinh bệnh ngoáy tai cho cô!!!

Thẩm Du trong lòng kịch liệt giãy giụa, cô đã mấy ngày rồi không ngoáy tai, nếu như bị móc ra một đồng rầy tai mà nói, về sau không còn mặt mũi đi gặp người.

Cho dù nội tâm đang điên cuồng gào thét nhưng mặt ngoài Thẩm Du vẫn là an tĩnh ngoan ngoãn, mặc hắn lấy tấm bông càn quét lỗ tai cô.

Cô dám lộn xộn sao? Nếu làm Thẩm Tiêu tức giận, hắn một phát đem tai cô chọc điếc làm sao bây giờ?

Thẩm Tiêu tình tình không tốt, thoạt nhìn cũng không phải kiểu người nhẫn nại, nhưng động tác trên tay lại ngoài ý muốn vô cùng ôn nhu. Nhẹ nhàng mà cầm tấm bông xoay nhẹ xoay nhẹ, làm cho Thẩm Du thoải mái đến díp mắt.

Chủ Lý đi ngang phòng khách nhìn thấy cảnh này, đều nhìn không được mà phồng nhẹ bước chân, sợ quấy rầy đến hai anh em bọn họ.

Lúc này, di động chợt vang, Thẩm Tiêu cũng chỉ ngó một cái rồi tiếp tục chuyên chú giúp cô ngoáy tai.

Điện thoại lại cố chấp mà kêu réo không ngừng, chắc một tiếng. Thẩm Tiêu ngừng động tác, gấp người click tiếp cuộc gọi, lại bật loa ngoài.

Thanh âm ngọt ngào của Bạch Mộ Tinh từ trong di động truyền đến.

"Thẩm tổng..."

"Ừ?"

Thẩm Tiêu không mấy hứng thú mà đáp, lại vỗ vỗ vai Thẩm Du, ý bảo cô dời sang tai bên kia.

Thẩm Du ngoan ngoãn chuyển mình, nhưng toàn lực chú ý lại đặt trên chiếc điện thoại.

Bạch Mộ Tinh nói "Thẩm tổng tối nay có rảnh không? Chúng ta đi hát hò."

Thẩm Tiêu không cần suy nghĩ liền cự tuyệt "Không rảnh."

Bạch Mộ Tinh nhẹ nhàng cười hỏi "Bạn việc gì vậy?"

"Ngóáy lỗ tai cho em gái."

Bạch Mộ Tinh.....

Thẩm Du.....

Giống như Thẩm Du đối bên làm hấn cực kì không thuận tay, Thẩm Tiêu liền cuối đầu ghé sát thêm vài phần. Hô hấp ấm áp nhẹ nhàng phả vào sườn mặt Thẩm Du, làm cô có chút không được tự nhiên.

"Anh em hai người cảm tình thật tốt." Bạch Mộ Tinh nói "Vậy em đi chơi đây, tuần sau là ngày kỉ niệm trường rồi, anh đừng quên đấy."

Thẩm Tiêu mất kiên nhẫn mà trả lời "Đã biết."

Nói xong cũng không cùng Bạch Mộ Tinh tạm biệt, trực tiếp ngắt điện thoại.

Thẩm Du kinh ngạc mà ngốc dậy hỏi "Anh tới tham dự tiệc kỉ niệm ở trường em?"

Thẩm Tiêu đem đầu Thẩm Du ấn lại trên đùi.

"Không phải chuyện của em"

Đội một hồi, cô lại nhin không được mà nhỏ giọng "Ngóáy xong chưa?"

Thẩm Tiêu hừ lạnh "Gấp cái gì, lỗ tai em là bãi rác sao? Dơ muốn chết!"

Thẩm Du.....

Thẩm Du cơ bản đối với ngày kỉ niệm trường không mấy mặn mà, chỉ biết hôm đó cũng có biểu diễn văn nghệ, lớp bọn họ còn đăng kí tiết mục vũ đạo của nhóm người Bạch Mộ Vũ. Nhưng lấy tiêu chuẩn cấp bậc chuyên nghiệp vũ sư tới xem mà nói, khẳng định Thẩm Du không thể dễ mấy động tác mèo cào kia vào mắt.

Hiện tại biết Thẩm Tiêu muốn bởi Bạch Mộ Tinh đến tham dự, cô cũng liền theo đó mà để tâm một chút, phát hiện hoá ra thời gian chỉ còn không đầy một tuần. Nhiều nơi trong trường cũng đã bắt đầu công tác chuẩn bị.

Thứ năm sau khi tan học, Thẩm Du chính đang thu thập mọi thứ chuẩn bị rồi đi, lại đột nhiên bị uỷ viên văn nghệ gọi lại, ập ứng nửa ngày mới dám lên tiếng.

"Chiều mai là buổi tập đợt cuối cùng rồi, cậu phải có mặt."

Để chứng minh lời mình nói là thật, uỷ viên văn nghệ còn đem danh sách đăng kí đã viết được hoàn chỉnh ra cho Thẩm Du xem.

Thẩm Du nghe không hiểu chuyện gì, lại cúi đầu nhìn thấy được một tiết mục độc diễn.

"Tôi tham gia diễn tập để làm gì?"

Đối phương khó xử mà đáp "Trong này không phải ghi rõ cậu có một tiết mục múa đơn hay sao? Hai lần trước không đi đã đánh, lần này lại không xuất hiện vậy cậu tự mình trình bày với tổng phụ trách đi."

"Múa đơn?" Thẩm Du hoàn toàn không thể lý giải được "Việc này sao tôi không biết gì cả?"

Uỷ viên văn nghệ ánh mắt lập loè, nhìn trái nhìn phải rồi mới nói "Trước đó không phải cậu đăng kí sao? Danh sách đều đã chốt từ lâu, không lẽ cậu không biết?"

Cô biết cái quý gì a!

Thẩm Du neho mắt, nhìn cho đến lúc đối phương chột dạ mà cúi đầu mới cười ra tiếng "Là Bạch Mộ Vũ thể tôi ghi danh có đúng không?"

Thoạt nhìn liền nhận ra rõ ràng có âm mưu, thế nhưng cô lại là người cuối cùng được biết!

Đối phương tuy không trả lời, nhưng biểu tình đã thuyết minh hết thảy.

Thẩm Du trong lòng phiền muộn "Tiết mục này huỷ đi được không?"

"Có chút phiền toái. Nhưng...nhưng cũng có thể thử hỏi xem xem?" người nọ ngẩng đầu, do dự trả lời.

Thẩm Du nghĩ một lát, sau đó siết chặt nắm tay.

"Thôi, không cần phải hỏi. Chiều mai tôi tới."

Lần này, đến phiên uỷ viên văn nghệ ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phá kén thành điệp

Trước đó Thẩm Du còn cảm thấy kỳ quái, Bạch Mộ Vũ kia tính cách ngang ngược, bị cô tát một cái sao có thể dễ dàng bỏ qua? Kết quả Bạch Mộ Vũ cái gì cũng không làm, chỉ lo cô hoàn toàn, đúng thực quá khác thường.

Quả nhiên, âm mưu lớn hơn đang chờ ở phía sau.

Chưa thông qua sự chấp thuận của cô đã tự chạy đi đăng kí tiết mục, tại còn dụng tâm giấu diếm qua hai lần diễn tập làm cho Thẩm Du bỏ lỡ cơ hội chuẩn bị cho thật tốt.

Cái này nếu đổi thành nguyên chủ, có phải hay không đã chạy đi tìm chỗ mà khóc rồi?

Bắt quá nói đi cũng phải nói lại, nguyên chủ làm sao dám tặng cho Bạch Mộ Vũ cái tát tay.

Thật sự là oan oan tương báo.

Thẩm Du tuy tức giận nhưng cũng thật mau lẹ lại bình tĩnh, tình huống kỳ thật cũng không phải quá tồi.

Trước khi xuyên tới, sân khấu chính là địa bàn của cô, mặc kệ múa đơn hay múa đội, Thẩm Du luôn là người loá mắt nhất. Cho nên, cô chưa bao giờ sợ lên phải biểu diễn. Tuy tiện bước lên nhảy hơn 10 phút đều không thành vấn đề.

Chỉ là, hiện tại Thẩm Du đối với khối cơ thể này chưa đủ tự tin, tuy rằng mỗi ngày kéo giãn uốn dẻo, nhưng cơ bắp cùng với độ mềm mại căn bản không thể cùng cơ thể trước kia so, không có cách nào đạt tới loại trình độ chuyên nghiệp như vậy.

Thẩm Du trả lời uy viên văn nghệ xong liền nhanh chóng rời trường, nhưng không phải đón xe bus về nhà mà là chuẩn bị đi mua sắm.

Nếu quyết định đi diễn tập, quyết định chơi lớn một phen, vậy phải kĩ càng mà sửa soạn mọi thứ, rất cuộc thời gian không còn nhiều.

Trước khi có tới, nguyên chủ tàn nhẫn đem một mỹ nhân trắng trẻo, xinh đẹp, giàu có lẫn lộn thành bộ dáng nghèo kiết hủ lậu lại còn xấu mù. Trừ bỏ ít quần áo mặc thường ngày, thật sự không có được một cái nhìn ra hồn. Càng đừng nói váy đẹp hay đồ trang điểm, tất cả đều không có.

Thẩm Du muốn đặt một cặp kính áp tròng, chiều mai không kịp đổi nhưng ít nhất trước ngày kỉ niệm trường phải có mà dùng. Sau đó đi mua ít đồ trang điểm, chính cô đối với việc hoá trang đi diễn tương đối quen thuộc, không cần nhờ người khác.

Cuối cùng còn phải thuê một bộ đồ múa, vẫn nên nhảy điệu cổ điển sở trường là tốt nhất.

Tính toán một hồi, hôm nay nhất định không thể về sớm.

Lúc chờ xe tới, Thẩm Du gọi điện cho chú Lý báo tin, nói chính mình đêm nay không về nhà ăn cơm, làm chú Lý bị dọa chết khiếp.

Trừ bỏ lần trước ra ngoài thuê trọ, Thẩm Du trước giờ vẫn về nhà ăn tối.

Chú Lý không yên tâm, nhất quyết truy hỏi xem cô đi đâu, Thẩm Du chỉ có thể thành thật rằng mình muốn dạo phố, nghĩ kĩ liền bổ sung thêm, dặn dò chú Lý đừng nói với Thẩm Tiêu. Miễn cho tên xà tinh bệnh này lại bày ra trò mới.

"Cháu chỉ đi mua chút quần áo, hiện tại gầy xuống nhiều, đồ trong nhà đã không mặc được nữa rồi." Thẩm Du nửa thật nửa giả mà nói.

Chú Lý tuy rằng cảm thấy cô chọn thời gian này để đi dạo phố mua quần áo có điểm kỳ quái, nhưng vẫn hỏi "Mang đủ tiền không? Có cần thì chú chuyển cho tiểu thư một ít, nếu đã đi mua liền mua nhiều đồ đẹp chút. Quanh năm suốt tháng không thấy cháu mua được mấy lần."

Thẩm Du cười đáp "Cháu biết rồi."

Ngắt điện thoại, xe bus vừa vận đi ngang học viện múa nào đó, cô vội vàng ấn chuông xin xuống. Gần đây hẳn là có rất nhiều cửa hàng cho thuê trang phục biểu diễn.

Thẩm Du đi dạo một chút, tìm được hai chỗ, cuối cùng chọn thuê một bộ váy ưng ý.

Thời điểm thứ áo đi ra, Thẩm Du đem bà chủ cửa hàng dọa không nhẹ, cứ đi quanh cô vài vòng mà xuýt xoa.

"Hoá ra cháu gầy thế này sao? Quần áo đều lỏng lẻo như vậy, một chút cũng nhìn không ra dáng người. Uống phí cả một cơ thể đẹp, eo không những nhỏ lại còn có cơ bụng nữa này."

Thẩm Du bị nói đến ngượng, cúi đầu cười cười "Quanh đây đều là sinh viên trường múa, dáng người hẳn cũng đều như vậy đi, có cơ bụng không phải hiếm thấy."

Bà chủ lắc đầu.

"Không đẹp bằng cháu, đúng, chính là xinh đẹp. Da cháu trắng như vậy mặc màu hồng đào hẳn là rất đẹp, ở đây đi có một bộ."

Nói xong liền đi lấy.

Thẩm Du lắc đầu ngăn cản "Không cần đâu dì, cháu lấy bộ này, bài múa chính là phong cách như vậy. Chỉ có điều bộ này chất liệu không tốt, mỏng quá, không đủ độ rũ."

"Tốt hơn vẫn có, nhưng giá hơi cao."

"Không vấn đề gì, dì lấy giúp cháu đi."

Lúc sau lại thử đồ một phen, cuối cùng cô chọn lấy bộ đắt nhất. Lúc Thẩm Tiêu rời đi, bà chủ còn dặn dò "Nói thật cháu đừng buồn, bộ quần áo trên người này quá xấu, về sau cháu đừng mặc nữa. Tiểu cô nương trẻ đẹp mà lại không chăm chút bản thân gì cả."

Thẩm Du chỉ lịch sự cười một cái.

Mới rời ở cửa hàng quần áo tốn quá nhiều thời gian, vừa bước ra ngoài trời đã đập tới, hai bên đèn đường đều sôi nổi sáng lên. Thẩm Du xách túi đứng ở trạm chờ xe bus, bóng in thành vệt dài trên đất.

Thành phố về đêm, đèn dầu rã rồi, ngập trong vàng son.

Thẩm Du đối với khung cảnh xung quanh tuy không quen thuộc, nhưng ra đường cửa hiệu nào cũng giống như nhau, chỉ cần trong túi có tiền, không có cái gì mà mua không đến.

Trong lúc chọn đồ trang điểm cũng rất phiền lòng, nhân viên cửa hàng nhìn quần áo trên người Thẩm Du, cho rằng cô chỉ xem chơi, căn bản đều không để ý đến cô, hai mắt cứ hướng lên đỉnh đầu mà nhìn.

Thẩm Du cũng không tỏ vẻ gì, chỉ vào mấy nhãn hiệu trước kia thường dùng, giá cả đều không thèm hỏi.

"Mỗi loại lấy hai cái."

Bởi vì Thẩm Du mua không ít, nên trong một chốc toàn bộ nhân viên đều kéo lại đây, hết thảy đều khom lưng cúi đầu, mặt mày đơn đả mời chào, vô cùng thực tế.

Ở trung tâm thương mại dạo một vòng, hai tay Thẩm Du đã xách đầy túi hiệu, hơn nữa trên người còn mặc nguyên một thân quần áo via hè. Khác biệt rõ rệt khỏi phải nói.

Mua đồ trang điểm xong, Thẩm Du lại tìm một hiệu mắt kính để đặt kính áp tròng. Nhân viên cửa hàng hẹn thứ bảy là có thể đến lấy, lúc này cô mới yên tâm.

Sân khấu lớn như vậy, tới lúc đó cũng không thể mất mù mà nhảy.

Ngoài ra, Thẩm Du còn chọn thêm một đôi kính khác, gọng kính nguyên chủ đang mang kiểu dáng thực sự quá khủng bố, đeo lên trực tiếp già đi hai mươi tuổi. Nhân cơ hội này phải đổi luôn một thể.

Nhân viên cửa hàng thấy Thẩm Du vùng tiền không chớp mắt nên liền nhiệt tình giới thiệu kiểu dáng mới nhất, sau khi mang lên, cô phát hiện hiệu quả đích thực rất tốt. Đôi cái kính mà thôi, mặt đều biến nhỏ, đường nét cũng rõ ràng hơn.

Từ hiệu kính đi ra, phía đối diện vừa vặn lại là một cửa hàng quần áo, chiếc váy đang bày trong tủ kính thoạt nhìn phi thường xinh đẹp.

Thẩm Du vốn dĩ không định đi mua quần áo, nhưng nhìn cái váy kia, ma xui quỷ khiến liền bước vào trong. Chờ lúc cô đi trở ra, lấy lại tinh thần, trên tay đã nhiều thêm hai cái túi.

Hôm nay tiêu tiền thật sự nhiều, trở về phải cẩn thận ghi sổ mới được.

Tan học chưa ăn cơm lại còn đi dạo cả tối, Thẩm Du lúc này bụng đã kêu vang, đang do dự không biết nên đi ăn trước hay trực tiếp về nhà thì Chú Lý lại gọi điện tới.

Đầu dây bên kia ngữ khí gấp gáp mà hỏi "Tiểu thư đang ở đâu?"

Thẩm Du ôm theo đồng hồ, tìm một góc đứng lại trả lời "Cháu còn ở trung tâm thương mại."

"Chỗ nào? Chú hiện tại liền qua đó đón."

"Không cần đâu, ở đây có trạm xe, cháu tự mình đi về là được." Thẩm Du nói.

Chú Lý liền cắt ngang "Tiên sinh vừa mới trở về, phát hiện cháu không ở nhà liền phát cáu."

Thẩm Du.....

"Tiểu thư, mau phát định vị, hiện tại chú liền đi qua."

Thẩm Du không lại tiếp tục cự tuyệt, bước ra khỏi cổng liền đem vị trí phát tới đi động của chú Lý, ngoan ngoãn đứng chờ.

Cô nhắm nghiền, Thẩm Tiêu cũng không có quy định ban đêm không được ra cửa nhà, vì cái gì tự dưng nổi cáu? Xà tính bệnh lại tái phát sao?

Nghĩ một hồi, tâm tình không khỏi bất ổn.

Cũng may Thẩm Du tố chất tâm lý cao, khả năng chịu áp lực tốt. Bằng không cả ngày nếu cứ như vậy, bên ngoài bị xa lánh, ở nhà bị khi dễ, sớm hay muộn đầu óc cũng sẽ hỏng, sẽ trở thành xà tính bệnh giống Thẩm Tiêu!

Ba mươi phút sau, chú Lý vội vàng đuổi tới.

"May mà giờ này không kẹt xe, tiểu thư mau theo chú trở về."

Thẩm Du đem đồ đặt ở phía sau, chính mình ngồi vào ghế phụ, chờ xe chạy rồi mới hỏi "Chú, rốt cuộc là có chuyện gì? Anh cháu tự dưng sao lại nổi giận rồi?"

Chú Lý tuy rằng tuổi cao nhưng tay lái rất nhẹ, giữa dòng xe đông đúc vẫn có thể xử lý tốt, chạy đến bình bình ổn ổn.

"Đêm nay tiểu thư không trở về ăn cơm, tiên sinh cũng có tiệc xã giao, gần chín giờ mới được trợ lý Đỗ đưa về. Chú phát hiện tiên sinh uống không ít rượu, liền định đỡ về phòng nghỉ ngơi nhưng tiên sinh lại không muốn, còn nói chưa dứt tiểu thư ăn không thể đi ngủ. Một hai bắt chú phải gọi cháu xuống, sau biết tiểu thư không có ở nhà, liền nổi giận." Nói tới đây, chú Lý thở dài "Nhị Cầu Tử đáng thương, thế nhưng bị lấy ra trút giận."

Thẩm Du giật mình, vội vàng hỏi "Anh cháu làm gì nó rồi?"

"Tiên sinh nói muốn đem husky đi nướng, còn phải chính tay làm, kết quả đuổi theo Nhị Cầu Tử chạy mấy vòng trong sân. Không bắt được nó, tự mình lại còn phát cáu, sau đó sai chú nhất định phải đón tiểu thư về."

"....."

Cho nên lần lộn husky xong rồi, cảm thấy cô vẫn là dễ bắt nạt nhất cho nên mới khiến chú Lý đem cô trở về cho hấn chơi sao? Cái quỷ gì!

Xe thực mau rồi đi trung tâm thành phố náo nhiệt, một đường hướng về biệt thự chạy như bay.

Xuyên qua lâu như vậy, Thẩm Du đã đối với Thẩm gia sinh ra cảm tình, dù cho nơi đó có tên xà tính bệnh đi nữa, cuối cùng vẫn sẽ là nơi mà cô quay về.

Hai người vội vã gấp gấp đuổi đến, phát hiện cả căn biệt thự đèn đuốc sáng trưng, kiêu ngạo hết như nam chủ nhân của nó vậy.

Chú Lý lái xe tiến vào gara, Thẩm Du vốn dĩ đứng ở bậc thềm chờ chú Lý vào chung, tiện thể có người tiếp thêm chút can đảm. Nhưng gió đêm quá lạnh, thổi đến mức cô run lên bần bật, cuối cùng chỉ có thể tự mình đẩy cửa đi vào.

Đại sảnh một mảnh sáng ngời, cũng thực ấm áp, nháy mắt làm Thẩm Du vui đi cái lạnh.

Ngó đông ngó tây tìm kiếm, Thẩm Du phát hiện Thẩm Tiêu đang nằm thẳng cẳng trên sofa, giống như ngủ rồi, tây trang chưa cởi, giày vẫn còn mang.

Ngày thường kiểu tóc thực ngẫu hôm nay đều rũ xuống, phủ lên trên trán, thoạt nhìn có điểm ngoan.

Thẩm Du trộm thở phào, xem ra hấn cũng không có sức mà lộn lộn người khác. Vì vậy liền ôm theo đồ đặc rón rén đi vào, sợ đem người đánh thức.

Không lâu sau chú Lý cũng tiến vào, nhìn thấy Thẩm Du nằm trên sofa ngủ liền có chút đau đầu mà nói "Đưa tiên sinh về phòng đi, bằng không ngủ ở đây sẽ sinh bệnh."

Thẩm Du không nấy tán đồng "Bây giờ mà đem anh cháu lên phòng, khẳng định sẽ bị đánh thức, sau đó tiếp tục nổi giận."

Chú Lý lắc đầu "Tiểu thư đã quên, lần trước tiên sinh uống say ngủ ở phòng khách, hôm sau tỉnh lại vẫn là giận dữ, nói chúng ta thế nhưng dám ném tiên sinh ngủ ở ngoài!"

Cho nên đỡ lên cũng không đúng mà không đỡ cũng không đúng.

Đáng thương cho cô cả buổi tối đều chưa ăn gì, bụng lép kẹp, trở về còn phải phiền não xem xà tính bệnh này ngủ ra sao!

Cuối cùng chú Lý đề nghị "Chú diu tiên sinh lên, tiểu thư đi bên cạnh hỗ trợ một chút vậy."

Thẩm Du không còn cách nào, đành gật đầu.

"Đề cháu giúp."

Chú Lý lớn tuổi, Thẩm Tiêu lại người cao thể trọng, căn bản một người mang không nổi.

Cuối cùng hai người hợp lực, hự hự mà đem người lồi lên, may mắn phòng hấn ở lầu hai, cũng không đến nỗi quá chật vật.

Lúc chú Lý đem cửa phòng mở ra Thẩm Du mới phát hiện, đây vẫn là lần đầu tiên chính mình bước vào phòng của Thẩm Tiêu.

Trong tưởng tượng của cô, phòng hấn hẳn phải là cái loại phong cách vô cùng giản lược cùng với tông màu xám trắng lãnh ngạnh, nhưng mà cũng không phải.

Phòng ở thực rộng, so với phòng của Thẩm Du muốn to gấp rưỡi, nhưng bên trong trang hoàng lại cực bình thường. Giá sách, cái bàn, giường ngủ, thoát nhìn đều là đồ dùng đã lâu, trên bàn thậm chí còn bày một cái máy cassette cũ, trên kệ có ít sách, cúp, cùng với vài món đồ chơi thuở nhỏ.

Nói tóm lại, liếc mắt một cái, cả gian phòng đều tràn đầy hồi ức.

Đem Thẩm Tiêu phóng tới trên giường, trong nháy mắt Thẩm Du tâm tình mềm mại mà nghĩ, tên xà tinh bệnh thoát nhìn khó ở này cư nhiên lại là một người vô cùng hoài niệm.

Đang lúc Thẩm Du cùng chú Lý đứng nghỉ mệt, kẻ mới vừa nằm đến trên giường lại đột nhiên mở to mắt, ngơ ngác mà nhìn bọn họ.

Thẩm Du.....

Chú Lý:.....

Xà tinh bệnh không chỉ đột nhiên thanh tỉnh, còn từng chữ từng chữ rõ ràng mà chất vấn.

"Còn biết trở về nhà?"

Này rốt cuộc là say hay là tỉnh a?

Chú Lý nhìn thấy Thẩm Tiêu tỉnh lại liền nói "Tiên sinh có muốn tắm rửa một cái hay không? Tôi có nấu canh giải rượu, liền bung lên cho tiên sinh uống."

Thẩm Tiêu từ trên giường ngồi dậy, khoát khoát tay, ý bảo chú Lý đi lấy.

Thẩm Du trộm le lưỡi, nhỏ giọng "VẬY em cũng đi ra ngoài."

Nói xong liền muốn bỏ chạy.

"Đứng lại đó."

"....."

"Đêm nay đi đâu?"

Thẩm Du thành thật đáp "Đi mua sắm"

Thẩm Tiêu lại hỏi "Mua cái gì?"

Hôm nay mua đồ thật ra rất nhiều, không lẽ còn phải kể ra từng món? Nghĩ nghĩ, Thẩm Du trả lời "Mua váy."

Thẩm Tiêu nhượng mày.

"VẬY mặc thử xem"

"....."

Thẩm Tiêu từ từ mà cười "Dám mua váy chứng minh đã thật sự gầy, cho nên mau mau mặc thử tới đây thử nghiệm thành quả."

Thấy cô nửa ngày bất động, hần không cầm lẫn nữa thúc giục "Đi nhanh!"

Thẩm Du co giò chạy ra khỏi phòng, giống như chạy chậm một bước, hần có thể đem cô nuốt sống.

Nhớ tới đồ vật còn để ở dưới lầu, vì thế Thẩm Du vội vàng chạy xuống cầu thang, nửa đường gặp được chú Lý đang bung canh giải rượu đi lên.

"Tiên sinh có nói gì không?"

Thẩm Du khoe miệng giật giật "Anh cháu muốn xem cháu mặc váy mới."

Chú Lý thờ phào nhẹ nhõm "Không làm khó dễ thì tốt rồi."

Thẩm Du tâm tình phức tạp mà hỏi "Chẳng lẽ chú không cảm thấy yêu cầu này có điểm...quái lạ sao?"

Chú Lý thất thần "Cũng...cũng tạm đi? Không lẽ còn muốn tiên sinh kêu tiểu thư đi nướng husky?"

Ặc, so sánh một cái, quả nhiên muốn cô mặc váy tới xem đúng là một cái yêu cầu cực kì bình thường hợp lý nha.

Thẩm Du xách mấy túi giấy về phòng. Váy màu lam nhạt thoát nhìn uyển chuyển nhẹ nhàng nhưng kỳ thật mặc vào rất ấm, cao cổ thu eo, dáng váy chữ A, hoàn mỹ mà bày ra đường cong nữ tính mềm mại.

Lúc đó tuy đã thử qua, xác thật mặc vào người hiệu quả kinh diễm vô cùng cho nên cô mới không chút do dự mà mua, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có tác dụng, vẫn là phải mặc theo yêu cầu của xà tinh bệnh.

Thẩm Du nhìn chính mình trong gương, bỗng nhiên cảm thấy có điểm then thùng, lần đầu tiên xuyên cái váy đẹp như vậy không phải cho bạn trai xem, mà lại là cho Thẩm Du xem.

Ngẫm lại đều cảm thấy hít thở không thông.

Kỳ thật tướng mạo của nguyên chủ một chút cũng không khó coi, mày rậm mắt to, mũi cao, môi no đủ hồng nhuận, tuy không phải dạng khuôn mặt đang lưu hành trên mạng, nhưng là trong người tồn lưu một cổ anh khí, đẹp kiểu trung tính.

Đáng tiếc một người nếu quá mức tự ti, luôn luôn cúi đầu khom ngực, ánh mắt co rúm, mặt mày ủ rũ, dãn dãn, ngũ quan có đẹp mấy cũng trở nên xấu xí khó coi.

Nguyên chủ chính là như vậy.

Thẩm Du thay váy xong, nghĩ nghĩ, đôi mắt kính cũ thành đôi mới mua, lại đem tóc xoã ra, mái tóc đen nhánh đã dài cặp eo.

Từ lầu ba đến lầu hai khoảng cách thực gần, Thẩm Du lại tốn mất không ít thời gian, chủ yếu là cảm thấy ngại.

Cửa phòng Thẩm Tiêu không đóng, cô trộm xem một cái thấy chú Lý không ở đó, Thẩm Tiêu cũng không có trên giường nhưng phòng tắm lại khoá chặt, hần là đang tắm rửa.

Thẩm Du do dự một chút mới chậm rì rì đi vào.

Kết quả không đợi cô đứng yên, phòng tắm đột nhiên mở ra, Thẩm Tiêu mặc áo choàng tắm dài, một thân hơi nước từ bên trong đi ra.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, Thẩm Du có thể dễ dàng nhìn ra kinh ngạc trong mắt hần.

Thẩm Tiêu nhường máy, cầm khăn lông trên tay nhưng lại không dùng, chỉ tùy hứng mà hắt hắt đầu, đem nước đọng trên tóc vẩy rớt một ít.

Hắn đi lên vài bước, quan sát kỹ Thẩm Du, sau đó cười khê ra tiếng "Xem ra một tháng này rèn luyện thực có kết quả, đều sắp gầy thành tia chớp, mấy bộ trang phục trong phòng tập hẳn là có thể mặc vừa rồi đi?"

Thẩm Du nhỏ giọng nói "Không biết."

Thẩm Tiêu gật gật đầu "Lần sau thử sẽ biết."

Nói xong, hắn bỗng nhiên vươn tay, đem mắt kính trên mặt cô tháo xuống. Thẩm Du chỉ thấy trước mắt một trận mờ hồ, phản xạ tự nhiên muốn đi đoạt lại mắt kính, thế nhưng bị Thẩm Tiêu thoải mái mà bắt lấy cổ tay.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức có thể dễ dàng nghe được tiếng thở của đối phương, Thẩm Du nâng mắt, lại nhìn không rõ biểu tình trên mặt Thẩm Tiêu. Chỉ cảm thấy bàn tay bắt lấy cô bỗng nhiên gia tăng lực độ, làm Thẩm Du nhìn không được nháu mày.

"Đầu."

Thẩm Tiêu ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm cô, vài giây sau mới buông tay ra, đem mắt kính ném lại cho Thẩm Du, ngữ điệu lãnh ngạnh.

"Hiện tại có thể lên."

Thẩm Du.....

Quả nhiên là xa tình bệnh, lúc nào cũng không thể hiểu được mà trở mặt.

Bất quá Thẩm Tiêu kêu cô lên, chứng tỏ hẳn cũng sẽ không khó dễ nữa, cũng là chuyện tốt. Thẩm Du sau khi mang mắt kính lên liền vội vàng chuẩn bị.

Bận bịu cả buổi, Thẩm Du về phòng tắm rửa một cái, đổi bộ áo ngủ thoải mái sau đó mới trở xuống lầu.

Cô đôi bụng cả đêm nên muốn đi phòng bếp tìm chút đồ ăn. Lát nữa còn thức khuya tìm nhạc, phải ăn lót dạ, bằng không lấy đâu ra tinh thần?

Chú Lý ở ngay lầu một, nguyên bản đã về phòng ngủ, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có động tĩnh lại đi trở ra, biết Thẩm Du muốn tìm đồ ăn liền nấu cho cô chén mì hải sản.

Lúc ngồi ăn, Thẩm Du thuận miệng nhắc tới những đồ vật trong phòng Thẩm Tiêu, chú Lý thờ dãi nói "Tiên sinh xác thật sống rất hoài niệm, đồ vật trước kia lão tiên sinh và lão phu nhân đưa đều giữ lại. Không chỉ trong phòng, trên gác mái cũng là để cất trữ đồ vật cũ, tiêu thư khi còn nhỏ đi học làm đồ thủ công, làm búp bê giấy, tiên sinh đều giữ lại cả."

"....."

"Tiên sinh lúc trước không phải như vậy, chỉ là sau khi hai người kia đi rồi tính tình mới biến đổi, cháu cũng đừng quá sợ hãi, chú cảm thấy dù có chuyện gì tiên sinh cũng sẽ không làm hại cháu."

Thẩm Du hút sợi mì lên, gật gật đầu "Vâng, cháu biết."

Chiều hôm sau phải diễn tập, Thẩm Du buổi sáng cũng không đi học mà ở nhà biên lại vũ đạo, cũng không tính là biên, chỉ đem "Đôn Hoàng Tụng" trong trí nhớ múa lại một lần, sau đó đem những động tác có độ khó cao tình lượt đi.

Bởi điệu này cô đã múa quá nhiều lần, cho nên mặc kệ qua đi bao lâu đều có thể dễ dàng nhớ lại.

Bạch Mộ Vũ lần lút kút báo danh cho cô, lại còn giấu điểm qua hai lần diễn tập, mục đích cũng không phải thật sự muốn ép cô lên sân khấu mà là ở lần tổng duyệt cuối cùng làm cho cô xấu mặt, sau đó làm trận bỏ chạy, trở thành trò cười.

Đó mới là kết quả mà Bạch Mộ Vũ mong muốn.

Ở trong tính toán của bọn họ, Thẩm Du sẽ không dám lên sân khấu, hoặc cũng không đi tổng duyệt, làm cho tiết mục bị bỏ dở, bằng không sau khi đi lên ngầy ngầy ngốc ngốc, đạo diễn cũng sẽ thẳng tay loại bỏ, thậm chí còn quở trách vài câu.

Tóm lại, bọn họ khẳng định không ngờ được Thẩm Du hiện tại không chỉ dám bước lên sân khấu, còn sẽ biết múa.

Chiều thứ sáu, trường học ồn ào náo nhiệt, bởi vì là tổng duyệt nên đạo diễn yêu cầu phải mặc trang phục diễn, cho nên học sinh ngồi chờ bên dưới đều mặc váy áo hoa thắm liễu xanh, phi thường rực rỡ.

Nhóm người Bạch Mộ Vũ cũng có một tiết mục múa, bởi vì thứ tự xếp trước cho nên rất sớm đã thay đồ trang điểm hoàn tất.

Trong số họ, đáng người của Bạch Mộ Vũ là tốt nhất, lại còn mặc cả một chiếc váy màu xanh biếc, thoát nhìn thanh tú thủy linh, phi thường xinh đẹp.

Bọn họ đứng dựa vào bên dưới sân khấu đùa giỡn, nam sinh lui tới đều trộm liếc nhìn, cái này làm cho tính hư vinh của Bạch Mộ Vũ rất là thoải mái.

"Có ai nhìn thấy Thẩm Du không?" Bạch Mộ Vũ xoắn xoắn bím tóc, ngẩng đầu nhìn trong đám đông khắp nơi tìm kiếm.

"Hình như không thấy." Nữ sinh bên cạnh trả lời.

Có người nhỏ giọng cười cợt "Chắc là không dám tới rồi."

Ủy viên văn nghệ tuy rằng cũng chơi chung nhóm, nhưng chuyện lần này thực sự cảm thấy Bạch Mộ Vũ làm đến quá trốn, bèn nhỏ giọng nói "Ngày hôm qua Thẩm Du nói sẽ đến."

Bạch Mộ Vũ ha ha cười không ngừng "Tôi đề xin lui tiết mục sao? Ngược lại như vậy càng có trò hay dễ nhìn, khẳng định phải bị mắng chết."

Lại có người lên tiếng phụ họa "Nếu dám căng da đầu đi lên, không biết con xấu xí đó sẽ múa cái gì, ngấm lại liền cảm thấy tức cười"

Ủy viên văn nghệ trái phải nhìn nhìn, nhỏ giọng thờ dãi "Mọi người đừng như vậy."

Bạch Mộ Vũ nhìn sang, cười lạnh "Sao, cảm thấy bẩn khoản? Đừng quên hai lần diễn tập trước chính cậu nói với tổng phụ trách là Thẩm Du sinh bệnh không tới được."

"....."

Chờ ánh sáng âm thanh đều an bài tốt, diễn tập chính thức bắt đầu, MC lần người biểu diễn lần lượt lên sân khấu. Bạch Mộ Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ nhìn chăm chăm xuống khán đài nhưng không phát hiện được bóng dáng của Thẩm Du.

"Có khi nào không tới thật không?"

"Vô duyên vô cớ không đến tổng duyệt, tiết mục sẽ bị khai trừ, lại còn bị trường phê bình, Thẩm Du hẳn là không dám đâu."

Không bao lâu, đến phiên Bạch Mộ Vũ lên sân khấu, bọn họ cũng liền không rảnh đi để ý tới Thẩm Du nữa.

Kỳ thật Thẩm Du đã tới được một hồi, đám người kia không phải không nhìn thấy cô, mà là có thấy cũng không tài nào nhận ra. Bởi vì Thẩm Du sau khi hoá trang cùng với Thẩm Du trong tưởng tượng của bọn họ, đã là hai người khác nhau hoàn toàn.

Cái kẻ thân thể béo ú, cong lưng cúi mặt đã biến mất không thấy, hiện giờ ngồi ở chỗ này chờ lên sân khấu, là một Thẩm Du với khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thon thả, tinh thần phấn chấn.

Liền tinh mặt đối mặt, Bạch Mộ Vũ phỏng chừng cũng không nhìn ra.

Thẩm Du hôm nay mang gọng kính mới. Đợi lát nữa đến phiên cô lên diễn, mắt kính khẳng định không thể đem theo, cho nên lúc này liền hết sức chuyên chú mà nghiên cứu sân khấu.

Đúng lúc Bạch Mộ Vũ đang ở trên đài biểu diễn, Thẩm Du cũng xem một chút. Bọn họ tư thế cứng đờ, chắc chắn không có bất luận bản lĩnh nhảy múa gì, rất nhiều động tác đều làm sai. Bạch Mộ Vũ còn một hai phải chiếm vị trí chủ chốt, cho nên tổng thể nhìn qua rất lộn xộn.

Nếu Thẩm Du là giám khảo mà nói, vũ đạo này nhiều nhất cho 50 điểm, không đạt tiêu chuẩn.

Bạch Mộ Vũ biểu diễn xong cũng không có lập tức rời đi, mà là ở dưới khán đài tìm vị trí ngồi, hiển nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định muốn chờ Thẩm Du xuất hiện.

Ba tiết mục sau là đến phiên Thẩm Du đọc vũ.

Lúc âm nhạc vang lên, đám người Bạch Mộ đều nghếch ra mà nhìn nhau.

Có người kinh hô "Chẳng lẽ Thẩm Du cũng biết múa? Không thể nào đi, người mập như vậy!"

Bạch Mộ Vũ sắc mặt khó coi, à nhưng thật ra không nghĩ tới khả năng này. Liền cái dạng nghèo kiết hủ lậu như Thẩm Du, còn có dáng người thô kệch, thấy thế nào cũng sẽ không giống người biết múa.

Bất quá bản nhạc này nghe ra có điểm kỳ quái, không hiểu là được diễn tấu từ loại nhạc cụ gì, nhưng nhịp phách tương đối rõ ràng.

Theo tiếng trống vang lên, ánh sáng vụt tắt, chỉ chừa một cái đèn giữa sân khấu. Chùm tia sáng thẳng tắp đánh tới trung tâm, một người con gái mặc phục sức cổ trang đang từ từ đứng thẳng dậy, hai tay nhẹ nhàng, hơi hơi vịn eo, giống như vị tiên từ lưới biêng mới từ trong giấc ngủ say tỉnh dậy.

Chờ sau khi gần khai hoàn toàn thân thể, tiếng trống cùng với âm nhạc đồng thời vang lên, ánh đèn sáng ngời, cả khuôn mặt cùng trang phục của người nọ liền hoàn toàn hiện ra ở trước mắt mọi người.

Khán giả có thể từ chiếc váy cùng dải lụa trên người mà đoán ra được đây là tạo hình từ bức hoạ Đôn Hoàng phi thiên.

Dưới đài không chỉ là học sinh biểu diễn, mà còn có một ít người tới xem náo nhiệt, nhìn đến hoá trang cùng động tác này đều không khỏi kinh hô.

"Đẹp quá--"

"Ban ngày hiệu quả còn không phải tốt nhất, cái này nếu là ở buổi tối, khẳng định càng đẹp!"

Bạch Mộ Vũ sắc mặt xanh mét mà nhìn chằm chằm trên sân khấu, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi người bên cạnh "Đây là Thẩm Du?"

Những người khác đều lắc đầu.

"Không...không giống, Thẩm Du gầy như vậy sao? Không thể nào, người này vóc dáng thật sự quá cân xứng!"

Kỳ thật, phạm là người nhận thức Thẩm Du đều đang nghi vấn trong lòng, người này là ai? Vì cái gì lại biểu diễn thay cho Thẩm Du?

Bạch Mộ Vũ neho mặt, nhìn đăm đăm một hồi rồi cười lạnh "Thẩm Du làm tốt lắm, chính mình không tới liền thôi, còn dám tìm người thế mình biểu diễn, rốt cuộc là ai cho à gan chó!"

Mọi người trừng to đôi mắt, kinh ngạc mà nhìn Bạch Mộ Vũ "Không phải đâu."

"Vậy mấy người cảm thấy trên đài kia chính là Thẩm Du sao?"

"....."

Cuối cùng vẫn là uỷ viên văn nghệ đứng ra nói câu công đạo.

"Cũng không cần ở đây suy đoán, chờ người nọ xuống dưới chúng ta tới xác nhận một chút là được."

"Cũng đúng, chờ xuống dưới sẽ biết." Có người phụ họa.

Bạch Mộ Vũ sắc mặt xanh trắng, tâm rất gắt gao nhìn lên sân khấu. Kia động tác uyển chuyển nhẹ nhàng linh động không khác gì tiên nữ, thật sự là Thẩm Du?

Vũ đạo kết thúc, bên dưới khó được mà vang lên từng tràng vỗ tay, còn có người không ngừng nhỏ giọng nghị luận.

"Người này là ai?"

"Múa cũng quá đẹp đi, là dân chuyên nghiệp sao?"

"Mấy lần diễn tập trước hình như chưa từng gặp qua."

"Trang điểm cũng thật xuất sắc."

"Váy đẹp ghê, lúc nhảy xoè lên trông không khác gì tiên nữ."

.....

Bạch Mộ Vũ đứng phất dậy, nổi giận đùng đùng mà đi về phía sân khấu, vừa lúc gặp được Thẩm Du từ bên cánh gà đi tới, à liền quát khê "Cô là ai?"

Thẩm Du đang xò áo khoác, trong hội trường điều hoà chỉ có mười mấy độ, cô lại mặc trang phục quá ít, không thể chịu được lạnh.

Nghe được Bạch Mộ Vũ thế tới rào rạt mà chất vấn, Thẩm Du ngẩng đầu, buồn cười nhìn à "Vây cậu cho rằng tôi là ai?"

Thẩm Du vừa mở miệng, tuy rằng ngữ khí châm biếm, nhưng giọng nói không lừa được người, đúng là Thẩm Du mà bọn họ quen biết.

Bạch Mộ Vũ lập tức giống như bị người hung hăng bạt tay mấy cái, hai bên má vô cùng nóng rát! Nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Phía sau và người đang chạy tới cũng à kinh, thiếu chút nữa cầm rớt xuống đất "Đúng là Thẩm Du! Cậu như thế nào lại trở nên...trở nên...!"

Ba chữ "đẹp như vậy" này, bọn họ chính là không nói ra lời. Tuy là sự thật, nhưng đã từng cười nhạo tướng mạo của Thẩm Du nhiều lần như vậy, bọn họ quả thực không có tư cách nói ra điều đó, thế khác nào tự vả mặt mình?

Bạch Mộ Vũ phát hiện, sự tình lại một lần vượt qua sự khống chế.

Ả căn bản không lường được đến cuối cùng sẽ là dạng kết quả này.

Cái kẻ vốn phải bị cười nhạo, bị ghét bỏ, không biết từ lúc nào đã phá kén thành điệp, hoá thành bộ dáng mà ả không còn dám nhìn thẳng!

Thẩm Du thong dong đứng ở trước mặt bọn họ, thoải mái hào phóng tiếp thu ánh mắt của mọi người, sau đó nhặt nhẻo cười mà nói với Bạch Mộ Vũ.

"Đừng rồi, tôi thấy nên cảm ơn cậu một chút, cảm ơn cậu âm thầm giúp tôi ghi danh, còn giúp tôi tránh đi hai lần diễn tập, miễn cho tôi nhiều phiền toái như vậy, tự nhiên làm tôi nhẹ nhàng đạt được cơ hội thể hiện bản thân. Có một người bạn học tốt như cậu, quả thực vinh hạnh."

Nói xong, Thẩm Du cũng không chờ đáp lại, liền cầm lấy đồ đạc của mình rồi đi hội trường.

Nhìn bóng Thẩm Du tiêu sái đi xa, có người hỏi nhỏ "Cậu ta nói cảm ơn, là thật sao?"

"Có ngốc không? Nói xỏ cũng nghe không hiểu." Người bên cạnh ghét bỏ mà trả lời.

"Ồ."

Bất quá tới nước này, vài người thật sự là xúc động. Và mặt kiêu này cũng quá hung hãn rồi đi, làm bọn họ đều không chỗ dung thân!

Còn Bạch Mộ Vũ thì trực tiếp á khẩu.

Sau lần tổng duyệt, ngay trong đêm đó trên diễn đàn trường học liền có người chia sẻ ảnh chụp ở hội trường.

Một thân ảnh xinh đẹp tay cầm dải lụa, lặng im bất động, phảng phất như tiên nữ đứng giữa mây, dường như chỉ cần chớp mắt là sẽ bay trở về trời.

Bên dưới lập tức xoát ra một đồng quần chúng ngao ngao buồn dưa lê.

"Lão nương hôm nay cũng nhìn thấy, đầu má, cảm giác chính mình sắp bẻ đuề."

"Lầu trên xin kềm nén, đừng cong, đừng cùng mị tranh, a a a, đã cong thành nhang muỗi!"

"Bản tôn đã thấy qua biết bao hoa thơm cỏ lạ, cũng còn không biết trường mình từ bao giờ có mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, cho hỏi là sinh viên khoa nào?"

"Lầu trên còn phải hỏi sao? Xem dáng người này khẳng định là khoa biểu diễn a~"

"Làm một sinh viên khoa biểu diễn, tôi dám khẳng định chưa thấy qua em gái này bao giờ!"

"Chẳng lẽ chỉ có mình mị nhìn trúng cơ bụng kia sao?"

"Lầu trên mị không cô đơn!"

"Hóng info"

"Quáo quáo, cùng nhau hóng..."

.....

Topic mờ ra không bao lâu, lập tức bị đẩy lên đứng đầu, mọi người đều sôi nổi nghị luận xem người này là ai. Đặc biệt là gần đây cổ phong thịnh hành, cô gái kia hoá trang như vậy, thật đánh đúng tâm lý nhiều người.

Kỷ niệm thành lập trường là vào ngày chủ nhật, buổi sáng các khoa đều có hoạt động riêng, rất nhiều sinh viên đã tốt nghiệp đều trở về tham gia, nhưng hoạt động chính thức vẫn là dạ tiệc buổi tối.

Bạch Mộ Tinh chính là khách mời đặc biệt cho nên buổi chiều liền tới khoa biểu diễn diễn thuyết một hồi, buổi tối lại còn tham gia tiếp tục. Thẩm Tiêu sau cùng mới xuất hiện, hẳn chủ yếu chỉ muốn gặp mặt Tư Đồ Dật.

Thẩm Du không chờ anh trai đi cùng, mới chiều đã chạy tới trường để chuẩn bị. Tiết mục của cô là đơn diễn nên cũng không có gì phức tạp, thay áo hoá trang xong liền ăn không ngồi rồi ở một bên xem người khác bận rộn.

Từ sau khi tổng duyệt dùng thực lực và mặt Bạch Mộ Vũ, ả ta càng lúc càng làm lơ cô, Thẩm Du nhưng thật ra không sao cả, thậm chí còn ước gì Bạch Mộ Vũ về sau đều đừng để ý tới mình.

Ngồi rảnh rồi, Thẩm Du lại lấy di động ra chơi, đây là iphone phiên bản mới nhất hôm nay Thẩm Tiêu vừa đưa cho cô. Ban đầu Thẩm Du cũng không muốn nhận, cảm thấy không cần thiết phải đổi, nhưng Thẩm Tiêu lại lạnh lùng mà nói "Di động có định vị, dễ tìm."

"....."

Cô còn có thể nói cái gì? Chỉ đành ngoan ngoãn nhận lấy.

Thẩm Du càng ngày càng cảm thấy, Thẩm Tiêu thật sự đem cô trở thành vật sở hữu, liền giống như mấy cái cúp hay đồ chơi trong phòng hán vậy, đều là đồ vật thuộc về hán.

Trong lúc Thẩm Du mãi mê cầm điện thoại, có một người đi đến trước mặt cô khom lưng, nhỏ giọng hỏi "Em là Thẩm Du sao?"

Thẩm Du giương mắt nhìn, phát hiện người này chính mình cũng không nhận thức.

"Đừng vậy, chị là ai?"

Đối phương về mặt hưng phấn "Chị là trợ lý của Viên Duyệt, chị ấy đang ở bên ngoài, có thể nhờ em ra ngoài một chuyến không?"

Thẩm Du thất thần "Viên Duyệt?"

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc nhưng Thẩm Du vẫn đứng dậy đi theo trợ lý, vừa đi vừa hỏi "Chị làm sao nhận ra em?"

Cô trang điểm để lên diễn, cả Bạch Mộ Vũ đều nhìn không ra, một người ngoài thế nhưng lại nhận được.

Tiểu trợ lý cười hắc hắc trả lời "Viên Duyệt biết em cho nên bảo chị tới tìm, kỳ thật trước khi gặp được em, chị có hỏi qua vài người."

"....."

Sau hội trường có bãi đỗ xe nhỏ, Viên Duyệt liền ở ngay đó, lần trước Thẩm Du đã nhìn thấy chiếc xe này tới đón nên vừa liếc mắt đã nhận ra.

Viên Duyệt ngồi yên bên trong, mở cửa rồi ra đầu cho cô đi vào.

"Chào chị, Viên tiểu thư."

Thẩm Du lên tiếng chào, tuy rằng đây là lần thứ hai gặp mặt nhưng kỳ thật một chút cũng không thân. Nhưng cố tình Viên Duyệt lại tỏ ra thân thiết "Nếu không ngại, em gọi chị một tiếng Viên tỷ là được."

Thẩm Du giương mắt nhìn, ôn thuận mà hỏi "Viên tỷ, chị tìm em làm gì?"

"Hôm nay em sẽ biểu diễn đúng chứ? Vậy có thể nào trộm mang người vào hậu trường không?"

Thẩm Du nhướn mày "Mang chị vào sao?"

Viên Duyệt vội vàng gạt đầu "Mặt chị quá dễ bị nhận ra, em xem có biện pháp nào có thể thần không biết quỷ không hay mà lên vào không?"

Thẩm Du nghĩ nghĩ, hỏi "Là bởi vì Tư Đồ tiên sinh sao? Anh ta đêm nay cũng sẽ tham dự dạ tiệc."

Viên Duyệt bị dọa nhảy dựng, trừng to đôi mắt nhìn cô "Sao em biết?!"

Thẩm Du thiếu chút nữa bị phản ứng khoa trương kia chọc cười, nghĩ thầm nữ chủ này không lẽ thuộc tuýp ngốc bạch ngọt, liền đáp "À, em đoán thôi, phía trước có nghe qua một ít lời đồn..."

Kính ngạc qua đi, trên mặt Viên Duyệt là biểu tình một lời khó nói hết.

"Xác thật là bởi vì chuyện của anh ta, nhưng cũng không phải như em nghĩ, tóm lại, em giúp chị đi vào được không?"

"Chị không muốn bị Tư Đồ tiên sinh biết chị có tới, phải không?" Thẩm Du hỏi.

Viên Duyệt gạt đầu lia lịa.

"Như vậy đi, em hoá trang cho chị dày một chút, có lẽ người khác sẽ không nhận ra đâu."

Viên Duyệt cười tủm tỉm "Được lắm được lắm, vậy em nhanh nhanh hoá trang giúp chị đi. Chị phát hiện ra em rất thông minh, à mà hình như ai tên Thẩm Du cũng thông minh như vậy."

Thẩm Du nháu mày, kỳ quái mà liếc nhìn Viên Duyệt một cái.

"Chị cũng có bạn tên Thẩm Du?"

Viên Duyệt gạt gạt đầu, có chút cảm khái mà thờ dài "Là một người bạn rất tốt, bất quá về sau hẳn là không gặp lại nữa."

Thẩm Du rù mí mắt, nhẹ giọng nói "Xin lỗi."

Viên Duyệt xua xua tay "Không có việc gì, mau mau giúp chị hoá trang."

Sau đó Thẩm Du nghiêm nhiên trở thành nhân viên trang điểm cho mình mình, giúp Viên Duyệt tô một khuôn mặt thật dày thật đậm. Viên Duyệt thân là nữ chính trong tiểu thuyết, diện mạo tự nhiên là thực hoàn mỹ, so Bạch Mộ Tinh còn đẹp hơn một chút, và lại thoát nhìn rạn rỗ hơn nhiều.

Này hẳn chính là tướng tại tâm sinh trong truyền thuyết đi.

Lúc sau Thẩm Du liền rất thuận lợi mà đem Viên Duyệt tiến vào hậu trường. Chỉ là trước khi dạ tiệc bắt đầu không bao lâu, Thẩm Du để người lạc mất.

Lúc ấy Viên Duyệt nói muốn đi WC, Thẩm Du liền chỉ đường, nghĩ cũng gần nên không theo sau, kết quả Viên Duyệt một đi không trở lại.

Thẩm Du đợi một hồi không chờ được người, chính mình đến WC tìm, kết quả người đã không nhìn thấy đâu.

Một người trưởng thành đi WC xong còn biến mất được?

Cô vội vàng gọi điện cho Viên Duyệt, nhưng mà bên kia tắt máy, đang lúc Thẩm Du định ra ngoài tìm người thì trợ lý gọi tới, nói Viên Duyệt bị Tư Đồ Dật mang đi, bảo cô không cần lo lắng.

Hoà ra lúc Viên Duyệt đi đến WC gặp được Tư Đồ Dật, rõ ràng trên mặt hoá trang thật dày vẫn là liếc mắt một cái bị nhận ra tới, sau đó Tư Đồ Dật không nói hai lời liền đem người bắt cóc lên xe.

Toàn bộ quá trình làm Thẩm Du nghe xong thực cảm nín, cũng không hiểu được bọn họ vai chính đang lẫn lộn cái dạng cốt truyện gì.

Bên kia Thẩm Tiêu hy sinh sắc đẹp bởi Bạch Mộ Tinh tham dự dạ tiệc chỉ vì muốn gặp qua Tư Đồ Dật. Kết quả đến bóng dáng đều chưa thấy, lập tức trở nên khó chịu, lạnh mặt chất vấn Bạch Mộ Tinh.

"Không phải cô nói hẳn ta sẽ đến sao?"

Bạch Mộ Tinh cũng thực buồn bực, phía trước à rõ ràng còn cùng Tư Đồ Dật chào hỏi qua, kết quả người nọ đi UC xong liền không trở lại, à cũng hết cách, chỉ có thể lấy lòng mà giải thích "Anh ta hẳn là có việc đi về trước rồi, lần sau em lại giúp hai người hẹn gặp nhé?"

Thẩm Tiêu khinh thường mà hừ một tiếng "Không hiếm lạ."

Hắn cũng chính là nhất thời hứng khởi, không thấy được liền thôi, tuyệt không có chuyện vội vàng đi gặp người.

Hơn nữa hắn có rất nhiều biện pháp làm Tư Đồ Dật tự thân tìm gặp mình.

Nghĩ vậy, tâm tình Thẩm Tiêu mới tốt lên chút ít.

Dạ tiệc đã bắt đầu được hồi lâu, đầu là mấy màn biểu diễn khó hiểu, một chút cũng không hấp dẫn người nhìn, làm cho hắn không có hứng thú xem tiếp.

Đang lúc Thẩm Tiêu định rời đi, trên sân khấu bỗng nhiên vang lên âm nhạc có tiết tấu kì quái, sau đó chính là từng hồi trống.

Thẩm Tiêu nhướn mày, ngồi thẳng thân mình nghiêm túc nhìn về phía sân khấu, chỉ thấy bên dưới ánh đèn, một hình bóng quen thuộc lập tức xuất hiện trước mắt.

Chờ sau khi nhìn được rõ ràng trang phục trên người người nọ, Thẩm Tiêu trực tiếp đứng bật dậy.

Bạch Mộ Tinh bị hành động đột phát này dọa nhảy dựng, vội vàng lùi kéo hắn ngồi trở xuống.

"Làm sao vậy?"

Thẩm Tiêu cắn chặt răng, thanh âm lạnh lẽo như đến từ hẻm băng ngàn năm truyền đến "Đó là em gái tôi!"

Bạch Mộ Tinh.....

Thẩm Tiêu ngồi tại chỗ, tay nắm thành quyền, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm người đang tận tình vũ động trên đài.

Giờ khắc này, Thẩm Tiêu đang trong cơn giận dữ, thật giống như một đồ vật hằn tằm trừ thật lâu, chưa được đồng ý đã bị đem ra triển lãm, quả thực khó chịu tới cực điểm!

Chi hận không thể trước tiên đem thứ này thu hồi, sau đó liền đem về nhà mà giấu.

Thật vất vả và chờ đến vũ khúc kết thúc, Thẩm Tiêu quyết đoán đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, không thèm để ý tới Bạch Mộ Tinh, cũng không quay đầu lại mà thẳng một đường đi đến hậu trường.

Thẩm Du múa xong một bài, dưới sân khấu liền vang lên mấy tràng vỗ tay nhiệt liệt cùng vài tiếng hét chói tai, cô mỉm cười lui ra sân khấu, còn chưa kịp bình ổn cảm xúc, giấy tiếp theo đã bị người chặn ngang khiêng đến trên vai.

Thẩm Du theo bản năng liền giãy giụa, kết quả nghe được đối phương dùng ngữ khí quen thuộc nói.

"Còn dám động, đêm nay ăn khuya chính là husky nướng."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bạo phát

Bạch Mộ Tinh thân là đại minh tinh trở về tham gia kỉ niệm thành lập trường, bên người tự nhiên có rất nhiều kẻ vây quanh. Thẩm Tiêu là bạn nhảy do chính à mang đến, kết quả nói đi liền đi, nhiều người dòm ngó như vậy, đúng là không chứa chút mặt mũi nào.

Bạch Mộ Tinh tuy rằng bên ngoài bình tĩnh nhưng thực ra trong lòng đã sớm đem Thẩm Tiêu mắng thành cẩu, nếu không phải hắn còn có chỗ dùng, à mới không muốn cùng kẻ tâm thần như vậy có liên quan.

Chuyện này hết thảy đều do Tư Đồ Dật, là hắn tạo thành cục diện như ngày hôm nay.

Trong lòng hận đến thấu xương, Bạch Mộ Tinh chỉ có thể một bên xem diễn, một bên véo lòng bàn tay, chờ tiệc tối kết thúc trở về xe bảo mẫu, tay á đã là xanh tím.

Ở trong xe bình ổn tâm tình một chút, Bạch Mộ Tinh gọi điện thoại cho Bạch Mộ Vũ, hai chị em cảm tình tuy rằng không phải thật tốt nhưng cũng không đến mức xa lạ.

Chờ bên kia bắt máy, Bạch Mộ Tinh nói "Chị chờ ở trên xe phía sau hội trường, em lại đây, cùng nhau về nhà."

Bạch Mộ Vũ ừ ừ trả lời "Biết rồi."

Một lát sau, Bạch Mộ Vũ mới chạy tới, lên xe cũng chỉ gọi chị một tiếng, sau đó liền ừ ừ ngồi yên một chỗ.

Bạch Mộ Tinh tự mình ngồi ghế lái, ghé mắt đánh giá người bên cạnh, hôm nay đây là làm sao vậy? Hai chị em người này so với người kia còn mất tinh thần?

"Sao vậy? Bị người khi dễ?"

Bạch Mộ Vũ bâu môi, một hồi lâu mới cắn giận mà nói "Không bị khi dễ, chỉ là bị ghê tởm tới rồi!"

Bạch Mộ Tinh "À" một tiếng, không tiếp tục truy vấn, á đối với chuyện hơn thua của em gái hoàn toàn không có hứng thú, quay đầu cảm lấy di động bắt đầu xem tin tức giải trí.

Bạch Mộ Vũ cũng cúi đầu nghịch điện thoại, lên diễn đàn trường học xem, cứ mỗi lần nhìn thấy ảnh chụp của Thẩm Du liền cảm thấy ghê tởm.

Ghét bỏ mà tắt đi màn hình di động, Bạch Mộ Vũ bắt chuyện "Đêm nay không phải có soái ca đi cùng chị sao? Người đâu?"

Nhắc tới cái này, Bạch Mộ Tinh lại bực bội, ngữ khí hậm hực mà trả lời "Tên diễn đó nhìn thấy em gái hắn múa cái gì mà Đôn Hoàng vũ liền nổi giận, trực tiếp bỏ của chạy lấy người. Đó là em hắn chứ có phải vợ đâu, cần thiết khăn trương như vậy sao? Quả thực có bệnh!"

"Từ từ, múa Đôn Hoàng vũ?" Bạch Mộ Vũ bắt được mấu chốt.

"Phải không, đêm nay giống như chỉ có một màn độc vũ đó thôi."

Bạch Mộ Vũ neho mắt, khó có thể tin mà hỏi "Chị nói Thẩm Du là em gái của người kia?"

Bạch Mộ Tinh lúc này mới nhớ tới "Đúng rồi, chuyện này vẫn luôn quên hỏi, em quen Thẩm Du sao?"

Bạch Mộ Vũ.....

Đâu chỉ là quen, còn rất tích cực đi ức hiếp nữa là khác, chỉ là gần đây có chút bất nạt không nổi.

"Nhà Thẩm Du không phải rất nghèo sao? Anh trai của nó làm sao có thể làm bạn nhảy của chị được?" Bạch Mộ Vũ khó hiểu mà hỏi.

Bạch Mộ Tinh biểu tình lập tức liền giống như đang nhìn kẻ ngốc.

"Nhà nghèo? Bọn họ chính là Thẩm gia tập đoàn, thực lực có thể cùng so với Tư Đồ tập đoàn ngang ngửa, khả năng còn có thể thắng, sao có thể nghèo? Em nghe ai nói bừa đó?"

Bạch Mộ Vũ cắn môi, mặt mày xám ngoét, đôi tay gắt gao mà siết chặt di động, thiếu chút nữa không đem điện thoại bẻ làm đôi.

Nhà Thẩm Du rất có tiền?

Sao có thể, rõ ràng là một kẻ nghèo hèn, ngày thường toàn nặc đồ vỉa hè, chỉ có mấy cái mặc tới mặc lui, lúc ăn cơm cũng đều chọn món rẻ nhất, đồ xào còn không mức thêm. Người như vậy, nhà rất có tiền?

Bạch Mộ Vũ cảm thấy, tin tức này độ công phá đã có thể trực tiếp so sánh với bom nguyên tử.

Thẩm Du còn chưa kịp thay áo, lấy đồ, đã bị Thẩm Tiêu khiêng ra ngoài, lần vẩy cùng dải lụa rũ xuống, quệt đất cả một đường.

Từ cửa thoát hiểm rời đi hội trường, gió đêm vừa thổi, lụa trên người Thẩm Du liền theo gió tung bay, uyển chuyển vũ động.

Thẩm Tiêu tư thái kia hệt như chiến thần sau khi thắng trận đang khiêng tiên nữ làm chiến lợi phẩm mang về.

Đi đến chiếc xe thể thao của nhà mình, Thẩm Tiêu mở cửa ghế phụ, thoải mái mà đem người nhét vào trong rồi ngồi vào ghế lái.

Nghĩ nghĩ, hắn lại đem áo vest cởi xuống, ném tới trên người Thẩm Du, sau đó mới dầm chân ga chạy đi.

Thẩm Du xoa xoa bá vai xong liền ngoan ngoan đem áo khoác mặc vào, bên trên còn tàn lưu nhiệt độ cơ thể của Thẩm Tiêu, ấm áp dễ chịu, mang theo một cổ hơi thở thoải mái thanh tân đặc thù.

Khoác áo xong, Thẩm Du nhỏ giọng lầm bầm "Đồ của em còn chưa lấy về."

Đi động, vì tiền cùng quần áo, toàn bộ còn lưu tại hậu trường, cũng không biết có ai giúp cô cất đi hay không.

Thẩm Tiêu đánh tay lái, nghiêng mặt trừng Thẩm Du liếc mắt, cái gì cũng không nói, tiếp tục lái xe.

Thẩm Du bị ánh nhìn như dao nhọn phóng tới, nháy mắt trở nên thành thật, ngồi yên tại chỗ trộm nhìn cảnh vật bên ngoài.

Ban đêm trên đường không còn ồn ào náo động, hai bên tai chỉ còn tiếng động cơ xe thể thao gia tốc, ban đầu cảm thấy thật ồn ào, nhưng nghe một lúc lại bắt đầu thấy thích.

Thẩm Du biết Thẩm Tiêu rất tức giận, nhưng trong lúc nhất thời cô quả thực nghĩ không ra hắn đang bức tức cái gì? Là bởi vì cô lên sân khấu biểu diễn sao? Nhưng vì cái gì đâu?

Bởi vì đoán không ra, cho nên Thẩm Du cũng không dám nói bừa.

Xe thực mau đã trở lại biệt thự. Chú Lý đi ra mở cửa, nhìn đến một cái hai cái đều đang nhăn mày, lập tức khẩn trương lên theo, nhỏ giọng hỏi "Làm sao vậy?"

Thẩm Du mới vừa dỗi dèp lên, hướng vào trong nhà đi hai bước, lắc lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không rõ lắm.

Thẩm Tiêu giày cũng không thay, trực tiếp đi vào, vừa nghe chú Lý hỏi xong, nháy mắt liền giống như động đến kíp nổ, đột nhiên đem chìa khóa xe trong tay ném xuống đất, nổi giận đùng đùng mà đi đến trước mặt Thẩm Du, một tay đem áo khoác trên người cô kéo xuống.

"Chú nhìn nó xem, ở bên ngoài đều là mặc loại quần áo này!"

Chú Lý nhìn theo hướng tay của Thẩm Tiêu, chớp mắt nhìn đến cổ áo để lộ ra một mặt ngực liền hoảng sợ, sau đó luống cuống tay chân tiến lên giúp Thẩm Du đen áo khoác bọc lại kín mít.

"Mặc vào mặc vào, đừng để cảm lạnh."

Thẩm Du rốt cuộc biết Thẩm Tiêu nổi giận vì cái gì, không cảm nhỏ giọng biện giải "Cái này là đồ diễn, em chỉ mặc mỗi hôm nay."

Thẩm Tiêu quả thực nổi trận lôi đình "Chỉ hôm nay thôi đã bị toàn trường thấy hết!"

Thẩm Du.....

Chú Lý:.....

Kỳ thật không chỉ toàn trường, lúc này trên diễn đàn có rất nhiều người phát video của Thẩm Du, thậm chí còn lan đến cả Weibo. Cho nên, hẳn là càng nhiều người nhìn đến mới đúng, nhưng chuyện này bọn họ cũng không biết.

Thẩm Tiêu nhìn Thẩm Du một cái, ngọn lửa trong lòng lại nhảy lên bùng bùng, liền hậm hực ra lệnh "Hiện tại đem quần áo thay ra, xong rồi vứt đi ngay!"

"....."

Bộ đồ này tốn hết vài ngàn thuê về, sao nói vứt liền vứt được?

Nhưng Thẩm Du hiện giờ thật đúng là không dám cùng Thẩm Tiêu tranh luận, sợ thêm dầu vào lửa làm hắn càng tức giận. Cho dù trong lòng cảm thấy ủy khuất nhưng vẫn nghe lời mà xoay người lên lầu đi thay quần áo.

Thẩm Tiêu đi qua đi lại tại chỗ, sau đó còi bỏ mấy nút áo sơ-mi, nói với chú Lý "Chú nấu ít cháo đem lên cho nó đi, trời lạnh cảm cảm còn ăn mặc như vậy lên múa, sao không bị đông chết cho rồi!"

Phản phó xong, chính hắn cũng thở phì phì mà đi lên lầu, vừa đi đến chỗ ngọt lại nghiệm ra chuyện gì, liền quay lại nói tiếp "Nhớ rõ đem cái váy rách kia vứt đi."

Chú Lý thờ phào, vội vàng xoay người tiến vào phòng bếp.

Husky vốn dĩ đang ngủ cũng bị Thẩm Tiêu rống giận đánh thức, đi theo phía sau chú Lý ra ra vào vào, không ngừng vẫy đuôi.

Chú Lý một bên hầm cháo, một bên nghiêm túc mà giáo huấn.

"Khi nào tiên sinh ở nhà mày phải ngoan ngoan trốn đi, tiên sinh đuổi theo mày không phải muốn chơi với mày mà là muốn hành hạ mày, hiểu chưa?"

Husky trừng một đôi mắt to vô tội, tiếp tục vẫy đuôi.

"Thôi, coi như tiên sinh chơi chung với mày đi, ngoan cầu." Chú Lý thờ dài.

Cháo cũng nấu xong, chú Lý đến gõ cửa phòng Thẩm Du, cô hé hé cửa nhìn ra bên ngoài, xác định không có nguy hiểm mới dám mở toang cánh cửa, nhỏ giọng hỏi "Đại ma vương đâu?"

Chú Lý cười khẽ "Về phòng rồi, bảo chú mang cháo lên đây cho tiểu thư."

Thẩm Du khoa trương mà vỗ vỗ ngực "Thiếu chút nữa hù chết cháu rồi, hiện tại nguy cơ giải trừ?"

Chú Lý nhủ mày, cũng không quá xác định mà nói "Chắc vậy, nhưng tiểu thư đưa váy cho chú, chú đem vứt."

Thẩm Du về mặt đưa đám "Chú, cái váy này tiền thuê tận mấy ngàn, có thể không vứt hay không?"

"Váy quan trọng hay là mạng nhỏ quan trọng? Chưa kể, tiểu thư đến bình cổ giá trăm vạn đều đập qua, bây giờ còn sợ vứt đi cái váy vài ngàn?"

Thẩm Du.....

Vốn tưởng rằng sự tình đến đây liền hạ màn, rốt cuộc cái váy gây họa kia đã bị thù tiêu.

Thẩm Du một đêm ngủ ngon, hôm sau rời giường chuẩn bị đi học, lúc xuống lầu lại phát hiện ngoài cửa dưới lầu nhiều ra hai tên vệ sĩ.

Cô để balo ở phòng khách, đi vào nhà ăn, thấy chú Lý đang chuẩn bị bữa sáng liền thuận miệng hỏi "Chú, vệ sĩ ở ngoài kia đến đây làm gì vậy?"

Chú Lý hiếm khi trên mặt không mang ý cười, chỉ ậm ừ "Đến để làm thần giữ cửa."

Thẩm Du không hiểu ra sao "Thần giữ cửa?"

Chú Lý gạt đầu, vừa há mồm lại không biết nói như thế nào, dứt khoát đem bữa sáng đẩy đến trước mặt Thẩm Du "Ăn xong lại nói."

Thẩm Du gật gật đầu, hôm nay buổi sáng phải lên lớp, cũng không có thời gian ngồi đây nói chuyện phiếm, vì thế cúi đầu chuyên tâm ăn.

Chờ ăn xong bữa sáng, cô liền đứng dậy, chú Lý cau mày đi theo.

Thẩm Du cảm lấy balo, cảm thấy khó hiểu "Hôm nay cháu thấy chú cứ là lạ."

Hai người mới vừa đi tới cửa, không chờ chú Lý trả lời, tên vệ sĩ cao lớn liền đuổi tay ngăn lại "Tiểu thư, cô không thể đi."

Thẩm Du.....

Chú Lý ở bên cạnh thờ dãi.

Thẩm Du nghi hoặc hỏi "Tôi muốn đi học, vì cái gì không thể đi?"

"Tiên sinh phân phó, không thể để tiểu thư ra khỏi biệt thự."

"....."

Mới đầu Thẩm Du còn chưa tin, nhưng lần lộn cả ngày rồi cuộc cũng rõ sự thật, cô thể nhưng bị xà tinh bệnh giam lỏng!

Năm 2019 rồi cư nhiên còn có người ra chiêu cũ rích như vậy? Thẩm Tiêu hôm nay rời giường có phải hay không đầu bị cửa nhà tắm kẹp rồi a a a a!!!

Nhưng Thẩm Tiêu không ở nhà, Thẩm Du thân gái yếu ớt đánh không lại hai tên vệ sĩ, chỉ có thể thờ phi ngốc ở trong nhà chờ hần đi làm về.

Đợi một lần đợi thẳng đến tối, cô vô duyên vô cớ nghỉ học cả một ngày.

Thẩm Tiêu về đến nơi, Thẩm Du cũng không rảnh để mà sợ hãi, lập tức sẵn tới chất vấn "Anh dựa vào cái gì nhốt em lại? Em là công dân, em có quyền tự do thân thể!"

Thẩm Tiêu coi áo khoác, lại tháo bỏ cả vạt, chỉ lo làm việc của mình mà không chú ý tới cô.

Thẩm Du gấp đến độ hăm hực dậm chân "Tốt xấu gì cũng cho cái lý do đi chứ?"

Thẩm Tiêu lạnh lùng nhìn cô "Bởi vì em không ngoan."

"....."

Thẩm Tiêu nói xong lời này, liền đi vào nhà ăn.

Lúc này chú Lý đã đem bữa tối mang lên bàn. Thấy đáng về tức muốn học máu của Thẩm Du, chú Lý vội vàng nháy mắt ra hiệu "Tiểu thư, có gì ăn cơm xong lại nói đi."

Thẩm Tiêu cũng nâng lên mí mắt, ra lệnh "Ngồi xuống, ăn cơm."

Nghe hần dùng ngữ khí không khác gì đang nói chuyện với sùng vật, Thẩm Du nháy mắt bạo phát.

"EM! KHÔNG! ĂN!"

Rống xong liền chop lấy ly pha lê trên bàn, dùng sức một cái, lập tức đem nửa ly nước hắt thẳng lên mặt Thẩm Tiêu.

Về mặt hoảng sợ chú Lý:.....

Về mặt ướt lợc cộc Thẩm Tiêu:.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đấu trí đấu dũng

Nửa ly nước này hắt đi ra ngoài, nội tâm cảm giận ngất trời của Thẩm Du phảng phất cũng đã bị dội tắt theo, lập loè một chút liền tắt ngấm, diệt đến dứt khoát hoàn toàn, một nhúm tro đều không dư lại.

Gióng như một cái kính khí cầu phất nổ. Tiếng vang tuy lớn rung trời lệch đất, nhưng nổ xong rồi cái gì cũng không còn.

Trong lúc nhất thời, sự yên tĩnh làm người hít thở không thông bao trụ toàn bộ nhà ăn.

Tuy rằng chỉ có nửa ly nước, nhưng ly thủy tinh hình trụ thể tích thực chất khá lớn, cả khuôn mặt Thẩm Tiêu đều bị bát ướt nhẹp, đầu tóc cũng bị liên lụy. Nguyên bản kiểu tóc vuốt ra sau trông thật kiêu ngạo, hiện giờ chẳng những ướt sũng lại còn xẹp xuống, vài sợi rủ đến trên trán. Nước cứ theo đó chảy xuống ngọn tóc nhỏ giọt nhỏ giọt, xẹt qua gương mặt, tụ đến dưới cằm sau đó rơi xuống bàn cơm.

Thẩm Du gần như có thể nghe được tiếng nước tí tách tí tách.

Thân là người đứng xem, chú Lý sớm đã cứng đờ thành tượng sáp.

Thẩm Tiêu một đôi bàn tay to đặt ở trên bàn dần dần nắm lại, mí mắt vừa nâng, ánh mắt lạnh lẽo như muốn diệt hồn triệt phách xuất hiện.

Môi mọng gật gật, hần dùng ngữ khí bình tĩnh đến quý dị hỏi ngược lại "Em không ăn?"

Thẩm Du bị hần hỏi đến da đầu một trận tê dại, theo bản năng mà dịch người lui về sau.

Thấy cô mặc váy mắt mê thì nổi trận lôi đình, nhưng bị gọi nước là lại làm ra vẻ bình tĩnh. Hần có phải đã hoàn toàn bị chọc giận đến điên rồi không?

"Lập lại lần nữa câu 'em không ăn' thử xem?" Hần lạnh lạnh mà nói, cảm vừa chuyển động, hai giọt nước liền nhỏ xuống.

Thẩm Du tìm đập thỉnh thỉnh, siết chặt ly nước, lại lùi về sau một chút, da đầu không ngừng tê dại. Không, toàn thân đều tê dại. Cô vừa rồi vì sao lại mà xui quý khiến đi hắt nước vào người hần? Đúng thật là tay cô hắt đi ra ngoài sao?

Nhưng làm cũng đã làm rồi, hiện tại muốn thu lại cũng không được. Càng không thể vừa hắt nước xong đã nhùn!

Nghĩ vậy, Thẩm Du liền hít sâu, lấy hết can đảm nói "Em...em không ăn!!!"

Thẩm Tiêu nhăn mày, đứng phắt dậy.

Hắn cao 1m88, vừa đứng lên liền khiến người khác cảm thấy một loại áp bách vô hình.

Phòng tuyến trong lòng Thẩm Du vốn dĩ yếu ớt, hắn vừa đứng lên lập tức đem cô dọa chết khiếp, buông cái ly ra rồi xoay người hoảng loạn bỏ chạy ra phòng khách.

Thẩm Tiêu sững người hai giây, sau đó cũng sai chân dài đuổi theo, quát khê "Gan phình rồi đúng không? Em đứng lại đó!"

Chú Lý ôm ngực, cảm giác chính mình hẳn là nên đi uống một viên trợ tim cấp tốc.

Husky vốn đang le lười phẩy đuôi, nhìn thấy cảnh này cũng hưng phấn mà kêu hai tiếng, sau đó kích động gia nhập hàng ngũ truy đuổi.

Thẩm Du thấy Thẩm Tiêu đuổi lại đây, càng không dám đứng lại, không ngừng chạy vòng quanh sô-pha.

Thẩm Tiêu mới đầu đuổi theo chỉ là xuất phát từ bản năng, lúc chạy đến phòng khách liền cảm thấy chính mình hành động có điểm ngốc. Muốn dừng cũng dừng không xong, nếu không bắt được người lại càng mất mặt, trong lúc nhất thời liền đứng im ở đó.

"Đứng lại!"

Thẩm Du nội tâm run bắn bắn, ngoài miệng vẫn cố giả giọng "Kh...không!"

Thẩm Tiêu đứng yên, bắt đầu xắn tay áo, giống như lại muốn đuổi một vòng.

Chỉ thấy hắn thông thả ung dung mà xắn áo xong, ánh mắt hướng phía vệ sĩ đứng cạnh ra hiệu, hai tên kia liền chạy đến chặn đầu Thẩm Du.

"....."

Oa, xà tinh bệnh này quá nhục nhã rồi, chạy không lại còn đi gọi cứu binh!

Cuối cùng, Thẩm Du bị Thẩm Tiêu xách như xách gà, nhét trở lại ghế ăn.

Husky phát hiện cuộc chiến truy đuổi nhanh như vậy liền kết thúc, cảm thấy thực không đã ghiền, vì vậy hướng đến bọn họ mà gâu gâu, ý bảo tiếp tục.

Thẩm Du đã nằm gọn trong ma trào của Thẩm Tiêu, chỉ có thể quay đầu lại ngẩn ngơ "Mau im mồm!"

Kêu nữa mấy lần phải biến thành chó nưong!

Thẩm Tiêu sau khi đem cô ấn trên ghế, chính mình ngồi vào bên cạnh, bung lên bát cơm cầm lấy cái thìa chuẩn bị dứt cở. Bởi vì phía trước đã thao tác rất nhiều lần, cho nên động tác phi thường thuần thục.

Rõ ràng là một hành động vô cùng biến thái quý dị, Thẩm Tiêu làm ra lại không có cảm giác gì không đúng.

Thẩm Du nghĩ thầm, cô hiện tại khuất phục có nghĩa là đã cam chịu đủ loại an bài của Thẩm Tiêu, vậy hẳn liền cảm thấy giam lỏng cô là đúng.

Nhưng Thẩm Du là một cá thể độc lập, cũng không phải đồ chơi hắn trưng trong tủ, càng không là sùng vật bảo gì nghe đó, làm sao có thể tùy hắn bài bố? Kể cả hắn là xà tinh bệnh, cũng không thể khống chế có như vậy!

Nghĩ một hồi, Thẩm Du mím môi càng chặt, vừa lúc Thẩm Tiêu đưa cái thìa lại đây, cô liền ngoéo đầu sang một bên. Cự tuyệt.

Thẩm Tiêu.....

Hắn cau mày, đem cái thìa đổi sang bên kia, kết quả cô lại xoay đầu ngược lại bên này.

Thẩm Tiêu nháy mắt cảm thấy huyết Thái Dương ần ần đau.

Hôm nay tiểu gia hòa này thật sự quá không nghe lời.

Hít thật sâu, Thẩm Tiêu thâm nhủ trong lòng rằng phải kiên nhẫn, không được tức giận, không được làm tiểu hài tử sợ hãi.

Làm xong công tác tư tưởng, hắn kiên nhẫn mà đem cái thìa lại đổi sang một lần, tiếp tục đưa đến bên miệng Thẩm Du.

Cô trừng trừng nhìn, nước mắt lưng tròng, gió tay lên đánh lung tung lên cánh tay hắn.

"Em không ăn em không ăn em không ăn! Nếu anh không cho em ra cửa, có chết em cũng không ăn!"

Nói xong, thừa dịp Thẩm Tiêu sững sờ trong nháy mắt, Thẩm Du đột nhiên đứng dậy xoay người bỏ chạy. Lần này không chạy loạn nữa mà là trực tiếp bay bay phóng lên lầu.

Kết quả chạy đến nửa đường, Thẩm Du khê cán môi, lại xoay người trở về. Trong ánh mắt không thể hiểu được của mọi người, một tay túm lấy husky rồi xoay người chạy nhanh như chớp.

Chờ Thẩm Du biến mất dạng, Thẩm Tiêu mới ném chén cơm xuống bàn đánh "cạch" một tiếng.

"Hôm nay nó lại gờ chứng gì?"

Chú Lý đứng nhìn từ đầu tới cuối, cảm giác không khác gì ngồi tàu lượn siêu tốc, mạo hiểm lại kích thích, hơn nửa ngày mới mở miệng "Có lẽ là...tiến vào thời kỳ phản nghịch đi?"

Thẩm Tiêu xuy một tiếng "Vậy nó dậy thì cũng quá muộn rồi."

"....."

Thẩm Tiêu giờ tay đem đầu tóc ướt nhẹp vuốt ra sau, lại lau mặt, sau đó cúi đầu nhìn chén cơm còn y nguyên, khỏe miệng bỗng nhiên hướng lên trên ngoéo một cái. Tiếp theo, ý cười chậm rãi bò lên trên mặt, cuối cùng là "phụt" một cái, tiếng cười trầm thấp sang sảng dần dần vang lên.

Cười đến không ngừng.

Chú Lý:.....

Nhìn Thẩm Tiêu, trong lòng chú Lý thật sâu mà sầu lo, xong đời, tiền sinh đây là gặt quá hoá điên rồi sao?

Thẩm Tiêu cười hơn nửa ngày mới cười đủ, cầm lấy chén cơm vừa rồi, hết sức chuyên chú mà bắt đầu ăn. Ăn được mấy ngụm, hắn giương mắt nhìn về phía chú Lý, lên tiếng cảnh cáo.

"Không được phép đem cơm lên cho nó."

"....."

Thẩm Du ôm Husky lạch bạch chạy về phòng, vội vàng khoá trái, ngấm lại cảm thấy không yên tâm, liền đem tủ kính gần đó đẩy lại lấp kín cửa.

Nhị Cầu Từ ngồi ở bên cạnh nghiêng đầu xem cô lăn lộn.

Husky về nhà đã gần hai tháng, bởi vì chú Lý chăm tốt nên thân thể so với lúc trước to lên rất nhiều. Thẩm Du ôm nó chạy đến lầu ba đã muốn hực hơi.

Nhị Cầu Từ tuy đáng vốc có lớn nhưng tính tình vẫn là ngây ngốc, làm cho người khác nhìn đến liền muốn khi dễ.

Thẩm Du chen cửa xông xuôi, xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh husky, thờ dài.

"Nhị Cầu Từ, mày phải cảm ơn tao đó, trong lúc nguy cấp còn phải đem mày cứu về. Nếu không ôm mày lên đây, phỏng chừng hôm nay mày phải biến thành chó nướng."

Husky khẳng định nghe không hiểu, bởi vì nó lại hưng phấn mà đứng lên, ở bên cạnh Thẩm Du quay vòng vòng, ý bảo cô đứng lên đuổi theo.

"....."

Thẩm Du chống cằm.

"Cũng không biết nháo đến như vậy, ngày mai có ra ngoài được không? Ài, Nhị Cầu Từ, chúng ta đều còn chưa được ăn tối nữa? Hôm nay chú Lý làm cá sốt chua ngọt, cua rang ớt, mấy con cua đó thoát nhìn thật to thật ngậy..."

Nói một hồi, cái bụng rất phối hợp mà "ột ột" kêu to, cô hôm nay tức giận cả một ngày, căn bản không ăn được gì nhiều, lúc này thật sự là đói bụng.

Ai ui, toàn là chuyện gì đâu!

Hiện tại Thẩm Du không thể xuống lầu, đến cửa phòng còn không dám ra, cũng không biết Thẩm Tiêu có khi nào bị cô chọc tức đến bạo tẩu rồi không?

Nghĩ đến đây, Thẩm Du đứng dậy đi lấy di động, sau đó gửi wechat cho chú Lý.

Tin nhắn gửi qua đi, đợi một hồi lâu cũng không ai trả lời, hẳn là chưa nhìn thấy, cô liền lười nhác vươn vai bò lên giường mà nằm. Trong lòng mặc niệm, nhìn đói một đêm chắc cũng không sao.

Chú Lý cũng không phải cố ý không trả lời, mà là không dám, bởi vì lúc này Thẩm Tiêu còn ngồi ở nhà ăn.

Di động tích tích hai tiếng vang lên, mi mắt chú Lý liền giật giật, sau đó lăm bộ không nghe được, tiếp tục cầm chén ăn cơm. Kỳ thật cũng không còn tâm trạng gì để ăn uống, nhưng tiền sinh còn ở đây, chú Lý không dám bỏ đi lên mà thôi.

Thẩm Tiêu gấp một ngụm đồ ăn, nhai nhai.

"Chú có tin nhắn kìa."

Chú Lý run tay, khối thịt vừa kẹp lên đã rớt trở vào đĩa.

"Không có việc gì, tiền sinh đừng để ý."

Thẩm Tiêu buông đũa, dựa vào lưng ghế "Chú không xem làm sao biết không có việc gì?"

"....."

Chú Lý bình thường cũng chỉ có vài người bạn, nhưng bạn bè đều lớn tuổi, dùng điện thoại cùi, cơ hồ cũng không ai nhắn tin đến. Người duy nhất có thể gửi wechat cho chú Lý cũng chỉ có Thẩm Du. Cho nên Thẩm Tiêu không cần xem cũng biết là do ai gửi đến.

Chú Lý ở Thẩm gia nhiều năm như vậy, Thẩm Tiêu đối với quan hệ bạn bè của ông đã sớm rõ ràng.

"Chú không muốn xem để tôi giúp chú xem."

Chú Lý buông chén, lấy khăn giấy lau mồ hôi "Tôi...tôi tự xem là được rồi."

Kết quả điện thoại vừa mới móc ra đã bị Thẩm Tiêu duỗi tay cướp đi.

Hắn cầm di động của người khác cũng không khác gì cầm di động của chính mình, click vài cái mở wechat, liếc mắt liền nhìn thấy Thẩm Du nhắn đến.

Thẩm Tiêu như rồng mây, ngón tay thon dài gõ gõ trên màn hình, trả lời lại.

Thẩm Du thực mau nhắn lại.

Thẩm Tiêu nhúu mày.

Thẩm Du làm nũng

Chú Lý ngồi đối diện chỉ thấy Thẩm Tiêu không ngừng gửi tin nhắn đi, cũng không biết đang nói cái gì, trong lòng lo lắng không thôi. Bèn căng da đầu lên nói "Tiền sinh, có thể trả di động cho tôi chưa?"

Thẩm Tiêu ngẩng đầu, lạnh lùng liếc mắt.

"Di động của chú, tôi tịch thu."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngoài ý muốn

Hẹn với chú Lý mười giờ rưỡi xuống ăn khuya, Thẩm Du lúc này mới yên lòng, đem toàn bộ những chuyện không vui phía trước vứt sau đầu, ghé vào giường nghịch di động.

Husky thấy cô dựa giường, cũng muốn xem náo nhiệt, bèn nhảy lên theo.

Thẩm Du sợ chân husky bẩn, liền tiếp đuổi hai lần nó đều chưa từ bỏ ý định, cuối cùng không còn cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó nhảy lên trên giường, bàn chân mềm mại dẫm tới dẫm lui vài vòng, sau đó tìm một vị trí tự cho là thoải mái nhất mà nằm xuống.

"Nhị Cầu Tử, là tao liên lụy mày không được ăn tối, nhưng mà mày cố nhịn chút, một lát nữa là chúng ta có thể xuống ăn." Cô hào tâm mà giải thích, đáng tiếc Nhị Cầu Tử căn bản nghe không hiểu.

Thẩm Du không để ý đến nó nữa, mở Weibo ra, tìm được tài khoản của Viên Duyệt, ấn theo dõi, sau đó lục xem một chút.

Thẩm Du cứ cảm thấy, Viên Duyệt mà mình gặp được cùng Viên Duyệt trong ấn tượng không giống nhau. Lúc đó cô tiếp nhận kịch bản của bộ tiểu thuyết này, chính là nhận vai Viên Duyệt. Cho nên đối với người này vẫn là có hiểu biết nhất định.

Viên Duyệt xuất thân bình thường, nhưng bởi vì ngoại hình xuất sắc nên thuận lợi tiến vào Học Viện Điện Ảnh khoa biểu diễn, lúc sau bởi vì tham gia đóng phim cùng với Tư Đồ Dật nên cả hai mới quen biết nhau.

Ở bên cạnh Tư Đồ Dật, ban đầu cũng là do Viên Duyệt chủ động, thấy thích liền không ngại ngần mà theo đuổi, Tư Đồ Dật bởi vì ám ảnh cuộc tình đầu tiên cho nên chậm chạp không dám tiếp thu. Sau đó, Viên Duyệt phát hiện anh ta cùng Bạch Mộ Tinh từng có một đoạn tình cảm, cho rằng Tư Đồ Dật trong lòng còn lưu luyến Bạch Mộ Tinh, không muốn làm người thay thế nên quyết định từ bỏ. Nhưng chờ Viên Duyệt buông tay, Tư Đồ Dật mới thấy rõ lòng mình, bắt đầu theo đuổi Viên Duyệt không buông, tóm lại chính là các loại lẩn lộn.

Sau khi Tư Đồ Dật rời khỏi giới giải trí bắt đầu tiến vào thương giới, liền đem Viên Duyệt kéo vào công ty giải trí của chính mình, tận lực mà giúp Viên Duyệt nổi tiếng, cuối cùng hai người coi bỏ khúc mắc, ở bên nhau.

Từ chi tiết Viên Duyệt biết rõ sự phức tạp của giới giải trí mà vẫn chủ động theo đuổi Tư Đồ Dật cho thấy, cô ta tuyệt đối là người có ý tưởng, có dã tâm, tuyệt đối không hề ngu ngốc. Biết chính mình muốn lẩn lộn trong giới giải trí thì cần phải tìm chỗ dựa.

Nhưng Thẩm Du gặp qua Viên Duyệt hai lần, mỗi lần biểu hiện đều thực quen thuộc, ngốc bạch ngọt cái dạng này, cùng với nguyên tác có khác biệt rất lớn.

Thẩm Du kéo xuống vài dòng, weibo này của Viên Duyệt hẳn là cũng không phải tự thân quản lý, thường xuyên phát một ít tuyên truyền cho phim, nhưng rất ít đề cập sinh hoạt hàng ngày.

Kéo đến ba tháng trước, Thẩm Du phát hiện ở thời điểm đó, Viên Duyệt gặp sự cố nhỏ tại phim trường, đụng vào đầu, sau đó đưa đi bệnh viện trị liệu. Bên dưới còn có một tấm ảnh chụp ở giường bệnh, trần an fans.

Nhìn Viên Duyệt trong ảnh cười đến vẻ mặt sáng lạn, Thẩm Du cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, quái lạ một cách khó diễn tả.

Nghịch di động xong, Thẩm Du lại lấy ra một quả bóng bằng nhung, cùng husky chơi ném bắt. Nhị Cầu Tử đứng thật ngốc cẩu, chỉ cần được chơi liền không sợ đói bụng, hự hự mà chạy thật vui vẻ.

Một người một chó lẩn lộn đến hơn mười giờ, Thẩm Du mới cảm thấy di động gửi tin nhắn đi.

Thẩm Du cười tủm tỉm mà gửi một đoạn tin nhắn thoại sang "Cảm ơn chú Lý!"

Buồng di động, Thẩm Du nhanh chân đem cái tủ chặn ngay cửa dôi đi, sau đó rón rén mở cửa, giống như ăn trộm thò đầu ra ngoài xem xét tình hình.

Bởi vì xuống bếp phải đi qua lầu hai, cô sợ gây ra tiếng động làm đại ma vương tỉnh giấc, vì vậy dép đều không mang, để chân trần mà dẫm lên sàn nhà, chuẩn bị nhẹ nhàng đi xuống.

Kết quả thiếu chút nữa bị husky hù chết, cửa vừa mở ra, nó liền vô cùng vui sướng mà nhảy ra ngoài, sau đó chạy phàn phật xuống lầu, không hề biết lét lét là gì!

Thẩm Du lo lắng đề phòng mà đi đến lầu hai, phát hiện ở đó chỉ mở một ngọn đèn treo tường, mà cửa phòng Thẩm Tiêu lại còn đóng chặt, cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhón mũi chân nhanh nhẹn vọt xuống lầu.

Đèn chùm dưới lầu đã tắt, cũng chỉ lưu lại một trần đèn tường. Bởi vì diện tích rộng, ánh sáng lại hữu hạn, chung quanh thoạt nhìn một mảnh tối tăm.

Thẩm Du cũng không bật đèn, rốt cuộc là cô trộm xuống ăn vụng, không dám quá trắng trợn táo bạo.

Sờ soạn vào nhà ăn, nương theo chút ánh sáng bên ngoài, nhìn thấy trên bàn cơm quả nhiên có cái hộp giữ nhiệt, vì thế Thẩm Du cao hứng mà đi vào trong, mở tủ lấy chén.

Kết quả vừa quay người lại, liền mơ hồ nhìn đến một cái bóng màu đen, dựa vào tường, lẳng lặng mà đối diện với cô. Một đốm lửa nhỏ ở trên mặt bóng đen nhấp nháy nhấp nháy, điểm kia hẳn là thuốc lá.

Thẩm Du đột nhiên trừng lớn đôi mắt.

Bóng đen nhìn thấy cô phát hiện ra hắt, lười nhác mà mở miệng "Rốt cuộc cũng xuống rồi?"

Chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản lại làm lòng ngực Thẩm Du một trận quay cuồng, không chế không được mà la hét thất thanh "A a a a!!!"

Chén sứ trên tay cũng trong cơn hoảng loạn cực độ mà rơi xuống đất, bang một tiếng, mảnh sứ văng đầy đất.

Bóng đen:.....

Nguyên bản đối phương chỉ đơn giản là dựa tường hút thuốc, nhưng vừa nghe đến chén sứ rơi vỡ, liền bước lên xem xét tình huống.

Thẩm Du lúc này lại có điểm kinh hoàng, thấy hắt tới gần, cô lại lập tức muốn chạy trốn. Nhưng vừa nhắc chân dẫm xuống đất lại không cảm thấy lên lẩn nữa.

"A a a!!! Đau quá a a!"

Đối phương nhanh tay ấn công tắc trên tường, phòng bếp nhảy mất bùng sáng.

Đôi mắt Thẩm Du nhất thời thích ứng không được, vội vàng lấy tay che lại, đến lúc ngẩng đầu chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, không chờ cô phản ứng, cả người đã bị chặn ngang ôm lên.

"Chưa thấy ai ngốc như vậy!"

Thẩm Tiêu một bên đem Thẩm Du ôm ra ngoài, một bên hậm hực mà nói.

Lòng bàn chân từng đợt đau đớn, nghĩ đến tất cả đều là do xà tình bệnh gây ra, Thẩm Du trong lòng lại uất ức, nhấp nhấp môi, sau đó "oa" một tiếng khóc lên.

Chờ Thẩm Tiêu ôm cô đi đến phòng khách, cả khuôn mặt Thẩm Du đều là nước mắt nước mũi, "Oa hu u u hu hu hu...Chân đau quá, a a a a..."

Vừa nghe thấy tiếng khóc, Thẩm Tiêu liền cảm thấy đau đầu, liếc mắt xuống nhìn đến bàn chân Thẩm Du đang chảy máu, nháy mắt liền dựng ngược. Hấn lớn tiếng mà hướng về phía phòng của chú Lý hô lên.

"Chú Lý! Mau xuống đây!"

Thẩm Du cũng rất phối hợp mà tiếp tục khóc.

"A hu hu hu..."

"Chú Lý!!!"

Chú Lý lúc này mới hoang mang rối loạn mà mở cửa ra tới, nghe được động tĩnh bên ngoài, chú Lý liền sốt ruột, tay run cả nửa ngày mới mở được khoá cửa.

Thuận tay bật lên toàn bộ đèn phòng khách, chú Lý liền nhìn thấy Thẩm Tiêu mặt mày xanh mét mà đứng giữa nhà, ôm Thẩm Du trong ngực, Thẩm Du lại đang hu hu khóc thành một dòng sông.

"Làm sao vậy làm sao vậy?" Chú Lý vội vàng tiến lên.

Thẩm Tiêu đen mặt "Chú nhìn chân nó thử xem"

Chú Lý quay đầu vừa thấy liền hoảng sợ, lúc này bàn chân Thẩm Du vẫn đang chảy máu.

"A!!!" Chú Lý sợ hãi kêu ra tiếng, thò lại gần kiểm tra "Mảnh sứ còn ghim trong chân! Tiền sinh mau để tiểu thư ngồi xuống, tôi đi lấy hòm thuốc. Mau mau gấp mảnh sứ ra xong rồi cầm máu, cũng may vết thương không quá lớn."

Vừa nghe nói vậy, Thẩm Du cảm giác lòng bàn chân lại càng đau, chính mình cũng không dám nhìn tới, tiếng khóc thét dần dần biến thành thấp giọng nức nở.

Không riêng gì Thẩm Du, Thẩm Tiêu kỳ thật cũng là không dám xem kỹ, hấn từ sau khi đem Thẩm Du bế lên, liền vẫn luôn duy trì tư thế đó. Chú Lý kêu hấn đặt người xuống, hấn cũng giống như không nghe thấy được, vẫn luôn gất gao ôm, một chút cũng không ngại nặng.

Chờ chú Lý lấy hòm thuốc tới, nhìn thấy hai anh em vẫn đứng y nguyên, không cầm súng sốt, sau đó lại nhắc.

"Tiền sinh, mau bỏ tiểu thư xuống, để tôi xử lý miệng vết thương."

Thẩm Tiêu mím môi, lạnh lùng liếc mắt một cái, sau đó mới ôm Thẩm Du đến trước sô-pha rồi giữ nguyên như vậy, ngồi xuống.

Chú Lý:.....

Thẩm Du:.....

Cô bị hấn bắt ngồi trong lòng ngực, không được tự nhiên mà vịn vẹo eo, ngược lại làm Thẩm Tiêu nổi giận quát khè "Thành thật một chút!"

Thẩm Du trộm bĩu môi, nghĩ thầm, tay ni có thể đừng ôm chặt như vậy có được không, siết đến sắp tắt thở rồi!

Chú Lý thấy Thẩm Tiêu kiên trì dùng tư thế như vậy cũng không nói gì nữa, mở hòm thuốc, đem vật dụng yêu cầu đều lấy ra tới.

"Tiểu thư kiên nhẫn một chút, hấn là sẽ rất đau."

Thẩm Du không nói gì, ngược lại Thẩm Tiêu tức muốn học máu mà hỏi "Chú rốt cuộc có biết làm hay không?"

Chú Lý đã quen tính Thẩm Tiêu hồ to gọi nhỏ, cũng không để ý đến hấn, đem chân Thẩm Du nâng lên một chút đưa cho Thẩm Tiêu cầm, sau đó mới lấy thuốc sát trùng xối lên miệng vết thương.

Gan bàn chân là vị trí yếu ớt nhất, Thẩm Du nhìn không được, thút thít "A" một tiếng kêu đau.

Thẩm Tiêu liền trừng chú Lý, khó chịu mà nói "Nhẹ nhẹ thôi."

"....."

Lúc sau lại là một hồi luống cuống tay chân, thật vất vả đem miệng vết thương băng bó lại. Chú Lý bấy giờ đã mồ hôi đầy đầu, không phải vì nóng, chính là do bị Thẩm Tiêu dọa.

Tên xà tình bệnh này không dám động thủ, nhờ người ta xử lý giúp, yêu cầu lại nhiều, như vậy không được như kia không được, người bị thương là Thẩm Du ngồi nghe cũng phát phiền.

Bất quá chú Lý xử lý miệng vết thương bao lâu, Thẩm Tiêu liền ôm cô bao lâu, còn vẫn luôn giúp cô đỡ chân, nhưng thật ra không có nửa câu oán hận, trong lúc đó Thẩm Du đều nhìn không được lạng lẽ trộm ngấm hấn vài lần.

Xem ra Thẩm Tiêu đã không còn tức giận, Thẩm Du liền nhân cơ hội bán thâm, nhỏ giọng nói "Ngày mai em muốn đi học."

Thẩm Tiêu nhăn mày "Học cái gì? Ngoan ngoan ở nhà."

Thẩm Du không phục "Chẳng lẽ anh muốn giam em cả đời sao?"

"Đừng tưởng bở, ai rảnh nuôi mi cả đời? Nhưng với cái chân què này ngày mai định đi học thế nào?"

Nghe lời này, Thẩm Du cùng chú Lý đều trộm thờ phào nhẹ nhõm, xem ra nháo một hồi, Thẩm Tiêu cũng không tính toán tiếp tục giam lỏng cô. Cũng coi như nhờ họa được phúc.

Thẩm Du vội vàng nói "Em lò cò cũng phải đi học!"

Thẩm Tiêu:.....

Chú Lý sợ hấn đổi ý, nhanh chóng hùa theo "Ngày mai tôi lái xe đưa tiểu thư đi."

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ, hỏi "Chú bé nó nói sao?"

Chú Lý:.....

Thẩm Du:.....

Cuối cùng Thẩm Tiêu quyết định "Ngày mai anh đưa em đi học."

Thẩm Du bị dọa nhảy dựng, theo bản năng mà cự tuyệt "Không cần không cần, chú Lý đưa em đi là được rồi!"

"Tiếp tục bị nhốt ở trong nhà hay là để anh đưa đi, hai chọn một."

"....."

Ồ ô ô, cô có thể có lựa chọn thứ ba hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Video gì?

Lòng bàn chân bị băng bó một vòng, Thẩm Du di chuyển không tiện, lên lầu đều là được Thẩm Tiêu ôm đi.

Kỳ thật cô cảm thấy vịn tường hay nhảy lò có đi lên cũng có thể, nhưng Thẩm Tiêu nói rằng làm vậy trông rất ngu xuẩn.

Thẩm Du phát hiện, Thẩm Tiêu độc miệng cũng là cấp bậc thượng thừa.

Nhưng lúc nào cũng bị hấn ôm tới ôm lui, Thẩm Du vẫn có điểm không tự nhiên, đặc biệt là trong lúc cô cho rằng thể trọng của mình vẫn chưa đạt chuẩn.

Cho nên, Thẩm Du liền nhin không được mà hỏi "Anh không cảm thấy nặng sao?"

Thẩm Tiêu dùng ánh mắt thanh lãnh quét qua cô "Cũng may còn ôm được, đổi lại là chú Lý, sớm đã bị đè chết."

"....."

Sau khi được đưa về phòng, Thẩm Du lập tức bị an trí ở trên giường.

Thẩm Tiêu vừa buông người xuống liền quay đầu bỏ đi, trông có vẻ rất không kiên nhẫn, nhưng vừa ra đến cửa vẫn là quay lại dặn dò một câu "Chân không cho chạm vào nước."

Nói xong liền đóng cửa đi rồi.

Thẩm Du nằm ở trên giường, thở dài một hơi, sau đó nhìn chăm chăm trần nhà phát ngốc.

Thẩm Tiêu tuy rằng là tên xà tính bệnh, nhưng ở chung lâu rồi lại cảm thấy hắn kỳ thật rất...rất ấm áp, chỉ là tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài của Thẩm Tiêu dọa tới rồi, cho nên nhìn không rõ được bản chất.

Ở trong tiểu thuyết, có lẽ chính do cái loại thuộc tính ẩn này của hắn mới khiến cho Thẩm Tiêu sau khi tiếp xúc lâu ngày với Bạch Mộ Tinh dần dần bộc lộ, cuối cùng bị á bất lấy nhược điểm. Về sau, chính là tùy ý Bạch Mộ Tinh chăm ngồi thổi gió, muốn làm gì thì làm, cho đến khi Thẩm Tiêu hoàn toàn bị hắc hóa.

Nghĩ vậy, Thẩm Du bỗng nhiên liền có một loại xúc động, muốn ngăn cản hết thảy những việc này phát sinh.

Trước đó tuy rằng cô cũng có ý tưởng muốn thay đổi vận mệnh của đại vai ác, nhưng kia hoàn toàn là bị động, là do tính thể bất buộc.

Nhưng vừa mới đây, Thẩm Tiêu động tác mềm nhẹ mà đem cô đặt ở trên giường, trong nháy mắt, Thẩm Du thực lòng muốn thay đổi vận mệnh vai ác của hắn.

Mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, Thẩm Du bỗng nhiên nghĩ đến, đêm nay lần đầu tiên như vậy, còn đem chân làm bị thương, kết quả một ngum com trắng cũng chưa nuốt vào bụng!

Kỳ thật ý tứ của Thẩm Tiêu với chú Lý chính là hai ngày tới tốt nhất cô nên xin nghỉ ở nhà, chờ vết thương tốt lên rồi lại đi học. Nhưng Thẩm Du đã bị nhốt cả một ngày, thật sự không dám tiếp tục nằm nhà ăn vạ, sợ Thẩm Tiêu ngày hôm sau thức dậy lại đổi ý, tiếp tục ý định giam lỏng cô. Rốt cuộc mạch não của xà tính bệnh không phải người bình thường có thể lý giải.

Đêm trước Thẩm Du còn cảm thấy hắn là người có tính dịu dàng ngầm, kết quả sáng sớm hôm sau, đang lúc cô còn yên yên ổn ổn mà ngủ, cửa phòng liền "rầm" một tiếng bị đá văng ra. Đáng sợ tới mức cô còn tưởng động đất, đầu tóc rối tinh rối mù mà lồm cồm bò dậy.

Thẩm Tiêu đá cửa xong liền khoanh tay đứng dựa một bên "Không phải nói muốn dậy đi học sao?"

Thẩm Du gãi gãi mái đầu rồi nù như tổ chim, lấy đi động ra nhìn, đồ điên, mới có sáu giờ rưỡi!

Cô nhin không được liền nhỏ giọng kháng nghị "Hiện tại quá sớm?"

Bình thường đi học bằng xe bus còn không cần dậy sớm như vậy!

Thẩm Tiêu nhiu mày, cười nhạt mà hỏi "Hôm nay què hết một chân rồi, cảm thấy bản thân còn lạnh lẽ được bao nhiêu?"

"....."

Bị hấn nhấc một câu, Thẩm Du liền cảm thấy gan bàn chân ản ản đau.

Việc đã đến nước này, cô cũng không thể tiếp tục ngủ nướng, chỉ có thể xốc chân chuẩn bị xuống giường. Thẩm Tiêu nhìn thấy cô động tác cứng đờ, nhin không được liền hỏi "Có cần mượn người chăm sóc cho không?"

Thẩm Du nghẹn một hồi, nhấp môi trả lời "Không cần, làm ơn đóng cửa lại dùm là được, em muốn thay đồ!"

Vừa dứt lời, cửa phòng lại "rầm" một tiếng, đóng lại. May mắn cửa này chất lượng quá tốt, bằng không bị hấn lẫn lộn như vậy đã sớm lật lìa.

Thẩm Du thu hồi lại ý tưởng tối hôm qua, người nam nhân này quả thực một chút cũng không dịu dàng!

Từ trên giường xuống, Thẩm Du thử dùng gót chân chấm đất mà đi, nhưng như vậy vẫn ảnh hưởng đến miệng vết thương, khiến cô đau đến nhe răng há miệng. Chú Lý rõ ràng nói vết thương không lớn, vì cái gì còn đau như vậy?

Lúc sau Thẩm Du dùng một chân nhảy vào nhà vệ sinh, lại nhảy đi thay quần áo, cuối cùng nhảy xuống lầu.

Chú Lý nhìn thấy Thẩm Du đi xuống, vội vàng chạy tới đỡ.

"Tiểu thư muốn xuống sao không gọi chú hoặc tiền sinh, nhảy như vậy quá nguy hiểm, lỡ như té ngã biết làm sao bây giờ?"

Thẩm Du hắc hắc cười "Cháu vịn mà, sẽ không ngã."

Thẩm Tiêu lúc này đang ngồi ở bàn ăn sáng, tay xem di động, liền ánh mắt cũng chưa nhìn đến cô.

Thẩm Du nhẹ gọi "Anh" một tiếng, sau đó an vị ngồi ngoan ngoãn dùng bữa sáng, tối hôm qua không ăn gì, hiện tại bụng đã đói bẹp, không khỏi ăn nhiều một ít.

Thẩm Tiêu ăn xong, thấy Thẩm Du còn đang nhồi thức ăn vào miệng, cũng không thúc giục, chỉ cầm lấy tờ báo bên cạnh chuyển chú mà xem.

Sau lưng là khung cửa sổ sát đất, một mặt ánh nắng chiếu vào, ấm áp vừa vặn đáp trên vai hai người, trong bình thủy tinh đặt trên bàn, hai nhánh hướng dương nở đến sáng lạn.

Thời gian phẳng phát dừng lại.

Một lát sau, Thẩm Du uống xong ngụm sữa đậu nành cuối cùng mới thỏa mãn mà thở ra, ngẩng đầu lên, phát hiện Thẩm Tiêu đã đem báo đặt lại trên bàn, mà hần hiện tại đang cầm cây bút máy lúc nào cũng mang theo bên người, đang ở mặt trên tờ vẽ vẽ.

Thấy Thẩm Du đã ăn xong, hần mới dừng lại động tác, nhìn cô nhường mày, cười như không cười mà hỏi "Muốn xem không?"

Thẩm Du có chút tò mò, liền gật gật đầu, tò vẽ muốn xem

Thẩm Tiêu cũng không làm khó gì, trực tiếp đem tờ báo đưa tới trước mặt cô, Thẩm Du cúi đầu nhìn, ở trên một chỗ trống phía trên tin tức quảng cáo, hần tốc kí đơn giản vẽ một con hamster mập mạp đang ăn...

Thẩm Du.....

Thẩm Tiêu lại còn rất thiếu đánh hỏi tiếp "Rất giống đúng không?"

Thẩm Du ở trong lòng rỗng giần: giống cái quý gi!!!

Trước khi ra cửa, có thể là cảm thấy Thẩm Du nhảy quá chậm, Thẩm Tiêu trực tiếp đi đến bên cạnh, một tay đem cô chặn ngang bế lên. Đem qua đã rèn luyện vài lần, hần sử dụng tư thế ôm kiểu công chúa đã là mây trôi nước chảy.

Thẩm Du duỗi tay đáp trên vai Thẩm Tiêu, nhỏ giọng hỏi "Đề chú Lý đưa em đi có được không?"

Thẩm Tiêu làm lơ, tiếp tục đi ra ngoài.

Xem ra là không được, cho nên Thẩm Du bèn đổi cái vấn đề "Có thể dùng lái Rolls-Royce không?"

Trước đó vẫn luôn bảo trì hình tượng nghèo khổ, nếu hôm nay Thẩm Tiêu lái Rolls-Royce đưa cô đi bị người nhìn thấy, lại không biết sẽ bày ra trò gì hớ cô, Thẩm Du cũng không có hơi sức mà đi giải thích với từng người.

Thẩm Tiêu lúc này rớt cuộc mới lên tiếng "Muốn Lamborghini hay là Bugatti?"

"....."

Hai chiếc đó không phải càng đắt sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Du hỏi "Có thể dùng chiếc Audi của chú Lý chứ?"

Thẩm Tiêu.....

Cuối cùng, Thẩm Tiêu lái một chiếc Land Rover bình thường tương đối ít dùng, tuy rằng vẫn không điệu thấp được bao nhiêu, nhưng so sánh với những chiếc khác đã là quá tốt.

Sự thật chứng minh, trong lúc tắc đường thì chúng xe là bình đẳng, mặc kệ là xe vài vạn tầm thường hay là vài trăm vạn siêu xe, đều phải chờ như nhau.

Thẩm Du có chút rối rắm mà nhìn ra cửa sổ, hôm nay buổi sáng có tiết, lại là giờ của giáo viên thích điểm danh, cũng không biết có thể tới đúng giờ hay không.

Máy nấn lát sau đường đi dần dần khai thông, lúc đuổi tới trường, tuy rằng đã vào giờ học nhưng tính ra vẫn còn kịp.

Lúc đậu ở cổng, Thẩm Du liền định bước xuống xe, nhưng từ đoạn đường đi đến phòng học ngày thường còn phải mất đến 10 phút, hôm nay dùng một chân nhảy vào chắc chắn tốn nhiều thời gian hơn. Nghĩ nghĩ, vẫn là ngoan ngoãn để Thẩm Tiêu đưa cô vào thì hơn.

Xe ngừng ở sân thể dục bên cạnh khu dạy học, Thẩm Du cởi bỏ đai an toàn.

"Cảm ơn, anh. Bye bye."

Thẩm Tiêu cau mày quay đầu nhìn cô.

"Đội đã."

Nói xong liền chính mình xuống trước, đi đến bên này, mở cửa xe, duỗi tay đem Thẩm Du ôm lên.

Thẩm Du.....

Người này ôm đến đến nghiệm rồi sao?

"Anh, không cần đâu, tự em đi vào được."

Thẩm Tiêu nhấc chân đem cửa xe đóng lại, cũng không để ý tới cô, ôm người nhắm thẳng dãy phòng mà đi.

"Phòng nào?"

Thẩm Du đã từ bỏ chống cự, chỉ chỉ lên trên.

"Lầu ba."

Nghe được tầng lầu, Thẩm Tiêu lại trừng cô liếc mắt một cái, sau đó mới ôm người đi lên.

Giờ này đã vào học, vài gian phòng đều ngồi đầy người, Thẩm Tiêu tùy tiện mà ôm cô đi trên hành lang, một đường liền hấp dẫn vô số tim ánh mắt tìm tòi soi mói.

Thẩm Du bị nhìn đến ngượng, đem đầu hướng vào trong rụt rụt hết như đà điểu.

Tới lớp, Thẩm Du thờ sâu, giữa giữa muốn xuống dưới, Thẩm Tiêu lúc này mới buông ra, nhưng một bàn tay vẫn đáp ở trên vai, đầu Thẩm Du đi vào.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người họ, Thẩm Du có chút thẹn thùng, hướng lên bực giảng nói với giáo viên.

"Xin lỗi, em đến muộn."

Giáo viên nhìn một cái, phát hiện cô được diu vào nên cũng không nói gì, gật gật đầu.

"Về chỗ đi."

Thẩm Tiêu nhìn Thẩm Du an vị xong, lúc này mới xoay người rời đi phòng học.

Hắn lên sân khấu cùng xuống sân khấu tuy rằng phi thường ngắn ngủi, nhưng lại gây ra xôn xao không nhỏ. Giống như một hồi động đất, đem những người khác đều chấn đến sững sờ, trong thâm tâm đều ngầm có chung câu hỏi: Nam nhân soái như vậy, là ai?

Hình tượng con nhà nghèo của Thẩm Du ở trong lòng chúng bạn đã ăn sâu bén rễ, cho nên khi bọn họ nhìn thấy một người đàn ông vừa cao vừa soái quần áo lại còn thời thượng xuất hiện ở bên cạnh cô, lòng hiếu kỳ tự nhiên bị đẩy đến đỉnh điểm.

Thật vất vả chờ được một tiết học trôi qua, nữ sinh ngồi cùng bàn chưa bao giờ bắt chuyện với Thẩm Du, hình như gọi là Lý Dục Dục, bỗng nhiên kẻ sát vào, nhỏ giọng hỏi "Người vừa rồi đưa cậu tới, là bạn trai à?"

Thẩm Du hoảng hốt, bởi vì trừ bỏ đám người Bạch Mộ Vũ thường tìm tới gây chuyện, nói vài câu chanh chua, trong lớp còn chưa bao giờ có người chủ động tới tìm cô nói chuyện phiếm, Lý Dục Dục này tuyệt đối là người đầu tiên.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của bát quái?

Nhưng đối với câu hỏi này Thẩm Du vẫn là có chuẩn bị tâm lý, cho nên thực mau bình tĩnh mà trả lời "Đó là anh trai tôi, chân tôi bị thương nên không thể tự đi được."

Lý Dục Dục à một tiếng, có chút xấu hổ mà cười cười "Anh cậu soái ghê."

Thẩm Du gật đầu, không chủ động nói tiếp. Kỳ thực, đã bị cô lập lâu rồi, thỉnh thoảng có người tìm tới nói chuyện, cô thật là có chút không quen.

Nhưng mà Thẩm Du thật đúng là xem nhẹ mị lực của bát quái, Lý Dục Dục tuy rằng nhìn ra cô không có hứng thú nói chuyện phiếm nhưng nhìn một hồi, vẫn là chịu không được.

"Ngày hôm qua cậu không đi học cho nên không biết, có rất nhiều người tới tìm cậu."

"Tìm tôi? Tìm tôi làm cái gì?"

"Tôi hôm đó cậu biểu diễn quá hay, bọn họ có thể là đến để làm quen đi, tất cả mọi người đều không nghĩ tới cậu thể nhưng múa đẹp như vậy, hơn nữa đáng người còn phi thường xuất sắc!"

"....."

Lời khen này đến cả người nhận là cô đều cảm thấy ngượng ngùng. Đường hoàng một người sống, ngày ngày ra ra vào vào, trong lớp không một ai nhận ra biến hoá của cô, ngược lại phải chờ đến dạ tiệc mới nhìn thấy được.

Nghe ra thật mỉa mai.

Bạch Mộ Vũ hôm nay cũng có đi học, sau khi Thẩm Tiêu đưa Thẩm Du tiến vào, Bạch Mộ Vũ liền bày ra vẻ âm dương quái khí, Thẩm Du hoài nghi à lại ghen đến hỏng rồi.

Quả nhiên, giữa trưa vừa tan học, Bạch Mộ Vũ liền ngồi yên không được, mang theo cả đám người đến sinh sự.

"Thẩm Du, cậu có phải muốn nổi tiếng đến phát điên rồi không? Đem video đăng lên diễn đàn trường cũng thôi đi, thế nhưng còn dám phát tán trên weibo, cậu cho rằng làm như vậy là có thể nổi danh sao? Mong tưởng hảo huyền gì vậy?"

Thẩm Du cau mày "Video gì?"

Bạch Mộ Vũ phóng di động lên mặt bàn "Tự mà nhìn."

Thẩm Du cầm lấy điện thoại, click mở, liền phát hiện đó chính là video hoàn chỉnh màn biểu diễn Đôn Hoàng Tụng của cô đêm nọ. Mới qua hai ngày, chia sẻ cùng bình luận đã nhiều vô kể.

"Không phải tôi đăng lên."

Thẩm Du lạnh mặt trả lời, chưa được đồng ý đã đem video phát lên mạng, cô chưa nổi điên là may đi!

Vài người đang đứng vây xem, trong lúc nhất thời cũng không phát hiện có người từ cửa đi vào, vừa vặn nghe xong hai người đối thoại.

"Video gì?" Người nọ lạnh giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chỉ có tôi mới được bắt nạt

Giờ nghỉ trưa, có người đi ăn, có người về ký túc xá, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Du, Bạch Mộ Vũ cùng vài sinh viên nữa.

Bởi vì Bạch Mộ Vũ trước nay đối với Thẩm Du đều rất chán ghét, mỗi lần chủ động nói chuyện nhất định chỉ có gây sự, cho nên Thẩm Du đã dưỡng thành thói quen, chỉ cần Bạch Mộ Vũ tới gần, cô lập tức liền tiến vào trạng thái phòng ngự.

Lúc này không khí trong phòng cũng là chạm vào sẽ phát nổ ngay.

"Video gì?"

Thỉnh thoảng xuất hiện giọng nam thanh lãnh làm cho nữ sinh xung quanh đồng thời bị dọa, sôi nổi xoay người nhìn xem, phát hiện người tới đúng là soái ca buổi sáng vừa đưa Thẩm Du đi học!

Thẩm Tiêu một tay cầm túi, áo khoác còn vắt trên cổ tay, tay khác kẹp lấy điều thuốc đã hút hết một nửa. Khi nói chuyện lại nghiêng đầu rất nhẹ, đáng vẻ lười nhác.

Thấy mọi người đều quay lại nhìn, Thẩm Tiêu cũng không chớp mắt, đem thuốc lá trực tiếp dụi vào lòng bàn tay diệt tắt, sau đó vò thành một đoàn, ném vào sọt rác ở gần cửa.

"Video gì?"

Hắn vô cùng nhẫn nại mà lặp lại một lần, ánh mắt xẹt qua đám đông, cuối cùng dừng lại trên người Thẩm Du.

Thẩm Du sắc mặt trắng bệch, theo bản năng mà giấu đi động của Bạch Mộ Vũ ra phía sau, sợ Thẩm Tiêu nhìn thấy. Cô tưởng rằng Thẩm Tiêu hẳn phải chờ tới buổi chiều tan học mới tới đón mình, không nghĩ giữa trưa đã có mặt, lại còn vờ khéo xuất hiện ngay lúc này!

Dạ tiệc hôm đó Thẩm Tiêu chỉ nhìn thấy cô mặc váy múa, ngày hôm sau liền hạ lệnh giam lỏng, hiện tại nếu hắn biết được video còn phát lên trên mạng rồi, kia có khi nào bắt cô lại nhốt cả đời?

Ý niệm này vừa xuất hiện, Thẩm Du liền rất nhanh đem đi động giấu đi.

Nhưng Thẩm Tiêu đâu phải là dễ lừa, hắn vừa rồi tiến vào đã thấy được bọn họ đang cầm điện thoại nói chuyện, lúc này Thẩm Du còn làm trò xiếc vật muốn đem giấu đi, không cần đoán cũng biết, vấn đề khẳng định nằm ở trong cái đi động kia thôi!

Vì thế hắn thu hồi tư thái biếng nhác, đem áo khoác tùy tay ném lên trên bàn, cũng không đợi bọn họ trả lời, trực tiếp tiến lên mà ra lệnh "Đưa đây."

Thẩm Du ngồi trên ghế, vốn dĩ muốn đem đi động giấu sau lưng, nhìn đến tình hình này, chỉ có thể cực lực mà ôm điện thoại vào trong ngực, hấp hối giãy giụa "Không đưa!"

Bạch Mộ Vũ sau khi nhìn thấy Thẩm Tiêu xuất hiện đã hoàn toàn phát hoảng, à chỉ biết chị gái mình cùng người nam nhân này có quan hệ, nhưng cụ thể là đến bước nào thì cũng không rõ lắm. Tối hôm ở hội trường chỉ vội vàng thoáng nhìn, cũng không có quan sát cẩn thận, sáng hôm nay Thẩm Tiêu tiến vào lớp à cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng.

Hiện giờ người liền đứng ngay trước mặt, khoảng cách chỉ có vài bước, Bạch Mộ Vũ rốt cuộc có thể rõ ràng mà nhìn thấy bộ dáng của đối phương, nội tâm không khỏi nho nhỏ dao động. Anh trai của Thẩm Du tại sao lại soái như vậy? Hai anh em đứng là một chút cũng không giống nhau!

Nhìn hắn vẻ mặt nghiêm khắc mà bức Thẩm Du giao đi động ra, Bạch Mộ Vũ liền muốn xem kịch hay, bèn nói chêm vào "Đây là đi động của tôi, cậu giấu cái gì?"

Thẩm Tiêu quay đầu liếc Bạch Mộ Vũ một cái, ánh mắt mang theo băng tuyết, đột ngột đem Bạch Mộ Vũ đông cứng đi rồi, quên luôn chính mình kế tiếp muốn nói gì.

Thẩm Tiêu trừng xong lại nhìn về phía Thẩm Du, dưới ánh mắt đầy uy áp của Thẩm Tiêu, cuối cùng cô cũng từ bỏ chống cự, chủ động đưa đi động ra, nhỏ giọng "Em cũng không biết là ai đáng lên."

Thẩm Tiêu cầm lấy, click mở, theo tiếng trống ký quái vang lên, cô gái bên trong mặc một chiếc váy thanh lạnh lãnh diêm, bắt đầu ở trên sân khấu vặn eo bãi mông, dải lụa trên tay bay lượn khắp nơi, thật sự không khác gì thiên tiên giáng thế.

Hắn nhấp môi, nhú chặt mày, nghiêm túc mà xem xong toàn bộ, sau đó lại mở ra khu bình luận bên dưới.

Một bầu không khí nhốn nháo xao động ập vào trước mặt.

"A a a...tiền từ từ đâu tới? Ta muốn ta muốn, cầu toạ đi!"

"Thân mình như rắn nước, dẻo chết mị!"

"Cứu mạng cứu mạng, replay suốt không thoát ra được!"

"Lão nạp bấm tay tính toán, đây đúng là phi tiền từ trong Đôn Hoàng bích hoạ bay ra tới."

"A a a, tôi muốn đi trộm người."

"Lầu trên có đi trộm người nhớ gọi tôi!"

"Gọi mị nữa..."

"Tổ đội đi!"

"Tổ chức đoàn thể đi trộm người a a a..."

Thẩm Tiêu kinh ngạc, hung tợn mà tắt video đi, ánh mắt không ngừng trở nên lạnh lẽo. Vào lúc này, cả người hắn đều sắp biến thành tảng băng.

"Đây là ai làm?" Thẩm Tiêu ghé mắt nhìn những người khác.

Bị nhìn chòng chọc như vậy, ai cũng rụt rụt ra phía sau, lắc đầu nguầy nguậy "Không...Không biết."

Cuối cùng, Thẩm Tiêu hướng về phía Bạch Mộ Vũ "Di động của ai, người đó tới đây nói."

Bạch Mộ Vũ bị tầm mắt hắn gắt gao chế trụ, cảm giác giống như thái sơn áp đỉnh, đầu đều nâng lên không nổi. Trong lúc nhất thời lại cảm thấy không phục, người này rõ ràng là bạn trai của Bạch Mộ Tinh, vì cái gì lại đối với à hung hăng như vậy? Chắc chắn về sau phải đi cáo trạng với Bạch Mộ Tinh một phen!

Nhưng dù sao sau một hồi giằng co, Bạch Mộ Vũ vẫn phải khuất phục dưới khí tràng quả mức cường đại của Thẩm Tiêu.

"Em cũng không biết, chỉ là vô tình được người khác nhìn thấy rồi kể lại."

Thẩm Tiêu neho mắt nghĩ nghĩ, lại hỏi "Video này, còn đang ở nơi nào nữa?"

Bạch Mộ Vũ thành thật trả lời "Trên diễn đàn trường cũng có."

Thẩm Du.....

Vì cái gì chỉ có cô là không hay biết?

Cho tới bây giờ, biểu tình của Thẩm Tiêu còn tỉnh bình thường, cũng chưa nhìn thấy dấu hiệu tức giận hoặc phát bệnh.

Kỳ thật Thẩm Du không quan tâm chuyện video phát lên trên mạng, điều làm cô càng lo lắng chính là phản ứng của Thẩm Tiêu. Chỉ sợ ở đây không xảy ra việc gì, quay người về đến nhà hắn liền trở mặt. Người này một khi phát bệnh chính là phi thường không đáng tin cậy, vết thương trên chân cô còn đang đau đây này!

Thẩm Tiêu nghe Bạch Mộ Vũ nói xong, gật gật đầu, một bên cầm đi động nhìn nhìn "Được rồi, việc này tôi sẽ xử lý, mặt khác còn có chuyện này muốn hỏi một chút."

Nguyên bản biểu tình lạnh lẽo lúc này đã hoà hoãn chút, thay vào đó là một khuôn mặt cười như không cười.

Thẩm Du nhìn thấy hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, lập tức ở trong lòng kinh hô: không xong, sắp phát bệnh rồi!

Quả nhiên, giây tiếp theo liền nghe Thẩm Tiêu dùng thanh âm trầm thấp chậm rãi hỏi "Vừa rồi trước khi tôi tiến vào, mấy người vây quanh em gái tôi như vậy, chính là chuẩn bị bắt nạt nó sao?"

Thẩm Du.....

Mọi người.....

Thẩm Tiêu đứng dựa vào cái bàn sau lưng Thẩm Du, một chân đạp lên ghế, một chân chấm đất, cười tủm tỉm mà nhìn Bạch Mộ Vũ.

"Trần thế vừa rồi xem ra là chuẩn bị ý đông hiệp yếu đúng không? Loại trò trẻ con này, anh đây lúc còn học tiểu học đều không thèm chơi."

Thẩm Tiêu nói xong liền tạm dừng một chút, vô hình tạo ra cảm giác áp bách, sau đó mới dần thu hồi ý cười.

"Có một chuyện các người cần phải rõ ràng, em gái của Thẩm Tiêu cũng chỉ mình tôi có thể bắt nạt, hiểu không? Về sau nếu còn ai khác dám đến trêu chọc nữa..."

Nói tới đây, di động đang cầm trong tay đột nhiên bị ném vụt đi, hướng mặt đất đập "bang" một tiếng.

Chiếc điện thoại thời thượng cứ vậy mà tan nát, tiếng vang kia giống như một đạo sấm sét, đem toàn bộ người có mặt ở đây dọa đến run bần bật.

Thẩm Tiêu nhú mày, tà khí cười cười "Kết cục cũng sẽ giống như cái điện thoại này."

Thẩm Du.....

Mọi người!!!!

Thẩm Tiêu đứng thẳng dậy, cầm áo khoác lên ném cho Thẩm Du.

"Đi ăn cơm."

Thẩm Du bị màn nói chuyện vừa rồi chấn đến choáng váng, thở cũng không dám thở. Vừa thấy hắn ném áo lại đây, không nói hai lời liền giơ tay bắt lấy, sau đó cầm balo lên, ngồi thẳng thân mình, ngoan ngoan chờ hắn tới ôm.

Thẩm Tiêu nhìn thấy bộ dáng túng quẫn của Thẩm Du, ghét bỏ mà xuy một tiếng, nhưng vẫn cong lưng thoải mái đem cô bế gọn. Chờ sau khi đứng thẳng lại xốc Thẩm Du lên cao một chút, sau đó mới xoay người đạp lên di động đã vỡ choang trên sàn, kiêu ngạo mà rời đi. Lưu lại một đám người vô cùng yên tĩnh cùng hoảng sợ.

Chờ đến khi ngồi vào trong xe, Thẩm Du mới hoàn hồn.

"Anh, tự dưng sao lại đến đây?"

Thẩm Tiêu ngồi vào ghế lái, cũng không vội khởi động xe mà là dựa người ra phía sau, khoanh tay nhìn cô. Không nói lời nào, chỉ nhìn như vậy.

Thẩm Du bị xem đến phát hoảng, đầu cứ cúi thấp dần.

Bộ dáng này vô tình lại chọc cho Thẩm Tiêu một trận buồn bực, hắn duỗi tay tát nhẹ lên đầu Thẩm Du, lực đạo tuy không lớn nhưng cũng "bụp" một tiếng, rất là vang dội.

Thẩm Du bị đau, khuôn mặt nhăn thành một đoàn, vừa lấy tay xoa xoa vừa rất không phục mà hỏi "Làm cái gì đánh em?!"

Thẩm Tiêu trừng mắt "Đánh thì sao, em nói thử xem, trước giờ có phải luôn bị bọn chúng khi dễ hay không?"

Thẩm Du dừng lại động tác, mắt đảo một vòng, sau đó áp ứng trả lời "Đều...đều là chuyện đã qua rồi."

Trước khi có tới đây, nguyên chủ xác thật vẫn luôn bị ức hiếp, nhưng sau khi cô xuất hiện rồi, biết phản kháng, ngược lại ai làm ai khổ còn chưa biết đâu.

Chỉ là Thẩm Du có điểm nghi không ra, trong lớp người nhiều như vậy, vì cái gì Bạch Mộ Vũ cố tình chỉ nhắm vào cô? Chẳng lẽ trước đó nữa, à cùng nguyên chủ thật sự có xích mích?

Thẩm Tiêu nhú chặt mày, xoay đầu lấy ra di động của chính mình, gọi điện cho trợ lý Đỗ.

"Lát nữa tôi phát cho cậu đoạn video, cậu đem tất cả những tài khoản chia sẻ lên xóa hết đi, còn có trên diễn đàn Học Viện Điện Ảnh, điều tra xem là do ai phát, rốt cuộc có chủ ý gì. Mẹ nó, một đám tở tượng tổ đội đến trộm người ngay dưới mí mắt của ông, tìm chết!"

Thẩm Tiêu nói một hơi, cũng mặc kệ trợ lý Đỗ bên kia có hiểu hay là không, liền trực tiếp cắt đứt cuộc gọi. Sau đó lại đem điện thoại ném cho Thẩm Du.

"Tìm cái video đó gửi cho Đỗ Huy đi." Ra lệnh xong liền khởi động xe.

Thẩm Du tiếp lấy di động, nhanh chóng thao tác một hồi, cũng không dám ngó đồng ngó tây xem xét đồ vật khác bên trong liền đem trả điện thoại trở về.

Thẩm Tiêu cũng không cầm lấy, trực tiếp đem xe lái ra khỏi trường học.

Thẩm Du trong lòng thở dài, anh trai xa tính bệnh này mắc chứng khổng chế có phải hơi quá rồi không? Chỉ có một cái video thôi cũng không muốn người khác nhìn đến, kia về sau tốt nghiệp rồi, sự nghiệp biểu diễn của cô biết làm sao bây giờ? Thật sự sẽ không cho cô theo đuổi ngành này sao? Nhưng Thẩm Du thích múa, cũng thích diễn, nghĩ đến sau này tất cả đều không thể làm, cảm thấy thật tuyệt vọng!

Xe chạy không bao xa, di động của Thẩm Tiêu trong tay bỗng nhiên sáng lên, Thẩm Du nhìn thoáng qua, nói "Anh, Bạch Mộ Tinh gửi tin nhắn đến."

Thẩm Tiêu bẻ tay lái "Đọc lên xem."

Thẩm Du e hèm một chút, bắt đầu đọc.

Thẩm Du trong lòng phát run, phía trước Bạch Mộ Tinh hình như còn kêu Thẩm Tiêu là Thẩm tổng, hiện tại đã đổi giọng gọi tên?

Lại còn Tiểu, buồn nôn!

Thẩm Tiêu cũng chỉ im lặng cho qua, không có ý tứ kêu cô trả lời lại.

Thẩm Du nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định cùng Thẩm Tiêu thẳng thắn một lần "Anh, cái người vừa rồi anh đập hư di động chính là em gái của Bạch Mộ Tinh."

Thẩm Tiêu nghe xong, mày không tự giác mà nhú lại.

Giữa trưa, hai người đi nhà hàng Nhật, nhưng vết thương trên chân Thẩm Du còn chưa lành, rất nhiều món Thẩm Tiêu đều không cho cô ăn.

Thẩm Du cảm thấy, Thẩm Tiêu chính là đang đổi một cái biện pháp tới tra tấn mình.

Lúc đang dùng bữa, Thẩm Du ngoài ý muốn thu được một tin nhắn do Viên Duyệt gửi tới, hỏi có thể hẹn cô cuối tuần gặp mặt hay không, có chuyện rất trọng yếu cần phải thương lượng.

Thẩm Du nhú mày, trả lời lại.

<Được>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ý đồ

Sự việc xảy ra xác thật làm Thẩm Tiêu nổi giận.

Vào ngày hần ra lệnh cho trợ lý Đỗ đi tra, toàn bộ video trên các phương tiện truyền thông đều bị xoá hết, đương nhiên, ai đã download rồi thì không quản được.

Đến nỗi trên diễn đàn trường, trợ lý Đỗ chỉ dùng biện pháp rất vắn vỏi: đăng nhập tài khoản của Thẩm Du sau đó trực tiếp liên hệ với quản trị viên. Thực mau cũng xóa đến không còn một mảnh.

Thẩm Du cho rằng vụ việc lần này, Thẩm Tiêu về nhà khả năng lại phát bệnh với mình.

Thế nhưng không có, Thẩm Tiêu vậy mà lại dễ dàng buông tha cho cô.

Thẩm Du nghĩ đến đủ loại khả năng, cuối cùng đem toàn bộ công lao quy về cái chân đau của mình. Thẩm Tiêu hẳn là nể tình cô đang bị thương cho nên mới tha cho một mạng.

Sau đó, hai người ở chung cũng là gió êm sóng lặng, an ổn không xảy ra việc gì.

Bất quá Thẩm Du trong lòng vẫn còn canh cánh việc Bạch Mộ Tinh hẹn Thẩm Tiêu đi ăn.

Bạch Mộ Tinh nữ nhân này đúng là một khi nhắm trúng liền cắn chặt không buông! Thẩm Tiêu rõ ràng đối xử không mặn không nhạt như vậy mà ả cũng có thể kiên trì, bạch liên hoa không phải đều là tìm làm băng pha là mới phải sao?

Ban ngày ở trong xe nhìn thấy Bạch Mộ Tinh nhấn tin hẹn Thẩm Tiêu đêm mai cùng nhau ăn cơm, Thẩm Du liền rất đề ý. Rốt cuộc đối phương chính là đầu sỏ kéo hần rớt vào hố sâu, là địch nhân số một của cô trong kế hoạch giúp Thẩm Tiêu thay đổi vận mệnh.

Hần lúc ấy không đồng ý cũng chưa cự tuyệt, cho nên Thẩm Du không biết sau đó có liên hệ lại với Bạch Mộ Tinh hay không.

Thẩm Du tò mò đến cồn cào ruột gan.

Thẩm Tiêu không đáp ứng là tốt nhất, nếu lỡ đồng ý rồi, cô hẳn phải nghĩ ra chút kế sách gì đi ngăn cản mới được.

Bữa tối qua đi, Thẩm Du ngoan ngoãn ngồi trên sofa chờ chú Lý giúp cô thay băng gạc. Chú Lý tuy rằng đã là lão nhân 60 tuổi, nhưng năng lực tay chân lại phi thường cao, cảm giác trong nhà việc gì cũng chỉ cần một mình chú Lý là có thể hoàn tất.

Cũng không biết trước kia trải qua việc gì, vì cái gì chú Lý lại một thân một mình tận tụy tại Thẩm gia nhiều năm như vậy.

Thấy chú Lý cầm hòm thuốc lại đây, Thẩm Du nhỏ giọng hỏi "Đêm nay anh cháu không kêu chú rửa trái cây gì sao?"

Hôm nay cơm nước xong Thẩm Tiêu liền trực tiếp lên lầu, một lời cũng chưa thêm nói. Thẩm Du cảm thấy hần hần còn đang tức giận, chỉ là ngại cô hiện tại nửa người tàn tật, khi dễ không được cho nên dứt khoát ngó lơ.

Thẩm Du bỗng nhiên cảm giác hiện tại chính mình hình như rất hiểu Thẩm Tiêu.

Chú Lý đem cái ghế nhỏ ngồi xuống đối diện, đem chân cô gác lên bàn trà, sau đó lại mang kính viễn thị vào rồi mới bắt đầu động thủ, chậm rì rì mà lên tiếng "Không bị tiền sinh lẫn lộn còn không phải quá tốt sao?"

Thẩm Du hí mắt cười "Chính là cảm thấy hôm nay có điểm khác thường nha."

Chú Lý cũng cười trộm "Hôm qua tiền sinh bị dọa như vậy, trong thời gian ngắn có lẽ cũng không dám bắt nạt tiểu thư."

"Chú Lý, lát nữa chú rửa ít hoa quả đi, cháu đem lên cho anh ấy."

Chú Lý trừng mắt, không quá tán đồng "Lại còn vội vàng chạy đi để người ta khi dễ!"

"Không phải chú nói gần nhất anh cháu không dám bắt nạt cháu sao?"

"Đứa nhỏ này, lá gan càng lúc càng lớn." Chú Lý cười, lắc đầu. "Miếng vết thương cũng không quá nghiêm trọng, một hai ngày nữa liền không cần bó lại, dán cái băng dính là được. Thông thoáng mới mau lành."

Thẩm Du nghe xong liền tức tắc đầu "Không được không được, ít nhất phải băng bó thêm mấy ngày!"

Chú Lý khó hiểu "Băng bó đến nghiện rồi à?"

Thẩm Du ra vẻ thần bí, nghịch ngợm mà cười "Tóm lại chính là hữu dụng, chú bó dày một chút càng tốt."

Chú Lý thất thần, động tác trên tay tạm dừng vài giây, có chút cảm khái.

"Tiểu thư, trước kia chú luôn nghĩ, ngày nào đó nếu cháu có thể thoải mái mà cười, thoải mái mà khóc thì tốt quá, hiện tại nhìn thấy như vậy, chú thật sự rất vui. Tiểu thư rốt cuộc học được cách không làm khó chính mình."

Thẩm Du bị nói đến xấu hổ, nghĩ thầm, cái người "tiểu thư" kia của chú đã biến mất rồi, hiện tại trước mắt chính là người khác a!

Chú Lý cảm khái xong lại bắt đầu chăm chú xử lý miếng vết thương.

"Đừng rồi, tiểu thư tắm rửa làm sao bây giờ? Vết thương này không chạm nước được."

"Cháu ngâm người trong bồn tắm, chân giờ lên thì tốt rồi."

Chú Lý cảm thấy động tác này độ khó quá cao "Nhớ lấy cái túi bao lại."

Xử lý xong xuôi, chú Lý đứng dậy đi vào phòng bếp, qua một hồi liền ôm ra nửa quả bưởi.

"Tiền sinh thích ăn cái này."

Thẩm Du gật gật đầu, cũng không đề ý chú Lý lấy cái gì, cô chỉ là muốn có cái cơ để đi gõ cửa mà thôi.

Chú Lý đỡ cô đi đến lầu hai rồi mới để Thẩm Du lộ cô đi tìm Thẩm Tiêu. Cửa phòng ngủ khép hờ, bên trong đen ngòm, nhưng ở thư phòng cạnh bên lại có ánh sáng hắt ra tới.

Thẩm Du ôm nửa quả bưởi, cẩn thận mà nhảy đến trước thư phòng, hít thật sâu sau đó gõ cửa.

"Vào đi." Thẩm Tiêu ở bên trong ngắn gọn lên tiếng.

Đẩy cửa ra, Thẩm Du trước tiên ngắm nhìn một chút, thư phòng không gian rất lớn, ba mặt tường đều là kệ sách, một mặt có cửa sổ, bàn làm việc đặt ngay bên cạnh, ở trên bày đầy văn phòng tứ bảo cổ xưa.

Giữa thư phòng đặt một bộ sô-pha, Thẩm Tiêu lúc này đang tựa người lên đó nằm đọc sách. Thấy Thẩm Du tiến vào, hắn không khỏi nhú mày.

"Nhảy đến vui vẻ như vậy, là định về sau vẫn dùng phương thức này để đi đường hay sao?"

Thẩm Du giật giật khoe môi.

"Em đem hoa quả lên đây, buổi hôm nay vừa mong lại chua chua ngọt ngọt, ngon lắm!"

Thẩm Tiêu đem sách ném sang một bên, lười nhác vươn vai ngồi thẳng dậy, sau đó duỗi tay nhận lấy quả bưởi, lột ra bỏ vào trong miệng nếm nếm.

"Cũng tạm."

Sau đó Thẩm Tiêu quay lại nói với Thẩm Du.

"Ngồi xuống đi, dứt cho ăn."

"....."

Người nam nhân này tại sao đối với chuyện dứt thức ăn lại có chấp niệm quá sâu như vậy?

Nhưng nói gì thì nói, nghĩ đến mục đích mình tiến vào đây, Thẩm Du liền rất nghe lời mà ngồi xuống bên cạnh.

Thẩm Tiêu lấy nửa quả bưởi tách thành vài miếng, sau đó đem lớp vỏ mỏng bên ngoài bóc đi, cuối cùng lộ ra thịt quả bên trong. Xem động tác thuần thục kia liền biết hắn bình thường chắc chắn hay ăn cái này.

Thẩm Du chờ nửa ngày, thấy Thẩm Tiêu lột xong liền muốn duỗi tay cầm lấy. Kết quả hắn không cho, một hai bắt cô phải nâng cằm há miệng thì mới chịu đem bưởi nhét vào. Bởi vì nhồi một lúc quá nhiều, hai bên má Thẩm Du hoàn toàn dộn lên, cô nhai đến đâu hai cục tròn vo lại phình phình đến đó, càng nhìn giống hamster.

Thẩm Tiêu nhìn không được "phốc" cười ra tiếng, cảm giác sinh hoạt hàng ngày tràn ngập lạc thú.

Thẩm Du rất muốn trợn trắng mắt, nhưng cuối cùng nhìn xuống, vừa ăn bưởi vừa tiếng được tiếng mắt mà hỏi "Ngày mai anh phải đi hẹn hò với Bạch Mộ Tinh sao?"

Thẩm Tiêu lột ra một khối bỏ vào miệng mình, nhai nhai "Liên quan gì đến em đâu?"

Thẩm Du dẫu môi "Hỏi một chút cũng không được?"

Thẩm Tiêu nhượng mảy "Được, nhưng anh không thích trả lời."

"Ai nha, nói một chút cũng có làm sao, anh thích Bạch Mộ Tinh thật ư? Minh tinh nổi tiếng nhiều như vậy, đâu chỉ riêng gì Bạch Mộ Tinh."

Thẩm Tiêu nghiêng đầu, tiếp tục lột bưởi dứt cho cô "Em không thích cô ta?"

Thẩm Du chớp chớp mắt, mượn cớ mà phân trần "Em gái của chị ta lúc nào cũng ức hiếp em, em đương nhiên không thích."

"Nói ra còn không xấu hổ sao, chưa thấy qua ai ngu xuẩn như vậy, không biết bắt nạt ngược lại?"

Nghĩ nghĩ, Thẩm Tiêu nói tiếp "Không biết cũng thôi, còn không đi tìm cứu binh?"

Thẩm Du che miệng cười trộm "Ồ, đã biết."

Cảm giác dè dặt càng nói càng xa, Thẩm Du nhất quyết cắn chặt không buông "Cho nên, anh vẫn muốn đi ăn tối với Bạch Mộ Tinh sao?"

Thẩm Tiêu nhượng mảy, bày ra vẻ phong lưu công tử "Có mỹ nữ bồi ăn cơm, rất không tồi."

"Anh thích cái dạng mỹ nữ gì mà không có? Một hai phải là chị ta làm gì?"

Thẩm Tiêu trừng mắt, lười tiếp tục cùng cô nói chuyện.

Thẩm Du đoán rằng hắn khả năng đã cùng Bạch Mộ Tinh hẹn hò đầu đó xong xuôi cho nên mới có thái độ như vậy, trong lòng sốt ruột, ngắm lại chỉ có thể thay đổi sách lược, vì thế bỗng nhiên nũng nịu "Anh~~~~"

Thẩm Tiêu mí mắt giật giật "Lên con điên gì vậy?"

"....."

Thường xuyên lên con điên không phải là chính hắn sao?

Tuy rằng bị ghét bỏ, Thẩm Du vẫn căng da đầu tiếp tục "Em cũng muốn đi ăn."

Thẩm Tiêu bỏ quả bưởi trên tay xuống, lại rút khăn giấy ra lau lau, kì quái mà hỏi "Người ta đi hẹn hò, em theo làm gì?"

Thẩm Du nghĩ thầm, còn hẹn hò cái gì, lại tiếp tục như vậy mạng nhỏ của mi đều không còn có biết không! Trên mặt ngược lại cười đến sáng lạn, ngây thơ mà trả lời "Anh với bạn gái đi ra ngoài, khẳng định là ăn rất ngon, em cũng muốn ăn!"

Thẩm Tiêu híp mắt "Dựa vào cái gì em muốn thì anh phải mang em đi?"

Thẩm Du.....

"Chẳng lẽ người ta không phải là em gái của anh sao? Anh em thì phải thương nhau mà sống chứ?"

"Xin lỗi, mi chỉ là từ đồng rác nhặt về."

"....."

Người này tại sao chạy mẫn đều không ăn a! Chán ghét muốn chết! Cô lúc này mới chuẩn bị bắt đầu kế hoạch phá đám mà đã đụng phải cái đinh lớn như vậy, về sau biết làm thế nào?

Thẩm Du không khỏi oán giận mà nói "Sao anh lại như vậy, em là người đang mang thương tích, không thể nhường nhịn em một chút sao?"

Thẩm Tiêu nhướn mày, cười nói "Có thể, nhưng trước tiên phải lấy lòng anh đã. Thấy vui về liền mang em đi."

Lấy lòng một tên xà tinh bệnh, cảm giác còn khó hơn lên trời!

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du khó xử mà hỏi "Nếu không, em biểu diễn múa một chân cho anh xem?"

Thẩm Tiêu vừa nghe, nhất thời nổi lên hứng thú "Vây nhảy thử xem, nhảy tốt liền được mang đi ăn ngon."

Thẩm Du trước mắt sáng ngời, búng tay một cái "Một lời đã định!"

Nói xong liền kích động đứng lên, chuẩn bị đại triển quyền cước một phen.

Thẩm Tiêu giương mắt nhìn cô, hoài nghi "Được không vậy?"

"Chống mắt lên mà nhìn!"

Thẩm Du cầm lấy di động tìm cho mình một đoạn nhạc vui tươi, sau đó nhảy lộc cộc đến bàn trà, nhún người một cái "Mời quý ngài thưởng thức điệu múa: người máy cụt chân."

Tiết tấu vang lên, Thẩm Du liền dựa theo âm nhạc bắt đầu vận vẹo, động tác thập phần cứng đờ, thoát nhìn thật sự rất giống một con robot bị hư.

Thẩm Tiêu dựa cả người vào sô-pha, rút ra điều thuốc ngậm trên môi, cũng không châm lửa, ánh mắt nhìn Thẩm Du phá lệ chuyên chú, thỉnh thoảng còn ần ần lộ ra ý cười, khoe miệng cũng hơi hơi câu lên.

Âm nhạc dần tiến vào cao trào, Thẩm Du lại nhảy lại nhảy, một đến mờ hơi đã là đầy đầu, tới khi nốt nhạc cuối cùng kết thúc, cô trực tiếp ngã lên trên thảm thở hồng hộc. Thân thể này quả nhiên vẫn không phù hợp vận động cường độ cao a!

"Bóp bóp bóp"

Thẩm Tiêu cười vỗ tay, tâm tình sung sướng mà biểu dương "Không tồi không tồi."

Thẩm Du ngẩng đầu, hữu khí vô lực "Vây có thể mang em đi không?"

Thẩm Tiêu khoan khoái trả lời "Tuy rằng buổi tối ngày mai anh không có hẹn với Bạch Mộ Tinh, nhưng em muốn đi ăn ngon thì vẫn có thể."

"....."

Cho nên vừa rồi cô ra sức nhiều như vậy, tất cả đều là muối bỏ biển?

Hắn căn bản không có hẹn hò với Bạch Mộ Tinh!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thanh mai trúc mã

Bạch phu nhân phát hiện hai ngày nay con gái cưng luôn rầu rĩ không vui, làm chuyện gì cũng không có tinh thần, cả kem Haagen-Dazs yêu thích nhất cũng chỉ ăn hai ngụm liền thôi. Hỏi rằng phát sinh chuyện gì cũng là im như hũ nút, không hề hé răng.

Trong lòng bà lo lắng không thôi, liền nhân lúc con trai cả cùng con gái lớn về nhà ăn cơm, bèn đem việc này nói cho bọn họ nghe.

Mấy đứa trẻ đều là niềm kiêu ngạo của bà, con cả con thứ đã có sự nghiệp vững chắc, cũng chỉ mỗi Mộ Vũ là còn đang đi học, chuyện phải nhọc lòng tự nhiên nhiều.

Bạch Mộ Tinh ngồi trên sô-pha nghịch di động nghe bà lái nhài kể chuyện Bạch Mộ Vũ, vẻ mặt không kiên nhẫn mà nói "Nó bao lớn rồi, việc gì mẹ phải bận tâm như vậy."

Một bên con cả Bạch Mộ Thiên cũng nhủ mảy "Mộ Vũ chính là bị chiều hư, mẹ nhìn xem bây giờ trong nhà này ai nói được nó nữa?"

Bạch Mộ Thiên ở Lệ thị tập đoàn công tác nhiều năm, gần nhất rốt cuộc lên làm giám đốc thị trường, sự nghiệp xem như có chút thành tựu. Gia thất cũng đã có, nhưng quan hệ con dâu cùng mẹ chồng lại không tốt, cho nên phần lớn hợp hội gia đình cũng chỉ có một mình Bạch Mộ Thiên trở về.

Bạch phu nhân nhìn thấy hai người có thái độ như vậy, cũng không vui, xoay người đi vào phòng bếp.

Bạch Mộ Thiên nhìn sang Bạch Mộ Tinh, hỏi "Em cùng với Thẩm Tiêu lại là chuyện như thế nào?"

Bạch Mộ Vũ thu hồi di động, thay đổi tư thế, vuốt vuốt tóc trả lời "Không thể nào cả, em làm người đại diện sản phẩm cho Thẩm thị, thường xuyên qua lại nên quen biết thôi."

Bạch Mộ Thiên nhủ mảy, không quá tán đồng "Thẩm Tiêu ở trong thương giới thanh danh cũng không tốt, hành sự quý dị tính cách khó lường, làm người càng không chính phái, cùng hắn dây dưa không rõ chỉ hại chứ không có lợi."

Bạch Mộ Tinh lắc đầu "Làm gì đến nỗi như anh nói vậy, em cảm thấy anh ấy cũng khá tốt."

Bạch Mộ Thiên bĩu môi, biết chính mình có khuyên cũng vô dụng "Thẩm thị gần nhất hẳn là rất khó chịu, có một vụ làm ăn vốn dĩ đang nắm chắc, hiện tại lại thêm Tư Đồ gia cùng Lê thị xen vào cạnh tranh." Nói xong, Bạch Mộ Thiên cười cười lắc đầu, một bộ sắp có trò hay để xem.

Bạch Mộ Tinh nghe xong liền hỏi "Còn có việc này sao? Anh nói rõ ràng xem."

Lúc sau hai người vẫn luôn bàn luận về đề tài này, cho tới khi Bạch phu nhân gọi đi ăn cơm mới ngừng lại.

Bạch Mộ Vũ từ trong phòng ra tới, nhìn thấy Bạch Mộ Tinh liền khó chịu mà trừng trừng liếc mắt một cái.

Bạch Mộ Tinh bị trừng đến không thể hiểu được, tức giận hỏi "Lại giờ trò diễn không gì vậy?"

Bạch Mộ Vũ lạnh mặt làm lơ. Chờ cơm nước xong liền đứng đứng mà đi về phòng, để lại mọi người ai cũng mờ mịt khó hiểu.

Cuối cùng, Bạch Mộ Tinh bị Bạch phu nhân cương quyết đẩy vào phòng Bạch Mộ Vũ để làm nhiệm vụ an ủi an ủi em gái.

Không có người khác quấy rầy, Bạch Mộ Vũ lúc này mới đem chuyện bị Thẩm Tiêu hù dọa ở trường học nói ra.

"Hắn đúng là đồ điên, đến con gái cũng bắt nạt, còn làm trò trước mặt nhiều người đập nát di động của em!" Bạch Mộ Vũ từ nhỏ đã được nuông chiều, đâu chịu nổi loại sỉ nhục này, hai mắt đỏ hoe mà nói "Loại người này không đáng để chị cùng hắn kết giao."

Bạch Mộ Tinh trong lòng cười lạnh, tên xà tinh bệnh kia có thêm cùng à kết giao đâu, căn bản có hện hắn cũng không ra.

"Em làm gì mà bị anh ấy đập di động?"

Bạch Mộ Vũ ánh mắt trốn tránh, sau đó mới đem sự tình bắt nạt Thẩm Du trước đây kể đại khái một chút, cũng là vì chính à đuối lý cho nên sau khi bị Thẩm Tiêu đập bẻ điện thoại mới không dám nói với ai.

Bạch Mộ Tinh lẳng lặng nghe xong, cuối cùng lạnh mặt, ghét bỏ mà nói "Ngu ngốc, trước đó cũng thôi đi, về sau rõ ràng đã nói anh trai của nó chính là Thẩm Tiêu, còn đi tìm người ta sinh sự để làm gì?"

"Nhưng mà cục tức này em nuốt không trôi!" Bạch Mộ Vũ cố chấp cãi lại, từ nhỏ đến lớn à vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, ai ngờ được lại té ngã trước Thẩm Du.

"Chị không biết đó thôi, con nhỏ kia lúc trước trộm xem ảnh chụp của Tư Đồ Dật, lại còn cầm cái giữ bên người, quả thực quá tóm! Kia chính là thần tượng của em, nó căn bản không xứng làm fan của anh ấy!"

Bạch Mộ Vũ không thể tưởng tượng được "Chị tại như vậy? Liền nơi nơi chồn chồn nhăm vào người ta?"

"Như vậy còn chưa đủ ghê tởm sao?!"

Bạch Mộ Tinh cảm thấy em gái của mình thật quá vô lý "Đừng nói Tư Đồ Dật đã giải nghệ, kể cả vẫn là minh tinh đi nữa, được người ta hâm mộ không phải rất bình thường hay sao?"

"Nhưng Thẩm Du thì không được!"

"....."

Xem như bị Bạch Mộ Vũ đánh bại, Bạch Mộ Tinh liền nhẹ giọng mà khuyên "Chị không cần biết cả hai lúc trước có ân oán gì, về sau không được đi tìm người ta sinh sự nữa. Chị hiện tại chạy đi lấy lòng còn không kịp, em đừng có phá đám cho chị nhờ!"

Bạch Mộ Tinh nhìn thấy Bạch Mộ Vũ vẻ mặt buồn bực liền nói tiếp "Chị biết em uất ức, như vậy đi, lát nữa chị chuyển khoản cho vài vạn đi mua di động mới, còn thừa thì chọn thêm ít quần áo xinh đẹp có được không?"

Bạch Mộ Vũ vẫn nhăn nhó như cũ, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Sáng sớm thứ sáu, Thẩm Du rời giường liền cảm thấy nơi nào quái quái. Cô trùng to đôi mắt nhìn một vòng mới phát hiện búp bê SD trên tủ đầu giường thế nhưng thiếu mất hai con!

Một con mặc trang phục đôi Hán cùng một con mặc váy lol Gothic.

Từ lúc Thẩm Tiêu đem bọn nhỏ này đưa cho cô, Thẩm Du chính là càng chơi càng thích, còn chuẩn bị tự tay may váy cho chúng. Ngày thường búp bê đều được đặt lên giá, còn lại ba con không đủ chỗ nên Thẩm Du mới để bọn nhỏ ngồi trên tủ đầu giường.

Không ngờ sáng nay thức dậy, ba đã thiếu mất hai!

Thẩm Du lạnh lẽo xoay người xuống giường, phủ thêm áo khoác, cũng không rảnh mà lo chính mình đầu tóc còn bù xù, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Vội vàng đi đến cầu thang Thẩm Du mới nhớ ra chân mình còn đang băng bó, cho nên thả chậm bước chân, rề rà mà đi xuống.

Cô còn muốn ở trước mặt Thẩm Tiêu duy trì hình tượng thương bệnh binh nha!

Đến bên dưới, nhìn thấy Thẩm Tiêu đang cầm đồ chơi treu ghẹo husky, Thẩm Du vội vàng hỏi "Anh, anh có lấy búp bê của em không? Thiếu hai con rồi!"

Thẩm Tiêu giương mắt nhìn cô, sau đó chỉ chỉ vào ổ của Nhị Cầu Từ.

Thẩm Du nhìn theo hướng đó, nháy mắt nháy dựng lên, hai con búp bê cư nhiên bị tha vào ổ chó, không chỉ vậy, tóc tai quần áo đều đã bị xé tan hoang!

"A a a..." Thẩm Du chạy vội qua đi, bế bọn chúng lên kêu la thất thanh "Hu hu hu, con gái mệnh khổ của mẹ..."

Thẩm Tiêu đứng thẳng người dậy, khoanh tay, vẻ mặt dò xét "Vừa rồi chạy nhanh đấy."

Thẩm Du còn đang đau lòng con gái, nghe hắn nói xong nháy mắt cả người đóng băng.

Đệt, vừa rồi kích động quá, quên mất phái gia bộ bệnh tật. OOC* rồi!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Thẩm Tiêu bị lừa hai ngày, có thể hay không giết người tại chỗ?

Chóp chóp đôi mắt tròn xoe, Thẩm Du nháy mắt đổi cái biểu tình, vẻ mặt vui sướng mà reo lên "Anh, xem nè! Em chạy như vậy mà chân không đau! Chân em thế nhưng lành rồi!"

Thẩm Tiêu rất là ghét bỏ mà trừng cô.

Trông bộ dáng hắn cũng không giống như là sắp nổi giận, Thẩm Du vội vàng lái sang chuyện khác "Husky vì cái gì đi gặm búp bê của em? Đều bị nó chơi hỏng rồi!"

Thẩm Tiêu lại đem quả banh trên tay quăng ra ngoài, Nhị Cầu Từ liền sung sướng le lưỡi phẩy đuôi, chạy nhanh đi nhặt.

Kết quả không đợi Thẩm Tiêu đứng yên, ngốc cầu lại tung ta tung tăng mà ngậm banh trở về, thấy chủ nhân không để ý tới nó, nó liền làm nũng mà cọ tới cọ lui. Thẩm Tiêu bị cọ đến đầy mặt hắc tuyến, tức giận mà nói "Có lẽ là muốn vọ rồi."

Thẩm Du ôm búp bê trừng mắt "Anh đừng nói vậy, husky nó còn nhỏ!"

Thẩm Tiêu một chân hất văng Nhị Cầu Từ ra "Vậy khả năng là nó muốn có thanh mai trúc mã."

"....."

"Bằng không nó ngậm búp bê vào ổ làm gì? Chính là muốn có bạn." Thẩm Tiêu rất hợp lý hợp tình mà giảng giải.

Thẩm Du bị nghe được đến sừng sốt sừng sốt, cảm giác còn rất có lý, husky còn nhỏ, chơi một mình cũng sẽ cô đơn, nếu có bạn thì tốt rồi.

Nghĩ vậy, Thẩm Du cũng không oán trách nữa.

"Vậy thôi em để hai con búp bê ở đây chơi với nó."

Thẩm Tiêu lắc đầu, đi đến bên người cô, duỗi tay cầm lấy đầu tóc búp bê "Đưa nhỏ này để cho husky chơi chừng hai ngày cũng sẽ hư thôi, vô dụng."

"Vậy biết làm sao bây giờ?"

"Mua thêm một con cái về, không chỉ để chơi cùng, sau này lớn lên còn có thể sinh được chó con." Thẩm Tiêu vẻ mặt nghiêm túc, tỉ mỉ mà phân tích.

Thẩm Du lúc này đã đổi với lời nói của Thẩm Tiêu không chút nghi ngờ, vội vàng gật đầu "Chủ ý rất hay, như vậy husky vừa có thêm bạn, trong nhà cũng càng náo nhiệt."

Thẩm Tiêu khòe miệng mang cười gật gật đầu "Chính là như vậy, không sai."

Thẩm Du cũng thuộc phái hành động, vừa được sự đồng ý của Thẩm Tiêu cô liền vui vẻ mà đi tìm chú Lý, tính toán để cho chú Lý buổi chiều ra ngoài mua một chú chó cái về.

Nhưng Thẩm Du hưng phấn tìm gặp chú Lý, chú Lý lại khó xử mà nói "Chú hôm nay đã hẹn bạn cũ đi ra ngoài, không có thời gian đến cửa hàng thú nuôi, đợi mai đi, ngày mai thứ bảy chú chờ tiểu thư đi mua."

"Không được, ngày mai cháu cũng có hẹn rồi." Thẩm Du trả lời, lúc trước cô hẹn với Viên Duyệt chính là vào ngày mai.

Thẩm Tiêu ở bên cạnh ngồi nghe nửa ngày mới chậm rì rì mở miệng "Đề anh đi mua."

Thẩm Du kỳ quái liếc hần một cái, ngày thường người này đều lười biếng, hôm nay vì cái gì lại chủ động nhận việc đề làm?

"Thôi thôi, hôm nào đi mua cũng được, không cần phiền anh." Thẩm Du theo bản năng mà cự tuyệt.

Thẩm Tiêu cười khẽ, tâm tình rất tốt "Một chút cũng không phiền, quyết định vậy đi."

Sự tình liền như vậy bị hấn định đoạt rồi, nhưng Thẩm Du trong lòng luôn cảm thấy quái quái, không rõ Thẩm Tiêu vì sao đột nhiên nhiệt tình như vậy?

Lúc ra cửa đi học, cô vẫn không yên tâm mà quay lại dặn dò "Anh, nhất định phải mua con cái nhà, không thể mua con đực về đâu!"

Thẩm Tiêu không kiên nhẫn nhủu mày, mở cửa xe thúc giục "Cầu nhau đủ chưa, mau lên xe."

Từ sau khi chân Thẩm Du bị thương, Thẩm Tiêu vẫn kiên trì đón đưa hàng ngày, do đủ ngoài miệng lúc nào cũng chê cô phiền toái.

Husky thấy bọn họ sắp rời đi, hưng phấn mà ở trong sân nhảy nhảy đòi theo, liền bị chú Lý bắt lại.

Thẩm Du quay đầu nói với nó "Nhị Cầu Tử ở nhà ngoan ngoãn, buổi chiều liền đem thanh mai trúc mã về cho mày."

Trên đường, Thẩm Du bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, vội vàng dặn dò Thẩm Tiêu "Không chỉ phải mua con cái, còn không được mua chủng loại chó khác nữa nha. Bằng không husky sẽ khóc!"

Thẩm Tiêu nhủu mày "Biết rồi! Dong dài!"

Cả ngày hôm nay Thẩm Du đều cảm thất bất an, thật vất vả chờ đến tan học, cô chạy nhanh đi đến sân thể dục để gặp Thẩm Tiêu. Kết quả là trợ lý Đỗ tới đón.

"Thẩm tổng đi cửa hàng thú nuôi rồi, lệnh tôi tới đón tiểu thư."

Dọc theo đường đi, Thẩm Du không ngừng ảo tưởng về hình ảnh hai chú husky, thanh mai trúc mã, cùng nhau ở trong sân chơi đùa, chính là...

Chờ cô về đến nhà, nhìn thấy husky xác thật có thêm người bạn chơi cùng, nhưng đối phương thể nhưng lại là một con mèo!!!

Thẩm Tiêu đứng lý hợp tình mà giải thích "Em nói, con cái, không mua chủng loại chó khác. Đây, chính nó không sai."

"....."

Thật cmm muốn khóc.

Nhưng husky cái con ngốc cầu kia lúc này lại đang vui mừng hạnh phúc mà đuổi theo bạn mới, khắp phòng nhảy loạn, giống như đối với người bạn này cực kỳ hài lòng...

Ngốc cầu mày mau tỉnh lại, đây là một con mèo, mày cùng với nó tuyệt đối không thể tồn tại tình yêu a!

Có ông anh trai xà tính bệnh trong nhà, tâm hồn thật mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nói ra sự thật

Lúc trước Thẩm Du tiếp nhận kịch bản "Khi nào anh yêu em" đã nghiền ngẫm rất kĩ, cho nên nhân vật cùng cốt truyện xoay quanh Viên Duyệt đều tương đối hiểu biết, tự nhiên cũng đối với cô gái này sinh ra hảo cảm.

Hai lần gặp mặt trước đều thực vội vàng, tính cách bên ngoài của Viên Duyệt cũng khiến cho cô cảm thấy hơi lạ, vì vậy khi nhận được tin nhắn kia Thẩm Du liền đáp ứng rồi.

Chỗ hẹn là một nhà hàng Trung Quốc cao cấp, trang hoàng cổ kính, nhân viên đều mặc váy lụa, tóc vấn kiểu cổ cực kì tinh xảo. Nhưng kỳ thật hiện giờ có rất nhiều quán ăn đều làm theo cung cách này, nhìn nhiều cũng quen mắt.

Thẩm Du trước khi ra cửa đã bị Thẩm Tiêu bắt lại tra khảo một hồi, quả thật y như phạm nhân, bởi vì trước đó cô cũng chưa từng đơn độc hẹn ai ra ngoài bao giờ. Cuối cùng vẫn là chú Lý ra mặt xung phong đưa đón, Thẩm Tiêu mới miễn cưỡng gật đầu, cũng may bên công ty có việc đột xuất gọi đi cho nên hần mới tạm thời buông tha.

Xe ngừng dưới nhà hàng, chú Lý hỏi "Cần chú đưa đi lên không?"

Thẩm Du lắc đầu, cười nói "Bạn cháu cũng là con gái."

"Chú ở dưới lầu chờ cháu hay sao?"

Thẩm Du vẫn lắc đầu "Bọn cháu vừa ăn vừa nói chuyện, cũng không biết phải mất bao lâu, đến lúc đó tự cháu bắt xe về là được."

"Vậy chú đi trước, khi nào tiểu thư muốn về nhớ gọi điện một tiếng, chú tới đón." Chú Lý căn dặn không ngừng, y hệt như một người cha già.

Thẩm Du lúc này mới gật gật đầu "Dạ được."

Trên đường đi, Viên Duyệt đã gửi số phòng sang cho cô, Thẩm Du vừa vào liền để cho phục vụ dẫn đường.

Không biết vì cái gì cô luôn có loại dự cảm, đợi lát nữa gặp Viên Duyệt, hẳn là sẽ nghe được tin tức gì đó động trời.

Lúc đứng gõ cửa, Thẩm Du bình ổn cảm xúc, nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Viên Duyệt rất mau liền ra tới, ăn mặc thực nhẹ nhàng, quần jeans sơ mi trắng phối cùng một kiện áo khoác màu vàng nhạt, tóc vấn lên, thoát nhìn thực trẻ trung năng động.

Người có ngũ quan tinh xảo quả nhiên vẫn là tương đối hấp dẫn trông mắt, ít nhất ngay từ cái nhìn đầu tiên sẽ không khiến người ta chán ghét.

Viên Duyệt nhìn thấy Thẩm Du, lập tức lộ ra tươi cười sáng lạn, nhiệt tình mà đem cô kéo vào phòng "Mau mau ngồi vào, đồ ăn đã gọi sẵn rồi."

Thẩm Du nhượng mảy, nghĩ thẩm người này quả thực quá mức tự nhiên.

Cô nhìn lướt qua một bàn thức ăn, màu sắc hương vị thực phong phú, sáu mận hai canh, đã vượt qua khẩu phần cho hai người.

"Còn ai tới nữa sao?" Thẩm Du khó hiểu hỏi.

Viên Duyệt kể từ sau khi đem cô kéo vào vẫn luôn nắm lấy cổ tay không buông, hai người chiều cao không mấy chênh lệch, đứng chung một chỗ mắt to trùng mắt nhỏ. Rất không tự nhiên.

Thẩm Du xoay người tìm vị trí ngồi xuống, thuận tiện rút tay về.

Viên Duyệt ngay sau đó liền ba chân bốn cẳng chạy đến ngồi xuống bên cạnh, vẫn kiên nhẫn nhìn Thẩm Du chăm chăm "Không ai cả, chỉ có hai chúng ta thôi, tưởng tượng sắp gặp em chị liền rất kích động. Không tự chủ được mà gọi thêm vài món, nhìn xem, có phải đều là đồ ăn em thích hay không?"

Nghe Viên Duyệt nói vậy, Thẩm Du lúc này mới nhìn lại bàn ăn một lần, quả nhiên đều là món cô thích nhất.

Thẩm Du không khỏi nhăn mày, ngẩng đầu nhìn Viên Duyệt.

Viên Duyệt trông thấy Thẩm Du dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, ý cười càng thêm đậm, cũng không nói thêm gì mà chỉ duỗi tay đặt di động lên bàn, click mở màn hình, cho Thẩm Du xem một cái video.

Thẩm Du cúi đầu nhìn, chính là khúc Đôn Hoàng Tụng tối hôm đó cô múa ở dạ tiệc.

Video này không phải Thẩm Tiêu đã cho người xóa sạch rồi sao? Viên Duyệt thế nhưng còn giữ lại.

"Chị cho em xem cái này để làm gì?"

Viên Duyệt cũng không gấp gáp trả lời, chỉ hơi nheo đôi mắt như là đang nhớ lại điều gì, sau đó mới nhẹ nhàng mà đáp "Nhớ có một lần trời đổ mưa to, chị chạy đến hiện trường, muốn đi lên sân khấu biểu diễn. Bởi vì quá trơn trượt nên bị sái chân, đau đến chảy cả nước mắt nhưng chị vẫn cắn răng kiên trì, chờ sau khi mưa xong, mắt cá chân đã sưng như bánh bao. Điều nhảy lúc đó chính là Đôn Hoàng Tụng, là bài múa trước khi chị tiến vào giới giải trí thường xuyên biểu diễn."

Thẩm Du an tĩnh mà nghe, sắc mặt từ kinh ngạc chuyển sang khiếp sợ, cổ ngẩng đầu, khó có thể tin mà nhìn Viên Duyệt, trong mắt lập loè quang mang.

Viên Duyệt cúi đầu ấn vào màn hình, trong video, Thẩm Du lại tiếp tục nhảy. Mỗi cái xoay tròn, mỗi lần bung dải lụa đều có vẻ phá lệ thuần thực, như là đã múa qua trăm ngàn lần. Những động tác đó vốn dĩ đã khám sâu trong xương cốt.

Viên Duyệt có chút cảm khái "Tối đó vậy mà em lại bỏ qua màn diễn của chị, thật đáng tiếc, cũng may về sau lại thấy được video."

Thẩm Du một mặt cứng đờ, thẳng lẳng lẳng mà nhìn Viên Duyệt "Lần em sái chân đó chị cũng có mặt sao?"

Viên Duyệt thấy Thẩm Du vẫn gọi mình là chị vốn dĩ còn muốn cười một cái, nhưng nhất thời cảm xúc có điểm không chế không được, lỗ mũi đau xót, cả khuôn mặt liền trở nên thực vụn vụn. Hít hít vài cái, Viên Duyệt mới thông thả trả lời "Em lúc đó còn chạy khắp nơi tìm nước đá cho chị, quản lý Trần cứ luôn mắng em, nói em chăm sóc cho chị không tốt, như vậy sẽ chậm trễ rất nhiều công việc."

Nước mắt Thẩm Du lập tức rơi xuống, đôi môi run rẩy, chủ động duỗi tay nắm lấy đối phương, qua nửa ngày mới miễn cưỡng mở miệng "Hàn Hiểu Băng!"

Viên Duyệt điên cuồng mà gạt đầu, khóc nức nở nói "Du tỷ, là em."

Nhất thời, cảm xúc của cả hai đều phá lệ kích động, nhưng lại bởi vì quá kích động nên cứ ngồi yên cả buổi cũng chưa biết nói gì, chỉ có thể mặt đối mặt, ngây ngốc mà rót nước mát.

Thẩm Du tâm tình vừa khó chịu lại vừa cao hứng, lúc đó xảy ra tai nạn, thân là trợ lý của cô, Hàn Hiểu Băng vẫn còn ngồi cạnh bên hứng thú bưng bưng mà thảo luận kịch bản.

Từ sau khi Hàn Hiểu Băng được điều đến làm trợ lý cho cô, hai người vẫn luôn rất hợp nhau, hơn nữa cô bé này chính là ngọc bạch ngọc điển hình, cảm tình của cô dành cho Hàn Hiểu Băng vì vậy mà càng nhiều thêm.

Làm sao cũng không thể tưởng tượng được, một hồi tai nạn xảy ra thế nhưng có thể làm cho hai người xuyên vào cùng một quyển sách.

Thẩm Du cố gắng đè nén tâm tình mà hỏi "Có phải ba tháng trước lúc Viên Duyệt bị thương, em liền xuyên đến đây?"

Viên Duyệt gật gật đầu "Lúc ấy em tỉnh lại liền phát ngốc rồi, đừng nói khi đó, hiện tại em cũng không biết chính mình mỗi ngày đang làm gì, thực choáng váng."

Nói nói, Viên Duyệt lại thờ dãi "Tôi đó đang xem weibo thì vô tình bắt gặp video của chị, tuy rằng trang phục cùng âm nhạc không quá giống, nhưng trước kia em có nhìn thấy chị múa vài lần cho nên ấn tượng phi thường sâu sắc. Lúc đó đã muốn tìm chị rồi nhưng bị người đại diện ngăn lại, nói rằng quảng cáo vẫn chưa đóng xong thì không được đi."

Trông thấy vẻ mặt đăm đăm của Viên Duyệt, Thẩm Du nhìn không được mà mỉm cười, tuy rằng thay đổi thân xác nhưng tính cách quả thực trăm năm vẫn vậy.

Viên Duyệt bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt, kích động mà nói "Du tỷ, chị vì sao lại xuyên thành em gái vai ác vậy? Chẳng lẽ do có cùng tên sao? Nhưng vai ác kia trong tiểu thuyết viết đến rất dọa người, không khác gì kẻ điên! Hẳn bình thường có ức hiếp chị hay không? Hay là chị dọn ra ở với em đi, em hiện tại có nhà có tiền gửi ngân hàng, có thể nuôi chị."

Thẩm Du nghe Viên Duyệt nói xong, cảm thấy rất buồn cười "Hiện tại em còn lớn hơn chị mấy tuổi, kêu Du tỷ nghe kì cục lắm. Gọi tên là được rồi."

Viên Duyệt lắc đầu "Mấy năm trời gọi mãi thành quen rồi. Em thật sự vui lắm, về sau rốt cuộc đã có chị ở đây, sống như thế nào em đều nghe theo chị hết!"

Thẩm Du.....

"Quyển sách này em cũng có xem qua mà, vì cái gì lại mờ mịt như vậy? Dựa theo cốt truyện rồi làm là được."

Viên Duyệt lắc đầu "Em phát hiện sau khi xuyên đến đây, rất nhiều tình tiết so với nguyên tác đều không đúng, tên Tư Đồ Dật kia cũng hoàn toàn không như miêu tả, cái gì khiêm khiêm quân tử, phong độ nhẹ nhàng đều là gạt người, hẳn chính là tên sói hảo sắc, gặp mặt liền động tay động chân."

Nói tới đây, Viên Duyệt lại tiếp lời "Không đúng không đúng, em thế nào không quan trọng, quan trọng là chị. Chị hiện tại đang ở cùng đại vai ác nha, ngắm lại đều cảm thấy sồn tóc gáy! Chị có ổn không vậy?"

Thẩm Du thực có thể lý giải tâm tình của Viên Duyệt, mới đầu chính cô chịu đựng đủ loại lộn lộn của Thẩm Tiêu xác thực cũng rất thảm. Nhưng hơn ba tháng chung sống, sợ hãi ban đầu đã trở nên rất mừng rỡ, hiện tại thỉnh thoảng Thẩm Du còn dám cùng hắn tranh luận.

"Cái này một sớm một chiều không thể kể hết, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi, đồ ăn đều lạnh cả rồi."

Viên Duyệt lúc này mới buông tay ra, cầm lấy đĩa gấp đồ ăn cho Thẩm Du.

"Du tý, em bây giờ chính là rất có tiền nha, lát nữa cho chị xem số dư tài khoản, thật nhiều đồ vật trước kia em không dám mơ tưởng hiện tại đều mua được rồi! Trừ bỏ lúc diễn hay bị mắng ra, kỳ thật sống rất an nhàn. Lúc trước em còn nghĩ, mặc kệ cái gì cốt truyện, đi tìm một chỗ thanh tĩnh mua căn nhà, nhàn nhã tự tại mà sinh hoạt như vậy cũng khá tốt!"

Viên Duyệt đem đồ ăn gấp đầy cái đĩa trước mặt Thẩm Du, cười cười "Hiện tại em không rồi rảnh nữa, đi theo chị lần lộn là được rồi."

Thẩm Du vô ngữ, hào tâm mà nhắc nhở "Em hiện tại đã là minh tinh có chút tiếng, trong khi chị vẫn còn đi học, em đi theo chị lần lộn cái gì vậy?"

Viên Duyệt:.....

Thẩm Tiêu ngồi ở ghế tổng tài, hai chân bắt chéo, biểu tình hờ hững mà nhìn chăm chăm Đỗ Huy, di động trong tay không ngừng bị hấn phiền tới phiên lui.

"Cho nên cậu vô cùng sốt ruột mà đem tôi gọi tới, chính là để ký một cái vậy thôi?"

"....."

Ông chủ làm sao có thể trợn mắt mà đối trắng thay đen như vậy nha, kêu hấn tới rồi rằng là có hội nghị video cần phải họp, ký tên chỉ là thuận tiện mà thôi!

Thẩm Tiêu lại rất không kiên nhẫn mà hỏi "Còn có chuyện gì nói một lần cho xong, đừng có rặn từng chút như táo bón vậy!"

"....."

Cũng may Đỗ Huy đã quen nhìn thấy Thẩm Tiêu âm dương quái khí, vô cùng bình tĩnh đáp lại "Không việc gì nữa rồi, Thẩm tổng có muốn xuống dưới lầu dùng cơm hay không?"

Thẩm Tiêu nhìn giờ trên điện thoại, lười nhác vươn vai đứng lên "Không được, bây giờ tôi phải về nhà chơi với tiểu hài tử."

Trợ lý Đỗ không hiểu ra sao, rõ ràng trong nhà ông chủ chỉ có một đứa em gái, tiểu hài tử ở đâu ra, con riêng của Thẩm tổng???

Thẩm Tiêu cũng không để ý, vừa ngậm nga vừa đi ra ngoài. Bước được vài bước hấn bỗng dừng lại nhăn mày, lấy di động ra kiểm tra định vị, Thẩm Du giờ này cư nhiên còn ở bên ngoài lầu lỏng!

Thẩm Tiêu sắc mặt trầm xuống, thu hồi điện thoại, bước nhanh vào thang máy. Hấn phải đến đó đem người bắt trở về mới được, gấp ai mà lại đi lâu như vậy? Không phải nói chỉ hẹn bạn nữ ăn cơm thôi sao, không lẽ là lừa hấn, cùng tên yêu quái nào đó đi hẹn hò?

Tưởng tượng đến khả năng này, một trương soái khí mặt mày của Thẩm Tiêu lập tức liền dài ra, tự nhủ nếu là ai dám ngấp nghé em gái hấn, hấn liền giết chết kẻ đó!

Nói là làm, Thẩm Tiêu dựa theo định vị nhanh chóng lái xe đi qua. Chỗ này kỳ thực không khó tìm, là một nhà hàng hấn từng ghé đến vài lần, cũng coi như cái chỗ hẹn đứng đắn.

Thẩm Tiêu đem xe chạy vào bãi đỗ, mới đặt chân xuống, chiếc xe bên cạnh cũng có người vừa đi ra.

Hai nam nhân cao lớn đứng đối mặt nhau, tức khắc liền có cảm giác đối phương thực quen mắt.

"Thẩm tổng?" Người nọ mờ lời trước.

Thẩm Tiêu híp mắt đánh giá.

Sau đó nghe đối phương tươi cười tiếp lời "Tự giới thiệu một chút, tôi là Tư Đồ Dật."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đối chọi gay gắt

Tư Đồ Dật trước đó nổi danh trong giới giải trí, ngoại hình tự nhiên không thể bắt bẻ. Thân thể cao lớn, ngũ quan tuần lễng tràn đầy nam tính, hơn nữa lại có nam chủ quang hoàn, thoát nhìn chính là một thân chính khí.

Thẩm Tiêu thân là vai ác, ngoại hình so ra cũng không thua kém chút nào, thậm chí còn có phần nình hơn, ngay cả chiều cao cũng hơn Tư Đồ Dật 2cm. Nhưng lấy khí chất mà so sánh thì quả thực khác biệt vô cùng, người kia thân mang chính khí, đi đứng nghiêm trang, mà Thẩm Tiêu vừa bước xuống đất, đến đứng còn không chịu đứng cho đàng hoàng. Mông dựa vào thành xe, trong tay lác lư chìa khoá, một bộ phong trần biếng nhác, cũng mất công chú Lý hàng ngày đều chà rửa xe cho sạch sẽ, bằng không phủ đầy bụi bặm quả thực vô pháp nhìn thẳng.

Hai người cùng lần lộn trong thương giới, tuy rằng còn chưa chân chính giáp mặt bao giờ nhưng tối thiểu cũng từng nghe tên, rốt cuộc mỗi bên đều là công ty có ảnh hưởng lớn.

Tư Đồ Dật làm một minh tinh chuyển thành thương nhân, phía trước đã phải tìm hiểu tương đối nhiều, trong đó dĩ nhiên là có xem qua tư liệu của chủ các tập đoàn. Vì vậy lúc vừa nhìn thấy Thẩm Tiêu, thực mau liền nhận ra hấn.

Thẩm Tiêu tuy rằng là phú nhị đại nhưng hấn vẫn luôn không đi theo lối thường, trước nay đối với giới giải trí không có hứng thú, nói đúng hơn là, đối với ăn chơi đàng điếm không có hứng thú.

Trước khi nhận thức Bạch Mộ Tĩnh, Thẩm Tiêu chính xác chưa bao giờ chú ý đến nghệ sĩ này nọ, tự nhiên liền không biết Tư Đồ Dật đã từng nổi danh bao nhiêu.

Sở dĩ biết được Tư Đồ Dật cũng là vì lần này hai nhà cạnh tranh cùng một hạng mục, hấn mới để tâm tới.

Cho nên trong mắt Thẩm Tiêu, Tư Đồ Dật chính là đứng ở chiến tuyến đối nghịch.

Mà nếu đã thuộc thế lực đối địch, kia còn cần thiết giả mù sa mưa mà chào hỏi nhau sao? Đối với Tư Đồ Dật chủ động bắt chuyện, trong lòng Thẩm Tiêu chỉ có hai chữ để hình dung —— đối trá!

Thẩm Tiêu tự nhận bản thân không phải là người có thể đối trá.

"Tự giới thiệu một chút, tôi là Tư Đồ Dật."

Tư Đồ Dật thoát nhìn phong độ nhẹ nhàng, tươi cười đúng mực. Tự giới thiệu xong còn vốn định tiến lên cùng Thẩm Tiêu bắt tay một cái, coi như phép lịch sự tối thiểu. Ai ngờ người nào đó cơ bản không có khái niệm lịch sự là gì.

Chỉ thấy Thẩm Tiêu cau mày, về mặt nghi hoặc mà nói "Tư Đồ Dật? Không quen."

Tư Đồ Dật:.....

Thẩm Tiêu dấy mắt lãnh trào, cũng không để ý tới đối phương phản ứng ra sao, cầm lấy di động gọi điện cho Thẩm Du, chờ bên kia nhắc máy liền ngắn gọn hỏi "Đang ở đâu?"

Thẩm Du lúc này còn cùng Viên Duyệt trò chuyện, thỉnh thoảng nhận được điện thoại của Thẩm Tiêu, cả hai đều dọa nhảy dựng. Viên Duyệt ngồi bên cạnh là thờ ơ lạnh nhạt cũng không dám

Thẩm Du nhẹ giọng trả lời "Em còn đang đi ăn."

"Biết rồi, vị trí cụ thể?"

Thẩm Du dấy mắt hắc tuyến, lại không thể không nói "Lầu hai, phòng thực dụng."

Thẩm Tiêu lặp lại "Lầu hai, phòng thực dụng? Đã biết, chờ chút."

Nói xong liền cắt đứt điện thoại.

Bên cạnh Tư Đồ Dật cũng vừa tiếp được cuộc gọi, nghe xong đối phương nói liền lặp lại một lần "Lầu hai, phòng thực dụng? Chắc chắn không?"

Thẩm Tiêu vốn dĩ định khoá xe đi vào nhà ăn, lo lắng nghe được Tư Đồ Dật nói những lời này, hần đột nhiên dừng bước chân, quay đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra hung quang "Anh vừa mới nói cái gì?"

Tư Đồ Dật cũng nhận thấy được tình huống không thích hợp, hỏi ngược lại "Cậu muốn đến lầu hai, phòng thực dụng?"

Thẩm Tiêu nheo mắt, hung hăng liếc mắt một cái, sau đó xoay người đi vào trong. Tư Đồ Dật sắc mặt càng không đẹp để gì, tuy rằng nhanh chóng sai chân đuổi theo nhưng chung quy vẫn là chậm một bước.

Thẩm Du cúp điện thoại, sắc mặt ngưng trọng mà nhìn Viên Duyệt "Thẩm Tiêu tìm tới, hiện tại đang đi lên."

Viên Duyệt sợ tới mức xám ngoét mặt mày "Làm sao... làm sao bây giờ? Em có cần trốn đi không?"

Thẩm Du kỳ quái mà đảo mắt một vòng "Vì cái gì phải trốn?"

Viên Duyệt thề lười, xấu hổ trả lời "Không hiểu sao em cứ có cảm giác chúng ta sắp bị bắt gian?"

"....."

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du nghiêm túc nói "Hắn tới cũng tốt, chị giới thiệu cho hai người làm quen, về sau có một số việc khả năng còn phải nhờ em hỗ trợ mới được."

Viên Duyệt vội vàng vỗ ngực bảo đảm "Du tỷ yêu cầu em làm cái gì cứ việc mở miệng, đều nghe theo chị!"

Hai người vừa mới dứt lời, cửa phòng đã bị đẩy ra, Thẩm Tiêu mặt vô biểu tình mà đứng đó nhìn vào.

Thẩm Du ngoan ngoãn chạy nhanh ra gọi "Anh, mau mau vào đây."

Viên Duyệt xem như lần đầu tiên chân chính đối mặt đại vai ác, rụt rè đứng lên, cứng đờ mà lên tiếng "Chào... chào anh."

Thẩm Tiêu hừ nhẹ một tiếng, mắt sáng như đuốc, đem Viên Duyệt từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, sau khi xác định đối phương chỉ là một đứa con gái tay trái gà không chặt mới gật gật đầu, nhắc chân bước vào trong, sau đó thuận tay đem cửa đóng lại.

Kết quả cánh cửa bị người bên ngoài chặn lại, đóng không được.

Thẩm Tiêu nheo mắt, tay tăng thêm lực, "rầm" một tiếng, thuận lợi đem cửa phòng đóng chặt.

Thẩm Du.....

Viên Duyệt:.....

"Bên ngoài... hình như có người?" Thẩm Du nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Tiêu lưu loát khoá trái cửa, sau đó phui phui tay, bình tĩnh mà nói "Đi nhầm phòng thôi."

Nhưng mà hắn mới vừa dứt lời, người bên ngoài nghiêm nhiên đã không còn muốn duy trì phong độ, ùng ùng đập cửa "Viên Duyệt, em mở cửa ra cho tôi!"

Viên Duyệt rụt rụt cổ, cầu cứu nhìn về phía Thẩm Du "Người bên ngoài là... là Tư Đồ Dật."

Thẩm Du hoàn toàn cạn lời, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tiêu, nghĩ thầm người này cũng quá ấu trĩ đi, biết rõ có người đi theo phía sau còn tùy tiện mà khoá trái, xà tính bệnh phát tác sao? Người ta tốt xấu cũng là tiểu thuyết nam chính có được hay không!

Thẩm Tiêu nhướng mày, cũng không để ý tới người bên ngoài còn đang cố gắng xông vào, thông dong đi đến bên người Thẩm Du, kéo ghế ra nhàn nhã mà ngồi xuống, rõ ràng không có ý định đi mở cửa.

Cuối cùng vẫn là Viên Duyệt chịu không được áp lực, run rẩy từng bước mà đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, Tư Đồ Dật liền tựa như gió lốc vọt thẳng vào trong sau đó xem xét nhìn quanh, thẳng đến khi phát hiện trong phòng còn có Thẩm Du, sắc mặt xanh mét lúc này mới chậm rãi hòa hoãn xuống dưới.

Viên Duyệt trước giờ vẫn luôn cảm thấy Tư Đồ Dật là một tên mặt người dạ thú chỉ được cái mẽ ngoài, nhưng đứng bên cạnh đại vai ác so sánh một hồi, Tư Đồ Dật quả thực có thể xem như mặt mũi chính trực!

"Anh tới đây làm gì?" Viên Duyệt hỏi.

Tư Đồ Dật vuốt vuốt tây trang, lạnh lùng quét mắt liếc Thẩm Tiêu một cái sau đó mới ôm lấy eo Viên Duyệt "Hôm nay em vội vàng trở về cùng người khác hẹn hò, cũng không nói với tôi một tiếng?"

Viên Duyệt gấp gấp đẩy tay hắn ra, then thùng mà nói "Đừng có động tay động chân, tôi tới tìm Thẩm Du thì nói cho anh biết để làm gì?"

Tư Đồ Dật dường như đã quen với thái độ cự tuyệt này, tay vừa mới bị chụp bay liền rút vô si mà ôm lên lại, thật giống như tay hắn chính là mọc từ trên eo Viên Duyệt mà ra.

Viên Duyệt bất đắc dĩ nói với Tư Đồ Dật "Giới thiệu với anh, đây là Thẩm Du, chị em tốt của tôi."

Tư Đồ Dật nhú mày, nhìn Thẩm Du một cái, không quá thân thiện mà hỏi "Hai người quen nhau từ bao giờ?"

Thẩm Du vốn dĩ muốn đứng lên cùng Tư Đồ Dật chào hỏi, kết quả bị Thẩm Tiêu gạt tay đè vai lại. Cho nên chỉ có thể cười gượng trả lời "Chính là trước ngày kỉ niệm thành lập trường tình cờ gặp nhau."

Viên Duyệt nhanh nhạy nói với Thẩm Du "Tiểu Du, em cũng giới thiệu anh trai cho mọi người làm quen một chút."

Trước khi hai người nam nhân này tới, bọn họ kỳ thật đã bàn bạc kĩ lưỡng. Muốn ngăn cản Thẩm Tiêu hắc hoá cùng với phá hư kế hoạch của Bạch Mộ Tĩnh, không bằng trực tiếp làm cho Thẩm Tiêu cùng Tư Đồ Dật trở thành băng hữu, cứ như vậy, sau đó có thể bắt được rất nhiều phiền toái.

Nguyên bản chỉ là cái kế hoạch, không nghĩ tới hai người này đột nhiên cùng nhau xuất hiện.

Thật sự là cơ hội hiếm thấy.

Viên Duyệt vừa dứt lời, Thẩm Du liền chớp chớp mắt chuẩn bị mở miệng, lại nghe thấy Thẩm Tiêu hừ lạnh "Không cần thiết, chúng ta hiện tại liền đi."

Tư Đồ Dật tự nhận tu dưỡng cũng không tồi, nhưng vừa rồi mới bị Thẩm Tiêu lấn lộn một hồi, trong lòng nổi giận, liền quay đầu lại nói với Viên Duyệt "Chúng ta cũng đi thôi."

Xem chừng không khí thực sự không xong, Thẩm Du trong cái khó ló cái khôn, bèn nói với Thẩm Tiêu "Em còn chưa no, chỗ này đồ ăn cũng không tồi. Anh, anh ngồi ăn với em một chút được không?"

Thẩm Tiêu nhìn thấy thức ăn trên bàn rõ ràng đã voi một nửa, khinh thường mà hỏi "Em định cho anh ăn đồ thừa?"

Viên Duyệt vội vàng nhảy ra chống đỡ "Đề em gọi thêm vài món." Nói xong lại lần nữa ném tay Tư Đồ Dật sang bên, bước nhanh ra cửa gọi phục vụ.

Tư Đồ Dật vốn đang khó chịu, nhưng nhìn đến Viên Duyệt tích cực như vậy cũng liền không nổi cáu ngang, cổ nén cơn giận đi đến bên bàn, ngồi xuống.

Thời điểm Viên Duyệt hẹn Thẩm Du vốn nghĩ cũng có mỗi hai người bọn họ cho nên chỉ đặt phòng nhỏ, bên trong diện tích không lớn, có một trương ghế gỗ điều khắc tinh xảo đặt trong góc, còn lại chính là chiếc bàn bát tiên mà bọn họ đang ngồi.

Bàn không lớn, mỗi người ngồi một bên miễn cưỡng cũng đủ.

Nhà hàng phục vụ rất chu đáo, Viên Duyệt gọi đồ ăn xong liền có nhân viên đi vào dọn bàn, đổi trà.

Bốn người lần nữa ngồi xuống.

Nhìn bề ngoài có vẻ như đã tâm bình khí hoà.

Thẩm Tiêu uống một ngụm trà, bắt đầu ngồi lật đậu phộng.

Đậu phộng kỳ thật đã tách vỏ ngoài, nhưng Thẩm Tiêu vẫn là kiên nhẫn mười phần mà đem lớp vỏ mỏng bên trong gỡ đi, xong xuôi đem dứt cho Thẩm Du.

Thẩm Du không ngờ trước mắt người ngoài hán cũng có thể mặt không đỏ sắc mà dứt vỏ ăn, vì vậy không khỏi đỏ mặt.

"Đề em tự ăn."

Thẩm Tiêu cũng không quan tâm, cố chấp cầm lấy đậu phộng đưa đến bên miệng Thẩm Du, chờ cô há mồm ăn vào hán mới cảm thấy mỹ mãn mà phui phui tay.

Hai người đối diện đã sớm bị tình hình trước mặt trấn trụ.

Viên Duyệt càng là vẻ mặt hoảng sợ mà nhìn bọn họ.

Thực mau, phục vụ lại lục tục mang thức ăn vào.

Thừa dịp này, Tư Đồ Dật mới xoay sang nói với Thẩm Tiêu "Thẩm tổng, nếu Viên Duyệt cùng Thẩm Du là chỗ quen biết, tôi cảm thấy chúng ta cũng không cần thiết đối chọi gay gắt như vậy, cậu nói có phải hay không?"

Một màn vừa rồi, Tư Đồ Dật đã minh bạch đích ý của Thẩm Tiêu đối với mình từ đầu mà đến, vì thế chủ động mở miệng "Chuyện làm ăn khó tránh khỏi va đập, tôi cảm thấy chúng ta chỉ công bằng cạnh tranh, vậy là tốt rồi."

Thẩm Tiêu nghe xong chỉ cười cười "Công bằng cạnh tranh? Với tôi mà nói, công bằng cạnh tranh nghĩa là: tôi làm ăn, các anh ngoan ngoãn ngồi nhìn. Đó mới là tốt nhất."

Tư Đồ Dật.....

Viên Duyệt:.....

Thẩm Du:.....

Tư Đồ Dật nhướn mày "Thẩm tổng nói như vậy có hơi quá đáng."

Mất thấy hai người lại bắt đầu giương cung bạt kiếm, Thẩm Du cùng Viên Duyệt nhịn không được mà trộm dùng ánh mắt giao lưu.

Viên Duyệt: Làm sao đây, bọn họ giống như sắp đánh nhau a a a

Thẩm Du: Chị cũng không biết nên làm cái gì bây giờ???

Lúc này phục vụ đã dọn xong thức ăn, thái độ cung kính mà nói "Mời quý khách chậm rãi thưởng thức." sau đó thực mau lui ra ngoài, thuận tiện giúp bọn họ đóng cửa lại.

Đồ ăn dọn xong, nhưng bốn người không ai động đũa.

Chỉ thấy Thẩm Tiêu khòe miệng hơi câu, lộ ra một nụ cười đầy kiêu ngạo "Tôi quá đáng sao?"

Nói xong, không chờ những người khác phản ứng, hần bỗng nhiên giơ tay lên hướng trên bàn đảo qua một lượt.

"Loáng xoảng"

Vài đĩa thức ăn nghi ngút khói vừa dọn lên bàn, nháy mắt đều bị quét hết xuống đất.

Đôi diện với mảnh sứ văng khắp nơi, Thẩm Tiêu tức nuối mà lắc đầu "Xin lỗi, vừa rồi nhìn thấy con ruồi nên hơi giật mình, xem ra bữa cơm này chính là ăn không được."

Mọi người:.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Chiến tranh lạnh

Sàn gạch đá hoa cương vốn dĩ trơn bóng sáng ngời, hiện giờ lại như bão vừa quét qua, một mảnh hỗn độn.

Mảnh sứ văng khắp nơi, đồ ăn nước canh bắn đi tứ tán, đem cả sàn nhà biến thành cái vãi pha màu.

Ba người còn lại, sắc mặt cũng gần giống vãi pha màu, lúc xanh lúc trắng.

Thẩm Tiêu làm đổ cả bàn thức ăn xong, tươi cười trên mặt vẫn không giảm, ung dung mà nhìn nam nhân ngồi đối diện, trong mắt toàn bộ đều là khiêu khích.

Tur Đồ Dật từ nhỏ đã bị nuôi nấng chiều chuộng mà lớn, người muốn cùng hắn kết giao mấy ai không phải cúi đầu khom lưng, a dua nịnh hót? Hôm nay xem như lần đầu gặp được kẻ dám làm Tur Đồ Dật bề mặt như vậy, hơn nữa còn là ngay trước mặt người phụ nữ của hắn.

Việc này, trăm triệu không thể bỏ qua.

Giấy tiếp theo, Tur Đồ Dật đột nhiên đứng lên, có ý định phát tác "Cậu..."

Trong một khắc, vô số ý niệm hiện lên trong đầu Thẩm Du, nhưng ngàn vạn suy nghĩ cũng chỉ đầu nhập về một điều duy nhất: tuyệt đối không thể làm hai người này trở mặt ngay lúc này!

Ý niệm này vừa xuất hiện, Thẩm Du phản ứng so với Tur Đồ Dật còn nhanh hơn, xoát xoát đứng lên, hung tợn mà trừng mắt nhìn Thẩm Tiêu, cả giận quát "Đáng ghét chết đi được!"

Nói xong liền dậm chân, thờ phỉ phỉ mà bước ra ngoài, cũng không quay đầu lại, trực tiếp bỏ của chạy lấy người.

Thẩm Tiêu kinh ngạc vài giây, sau đó sắc mặt liền trầm xuống, nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Hắn chân dài, ba chân bốn bước đã đuổi kịp Thẩm Du.

"Em đứng lại đó cho anh!"

Thẩm Du quay đầu, trừng trừng nhìn hắn "Không!"

Nói xong còn cố ý bước nhanh hơn, tựa như bay mà chạy vào thang máy.

Thẩm Tiêu ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác, vài bước đuổi theo, một phen giữ chặt tay cô sau đó lưu loát đem người khiêng đến trên vai. Động tác sạch sẽ nhanh nhẹn, vô cùng thành thạo.

"A a a! Đáng ghét đáng ghét đáng ghét, mau bỏ em xuống!"

Thẩm Du dùng hai chân cố sức giãy giụa.

Thẩm Tiêu tức giận giọng cao một bên tay, dùng sức mà hướng mũi Thẩm Du vỗ "bốp" một tiếng.

"Thành thật chút đi!"

"....."

Ô ô ô, xà tinh bệnh cư nhiên trước mặt mọi người đánh mông thiếu nữ...

Hai anh em âm ỉ đi rồi, trong phòng không khí bỗng nhiên ngưng trọng đến nỗi làm người hít thở không thông.

Viên Duyệt đã bị một màn vừa rồi dọa thành pho tượng. Tuy rằng trước đó cũng có chuẩn bị tâm lý, biết Thẩm Tiêu chính là xà tinh bệnh đại vai ác, nhưng biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một khác.

Viên Duyệt hiện tại đều bị dọa sắp ướt quần rồi được chứ!

Người như vậy, Du tỷ làm cách nào có thể sống cùng với hắn hơn ba tháng qua? Đồi laim cô, khẳng định đã sớm bị hù chết tám trăm lần.

Viên Duyệt phát giác một hồi, không chú ý chính mình đã bị Tur Đồ Dật ôm đến trên đùi.

Mãi đến khi hắn cất giọng thì thẩm bên tai "Loại bệnh tâm thần này cũng đáng đến em kết bạn sao? Nhân lúc còn sớm mau tuyệt giao đi!"

Viên Duyệt có chút bức mình "Tôi cho dù tuyệt giao với ai cũng sẽ không bao giờ bỏ mặc Tiểu Du, anh hiểu chứ?"

Nói xong liền phục hồi tinh thần, bắt đầu giãy giụa "Tôi có cho phép anh động tay động chân sao? Mau thả ra!"

Tur Đồ Dật thấp giọng cười cười "Tôi không chỉ muốn động tay động chân với em, tôi còn động môi nữa."

Dứt lời, Tur Đồ Dật nắm lấy cằm của Viên Duyệt, há mồm ngậm lấy hai cánh môi, giống như sắp đem người nhai nuốt.

Viên Duyệt càng ra sức đẩy đối phương ngược lại càng siết chặt, một bên tay đã không an phận mà chui vào vạt áo...

Hu hu hu mẹ ời, ở đây có đại sắc lang ức hiếp người!

Thẩm Du bị Thẩm Tiêu vác như vác bao tải đi xuống lầu, lại khiêng đến bãi đỗ xe, cuối cùng ném lên ghế phụ.

Đệm ghế tuy rằng rất mềm, nhưng Thẩm Du vẫn bị quăng đến choáng váng, chờ Thẩm Tiêu từ bên kia ngồi vào tới, cô liền nhìn không được mà hằm hừ "Em có phải là bao tải đâu, anh đừng có khiêng tới khiêng lui được không? Ruột gan sắp trào ra hết rồi!"

Thẩm Tiêu thấy cô nửa ngày cũng chưa thất đại an toàn, liền không nói hai lời, cúi người chồm qua cài giúp, khóa miệng nhọt nhọt nhếch lên "Yên tâm, ruột có trào ra, anh giúp em nhét trở vào là được."

"....."

Thẩm Tiêu sau đó cũng tự mình thất đại an toàn, chờ xe chậm rãi di chuyển rồi mới mở miệng "Người bạn này của anh là nữ nhân của Tur Đồ Dật, sau này đừng tiếp xúc với cô ta nữa."

Thẩm Du vừa nghe thấy liền cả giận, tên này hiện tại còn muốn quản cả chuyện cô kết giao với ai sao?

"Đó là bạn tốt của em, vì cái gì không được tiếp xúc?"

"Tên Tur Đồ Dật đó vừa nhìn liền biết không phải thứ gì tốt, loại người này không đáng để lui tới, nhân lúc còn sớm mau tuyệt giao."

Thẩm Du.....

Mỉ một tên đại vai ác, có tư cách để nói người ta không phải thứ gì tốt sao?

Hồi tưởng một màn vừa phát sinh ban nãy, Thẩm Du trong lòng lại buồn bực. Cô cùng Hàn Hiểu Băng gặp lại nhau, cứ tưởng ngày tháng sắp tới sẽ dễ dàng một chút, ít nhất trên con đường ngăn cản Thẩm Tiêu hóa giải cũng có được một người thân tín giúp đỡ.

Bảng quan hệ giữa Viên Duyệt và Tư Đồ Dật, Thẩm Du thậm chí khờ dại cho rằng chỉ cần bọn họ nỗ lực một chút thì Thẩm Tiêu cùng với Tư Đồ Dật sẽ trở thành bằng hữu, cuối cùng tránh được kết cục người chết ta sống.

Nhưng cô vẫn quá ngây thơ rồi.

Thẩm Tiêu chính là xà tinh bệnh ung thư thời kì cuối!

Mới nãy thái độ của Tư Đồ Dật rõ ràng đã có chuyển biến tốt, nhìn ra được là thật tâm để ý Viên Duyệt. Nhưng cố tình Thẩm Tiêu lúc ấy lại phát bệnh, hần chính là muốn đem quan hệ của cả hai bức đến cực điểm đối nghịch nhau mới thôi.

Căn bản không cần tới tác động bên ngoài, Thẩm Tiêu hoàn toàn tự nguyện đem thân vùi vào hố lửa!

Đây mới là lý do mà Thẩm Du phát giận.

Cho nên cô quyết định, mấy ngày kế tiếp phải chiến tranh lạnh với Thẩm Tiêu. Đừng tưởng rằng cô thật sự dễ bắt nạt, tùy ý cho hần nặn tròn bóp dẹp, muốn làm gì thì làm!

Nghĩ như vậy, Thẩm Du liền lạnh mặt im lặng, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Ban đầu Thẩm Tiêu cũng không để ý, mãi đến lúc xe dừng đèn đỏ hần mới nhận ra Thẩm Du có điểm an tĩnh, cho nên liền nghiêng người qua xem. Kết quả phát hiện Thẩm Du vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, bèn lên tiếng hỏi "Nhìn cái gì vậy?"

Thẩm Du không để ý tới hần.

Thẩm Tiêu nhủ mảy, duỗi tay bóp lấy cằm Thẩm Du, ý muốn xoay mặt cô qua bên này. Kết quả Thẩm Du hung hăng chụp bay tay hần, sau đó lại vịn đầu nhìn ra cửa sổ.

Thẩm Tiêu.....

Xe cô phía sau không ngừng bóp còi thúc giục, hần lúc này mới miễn cưỡng tiếp tục lái xe.

Kể từ lúc đó, mặc kệ Thẩm Tiêu đề cập đến vấn đề gì, cô đều một mực không phản ứng.

Chờ đến khi xe bình ổn mà dừng trước biệt thự, Thẩm Du mới nhanh chân nhảy xuống sau đó không hề ngoái lại, đi thẳng vào nhà.

Chủ Lý đang ở trong vườn xới đất cho ruộng rau, mèo đen dựa vào trên cô, lười biếng phơi nắng, husky cũng lêu đẹo theo sau hăng hái mà liếm láp, mèo đen bị nó liếm đến phiền, liền lấy móng vuốt cào qua đi.

Chờ Thẩm Tiêu xuống xe, chủ Lý mới tiến tới hỏi han "Làm sao vậy tiên sinh? Tiểu thư nổi giận?"

Thẩm Tiêu cũng không trả lời, hừ một tiếng sau đó đi vào trong.

Chủ Lý không hiểu ra sao, nghĩ nghĩ, đành quay trở về xới đất.

Hai anh em này gần đây cảm tình dần dần chuyển biến tốt, hiện tại còn biết giận dỗi lẫn nhau, rất khá, như vậy mới có cảm giác gia đình.

Chủ Lý rất là vui mừng mà nghĩ vậy.

Thẩm Du sau khi vào nhà liền trực tiếp trở về phòng, mặt ngoài là câu kính với Thẩm Tiêu, kỳ thật chỉ muốn nhanh chóng cùng Viên Duyệt trao đổi tình báo.

Vì thế vừa đem cửa phòng khoá lại cô liền vội vội vàng vàng gửi tin nhắn đi.

Nhưng mà tin nhắn gửi đi nửa ngày cũng không thấy ai hồi đáp.

Con bé này, lúc này ở nhà hàng còn thẽ son sắt một lòng, nói cái gì mà về sau tất cả đều nghe lời cô, hiện tại đến cả tin nhắn cũng không thèm trả lời!

Thẩm Du bĩu môi ném đi động sang một bên, nằm trên giường phát ngốc, suy nghĩ xem về sau nên làm cái gì bây giờ.

Hình tượng vai ác của Thẩm Tiêu có vẻ đã thâm nhập vào cốt tủy, muốn thay đổi hần thật sự rất khó. Hơn nữa, chỉ với cái tính gấp ai cũng đắc tội kia của hần, chính là vũ khí sắc bén nhất dùng để tự tử.

Đến nam chủ cũng tùy tiện trêu chọc, đây còn không phải là vội vàng đi tìm chết sao?

Thật là sâu chết người!

Ngẫm nghĩ một hồi, kết quả đã mơ mơ màng màng mà ngủ quên rồi, chờ đến khi Thẩm Du tỉnh lại đã là hai tiếng đồng hồ sau. Di động trên bàn đang tích tích mà nhảy.

Thẩm Du vừa cầm lên xem liền thấy Viên Duyệt bên kia gửi qua rất nhiều tin nhắn.

Tin nhắn đến đây liền ngừng, phòng chình bên kia đã bị Tư Đồ Dật trao trở về giường.

Thẩm Du thờ dài, không ngờ Tư Đồ Dật lại ngắm ngắm là cái dạng người này, giống như Viên Duyệt nói, quả thực không bằng cảm thú! Nghe nói hần ở trên giường còn rất đa dạng, mỗi lần đều đem Viên duyệt lăn lộn đến chết khiếp.

Mà Viên Duyệt đứa nhỏ này cũng thực đáng thương, lúc còn là Hàn Hiếu Băng, đến tay đàn ông còn chưa dám nắm, nụ hôn đầu vẫn còn nguyên. Vậy mà xuyên một phát đến đây, liền không chỉ bị nam chính Tư Đồ Dật chơi quy tắc ngắm, lại còn như vậy, như vậy, như vậy...

Nghĩ đến đây, Thẩm Du cảm thấy vừa vui vừa buồn thay cho Viên Duyệt. Cũng may là xuyên thành nữ chính, tuy vất vả chút nhưng sau này chủ định là sẽ cùng nam chính hạnh phúc bên nhau.

Đổi lại nếu xuyên thành Bạch Mộ Tình hay Bạch Mộ Vũ, kia mới thật là thảm!

Cho nên hiện tại người tương đối đáng thương kỳ thật chỉ có cô, muốn ngăn cản vai ác hắc hóa, thật sự khó hơn lên trời.

Bởi vì quyết định chiến tranh lạnh với Thẩm Tiêu mấy ngày, cho nên sau đó hắn có trêu ghẹo như thế nào Thẩm Du đều bày ra vẻ mặt từ khí trầm trầm, không nói, không cười. Kể cả bị bắt tới đứt ăn, cô vẫn chỉ là an tĩnh ngoan ngoãn ngồi ăn, yên lặng đến mức giống như muốn đem bản thân biến thành trong suốt.

Bầu không khí giữa hai người phảng phất lại trở về lúc Thẩm Du vừa xuyên qua.

Vấn đề này làm cho Thẩm Tiêu cảm thấy vô cùng phần nộ, hắn một chút cũng không thích đứa em gái từ khí trầm trầm này! Quả thực giống như búp bê vải vô hồn, không thú vị tới cực điểm.

Hôm nay Thẩm Tiêu tan tầm, thấy Thẩm Du ngồi ở bậc thềm nhìn husky chơi với mèo đen, hắn liền đi qua ngồi vào bên cạnh.

"Em không phải muốn đặt tên cho mèo sao? Nghĩ được chưa? Gọi là gì?"

Thẩm Du không để ý tới hắn, chỉ ngơ ngác mà nhìn husky.

Mèo đen quả thực không thích chơi cùng với nó, nhưng con ngốc cậu kia lại không nhận ra, vẫn luôn tung ta tung tãng mà đuổi theo.

Thẩm Tiêu cố gắng nhẫn nại, hít thở thật sâu, khó được mấy khi dùng ngữ khí ôn hoà mà nói "Em không muốn thì để anh đặt tên cho."

Thẩm Du tiếp tục ngó lơ.

Thẩm Tiêu hắng giọng "Đã vậy, kêu là Tiểu Bạch đi!"

Thẩm Du:.....

Cho một con mèo đen từ đầu đến đuôi lấy tên Tiểu Bạch, quả nhiên đủ xà tinh bệnh!

Đến giờ ăn tối, Thẩm Du từ lầu ba xuống dưới, đi vào nhà ăn, lại ngoài ý muốn mà không nhìn thấy Thẩm Tiêu.

Chú Lý bưng hai chén cơm lên, cười nói với cô "Tiên sinh không ăn tối ở nhà."

Thẩm Du nhướng mày, vừa cầm lấy chén chuẩn bị ăn cơm liền nghe chú Lý nói thêm "Tiên sinh có nhắn lại, tối nay tiên sinh phải cùng với Bạch Mộ Tinh tiểu thư đi hẹn hò."

Thẩm Du:!!!

Đi hẹn hò còn muốn nhắn lại làm gì, xà tinh bệnh tuyệt đối là cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Phá hoại (1)

Thẩm Tiêu dừng xe, cũng không vội vàng bước xuống.

Hắn lấy di động ra, mở khoá, lại nhìn đến định vị trên màn hình, chấm đỏ biểu thị người kia vẫn còn ở nhà, căn bản không có động tĩnh.

Thẩm Tiêu sắc mặt nháy mắt trầm xuống, chẳng lẽ hắn đã đoán sai? Thẩm Du kỳ thật không hề để ý hắn có ra ngoài hẹn hò với Bạch Mộ Tinh hay không?

Nghĩ lại tình cảnh mấy ngày nay, Thẩm Du cứ như con rối mất hồn, đối với hắn vô cùng hồ hững, Thẩm Tiêu liền bực bội.

Trạng thái này như là trở lại thật lâu trước kia, Thẩm Du luôn sợ hãi, tránh né, hận không thể đem chính mình biến thành trong suốt, mặc kệ hắn đưa cái gì cũng trắng mắt mà ăn cái đó. Hoàn toàn nhẫn nhục chịu đựng.

Khí đó hắn còn cảm thấy bộ dáng thủ nhỏ bị thương kia chơi rất vui. Nhưng mấy tháng qua, Thẩm Tiêu tận mắt nhìn thấy đứa nhỏ này từng chút từng chút biến hoá, giống như bức ảnh trắng đen dần được nhuộm màu, cuối cùng trở nên sắc sỡ hoạt bát động lòng người. Xem nhiều vài lần sẽ cảm thấy tâm tình tốt đẹp.

Hắn tuyệt đối không cho phép bức ảnh này lại phai màu.

Chuông điện thoại vang lên đánh gãy suy nghĩ của Thẩm Tiêu, hắn nhìn một cái, cau mày nhận cuộc gọi.

Bạch Mộ Tinh thanh âm ngọt nị nị vang lên "Anh tới chưa? Em đã đặt chỗ xong rồi."

Trước đây Thẩm Tiêu còn cảm thấy nữ nhân này thanh âm mềm mại dễ nghe, nhưng hiện tại ngấm lại, vẫn là giọng nói trong trẻo như Thẩm Du nghe càng thuận tai hơn. Tuy rằng khốc nháo lên vô cùng có lực sát thương, nhưng vẫn là làm người yêu thích.

Thầm so sánh một hồi, Thẩm Tiêu mới lười nhác trả lời "Tới rồi, đợi một lát."

Ngắt điện thoại xong hắn lại kiểm tra định vị, sau đó đen mặt xuống xe, biểu tình hoàn toàn không giống sắp đi hẹn hò, càng giống như là đi đòi nợ.

Thẩm Du bung chén cơm, đôi đũa xoay vòng trong không khí hết nửa giây, chính là không có tâm tư gấp đồ ăn.

Không ngờ được Thẩm Tiêu lại lấy lý do này tới áp chế cô, chắc chắn hắn đã nắm rõ cô không hề thích Bạch Mộ Tinh mới dùng chiêu này khiêu khích.

Xem ra mấy ngày nay chiến tranh lạnh xác thật làm Thẩm Tiêu rất khó chịu, hắn mà cũng có ngày phải hao tổn tâm tư để giải quyết vấn đề.

Thẩm Du buông đũa, hỏi chú Lý "Trừ bỏ việc này, anh cháu còn nói gì nữa không?"

"Tiên sinh nói muốn hẹn tại quán cơm Tây ở Đố Tinh."

"....."

Hẹn thì hẹn, còn đem hành tung báo lại rõ ràng, hiển nhiên chính là là ám chỉ cho cô đi tìm!

Thẩm Du nhìn đôi đũa trên tay, nhấp môi nghĩ nghĩ. Là nên nướng theo bậc thang này đi xuống, cùng Thẩm Tiêu làm hoà, thuận tiện phá đám hai người họ hẹn hò, tỏ rõ lập trường...

Hay là nên tiếp tục lạnh nhạt?

Chú Lý gấp cá bỏ vào chén cho Thẩm Du "Đây, ăn nhiều lên, tiểu thư gần đây tâm tình không tốt, ăn chút cá cho vui về."

"Cháu trước giờ chỉ nghe ăn chuỗi có thể cải thiện tâm tình, hoá ra ăn cá cũng vậy sao?"

Chú Lý cười ha hả "Vậy tiểu thư thật sự không vui à? Vì sao vậy?"

"....."

Gừng càng già càng cay, thế nhưng lại bầy cô!

Thẩm Du nghĩ nghĩ, đáp "Cách làm của anh cháu đôi khi khiến cháu cảm thấy không vui."

"Nhưng mà dù gì cũng là anh em, lạnh cũng lạnh mấy ngày rồi, tiểu thư tha thứ cho tiên sinh một lần đi." Chú Lý đổ dành "Tối hôm trước chú đi kiểm tra một vòng, phát hiện tiên sinh đứng trước phòng cháu hồi lâu. Lúc đó cửa phòng đóng kín, cũng không biết là cháu đã ngủ hay chưa."

Thẩm Du thất thán, có chút giật mình "Đứng trước cửa phòng cháu làm gì? Muốn tìm cháu nói chuyện sao?"

"Có lẽ vậy đi, chú đứng ở cầu thang nhìn lên một hồi, cuối cùng tiên sinh vẫn là quay về phòng mình."

"....."

Ngày thường kiêu ngạo như vậy, thế nhưng sẽ vì cô lạnh nhạt mà đứng ngồi không yên, còn lên lút đứng trước cửa!

Nhưng mà cái này căn bản không giống tác phong của Thẩm Tiêu nha?

Trong đầu Thẩm Du không tự chủ được mà hiện lên hình ảnh Thẩm Tiêu đứng lấp ló ở cửa, do dự có nên gõ cửa hay không, tâm tình cô bỗng dưng mềm đi rất nhiều.

"Chú Lý, chú ăn đi, cháu có việc phải ra ngoài rồi."

Chú Lý cũng buông chén đũa trên tay, quan tâm mà nói "Đi đâu cũng phải chờ cơm nước xong đã."

Thẩm Du lắc đầu, xoay người lên lầu đi thay quần áo, chú Lý cũng đuổi theo vài bước "Hay là chú lái xe chờ tiểu thư đi?"

Thẩm Du nhìn ra ngoài trời, cuối cùng gật đầu "Vây phiền chú Lý."

Chờ Thẩm Du lên lầu, chú Lý mới cười cười xoay người đi vào gara, trong miệng còn lẩm bầm "Phương diện này, tiên sinh vẫn là quá thiếu kinh nghiệm."

Husky vốn định chạy theo, nhưng bỗng nhiên lại nhìn thấy Tiểu Bạch đang chậm rì rì mà đi về ổ mèo, không khỏi do dự một chút, sau đó nó liền vui sướng mà vọt qua, husky thích ổ mèo a!

Xe ra khỏi khu biệt thự, chú Lý cũng không hỏi Thẩm Du muốn đi đâu, chỉ thẳng hướng trung tâm thành phố mà chạy.

Thẩm Du nghiêng đầu nhìn, phát hiện chú Lý đang cười đến vui vẻ, vì vậy không khỏi có chút chột dạ, bèn mở miệng nói "Cháu chỉ cảm thấy Bạch Mộ Tinh không thích hợp với anh cháu mà thôi!"

Chú Lý gật gật đầu "Sau khi nghe tiểu thư nói, chú cũng có tra qua chút tin tức, xác thật không tốt. Ban đầu yêu Tư Đồ Dật, sau chia tay lại còn luôn lôi kéo người ta để hâm nóng tên tuổi, đã vậy còn cùng không ít nam nghệ sĩ khác nhào ra tai tiếng. Thật sự quá xằng bậy."

Dừng dừng, chú Lý lại nói tiếp "Tiên sinh nhà chúng ta còn chưa yêu đương bao giờ, không thể dễ nữ nhân kia phá hỏng thanh danh như vậy được."

Thẩm Du liên tục gật đầu, cảm thấy chú Lý đúng là thần trợ công!

Lúc này đã qua giờ cao điểm, xe cộ cực kỳ lưu thông, chú Lý không mất bao lâu đã đưa được Thẩm Du đến khu cao ốc Đế Tinh.

Thẩm Du xuống xe, vẫy vẫy tay "Chú đi trước đi, không cần chờ cháu, lát nữa cháu tìm được người rồi sẽ cùng anh trở về."

"Nhưng mà không phải tiểu thư quên mang đi động sao? Lỡ tìm không thấy tiên sinh thì thế nào?"

"Tự cháu bắt xe về vẫn được mà."

"Thôi, hay là cầm lấy đi động của chú đi."

Thẩm Du vẫn kiên quyết lắc đầu cự tuyệt.

Địa điểm Thẩm Tiêu cùng Bạch Mộ Tinh hẹn kỳ thật rất có tiếng, ngay tiệm cơm Tây ở tầng cao nhất của toà nhà.

Dọc theo đường đi, Thẩm Du vẫn là cố gắng nghĩ thêm vài phương án, xem lát nữa phải lên sân khấu như thế nào, làm sao để chính mình thoạt nhìn không quá gượng gạo.

Chờ khi Thẩm Du lên đến nơi mới vui vẻ phát hiện, tiệm cơm Tây chỉ chiếm một nửa tầng lầu, một nửa còn lại chính là mấy cửa hàng chuyên bán nữ trang, quần áo.

Vì vậy không hề nghĩ ngợi, cô liền lập tức bay thẳng đến cửa hàng giáp với quán ăn.

Bởi vì gấp gáp đi ra ngoài nên Thẩm Du chỉ ăn vận đơn giản, áo thun quần jeans, cả đi động cũng không mang, vì vậy lúc đi vào cửa hàng kỳ thực vẫn là có hơi chột dạ. Cô lăm bọ lăm tịch đi lòng vòng xem quần áo, thỉnh thoảng thông qua vách kính nhìn ra tiệm cơm Tây phía bên kia.

Nhân viên cửa hàng vốn dĩ thực nhiệt tình mà lại đây giới thiệu, thế nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ như tới bất gian của Thẩm Du, sắc mặt không khỏi lạnh đi vài phần "Tiểu thư, cô muốn vào trong thử đồ hay không?"

Thẩm Du quyết đoán nhét quần áo trên tay lại cho nhân viên "Không cần, cứ để tôi xem thêm một lát."

Nhân viên cửa hàng cầm lấy quần áo, đầy mặt khinh thường.

Thẩm Du quay đầu lại nhìn một cái, sau đó mở miệng "Từ từ, chị quay lại đây."

Nhân viên cửa hàng rất không kiên nhẫn mà hỏi "Xin hỏi có thể giúp gì cho quý khách?"

Thẩm Du chỉ vào một chiếc váy treo trên tường "Lấy cái kia xuống cho tôi thử, còn có, giày và túi xách đi kèm, đều đem đến đây."

Nhân viên cửa hàng:.....

Vừa rồi còn làm ra vẻ nghèo kiết xác, vì cái gì nháy mắt liền trở nên hào khí tận trời như vậy đâu?

Nhưng khách hàng có yêu cầu, phận làm nhân viên không thể cự tuyệt, chỉ có thể thật mau đi vào trong chuẩn bị đồ đặc cho tốt.

Chờ Thẩm Du thay váy, đổi giày xong xuôi, thời điểm cô bước ra từ phòng thử đồ, nhân viên cửa hàng đứng cạnh thậm chí còn có loại ảo giác trên người vị khách này phát ra ánh sáng.

Ngực đầy, eo mảnh, mông kiêu. Váy mặc vào trên người chẳng khác nào được mang đi triển lãm.

Tuy rằng có mang kính cận, nhưng sau khi xoa tóc ra lại cho người ta cảm giác hài hoà đến lạ.

Thẩm Du nhìn mình trong gương, tự thân cũng cảm thấy phi thường vừa lòng, liền quay đầu lại nói với nhân viên cửa hàng "Giúp tôi thanh toán."

Nhân viên cửa hàng vô cùng ngạc nhiên, cả váy lẫn túi xách và giày trên người Thẩm Du cộng lại chính là một con số không nhỏ, không nghĩ rằng đến giá cũng chưa hỏi liền trực tiếp tính tiền!

Vị nhân viên nọ mặt mày hớn hờ mà nói "Dạ được, mời quý khách đi sang bên này."

Nhưng không ngờ được chính là, Thẩm Du không chỉ không đi theo, ngược lại lôi kéo nhân viên cửa hàng đi thẳng đến vách kính, chỉ sang phía đối diện "Chỉ nhìn thấy cái bàn đằng kia không? Ngay sát vách."

Đối phương về mặt mờ mặt, nhưng vẫn nhìn theo hướng Thẩm Du vừa chỉ, phát hiện đằng kia hẳn là một đôi tình lữ. Nam nhân bóng dáng thoát nhìn rất cao lớn, hần ngồi cách vách tương đối gần cho nên có thể trông thấy, còn người bạn gái lại ngồi ở đối diện, nhìn không đến mặt.

"Thấy rồi, thế nào vậy ạ?"

Thẩm Du cười cười "Chỉ đi tính tiền, sau đó cầm hoá đơn đem cho người ngồi kia, bảo anh ta tới đây thanh toán."

"....."

Đây là cái thao tác gì? Người trước mặt này rốt cuộc là chính thất tới bắt gian hay là tiểu tam đi tranh sủng nha!

Nhìn đối phương về mặt hoài nghi, Thẩm Du lại nói "Chỉ có muốn bán được hàng không? Muốn bán thì cứ y vậy mà làm"

"Thật sự được sao?"

"Được, mau mau sang đó, chờ lát nữa người đi mất rồi thì không bán được nữa đâu."

Nhân viên cửa hàng nửa tin nửa ngờ, chạy tới trình bày tình huống cho cửa hàng trưởng nghe, sau đó đem hoá đơn lại cho Thẩm Du ký tên rồi mới đi sang bên kia.

Bữa cơm này, Thẩm Tiêu ăn đến thất thần.

Lúc đó nhận được tin nhắn của Bạch Mộ Tinh, hần liền thuận miệng đồng ý. Nào ngờ được lại nhầm chán như vậy, từ lúc tới đây hần chỉ toàn nghĩ đến bỏ của chạy lấy người.

Sớm biết sẽ vô vị như vậy, còn không bằng ở nhà chơi với chó mèo.

Tưởng tượng đến cảnh đi về nhà, Thẩm Tiêu không khỏi nhớ đến ở đó còn có cô em gái đang cùng hần chiến tranh lạnh, trong lòng bức bối không thôi.

Bạch Mộ Tinh huyền thuyên nửa ngày, phát hiện Thẩm Tiêu một câu cũng chưa nghe lọt, lúc này cũng là lừa giận gút trời nhưng lại không có cách nào phát tiết.

"Anh cứ nhìn điện thoại từ tối đến giờ, có việc gì vậy?"

Thẩm Tiêu chính là theo dõi định vị, nhưng người kia vẫn không nhúc nhích, hần đang buồn bức muốn chết đây!

"Cứ việc ăn, ăn xong liền đi."

Bạch Mộ Tinh nhiu mày "Anh..."

Lúc này, một người con gái đột nhiên đi tới, cực kỳ lễ phép mà nói với bọn họ "Quấy rầy một chút, tiền sinh, có vị tiểu thư đang mua sắm trong cửa hàng chúng tôi, quên mang tiền, nói là đem sang đây cho ngài thanh toán."

Bạch Mộ Tinh lạnh mặt hỏi "Có làm hay không vậy?"

Thẩm Tiêu cũng là về mặt khó chịu. Người trước mặt nhìn không đáng tin chút nào, tuy nhiên hần vẫn nhìn xem một chút.

"Tiền sinh, mời xem."

Thẩm Tiêu liếc mắt, vừa trông thấy tên người ký trên hoá đơn liền rù mắt, trực tiếp đứng lên.

"Dẫn đường."

Nhân viên cửa hàng nội tâm vui sướng, lập tức liền vui vẻ dẫn đường. Thực mau, hai người đã vội vàng rời đi.

Mà Bạch Mộ Tinh bị bỏ lại lúc này đã không tài nào hiểu được.

Thật vất vả mới hẹn được Thẩm Tiêu, chuyện chính còn chưa kịp bàn đã bị nữ nhân khác cướp đi rồi?

À quả thực muốn chống mắt lên xem kẻ này là ai!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Phá hoại (2)

Thẩm Du ngồi ở khu chờ của cửa hàng, thoải mái dựa người vào sô-pha thường thức trà sữa thơm nồng do nhân viên đưa đến.

Trên người cô mặc chiếc váy đắt nhất trong tiệm, chân mang giày, tay cầm túi, cộng lại ít nhất cũng mười vạn, cho nên nhân viên không dám cho Thẩm Du ra ngoài dù chỉ nửa bước.

Tuy nhiên, cô cũng không hoảng hốt.

Thôi được, kỳ thật vẫn có chút thấp thòm, bởi vì Thẩm Du kỳ thực sờ không tới tâm tư của xà tinh! Không biết lát nữa lại đây hẳn có phát bệnh hay không.

Nhân viên kia đi ra ngoài một hồi, liền thật sự dẫn được người đến.

Lúc Thẩm Tiêu bước vào, bên trong ánh mắt mọi người đều hướng đến trên người hắn, cửa hàng trường cùng kẻ có tiền giao tiếp lâu năm cho nên ánh mắt vô cùng tinh chuẩn, tâm tình lo lắng ban nãy phút chốc hoàn toàn bình ổn, nam nhân này vừa nhìn đã biết chính là có tiền tài địa vị.

Đối với cái nhìn của người khác, Thẩm Tiêu đã tập mãi thành quen.

Hắn quét mắt một vòng quanh tiệm, dừng lại ở khu ghế chờ, sau đó nhấc chân đi qua.

Thẩm Du biết rõ hắn đang đi tới, còn cố tình nhìn chăm chăm vào quyển tạp chí trên tay, giả vờ xem đến thực nghiêm túc.

Thẩm Tiêu đặt mông ngồi vào bên cạnh, nhấc chân vắt chéo, đôi tay giãn ra đáp trên lưng ghế, vừa nhìn còn tưởng là choàng lên vai Thẩm Du.

"Trùng hợp ghê ha." Hắn nói.

"Phốc——!"

Thẩm Du nhìn không được phụt cười một tiếng, đem tầm mắt từ tạp chí dời đến trên người Thẩm Tiêu, chỉ thấy hắn câu câu khoe miệng, ánh mắt lập loè mang theo ý cười.

Rất đẹp.

Thẩm Tiêu thấy được người kia chú ý đến mình, tâm tình nháy mắt tốt lên, bèn tìm chuyện để nói "Không phải đang ở nhà sao?"

Thẩm Du nhấp một ngụm trà sữa, đáp "Làm sao anh biết em ở nhà? Kỳ thật em đã đến đây được hồi lâu."

Thẩm Tiêu nhủ mày "Nhưng mà..." định vị di động vẫn luôn là ở nhà! Lời này vừa đến bên miệng, hắn tự động liền nghẹn trở về.

Thẩm Du trong lòng cười trộm, mặt ngoài vẫn là làm bộ nghe không hiểu.

"Em đi gấp quá nên quên mang di động với ví, không thể trả tiền, may mắn nhớ được anh đang ăn com ở gần đây. Đúng là trùng hợp a~"

Hai người đồng dạng đều là mình bạch giả bộ hồ đồ, nhưng cũng không ai cố tình bóc mẽ đối phương.

Mấy ngày nay lạnh nhạt đã đủ rồi, làm cho Thẩm Tiêu cao cao tại thượng lúc này cũng có chút túng quẫn, khó có được cơ hội Thẩm Du muốn cùng hắn nói chuyện, vì vậy hắn cũng rất phối hợp mà hỏi "Mua cái gì?"

Thẩm Du đem trà sữa trên tay đưa cho Thẩm Tiêu, sau đó đứng lên xoay một vòng "Cái váy này đẹp không?"

Thẩm Tiêu từ trên xuống dưới đánh giá một lần, đột nhiên phát hiện em gái nhà mình đáng người thế nhưng phi thường đẹp, chỗ gầy nên gầy, chỗ béo nên béo, eo nhỏ mỏng kiêu, ngực cũng...

Thẩm Tiêu vội vàng cắt đứt suy nghĩ của chính bản thân, dời đi tầm mắt, như muốn che đi ý tưởng thất thổ vừa rồi. Hắn bung trà sữa lên uống một ngụm, nháy mắt bị vị ngọt ngấy đến nhũn mày.

Uống xong mới nhớ, ly trà này là của Thẩm Du.

Thẩm Du quả nhiên liền kháng nghị "Sao uống trà sữa của em!"

Thẩm Tiêu mặt dày hỏi lại "Không được sao?" Nói xong lại cảm lấy uống thêm một ngụm to.

Thẩm Du thấy hắn thực sự không để ý, vì vậy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhanh chóng thúc giục "Mau, giúp em đi tính tiền."

Thẩm Tiêu lấy hoá đơn ra nhìn nhìn, phát hiện chỉ mua một váy, một túi cùng một đôi giày, không khỏi cau mày.

"Đã tới đây rồi thì mua nhiều một chút."

Bọn họ vừa mới làm lành, Thẩm Tiêu tuyệt đối vui vẻ vì cô tiểu tiền.

"Có cái gì đẹp đều mang tới đây." Hắn quay sang nói với nhân viên cửa hàng.

Thẩm Du vội vàng lắc đầu ngăn cản "Không mua, em muốn về nhà."

Chi cần đem Thẩm Tiêu mang về đã xem như đạt được mục đích. Bạch Mộ Tinh một khi bị cho leo cây, hẳn là sẽ ghét hắn đến chết!

Nhưng Thẩm Tiêu cũng không đáp ứng ngay mà lại quay sang hỏi "Ăn com không?"

Thẩm Du thành thật lắc đầu, cô thực không có tâm trạng mà đi ăn uống.

Thẩm Tiêu cũng không nói thêm, đứng lên đi thanh toán tiền, sau đó mới cất giọng đề nghị "Sang nhà hàng bên cạnh ăn chút gì rồi lại trở về."

Cho nên mắt công lẫn lộn nửa ngày, cuối cùng vẫn phải đối mặt với Bạch Mộ Tinh!

Thẩm Du lặng lẽ thờ dài.

Bạch Mộ Tinh giờ này cũng đang thờ dài, thân là một đại minh tinh trước nay không thiếu người theo đuổi. Có nam nhân nào dám hành xử giống như Thẩm Tiêu vậy, tùy tùy tiện tiện liền vứt à ở đây?

Nếu không phải suy xét đến việc Thẩm Tiêu có thể phản tranh cao thấp với Tư Đồ Dật, Bạch Mộ Tinh mới không thèm đếm xỉa tới hắn.

Cũng không biết là hồ ly tinh phương nào, thế nhưng có thể nhẹ nhàng triệu Thẩm Tiêu đi rồi? Nghĩ đến đây, Bạch Mộ Tinh trong lòng trào dâng một tia tò mò, chuẩn bị tính tiền sau đó đi sang cửa hàng cách vách nhìn xem. Kết quả không đợi à đứng dậy, Thẩm Tiêu đã mang theo một người con gái đi vào tới.

Bạch Mộ Tinh bỗng chốc lửa giận nổi lên, hẳn đi tìm nữ nhân khác còn chưa tính, thế nhưng dám mang người kia đến lắc lư trước mặt à. Đây là muốn làm gì? Xem hai nữ nhân biểu diễn tranh giành tình cảm sao?

Bạch Mộ Tinh ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm người đi bên cạnh Thẩm Tiêu, đối phương đáng người thực đẹp, một thân hàng hiệu, thoạt nhìn chính là rất được cưng chiều. Chỉ là, tại sao lại trông có chút quen mắt...

Bạch Mộ Tinh khó có thể tin mà lắng lắng nhìn, mãi đến khi hai người bọn họ đứng ngay trước mặt, à mới nhỏ giọng xác nhận "Thẩm Du?"

Thẩm Du gật gật đầu, đáp cho có lệ "Chào chị"

Thẩm Tiêu ngồi xuống trước, sau đó chỉ chỉ vị trí bên người, lại đem thực đơn ném đến cho Thẩm Du.

"Muốn ăn gì tự mình gọi."

Cô liền rất ngoan ngoãn mà chọn món ăn.

Bạch Mộ Tinh hiện tại cũng không tức giận, trong tính toán của ả, Thẩm Du xem như một quân cờ tốt. Chỉ cần khéo léo lợi dụng liền không lo khống chế không được Thẩm Tiêu, bởi vì hần ta thoát nhìn còn rất xem trọng đứa em này.

Bất quá Bạch Mộ Tinh vẫn là cảm thấy thực kinh ngạc "Ít ngày không gặp, em gái nhỏ biến hoá thật là lớn nha, đều trở nên xinh đẹp như vậy, đến chị còn nhận không ra!"

Câu này rõ ràng là muốn lấy lòng, tuy vậy Thẩm Du hiển nhiên không hề cảm kích. Không chỉ có không cảm kích, cô còn giả điếc làm ngơ.

Bạch Mộ Tinh thực mau liền phát hiện, Thẩm Du trước mặt cùng với lúc trước thái độ rõ ràng không giống. Lần nọ tuy rằng không quá nhiệt tình nhưng ít nhất con bé cũng sẽ giữ lễ phép cơ bản, lần này lại dứt khoát lợ đẹp.

Bạch Mộ Tinh tâm tư vừa động, lập tức nhớ tới Thẩm Du cùng Bạch Mộ Vũ có xích mích. Bạch Mộ Vũ kể rằng đã từng khi dễ Thẩm Du rất nhiều lần, cuối cùng thậm chí còn bị Thẩm Tiêu bắt tại trận.

Nghĩ đến đây, ả không khỏi oán trách đứa em gái ngu dốt này, đứng là được việc thì ít, hòng việc thì nhiều, lúc nào cũng kéo chân sau!

Thẩm Tiêu vừa rồi căn bản chưa ăn gì, lúc này nhân tiện gọi đồ ăn cho Thẩm Du, hần cũng chọn thêm cho mình vài món.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Tiêu hỏi Bạch Mộ Tinh "Tôi cho tài xế đến đón cô được không?"

Bạch Mộ Tinh cảm nín, đây là muốn đuổi người sao?

"Em còn có chút việc muốn nói với anh, không gấp."

Thẩm Du ngoắc phục vụ tới, nhỏ giọng gọi món.

Bạch Mộ Tinh vẫn luôn nhẫn nại chờ cô gọi xong đồ ăn mới nhẹ nhàng lên tiếng "Tiểu Du, chị biết em giận Mộ Vũ. Nhưng trẻ nhỏ dễ dàng xúc động, cãi nhau ầm ĩ là bình thường, lần sau có cơ hội chị sẽ bảo nó tới xin lỗi em, thấy thế nào?"

Thẩm Du nhấp miệng, không để ý tới ả, chỉ cúi đầu nhìn vào đi động của Thẩm Tiêu, sau đó liền nghe được hần nói "Vậy sau này tôi đem em cô đánh cho một trận, có phải chỉ cần xin lỗi là xong việc hay không?"

Bạch Mộ Tinh.....

Thẩm Tiêu lại tiếp lời "Lần tới còn dám khi dễ em gái tôi, liền không đơn giản chỉ là đập nát đi động như vậy."

"Anh này, không thể bình tĩnh mà nói chuyện được hay sao?" Bạch Mộ Tinh nói.

Thẩm Tiêu cười cười "Như vậy đã tính là rất bình tĩnh."

Thẩm Du trong lòng trộm cười, chỉ bằng khẩu khí này của Thẩm Tiêu, đổi lại cô mà là Bạch Mộ Tinh, hần đã sớm quay đầu đi rồi, làm gì còn có thể đặt mông ngồi xuống được.

Nhưng Bạch Mộ Tinh thì khác, không chỉ ngồi được, mặt ả còn không hề đổi sắc.

Nhìn từ điểm này cho thấy, Bạch Mộ Tinh tuyệt đối là người co được dãn được.

Nhà hàng chuẩn bị thức ăn rất nhanh, vừa ngồi một lát mọi thứ đã được dọn lên đầy đủ.

Thẩm Du lúc này cũng đói bụng, cầm lấy dao nĩa liền bắt đầu ăn. Thẩm Tiêu nhìn cô ăn đến gương mặt phình phình, lại nhìn không được hai tay ngửa ngáy. Ngất nổi hai người vừa mới hoà hảo cho nên không thể ở bên ngoài làm cản, đành phải từ bỏ.

Bạch Mộ Tinh nhìn hai người bọn họ đều ăn thật sự chuyên chú, trực tiếp xem nhẹ sự tồn tại của ả, vì thế liền tìm đề tài nói với Thẩm Tiêu.

"Nghe nói gần đây Thẩm thị đang cùng Tư Đồ tập đoàn và Lê thị cạnh tranh một thương vụ quốc tế?"

Thẩm Tiêu giương mắt nhìn ả "Thì sao?"

"Nghe nói gần đây có rất khốc liệt, kỳ thật, anh có nghĩ tới chuyện hợp tác với một bên để đối phó bên còn lại hay không?"

Thẩm Tiêu nhướng mày "Cô còn biết được rất nhiều."

Bạch Mộ Tinh cười cười "Thật ra em cũng chỉ nghe nói lại thôi, anh trai em đang làm giám đốc thị trường cho Lê thị, nếu anh có ý này, em có thể giúp đỡ hai bên liên hệ với nhau."

Thẩm Du nghe ả nói xong liền nghĩ, như thế nào lại lôi ra thêm Lê thị? Trước đó có xem tiểu thuyết, đối với cái tên này không quá ấn tượng, có lẽ nếu có xuất hiện cũng là không quan trọng gì mấy.

Nhưng nghe Bạch Mộ Tinh phân tích được đến rõ ràng, Thẩm Du trong lòng ít nhiều cảm thấy bất an, vì vậy liền ngừng đầu nói với Thẩm Tiêu "Anh, bỏ bít-tết của anh ngon không? Cho em nếm một chút?"

Thẩm Tiêu nháy mắt liền kích động, đây là đang chủ động yêu cầu hần dứt cho ăn sao?

Vì vậy cho nên Thẩm Tiêu vô cùng nhanh nhẹn xiên một miếng thịt, ở trước mặt Bạch Mộ Tinh đang trợn mắt há mồm, vô cùng thuần thục mà đưa vào trong miệng Thẩm Du.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Sao không dứt khoát yêu nhau?

Đối với sở thích dứt đồ ăn này của Thẩm Tiêu, Thẩm Du vẫn là trăm lần nghĩ không ra chỗ nào vui vẻ. Ngược lại Thẩm Tiêu mỗi một lần đều hứng thú bùng bùng, có thể nhìn ra được là thật tình yêu thích.

Phòng chừng mỗi tên xà tinh bệnh đều có chút đam mê kỳ quái đi!

Ngày thường ở nhà bị dứt cho ăn Thẩm Du đã cảm thấy thẹn thùng, càng đừng nói ngay tại bên ngoài. Có điều đây là kẻ sách tạm thời, dưới tình thế cấp bách cô liền nghĩ ra, mục đích chỉ để đánh gãy đề tài vừa rồi, ai ngờ được Thẩm Tiêu lại còn vô cùng phối hợp.

Không chỉ cho "nếm" một lần, còn thêm lần hai, lần ba...quả thực không biết điểm dừng!

Thẩm Du cảm thấy bản thân chính là tự đào hố chôn mình.

Miệng vẫn tích cực mà nhai, Thẩm Du quay đầu liếc Bạch Mộ Tinh một cái, phát hiện ả ta về mặt giống như trời sắp sập xuống, hoảng sợ mà nhìn bọn họ.

Có thể đem một á đàn bà xấu xa dọa thành như vậy, Thẩm Du đột nhiên cảm thấy thực sáng khoái. Sau đó cũng liền không để ý nhiều, rất phối hợp mà chỉ vào đĩa tôm trộn salad trước mặt "Muốn ăn cái kia."

Thẩm Tiêu "ừm" một tiếng, liền duỗi tay gấp đến đứt cho cô. Cứ như vậy, anh em hai người ngời đứt ta ăn, cảnh tượng vô cùng hài hoà.

Nhưng dưới góc độ của Bạch Mộ Tinh mà nói, đây chính là một hình ảnh phi thường cay mắt!

"Hai người...thường ngày vẫn như vậy sao?" Nụ cười treo ở khoé miệng đã chậm rãi cứng đờ, có thể thấy được Bạch Mộ Tinh hiện tại tâm tình cực kỳ không thoải mái.

Thẩm Du chớp chớp mắt "Đừng rồi, làm sao vậy?"

Bạch Mộ Tinh nhũn mảy "Hai người không cảm thấy như vậy rất kỳ quái sao?"

Thẩm Du trong lòng tuy rằng thực tán đồng, nhưng lúc này mặc kệ Bạch Mộ Tinh nói cái gì cô đều phải làm trái lại mới được, vì thế liền đáp "Cũng không có gì kỳ quái, bình thường ở nhà đều là như thế này."

Bạch Mộ Tinh che dấu không được sự ghét bỏ cuộn trào trong mắt "Em bao lớn rồi mà còn chờ người đứt? Có phải là được chiều quá sinh hư rồi không?"

Thẩm Du ngầy ra một lúc sau đó quay đầu nhìn Thẩm Tiêu, chậm rãi cúi đầu, cảm xúc nháy mắt trở nên u ám.

Kỳ thực trong lòng Thẩm Du lúc này đang nhảy nhót, cô quả thực phải tự like cho mình một cái, cảm thấy bản thân rất có tiềm năng diễn bạch liên hoa!

Từ sau khi Thẩm Du xuất hiện, toàn bộ lực chú ý của Thẩm Tiêu đều đặt ở trên người đứa em này, căn bản là lười đi để ý Bạch Mộ Tinh. Cho ả về trước ả lại không bằng lòng, lúc này đây không lo ăn cơm còn ở một bên lải nhải không yên, thực sự quá phiền.

Hắn đưa tiếp một viên thịt tôm đi qua cho Thẩm Du, thỉnh thoảng thấy cô đang uất ức mà cúi đầu liền phát cáu, lập tức ném cho Bạch Mộ Vũ một đôi mắt hình viên đạn.

"Việc này, cô quản được sao?"

Bạch Mộ Tinh bị chất vấn đến sững sờ, cảm thấy nam nhân trước mặt quả thật không nói lý. Rõ ràng đáp ứng ra hẹn hò rồi lại đối xử hờ hững, bây giờ còn dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc!

Đừng là đàn ông tồi!

Bạch Mộ Tinh trong lòng khó chịu, vì vậy liền biện giải "Không phải, nhưng thử hỏi có ai nuông chiều em gái kiểu như anh sao? Sừng tiểu hải tử cũng nên có mức độ đi chứ!"

Bởi vì lời nói của Bạch Mộ Tinh, Thẩm Tiêu đưa thức ăn đến gần một lần nữa bị Thẩm Du cự tuyệt, hẳn lúc này cũng là phi thường khó chịu, liền ném cái nĩa lên bàn.

"Tiểu hải tử nhà tôi, tôi thích chiều thế nào liền chiều thế ấy, có liên quan gì đến cô sao?"

Thẩm Du tuy đang cúi đầu nhưng hai tai đều dựng lên nghe lén, trong lòng thầm thương cho Thẩm Tiêu một tràng pháo tay. Xà tính bệnh này đối thiên đối địa, đến cả đối tượng hẹn hò mà cũng muốn đổi, tuyệt đối chính là độc thân có năng lực. Cứ như vậy mà làm, Bạch Mộ Tinh dù cho da mặt có dày hơn nữa cũng sẽ bỏ chạy. Đến lúc đó cô liền không cần lo lắng vấn đề Thẩm Tiêu hắc hoá.

Tưởng tượng như vậy, Thẩm Du thực sự nhìn không được mà muốn cười. Thế nhưng cô chỉ có thể nhịn, nhìn đến mức hai bà vai run run, không nhìn kỹ còn tưởng rằng đang khóc!

Mà đúng thật như vậy, Thẩm Tiêu vừa liếc mắt nhìn đến cảnh này, lập tức kíp nổ ba trung, xoay sang trực tiếp đuổi người "Được rồi, hiện tại cô có thể đi."

Hắn sợ lại cùng Bạch Mộ Tinh nói tiếp, chính mình sẽ nhìn không được mà động thủ đánh nữ nhân.

Bạch Mộ Tinh khó có thể tin trùng to hai mắt, nghĩ thầm tên này chính là bị bệnh tâm thần! Đáp ứng hẹn hò là hắn, hiện tại đuổi người cũng là hắn, quả thực trên trời dưới đất ngộ nghĩnh chẳng ai bằng!

Loại người này, ả thật sự không có biện pháp tiếp tục cùng hắn ngồi chung một chỗ.

Lúc trước Bạch Mộ Tinh vẫn còn cảm thấy chính mình nhột được của hỏi. Ít nhất Thẩm Tiêu không chỉ có tiền mà còn đẹp mã, quả thực so với Tư Đồ Dật chỉ hơn không kém. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc ả càng ngày càng cảm thấy rằng, Thẩm Tiêu chính là một đồng phân heo!

Bạch Mộ Tinh thật sự không thể tiếp tục nhìn nhục, nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng "Họ Thẩm điên khùng kia, trên đời này làm gì có anh em nào giống như hai người vậy? Tinh lữ còn chưa dính nhau bằng các người, có giới sao không dứt khoát yêu nhau luôn cho rồi! Tôi khinh!"

Mắng người xong, Bạch Mộ Tinh cầm lấy túi xách, tức muốn trào máu mà đứng dậy rời đi.

Thẩm Du vừa rồi vẫn luôn ngồi bên cạnh xem diễn, giờ phút này lại bị Bạch Mộ Tinh mắng cho một phen dọa đến hoảng hồn. Ngay sau đó cô quay đầu nhìn Thẩm Tiêu, phát hiện hắn tuy rằng bị mắng nhưng sắc mặt vẫn như thường, không hề có dấu hiệu phát bệnh, Thẩm Du không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả Thẩm Du vừa ngồi thẳng người dậy, Thẩm Tiêu liền đem một viên thịt tôm đưa qua, ý bảo cô tiếp tục ăn.

"Được rồi, nữ nhân điên kia đi rồi, chúng ta tiếp tục." Ngữ khí thông thả bình thường, một chút cũng không vì Bạch Mộ Tinh chửi rủa mà bị ảnh hưởng.

Thẩm Du thật là dở khóc dở cười, mị một tên xà tính bệnh lại còn dám gọi người khác là nữ nhân điên?

Bất quá, Bạch Mộ Tinh bị chọc giận bỏ đi, nhiệm vụ hôm nay của cô coi như thuận lợi hoàn thành. Hơn nữa vừa nãy Bạch Mộ Tinh bị đối thâm như vậy, trong thời gian ngắn ả sẽ không lại đến tìm Thẩm Tiêu.

Thẩm Du cảm thấy, bằng tính cách của Thẩm Tiêu, chắc chắn chỉ có nữ nhân lòng mang mục đích mới tìm đến hắn, bằng không người thường ai có thể chịu được?

Cả ngày bị bạn trai chọc tức như vậy, điên rồi mới cùng hắn tiếp tục yêu đương!

Bất quá nếu như cô chia rẽ hai người thành công, vậy Thẩm Tiêu về sau có phải sẽ chịu cảnh tuổi già cô đơn cá đờì?

A~ chuyện sau này hãy để sau này phiền não đi.

Hai người com nước xong liền trực tiếp về nhà.

Chú Lý ngồi sẵn ở phòng khách chờ bọn họ, thấy hai người cùng nhau tiến vào liền cười nói "Đùng com chưa? Chú có chứa lại một ít đồ ăn."

Thẩm Du liếc đầu, trên người cô còn mặc váy mới cho nên cử động không quá thuận tiện, vì vậy trực tiếp về phòng thay đồ.

Thẩm Tiêu đem áo khoác ném sang một bên, cúi bó hai cái áo, giấy cũng không tháo đã trực tiếp nằm lên sofa, sau đó nhìn chăm chăm đèn treo trên trần nhà mà phát ngốc. Tâm tình thoát nhìn còn rất không tồi.

Chú Lý lấy dép lê tới cho hần, ngồi xôm bên cạnh mà cười ha ha "Làm lành rồi sao?"

Thẩm Tiêu liếc mắt một cái, hừ ra tiếng xem như đáp lại.

Chú Lý yên tâm gặt đầu "Làm lành rồi thì tốt, tiền sinh về sau đừng lúc nào cũng bắt nạt tiểu thư, kể cả mèo con nóng giận lên cũng biết cào người. Tôi nói cho tiền sinh nghe, tiểu thư đêm nay kỳ thật không định ra ngoài đâu."

Thẩm Tiêu neho neho mắt, ngẩng đầu lên hỏi "Như thế nào?"

"Tiểu thư đang giận mà tiền sinh còn cố ý khiêu khích, cùng nữ nhân hẹn hò cái gì chứ, tiểu thư chịu đi tìm tiền sinh mới là lạ. Sợ dĩ sau đó ra ngoài tìm gặp tiền sinh là do nghe tôi nói thêm vài câu..."

Chú Lý nói những lời này, thần sắc vô cùng đắc ý.

Thẩm Tiêu chống tay ngồi dậy "Chú nói cái gì?"

Chú Lý trộm nhìn cầu thang, xác định bên kia không có động tĩnh mới nhỏ giọng nói với Thẩm Tiêu "Tôi nói là, buổi tối nhìn thấy tiền sinh đứng trước cửa phòng tiểu thư hồi lâu, cuối cùng cái gì cũng không làm liền quay trở về phòng."

Thẩm Tiêu về mặt không thể hiểu được mà hỏi "Tôi vì cái gì muốn đứng trước cửa phòng nó?"

Chú Lý quả thật hận sắt không thể rèn thành thép!!!

"Đương nhiên là vì muốn tiểu thư mềm lòng rồi, tôi vừa nói vậy tiểu thư liền thay đổi chủ ý chạy đi tìm tiền sinh, như vậy nói xem có hữu dụng hay là không?"

"....."

Chú Lý lắc đầu "Tiền sinh phải học cách dỗ dành hài tử nhiều lên mới tốt."

Thẩm Tiêu lấy ra bao thuốc, chăm một miếng sau đó thực ghét bỏ mà nói "Rảnh rồi đi dỗ hài tử làm cái gì? Tôi chỉ cần dỗ tiểu hài tử trong nhà là được rồi!"

Chú Lý:....

Hoá ra tiểu hài tử trong nhà liền không phải là hài tử!

Lúc này, một con mèo đen toàn thân ưu nhã đang di chuyển lại đây, nó nhẹ nhàng nhảy lên sô pha sau đó gác đến trên đùi Thẩm Tiêu. Husky theo sau cũng định nhảy lên, nhưng nhìn đến người ngồi trên sô pha lại không dám nữa, chỉ có thể yên phận đứng ở bên cạnh vẫy đuôi.

Phòng chừng là vì được Thẩm Tiêu mua về cho nên mèo đen đối với hần rất có hảo cảm, luôn là muốn cùng Thẩm Tiêu thân cận, đáng tiếc lần nào cũng đều bị hần ghét bỏ. Lúc ấy mua mèo vốn dĩ chỉ là trò đùa nhất thời, hần cũng không phải thật sự thích mèo.

"Cút ngay, mày là giống cái đừng có chạm vào tao." Thẩm Tiêu chán ghét phất tay đuổi Tiểu Bạch đi.

Chú Lý:.....

Thẩm Du đổi quần áo xong, nhẹ nhàng mà chạy xuống lầu, trước hết đi vào trong bếp rót ly nước trái cây sau đó mới bung ra phòng khách, vừa uống vừa cùng chú Lý trò chuyện.

"Đêm nay chú nấu chè phải không?"

"Đúng vậy, tiểu thư muốn ăn sao? Để chú đi hâm nóng."

Thẩm Du quay đầu lại nhìn Thẩm Tiêu, hỏi "Anh, ăn chè không?"

Thẩm Tiêu bều môi "Chỉ có tiểu hài tử mới thích ăn đồ ngọt."

Thẩm Du liền cười tủm tỉm nói với chú Lý "Cho cháu hai chén."

Thẩm Tiêu:.....

Mấy ngày vừa rồi Thẩm Du lúc nào cũng ưỡ oài ỉu xù, không có sinh khí, hôm nay rốt cuộc khôi phục bộ dáng hi ha cười đùa, cái này làm cho hai người còn lại rất là vui vẻ, chỉ muốn cố gắng duy trì thật tốt nụ cười này mà thôi.

Chú Lý đi vào phòng bếp lấy chè, Thẩm Du liền đặt ly nước xuống, sau đó bế mèo đen lên ngồi vào sô pha, lại để cho mèo nằm trên đùi mình.

Thẩm Tiêu lẳng lặng mà nhìn một loạt động tác của Thẩm Du.

"Làm gì vậy?" Hần hỏi.

Thẩm Du buồn cười, trả lời "Vuốt lông mèo."

Nói xong liền bắt đầu vuốt. Nhìn bộ dáng thoải mái hưởng thụ của nó, Thẩm Du lúc này cũng là đầy mặt thoả mãn.

Thẩm Tiêu ngậm thuốc lá, nghiêng đầu quan sát. Qua một hồi, hần đột nhiên đứng dậy di chuyển đến bên người Thẩm Du, vén tay áo lên sau đó vuốt tay xoa xoa đầu cô.

Thẩm Du lúc này tóc đang buộc lại, bị Thẩm Tiêu xoa nhẹ vài cái lập tức xù thành tổ chim, cô kỳ quái mà ngẩng đầu nhìn hần "Anh làm gì vậy?"

Thẩm Tiêu trông thấy Thẩm Du y như bà điên, nhện không được thấp thấp cười ra tiếng "Em vuốt mèo, anh vuốt em"

"....."

Lời này nghe ra vì cái gì cảm thấy quái quái?

Thẩm Du gầy gù mà chụp bay tay hần, nhưng Thẩm Tiêu chính là không may may dao động, tiếp tục hào hứng mà vuốt tới vuốt lui.

Hần bỗng nhiên phát hiện, tóc của tiểu hài tử thực mềm, sờ vào thực thoải mái.

Thẩm Tiêu thỉnh linh nhớ tới đêm nay Bạch Mộ Tinh nói với hần "Họ Thẩm điên khùng kia, trên đời này làm gì có anh em nào giống như hai người vậy? Tình lữ còn chưa dính nhau bằng các người, có giỏi sao không dứt khoát yêu nhau luôn cho rồi! Tôi khinh!"

Yêu nhau? Cùng tiểu hài tử nhà mình yêu nhau? Vui đùa cái gì vậy!

Hài tử trong nhà chính là để chơi, không phải để yêu.

Lại nói, hần mỗi ngày đi làm kiếm tiền, tan tầm về nhà trêu ghẹo Thẩm Du, căn bản là không cần yêu đương.

Thắm Tiêu trong lòng khinh thường mà nghĩ, Bạch Mộ Tinh kia quả nhiên là nữ nhân điên, về sau vẫn nên ít cùng cô ta lui tới thì hơn. Quan trọng nhất là, tiểu hài tử nhà hắn không thích!

Nghĩ một hồi, Thắm Tiêu lại cúi đầu nhìn Thắm Du, tức khắc cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, có loại cảm giác muốn đem người kéo vào trong lòng ngực mà hung hăng xoa một hồi.

Quả nhiên, vuốt lông mèo là sẽ nghiện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tự hội

Sau ngày kỉ niệm thành lập trường, Thắm Du một bước lên trời, từ một kẻ đáng thương nơi nơi bị xa lánh trở thành nhân vật hot nhất trên diễn đàn. Tuy rằng video của ngày hôm đó đều bị xóa hết nhưng vẫn không ngừng có bài viết nhắc về cô.

Đặc biệt là một topic kể ra việc lúc trước Thắm Du vừa béo vừa xấu, đi kèm là một bức ảnh mờ mờ. Chủ đề này vừa được đăng lập tức bị đẩy lên trang chủ, tất cả mọi người đều sôi nổi bàn tán.

Vịt con xấu xí nghịch tập thành nữ thần là mộng tưởng của hầu hết nữ sinh, mà ví dụ sống sờ sờ trước mắt này chính là nguồn động viên tốt nhất.

Trừ bỏ hiệp hội docks lòng nghịch tập ra còn có các loại tranh nhau thô lộ, tóm lại sau ngày hôm đó, rất nhiều nam sinh Học Viện Điện ảnh đem Thắm Du trở thành người yêu trong mộng. Hơn nữa thông qua tìm hiểu kĩ càng, so với nhan sắc của cô, bọn họ càng thêm mê mẩn đó chính là dáng người!

Thắm Du ngay từ đầu cũng không biết những chuyện này, mỗi ngày cô ở nhà phải ứng phó Thắm Xà Tinh đã là sút đầu mẻ trán, tinh lực dư thừa đầu ra để mà chú ý bất quái linh tinh.

Nhưng hiện tại bên cạnh cô đã nhiều ra một cái đài phát thanh tên Lý Dực Dực, thường xuyên nói chuyện với nhau cũng sẽ biết được một ít thông tin.

Hôm nay nhân giờ ra chơi, Lý Dực Dực lại hăng hái bàn chuyện bát quái "Trên diễn đàn lại có bài viết nhắc tới cậu, cậu xem chưa?" Nói xong còn rất tốt bụng mà gợi đi động ra cho Thắm Du nhìn.

Liếc mắt một cái, Thắm Du phát hiện bát quái hôm nay tương đối có nội dung, nói cô khoảng thời gian trước thường xuyên có siêu xe đưa rước, hơn nữa người lái vẫn là một nam nhân soái khí bùng bùng, vừa nhìn liền biết phú nhị đại.

Cho nên bên dưới các loại tiên đoán bắt đầu xuất hiện.

Nói biến xinh đẹp liền được theo đuổi, hăm mộ chết người.

Nhưng càng nhiều hơn vẫn là nói cô bị bao đường. Khẩu khí chưa lõm, cách màn hình vẫn còn ngửi được.

Thắm Du quay đầu nhìn bạn cùng bàn "Cậu tin không?"

Lý Dực Dực cười nói "Lần trước cậu giải thích rồi đó thôi? Nói người nọ là anh trai cậu."

Thắm Du cũng cười theo, gật đầu "Đúng là anh trai."

Trả đi động lại cho Lý Dực Dực, sau khi mở sách ra đọc được hai dòng Thắm Du mới phát hiện mình có chút học không vào. Trong đầu đều là nội dung bài viết vừa rồi ở trên diễn đàn.

Cô vẫn ít nhiều để ý việc bị người khác hiểu lầm quan hệ cùng với Thắm Tiêu.

Cho nên Thắm Du bèn lấy một nick khác, vào trong diễn đàn để lại bình luận.

Bình luận xong cô cũng không xem nữa, vốn dĩ chuẩn bị đóng giao diện diễn đàn lại, không ngờ vô tình lại nhìn đến một topic bát quái khác nằm ngay bên dưới.

"Lịch sử tình ái của mỹ nữ họ Bạch khoa biểu diễn"

Tuy rằng không chỉ tên nhưng khoa biểu diễn lại còn họ Bạch, nổi danh nhất cũng chỉ có Bạch Mộ Vũ.

Thắm Du có chút hứng thú, liền tùy tay ấn vào, phát hiện thiên tình sử của Bạch mỹ nữ quả là muôn màu muôn vẻ. Học trường học đệ đều có, thậm chí giáo viên trẻ tuổi cũng không tha, bài viết còn cho biết gần đây người này đang theo đuổi một vị giảng viên.

Hoá ra là có mục tiêu tình ái, thảo nào gần đây không thấy á tới sinh sự.

Lý Dực Dực thấy Thắm Du phát ngốc, liền thò đầu qua hỏi "Đêm mai là sinh nhật cô Tổng, trong ban mọi người đều tham dự, cậu đi không?"

Thắm Du nhủ mảy, cô Tổng là giảng viên của bọn họ, tuổi không quá cao, bình thường đều đối đãi mọi người rất hết mình. Lần trước Bạch Mộ Vũ vu hãm cô cũng là cô Tổng đến giải quyết. Nghĩ nghĩ, Thắm Du hỏi "Tổ chức ở đâu vậy?"

Vừa nhắc đến cái này Lý Dực Dực liền tỏ ra hưng phấn, xoa xoa tay trả lời "Là tụ điểm ở gần cao ốc Đế Tinh, nghe nói chỗ đó phải có thẻ hội viên mới được vào, lần này chúng ra xem như có thẻ mở rộng tầm mắt."

Thắm Du nghĩ thầm, tất cả mọi người đều là sinh viên, mỗi tháng chỉ có tiền tiêu vặt cố định. Kể cả lần này cùng nhau gom góp cũng không thể nào đi đến tụ điểm tư nhân như vậy được.

"Thẻ VIP của à?" Thắm Du thắc mắc.

"Đương nhiên là Bạch Mộ Vũ rồi, chị của cậu ta là đại minh tinh, có thẻ VIP ở chỗ đó. Bạch Mộ Vũ còn nói, phòng cậu ta bao, rượu cũng sẽ chi một nửa, quả thực quá giàu! Cô Tổng nói nửa còn lại cô sẽ trả nhưng lớp trưởng quyết định chúng ta đến góp tiền."

"Cậu ta làm gì tự nhiên tốt bụng như vậy?"

Trong ấn tượng của cô, Bạch Mộ Vũ cùng cô Tổng quan hệ cũng không thân đến loại trình độ này.

Lý Dực Dực ra về thần bí, trái phải nhìn quanh, sau khi xác định Bạch Mộ Vũ không có ở đó mới nhỏ giọng nói "Cô Tổng với thầy Lâm là bạn cũ, quan hệ thực thân thiết, mà thầy Lâm lại là người gần đây Bạch Mộ Vũ đang theo đuổi."

"....."

Lý Dực Dực giải thích xong liền nghĩ tới Bạch Mộ Vũ cùng Thắm Du có mâu thuẫn, bèn nói thêm "Cậu không muốn đi cũng không sao."

Thẩm Du xác thật không muốn đi, chỉ định buổi chiều đi mua món quà coi như biểu đạt tâm ý.

Nhưng đợi đến chiều, Thẩm Du lại thu được tin nhắn của cô Tổng mời các mọi người đêm mai đến tham gia sinh nhật của mình. Còn nói bản thân kỳ thực sắp từ chức về quê kết hôn, nhân cơ hội này muốn cùng cả lớp tụ hội một lần.

Thẩm Du thu được tin nhắn này xong đành thay đổi chủ ý.

Buổi tối về nhà, lúc trên bàn cơm Thẩm Du có đề qua việc chọn quà sinh nhật cho giáo viên, chú Lý cùng Thẩm Tiêu cũng rất hào hứng mà cho ý kiến.

"Giảng viên thì mua tấm thiệp viết vài câu thơ, như vậy là được." Chú Lý nói.

Thẩm Tiêu không cho là đúng "Thời đại nào rồi mà còn chơi chiêu đó? Quá tục!"

"Vậy tiền sinh nói xem, đưa cái gì mới không tục?" Chú Lý rất không phục mà chất vấn.

"Đưa tiền."

Thẩm Du bĩu môi "Đưa tiền mới là tục nhất đó biết không!"

Thẩm Tiêu nâng mí mắt lên nhìn, tay đem con tôm vừa bóc vỏ đưa đến bên miệng Thẩm Du, cô theo thói quen chuẩn bị há mồm ngoạm lấy. Nào ngờ tôm vừa chạm đến môi đã bị Thẩm Tiêu lấy về, Thẩm Du bị lừa, chỉ cắn trúng được không khí.

Thẩm Du thờ phỉ phỉ trừng mắt mà nhìn, Thẩm Tiêu khoé môi treo lên một nụ cười, lại đem tôm đưa qua, lần này cô không thêm đề ý tới hắn.

Thẩm Tiêu cười cười, con tôm đặt ở bên môi Thẩm Du vẫn không nhúc nhích, chờ đến lúc đối phương thỉnh lĩnh há mồm muốn cắn hắn lại rút trở về. Dù sao cô vẫn là chậm một bước so với Thẩm Tiêu.

Thẩm Du bị chọc đến giận rồi, xoay người nhào qua trực tiếp đuổi tay đoạt về, ngày thường tuy không thích bị đứt đồ ăn, nhưng con tôm này hôm nay cô nhất định phải nuốt vào bụng!

Trong lúc nhất thời, hai anh em nhào thành một đoàn, Thẩm Tiêu một tay giữ cao con tôm, một tay ôm eo Thẩm Du, trên mặt ngăn không được mà lộ ra sáng khoái tươi cười.

Chú Lý lắc đầu, lấy chiếc đũa gỗ gõ "Đừng đùa nữa, ăn nhanh kẻo đồ ăn nguội hết!"

Thẩm Tiêu lúc này mới đem tôm bóc vỏ nhét vào miệng Thẩm Du.

Cuối cùng, Thẩm Du vẫn là tiếp thu ý kiến của Thẩm Tiêu: đưa bao lì xì cho cô Tổng.

Chiều hôm sau, Thẩm Du đứng giờ liền đi ra ngoài, trước đó cô cũng rối rắm hỏi lâu xem nên mặc quần áo bình thường hay là diện váy mới.

Rốt cuộc chỗ hẹn chính là tụ điểm tư nhân, cô quyết định chọn chiếc váy mới mua. Bởi vì là địa điểm cao cấp cho nên mọi người đa số đều sẽ ăn diện chỉnh chu.

Thẩm Du được chú Lý đưa đi, lúc cô đến nơi thì mọi người cũng đã gần đông đủ.

Trong phòng, Bạch Mộ Vũ ngồi bên cạnh cô Tổng, phía còn lại chính là một người đàn ông xa lạ, hắn là thầy Lâm mà gần đây Bạch Mộ Vũ vẫn đang theo đuổi.

Thẩm Du sau khi tiến vào đã đem tình hình bên trong xem xét một lần rồi mới đưa quà đến cho cô Tổng.

Cô Tổng thoát nhìn rất vui vẻ, kéo tay Thẩm Du ngồi xuống bên cạnh mình.

Lúc này, thầy Lâm ngồi kế bên Bạch Mộ Vũ về mặt vô cùng kinh ngạc mà nhìn Thẩm Du, lập tức mở miệng hỏi "Bạn học này, nên xưng hô như thế nào cho phải? Nhìn em cảm thấy thực quen mắt."

Nghe ra còn rất giống lần là làm quen. Thẩm Du ngắn gọn trả lời "Có lẽ do khuôn mặt em tương đối phổ thông."

Thẩm Du trộm đánh giá thầy Lâm kia một chút, nghĩ thầm khó trách Bạch Mộ Vũ lại coi trọng người này, không chỉ cao lớn mà diện mạo cũng thực tốt, ngũ quan rõ ràng lập thể, phi thường soái khí.

Trong lúc Thẩm Du đánh giá Lâm Tổng thì đối phương cũng đang quan sát cô, giống như sau khi Thẩm Du tiến vào, người nọ liền đối với cô vô cùng có hứng thú.

Ánh mắt kia quá mức trắng trợn, Thẩm Du nhìn không được mà quay mặt đi.

Nhìn chằm chằm con gái nhà người ta như vậy, có phải quá thiếu lễ độ rồi không?

Bạch Mộ Vũ thật vất vả mới tìm được cơ hội Lâm Tổng ra, nào ngờ từ lúc Thẩm Du xuất hiện, đối phương liền đem toàn bộ lực chú ý đặt lên người cô, thực quá đáng giận!

Đổi lại là trước kia, à khẳng định đi qua giáo huấn một phen. Nhưng từ khi bị Bạch Mộ Tinh răn đe, Bạch Mộ Vũ cũng không dám chạy đi khiêu khích Thẩm Du nữa. Chỉ có thể ngồi một bên trộm liếc mắt vài lần.

Lúc này mấy người bên cạnh còn đang thảo luận về bữa tiệc đêm nay, nói trắng ra là Bạch Mộ Vũ thật lợi hại, thế nhưng có thể đặt được phòng cao cấp như vậy, chắc hẳn tốn không ít tiền.

Bạch Mộ Vũ nghe xong có chút đắc ý mà nói "Phòng này chỉ có hội viên kim cương mới có thể đặt, mỗi năm tiêu phí ít nhất phải mấy chục vạn."

Ai nấy nghe xong đều lú lờ.

Cô Tổng tủm tỉm "Vậy đêm nay mọi người đều được kế phần của em rồi."

Bạch Mộ Vũ cười cười, lúc này mới đem cảm xúc không xong vừa rồi áp xuống được. Quay đầu liền kéo thầy Lâm cùng hát một bài.

Trong nháy mắt khi Lâm Tổng đứng dậy, Thẩm Du phát hiện hắn vẫn còn đang nhìn mình, ánh mắt kia thâm ảo phức tạp làm cô có cảm giác không thoải mái.

Một lát sau có người gõ cửa phòng, tự xưng là giám đốc của nơi này, ông ta bước đến, rất lịch sự mà lên tiếng "Xin hỏi Thẩm Du tiểu thư có ở chỗ này không?"

Thẩm Du đang cùng cô Tổng trò chuyện, nghe được lời này có chút ngạc nhiên, thế nhưng vẫn là đứng lên đáp lại "Tôi là Thẩm Du, có việc gì sao?"

Giám đốc liền cười nói "La như vậy, Thẩm tổng đêm nay vừa vận cụng lỳ đây chơi, nghe nói tiểu thư đang ở chỗ này lại còn là phòng bình thường cho nên mới bảo tôi đến nói với tiểu thư một tiếng, có thể mang bạn bè của cô đi đến phòng cao cấp mà chơi, phí dụng đêm nay Thẩm tổng sẽ chi trả. Hy vọng cô cùng bạn bè chơi thật vui vẻ."

Mọi người:.....

Mới rồi bọn họ còn khen Bạch Mộ Vũ đặt được phòng lớn như vậy thật lợi hại, kết quả chỉ chớp mắt đã bị người ta chê nhỏ, cái này quả thực chuyển biến như thần! Cur nhiên còn có phòng cao cấp hơn!

Thẩm Du có chút bất đắc dĩ, xa tình bệnh này đúng là nơi nào cũng gặp. Cái gì mà vừa vận cụng lỳ đây chơi, hẳn chắc chắn là dựa theo định vị mà tìm tới.

Gào thét trong thâm tâm xong xuôi, Thẩm Du vẫn là quay đầu lại hỏi "Mọi người muốn đi không?"

Cô Tổng trả lời "Như vậy thì ngại quá!"

Giám đốc lại nói tiếp "Khu cao cấp có phòng karaoke, phòng bài, phòng bóng bàn, phòng nghỉ, phòng giải trí..."

Nhóm người trẻ tuổi nghe xong, hai mắt loé sáng, trăm miệng một lời "CÔ ƠI, TUI EM MUỐN ĐI!!!"

Chỗ cao cấp lại chơi vui như vậy, có ngu mới không đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chào hỏi

Sau khi cô Tổng gật đầu đáp ứng, một đám sinh viên hưng khí bùng bùng mà theo đuôi giám đốc rồi đi phòng thường, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Bạch Mộ Vũ cùng Lâm Tổng ngồi trên sô-pha.

Lâm Tổng nhìn thấy Bạch Mộ Vũ sắc mặt xanh trắng, bèn vỗ vỗ vai an ủi "Đừng nóng giận, tiệc đêm nay chủ yếu là để náo nhiệt, ai ra tiền đều giống nhau thôi, Mộ Vũ có lòng mời anh tới đây anh đã rất vui rồi."

Lâm Tổng ngủi quan đoan chính, mang mắt kính đen, khí chất ôn hòa, anh tuấn nho nhã, tất cả đều là loại hình mà Bạch Mộ Vũ yêu thích.

Bạch Mộ Vũ mặc dù trong lòng hận chết hai anh em họ Thẩm, nhưng ở trước mặt người mình thích dĩ nhiên không thể phát tác, chỉ có thể miễn cưỡng cười gượng.

"Không sao, không cần ra tiền vẫn có thể hưởng thụ, khá tốt!"

Lâm tổng cười cười "Vậy có đi lên đó không?"

Bạch Mộ Vũ hừ lạnh "Đương nhiên phải đi, em còn sẽ khui chai rượu đắt tiền nhất. Dù sao nhà cậu ta cũng giàu!"

Lâm tổng nhướn mày, lơ đãng hỏi "Nhà giàu sao? Nhìn Thẩm Du thì có vẻ không giống."

Bạch Mộ Vũ đối với Thẩm Du lòng mang oán hận, một khi bắt được cơ hội liền muốn bêu xấu cô, cho nên nghe được Lâm Tổng hỏi xong liền căm giận mà nói "Nhìn thôi dĩ nhiên không biết được, anh không hiểu cậu ta giả tạo cỡ nào đâu. Từ năm nhất đến nay vẫn luôn diễn nghèo diễn khổ, chỉ thiếu nước đi xin trợ cấp cho sinh viên nghèo. Kết quả gần đây mọi người mới phát hiện cậu ta vậy mà lại là thiên kim Thẩm gia, em gái của chủ tập đoàn Thẩm thị, trong nhà không biết bao nhiêu là tiền. Thật sự không ai đối trả bằng!"

Lâm Tổng nhướn mày "Thẩm thị tập đoàn? Địa vị xác thật không nhỏ."

"Quả thực chán ghét muốn chết!"

"Vậy em còn muốn cùng qua đó sao?" Lâm Tổng cười hỏi.

Bạch Mộ Vũ hất cằm, vẻ mặt kiêu ngạo trả lời "Đương nhiên, tụ hội trong lớp làm sao có thể vắng mặt em!" Nói xong liền bước ra ngoài.

Lâm Tổng đi theo phía sau, vừa rời khỏi tầm mắt của Bạch Mộ Vũ, hẳn không tự giác mà nhíu mày.

Thẩm Du theo giám đốc đi vào thang máy lên tầng cao nhất, những người còn lại đều đang nhỏ giọng bàn tán, có vẻ thực hưng phấn.

Vừa từ thang máy bước ra ngoài, cảm giác đến cả cấp bậc trang hoàng ở tầng này đều hoàn toàn khác biệt, thoát nhìn hào khí ngút trời.

"Anh tới ở đâu vậy?" Thẩm Du nhỏ giọng hỏi vị giám đốc đứng bên cạnh.

Đôi phương cười đáp "Thẩm tổng ở trong một gian phòng khác cùng tầng, đang cùng vài vị lão tổng bàn chuyện, Thẩm tiểu thư muốn qua chào hỏi sao?"

Chẳng lẽ thật sự tới bàn việc công, không phải là lần theo định vị đến tìm cô?

"Đội lắt nữa đi, tôi với mọi người vào xem phòng trước đã."

Giám đốc vội vàng gật đầu, đưa bọn họ tiến vào một gian phòng cực kỳ xa hoa.

So với phòng thường vừa rồi, chỗ này quả thực giống như cung điện. Hơn nữa trước khi bọn họ vào đây, ngoài sảnh lớn trong phòng đã chuẩn bị sẵn các loại mỹ thực rượu ngon, thậm chí có cả bánh kem. Vài chị gái xinh đẹp đứng một bên phục vụ, chuyên dùng để bọn họ sai phái.

Cả đám từ trong ra ngoài tham quan một lượt, cuối cùng đều trở nên tròn mắt há mồm "Đây là địa phương các vị lão tổng bình thường dùng để tụ họp sao? Có tiền thật tốt!"

Mấy tên nam sinh còn đáng khinh mà nói "Có thêm vài chị gái đến bồi chơi lại càng hoàn mỹ!"

Cô Tổng lấy tay bịt miệng nam sinh nọ, quay đầu lại nói với Thẩm Du "Tuy rằng nói thế này có chút không biết tự lượng sức mình, nhưng cô cảm thấy không thể để người nhà em chỉ trả như vậy được, phí dụng cô vẫn là tự mình bỏ ra một ít đi, đây dù gì cũng là tiệc sinh nhật của cô mà."

Thẩm Du xua xua tay, cười nói "Anh của em tương đối bá đạo, nói mời là mời, em mà để cho cô ra tiền anh ấy hẳn sẽ nổi giận, cô Tổng không cần đặt nặng vấn đề, xem như họp lớp bình thường là được rồi."

Cô Tổng tuy cự tuyệt nhưng trong lòng lại trộm thở phào, tiền lương giảng viên có dư để gửi ngân hàng cũng chỉ mấy vạn, lấy ra góp hết phòng chừng còn không trả nổi số lẻ!

Cả phòng đều là người trẻ tuổi, sau khi nhìn thấy đủ loại hình giải trí liền mạnh ai nấy tìm trò để chơi, đến cả cô Tổng cũng bị kéo đi chơi mất chợp.

Thẩm Du không muốn tham gia cùng họ, chỉ cảm thấy chơi đối bụng, vì thế một mình ngồi ở đại sảnh dùng cơm. Sau đó mới phát hiện hầu hết điểm tâm đều hợp khẩu vị của cô, liền một hơi ăn hết vài món.

Thẩm Du trong lòng ngầm nghĩ, đây không lẽ là Thẩm Tiểu đặc biệt cho người chuẩn bị? Xà tính này ti mi như vậy sao?

Trong lúc Thẩm Du say sưa thưởng thức mỹ thực, Bạch Mộ Vũ cùng Lâm Tổng mới khoan thai tiến vào, vừa nhìn thấy cô, Bạch Mộ Vũ đã vội vàng xống tới.

"Cậu hiện tại đặc ý làm có phải hay không? Cảm thấy rất có mặt mũi, cảm thấy tôi chỗ nào cũng không bằng cậu?" Bạch Mộ Vũ hừ lạnh.

Thẩm Du đem điểm tâm trong miệng nuốt xuống, sau đó lại cầm lấy ly nước chanh uống vào hai hớp, hắng hắng giọng mà trả lời "Cậu nói rất đúng, tôi chính là đang rất đắc ý, cảm thấy rất có mặt mũi, có bản lĩnh cậu cũng đi đặt một phòng cao cấp a~ Phòng chừng cái thẻ mà cậu đang cầm còn không có tư cách để bước lên tầng này đâu."

Bạch Mộ Vũ bị châm chọc đến tái mặt mày, đang định phát tác lại nghe Thẩm Du tiếp tục nói "Cậu biết rõ không thể cùng tôi so còn có tìm tới buông lời hung ác, không cảm thấy buồn cười sao? Mặt có đau

hay không?"

Bạch Mộ Vũ cười lạnh "A~ cậu đạo này ghê gớm lắm sao, cũng biết độc miệng độc mồm rồi?"

Thẩm Du cười tủm tỉm trả lời "Độc miệng ai mà không biết? Cũng chỉ có kẻ ngu mới độc miệng sai chỗ, sau đó bị vả mặt!"

"Cậu——"

Lâm Tông tiến lên giữ chặt Bạch Mộ Vũ, sau đó cường ngạnh mà đem ả kéo vào trong.

"Được rồi được rồi, trước đi vào trong tìm cô Tông cái đã."

Bạch Mộ Vũ bị kéo đi, còn không quên quay đầu lại trừng Thẩm Du liếc mắt một cái.

Thẩm Du không đau không ngứa, chỉ phun ra hai chữ "Ngu ngốc."

Qua một hồi, Lâm Tông lại quay trở lại tìm Thẩm Du.

Cô buông đồ ăn trong tay, nâng mí mắt lên nhìn "Thầy Lâm đây là muốn thay Bạch Mộ Vũ đến đòi công đạo sao? Hắn là thầy cũng thấy được, chính cậu ta tự mình gây chuyện trước."

Lâm Tông đi đến trước bàn, cũng cầm một mâm nhỏ đựng đồ ăn, sau đó ngồi ở xuống bên cạnh Thẩm Du.

"Mộ Vũ tính tình xác thật khá càn rỡ, nhưng em cư xử như vậy cũng coi như hợp lý hợp tình."

Thẩm Du trong lòng cười lạnh, ngoài miệng trả lời cho có lệ "Đó là nhờ thầy Lâm suy nghĩ tích cực."

Lâm Tông cũng không động đến đồ ăn, giống như ngồi xuống chỉ vì muốn cùng Thẩm Du nói chuyện phiếm.

"Bạn học Thẩm là người ở đây sao, từ nhỏ liền chưa bao giờ rời đi thành phố này?"

Thẩm Du gật đầu "Đúng vậy."

"Thầy nghe Mộ Vũ nói, nhà em ở khu biệt thự bên kia Trường Hoành?"

Thẩm Du "Ừm" một tiếng, cảm giác có điểm kỳ quái, Bạch Mộ Vũ rõ ràng thực chán ghét cô, vì cái gì sẽ cùng Lâm Tông nói mấy việc này? Trước đêm hôm nay hai người họ căn bản là không quen biết, lý do gì Bạch Mộ Vũ cùng Lâm Tông trò chuyện phải nhắc đến cô?

Có lẽ Lâm Tông cũng nhìn ra được ánh mắt đề phòng của Thẩm Du, liền cười nói "Trùng hợp thầy có người bạn cũng ở khu đó, lần trước nhắc tới, Mộ Vũ liền thuận miệng nói ra. Địa phương đó cũng không phải là chỗ dân thường có thể ở, thầy có đi qua một lần cho nên ấn tượng rất sâu."

Thẩm Du nhướng mày, không muốn tiếp tục đề tài này, vì thế bèn đứng lên nói "Thầy Lâm ăn đi, em không quấy rầy, lát nữa cô Tông có hỏi mong thầy nói giúp một tiếng là em đi tìm anh trai rồi."

Lâm Tông ôn hòa mà cười "Đi đi, em cũng nhớ thay mọi người cảm ơn cậu ấy nhé, nếu có rảnh thì mời cậu ấy lại đây chơi."

"Để em hỏi thử xem sao."

Thẩm Du nói xong liền xoay người rời đi đại sảnh.

Không biết vì cái gì Lâm Tông rõ ràng thoát nhìn lịch sự văn nhã, nhưng cô đối với người này lại không hề có hảo cảm, cứ thấy ánh mắt kia nhìn cô có điểm kỳ quái khó hiểu.

Cũng có thể do đó là người mà Bạch Mộ Vũ thích, chính cô không thích Bạch Mộ Vũ cho nên người có liên quan đến ả cô cũng không ưa.

Thẩm Du được nhân viên phục vụ dẫn đường đi tìm Thẩm Tiêu, cô nhưng thật ra rất muốn nhìn xem hẳn rốt cuộc có phải thật sự đang bàn công việc hay không.

Hai gian phòng cao cấp cách nhau cũng rất gần, ra cửa đi dọc hành lang vài bước liền đến. Khoảnh khắc nhân viên phục vụ đứng bên ngoài gõ cửa, Thẩm Du bỗng dưng cảm thấy khẩn trương. Lại không biết chính mình đang khẩn trương cái gì, chỉ là nhện không được cúi đầu sửa sang váy áo.

Bởi vì ở đây có máy sưởi nên Thẩm Du cũng không mặc thêm áo khoác, trên người chỉ độc nhất một chiếc váy liền. Chính là bộ váy mà hôm đi phá rồi Thẩm Tiêu hẹn hò cô vừa mua được.

Cửa phòng mở ra, bên trong lập tức truyền đến một trận cười đùa, có nam có nữ, nghe ra phá lệ náo nhiệt.

Thẩm Du nhướng mày, nghĩ thầm xem bộ là thực sự có tiệc xã giao, trong lòng cô đột nhiên có chút do dự.

Vừa ngay lúc đó cửa liền mở, đã có người phát hiện ra cô. Mà Thẩm Du cũng là liếc mắt một cái liền nắm rõ tình hình bên trong.

Một đám người an vị ở đại sảnh, ngồi trên sofa uống rượu nói chuyện phiếm, có nam có nữ, nhìn kỹ sẽ thấy nam nhân đa phần lớn tuổi, mà nữ nhân dán ở bên cạnh hoặc ngồi trên đùi bọn họ đều là tuổi trẻ mạo mỵ. Vừa thấy liền biết không phải con gái nhà lành.

Trong đám người, Thẩm Du vừa liếc mắt cũng đã tìm thấy Thẩm Tiêu. Hắn ngồi ở ghế đơn, đưa lưng ra cửa, bên cạnh cũng có một cô gái giống như những người còn lại. Xem từ góc độ này, cũng không biết người nọ đang ngồi ở trên tay vịn hay là ngồi trên đùi Thẩm Tiêu.

Vốn dĩ Thẩm Du còn đang do dự, lúc này đôi chân đã bắt giác mà bước nhanh đi vào.

Vài người ngồi hướng ra cửa nhìn thấy Thẩm Du trước tiên, trong đó có một vị gọi là Tạ lão tổng, nhanh miệng cười nói "Ai da, lại có tiểu muội muội xinh đẹp tới, đáng người rất được nha!"

Mọi người nghe xong đồng thời cười ha ha.

Thẩm Tiêu tay cầm ly rượu, đối với cái gì "tiểu muội muội" cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng vẫn là quay đầu nhìn thoáng qua.

Một cái liếc này, thiếu chút nữa làm cho hắn đương trường phát bệnh.

Thẩm Tiêu neho neho đôi mắt nguy hiểm mà hỏi "Sao lại đến đây rồi?"

Thẩm Du cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy, thế nhưng lại bị mấy tên lão tổng ở đây tưởng làm thành gái tiếp rượu, thật sự quá xấu hổ.

May mà Thẩm Tiêu kịp thời phát hiện ra cô.

Nhưng nhìn sắc mặt của hắn, giống như tâm tình không quá sáng!

Thẩm Du trong lòng hơi sợ, thất thố trước mặt nhiều bạn làm ăn như vậy, hắn có khi nào sẽ phát hỏa không?

Cho nên Thẩm Du lấy hết can đảm mà bước lên trước, nhẹ giọng giải thích "Em nghe nói anh ở bên này nên định qua chào một tiếng, có phải em phiền đến mọi người rồi không?"

Nói xong, Thẩm Du liền dời tầm mắt sang nữ nhân bên cạnh Thẩm Tiêu, phát hiện cô ta cũng chỉ ngồi trên vịn mà thôi. Nhưng tay vịn quá thấp, cơ hồ nửa móng là dán lên đùi Thẩm Tiêu, cũng không biết có phải cố ý hay không.

Không hiểu vì cái gì, nhìn đến cảnh này, cô liền cảm thấy không quá thoải mái.

Thẩm Tiêu nhận ra ánh mắt của Thẩm Du, chính hấn cũng liền nhìn sang người ngồi bên cạnh, ngay sau đó mày liền nhăn lại, rất không vui mà giơ cánh tay lên, dùng sức đem nữ nhân nọ đẩy ngã ra sàn.

Thẩm Du.....

Quần chúng đại lão:.....

Nữ nhân đang nằm trên mặt đất:.....

Chỉ thấy Thẩm Tiêu khí định thần nhân mà phui phui tay vịn, sau đó bình thần nhìn sang Thẩm Du.

"Lại đây."

Các vị lão tổng lúc này chính là đang dùng ánh mắt ngỡ ngàng mà nhìn bọn họ.

Nữ nhân này rốt cuộc có địa vị gì, thế nhưng có thể làm cho Thẩm tổng luôn luôn lĩnh đạm trở nên chủ động như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hôn thêm một cái nữa không?

Trong đám người này, Tà lão tổng là lạnh mồm nhất. Vừa nhìn thấy Thẩm Tiêu có thái độ kỳ lạ liền sản đến cười hỏi "Thẩm tổng, đây là vị nào a? Sao ngài không giới thiệu?"

Thẩm Tiêu vốn dĩ đang vỗ tay vịn muốn cho Thẩm Du ngồi vào, nhưng nghĩ đến vị trí đó vừa rồi đã bị một nữ nhân xa lạ chạm qua, bỗng dưng cảm thấy vô cùng ghét bỏ. Chờ Thẩm Du đi tới, hấn liền dùng lực một chút, trực tiếp kéo người ngồi vào trên đùi mình.

Tư thế này quá mức thân mật, làm cho Thẩm Du một trận mặt đỏ tai hồng.

Nhìn thấy những ánh mắt trên chóc xung quanh, Thẩm Tiêu khó chịu mà mở miệng "Đây là em gái tôi."

Mọi người lúc này mới hiểu rõ, gật gật đầu "Chính là vị tiểu thư vừa được ngài phân phó người đi chuẩn bị thêm một gian phòng kia sao? Ấy~ thảo nào, bọn tôi đều nói trước giờ Thẩm tổng làm gì có chạm qua nữ nhân."

Sau đó mọi người đều nhất nhất thu lại nụ cười thiếu đúng đắn, thay vào đó bày ra vẻ hoà ái dễ gần mà cùng Thẩm Du chào hỏi "Chào cô gái nhỏ!"

Thẩm Du ngồi trong lòng ngực Thẩm Tiêu cho nên có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không dám giãy giụa. Thấy Thẩm Tiêu không định giúp mình trả lời, cô chỉ có thể xấu hổ mà kéo khoé môi "Chào các vị."

Một lão tổng khá lớn tuổi lên tiếng "Trước giờ vẫn nghe Thẩm gia còn có một vị thiên kim nhưng chưa từng được diện kiến, Thẩm tổng, ngài giấu em gái cũng quá kỹ rồi."

"Tiểu hài từ nhà tôi không phải là để người khác tùy tiện gặp mặt."

Lời này vừa kiêu ngạo vừa thiếu đánh, nhưng bởi vì là từ trong miệng Thẩm Tiêu nói ra, lại làm người ta cảm thấy hết sức bình thường.

Những người còn lại giống như đã quen thói độc miệng này rồi, không chỉ không tức giận, ngược lại còn ha ha mà cười.

"Đúng đúng đúng, chúng ta một đám tục nhân, không xứng nhìn thấy tiểu hài từ nhà ngài."

Thẩm Tiêu biểu tình đặc ý, cũng không nói gì thêm, duỗi tay đem mâm khoai lát bên cạnh tới chuẩn bị cho Thẩm Du ăn.

Thẩm Du vội vàng liếc mắt ra hiệu, ý bảo hấn khắc chế một chút, cô không muốn trở thành đối tượng trên chóc của những người này.

Thẩm Tiêu nhủ nhủ mày, cuối cùng vẫn quyết định tạm tha.

Dù sao cũng đã chào hỏi qua, Thẩm Du dự tính chuẩn bị rồi đi. Rốt cuộc có thêm người ngoài ở đây, có vẻ các vị lão tổng đều chơi không thoải mái.

Thẩm Du để lại bàn tay đang ngo ngoe rục rịch của Thẩm Tiêu, nhỏ giọng nói "Em đi đây."

Thẩm Tiêu buông khoai lát ra, vòng tay ôm eo Thẩm Du tăng thêm vài phần lực đạo "Đi đâu?"

"Trở về bên kia, cô Tổng cùng mọi người còn đang đợi em"

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ, nói "Đi chung đi."

Thẩm Du ghé sát vào lỗ tai hấn mà hỏi "Nhiều đối tác làm ăn ở đây như vậy, anh đi được sao?"

Thẩm Tiêu cười nhạo, nửa điểm cũng không che dấu lên lời trả lời "Làm ăn cái rắm, một tên hai tên đều là ở chỗ này uống rượu nói chuyện phiếm, phí thời gian."

Rõ ràng là hai người đang thí thăm với nhau, xà tình bệnh này tự dung lại chạy đi chóc đến người bên cạnh, ngài bản thân lạnh lặn quá rồi phải không!

Những người còn lại nghe được lời này, cũng giả bộ không vui mà phản bác "Ngài thích đi liền đi a, ai bảo uống rượu nói chuyện phiếm không phải là chính sự? Biết bao nhiêu hợp đồng đều là từ bàn rượu mà ra đó thôi!"

Bởi vì Thẩm Tiêu năng lực vô cùng, chỉ dùng một câu khiến cho lòng dân nổi giận, cuối cùng hai anh em thành công được các vị lão tổng đuổi ra ngoài.

Thẩm Du đứng trên hành lang, run bần bật hỏi hấn "Thật sự không thành vấn đề sao? Bọn họ có để trong lòng hay không vậy?"

Thẩm Tiêu lười cảm ao khoác, liền trực tiếp ném đến cho cô. Hấn tự mình ngâm lên một điệu thuốc, một bàn tay đập trên vai Thẩm Du, chậm rãi mà mang cô tiến về phía trước.

Đi ra một đoạn, Thẩm Tiêu mới thong thả trả lời "Bọn họ không dám."

"Phải không?" Thẩm Du về mặt hoài nghi.

Thẩm Tiêu cúi đầu nhìn cô, chân mày súc nhẹ, biểu tình vô cùng dương dương tự đắc.

"Cả đám cộng lại cũng đâu không được với anh."

Nam nhân trước mặt khẩu khí vô cùng thiếu đánh nhưng không hiểu sao lại làm người ta cảm thấy, một người như vậy, kỳ thật cũng là phi thường có mị lực!

Nhìn qua một lần sẽ có cảm giác dời mắt không được.

Thẩm Du không khỏi nghĩ tới kết cục của quyền tiểu thuyết này.

Thẩm Tiêu hắc hóa về sau, luôn cùng Tư Đồ Dật ác đấu không ngừng, kết quả đấu đến táng gia bại sản.

Ảnh hưởng tâm lý ngày một trầm trọng, bản thân hẳn lại không cam lòng, quần bách đến mức phải dùng đến biện pháp thô bạo đơn giản cuối cùng: lái xe đi đâm Tư Đồ Dật.

Nhưng hẳn không giết được Tư Đồ Dật, ngược lại bản thân lại đâm xe mà chết.

Lúc đó Thẩm Du cũng có mặt, ngồi cùng một xe, vong mạng cùng Thẩm Tiêu.

Đại vai ác có kết cục thế thảm như vậy, lúc này đây lại là mười phần khí phách, soái đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng.

Thẩm Du nghĩ, cô thật tình hi vọng Thẩm Tiêu vẫn luôn duy trì bộ dáng như hiện tại, phi dương kiêu thoát, hăng hái kiêu ngạo đến cuối đời.

Cùng đừng bao giờ hắc hóa.

Hai anh em chậm rì đi đến phòng bên, vừa đẩy cửa ra, bên trong chính là một mảnh quý khốc sói gào. Ca hát, uống rượu, chơi đại mạo hiểm, mỗi người đều quậy đến vô cùng sáng khoái.

Thẩm Tiêu nhin không được nhú nhú này, đưa mắt nhìn sang Thẩm Du, ý tứ chính là: đám ngốc này thật sự là bạn của em?

Thẩm Du cười cười, cô kỳ thật cũng không thân với họ.

Đám người đang vui đùa ầm ĩ trong đại sảnh, vừa nhìn đến Thẩm Du mang Thẩm Tiêu tiến vào, liền giống như bị ấn nút tạm dừng. Tất cả đều đứng yên tại chỗ, bốn bề lặng ngắt như tờ.

Lúc chân Thẩm Du bị thương, Thẩm Tiêu có đến phòng học một lần, cho nên ai ở đây đều nhận biết hẳn. Vài người thậm chí còn bị cảnh tượng Thẩm Tiêu đập nát di động dọa sợ, hiện giờ vừa nhìn thấy hẳn đã co rúm cả người.

Nhưng Thẩm Tiêu lúc này hiển nhiên tâm tình không tồi, ánh mắt đảo một vòng sau đó liền xem như tất cả mọi người đều là không khí.

Thẩm Du cũng chưa nói gì, trực tiếp dẫn hẳn đi tìm cô Tổng.

Cô Tổng đã không còn trong phòng mặt chược mà là theo chân vài nam sinh đi xem đánh bóng bàn.

Nhìn kỹ, Bạch Mộ Vũ cùng Lâm Tông cũng ở bên này.

Trong một góc khác của căn phòng, vài người đang vây quanh bàn bi-a, thỉnh thoảng hô ra tiếng, đi qua mới phát hiện hoá ra là Lâm Tông đang biểu diễn, kĩ thuật xem bộ cũng không tồi.

Lâm Tông đánh bóng khá cao, nhìn ra có chừng 1m80, tư thế khom người đánh bi-a phá lệ tiêu sái. Kể cả nữ sinh vây quanh xem không hiểu gì cũng đều chăm chú theo dõi.

Cô Tổng thấy Thẩm Du tiến vào, bên cạnh còn mang theo một người nam nhân bộ dáng xuất sắc, liền vội vàng tiến đến chào hỏi. Thẩm Du nhân tiện giới thiệu một chút.

Lâm Tông cũng là thân phận giảng viên, dĩ nhiên cũng được nhắc đến.

Thẩm Du phát hiện, Thẩm Tiêu khi đứng trước mặt người ngoài sẽ tự khắc bày ra tư thái cao quý lãnh diễm, làm đối phương không tài nào sờ đến được tâm tư của hắn, do đó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng thân làm người từng kiến thức qua các loại sa điều hành vi của Thẩm Tiêu, đối mặt với loại phong cách vô vị này, Thẩm Du chỉ có thể âm thầm cười trộm.

Chào hỏi xong, Lâm Tông liền tiếp tục đánh cho xong ván. Thẩm Tiêu hai tay cầm túi, đứng ở một bên lẳng lẳng mà nhìn, hồi sau mới gật đầu nói "Kỹ thuật cũng không tồi, có luyện tập qua sao?"

Lâm Tông lắc đầu "Không có, chỉ là từ nhỏ thích đánh." Nói xong hẳn cười hỏi Thẩm Tiêu "Thẩm tiên sinh, tới so một ván?"

Thẩm Tiêu cười cười "Tôi mà tham gia, chính là khi dễ mọi người."

Thẩm Du trong lòng trợn ngược, lại là cái điệu bộ này, quả thực là vai ác, không bao giờ quên chạy đi khắp nơi tự mình gây thù chuốc oán!

Lâm Tông tỏ ra rất có giáo dưỡng "Nói như vậy là Thẩm tiên sinh có kĩ thuật rất lợi hại?"

"Không phải lợi hại, là quá chuyên nghiệp."

Mọi người:.....

Được rồi, người này đích xác có chút tật xấu.

Thẩm Tiêu nhìn sang Thẩm Du, bỗng nhiên tà khí mà cười "Như vậy đi, cứ để em tôi đánh thay một ván."

"....."

Thẩm Du vội vàng thành thật xoa xoa tay "Em chỉ đánh loạn xạ thôi, cái gì cũng không biết đâu!"

"Đánh trúng bi là được rồi." Thẩm Tiêu thần nhiên đáp.

Biểu tình ôn hoà trên mặt Lâm Tông cuối cùng đã có chút sứt mẻ.

Bạch Mộ Vũ càng nhìn càng phát giận, mà khi ánh mắt ả dừng lại trên người Thẩm Tiêu, bỗng nhiên khí thế giảm đi hơn nửa. Ầ ồ vô pháp quên đi lần bị hắn đập vỡ di động.

Biểu tình ngoan độc lúc đó, mỗi khi Bạch Mộ Vũ nhớ tới đều sẽ phát run.

"Như vậy không phải biến thành tôi đây khi dễ bạn học Thẩm hay sao?" Lâm Tông đột nhiên lên tiếng.

Thẩm Tiêu nhượng nầy "Ai khi dễ ai còn không nhất định, bắt đầu đi."

Thẩm Du bĩu môi, rất không vừa lòng mà dùng ánh mắt tỏ vẻ kháng nghị, tên này rõ ràng là muốn không trâu bắt chó đi cày!

Thẩm Tiêu vỗ vỗ đầu cô, nhẹ giọng nói "Đừng sợ, đợi lát nữa anh giúp em"

Lượt đi đầu tiên là của Lâm Tông, người này kĩ thuật rất khá, vận khí cũng không tồi, thực mau liền ghi được không ít điểm. Thẩm Du cảm thấy bi-a đứng ở một bên chăm chú nhìn, khăn trương găm găm ngón tay.

Động tác rất nhỏ này vậy mà lại bị Thẩm Tiêu nhìn thấy, hần liền duỗi tay qua đánh lên tay Thẩm Du. "Bộp" một tiếng, đem mọi người chung quanh đều dọa ngốc.

Lúc này Lâm Tông rốt cuộc thất thủ, một viên bi màu đỏ lăn gần đến lỗ liền dừng lại.

Đến phiên Thẩm Du lên sân khấu.

Thẩm Du hít thật sâu, nhìn Thẩm Tiêu một cái. Hần không mấy khi cười tươi được như lúc này, sau đó duỗi tay đẩy cô tiến lên phía trước.

Thẩm Du nhận mệnh mà đi qua, xem xét một hồi thế trận trên bàn, cô muốn đánh viên bi đỏ vừa rồi của Lâm Tông, bởi vì trước nó còn có một viên bi xanh, góc độ cực kỳ thích hợp.

Nhưng mà Thẩm Du mới vừa chuẩn bị khom người, Thẩm Tiêu lại đi tới kịp thời ngăn cản.

"Đánh cái này." Thẩm Tiêu chỉ vào bi đen.

Thẩm Du lần nữa đứng thẳng người dậy, nhìn theo hướng tay của Thẩm Tiêu. Cô cảm thấy mặc kệ là nhìn trái nhìn phải hay ngó ngang ngó dọc, hai viên bi kia vẫn là quăng tám sào cũng không liên can tới nhau. Hần thế mà lại kêu cô đánh đường này, điên rồi sao? Thật sự tưởng bản thân là tuyến thủ bi-a chuyên nghiệp không bằng?

"Làm sao mà đánh được?" Thẩm Du nghi vấn.

Thẩm Tiêu nhướng mày, trầm thấp thanh âm từ tốn giải thích "Đem gậy gác hướng này, làm bi đen đội vào bàn sau đó chạm trúng bi đỏ..."

Thẩm Du cảm thấy chính mình hẳn là đang nghe kinh Phật, chỉ có nghe chứ không thể hiểu.

Lâm Tông lúc này cũng đi đến bên cạnh, nghiêng cứu góc độ hai viên bi một chút, sau đó lắc đầu "Đến thấy còn không dám đánh đường này, đối với em hẳn là càng khó."

Thẩm Tiêu liếc nhìn Lâm Tông, trong mắt rõ ràng viết lên hai chữ ghét bỏ, sau đó ngoác ngoác Thẩm Du.

"Lại đây."

Thẩm Du nghe theo Thẩm Tiêu hướng dẫn mà đi qua, cúi người sát xuống bàn. Thẩm Tiêu nhìn thấy tư thế chuẩn bị của cô, không quá vừa lòng mà giúp Thẩm Du điều chỉnh một chút. Bởi vì đây không phải so tài chính thức gì cả, cho nên hành vi gian lận rõ ràng này cũng không có ai phản bác.

Thẩm Tiêu chỉnh tới sửa lui vẫn là không vừa ý, dứt khoát đứng từ phía sau, gấp người sát xuống. Lông ngực áp vào sau lưng cô, trông giống như hần đang ôm lấy Thẩm Du, giúp cô điều chỉnh cánh tay cùng vị trí nắm gậy.

Sau đó Thẩm Tiêu nhẹ giọng bên tai Thẩm Du thì thầm "Nhìn bi đen, đánh vào mé bên trái, dùng lực năm phần."

Bởi vì Thẩm Tiêu lúc này dựa sát người cô, lúc nói chuyện khoảng cách thực gần. Hoi thở ấm áp của hần quần quanh bên tai, lại ngay vị trí mẫn cảm, làm cho cô nhin không được mà rụt rụt cổ.

Thẩm Du định xoay qua nói vài câu, thỉnh linh vừa chuyển đầu, cánh môi như có như không mà cọ qua gương mặt Thẩm Tiêu một chút.

"....."

Thẩm Tiêu tựa hồ không phát giác được chuyện này, chỉ là ánh mắt hơi trầm, hần nắm lấy bàn tay nhỏ của Thẩm Du, nhẹ nhàng dùng lực.

Bi đen "đát" một tiếng đụng vào đường biên bên phải, sau đó vẽ ra một góc tuyệt đẹp, xuyên qua tất cả bi màu còn lại, nhắm thẳng bi đỏ mà lao đi.

Bi đỏ vốn đang vô cùng nhàn nhã vô tội mà tránh ở một bên, kết quả sau khi không thể hiểu được mà bị đâm một phát, liền chậm rì rì lăn về phía lỗ, đảo vài vòng rồi mới rơi xuống.

Vào.

Thẩm Tiêu ở bên tai cô thấp thấp cười.

"Vào rồi, có muốn hôn thêm một cái nữa không?"

".....!!!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 38: Huyền não

"Vào rồi, có muốn hôn thêm một cái nữa không?"

Quần chúng vây xem vốn dĩ bởi vì đường bi ảo diệu vừa rồi mà kinh ngạc cảm thán không thôi.

Nhưng giây tiếp theo, câu nói của Thẩm Tiêu mới là nguyên nhân chân chính làm cho ai nấy đều hít thở không xong.

Trong nháy mắt, Thẩm Du đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Người này khẳng định là lại phát bệnh, còn làm trò trước mặt bao nhiêu là người!

Có cần phải chơi đến kích thích như vậy không?

Sau khi cứng đờ hai giây, Thẩm Du lập tức làm ra phản ứng. Cô cố gắng đẩy Thẩm Tiêu đứng thẳng người dậy, sau đó dùng hết sức lực dẫm mạnh vào chân hần.

"Vui đùa cái gì vậy? Lát nữa về nhà kêu husky nó hôn cho!"

Thẩm Tiêu bị dẫm đến có điểm ngốc, ngón chân ấn đau, không hiểu vì cái gì Thẩm Du lại bỗng dưng nổi điên như vậy?

Hần không cảm nhú nhú mày, ánh mắt lạnh lẽo, trên mặt biểu tình viết rõ "lại giờ chứng gì?"

Thẩm Du hừ mạnh ra tiếng, một bộ ra vẻ không muốn cùng Thẩm Tiêu nói chuyện.

Mọi người xung quanh đều bị một màn kịch tình vừa rồi dọa cho ngơ ngác. Mới này còn dính sát lấy nhau, vừa nói vừa cười mà đánh bi-a, kết quả Thẩm Du một lời không hợp liền phát nổ. Ngày thường đi học cũng không thấy được hoá ra cậu ta tình tình hoá bạo như vậy. Quả thực chính là thiên kim tiểu thư bị sủng đến hư!

Cô Tống vội vàng lên tiếng hỏi "Đang chơi vui về mà, như thế nào lại giận rồi?"

Thẩm Du dẫm một phát kia chính là hạ toàn bộ sức lực, lúc này trong lòng cô vẫn còn bồn chồn, nhưng ngoài mặt lại cố trấn tĩnh, giả vờ hờn dỗi mà nói "Không phải chỉ đánh vào một cái thôi sao? Làm như cầm cúp quán quân không bằng!"

Cô Tống cười cười "Anh trai của em cũng đâu làm gì quá đáng, chỉ là hôn thương một cái không phải sao?"

"Hừ, có quý mới muốn hôn!"

"Ai da, hai anh em nhà này ở chung quả thực thú vị nha" cô Tống lại nói tiếp "Bạn học Thẩm chính là ý mình được anh trai cưng chiều đây mà!"

Mất thấy Thẩm Du vẫn chưa hết giận, mọi người cũng không để cô tiếp tục chơi nữa, chỉ có thể nhân cơ hội này mà tản đi nơi khác. Chỉ là sau khi xoay người đi, liền có người chưa ngoa bừa môi, trộm nói một câu "Thật là làm ra vẻ!"

Mà lúc nhất thời, sự tập trung của mọi người đều đổ dồn lên việc Thẩm Du câu kinh, ngược lại không ai nhớ tới câu trêu đùa kia của Thẩm Tiêu.

Nhưng mà, Thẩm Du cố ý làm vậy là vì cái gì, hẳn hoàn toàn không tiếp thu được.

Thẩm Tiêu chỉ biết, tiểu hài tử này ba ngày không đánh đã dám leo lên nóc nhà lật ngói, cư nhiên dám dẫm chân hẳn trước đám đông, lại còn to tiếng quát tháo. Không ngoan chút nào. Xem ra không mang về nhà hảo thủ thấp là không được.

Nghĩ vậy, hẳn cũng không rảnh quan tâm đến ngón chân đau, một mực lôi kéo Thẩm Du ra ngoài.

Thẩm Du nhìn thấy Thẩm Tiêu sắc mặt không đúng, vội vàng nói với cô Tống đứng bên cạnh "Mọi người tiếp tục chơi đi, chơi suốt đêm cũng không có vấn đề gì, nhà em khá xa, hiện tại phải theo anh trai đi về trước..."

Thẩm Du còn chưa nói xong, cả người đã bị lôi ra khỏi phòng.

"Tự em đi." Thẩm Du vùng vẫy tránh thoát.

Thẩm Tiêu nhấp miệng, nhưng vẫn thực cố chấp mà bắt lấy tay cô, Thẩm Du trong lòng dĩ nhiên không thuận, dẫm chân liền phải bỏ chạy.

Kết quả đi không được hai bước, cả người lại bị Thẩm Tiêu dễ dàng xóc đến trên vai.

"....."

Thời điểm chú Lý đem người nghênh tiễn vào nhà, liền phát hiện sắc mặt cả hai đều không đúng lắm, không khỏi lo lắng mà hỏi Thẩm Du "Làm sao vậy? Đã phát sinh chuyện gì? Tiền sinh lại giận rồi sao?"

Thẩm Tiêu đi ở phía sau, nghe được lời này liền liếc mắt sang Thẩm Du, lập tức lên án "Người vô lý nổi giận là nó, không chỉ vậy mà còn dẫm dẫm chân người khác!"

Thẩm Du khi đó chỉ là phản ứng nhất thời, muốn đem lực chú ý của mọi người dời đi, đừng bị bản chất xấu tính bệnh của Thẩm Tiêu dọa đến. Nhưng hiện giờ nhìn chân Thẩm Tiêu như vậy, có thể thấy được dấu gầy vô cùng rõ ràng, đột nhiên cô nghĩ mà thấy sợ.

Ban này hình như dùng sức có điểm tàn nhẫn?

Việc đã đến nước này, Thẩm Du cũng chỉ có thể tiếp tục giả bộ kiên cường, không thể nhận sai. Bằng không Thẩm Tiêu được nước lấn tới, sẽ còn có thể bỏ qua cho cô sao?

"Ai làm em phát giận? Còn không phải là anh suốt ngày cứ nói mấy lời không thể hiểu được! Cái gì mà hôn một chút? Trước mặt nhiều người như vậy cũng dám nói, anh có biết xấu hổ hay không!"

Thẩm Tiêu đặt mông ngồi vào sô-pha, châm điếu thuốc, tức giận mà nói "Muốn tạo phản sao, dám nói chuyện kiểu đó với anh? Anh em hôn nhau một chút làm sao vậy? Chẳng lẽ em còn muốn hôn người khác?"

"Em vì cái gì phải đi hôn người khác!?"

"Vậy anh muốn em gái của mình hôn má một chút, có cái gì sai sao?"

Thẩm Du sùng sốt, chớp chớp mắt.

Em gái bình thường vui về chạy tới hôn má anh trai một cái, hình như cũng không có gì không đúng?

Tại sao chính mình lại phản ứng lớn như vậy làm gì?

Chú Lý ngồi đó nghe hai người cãi cọ hôn tới hôn lui đều cảm thấy buồn cười, không lâu trước kia họ thậm chí còn không thèm nói chuyện với nhau. Hiện tại không những có thể cùng nhau chơi đùa, đến cả đấu khẩu cũng làm người ta cảm thấy thú vị như vậy.

Thật tốt.

Cuối cùng, chú Lý đành phải nói câu công đạo "Ừm, chú cảm thấy, hôn một chút cũng đúng."

"....."

Thẩm Tiêu ngậm điếu thuốc, rất là đặc ý mà hướng Thẩm Du cười cười, nghiêng qua một bên chỉ tay lên má "Nhanh, đem nụ hôn tối nay đến đây hôn bù."

Thẩm Du nháy mắt đỏ mặt "Hừ!" một tiếng, sau đó dứt khoát dậm chân đi lên lầu.

Không ngờ, phản ứng này lại ngoài ý muốn kích thích tới lòng hiếu thắng của Thẩm Tiêu. Hắn tự nhủ, giả nào cũng phải làm cho Thẩm Du hôn mình một cái mới được.

Sau lần tụ hội qua đi, thân phận tiểu thư nhà giàu của Thẩm Du đã truyền đi khắp trường.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, vị con một thời vừa béo vừa xấu thể nhưng nháy mắt đã biến thành thiên nga.

Còn là một con thiên nga trắng thực đẹp, thực cao quý.

Trong lúc nhất thời, kinh ngạc có, hâm mộ có, muốn lần la đến làm quen cũng có, Thẩm Du thậm chí bắt đầu nhận được rất nhiều thư tình. Đây quả thực làm người sùng sốt.

Cũng không biết những người gửi thư tới chính là nhìn trúng nhan sắc của Thẩm Du, hay là nhìn trúng tiền của Thẩm gia.

Mới đầu Thẩm Du còn cảm thấy vô cùng giải trí, ngẫu nhiên rảnh rỗi cũng sẽ lấy ra đọc một hồi. Cảm giác thực mới mẻ.

Nhưng về sau thư tình thu được quá nhiều, lại phát hiện phần lớn toàn là chép từ văn mẫu, cô cũng không còn hứng thú xem nữa.

Hôm nay tan học, Thẩm Du một đường về nhà đều là cùng với Viên Duyệt nhắn tin. Con bé trong thời gian này phải ở lại phim trường, nơi nào cũng đi không được.

Kể từ lần trước nhận nhau, hai người thế nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp lại, mỗi ngày cũng chỉ có thể thông qua tin nhắn mới biết được đối phương hiện đang làm gì.

Bất quá Viên Duyệt cũng từng nói qua, bận rộn đóng phim cũng có chỗ tốt, có thể tránh đi Tư Đồ Dật quấy rầy. Đối với điểm này, Viên Duyệt thực vừa lòng.

Tư Đồ Dật trong miệng Viên Duyệt chính là một tên văn nhàn bại hoại, mặt người dạ thú, hoàn toàn tìm không thấy một chút ưu điểm!

Nhưng hôm nay đề tài trò chuyện chủ yếu cũng không phải là vấn đề đó.

Trong wechat, Viên Duyệt đang nói một chút về bộ phim lần này. Trước kia tuy rằng chỉ là trợ lý, nhưng lần lộn ở phim trường lâu rồi, Viên Duyệt đối với việc nắm bắt cảm xúc ở trước máy quay vẫn là không tồi.

Thẩm Du cảm đi động đi vào biệt thự, một bên nghe tin nhắn thoại, một bên đem balo ném lên sofa.

Viên Duyệt thờ dài.

Thẩm Du buồn cười mà nói <Đại mình tình không lo làm, ngược lại suốt ngày chỉ muốn đi làm quản lý?>

Viên Duyệt cười cười

Viên Duyệt kiên nhẫn nói thêm

Thẩm Du cũng không vội cự tuyệt, xếp bằng ngồi trên sofa nghe Viên Duyệt kể lại cốt truyện.

Tranh thủ đi vào WC một lúc, lát sau ra tới, Thẩm Du liền nhìn thấy Thẩm Tiêu đã về nhà.

Lúc này, hần đang về mặt tò mò mà ngồi ở vị trí của cô ban nãy, nghiêm túc nghe Viên Duyệt nói chuyện trong wechat. Càng nghe sắc mặt kéo đến càng dài.

Tiểu Bạch nhìn thấy Thẩm Tiêu trở về, liền cao hứng chạy tới chào hỏi, husky như sấu bám đuôi cũng hưng phấn mà đuổi đi qua. Sau đó, nó không cần thận đem balo của Thẩm Du tông rớt.

Thẩm Tiêu trong tay còn cầm đi động, thuận tay túm lấy cặp sách dưới đất nhặt lên.

Ngay sau đó, một phong thư màu xanh lam liền từ bên trong rớt ra tới.

Thẩm Tiêu nhận máy, cũng không thềm nhặt những thứ khác, lập tức cầm lấy lá thư mở ra xem.

Thẩm Du nhìn thấy một màn trước mặt, hời hả la lên "Không cho anh chạm vào đồ của em!"

"Chạm vào thì làm sao?" Thẩm Tiêu thờ ơ hỏi.

Đứt lời, hần liền mở ra phong thư, nhanh mắt đọc một lượt từ trên xuống dưới. Chờ sau khi xem xong, sắc mặt Thẩm Tiêu liền giống hệt như mây đen. Nghìn nghịt một mảnh, biến hoá khôn lường.

Thẩm Tiêu một tay cầm đi động, một tay cầm thư tình, từng bước từng bước tiến đến gần cô, đem Thẩm Du dọa tới mức liên tục lùi về phía sau, thâm thiết mà nhỏ giọng cầu tình "Anh..."

Thẩm Tiêu mày kiếm dựng thẳng, cả giận hỏi "Thế nhưng cũng dám thu thư tình của người khác? Còn muốn trốn đi đóng phim? Tìm chết?"

"....."

Thẩm Tiêu thấy có một bộ lọn chết không sợ nước sôi, càng nghĩ càng giận, hần đột nhiên giơ đi động lên "bang" một tiếng mà tap xuống mặt đất.

Thẩm Du trợn mắt lên nhìn, xì tính bệnh này đập đi động cũng sẽ sinh nghiệm hay sao!?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Run tay

Thẩm Tiêu đập điện thoại xong, đứng thẳng thân mình, từ trên cao ngó xuống khuôn mặt của Thẩm Du, bá đạo mà nói "Không cho phép."

Thẩm Du nhìn mảnh vỡ văng đầy đất, miệng lắp bắp "Anh dựa vào cái gì mà không cho phép?"

Cô cơ bản chưa từng nghĩ sẽ đáp ứng lời đề nghị của Viên Duyệt, nhiệm vụ chủ yếu hiện tại vẫn là trông chừng tên xà tinh này, phòng ngừa hần hắc hoá. Đến nỗi những bức thư tình đó, thời gian sau này Thẩm Du cũng không còn mở ra xem.

Nhưng những việc này, Thẩm Du không muốn giải thích. Cô cảm thấy người trước mặt quá mức chuyên chế, điều đó làm cho cô vừa giận lại vừa khó chịu.

"Chỉ bằng em là em gái của anh, anh không cho phép dĩ nhiên em không được làm"

Thẩm Du gương mặt trừng hần "Năm nay em hai mươi tuổi rồi! Không lẽ anh còn muốn quản thúc em cả đời?"

Thẩm Tiêu chưa kịp suy xét, buột miệng thốt ra "Đúng vậy, chính là muốn quản thúc, muốn giam em cả đời!"

Thẩm Du trong lúc nhất thời bị hần trấn trụ, nhấp nháy môi, mở to hai mắt mà nhìn trần trời. Hốc mắt hồng hồng, ẩm ướt, giống như giấy tiếp theo nước mắt liền phải rơi ra.

Thẩm Tiêu cố gắng trấn định, về mặt đề phòng, sau đó ác thanh ác khí quát khế "Cãi nhau thì cãi, không cho khóc!"

Thực nghiệm chứng minh, Thẩm Du chỉ cần khóc hoặc là chiến tranh lạnh với hần, Thẩm Tiêu liền hết cách. Cho nên hiện tại hần có muốn làm chuyện gì cũng đều cố gắng thu tay bó chân, nào dám tận tình phát huy.

Thẩm Du trông mắt càng ngày càng nặng, dần dần tụ thành một vòng, nước mắt giống như đều phải rơi ra bên ngoài. Thế nhưng vừa nghe Thẩm Tiêu nói xong, cô liền khịt khịt mũi, đem toàn bộ ghen ngược trở về.

"Tại anh vô cớ gây rối!" Thẩm Du lên án.

Thẩm Tiêu nhủ mày, khó có thể tin mà trả lời "Em không chỉ nhận đồng thư tình rối loạn lung tung kia, còn muốn cùng một nữ nhân khó hiểu chạy đi đóng phim, bây giờ trở mặt nói anh gây rối?"

Vừa dứt lời, Thẩm Tiêu không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy lại bức lại buồn cười, hần cảm tay vào túi quần, tới tới lui lui mà đi trước mặt Thẩm Du. Sau cùng nhìn đến đi động nát bét còn nằm trên mặt đất, lòng chưa nguôi giận, liền bước đến dẫm thêm một chân, dùng sức nghiền nghiền.

Thẩm Du hít sâu một hơi, định xoay người bỏ đi lên lầu.

Thẩm Tiêu còn chưa phát tiết xong, thấy vậy liền hỏi "Đi đâu?"

Thẩm Du không thèm quay đầu.

"Ai thêm cái nhau với anh? Không cần anh giám lỏng, em hiện tại sẽ tự đem mình nhốt lại. Tạm biệt!"

"....."

Quả thực là muốn lên trời rồi, ngang ngược đến mức cả hần đều sắp bị không lại!

Anh em nhà họ Thẩm lại bắt đầu hình thức chung sống lạnh nhạt.

Đương nhiên, vẫn là Thẩm Du đơn phương khởi xướng chiến tranh lạnh.

Tiệc sinh nhật qua đi không lâu, cô Tổng chính thức từ chức. Một người ở ngoài xã hội công tác áp lực quá cao, cô Tổng quyết định thôi việc, quay về trấn nhỏ kết hôn. Sinh viên khoa biểu diễn lại tổ chức thêm một buổi đưa tiễn nho nhỏ, bởi vì từ năm nhất bọn họ đã được cô Tổng dẫn dắt, cảm tình vẫn là thực sự không tồi.

Tiểu cô Tổng đi, tân giảng viên lại lên nhậm chức. Điều làm mọi người cảm thấy ngoài ý muốn chính là, giáo viên mới vậy mà lại là thầy Lâm.

Lâm Tông tuổi tác so với sinh viên không mấy chênh lệch, lớn lên đẹp, tính cách tốt, lại còn thực biết chơi. Mọi người đều nhớ bộ dáng thầy Lâm đánh bi-a có bao nhiêu mê người, cho nên căn bản không cần thời gian để làm quen, Lâm Tông lập tức hoà hợp được cùng cả lớp.

Trong đó, vui mừng nhất vẫn là Bạch Mộ Vũ.

Gần quan được ban lộc, à cảm thấy chính mình thực mau là có thể bắt được trái tim Lâm Tông.

Cũng không biết vì cái gì, Thẩm Du đối với Lâm Tông luôn có một loại xúc cảm không tốt. Tổng cảm thấy trong mắt người này có cỗ tà khí tối tăm, giống như một tay mờ xè điệu nghệ. Mà người bị Lâm Tông nhìn chằm chằm sẽ tựa như con chuột bạch, tuy thời liền bị kẻ này phanh phui giải phẫu.

Tuy rằng so sánh có chút máu me, nhưng Thẩm Du chính là cảm thấy như vậy.

Hôm nay Thẩm Du với Lý Dục Dục đi ăn cơm trưa, trên đường trở về tỉnh cờ gặp được Lâm Tông, vì thế ba người liền tiện đường đi cùng nhau.

Tháng mười hai hần khí bức người, Thẩm Du mặc áo khoác dày, đeo khăn quàng cổ, cùng Lý Dục Dục dựa sát vào nhau, run bần bật mà đi phía trước. Lý Dục Dục tuy diện mạo đáng yêu nhưng lại thấp người, giống như còn không đầy mét sáu, cả hai đứng gần chiều cao chênh lệch thực quá rõ ràng.

Mà Lâm Tông đi theo phía sau chỉ mặc đơn giản một kiện áo khoác, thoát nhìn phong độ nhẹ nhàng.

"Hai em về ký túc xá hay là phòng học?"

Thẩm Du không có ký túc xá, nếu giữa trưa có ở lại trường ăn cơm, sau đó cô đều trực tiếp trở về lớp học.

Lý Dục Dục hôm nay cũng muốn ở lại cùng cô, vì vậy trả lời "Bọn em về lớp."

"Vậy nhờ hai em một chút, đi cùng thầy lên phòng hành chính lấy chút tài liệu mang đến lớp học được không? Dù sao cũng tiện đường."

Thẩm Du còn chưa nói gì, Lý Dục Dục đã vô cùng nhiệt tình mà gật đầu, sau đó lôi kéo cô đi theo Lâm Tông về khu hành chính.

Văn phòng của Lâm Tông là một gian phòng lớn dùng chung với vài vị giảng viên khác. Nhưng giờ này ai nấy đều về ký túc xá nghỉ ngơi, bên trong một mảnh yên tĩnh trống rỗng.

Lâm Tông lấy tài liệu ra giao cho hai người, không nhiều cũng không nặng lắm, chỉ dày bằng vài quyển sách. Hần vừa đưa qua, Thẩm Du liền thuận tay tiếp nhận.

"Phiền hai em quá, đặt trên bục giảng giúp thầy là được."

Thẩm Du gật gật đầu, chuẩn bị cùng Lý Dục Dục rời đi, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy người kia đang thò đầu vào bàn làm việc của Lâm Tông mà nhìn khung ảnh đặt trên bàn. Cô cũng ghé mắt nhìn theo.

Trong ảnh chụp có hai người, là Lâm Tông cùng một người phụ nữ.

Bên trong Lâm Tông thoát nhìn so với hiện tại non nớt hơn nhiều, hẳn là lúc còn đi học. Người phụ nữ đứng cạnh cũng rất cao, thân hình gầy gầy, ánh mắt tang thương, trông ra không phải xuất thân cao quý gì cả.

Lâm Tông nhìn thấy hai người đứng xem ảnh chụp, cũng khom lưng thò qua, cười nói "Đây là mẹ của thầy, ở nông thôn, gần đây thân thể không tốt, thầy chuẩn bị đem bà ấy về thành phố ở cùng."

Lý Dục Dục à một tiếng, đứng thẳng người lên hỏi "Mẹ của thầy Lâm nhìn cao quá, một mét bảy không thầy?"

Bản thân không được cao lắm, cho nên Lý Dục Dục tương đối coi trọng điểm này.

"Không, hình như là một mét sáu tám thôi." Nghĩ nghĩ, Lâm Tông lại bổ sung thêm một câu "Mẹ thầy thời trẻ rất đẹp, bóng dáng có phần trông giống Thẩm Du."

Thẩm Du nhủ mày, người này vì cái gì lại lấy cô đem so sánh với mẹ hần vậy?

"Đừng nha, Thẩm Du một mét bảy, thật sự rất cao!" Lý Dục Dục ha ha cười.

"Vậy không quấy rầy thầy Lâm nghỉ ngơi, bọn em cũng phải về phòng học rồi." Thẩm Du lên tiếng.

Lâm Tông nhìn cô, tươi cười tràn đầy mà gật gật đầu "Đi đi."

Hai người rời khỏi văn phòng, một đường đi ra khu hành chính. Gió đông thẳng tắp thổi tới làm cả hai run lên bần bật, bước chân không tự giác mà đi nhanh hơn.

"Cảm tình của thầy Lâm với mẹ cũng khá tốt nhì, ảnh chụp còn bày cả trên bàn làm việc." Lý Dục Dục cảm khái mà nói, bản thân cô cuối tuần nào về nhà cũng sẽ bị mẹ mắng, sau đó hai người lại cãi nhau ỏm tỏi,

luôn là như vậy.

Thẩm Du cũng không quá tán đồng "Nếu như thế, vì cái gì thầy ấy không bày ảnh chụp gần đây mà lại là một bức hình cũ như vậy?"

Lý Dục Dục bị hỏi đến có chút giật mình, cau mày suy nghĩ một lát, sau đó nói "Có lẽ thầy Lâm là người thích hoài niệm?"

Thẩm Du nhướn mày "Cũng có thể."

Nhân viên Thẩm thị phát hiện mấy ngày nay tâm tình của lão tổng nhà mình phi thường ác liệt.

Tuy rằng Thẩm Tiêu trước kia cũng không tốt được bao nhiêu, nhưng gần nhất xác thật thường xuyên nổi trận lôi đình, đặc biệt là thời điểm báo cáo hội nghị. Cả nhóm giám đốc chuyên trách căn bản không có cơ hội đề phát huy, Thẩm tổng chỉ cần một người là có thể đem bọn họ mắng từ đầu đến chân, mắng suốt hai giờ đồng hồ đều không mệt không suyễn.

Hôm nay cũng vậy, cả đám tiến vào phòng họp không được bao lâu đã bị mắng đến mặt xám mày tro. Các vị giám đốc ngày thường hất mặt vênh váo trước mặt nhân viên, lúc này một cái hai cái đều ỉu xù như nhau.

Thẩm Tiêu vừa về đến văn phòng đã không kiên nhẫn mà cởi áo khoác ném sang một bên, bước đến bàn làm việc còn không quên đem hai cái ghế đá đồ chống vó, trong miệng còn đang hùng hùng hổ hổ "Mỗi năm tốn bao nhiêu tiền chỉ để thuê về một đám bình hoa, nếu năng lực không đủ đây thì đừng có mà làm việc kiểu "chiếm hãm cầu không ị được phân" như vậy. Mẹ nó!"

Đỗ trợ lý theo sau vô cùng cảm nín nhìn lên trần nhà, rõ ràng nửa tháng trước Thẩm tổng còn khen mấy vị giám đốc ban nãy chính là nhân tài quản lý khó có được...

Đứng là miệng lưỡi nam nhân, quý gat người!

"Chuyện lần trước tôi nói với cậu, cảm thấy thế nào?"

Đỗ trợ lý cẩn trọng hỏi "Liên hợp với Lê thị chen ép Tư Đồ tập đoàn sao?"

Thẩm Tiêu gật gật đầu, nhìn vào di động, theo thói quen mà mở định vị lên. Đột nhiên nhớ tới điện thoại của Thẩm Du mấy ngày trước đã bị hất đập, cũng không biết hiện giờ có mua mới hay chưa.

Mấy ngày nay Thẩm Du đều làm lơ hần, muốn đưa cho cái di động mới cũng không có cơ hội, bực bội!

"Được thì được, nhưng chúng ta cùng Lê thị chưa bao giờ có giao thoa, đột nhiên hợp tác mà nói, độ tin cậy vẫn là không đủ."

"Anh trai của Bạch Mộ Tinh là giám đốc thị trường bên Lê thị, có thể từ chỗ này xuống tay điều tra." Thẩm Tiêu nói.

"Vậy nếu là hợp tác thành công, về mặt phân chia lợi nhuận cũng tương đối phiến toái."

Thẩm Tiêu cười cười "Tôi có nói muốn cùng bọn họ phân chia lợi nhuận sao? Là bên đó tự tới chần ngang một chân, cũng không phải chúng ta đi treu chọc bọn họ, cuối cùng cũng đừng trách sao Thẩm Tiêu này trở mặt không nhìn người."

Trợ lý Đồ trừng mắt "Ý ngài là..."

"Chuyện lặt lọng chúng ta không phải chưa bao giờ làm qua. Trước cứ chuẩn bị tốt bấy rập, chỉ cần tham lam sây chân thì mất cả người lẫn của thôi."

Trợ lý Đồ âm thầm tặc lưỡi, nhưng vẫn là gật gật đầu "Tôi đã hiểu."

Thẩm Tiêu vô cùng ghét bỏ mà nói "Nhanh nhanh mà giải quyết đi, một vụ làm ăn lâu lắc như vậy còn chưa đàm phán xong, mỗi ngày ăn cơm là để làm gì?"

"Vậy có cần liên hệ Bạch Mộ Tinh hay không? Ngài lúc này vừa nói anh trai cô ta làm ở Lê thị." Trợ lý Đồ hỏi, nếu có ý hướng cùng Lê thị hợp tác, vẫn đề kế tiếp cần nói sẽ còn rất nhiều.

Nghĩ đến nữ nhân họ Bạch kia, Thẩm Tiêu liền nhủ mảy "Cô ta cứ để đó, tôi liên hệ là được."

Trợ lý Đồ cho rằng đề tài này đến đây là xong, bốn sự kết thúc, đang chuẩn bị quay về văn phòng liền nghe Thẩm Tiêu lên tiếng.

"Một đứa con gái không thích đối tượng hẹn hò của tôi, lại còn lúc nào cũng nghĩ biện pháp ngăn cản, là vì cái gì?"

Hần không đề cập đến những vấn đề khác, liền không đầu không đuôi chỉ hỏi một câu như vậy.

Trợ lý Đồ cũng chỉ có thể dựa trên lời này mà lý giải, sau đó quá quyết trả lời "Như vậy thuyết minh rằng, người này thật sự thích ngài, yêu ngài, muốn cùng ngài nói chuyện yêu đương a~"

Thẩm Tiêu trừng mắt, ngây ngốc mà nhìn trợ lý Đồ.

"Không thể nào?"

"Làm sao lại không thể? Nếu cô ấy không thích ngài, việc gì lại để ý chuyện ngài có cùng người khác hẹn hò hay không?"

Thẩm Tiêu một tay chống cằm, tay khác lấy ra gói thuốc, kết quả đột nhiên tay run, thuốc cùng bật lửa đều rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hôn một cái

Trước kia hai anh em giận đối đầu nhờ chú Lý ở giữa chu toàn hoà giải. Lần vừa rồi chiến tranh lạnh cũng là do một câu lừa gạt được Thẩm Du, nên mới thành công khiến cho hai người làm hoà.

Nhưng lần này bơ nhau đã mấy ngày, chú Lý lại là hữu tâm vô lực giúp không được gì. Bởi vì chú Lý sinh bệnh.

Ngày thường tự xưng là thân cường thể kiện, ở đợt khí lạnh đầu tiên năm nay, chú Lý đã quang vinh mà nằm xuống, nằm đến đứt khoát quyết đoán, không mang theo một tia do dự nào.

Chú Lý sợ lây cảm cho hai anh em, liền đem chính mình nhốt ở trong phòng, trừ bỏ ăn cơm với đi vệ sinh, thời gian còn lại tuyệt không ra tới.

Chưa kể còn thực chu đáo mà thuê thêm một người giúp việc đến nấu cơm.

Thẩm Du cảm thấy, người này trình độ làm cơm thật sự không bằng 1% công lực của chú Lý, khẩu vị của cô sớm đã bị dưỡng đến hư.

Tuy rằng còn đang chiến tranh lạnh, nhưng chỉ cần buổi tối Thẩm Tiêu ở nhà, Thẩm Du đều sẽ ngoan ngoãn ngồi ở bàn ăn mà chờ. Sau đó hai người cùng nhau dùng cơm, chỉ là toàn bộ quá trình đều không mở

miệng, như là đang diễn kịch cảm.

Thẩm Tiêu trước kia sẽ còn mạnh mẽ mà dứt đồ ăn, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, chỉ cần chính hân cao hứng liền tốt. Nhưng gần đây Thẩm Tiêu giống như cũng bị Thẩm Du lấn lộn đến sợ, khí thế suy giảm, lúc này không hề dám làm bất luận cái gì quá khích.

Hôm nay Thẩm Tiêu về muộn, ngay lúc Thẩm Du cho rằng hân đi ăn tối xã giao ở bên ngoài thì đối phương lại trở về. Thẩm Du cũng chỉ có thể đi lấy thêm một chén com cho hân.

Sau đó cô liền phát hiện, hôm nay Thẩm Tiêu đặc biệt kỳ quái.

Chiến tranh lạnh kỳ thật chỉ do một mình Thẩm Du đơn phương duy trì, Thẩm Tiêu bình thường chỉ cần ở nhà cũng sẽ không bao giờ từ bỏ ý định mà nghỉ cách dụ cô mở miệng. Có lúc thì lấy husky ra dọa, có lúc thì lấy Tiểu Bạch ra dọa, hôm qua còn liên lụy thêm cả chú Lý. Nói nếu Thẩm Du lại còn không để ý tới hân, hân liền làm cho chú Lý thân đang mang bệnh đi ra ngoài sân hổng mắt.

Nghe được lời uy hiếp thiếu não như vậy, Thẩm Du đến liếc mắt cũng không thêm.

Nhưng mà hôm nay kể từ sau khi tiến vào cửa, Thẩm Tiêu liền vẫn luôn thực an tĩnh. Hân không hề tìm các loại lý do bức cô nói chuyện, chỉ là dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái mà nhìn cô. Giống như Thẩm Du vừa mọc thêm ngón tay hoặc là thiếu đi một con mắt.

Loại tình huống này chưa bao giờ xảy ra.

Thẩm Du bị ánh mắt quý dị kia nhìn đến ngứa ngứa, nhưng hiện tại vẫn còn đang gây nhau, thực không tiện hỏi hân rốt cuộc đang xem cái gì. Cô đành đem cảm giác kỳ quái đó nghẹn ở trong lòng, thật sự khó chịu.

Bàn com tối nay có cá hầm cay, đi giúp việc hân là đã dùng hơn nửa lọ ớt bột, mặt trên dày đặc một tầng đỏ chói.

Thẩm Du nhớ rõ Thẩm Tiêu chỉ ăn được ít cay, ngày thường chú Lý nấu ăn cũng là thiên thanh đạm, cho dù có món cay cũng không cho nhiều ớt.

Lúc này, đĩa cá hầm cay kia lại vừa vụn đặt ở trước mặt Thẩm Tiêu, giống như đang yên lặng mà khiêu khích hân.

Thẩm Du nhìn thoáng qua, vẫn là có chút không đành lòng, bèn đứng lên đem đĩa cá kéo đến chỗ mình.

Cô nhưng thật ra không ngại ăn cay.

Chờ sau khi đem đồ ăn dời đến trước mặt mình xong, Thẩm Du giương mắt liền thấy Thẩm Tiêu đang dùng vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn cô, giống như vừa rồi cô đã chuyện gì thương thiên hại lý trời đất không dung vậy.

Nhìn rồi lại nhìn, Thẩm Du rốt cuộc nhìn không được nữa mà mở lời "Anh rốt cuộc đang nhìn cái gì?"

Thẩm Tiêu cảm xúc rõ ràng không đúng, nhưng cái gì cũng không chịu nói, chỉ lắc đầu, bưng chén com lên lùa hai thìa. Hân thế nhưng chưa kịp phát hiện Thẩm Du vừa rồi đã chủ động nói chuyện với mình.

Bởi vì lúc này nội tâm Thẩm Tiêu giống như một nùi len sợi bị mèo cào qua, lộn xộn tìm không thấy manh mối.

Trước đó hân không hướng đến phương diện này mà suy xét, cho nên rất nhiều chi tiết đều bị xem nhẹ.

Tỷ như, rõ ràng giận hân, lại còn chờ hân trở về cùng nhau ăn com. Rõ ràng chiến tranh lạnh, lại luôn trộm dùng đôi mắt nhỏ mà ngắm nhìn hân. Vừa mới rồi càng là săn sóc tận tình, biết hân không ăn được cay, liền đem thức ăn dời sang bên kia...

Nếu không phải được trợ lý Đỗ nhắc nhở, những chi tiết này hân sợ là vĩnh viễn đều không phát hiện.

Thẩm Tiêu bưng chén, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm khái.

Từ khi ba mẹ đi rồi, sinh hoạt của hân liền biến thành đơn sắc đơn màu, mỗi ngày lặp lại công việc buồn tẻ nhạt nhẽo, áp lực càng lúc càng lớn. Mãi cho đến khi hân phát hiện, ngẫu nhiên trêu đùa tiểu hài từ nhà mình, thế nhưng có thể làm hân tâm tình sung sướng, áp lực giảm đi.

Lúc sau, hân liền bắt đầu biến đổi biện pháp không ngừng trêu chọc Thẩm Du. Trong mắt Thẩm Tiêu, đây không chỉ là em gái hân mà còn là một vật sở hữu do ba mẹ để lại cho hân.

Nhưng hôm nay đột nhiên có người lại nói rằng, vật sở hữu này hân là yêu thích hân rồi?

Nghĩ đến khả năng này, cả buổi chiều hôm nay Thẩm Tiêu đều là ngáy ngốc không yên.

Về nhà trộm quan sát một hồi, hân lại phát hiện sự thật so với suy đoán đúng là không sai biệt lắm. Thẩm Tiêu bỗng dưng có chút rối rắm.

Khó trách Thẩm Du từ lúc bắt đầu liên đới với sự xuất hiện của Bạch Mộ Tinh phi thường bài xích. Tiểu nữ sinh đều thích gặp người nổi tiếng, Thẩm Du lại không, thậm chí còn năm lần bảy lượt tỏ vẻ bản thân cực kỳ không thích Bạch Mộ Tinh.

Mới đầu hân còn tưởng Thẩm Du tính cách biệt lập, lại chưa từng nghĩ tới, tiểu hài từ nhà hân chính là đem Bạch Mộ Tinh xem như tình địch mà đối đãi...

Thẩm Tiêu lại là một ngum com, cau mày mà nhìn Thẩm Du đang ngồi phía đối diện.

Hân đối với các loại nan đề trước nay đều là giải quyết vô cùng thành thạo, nhưng hôm nay hân bỗng nhiên phát hiện, vấn đề này có điểm khó chơi. Loại tình huống này Thẩm Tiêu cũng không biết phải nên xử lý thế nào cho phải.

Cuối cùng, Thẩm Tiêu bắt đầu đi mà nghĩ, nếu đã không biết, vậy tạm gác lại đi, nói không chừng ngày nào đó vấn đề này liền tự động được giải?

Bữa com này, Thẩm Du ăn đến phi thường không dễ chịu, bởi vì Thẩm Tiêu lại bắt đầu không thể hiểu được mà phát bệnh.

Suốt từ đầu đến cuối, hân luôn là lấy các loại ánh mắt mà đánh giá cô, nhìn đến lông tơ Thẩm Du đều phải dựng đứng, hân không thể ném chén com xuống bỏ chạy về phòng.

Bất quá cuối cùng Thẩm Du vẫn căng da đầu ăn xong một bữa, không có chạy trốn.

Là bởi vì sau đó cô còn có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng: com nước xong phải dẫn husky ra ngoài đi tè.

Đây vốn là công tác hàng ngày của chú Lý, nhưng chú Lý gần đây triển miến nằm trên giường bệnh, việc này liền giao đến trên đầu cô. Bởi vì bọn họ cũng không dám trông cậy vào chuyện nhờ vả Thẩm Tiêu, hân không đem husky đi nướng đã là quá tốt!

Ăn com xong, Thẩm Du mặc áo khoác vào, lại trông lên dây xích cho husky. Nhị Cầu Từ có vẻ biết cô muốn làm cái gì, hưng phấn đến không ngừng nhảy tới nhảy lui.

Thẩm Tiêu xô dép lê, theo cô đi ra tới bậc thềm.

"Muốn đi đâu?" Hân thuận miệng hỏi, cũng không hi vọng Thẩm Du sẽ trả lời.

Kỳ thật vừa rồi ở bàn com Thẩm Du đã mở miệng, chỉ là hân ngay lúc đó tâm lý hoạt động quá mức kịch liệt, cho nên mới không chú ý tới.

Thẩm Du thay giày, nghe hần hỏi chuyện chỉ ngắn gọn phun ra một câu "Đất chó đi tè."

Sau đó liền mang husky ra cửa.

Kết quả đi không bao xa liền phát hiện Thẩm Tiêu thể nhưng lại lẻo đẻo đi theo. Thẩm Du khó hiểu mà quay đầu lại nhìn hần.

Thẩm Tiêu ho nhẹ một tiếng "Anh ra đây tản bộ thôi."

"....."

Mịa nó, mùa đông đi ra tản bộ, sở thích thật là nhàn hạ tao nhá!

Husky vừa ra khỏi cửa lập tức hưng phấn người người khắp nơi, gặp được gốc cây quen thuộc, nó liền vui vẻ nhấc chân. Từ thế quá kia mức bắt nhả, Thẩm Tiêu nhìn không được mà nhịu mày.

Sau đó trong lúc lơ đãng, hần vô tình nhìn đến tiểu đệ đệ của husky. Thẩm Tiêu ngây người một lúc, lập tức duỗi tay đem dây dắt chó đoạt lấy, ác thanh ác khí mà nói "Đưa cho anh cầm. Em, quay mặt chỗ khác."

Thẩm Du không hiểu ra sao, hôm nay người này thật sự là quá kỳ quái.

"Lý do?"

Thẩm Tiêu quay đầu lại trừng cô một cái "Nó là chó đực!"

"....."

Bởi vì husky là con đực, cho nên cô không thể nhìn nó đi tè?

Xả tính bệnh này rốt cuộc là mạch nào dạng gì a!

Thẩm Du trộm lườm hần, sau đó đem túi nilon đen cùng xẻng nhỏ trên tay nhét cho Thẩm Tiêu.

"Nếu đã như vậy, cái này anh cũng cầm lấy đi. Husky là con đực, em giúp nó hốt phân cũng không quá thuận tiện."

Thẩm Tiêu.....

Cuối cùng, bởi vì không thích em gái nhà mình tiếp xúc với quá nhiều giống đực, đường đường là chủ tập đoàn Thẩm thị - tiểu thuyết đại vai ác, liền chịu thương chịu khó mà bắt đầu hành nghề nhân viên dọn phân.

Thời tiết rất lạnh, người ra ngoài tản bộ gần như không có, trên cơ bản đều là đất chó đi giải quyết nỗi buồn giống như bọn họ.

Hai người dọc theo vành đai xanh mà đi, được một chốc, Thẩm Tiêu bỗng nhiên đứng sững, quay đầu lại mà nhìn người bên cạnh "Em mới vừa cùng anh nói chuyện?"

Thẩm Du tròn trố mắt "Anh hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Y như là mất hồn!"

Thẩm Tiêu xấu hổ mà dời tầm mắt, giả vờ chính mình không nghe được vấn đề này.

Hai người dừng lại trước thảm cỏ, husky mỗi lần đều phải lại đây chơi một hồi rồi mới chịu về. Thẩm Du hiểu nó quá rõ, vì vậy nên đành cùng với Thẩm Tiêu đi vào trong mái hiên ngồi một hồi.

Thẩm Tiêu sau khi đặt móng xuống liền vỗ vỗ vế trí bên người, Thẩm Du do dự vài giây sau đó cũng đi qua theo.

Thẩm Tiêu cúi đầu nhìn, phát hiện trừ bỏ thích cùng hần lạnh nhạt ra, tiểu hài tử nhà hần tính tình quả thực rất mềm, ngày thường mặc hần nặn tròn bóp dẹp đều không nổi giận.

Lúc này, gió lại bắt đầu nổi lên, đem mái tóc dài của Thẩm Du thổi loạn thành một đoàn. Thẩm Tiêu duỗi tay giúp cô vuốt vuốt, lại nâng tay lên đập trên vai cô, đem người gom sát vào bên mình.

Hần lại nhìn chằm chằm Thẩm Du một hồi, bỗng nhiên nói "Cuối tuần anh phải đi tham gia yến hội, bàn chuyện làm ăn."

Thẩm Du giương mắt, an tĩnh mà chờ câu tiếp theo.

"Yến hội cần phải dẫn theo bạn gái, anh định mang Bạch Mộ Tinh đi."

Vừa nghe đến cái tên này, Thẩm Du liền sụ mặt. Trong lòng cô khó chịu mà nghĩ: như thế nào lại là á?

"Lần trước ở quán ăn chị ta tức giận như vậy, lần này vẫn còn đồng ý làm bạn gái anh sao?"

Thẩm Tiêu chớp mắt, đắc ý gật đầu "Bạch Mộ Tinh đáp ứng rồi."

"....."

Tại sao Bạch Mộ Tinh cứ âm hồn không tan như vậy, vừa không lưu ý một chút à lại lên sàn rồi!

Thẩm Tiêu nhìn sắc mặt Thẩm Du đều phải biến đen, trong lòng càng thêm khẳng định. Thẩm Du quả nhiên thực để ý Bạch Mộ Tinh, vừa nghe đến tên sắc mặt liền biến.

"Có thể không mang chị ta đi sao?" Thẩm Du nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Tiêu ánh mắt phức tạp mà nhìn cô, thử thăm dò "Nhưng anh cần có bạn gái đi cùng."

Thẩm Du chớp chớp mắt, thực mau liền phản ứng lại, cười nói "Em có thể làm bạn gái của anh nha~ Em lại còn biết khiêu vũ, sẽ không làm anh mất mặt!"

"....."

Thẩm Du thấy hần không trả lời, bèn nói thêm "Thế nào, cho em theo mở rộng tầm mắt đi, tăng thêm kiến thức cũng được mà."

Trước ngày hôm nay, nếu Thẩm Tiêu nghe được lời này, khẳng định sẽ đơn thuần mà cảm thấy Thẩm Du chỉ là tuổi nhỏ ham chơi.

Nhưng hiện tại hần mơ hồ đoán được tâm tư của đứa nhỏ này rồi, nghe ra câu nào cũng đều mang hàm nghĩa khác.

"Thật sự rất muốn đi?" Hần quyết định dò xét một chút.

Thẩm Du không nghĩ ngờ gì, liên tục gật đầu "Muốn đi."

Thẩm Tiêu liền chỉ chỉ vào má mình mà nói "Nếu muốn đi, tới đây hôn anh một cái?"

Lần trước bởi vì hần nói câu đó cho nên Thẩm Du mới bỗng nhiên phát giận, hiện tại hần lại lấy ra dùng.

Nhưng yêu cầu này ở trong mắt Thẩm Du, đơn thuần chỉ là xà tinh bệnh quá mức cố chấp mà thôi, lần trước không chịu hôn hân, hân thể nhưng nhớ đến tận bây giờ!

Thẩm Du trong lòng cân nhắc một chút, cảm thấy lần này chính mình cần thiết phải đi, bằng không Bạch Mộ Tinh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội.

Vì thế trái phải nhìn nhìn, sau khi xác định xung quanh không có ai, Thẩm Du cúi cổ chu miệng mà hôn lên mặt Thẩm Tiêu một cái.

"Chụt~"

Thẩm Tiêu.....

Tiểu hài tử quả nhiên là thích hân!!

*Bộ này dịch tới chap 50 (bản gốc hiện đang hơn 80c rồi) mình sẽ đảo thêm hồ mới. Hic hic. Nhưng mà vẫn đảm bảo mỗi ngày đều có chương mới nha. Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 41: Bạn trai

Cái gọi là yến hội thương trường, người tham dự chắc chắn không ngoài những nhân vật có uy tín, có danh tiếng.

Thẩm Du tự tiện cử mình làm bạn gái cho Thẩm Tiêu, tự nhiên cũng liền không thể quá qua loa lấy lệ. Lễ phục, trang sức, túi, giày đi kèm đều phải chuẩn bị trước cho thật tốt, cấp bậc còn không thể quá thấp.

Trang sức thì cô đã có.

Lúc mới vừa xuyên qua, Thẩm Tiêu từng có một chiếc hộp, lúc ấy thái độ của hân cũng thật tùy tiện, đơn giản như cho viên kẹo cái bánh mà thôi.

Đó là một hộp gỗ nhìn vô cùng đơn giản bình thường, bên trong không ngờ lại chứa đầy nữ trang châu báu, nhưng bởi vì trang sức bên trong hỗn độn đặt ở bên nhau cho nên thoát nhìn liền không nhận ra được giá trị thực sự.

Về sau Thẩm Du nhận rồi liền cân thận mà ngồi sắp xếp lại từng thứ, kinh ngạc phát hiện bên trong thế nhưng có ba bộ kim cương, hai bộ phi thủy, bao gồm đầy đủ vòng cổ, khuyên tai, lắc tay, và nhẫn có kiểu dáng tương đồng. Ngoài trang sức đi theo bộ ra, còn có thêm rất nhiều đồ nữ trang cao cấp khác.

Thẩm Du không phải là người giám định châu báu chuyên nghiệp, tất nhiên tính không ra một hộp châu báu kia giá trị bao lớn, nhưng cô khẳng định là nó phi thường phi thường quý giá.

Kết quả Thẩm Du đặt nó ở đâu đều cảm thấy không yên lòng, cô còn lo lắng vô cùng mà chạy tới hỏi chú Lý lúc trước nó được cất ở nơi nào.

Chú Lý khuyên cô đừng quá khản trương, hộp đồ vật này trước nay vẫn để ở kệ sách trong thư phòng, bởi vì Thẩm Tiêu cảm thấy không dùng được cho nên luôn không động tới.

Cuối cùng, Thẩm Du quyết định lấy một cái hộp giấy, để nó vào trong, rồi lại vui thật sâu dưới tủ quần áo, tự an ủi bản thân rằng như vậy là đã vô cùng an toàn.

Lần này cần đi tham gia yến hội, số trang sức đó rốt cuộc cũng có chỗ để dùng.

Châu báu đã có, lễ phục và giày lại phải lần nữa đi mua. Thẩm Du cảm thấy, cô là vì muốn ngăn cản Thẩm Tiêu cùng Bạch Mộ Tinh phát triển gian tình cho nên mới phải nỗ lực nhiều như vậy. Mục đích cuối cùng cũng là để giải cứu Thẩm Tiêu, vì vậy trong quá trình này, chi phí phát sinh hân đều phải do hân chi trả mới đúng.

Cô không thể vừa ra sức còn phải bỏ tiền!

Phân tích xong, Thẩm Du liền tự tin mười phần mà dự tính cùng Thẩm Tiêu đến bàn điều kiện.

Hôm nay sau bữa cơm tối, Thẩm Du nằm vắt vẻo trên sofa, lấy quyển sổ ra vẽ vẽ viết viết đề lên kế hoạch, bộ dáng nghiêm túc chuyên chú vô cùng.

Trong phòng máy sưởi thực ảm, cho nên cô cũng chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản mỏng nhẹ, hai chân vừa nhếch lên liền lộ ra cẳng chân trắng nõn.

Thẩm Tiêu bụng đói salad hoa quả đi tới, liếc mắt một cái đã trông thấy cảnh tượng này.

Hân hít mắt nhìn, có chút khó chịu mà nghĩ, trời mùa đông còn mặc quần ngắn như vậy, là muốn quyến rũ hân sao? Hừ, ấu trĩ!

Chú Lý lúc này còn đang tránh ở trong phòng, Thẩm Tiêu muốn có thứ gì để hút cho tiểu hài tử ăn còn phải tự mình động thủ. Kết quả hân đem trái cây cắt đến miếng to miếng nhỏ, hoàn toàn nhìn không ra hình thù gì, chính hân đều cảm thấy quả thực xấu muốn chết. Thẩm Tiêu bắt đầu đi bèn đồ thật nhiều sữa chua lên mặt trên, che dấu đi kỹ thuật cắt trái cây khó coi đến cực điểm của mình.

Cho nên khi hân bụng hoa quả lại đây, thứ Thẩm Du nhìn thấy chính là một đồng sữa chua trắng trắng, trái cây lại không có bao nhiêu.

Bởi vì cô chiếm cứ hơn phân nửa sofa, không có chỗ cho Thẩm Tiêu ngồi xuống, hân nhìn nhìn, sau đó rất thô bạo mà cúi tay đem Thẩm Du xách lên, làm cho cô ngồi thẳng dậy rồi mới ngồi xuống bên cạnh.

Kéo mạnh như vậy, Thẩm Du thiếu chút nữa bị quần áo của chính mình siết chết, không khỏi trộm lườm Thẩm Tiêu một cái.

Hân nường mảy, dùng thìa trộn hoa quả lên một chút, thoát trông nhão nhão dính dính, làm người khác nhìn vào liền nuốt không trôi!

Thẩm Du ghét bỏ mà nói "Sữa chua cho nhiều quá vậy!"

Thẩm Tiêu múc một muỗng đưa tới bên miệng cô.

"Mau há mồm, còn dám chê nữa liền đem nguyên thùng đến hút em ăn bây giờ!"

"....."

Biết không thể nói lý cùng xà tinh bệnh, Thẩm Du chỉ có thể nhận mệnh mà ăn, bởi vì sau đó cô còn muốn làm hân bỏ tiền ra mua lễ phục.

Kết quả một ngụm này quá lớn, có chút sữa chua dính vào khe môi của Thẩm Du, nhão dính dính làm cô thực không thoải mái.

Thẩm Tiêu nhìn thấy người gấp hoa, còn rất ác liệt mà ngồi một bên cười nhạo.

Thẩm Du mặc kệ hân, chính mình vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi, rất nhanh liền đem sữa chua liếm đến sạch sẽ.

Sau đó, Thẩm Du phát hiện biểu tình trên mặt Thẩm Tiêu quả thực vô diệu, ánh mắt phức tạp, giống như nhìn phải hình ảnh gì đó làm hân rất khó mở miệng.

Lại tới nữa, Thẩm Xà Tĩnh gần đây cũng không biết bị làm sao, hai ngày nay luôn là thỉnh thoảng sẽ để lộ ra một ít biểu tình quái dị. Có khi là bất ngờ, có khi là ghét bỏ, mà nhiều nhất trong đó chính là vẻ mặt một lời khó mà nói hết.

Thẩm Du truy vấn và lần đầu bị hấn hằm hồ ứng phó cho qua, cô cũng liền lùi đến hỏi lại, coi như tên này lại phát bệnh là xong.

Kỳ thực cô đoán cũng không sai, tâm tình Thẩm Tiêu lúc này chính là phi thường ghét bỏ.

Tiểu hải tử ăn chút salad hoa quả cũng không đường hoàng mà ăn, cư nhiên còn cố ý liếm liếm nơi này liếm liếm nơi kia, rõ ràng chính là đang câu dẫn hấn! Động tác lộ liễu như vậy, hấn trước kia như thế nào nửa đêm cũng không nhìn ra?

Thẩm Du liền tiếp bị nhồi cho mấy ngụm, liền cố giãy giụa đẩy tay hấn ra "Đừng dứt nữa, em có chuyện đứng đắn muốn bàn."

Thẩm Tiêu đem đĩa đặt lại trên bàn, thoải mái mà dựa vào sô-pha, tay choàng lên lưng ghế.

"Em thì có cái gì đứng đắn đề bàn? Nói đi."

"Em muốn đi mua lễ phục, giày, còn có hòm đồ phải trang điểm và làm tóc. Anh xem xem phần phí dụng này có thể chi trả cho em không?" Thẩm Du trực tiếp hỏi.

Thẩm Tiêu hừ cười "Anh nói không thì sao? Sẽ không đi nữa?"

Thẩm Du nhủ mảy, nghĩ nghĩ "Vậy em mặc lại váy cũ thôi, dù sao hòm đồ em cũng là bạn gái của anh, chính anh mất mặt chứ không phải em."

Thẩm Tiêu nghiêng đầu nhìn cô "Muốn làm bạn gái anh đến vậy sao?"

Lời này nghe ra cứ thấy quái quái!

"Thì em muốn đi mở rộng tầm mắt."

"Thôi được rồi, muốn mua liền mua."

Thẩm Tiêu trong lòng cười lạnh, rõ ràng là muốn cùng hấn đi dạo phố, thế nào lại phải quanh co lấy cớ như vậy, tâm lý nữ nhân đúng là rắc rối.

Bất quá hấn gần nhất tâm tình rất tốt, cũng liền không cùng Thẩm Du so đo. Tiểu hải tử muốn đi dạo phố mua sắm thôi sao, vậy hấn dẫn đi là được, cũng không phải cái gì đại sự khó lường.

Vì thế trước khi tham gia yến hội một ngày, Thẩm Tiêu dành ra một buổi chiều để bồi Thẩm Du dạo phố mua đồ.

Kỳ thật cô cũng có chút thụ sủng nhược kinh, ý của Thẩm Du chính là làm hấn lấy tiền ra đưa cho mình, kết quả Thẩm Tiêu không chỉ cho cô tiền, còn tự thân dắt cô đi chọn. Diễn xuất nhiệt tình kiểu này làm Thẩm Du hơi sợ, cô vẫn càng quen nhìn hấn động bất động liền phát bệnh, chứ không phải bộ dáng anh trai mẫu mực như thế này!

Thời điểm vào thử lễ phục đã xảy ra vài sự cố nhỏ, hai người bởi vì bất đồng lựa chọn kiểu dáng mà thiếu chút nữa liến cãi nhau.

Thẩm Du nhìn trúng chiếc váy màu đỏ, trước sau xẻ cổ chữ V. Phong cách cắt may vô cùng gợi cảm, sau khi mặc vào ngự tý khí tràng toàn bộ khai hóa. Bất quá váy này phía sau xẻ còn muốn sâu hơn phía trước, mặc lên người tương đương toàn bộ tấm lưng đều lộ ra ngoài.

Thẩm Du mới vừa từ phòng thử đồ bước ra, Thẩm Tiêu thiếu chút nữa trở mặt. Hấn không nói hai lời liền trực tiếp lệnh cho cô trở vào trong đổi, bá đạo đến phi thường thiếu đánh.

Thẩm Du bủi môi, cầm lấy cái váy màu đen Thẩm Tiêu đưa cho, quay trở về phòng thử đồ.

Nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh trộm ngắm hai người bọn họ nảy gờ, bỗng dưng nói với Thẩm Tiêu "Bạn gái xinh đẹp như vậy nên luyện tiếc không muốn cho người khác nhìn sao?"

Thẩm Tiêu quét mắt một cái, trả lời "Trời lạnh ăn mặc như vậy, tôi đây là sợ có người bị đông chết!"

Nhân viên cửa hàng lại cảm thán "Ngài làm bạn trai cũng thật chu đáo."

Thẩm Tiêu lúc này mới ý thức được đối phương hiểu lầm quan hệ giữa họ, trong lòng ngược lại cũng không giận, nhưng vẫn giải thích một câu "Không phải là bạn gái, đó là em gái của tôi."

Nhân viên cửa hàng kinh ngạc che miệng, sau đó xấu hổ mà cười cười "Xin lỗi, nhất thời không nhìn ra tới, bởi vì hai vị đứng cạnh bên nhau trông thực sự quá xứng đôi."

Thẩm Tiêu tâm cơ thâm hậu mà nghĩ, lời này của nhân viên cửa hàng phải chăng là do Thẩm Du trước đó dạy cho, lúc này bước vào liến xúi người này chạy đến đây nói với hấn như vậy? Vừa rồi hấn còn nhìn thấy hai người bọn họ đứng ở trước phòng thử đồ thăm thi to nhỏ một hồi.

Làm tốt lắm, đều dám ở trước mặt hấn mà chơi tâm kế, hấn nhưng thật ra muốn xem tiểu hải tử này về sau còn có thể dùng ra thủ đoạn gì nữa.

Thẩm Tiêu ngồi trên ghế chờ, ngâm thuốc lá, có chút hưng phấn mà nghĩ, ngày tháng sắp tới qua đi như vậy cũng khá tốt, ít nhất sẽ không nhàm chán.

Đến hôm yến hội diễn ra, Thẩm Du trước hết ra ngoài tạo hình, sau đó mới trở về đem trang phục cùng giày mặc lên chân chu, cuối cùng mang thêm trang sức. Vừa đứng trước gương, cô thiếu chút nữa không còn nhận ra chính mình.

Thẩm Du trong gương lờ mờ cháy môi đỏ, thành thực vũ mị.

Bất cứ ai nhìn thấy đều sẽ không nghĩ đây chỉ là cô sinh viên mới hai mươi tuổi. Giống như có chút quá trưởng thành.

Thẩm Tiêu vốn dĩ nên đứng dưới lầu mà chờ, nhưng kiên nhẫn cũng đã mau dùng hết, vì thế hấn ở trong phòng khách bước tới bước lui, Tiểu Bạch cùng Nhị Cầu Tử nối đuôi đi theo sau, hình ảnh thoát nhìn thực thần kỳ.

Thẩm Du xuống lầu, nhìn thấy Thẩm Tiêu liền có chút thẹn thùng mà hỏi "Anh, em có đẹp không?"

Thẩm Tiêu ngược nhìn, nháy mắt sững sờ, trái tim không chịu khống chế mà bang bang loạn nhảy. Hấn hít thật sâu, tận lực áp chế cổ xúc cảm kỳ quái dâng lên trong lòng, cũng không bình luận lời nào, chỉ mở miệng thúc giục "Đi mau."

Thẩm Du không được khích lệ liền bủi môi, sau đó nhác vẫy theo sau.

"Bộ này tốt xấu là do anh chọn, như thế nào lại không chịu cho chút ý kiến?" Thẩm Du vẫn không cam lòng.

Thẩm Tiêu chuyển tâm lái xe, nghe được Thẩm Du tựa như làm nũng mà lên án hấn, bèn xuýt một tiếng "Tạm tạm thôi, trông cũng được."

"....."

Xà tinh bệnh đáng ghét, khen một chút sẽ chết sao?

Yến hội lần này do một vị đại lão rất có địa vị trong thương giới tổ chức, người có thể tham dự cũng đều là số một số hai, nhân vật có tầm ảnh hưởng.

Thẩm Du theo Thẩm Tiêu đi vào đại sảnh, phát hiện hiện trường có mặt không chỉ là các thương giới đại lão, cư nhiên còn có một ít nghệ sĩ minh tinh nổi danh.

Quét mắt một vòng trong đám người, Thẩm Du thực mau liền nhìn thấy Viên Duyệt cùng Tư Đồ Dật cũng ở đây, cả hai lúc này đang cùng người khác trò chuyện, Viên Duyệt đứng cạnh bên Tư Đồ Dật, người mặc lễ phục tinh xảo màu be, trên mặt mang theo tươi cười khéo léo.

Xem ra cũng đã làm quen được với trạng thái sinh hoạt hiện giờ.

Thẩm Du bị Thẩm Tiêu mang vào phía trong, trước tiên phải đi chào hỏi chủ tiệc. Lão nhân kia xem ra rất coi trọng Thẩm Tiêu, cứ lôi kéo hắn trò chuyện một hồi, lại còn muốn giúp hắn giới thiệu với vài nhân vật quan trọng. Thẩm Du đứng yên một bên cũng không có tác dụng, bèn buông tay Thẩm Tiêu, xoay người đi tìm Viên Duyệt.

Viên Duyệt lúc này cũng đã phát hiện ra cô, chính đang lướt qua đám người mà đi về phía này. Từ lần trước gặp nhau đến nay đã qua một khoảng thời gian khá dài, Thẩm Du cảm thấy đối phương hẳn là có rất nhiều lời muốn nói. Mà cô hôm nay kỳ thực cũng có chuyện cần nhờ giúp đỡ, lần này gặp mặt, vừa lúc có thể cùng Viên Duyệt bàn bạc.

Nhưng mà, sự thật cũng không đơn giản như hai người tưởng.

Tư Đồ Dật thấy Viên Duyệt bỏ đi, hắn thực mau liền đuổi theo. Mà Thẩm Du bên này, Thẩm Tiêu nhìn thấy Tư Đồ Dật xuất hiện cũng là lập tức nói cáo từ các vị đại lão, vội vàng đi tới, một bộ sẵn sàng vén tay áo đánh người.

Viên Duyệt vừa nhác thấy Thẩm Tiêu đã bắt đầu run rẩy.

"Làm sao bây giờ? Bọn họ có khi nào lao vào đánh nhau hay không?"

Thẩm Du cũng bắt đầu đi thờ dài, hai người này thật sự là bất tự không hợp sao? Như thế nào nhìn nhau một cái liền bày ra bộ dáng muốn bay vào tí thì tám trăm hiệp? Làm ơn bận tâm đến cảm thụ của người bên cạnh một chút được không?

Chẳng lẽ, đây là định luật của chính diện cùng vai ác trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thích như vậy sao?

Trong tiểu thuyết, Tư Đồ Dật cùng Thẩm Tiêu xác thật từ lúc bắt đầu liền nhìn nhau không thuận mắt.

Tư Đồ Dật ngại Thẩm Tiêu làm người bất chính, làm việc tàn nhẫn độc ác, Thẩm Tiêu lại ghét bỏ Tư Đồ Dật là nguy quân tử, thích giả vờ thanh cao.

Hai người tuy bối cảnh thực lực đều ngang nhau, thế nhưng một là vai ác một là nam chủ, từ xuất phát điểm thì kết cục đã định rồi.

Thẩm Du có ý ngăn cản hết thấy chuyện này cũng không khác gì nghịch thiên cải mệnh, biết rõ rất khó nhưng vẫn là muốn tận lực thử một lần.

Không chờ Tư Đồ Dật mở miệng, Thẩm Tiêu liền đánh đòn phủ đầu.

"Tiểu Du, không cần thân cận quá với loại người đối trá, tránh cho ghê tởm đến mình."

Thẩm Du, Viên Duyệt:.....

Tư Đồ Dật hừ nhẹ "Đừng rồi, nhưng cùng kẻ tâm tư ác độc thân cận liền không đơn giản chỉ là ghê tởm như vậy, có khi bản thân chết như thế nào cũng còn không biết."

Viên Duyệt, Thẩm Du:.....

Thẩm Tiêu đem tay đập lên eo, đem Thẩm Du ôm gọn vào người, làm cho cô đứng cách xa Viên Duyệt một chút mới nói tiếp "Người khác đều đồn đãi Tư Đồ tiên sinh phong độ nhẹ nhàng, khiêm khiêm quân tử, xem ra võ mồm cũng thật ưu tú."

"Ưu tú cỡ nào đều không bì kịp một phần vạn của Thẩm tổng, rốt cuộc ai đó mới thực là người am hiểu lật lọng."

Thẩm Tiêu nhẹ nhàng cười "Cảm ơn Tư Đồ tiên sinh đã khích lệ."

Thẩm Du, Viên Duyệt:.....

Hai người bọn họ hôm nay mới biết được lật lọng chính là khích lệ!

"Ban đầu nghe người ta nói Thẩm tổng da mặt không tòi, hôm nay vừa thấy, quả nhiên đây đến đáng sợ, bội phục bội phục."

Thẩm Tiêu nhượng mày "Cũng thường thôi, da mặt dày so với loại người không biết xấu hổ vẫn còn tạm được, người ta không thích lại còn kiên quyết đoạt về, tám tác." Dứt lời, hắn nhìn sang Viên Duyệt, tà từ mà cười "Tôi nói không sai chứ, Viên tiểu thư?"

Viên Duyệt vốn dĩ đang nghe hai người cãi nhau, nghe đến xuất thần, lúc này đột nhiên bị điểm danh, vừa đưa mắt sang liền thấy Thẩm Tiêu đang mặt dày tà khí mà cười với mình. Viên Duyệt bỗng nhiên đỏ mặt, vội vàng cúi đầu không dám nhìn thêm.

Trông thấy báo bối nhà mình phản ứng thẹn thùng, Tư Đồ Dật vốn dĩ vẫn đang bình tĩnh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trừng mắt cảnh cáo Thẩm Tiêu "Họ Thẩm, đây là nữ nhân của tôi, cậu đừng có mà phóng điện bừa bãi!"

Thẩm Tiêu sang sang cười "Điện giật được đến nữ nhân của anh đó là tôi có bản lĩnh, anh không quản được người mình đó chính là lỗi của anh."

Thẩm Du, Viên Duyệt:.....

Bọn họ chưa bao giờ biết, hai người đàn ông cũng có thể đấu khẩu đặc sắc đến mức như vậy, bởi vì trường hợp không thể đánh nhau cho nên liền đổi thành cãi nhau. Lại còn cãi đến quên mình, trực tiếp đem hai nữ nhân lì lì đứng đây biến thành không khí!

Thẩm Du chau mày, quay đầu lại nói với Thẩm Tiêu "Các vị cứ chậm rãi mà giao lưu, hai chúng tôi qua bên kia tìm đồ ăn."

Viên Duyệt liên tục gật đầu "Đừng đứng, thật đói bụng."

Tư Đồ Dật lúc này mới thoát khỏi trạng thái chiến đấu, nói với Viên Duyệt "Tôi với em đi ăn."

Viên Duyệt bĩu môi "Anh lo việc của anh đi thôi, tôi với Tiểu Du ăn cùng nhau thì tốt rồi. Chị em đã lâu không gặp, muốn trò chuyện."

Tư Đồ Dật sắc mặt trầm trầm, cũng không nói là được hay không.

Cuối cùng Thẩm Du bất lầy cơ hội, bèn đề nghị "Chúng ta cùng đi ăn vậy, ăn xong hai người nam nhân các người đi xã giao, bọn này tìm chỗ ngồi tâm sự chờ người tới đón. Không bỏ đi cũng không chạy loạn, có được không?"

Vì vậy bốn người lại thần kỳ mà tỏ đối cùng nhau đi ăn cơm, tuy rằng hai tên to xác cực kỳ không tinh nguyên, cực kỳ bài xích, thỉnh thoảng còn mĩa mai nhau vài câu nhưng đều bị Thẩm Du và Viên Duyệt trực tiếp làm ngơ.

Yến hội là tiệc buffet cho nên sau khi tìm được bàn đẹp, Thẩm Du cùng Viên Duyệt bỏ lại hai người còn lại, tung tăng dắt díu nhau đi lấy thức ăn.

Kết quả bọn họ vừa bỏ đi, Thẩm Tiêu cùng Tư Đồ Dật nháy mắt lại tiến vào trạng thái giương cung bạt kiếm.

"Tôi nghe nói, vị bạn gái nũng nịu này của Tư Đồ tiên sinh chính là nhờ quy tắc ngầm, cường ngạnh mà đem người chiếm tới? Quả nhiên mở rộng tầm mắt, không phải đều nói tiên sinh đây chính là quân tử sao, như thế nào còn có loại đàm mẽ cường đoạt nữ nhân?"

Tư Đồ Dật cũng không biện giải, ngược lại còn tát nước theo mưa mà trả lời "Như vậy mới kích thích, Thẩm tổng cũng có thể thử xem."

Thẩm Tiêu theo bản năng mà nhìn về phía Thẩm Du đang đứng đằng xa "Một giây đoạt tới thì một giây chạy mất, không chạy mà nói, một giây sau bị cầm sừng cũng là rất có khả năng."

"Thẩm tổng nói được đạo lý thật rõ ràng, như thế nào, cậu rất có kinh nghiệm sao? Bị cầm sừng đến đây dạn kinh nghiệm?"

Thẩm Tiêu cũng không nao núng, tìm được một cái tư thế thực thoải mái liền vắt chéo chân lên, tư tấn đáp lại "Nói ra xấu hổ, ở phương diện chơi nữ nhân này tôi là thật sự không bằng Tư Đồ tiên sinh, so với nữ nhân, tôi càng thích chơi tiền, chơi đối thủ."

Tư Đồ Dật cố ý xuyên tạc ý tứ, giả vờ ngạc nhiên mà nói "Xem ra Thẩm tổng khẩu vị rất nặng, còn thích chơi cả đối thủ."

Thẩm Tiêu thấp thấp cười "Làm Tư Đồ tiên sinh chê cười rồi, bất quá lại nói, anh hiện tại cũng coi như là đối thủ của tôi."

Tư Đồ Dật:.....

Luận về cãi nhau, biến thái giống như cãi không lại xà tinh bệnh.

Thẩm Du kéo Viên Duyệt đi đến trước bàn thức ăn, trộm quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện hai người kia thật sự ngoan ngoãn ngồi yên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Viên Duyệt vỗ vỗ ngực "Ai ui, em sắp bị xà tinh bệnh kia hù chết."

Thẩm Du lấy cái nắm nhỏ, bắt đầu chọn đồ ăn, nghe được Viên Duyệt nói vậy không cảm nhu mày "Hắn có tên."

Viên Duyệt sững mắt hai giây, sau đó cười nói "Ai da, cư nhiên bệnh vực người mình, chị thật sự coi hắn là anh trai sao?"

"Còn em? Không phải cũng đem Tư Đồ Dật trở thành người nhà?"

Viên Duyệt buồn rầu mà chau mày "Cái này không giống, Tư Đồ Dật là nam chủ, cốt truyện có phát triển như thế nào khẳng định cũng không có vấn đề, nhưng Thẩm Tiêu không như vậy, hắn là..."

Thẩm Du đem một khối điểm tâm kẹp vào má, ngắt lời "Hắn cũng sẽ không có việc gì, ở thế giới này, hắn chính là người thân duy nhất của chị, chị sẽ không để hắn gặp chuyện gì."

"....."

Thẩm Du nói thêm "Chị cần em giúp một việc, có thể chứ?"

Viên Duyệt cũng không hỏi là chuyện gì, vội vàng gật đầu "Chỉ cần em có thể làm, chị cứ việc giao phó là được."

Thẩm Du lấy thêm thịt nướng vào má, sau đó mới nói "Em có nhớ trong sách có một tình tiết, chính là hôm giao thừa Bạch Mộ Tinh sẽ đến công ty tìm Tư Đồ Dật, nguyên bản là vì chưa từ bỏ ý định muốn cùng hắn làm lành, nhưng Tư Đồ Dật thái độ kiên quyết, hoàn toàn làm ả đánh mất ý niệm. Dưới con tức giận, Bạch Mộ Tinh liền nói Thẩm Tiêu sẽ không bỏ qua cho hắn, ả muốn cho Tư Đồ Dật biết, kể cả không có hắn cũng sẽ có nam nhân khác chịu vì ả mà trả giá hết thảy..."

Viên Duyệt gật đầu "Cái này em nhớ rõ, ả cũng chỉ là tức giận nói bừa, thời kỳ này kỳ thật xà...Thẩm Tiêu còn không đến nổi điên cuồng vì ả."

"Ừm, chị chính là muốn hỏi em có biện pháp nào đem câu nói đó ghi âm lại không."

Viên Duyệt chớp chớp mắt, ngay sau đó vẻ mặt hưng phấn mà nói "Oa, cách này thật hay nha! Đến lúc đó Thẩm Tiêu nghe xong liền biết được bộ mặt thật của Bạch Mộ Tinh, khẳng định sẽ không tin lời ả nữa."

Thẩm Du cười cười "Nhưng việc này em phải giúp chị mới được."

"Không thành vấn đề, có điều em cần lên kế hoạch một chút, tên Tư Đồ Dật kia rất biến thái!"

Thẩm Du trên dưới nhìn nhìn "Chị lại cảm thấy em hiện tại sống khá tốt, rất dễ chịu."

Viên Duyệt thở dài "Trừ bỏ Tư Đồ Dật biến thái ra, ở đây sinh hoạt xác thật rất tốt, đóng phim tuy mệt nhưng có nhiều tiền, trước đây em còn không dám mơ tưởng sẽ có cuộc sống như bây giờ."

"Dù sao cũng quay về không được, phải cố gắng quý trọng hiện tại đi thôi, Tư Đồ Dật thoát nhìn rất dễ ý em, em chỉ cần nắm lại biện pháp làm cho hắn...đừng quá biến thái là được."

Viên Duyệt tò mò "Vậy xà tinh bệnh của anh trai chị, có thể chữa sao?"

"....."

Bọn họ quả thật đúng là chị em tốt, kẻ tám lạng người nửa cân a!

Hai người cũng không dám rề rà lâu, sợ Thẩm Tiêu cùng Tư Đồ Dật sẽ nhịn không được mà lao vào đánh tay đôi, cho nên lấy xong thức ăn liền xoay người trở về.

Còn may, hai tên này biết phân chia ranh giới mà ngồi, nhiều nhất cũng chỉ dùng ánh mắt hình viên đạn đấu nhau một chút.

Chờ hai người bọn họ bụng đồ ăn trở về, chuẩn bị khai tiệc, bỗng dung có người đi tới cất tiếng chào hỏi "Tư Đồ tiên sinh cùng Thẩm tiên sinh sao lại có thời gian ngồi đây ăn uống như vậy, tất cả mọi người đều đang muốn tìm hai vị tâm sự kia kia."

Nam nhân kia thoát nhìn lớn tuổi hơn bọn họ một chút, hắn là tầm hơn ba mươi, nhưng kiểu tóc cùng màu sắc tây trang đều thực tươi mới, giống như cổ tinh theo đuổi phong cách trẻ trung.

Thẩm Tiêu chỉ nhàn nhạt mà nhìn, một bộ vẻ cùng cao lãnh quý phái, nhưng thật ra Tư Đồ Dật ở bên cạnh đã đứng lên bắt tay đối phương "Lê tổng hôm nay vẫn soái khí bức người như xưa."

Người được xưng là Lê tổng cười cười, lắc đầu "Tur Đồ tiên sinh nói lời này chính là giễu cợt tôi! Nhan giả trị của tôi đứng ở trước mặt ngài đây cũng liền biến thành hạng kém"

Tur Đồ Dật đáp lại "Lê tổng quá khiêm tốn rồi."

Lê tổng quay đầu lại nhìn Thẩm Tiêu vẫn đang tứ bình bát ổn mà ngồi, tươi cười lại gia tăng một ít "Thẩm tổng lát nữa có thời gian không? Chúng ta tìm một chỗ tâm sự?"

Thẩm Tiêu ừm một tiếng lấy lệ "Đợi lát nữa xem có rảnh không."

Mọi người:.....

Lê tổng kia chạy tới tiếp đón xong liền xoay người đi rồi, chờ hẩn đi xa, Viên Duyệt mới hỏi Tur Đồ Dật "Cái đó là người thừa kế mới của Lê thị sao? Tên là gì?"

"Lê Viễn Huy, năm nay 38 tuổi, được xem như người nối nghiệp trẻ tuổi đầy hứa hẹn của Lê gia."

Thẩm Tiêu ngồi nghe bên cạnh, nhìn không được liền cười ra tiếng "Lê lão gia từ tự mình dạy ra, chỉ đạo từng chút một liền tính là tuổi trẻ đầy hứa hẹn? Chẳng qua con rồi mà thôi."

"Thẩm tổng không phải còn muốn cùng con rồi hợp tác hay sao, cần thận không vót được chỗ tốt, vừa mất phu nhân lại thiệt quân." Tur Đồ Dật tỏ vẻ khinh thường.

"Tur Đồ tiên sinh, tôi khuyên anh một câu, ít dùng nửa người dưới, đôi lại dùng não cho nhiều vào, bằng không dễ bị chúng bạn chê cười."

Tur Đồ Dật:.....

Mất thấy hai người lại muốn nháo lên, Thẩm Du vội vàng đem đồ ăn của mình đặt ở trước mặt Thẩm Tiêu "Đợi lát nữa hẩn là phải uống nhiều rượu, anh ăn chút gì đi."

Thẩm Tiêu lúc này mới thu hồi gai nhọn, lại ý vị thâm trường mà liếc Thẩm Du một cái, cầm lấy nĩa xiên thịt lên ăn. Chính hẩn ăn xong một khối, lại lấy thêm một khối khác, thực tự nhiên đưa đến đút cho Thẩm Du.

Thẩm Du vội vàng né tránh, hung hăng trừng trừng mà nhìn Thẩm Tiêu. Loại trường hợp này vậy mà cũng không biết thu liễm, tên xà tinh bệnh vì cái gì lại thiếu đánh như vậy đâu!

Tur Đồ Dật ngược lại lại xem không sót một chi tiết nào, lãnh trào mà nói "A~ thì ra Thẩm tổng cũng biết cung chiêu người khác."

"Tiểu hài tử trong nhà đương nhiên cần phải cung chiêu, anh có hãm mộ cũng không được."

Tur Đồ Dật nhướng mày nhìn Viên Duyệt, sau đó lại nói "Nhà tôi tuy rằng không có tiểu hài tử, nhưng lại có bà xã, cậu nhiều nhất chỉ có thể đút chút thức ăn, tôi còn có thể làm như thế này." Dứt lời liền ôm chặt lấy Viên Duyệt, cúi đầu dùng sức hôn lên môi.

Viên Duyệt:!!!

Thẩm Du, Thẩm Tiêu:.....

Tur Đồ Dật không chi hôn, còn tẩm tặc mà mút hai cái...

"Làm gì vậy!" Viên Duyệt dùng sức đẩy ra, tức tối mà trừng Tur Đồ Dật.

Thẩm Tiêu xem hết một màn trước mặt, lại quay đầu nhìn Thẩm Du bên cạnh đang đỏ mặt trộm ngắm hai người kia.

Hẩn nhìn không được nhũ nhũ mảy, rất là rối rắm mà nghĩ: chẳng lẽ tiểu hài tử cũng thích như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cống

Viên Duyệt ngày thường bị Tur Đồ Dật hôn một chút phản ứng cũng sẽ không lớn như vậy, dù sao đã quen rồi, chỉ cần hai người ghé vào cùng nhau hẩn đều có thể tùy thời tùy chỗ động dục. Nhưng hôm nay làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Viên Duyệt có hơi nổi cáu.

Sau khi đẩy Tur Đồ Dật ra, Viên Duyệt còn chưa nguôi cơn tức mà đánh vào tay hẩn "Chán ghét muốn chết, anh cách xa tôi ra chút đi!"

Tur Đồ Dật cũng không bực, chỉ cười tìm tìm mà để yên cho cô đánh, chờ đánh xong xuôi hẩn lại nhào nắm lấy cằm Viên Duyệt, cúi đầu ấn thêm một nụ hôn sâu.

Lần này, Thẩm Tiêu phản ứng phi thường nhanh chóng, một phen ôm lấy Thẩm Du vào trong ngực, tay khác che mắt cô lại.

"Tiểu hài tử không được xem cái này, sẽ bị đau mắt hột."

Thẩm Du:.....

Hẩn cả ngày gọi tiểu hài tử tiểu hài tử, thực sự nghĩ cô là trẻ vị thành niên sao!?

Vốn tưởng rằng Thẩm Tiêu đem cô kéo vào trong lòng ngực, chỉ cần không còn nhìn đến hai người bọn họ là xong việc. Kết quả chỉ trong nháy mắt, Thẩm Du đột nhiên cảm thấy cánh tay Thẩm Tiêu lung lay một chút. Một giây sau liền nghe Viên Duyệt kinh hô ra tiếng.

"A~"

Thẩm Du vội vàng ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn xem, rốt cuộc phát hiện bà vai của Tur Đồ Dật ướt đầm dề một mảng, mà Thẩm Tiêu một tay ôm lấy cô, tay khác đang cầm một ly champagne đã cạn đầy.

Thẩm Du y theo kinh nghiệm trước giờ, thực mau liền đoán được hẩn là Thẩm Tiêu đem rượu đi hắt người ta...

Tên này một khi phát bệnh, liền không biết phân biệt trường hợp.

Tur Đồ Dật bề ngoài tuy rằng khiêm tốn nhưng kỳ thật cũng chỉ là biểu hiện giả dối, hẩn vốn dĩ tính tình không nhỏ, lần này không thể hiểu được mà bị tạt một ly rượu, không cảm đứng phắt lên quát khê "Thẩm Tiêu! Cậu đừng có quá đáng!"

Thẩm Tiêu nhàn nhả mà hỏi "Tôi quá đáng chỗ nào? Rõ ràng là nhìn anh bộ dạng dục hoá đốt người tôi mới muốn giúp anh dùng rượu đập lửa, Tur Đồ tiên sinh nên cảm ơn tôi mới phải."

Thẩm Du:.....

Tạt rượu người ta còn có thể đứng lý hợp tình như vậy, quả thực xưa nay chưa từng nhìn thấy.

Tư Đồ Dật lạnh mặt, chuẩn bị phát hoả thì nghe được Viên Duyệt cất ngang "Tư Đồ Dật, động dục cũng phải nhìn trường hợp, người khác cung chiêu em gái bao nhiêu, còn anh chỉ biết suốt ngày khi dễ tôi! Hừ!" Nói xong liền cầm lấy túi xách bỏ ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng vội vàng rời đi, Tư Đồ Dật không rảnh mà tìm Thẩm Tiêu gây sự, cũng quên luôn việc bán thân đang ướm lộc cộc, xoay người liền phải đuổi theo. Không màng buổi yến hội quan trọng chỉ vừa mới bắt đầu.

Chờ hai người đều đi rồi, Thẩm Du lúc này mới giật mình hỏi Thẩm Tiêu "Anh cứ như vậy hát rượu lên người Tư Đồ Dật, không sợ anh ta lao vào đánh anh?"

Thẩm Tiêu đem cái ly rỗng thả lại trên bàn, cầm lấy khăn vải bên cạnh lau lau kê tay.

"Tên đó sĩ diện, kể cả có nổi điên đi nữa cũng sẽ không ở loại trường hợp này vung tay đánh nhau, chỉ là đồ chết nhát."

"....."

Nói cách khác, hẳn không phải đột nhiên phát bệnh, chính là có tính toán mà phát bệnh.

"Nhưng mà, như vậy anh với Tư Đồ Dật xem như khẳng định trở mặt thành thù."

Thẩm Tiêu ra vẻ trời đất bao la ta lớn nhất mà nói "Sớm muộn cũng phải đối đầu, cho nên không ngại gây thêm thù oán."

"....."

Vậy nên kỳ thật không cần Bạch Mộ Tinh đứng giữa châm ngòi, Thẩm Tiêu cũng có khả năng tự mình hắc hoá?

Thẩm Du nháy mắt cảm thấy đau đầu!

Hai người dùng qua một chút thức ăn, Thẩm Tiêu đã bị đối tác gọi đi, hẳn nguyên bản muốn đem cô theo cùng nhưng bị Thẩm Du cự tuyệt. Những người đó cô đều không quen biết, thảo luận cái gì nghe càng không hiểu, đi theo tra tấn lỗ tai còn không bằng tự tìm một chỗ ngồi chơi.

Trước đó là vì sợ Thẩm Tiêu không có bạn gái sẽ tìm tới Bạch Mộ Tinh, Thẩm Du mới có thể xung phong nhận việc. Hiện tại đã biết à ta không có mặt ở đây, cô lại cảm thấy chính mình có chút dư thừa. Không có đất dụng võ!

Sàn khiêu vũ ở trung tâm yến hội có mấy đôi trẻ tuổi đang thướt tha mà nhảy điệu waltz, Thẩm Du cảm ly nước, đứng ở một bên nhìn đến xuất thần.

Bỗng nhiên bên cạnh có một thanh âm xa lạ vang lên "Thẩm Du, anh có thể mời em nhảy một bản được không?"

Thẩm Du quay đầu lại xem đối phương, là một người trẻ tuổi cao gầy, thoát nhìn đồng lứa với cô "Anh biết tôi sao?" Thẩm Du kỳ quái hỏi ngược lại.

Người nọ trên mặt vẫn là ôn hoà tươi cười "Anh cũng là sinh viên Học Viện Điện Ảnh, danh khí của em ở trường không nhỏ, chỉ cần người có nắm bắt một chút tin tức đều sẽ biết đến."

Thẩm Du ngượng ngùng mà cười cười, không nói gì thêm.

Nam sinh lại nói "Tự giới thiệu một chút, anh tên Hứa Kỳ, là sinh viên năm ba khoa đạo diễn."

"Rất vui được biết anh."

Thẩm Du ngoài miệng trả lời theo phép lịch sự nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn cười, cô đây chính là đang bị tiếp cận làm quen?

Bất quá nếu Thẩm Du nhớ không lầm mà nói, đêm nay chủ nhân yến hội hình như cũng họ Hứa, chẳng lẽ là có quan hệ gì với người này?

Hứa Kỳ lại hỏi "Có thể mời em khiêu vũ chứ?"

Thẩm Du lễ phép từ chối "Xin lỗi, anh trai tôi có lẽ sắp đến tìm, tôi không thể rời đi quá lâu."

Hứa Kỳ bị cự tuyệt cũng không biểu hiện mất mát, chỉ là cười cười "Vây tiếc quá, đêm kỉ niệm thành lập trường em múa rất đẹp, anh vẫn luôn ấn tượng khắc sâu."

"Cảm ơn." Thẩm Du trả lời.

Cô căn bản là không có tâm tình cùng người này trò chuyện, may mắn sau đó Hứa Kỳ cũng bị người khác gọi đi rồi.

Hứa Kỳ năm ba khoa đạo diễn?

Thẩm Du nghĩ, chờ thứ hai đi học sẽ hỏi Lý Dục Dục một chút, cậu ta đối với tin tức bát quái tương đối tinh thông.

Thẩm Tiêu cùng vài vị thượng giới đại lão hàn huyên một hồi đã bị Lê Viễn Huy tìm được. Hai người bèn đi ra một góc vắng vẻ để bàn chuyện.

"Vừa rồi tôi nhìn thấy Thẩm tổng hát rượu lên người Tư Đồ Dật, thật quá khí phách." Lê Viễn Huy cười to.

Thẩm Tiêu lười nhác liếc mắt một cái "Có việc liên bản, tôi không rảnh lại đây để nói chuyện phiếm."

"Kỳ thật tôi chỉ muốn nói với cậu về việc hợp tác lần này, Thẩm tổng nếu muốn hai nhà liên thủ, vậy cũng nên tỏ chút thành ý. Điều kiện kia quả thực quá không hợp lý."

"Tôi đề điều kiện không hợp lý?" Thẩm Tiêu nhướn mày, nhàn nhạt trả lời "Vậy quên đi, cũng không cần thiết hợp tác nữa."

Lê Viễn Huy:.....

"Thẩm tổng, thay vì ba bên chém giết không bằng hai nhà kết minh, như vậy mới có lợi, cậu khẳng định cũng là nghĩ đến điểm này mới cho cấp dưới đến liên hệ với tôi. Nhưng muốn hợp tác mà nói, thật sự phải thương lượng cho đến khi hai bên đều cảm thấy vừa ý mới được."

"Chờ Lê tiên sinh chậm rãi thương lượng thì thương vụ này đã sớm bay rồi, nói trọng điểm đi."

"Vậy được, lợi nhuận tôi lấy bốn phần, cậu sáu phần."

Thẩm Tiêu biểu tình như vừa nghe được ngân lê một đêm, hoang đường tới cực điểm.

"Kỹ thuật lẫn tài liệu đều là bên này cung cấp, các người răm đều không cần phóng, muốn ngồi chơi xơi nước cầm lấy bốn phần lợi nhuận, không điên đi?"

"Cậu—"

Thẩm Tiêu liền đánh gãy "Bây ba, đồng ý thì tôi cho thù hạ đến bàn, còn nếu cảm thấy không được, vậy sớm phân rõ ranh giới đi, miễn cho chậm trễ lẫn nhau."

Lê Viễn Huy nghe xong, bất đắc dĩ mà cười "Được rồi, vậy Thẩm tổng lại cho tôi thời gian hai ngày để suy xét."

Qua một lát, ngay lúc Thẩm Tiêu chuẩn bị đứng dậy rời đi, Lê Viễn Huy mới thuận miệng hỏi một câu "Thẩm tổng với Bạch Mộ Tinh quan hệ rất sâu sao?"

Thẩm Tiêu nhúu mày nhìn, sau đó trả lời "Không thần."

Lê Viễn Huy về mặt thực kinh ngạc, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Thẩm Tiêu lại về cùng nhân nãi mà cùng một vài người không thể hiểu được chào hỏi một hồi, sau đó nhân lúc trước khi tiễn nhân cận kiệt, tìm được Thẩm Du đang tránh trên sân thượng ngồi ngắm cảnh đêm

"Hôm nay có trăng." Thẩm Du cười nói.

Mùa này nhiệt độ tuy thấp nhưng tiết trời lại rất sáng sủa, một vầng trăng tròn treo cao toả sáng giữa không trung.

Thẩm Tiêu ngược nhìn theo, sau đó lại cúi đầu xem Thẩm Du, phát hiện trong ánh mắt cô giống như thấy được tinh tú trên trời, lấp lánh lại mơ hồ, tựa như một không cẩn thận sẽ liền theo gió bay đi.

"Đi thôi, về nhà." Hần nói.

Bởi vì Thẩm Tiêu xã giao uống rất nhiều rượu, cho nên phải gọi tài xế tới đón.

Xe chạy một đường vững vàng quay về biệt thự, lúc tiến vào cổng lớn tiểu khu, Thẩm Tiêu vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên báo tài xế dừng lại.

Thẩm Du khó hiểu mà nhìn hần "Làm sao vậy?"

"Bên này ánh trăng so với trung tâm thành phố càng đẹp."

"....."

Thế nhưng còn biết nghĩ đến mang cô đi ngắm trăng, thật sự làm người khác cảm thấy bất ngờ.

Là bởi vì đêm nay uống rượu, cho nên say rồi sao?

Cuối cùng, hai người xuống xe, Thẩm Tiêu cho tài xế chạy về nhà trước, chính hần mang theo Thẩm Du chậm rãi tản bộ.

Thẩm Du ngẩng đầu nhìn lên không trung, phát hiện lúc này bầu trời so với ban nãy càng trong, ánh trăng cũng đặc biệt sáng ngời.

Thẩm Tiêu cũng không hé răng, yên lặng mà đi bên cạnh.

Thẩm Du đêm nay mang giày cao gót, đi được vài bước thiếu chút nữa liền sẩy chân.

Thẩm Tiêu thấy vậy, nhân trán, tiến lên trước mặt cô, hơi khom người xuống.

"Leo lên, anh công."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Dã nam nhân

Ban đêm, nhiệt độ không khí càng thấp, Thẩm Du bên ngoài đã khoác một kiện áo nỉ thật dày mà vẫn thấy lạnh.

Cũng không rõ Thẩm Tiêu vì cái gì đột nhiên lại mang cô đi ngắm trăng, nhưng với mạch não quý dị của hần, nếu cô mà dám nghi ngờ, phỏng chừng hần sẽ nổi giận.

Thẩm Du lúc này nhiều ít có thể đoán ra đại khái tâm tư của Thẩm Tiêu.

Hiện tại hần nói muốn công cô, cả tư thế đều bày ra sẵn sàng, cho nên Thẩm Du cũng không cự tuyệt, nhanh chóng ngoan ngoãn mà leo lên.

Mỗi lần Thẩm Tiêu khiêng cô đều chỉ cần động một ngón tay, nhẹ nhàng thật sự, vì vậy mà công lại càng là dễ dàng. Chờ sau khi Thẩm Du yên vị rồi, hần chỉ cần khoan thai đứng thẳng người một cái, liền đem cô vững vàng công ở trên lưng.

Bả vai Thẩm Tiêu thực rộng, bởi vì tập luyện lâu ngày nên phần lưng cũng là rắn chắc có cơ bắp. Thẩm Du dựa lên có cảm giác cứng cáp vô cùng, nhưng cũng ấm áp, dường như tấm lưng này có thể vì cô chắn đi hầu hết gió lạnh.

Thẩm Tiêu sai chân, chậm rãi bước đi, Thẩm Du ở phía sau ngửa đầu nhìn trăng. Qua một hồi, cô cảm thấy ngẩng cổ như vậy có điểm mệt, bèn dứt khoát đem đầu dựa vào trên vai Thẩm Tiêu.

Bỗng dưng Thẩm Du nhớ tới, thật lâu thật lâu trước kia. Lúc cô còn học cấp hai, trong nhà điều kiện không tốt, tết trung thu còn không thể ăn được trọn vẹn một cái bánh. Mỗi lần em trai khóc nháo, mẹ cô đều nói chị phải nhường em, sau đó Thẩm Du giận dỗi trở về phòng, một miếng bánh cũng không ăn. Khi đó cô nghĩ, nếu như mình có anh hoặc chị thì tốt rồi, như vậy cũng sẽ có người nhường bánh trung thu cho cô.

Không nghĩ tới sau khi xuyên qua, Thẩm Du thực sự có thêm một người anh trai.

Tuy rằng hần tính tình không tốt lắm, mạch não cũng rất kỳ quái, thường xuyên thích khi dễ người, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ trở nên cực kỳ ấm áp. Ít nhất Thẩm Tiêu đối với đứa em gái này thật sự khá tốt.

Thẩm Tiêu nửa ngày không nghe Thẩm Du nhức nhích, lại cảm giác được cô toàn thân thả lỏng mà ghé vào người hần, liền hỏi một câu "Ngủ rồi sao?"

"Ngủ rồi." Thẩm Du híp mắt, cười ra tiếng.

Thẩm Tiêu quay đầu ra sau nhìn một chút "Nếu mà dám ngủ, anh liền đem em ném xuống sông."

"....."

Mỗi lần cô vừa cảm thấy hần thật dịu dàng, tên này sẽ liền thốt ra vài câu cực kỳ phá hư hình tượng.

"Có phải cảm thấy rất hâm mộ Viên Duyệt với Tư Đồ Dật hay không?" Thẩm Tiêu bỗng nhiên không đầu không đuôi mà hỏi.

Thẩm Du kỳ quái ngẩng đầu, thắc mắc "Vì sao em phải hâm mộ bọn họ?"

Thẩm Tiêu nghĩ thầm, cảm xúc đều viết đầy lên trên mặt, hần đã sớm nhìn thấy được rõ ràng, Thẩm Du hiện tại thế nhưng còn cố cãi bướng.

"Còn nhỏ, đừng nên suốt ngày nghĩ chuyện yêu đương."

"....."

Cô muốn yêu đương khi nào? Hơn nữa năm nay đã 20 tuổi, nhỏ nhắn gì nữa!?

"Không có, anh làm sao biết được em có muốn yêu hay không?"

Thẩm Tiêu hừ nhẹ "Lúc em nhìn bọn họ hôn nhau, nước miếng đều sắp chảy ra."

"....."

Khi đó cô chỉ là cảm thấy hai người này quá phóng túng, con mắt nào của hắn nhìn thấy nước miếng chảy?

Thẩm Du vội vàng tỏ rõ thái độ "Không phải như vậy, em không hâm mộ bọn họ, càng không hề muốn yêu đương!"

Thẩm Tiêu nghe xong lời này mới vừa lòng gật đầu "Đúng vậy, cứ như hiện tại là tốt rồi."

Ngoài mặt nói vậy, nhưng trong lòng Thẩm Tiêu liền cảm khái mà nghĩ, muốn yêu thẩm vậy cứ để cho tiểu hài tử yêu thẩm hắn đi. So với ra ngoài tiếp xúc với một đám người lung tung rồi loạn lại càng tốt. Bất quá về sau hắn bớt khi dễ đứa nhỏ này một chút thì được rồi, như vậy không tuyệt hay sao? Hẹn hò yêu nhau cái quý gì cho một?

Thứ hai vào trường, Thẩm Du đang cùng Lý Dục Dục trò chuyện liền nhớ đến vị sư huynh cùng trường vô tình gặp được ở yến hội, bèn thuận miệng hỏi "Hứa Kỳ học năm ba khoa đạo diễn, cậu có từng nghe qua người này chưa?"

Lý Dục Dục trề mắt "Đương nhiên biết, nhân vật phong vân trong trường đó nha. Vừa đẹp vừa giàu vừa có năng lực, hiện tại lên diễn đàn liền tìm được rất nhiều bài viết về Hứa sư huynh."

Lý Dục Dục mười phần thuộc phe hành động, vừa dứt lời liền mở ra giao diện diễn đàn trường.

Thẩm Du nhủ này nghĩ thẩm, Hứa Kỳ đẹp trai sao? Lúc ấy nhìn thấy, ấn tượng đầu tiên của Thẩm Du chính là người này vừa cao vừa gầy, soái khí thật ra không có.

Tiêu chuẩn của chữ "soái" trong lòng cô, hẳn phải là dáng vóc thon dài nhưng không bạc nhược, vai rộng, eo thon, chân dài. Có cơ bắp nhưng đừng quá thô, cơ bụng cùng nhân ngư tuyến bắt buộc phải có. Ngũ quan không cần phi thường tinh xảo nhưng không được quá trắng hán hay quá éo lá. Vừa vặn, trong sáng soái khí là tốt nhất...

Ặc.

Vì cái gì nam nhân tiêu chuẩn trong lòng cô sẽ là xà tinh bệnh? Trúng tà rồi sao?

"Đây rồi đây rồi, cậu nhìn xem" Lý Dục Dục đưa đi động tới trước mặt.

Thẩm Du lúc này cũng đang nhàn rồi, thuận tiện nhìn xem một chút bát quái cũng không sao.

Bài viết này hẳn là được nữ sinh fans cuồng nào đó đăng lên, nội dung phi thường kỳ càng ti mỉ. Hứa Kỳ từ năm nhất đã làm đạo diễn cho một ít phim ngắn và kịch sân khấu, tất cả đều được nhất nhất liệt kê. Có lẽ nhờ thêm thực lực gia đình cho nên vừa vào năm hai Hứa Kỳ cũng đã có riêng cho mình một bộ kịch phát hành online đầu tay, tuy rằng không hóa bạo nhưng cũng đạt tiêu chuẩn, giành lấy không ít danh tiếng. Năm nay lại có thêm hai phim ngắn đoạt được giải thưởng...

Xem đến dòng cuối, Thẩm Du cũng có chút cảm khái "Xem ra là người trời sinh tốt số."

Trong tiểu thuyết, người như vậy cũng được coi như thần có quan hoàng.

Lý Dục Dục vô cùng tán đồng "Hiện tại khoa biểu diễn của chúng ta có rất nhiều người muốn cùng sư huynh lôi kéo quan hệ, nói không chừng về sau trở thành đạo diễn danh dương tứ hải còn có thể chiếu cổ đàn em một chút. Tiếc là Hứa sư huynh tính tình quá cao lãnh, không dễ tiếp cận."

Từ từ, quá cao lãnh?

Yến hội hôm trước người này đến mời cô khiêu vũ tận hai lần, rõ ràng thoát nhìn vô cùng nhiệt tình, một chút cũng không giống như tính tình lãnh đạm.

Lý Dục Dục bỗng nhiên quay đầu, trừ trên xuống dưới đánh giá Thẩm Du.

"Cậu thường ngày đến bạn cùng lớp còn không nhớ tên, như thế nào lại biết Hứa Kỳ sư huynh?"

"Ngẫu nhiên nghe được."

Thẩm Du chợt dą, bởi vì cô phát hiện vị Hứa sư huynh này danh tiếng còn không hề nhỏ, nếu để cho Lý Dục Dục phát hiện chuyện này, kia còn không phải cả trường đều biết hay sao?

Lý Dục Dục hoài nghi mà quan sát, nhưng Thẩm Du sắc mặt vẫn như thường, nửa ngày cũng nhìn không ra được dấu vết, đành phải từ bỏ.

"Cậu biết không? Bạch Mộ Vũ cùng thầy Lâm đang cặp với nhau." Lý Dục Dục đổi đề tài.

"Bọn họ trước nay không phải đã là một cặp rồi à?"

Lý Dục Dục sợ bị người khác nghe được, liền kề sát vào một chút, nhỏ giọng "Bạch Mộ Vũ không phải vẫn luôn ở tiểu khu bên cạnh trường học sao? Hôm đó có người nhìn thấy cậu ta cùng thầy Lâm sáng sớm đã tay trong tay từ nhà ra tới, ân ái khỏi phải bàn."

Thẩm Du nhủ này, kỳ thật cô có ấn tượng không tốt đối với Lâm Tông, Bạch Mộ Vũ liền càng kém, hai người này ở chung với nhau dù sao cũng không liên can tới cô, Thẩm Du cũng chỉ coi như nghe bát quái bình thường mà thôi.

"Cũng không biết lần này có thể duy trì được bao lâu, trước đó Bạch Mộ Vũ quen ai cũng không vượt quá hai tháng, cậu ta nói với mọi người rằng bản thân thích nhất là Tư Đồ Dật."

Thẩm Du nhướng mày, Bạch Mộ Vũ sùng bái Tư Đồ Dật thật ra cô biết, trong tiểu thuyết có đề qua. Nhưng sau khi Tư Đồ Dật cùng Bạch Mộ Tĩnh chia tay liền không còn liên hệ gì nữa, ả có thích đến mấy cũng vô dụng.

"Nếu hai tháng nữa cậu ta chia tay với thầy Lâm, sau đó mỗi ngày ngẩng đầu cúi đầu đều nhìn thấy, xấu hổ biết mấy a~" Lý Dục Dục buồn cười mà nói.

"Việc này cũng không cần cậu nhọc lòng thay cho bọn họ, nói không chừng lần này người ta có thể lâu dài cũng nên?"

Lý Dục Dục bĩu môi, không nói gì nữa, hiển nhiên đối với cách nói của Thẩm Du thực không tán đồng.

Hai người hôm trước vừa bàn luận về Hứa Kỳ, không nghĩ mới qua mấy ngày, Hứa Kỳ liền trực tiếp tìm đến lớp.

Lúc này vừa lên lớp xong, giảng viên cũng đã ly khai phòng học, bên trong mọi người đều đang huyền não ồn ào tán chuyện.

Hứa Kỳ một thân quần jeans áo sơ-mi trắng xuất hiện ở cửa, cảm giác ấm áp lại thoải mái thanh tân, giống như anh hàng xóm nhà bên, nháy mắt hấp dẫn được vô số ánh mắt. Ai nấy đều tò mò, người này vì sao lại xuất hiện ở đây, là tới tìm ai?

Chỉ thấy Hứa Kỳ nhìn quanh một chút, thực mau liền xác định được mục tiêu.

"Thẩm Du."

Thẩm Du lúc này đang nhắn tin cùng với chú Lý, chú Lý gửi cho cô video chó mèo đánh nhau. Tiểu Bạch bị husky liếm đến bực bội, liền giơ móng vuốt lên cào, husky lại tưởng mèo đen đang chơi đùa với nó, vui sướng mà chạy khắp nhà, còn đâm ngã hai cái bình hoa.

Thẩm Du chính là đang buồn cười mà gõ chữ, nghe được có người gọi mình, cô liền thuận thế xoay đầu, ý cười tràn ngập trên mặt còn chưa kịp thu hồi.

Tất cả liền rơi vào trong mắt Hứa Kỳ.

Mỹ nhân quay đầu mỉm cười, hình ảnh này Hứa Kỳ đã dựng lên không biết bao nhiêu lần, quay bao nhiêu đoạn phim, nhưng chưa lần nào cảm nhận được rõ ràng con tim nháy mắt trật nhịp, phanh phanh loạn nháy như bây giờ.

"Hứa sư huynh?"

Thẩm Du có chút ngoài ý muốn, cắt đi động vào, đứng lên đi về phía Hứa Kỳ.

Trong phòng học, những người còn lại đều đồng loạt hạ thấp thanh âm, giống như cổ tinh vểnh tai lên nghe lén, có chút tò mò Hứa Kỳ vì sao lại đến tìm Thẩm Du.

Từ sau khi Thẩm Du lên sân khấu múa một khúc Đồn Hoàng, ấn tượng về cô trong lòng mọi người đều bị đảo lộn.

Gầy đi, trở nên xinh đẹp, múa giỏi, mức độ nổi tiếng cực cao, quan trọng nhất chính là, trong nhà phi thường có tiền! Lần trước tụ hội xong, bạn bè cả lớp đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc về điều này.

Cho nên bây giờ Hứa Kỳ nổi danh có tim tới cửa, mọi người trừ bỏ tò mò cũng sẽ không mấy ngạc nhiên.

"Sư huynh, có việc gì vậy?" Thẩm Du bản thân cũng thực thắc mắc, người này tới tìm cô để làm gì?

Hứa Kỳ tươi cười ôn hòa, một chút cũng không cao lãnh giống như lời Lý Dực Dực nói.

"Hôm nay sau giờ tan học có rảnh không? Anh có chút việc muốn cùng em tâm sự."

Thẩm Du dờ người, nháy mắt toàn thân bật chế độ phòng, khẩu khí này nghe cứ giống như sắp cùng cô bày tỏ? Tuy rằng từng thu không ít thư tình, nhưng chạy tới tỏ tình trực tiếp thật ra không có.

Nhìn đến bộ dáng rõ ràng là bị kinh hách của Thẩm Du, Hứa Kỳ liền biết cô đã hiểu lầm, vội vàng xua xua tay "Không phải như em nghĩ đâu, kỳ thật là có chút chuyện liên quan đến diễn kịch cần bàn với em."

"Kịch sân khấu gì?"

"Một chốc một lát cũng nói không rõ, tan học em rảnh chứ? Anh sẽ tỉ mỉ giải thích, đảm bảo không làm em mất quá nhiều thời gian." Hứa Kỳ có chút khẩn trương mà giải thích, sợ Thẩm Du sẽ cự tuyệt ngay tại chỗ.

Thẩm Du cảm thấy khó xử, rốt cuộc cũng không tiện từ chối thẳng thừng, đành nói "Tan học tôi còn phải đi đến trạm xe bus, đến lúc đó anh đứng ở đây chờ, chúng ta vừa đi vừa bàn, có thể chứ?"

Hứa Kỳ mỉm cười, gật gật đầu "Quá tốt, tan học anh liền đến tìm em."

Ước định thời gian xong, Hứa Kỳ cũng xoay người rời đi.

Lý Dực Dực nhìn người đi xa rồi mới nhanh chóng thò qua, hai mắt tấn ra một luồng hào quang, bất quá đầy mình mà hỏi "Hứa sư huynh tới đây làm gì vậy? Hẹn cậu ra ngoài?"

Thẩm Du lờm một cái "Đừng nói bừa, sư huynh tìm tôi thật sự có việc."

Từ sau khi vết thương trên chân Thẩm Du khỏi hẳn, Thẩm Tiêu đã rất lâu không đưa đón cô. Hôm nay vừa vặn đi công việc ở gần đó, hẳn liền thuận tiện muốn tới đón cô một chuyến.

Trước đó không gọi điện thoại cũng là vì muốn khiến cho Thẩm Du kinh hi.

Nào biết sự thật chỉ có kinh chứ không có hi, hơn nữa người bị kinh đến lại là chính hắn!

Thẩm Tiêu mới vừa lái xe đến sân thể dục liền nhìn thấy Thẩm Du sóng vai cùng một tên nam nhân, vừa đi vừa cười rồi khỏi khu dạy học.

Bộ dáng kia quả thực trông giống một đôi tiểu! tình! nhân!

Thẩm Tiêu bốc hỏa tại chỗ, trong lòng gào thét: đã nam nhân phương nào xuất hiện?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tức giận!

Lúc Hứa Kỳ nói có chuyện muốn tâm sự lại còn hẹn gặp sau giờ tan học, Thẩm Du trong lòng kỳ thật có chút e ngại. Sợ đến lúc đó Hứa Kỳ lại nói với cô mấy lời kỳ quái, như vậy cảm thấy quá thẹn.

Tuy rằng hai mươi tuổi không tính là nhỏ, nhưng trước mắt Thẩm Du cũng không định yêu đương. Ít nhất trước khi thành công xoay chuyển vận mệnh cho Thẩm Tiêu, cô tuyệt đối không nghĩ đến chuyện tình cảm.

Đổi mặt với tên anh trai tùy thời tùy chỗ có thể phát bệnh cô đã rầu thói ruột, nơi nào còn có tâm tư suy xét hẹn hò?

Cũng may Hứa Kỳ không có nói gì kỳ quái.

"Nhạc kịch lần này vai chính là một vũ sư lớn lên trong nghịch cảnh, anh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy em phi thường thích hợp. Em là sinh viên khoa diễn xuất mà khả năng vũ đạo lại tốt như vậy, ekip bên này đều hi vọng có thể mời em tham gia."

Thẩm Du nhu mày "Nhưng tôi không có kinh nghiệm biểu diễn nhạc kịch, trước đây kiểm tra cuối kỳ chỉ có thử qua một lần, hơn nữa học kỳ này môn học còn khá nhiều. Thật sự không biết có thể thu xếp được thời gian hay không."

"Yên tâm, em chỉ cần đáp ứng tôi diễn, việc khác anh đều có thể sắp xếp để mọi người phối hợp theo, chủ yếu bộ nhạc kịch này sẽ đem đi thi đấu quốc gia, cho nên mỗi nhân vật đều cần phải tìm được diễn viên thích hợp nhất."

Thẩm Du có chút khó xử.

Kỳ thật nếu theo như lời Hứa Kỳ nói, cô còn cảm thấy khá hứng thú, nhân cơ hội này có thể trau dồi thêm kĩ thuật diễn, nhưng chỉ sợ thời gian sắp xếp sẽ có xung đột.

"Có thể suy xét vài hôm hay không?"

Hứa Kỳ hai mắt sáng lên, vội vàng gật đầu "Có thể có thể, mọi người đều thật tình hy vọng em đồng ý gia nhập!"

"Tôi sẽ thận trọng cân nhắc."

Hai người vừa vặn rời khỏi khu dạy học, Thẩm Du liền muốn cùng Hứa Kỳ nói lời từ biệt, chính mình đi đón xe. Không ngờ Hứa Kỳ còn vô cùng nhiệt tình mà nói muốn tiễn cô đi đến trạm xe bus, trên đường thuận tiện có thể giảng thêm một chút về cốt truyện.

Thẩm Du cảm thấy đối phương chân thành đề nghị như vậy, cũng khó mà từ chối, đành phải gật đầu đáp ứng.

Cô thực lòng hoài nghi độ tin cậy trong lời kể của Lý Dục Dục, nói Hứa Kỳ sư huynh rất cao lãnh, không thích tiếp xúc với người khác sao? Nhưng nam sinh trước mặt rõ ràng nhiệt tình đến dọa người, chẳng lẽ cũng là bị xuyên qua đối hồn?

Bất quá cách kể chuyện của Hứa Kỳ quả thực rất hấp dẫn, Thẩm Du nghe qua liền hiểu, hơn nữa nhân vật này còn phi thường có tính khiêu chiến, cô cũng nguyện ý thử một lần xem sao.

Lúc này hoàng hôn xé bóng, làm cho con đường dưới chân hai người họ tan ra vàng sáng màu cam ấm áp.

Thẩm Du đối diện với ánh mặt trời, trước mắt càng là một mảnh sáng ngời. Cô giơ tay lên chắn một chút, sau đó liền nhìn thấy chiếc xe thể thao đang dừng ở giao lộ phía trước, cảm giác thực quen mắt.

Dáng người đứng bên cạnh đó càng quen hơn.

Thẩm Du vội vàng bỏ lại Hứa Kỳ phía sau, nhanh chân hướng đến chiếc xe kia mà chạy. Hứa Kỳ ngây ra một lúc rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Thẩm Tiêu vốn dĩ lái xe vào sân trường, lúc trước đón đưa Thẩm Du hẳn đều dừng ở đó đợi. Nhưng vừa rồi hẳn lại bất gặp Thẩm Du cùng nam sinh nọ sóng đôi đi ra ngoài, chỉ có thể chạy vòng trở về, đứng ở giao lộ mà chờ.

Sợ Thẩm Du không thấy được, Thẩm Tiêu còn đặc biệt cẩn thận mà bước xuống xe, vừa hút thuốc vừa đợi.

Hắn ngược lại muốn nhìn thử xem, là cái dạng đã nam nhân nào dám đến trêu chọc tiểu hài tử nhà hắn.

Vừa rồi ánh mắt đầu tiên nhìn đến người này, Thẩm Tiêu xác thật thiếu chút nữa giận đến bốc hỏa. Nhưng thực mau sau đó, hắn liền bình tâm trở lại.

Người tiểu hài tử yêu thầm rõ ràng là hắn, như thế nào còn có thể cùng nam nhân khác yêu đương đâu, khẳng định là tên kia chủ động dây dưa!

Nghĩ vậy, Thẩm Tiêu liền đem thuốc ngậm lên miệng, bắt đầu xán tay áo. Nếu lát nữa đối phương quá xảo quyết mà nói, hắn không ngại trước hết đem người đánh một đốn rồi mới tính tiếp.

Thẩm Tiêu vừa xán tay áo xong, Thẩm Du đã phát hiện ra hắn, sau đó vui vẻ vô cùng mà chạy lại đây.

Vốn dĩ cả người đều sắp nổ tung, sau khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của Thẩm Du, hắn thế nhưng vô cùng thần kỳ mà dần dần bình ổn. Chỉ là nhìn đến tên nam nhân lẻo đẻo theo sau, Thẩm Tiêu vẫn có cảm giác ngứa tay muốn đánh người.

Có điều, người này thoạt nhìn có chút quen mắt, hình như đã từng gặp qua.

Thẩm Du đến gần, không cảm kinh ngạc mà thốt lên "Anh, sao hôm nay lại đến đây?"

Thẩm Tiêu dựa vào thân xe, miệng ngậm điếu thuốc, khò khò trả lời "Tiện đường tới đón mà thôi, tên kia là ai?"

Hắn hỏi như vậy, Thẩm Du mới phát hiện Hứa Kỳ cũng đi theo lại đây, cô có chút ngoài ý muốn, tuy nhiên vẫn thuận miệng giới thiệu.

"Đây là anh tôi, Thẩm Tiêu. Anh, đây là sư huynh khoa đạo diễn trường em, Hứa Kỳ."

Hứa Kỳ nhỏ hơn Thẩm Tiêu vài tuổi, nghe Thẩm Du giới thiệu xong, vội vàng tiến lên nói "Thẩm ca, chào anh."

Thẩm Tiêu vừa nghe lời này, lập tức nhú mày ghét bỏ "Ai là anh của cậu?"

"....."

Thẩm Tiêu từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, Hứa Kỳ tuy rằng rất cao, nhưng vì thân thể quá mức đơn bạc, đứng cạnh Thẩm Tiêu so ra chỉ giống như con gà bệnh mà thôi, hẳn một tay là đã có thể đem người vận gãy.

"Từ từ, cậu họ gì? Hứa?" Thẩm Tiêu hỏi ngược lại.

Hứa Kỳ gật gù đầu.

Lại nghe Thẩm Tiêu giống như thăm vấn phạm nhân mà hỏi "Hứa Dũng Châu là gì của cậu?"

Hứa Kỳ có chút kinh ngạc, vội vàng trả lời "Đúng là gia phụ."

Thẩm Tiêu nghe xong bỗng nhiên đắc ý, ho khan hai tiếng.

"Tôi và ba cậu coi như cùng thế hệ, ngày thường gặp mặt đều gọi một tiếng Hứa ca."

Thẩm Du ngẩng đầu nhìn, không biết Thẩm Tiêu vì cái gì đột nhiên nói ra chuyện này, bèn hỏi "Là vậy sao?"

Thẩm Tiêu khó được mấy khi rất chi tốt bụng mà giảng giải "Đừng, nếu anh và ba cậu ta đã là quan hệ huynh đệ, Hứa Kỳ theo vai về phải gọi anh một tiếng Thẩm thúc, ầu cũng hợp lẽ." Dứt lời, hắn còn nhìn về phía Hứa Kỳ, cười như không cười mà nói "Kêu một tiếng nghe chơi?"

Thẩm Du.....

Hứa Kỳ.....

Thẩm Tiêu nói xong liền cầm tay vào túi, thông thả chờ đợi đối phương phản ứng.

Hứa Kỳ quả thực không nghĩ Thẩm Tiêu cùng ba mình lại còn có một tầng quan hệ như thế này, cũng không dám có ý kiến, chỉ có thể căng da đầu mà hô "Chào Thẩm thúc."

Thẩm Tiêu vừa lòng gật đầu, sau đó đem Thẩm Du kéo đến bên cạnh.

"Cậu gọi tôi là Thẩm thúc, vậy em gái tôi phải xưng như thế nào?"

Hứa Kỳ đầu đầy hắc tuyến, không quá tình nguyện mở miệng, nhưng ánh mắt Thẩm Tiêu vô cùng áp bách, làm người hít thở không thông. Vì vậy Hứa Kỳ đành mang theo ngữ khí thăm dò mà hỏi nhỏ "Gọi là dì?"

Thẩm Du "phụt" cười ra tiếng, không nhịn được liền ầm ục Thẩm Tiêu thùm thụp, cất giọng kháng nghị "Làm gì khoa trương như vậy, nghe già chết được!"

Hứa Kỳ đột nhiên cảm thấy bản thân có chút đáng thương, hai người này không những coi mình như con cháu, lại còn trực tiếp làm như hấn chết rồi!

"Cháu bên kia còn có chút việc, xin phép về trước, Thẩm Du, đừng quên trở về suy xét rõ ràng." Hứa Kỳ có chút rầu rĩ lên tiếng.

Thẩm Du vội vàng gật đầu.

Hứa Kỳ nói xong, ba chân bốn cẳng liền muốn bỏ chạy, rất sợ đứng thêm hồi lâu sẽ bị Thẩm Tiêu ăn đến xương cốt cũng không thừa.

Kết quả Thẩm Tiêu lại đem người gọi trở về "Lần sau nhìn thấy em gái của Thẩm thúc, nhớ phải gọi dì."

Hứa Kỳ:.....

Đem người không liên quan đuổi đi rồi, một cỗ khí ghen ngang cổ Thẩm Tiêu mới chậm rãi thông thuận, sau đó hấn bảo Thẩm Du lên xe.

Đặt mông ngồi xuống xong, hấn cũng không nóng vội quay về nhà mà là trước tiên thăm vấn "Em như thế nào lại thân cận với người của Hứa gia? Tên đó bảo em suy xét cái gì?"

Thẩm Du nhũn nhũn "Ồ trong yến hội gặp qua một lần, hôm nay Hứa Kỳ muốn em tham gia một bộ nhạc kịch cho nên mới tìm đến nói chuyện."

Thẩm Tiêu đỡ tay lái, hắt cằm nhìn cô "Thật sự?"

Thẩm Du gật đầu "Vô cùng xác thực."

Thẩm Tiêu lúc này mới ngồi thẳng dậy, khởi động xe chạy đi. Chờ đến lúc ra tới đại lộ, hấn lại đột nhiên mở miệng "Đã nói em còn là tiểu hài tử, lại cứ nhất nhất không phục."

Thẩm Du dẫu môi, một bộ không thể hiểu được "Là sao?"

Thẩm Tiêu bày ra vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy "Em còn nhỏ, cảm tình không đủ vững bền, vấn đề này thế nhưng cần được khắc phục. Mặc kệ là yêu công khai hay yêu thầm đều phải hết sức chung tình, phải đến nơi đến chốn có hiểu không?"

"....."

Thành thật mà nói, hấn nói nhiều như vậy, một chữ Thẩm Du cũng nghe không hiểu!

Cái gì công khai cái gì yêu thầm, có cộng lòng nào liên quan đến cô đâu?

Thẩm Tiêu thừa lúc dừng chờ đèn đỏ lên nhìn Thẩm Du một cái, sau đó ghét bỏ nghĩ thầm, tiểu hài tử nhà hấn thế nhưng còn có thuộc tính tệ hại đến như vậy! Nếu đã yêu thầm hấn liền phải chuyên tâm mà yêu thầm, cư nhiên dám chán trong chân ngoài?

Tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chục

Tập đoàn tài chính SCD ở Mỹ tuyển chọn đối tác khu vực châu Á rất cuộc tới hồi mấu chốt: công bố người trúng thầu.

Các tập đoàn nổi danh trong nước lục đục suốt mấy tháng liền, tiết mục tranh đấu gay gắt sau cùng cũng phải hạ màn, ai thắng ai thua sắp được công bố.

Đến ngày biểu quyết cuối cùng, lão tổng của các công ty đều chính mình đi tham dự, cũng bởi vì tính toán đi một nước cờ sau chốt. Dù sao điều kiện hợp tác lần này quá mức mê người, nếu thuận lợi bất lấy có thể làm đại diện 5 năm, theo đó là vô số cơ hội hợp tác xuyên quốc gia, ích lợi tiềm năng là vô hạn.

Trong số những người này, Thẩm Tiêu được đánh giá là trẻ tuổi tài cao nhất. Tuy rằng Tư Đồ Dật cũng chỉ hơn hấn có một tuổi, thế nhưng hai người tính chất hoàn toàn bất đồng.

Khi Tư Đồ Dật rời khỏi giới giải trí, liên tục chiến đấu ở các chiến trường trong thương giới, sau lưng chính là cả một đoàn đội chuyên nghiệp giúp hấn hỗ trợ giải quyết vấn đề.

Mấy năm gần đây, Tư Đồ tập đoàn có rất nhiều sự vụ cũng không hoàn toàn là do Tư Đồ Dật định đoạt, nói cách khác, thời gian vừa qua chỉ để cho hấn thích ứng cùng thực tập, làm cho Tư Đồ Dật có thể thoải mái thông dong mà tiếp nhận tập đoàn.

Con đường phải đi đã có người khác trải thảm sẵn, Tư Đồ Dật chỉ cần lấy thực lực ra khống chế hết thảy những thứ này là xong.

Nhưng Thẩm Tiêu không giống như vậy.

Năm hấn hai mươi bốn tuổi, cha mẹ song song đột ngột qua đời, hấn tiếp nhận trách nhiệm lúc tập đoàn thực sự lâm nguy. Không có bất luận cái gì gọi là thời gian giảm xóc, cũng không một ai cầm tay dạy cho hấn biết phải làm như thế nào.

Thẩm Tiêu chính là ở dưới tình huống không hề chuẩn bị tâm lý như vậy mà gánh vác toàn bộ Thẩm thị.

Lúc đó hấn miệt mài công tác, không biết ngày đêm, đến nỗi bị đưa vào bệnh viện cấp cứu cũng vẫn gắng gượng chống đỡ, cuối cùng chính là lưu lại một chút di chứng xà tình bệnh.

Một người là được thuận lợi trưởng thành.

Một người là từ nghịch cảnh trọng sinh.

Năng lực cùng kinh nghiệm, tự nhiên không thể lấy ra so sánh.

Nhưng trong mắt các vị đại lão đa mưu túc trí, năng lực cá nhân của Thẩm Tiêu tuyệt đối so với Tư Đồ Dật cao hơn vài cấp bậc. Đáng tiếc hành vi lại quá tà khí, người bình thường cũng không dám dễ dàng cùng hấn hợp tác.

Từ sau khi hát rượu vào người Tư Đồ Dật ở yên hội, bọn họ liền không gặp lại. Trong trường hợp này lần nữa đụng mặt nhau, thù mới hận cũ, dù Tư Đồ Dật phong độ có tốt cách mấy cũng vô pháp đối với Thẩm Tiêu Tiêu bây ra thái độ hoà hảo.

Thẩm Tiêu cân bản trước nay đều không quen xem sắc mặt người khác. Trong nhận tri của Thẩm Tiêu, cũng chỉ có người khác mới phải nhìn sắc mặt hắn mà làm.

Cho nên, dù Tư Đồ Dật biểu tình có khó coi cách mấy, Thẩm Tiêu vẫn là vô cùng tốt tính vui vẻ mà mở lời "A~ Tư Đồ tiên sinh hôm nay thần sắc kém vậy? Là biết trước lần này sắp thất bại sao?"

Ấn nói ngửa đôn như vậy, nếu gặp được ai tính tình bạo ngược, phỏng chừng có thể choáng nhau tại chỗ.

Tư Đồ Dật trong lòng tuy rằng tức giận, nhưng may mắn còn giữ được lý trí. Ở đây còn có rất nhiều đại biểu của SCD, nếu mà ở tại chỗ này nháo ra chuyện, có bắt được đến hợp đồng hay không chưa nói, phỏng chừng thanh danh của Tư Đồ Dật ở trong giới liên phải bị huỷ.

"Ai bại dưới tay ai còn không nhất định, Thẩm tổng, làm người đứng nên quá kiêu ngạo."

Thẩm Tiêu một tay cầm túi, cười đến phong độ nhẹ nhàng mà đáp "Tôi nhưng thật ra cảm thấy, làm người không thể quá tưng, giống như Tư Đồ tiên sinh đây vậy."

"....."

Lúc này, Lê Viễn Huy vui tươi hơn hờ mà tiến lại đây, thực tự nhiên duỗi tay quàng lấy bả vai Thẩm Tiêu. Do đối phương thấp hơn hắn cả một cái đầu, cho nên làm động tác này thoạt nhìn giống như đang treo lơ lửng trên người Thẩm Tiêu.

Hắn vô cùng ghét bỏ mà nhủ mảy, không chứa chút mặt mũi nào, phui bay tay Lê Viễn Huy xuống.

"Lê tổng, xin hãy quý trọng cánh tay của mình, đừng tùy tiện mà đáp lên vai người khác. Bằng không ngày nào đó nhìn lại, cánh tay đã không còn thấy tăm hơi."

Lê Viễn Huy xấu hổ cười một tiếng, lần này hai bên ngấm ngấm hợp tác, vốn tưởng Thẩm Tiêu đối đãi với mình thái độ sẽ tích cực một chút. Nào ngờ hắn vẫn là không nể nang ai, một chút thể diện cũng không cho.

Vì để hoá giải xấu hổ, Lê Viễn Huy cười nói "Buổi chiều hội nghị kết thúc, tôi cùng với vài vị lão tổng sẽ tổ chức buổi gặp mặt nho nhỏ bàn chuyện hợp tác sau này, hai vị cùng tôi chung vui chứ?"

Tuy rằng lần này đấu thầu cạnh tranh kịch liệt, nhưng bên thua cũng không phải là mất trắng. Rốt cuộc các loại sản nghiệp đều dây mơ rễ má lẫn nhau, về sau nói không chừng cũng có cơ hội hợp tác, cho nên hợp hội sau đó khẳng định là phải có. Lê Viễn Huy không tổ chức thì cũng sẽ có người khác ra tay, chẳng qua Lê tổng nhanh nhẹn mở lời trước mà thôi.

Thẩm Tiêu cùng Tư Đồ Dật tự nhiên hiểu được đạo lý bên trong, tuy rằng không thích đối phương, nhưng cũng không có há mồm cự tuyệt.

Hội nghị tổng kết thực mau được cử hành, đối mặt với các đánh giá viên từ nước ngoài, lão tổng của từng tập đoàn cũng lên thuyết trình một lần cuối cùng. Nhưng từ thái độ của đại biểu mà nói, bọn họ có vẻ vẫn thiên về Thẩm thị tập đoàn hơn. Thời điểm hỏi đáp, vấn đề đưa ra so với các công ty khác càng tỉ mỉ chuyên sâu một ít.

Mà đứng trước đoàn thể thay phiên đặt câu hỏi, Thẩm Tiêu cũng là vô cùng thành thạo, bình tĩnh.

Tư thái người thắng kia của hắn làm cho quần chúng lão tổng bên cạnh xem đến ngứa răng. Vài người còn lại thì ở trong lòng ngầm toan tính, xem nữ nhi trong nhà độ tuổi có vừa vặn để gả đi hay không.

Có con rể ưu tú như vậy, quả thực chính là như hổ thêm cánh.

Kết cục không ngoài dự đoán, Thẩm thị tập đoàn bắt lấy lần hợp tác này.

Nhưng xét ra thì, vẫn là nhờ Thẩm Tiêu ở một khác cuối cùng gạt đầu hợp tác cùng Lê thị. Hai tập đoàn đều có nguồn tài nguyên và sở trường khác nhau, bổ sung tương trợ mới là mấu chốt để giành thắng lợi sau cùng.

Xong việc, Lê Viễn Huy tự nhiên là thật cao hứng, cho dù Thẩm Tiêu lại bày ra bộ dáng kiêu ngạo đi nữa đều ngăn không được hắn ta nhiệt tình sản tới. Bởi vì có được lần hợp tác quốc tế này mà phần thắng của Lê Viễn Huy trong việc thừa kế tập đoàn lại tăng thêm một chút.

Lúc sau, đoàn người quay về tỉnh cấp hội sở chuẩn bị tiệc giao lưu.

Ở các trường hợp chính quy, vị lão tổng nào đều là nhân mô cầu dạng, nhân sĩ thành công, nhưng chỉ cần xoay đầu một cái, ai ai cũng trở thành tay chơi nhà nghề.

Lê Viễn Huy vì mưu đồ cùng các công ty đánh lên quan hệ, tuyệt đối là hạ vốn gốc, thậm chí còn mời thêm vài tiểu minh tinh xinh đẹp tới bồi chơi.

Bạch Mộ Tinh xuất hiện sau đó làm tất cả mọi người cảm thấy thực ngoài ý muốn, dù sao dựa vào địa vị hiện tại, ả căn bản không cần làm loại sự tình bồi rượu thể này.

Thẩm Tiêu lúc nhìn thấy Bạch Mộ Tinh cũng là ngạc nhiên nhường này, nhưng không chủ động đi chào hỏi.

Tư Đồ Dật khòiphải nói, còn là người đầu tiên dài mặt bất mãn. Hiện tại đối với nữ nhân này, Tư Đồ Dật một chút tình cảm cũng không có, chỉ còn dư lại chán ghét.

Cuối cùng vẫn là Lê Viễn Huy đứng ra giải thích nghi hoặc, nói do quen biết với nhau, mà Bạch Mộ Tinh trùng hợp cũng chơi ở đây nên hắn ta mới gọi qua cùng.

Cũng phải nói, trường hợp này quả thực là sân khấu của Bạch Mộ Tinh, thực mau ả đã cùng các vị lão tổng lôi kéo làm quen.

Trên đường đến đây, vốn dĩ Bạch Mộ Tinh nghĩ sẽ đến tìm Tư Đồ Dật hoặc Thẩm Tiêu để nói chuyện, nhưng cả hai người đều bày ra thái độ không thèm đếm xia, làm cho ả tức tối đến âm thầm nghiền răng.

Thẩm Tiêu cũng không thích chơi, chỉ an vị ở trên sô-pha uống rượu tán chuyện cùng vài vị cao tuổi. Ban đầu có nữ minh tinh nọ sản đến đây muốn ngồi lên đùi Thẩm Tiêu, kết quả quần áo còn chưa đựng tới đã bị hắn đẩy ra.

Những người còn lại đối với loại trường hợp này đã không xa lạ, còn trên Thẩm Tiêu là mắc hội chứng sợ nữ nhân, về sau làm sao lấy vợ?

Thẩm Tiêu khinh thường mà nói "Muốn cưới cũng không cưới người như vậy, mở trên eo đều sắp rớt ra ngoài. Nữ nhân vẫn là có chút cơ bụng mới đẹp."

Tư Đồ Dật dạo qua một vòng, cũng ngồi vào sô-pha, vừa lúc nghe được lời này liền trêu chọc "Tôi thấy cậu cũng không cần cưới, liền cùng tiểu hài tử nhà cậu chung sống cả đời đi."

Những người bên cạnh rất là kinh ngạc, hỏi Thẩm Tiêu "Nhà Thẩm tổng có tiểu hài tử?"

Thẩm Tiêu trong đầu nháy mắt hiện lên bộ dáng của Thẩm Du, không cảm cười cười, gạt đầu trả lời "Đúng vậy."

Mấy vị lão tổng trong nhà có con cái lập tức làm ra hưởng ứng, lúc sau đề tài liền từ làm ăn buôn bán chuyển thành chuyện mục nuôi con.

"Tiểu hài tử bây giờ đều sớm thành tinh, lại còn có cái kiểu không được đánh cũng không được mắng."

"Tiêu tiền phung phí, một chút cũng không thông cảm cho trường bối lúc trước gây dựng sự nghiệp gian nan cỡ nào."

"Bị sùng đến mức tưởng mình là tiểu hoàng tử, nhìn đến liền phiền."

Nghe mọi người ca thán, Thẩm Tiêu nhủ mảy, có điểm không tán đồng "Tiểu hài tử nhà tôi rất đáng yêu, ngoan ngoan, sẵn sóc, miệng cũng ngọt, tối hôm qua thấy tôi trở về một mồi còn biết chạy lại đảm bớp."

Thẩm Tiêu đầy mặt tự mãn mà nói "Thường ngày chơi với chó mèo liền vui như điên, chạy loạn khắp nhà, có gọi cũng gọi không ngừng được."

Các vị lão tổng nghe xong rất là cảm khái "Vẫn là Thẩm tổng có phúc, nuôi được tiểu hài tử ngoan ngoãn như vậy. Nhưng không phải nghe nói cậu vẫn còn độc thân sao? Như thế nào liền có tiểu hài tử?"

Tư Đồ Dật là người duy nhất ở đây hiểu biết nội tình, nghe hỏi như vậy liền cảm thấy buồn cười, có điểm vui sướng khi người gặp họa.

"Nuôi tiểu hài tử cùng với độc thân có gì xung đột sao?" Thẩm Tiêu hỏi ngược.

Mọi người nghĩ nghĩ, xác thật giống như cũng không có gì xung đột.

Lúc sau đề tài vẫn luôn là về nuôi con dạy cái, cũng không biết ai khởi xướng, mọi người bắt đầu lấy đi động ra khoe tiểu hài tử nhà mình. Tuy rằng ngoài miệng vô cùng ghét bỏ, nhưng lúc khoe ra trên mặt chỉ toàn là đắc ý cùng cưng chiều.

Thẩm Tiêu xem đến ngứa tay ngứa chân, cũng lấy đi động ra, quyết định cùng quần chúng lão tổng khoe khoang một phen.

"Đây là ngày hôm qua tiểu hài tử chơi với husky, tôi mới vừa chụp."

Thẩm Tiêu nói xong liền click mở ảnh.

Các vị lão tổng hóng hớt thò qua xem, sau đó mọi người nháy mắt đều bị đóng băng tại chỗ.

"....."

Tư Đồ Dật ở một bên ghét bỏ mà mắng "Ngu ngốc."

Tự hội nháo đến đêm khuya, Thẩm Tiêu mới mang theo một thân mùi rượu mà trở về nhà.

Giờ này ai nấy đều về phòng, ngay cả husky cùng Tiểu Bạch cũng đã nằm yên trong ổ của mình. À không đúng, là ổ của Tiểu Bạch.

Cả gian phòng khách chỉ có mấy ngọn đèn tường vẫn như cũ mà cần cù chăm chỉ công tác.

Trong nhà nhiệt độ ấm áp dễ chịu làm mùi rượu thêm nồng, Thẩm Tiêu cảm thấy một trận khô nóng, cũng mặc kệ lúc này bản thân còn đang ở phòng khách, liền bắt đầu cởi quần áo.

Cởi áo khoác, cởi tây trang, cởi toàn bộ nút thắt áo sơ mi.

Lúc sau còn chưa đã thêm, cho nên Thẩm Tiêu dứt khoát đem quần tây cùng cởi ra.

Sau đó Thẩm Tiêu trên người chỉ còn lại áo sơ-mi cùng quần lót, hần tức khắc cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Thoát quần áo xong, Thẩm Tiêu mò ra phòng bếp tìm nước uống. Hắn cũng không bật đèn, chỉ nương theo ánh sáng từ lạnh mờ mờ, nửa người dựa vào kệ bếp, ngum có ngum không mà nhâm nhi nước khoáng.

Thẩm Du vừa mới chuẩn bị đi vào giấc mộng, trước khi ngủ cô có thói quen uống chút nước. Kết quả cái ly trên tủ đầu giường một giọt nước cũng không còn, Thẩm Du chỉ đành xò dép lê đi xuống lầu.

Tiến vào phòng bếp, cô nhìn thấy Thẩm Tiêu nửa người trên lộ ra một tảng da thịt, nửa người dưới chỉ mặc quần lót, đang ngồi trên kệ bếp phát ngốc.

Thẩm Du hoảng sợ, ánh mắt tà hữu trốn tránh, không dám nhìn thẳng.

Thế nhưng cho dù không thấy trực diện, Thẩm Du lại rất tinh tường mà nhận ra rằng, dáng người Thẩm Tiêu thực sự phi thường tinh chuẩn.

"Anh, anh mặc như vậy không sợ cảm lạnh sao? Có phải lại uống say rồi hay không?"

Thẩm Tiêu nhìn Thẩm Du đi tới, cũng không cảm thấy xấu hổ, lại còn vẫy vẫy tay bảo cô lại gần.

Tầm mắt Thẩm Du cuối cùng dừng lại trên đầu của hắn, từ cổ xuống dưới đều không dám nhìn, sau đó căng da đầu mà đi qua.

Kết quả mới vừa tới gần, Thẩm Tiêu bỗng dưng vươn một bàn tay phủ lên bụng cô, sau đó thuận tay xoa xoa mấy cái.

"....."

Thẩm Du vừa định phản ứng lại liền nghe hắn nói "Có cơ bụng, rất tốt."

"....."

Thẩm Tiêu tiếp tục thi thảm "Phải bảo trì, biết không?"

Thẩm Du rất không tự nhiên mà chụp bay tay hắn, sau đó gật đầu "Biết rồi."

Thẩm Tiêu đột nhiên lộ ra một nụ cười sáng lạn.

"Thật ngoan, thưởng cho em."

Nói xong liền cúi đầu, "chụt~" một cái hôn lên môi Thẩm Du.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Không đồng ý!

Chú Lý sáng sớm dậy làm đồ ăn, nhìn thấy tủ lạnh ở trong phòng bếp thế nhưng không đóng, thế nên vội vàng trái phải kiểm tra một lượt, sau đó phát hiện cửa sổ vẫn kín mít, cũng không có dấu vết bị đột nhập.

Mà nếu có người đột nhập, trong tủ lạnh hẳn là cũng không có gì để trộm đi?

Chẳng lẽ chính mình tôi qua quên đóng?

Nghĩ vậy, chú Lý đã bị ý tưởng này dọa tới rồi, thật sự là một chút ấn tượng đều không có, lẽ nào vừa mới 60 đã bị mắc bệnh đãng trí?

Chờ Thẩm Du xuống lầu, chú Lý vội vàng đem việc này nói với cô "Chú cảm thấy sắp tới phải chuẩn bị một cuốn sổ, đem chuyện quan trọng mỗi ngày viết vào. À, còn có món ăn mà cháu với tiền sinh thích nữa."

Thẩm Du nghe xong, vừa buồn cười lại cảm động, vội vàng giải thích "Tủ lạnh là do anh cháu mở, có lẽ sau đó lại đi lên lầu nên quên đóng."

Chú Lý tỏ vẻ nghi hoặc "Sao tiểu thư biết?"

"Cháu..."

Chú Lý vừa hỏi vậy, trong đầu Thẩm Du tự nhiên liền hiện lên nụ hôn không thể hiểu được của Thẩm Tiêu tới hôm qua.

Tuy rằng chỉ là hôn má, nhưng hai người trưởng thành ở trong trường hợp như vậy mà hôn cũng rất kỳ quái có được không!

Lúc đây toàn thân da gà đều phải nổi lên, nhưng cô lại sợ hãi giật dỗi, nhanh nhanh rót nước uống xong liền bỏ chạy.

Đêm qua Thẩm Tiêu ăn mặc thiếu vải như vậy, lại còn uống say, cảm giác thật sự thực khủng bố.

Hiện tại ngẫm nghĩ một chút, cô cảm thấy Thẩm Tiêu gần đây phi thường kỳ quái, thỉnh thoảng sẽ dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn cô, lại còn luôn nói chút lời không hiểu được.

Lúc trước lại còn cường điệu cái gì công khai cái gì yêu thầm, làm cho Hứa Kỳ kêu cô là đi nữa chứ, quả thực không thể lý giải. Báo hại Hứa Kỳ vừa nhìn thấy cô liền lúng túng.

Thẩm Du đã đáp ứng tham gia vở nhạc kịch, ngày tháng về sau còn phải tiếp xúc với Hứa Kỳ rất nhiều, hai người vẫn luôn xấu hổ như vậy càng không phải là chuyện gì tốt.

Đạo trước mỗi lần Thẩm Tiêu phát bệnh đều là nhanh đến nhanh đi, nhưng lần này có vẻ còn muốn duy trì một thời gian dài, cũng không biết tới khi nào mới hết.

"Tối hôm qua xuống uống nước gấp được, nhưng sau đó cháu liền về phòng rồi, anh cháu lên sau, có lẽ quên đóng tủ lạnh." Thẩm Du giải thích.

Chú Lý thắc mắc "Tiền sinh mở tủ lạnh làm cái gì? Tìm đồ ăn sao? Vì sao không gọi chú đây?"

"Hôm qua anh cháu có vẻ uống hơi nhiều, nói năng đều không rõ ràng, chắc đi tìm nước uống."

"Trời lạnh lại còn uống nước đá, cũng không biết sợ tiêu chảy." Chú Lý nhịn không được ca cẩm vài câu.

Hai người cùng nhau chuẩn bị bữa sáng, tiết kiệm được không ít thời gian. Thẩm Du chủ yếu dựa trên sở thích mà làm, chú Lý ngược lại rất chú trọng cân bằng dinh dưỡng.

Chờ sau khi toàn bộ thức ăn được dọn lên rồi, Thẩm Tiêu ngày thường luôn canh đúng giờ thể nhưng hôm nay vẫn chưa thấy xuống.

Chú Lý không chịu ngồi yên, lau lau tay mà nói "Chú lên nhìn thử xem."

Thẩm Du lát nữa còn phải bắt kịp xe bus, vì vậy cũng liền không đợi, tự mình dùng bữa sáng trước.

Thẩm Tiêu ngủ một giấc dậy chỉ cảm thấy cả người vô lực, tay chân bủn rủn, đầu đau đến sắp nổ tung.

Cảm giác không phải là uống say, ngược lại giống như bị đánh cho mấy trận.

Cả người y như đi mụn.

Lúc trước Thẩm Tiêu không phải chưa từng uống say, nhưng lần mỗi lần về nhà đều thần trí không rõ. Tối hôm qua ngược lại uống không quá nhiều, cho nên lúc về cũng là vẫn còn thanh tỉnh.

Thẩm Tiêu nhớ rõ, chính mình ở phòng bếp gặp được Thẩm Du, hai người còn nghiêm túc mà thảo luận một chút về cơ bụng.

Kỳ quái, lần lúc ấy vì cái gì muốn cùng tiểu hài từ bàn chuyện cơ bụng? Giống như sau đó lần còn dùng tay sờ soạng một phen?

Kia không phải là đã vô tình phát nhầm tín hiệu rồi đi?

Biết rõ Thẩm Du yêu thầm mình mà lần lại còn làm ra động tác thân mật như vậy, thậm chí cuối cùng còn hôn tiểu hài từ một cái!

Lần lúc ấy là làm sao vậy? Trúng tà?

Thẩm Tiêu ôm đầu, ở trên giường lăn tới lăn lui hai vòng, trong lòng trầm nghĩ, tối hôm qua tiểu hài từ có khi nào hưng phấn đến mức mất ngủ cả đêm? Có thể hay không cho rằng lần cũng có chút ý tứ?

Nếu vậy, hiểu lầm này thật sự quá lớn!

Thẩm Tiêu vô cùng cân nhắc bản thân có nên giải thích cho Thẩm Du nghe một chút hay không.

Nhưng mà sau đó lần lại nghĩ, trực tiếp giải thích, cách làm này quá gây thương tổn, Thẩm Du hẳn là sẽ rất khó chịu.

Dù sao yêu thầm cũng là một việc làm rất khó khăn.

Giống như, rõ ràng yêu hẳn còn phải giả vờ không thêm để ý đến lần, ngấm lại đều cảm thấy mệt mỏi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Tiêu lại đau đầu, tựa như trong óc thả một trái bom.

Nếu không về sau lần vẫn là nên đối xử lạnh nhạt một chút?

Nhưng đó là do tiểu hài từ một hai phải yêu thầm lần, dựa vào cái gì lần lại phiền não đầu?

Trong lúc nhất thời, lần giống như là bị chém làm đôi, sau đó hai nửa Thẩm Tiêu bắt đầu tiến hành biện luận kịch liệt.

Đầu ong ong mà vang.

Đúng lúc này, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng đập cửa. Thẩm Tiêu mới đầu cũng không thêm để ý, chờ qua một hồi lần mới giật chó đánh mèo mà đá đá cái gối ôm nằm ở mép giường, mang quàng đầu nặng một trăm cân đi ra mở cửa.

Ngoài cửa chính là chú Lý đang dùng vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn, thấy lần còn một thân lồi thối, không khỏi thất thần "Tiền sinh, sáng nay không cần đi đến công ty sao? Như thế nào giờ này còn chưa rửa mặt?"

Thẩm Tiêu trừng trừng liếc mắt một cái, xoay người trở về, dùng sức đem chính mình quăng ngã lên giường, thực tang thương mà nói "Sắp chết đến nơi, còn đi công ty làm cái gì?"

Chú Lý nhíu mày, theo sau đi đến mép giường, nhìn bóng dáng Thẩm Tiêu như vậy liền hỏi "Cái gì, tiền sinh không khoẻ chỗ nào sao? Sắc mặt trông không tốt lắm."

Thẩm Tiêu hữu khí vô lực trả lời "Đầu muốn nổ tung, không biết tối qua có phải uống nhầm rượu giả hay không."

Chú Lý nghĩ nghĩ, sau đó duỗi tay đi sờ cái trán của hần, thấy mất bị nhiệt độ truyền đến lòng bàn tay dọa nhảy dựng, kinh hô lên "Phát sốt rồi!"

"....."

Hần còn tưởng là chính mình uống nhầm rượu giải.

"Tôi đi lấy nhiệt kế, hôm nay tiên sinh liền ở nhà nghỉ ngơi đi, nếu khó chịu quá, tôi gọi bác sĩ đến chích..."

Chú Lý còn chưa nói xong, một cái ôm gối liền vèo vèo bay tới, cùng với tiếng Thẩm Tiêu rống giận.

"Có chết cũng không chíchhhhh!"

"....."

Thẩm Tiêu từ nhỏ đã sợ chích, chú Lý biết, cho nên lúc này cũng không rồi rầm, xoay người liền đi xuống lầu tìm nhiệt kế.

Dưới lầu, Thẩm Du đã ăn sắp xong, thấy chú Lý vội vàng đi xuống bên tò mò hỏi "Anh cháu đâu? Chưa dậy sao?"

Chú Lý vừa đi lấy hòm thuốc vừa giải thích "Tiên sinh sốt rồi, chú hiện tại phải lấy nhiệt kế lên đo một chút, nếu là sốt quá cao phải cho tiên sinh uống thuốc mới được."

Thẩm Du nghe xong cũng không ăn nữa, đứng lên hỏi "Như thế nào lại bệnh rồi?"

Nói xong, cô liền lập tức nhớ tới tình hình tối qua.

Trời mùa đông tuy rằng trong nhà có máy sưởi, nhưng ở phòng bếp cũng không đủ ấm. Thẩm Tiêu đem quần áo lột sạch sẽ chỉ chừa sơ-mi quần lót, đứng trước tủ lạnh uống nước đá, không bị cảm lạnh mới là lạ.

Chú Lý thực mau tìm được nhiệt kế, đi vội lên lầu, Thẩm Du nghĩ nghĩ, cũng chạy tới rót một ly nước ấm "Bị sốt nên uống nhiều nước."

"Không cần lo lắng quá, tiên sinh từ nhỏ thân thể rất khỏe, hiếm khi phải uống thuốc chích thuốc, lần này hẳn là cảm lạnh bình thường thôi, nghỉ ngơi hai ngày liền khỏe."

Thẩm Du gật gật đầu.

Chú Lý lại nói "Cháu ăn sáng xong rồi đi học đi, chú sẽ chăm sóc cho tiên sinh."

Thẩm Du cũng cảm thấy chính mình hẳn là không giúp được gì, nghe xong liền đồng ý "Cháu lên nhìn một cái rồi đi học, buổi chiều không có tiết cháu sẽ về sớm."

Hai người cùng nhau đi vào phòng Thẩm Tiêu, giờ này hẳn đang dùng chăn kéo cao kín người, chỉ nhìn thấy mấy đóm tóc lộn xộn trên đỉnh đầu.

"Tiên sinh, ngồi dậy đo độ đi."

Thẩm Tiêu nửa ngày cũng không phản ứng, chú Lý liền không khách khí, cời gối ra bò lên giường, cường chế giờ chần ra rồi đem nhiệt kế nhét vào nách.

Thẩm Tiêu sắc mặt ửng hồng, cũng không có sức lực mà kháng cự, chỉ có thể tùy chú Lý bài bố.

Thẩm Du vòng qua giường, đi đến bên kia xem hần, nhỏ giọng hỏi "Anh, có khó chịu lắm không?"

Thẩm Tiêu miễn cưỡng nâng mí mắt lên nhìn cô "Hừ."

"....."

Một lát sau, chú Lý đem nhiệt kế lấy ra, vừa trông thấy liền la lên "39 độ rồi, vì cái gì lại cao như vậy? Bắt buộc phải uống hạ sốt rồi!"

Lúc sau, hai người hợp lực cùng đem Thẩm Tiêu nâng dậy uống thuốc, xong xuôi lại cho hần nằm.

Thẩm Tiêu từ bỏ vừa rồi hừ lạnh một cái, toàn bộ quá trình đều không ngó ngang đến Thẩm Du, giống như hần căn bản không quen biết cô.

Thẩm Du không tài nào hiểu được thái độ của Thẩm Tiêu, nhưng cũng không thêm so đo cùng người bệnh, dứt khoát mặc kệ hần, xuống lầu cầm lấy balo đi ra trạm xe.

Chú Lý cho hần uống thuốc xong lại tắt bật xuống lầu mức cháo, sợ Thẩm Tiêu ngại cháo trắng khó ăn, còn cẩn thận bỏ thêm một ít gừng bông rồi mới bung lên.

Thẩm Tiêu uống thuốc xong đầu cũng đỡ đau, lúc này mới có sức lực mà nói chuyện. Thấy chú Lý tiến vào một mình, hần liền ngó ngó sau lưng, ngay sau đó nhủ thầm "Nó đâu rồi?"

Chú Lý nghĩ thầm, lúc này người ta ở đây thì mặt ừ mây chau, hiện tại người đã giật dỗi bỏ đi rồi mới cuống quýt đi tìm. Tiên sinh thật khó hầu hạ.

"Tiểu thư đi học rồi."

Thẩm Tiêu khó có thể tin mà chống người ngồi dậy "Tôi ốm bệnh như vậy mà nó còn có tâm tình để đi học?"

"....."

Chẳng lẽ ngài sinh bệnh, trái đất liền phải ngừng quay hay sao?

Nói thì nói vậy, chú Lý vẫn là rất tốt tính mà khuyên "Tiên sinh uống thuốc rồi, bây giờ đi ngủ một giấc, dậy rồi sẽ khỏe."

Thẩm Tiêu nhấp môi, vẻ mặt căm giận.

Đây là thái độ mà một người yêu thầm nên có hay sao? Hần bệnh như vậy còn không biết ở nhà chăm sóc, không lẽ là vì tối qua thương cho cái hôn, đứa nhỏ này liền muốn bay lên trời? Cho rằng có thể làm giá với hần rồi?

Vui đùa cái gì vậy!

Thẩm Tiêu bực bội mà đá đá chần, lại lăn một cái, dùng sức cuộn mình thành một con sâu.

Thẩm Du ngày thường buổi chiều nếu không có tiết cũng sẽ ở bên ngoài ăn xong rồi mới về nhà. Như vậy không cần gấp gáp đuổi kịp cơm chiều.

Nhưng hôm nay trong nhà có người bệnh, còn là người bệnh mắc chứng xa tính, Thẩm Du tự giác phải cùng chú Lý chia sẻ một chút gánh nặng, cho nên vừa tan học liền chạy về nhà.

Cô vừa đến cửa đã nhìn thấy chú Lý chuẩn bị bung chén cháo thịt hầm đi lên lầu, sắc mặt cũng không quá tốt.

"Làm sao vậy chứ?" Thẩm Du buông balo, tiến lên dò hỏi.

Chú Lý thở dài "Tiền sinh còn chưa hạ sốt, chú muốn gọi bác sĩ tới chích một mũi, tiền sinh lại không đồng ý, hiện tại còn không cho chú vào phòng, cả buổi sáng có ăn được bao nhiêu đâu."

"Anh cháu...sợ chích?" Thẩm Du dò hỏi.

Chú Lý gật gật đầu "Đúng vậy, tiểu thư cũng biết mà, tiền sinh từ nhỏ sợ chích."

Thẩm Du che miệng "phụt" một tiếng, nỗ lực nghẹn cười, đuôi tay tiếp lấy chén cháo.

"Cháu mang lên cho, chú cứ đi gọi bác sĩ tới, sốt hoài như vậy không tốt."

Phân phó xong, Thẩm Du liền bung cháo đi lên lầu, phòng Thẩm Tiêu lúc này đã khoá trái không cho ai tiến vào nửa bước.

Đều lớn như vậy rồi, sinh bệnh thôi cũng bày trò giận dỗi, đúng là không giống ai!

Kết quả Thẩm Du gõ cửa nửa ngày, thiếu nước đem cửa đập gãy, không còn cách nào chỉ có thể lớn giọng uy hiếp "Anh còn không mở cửa ra, em kêu chú Lý lấy riu tới chém!"

Lại qua vài phút, rốt cuộc quân địch cũng đầu hàng.

Thẩm Tiêu cao lớn dựa vào trên cửa, vẻ mặt vô cùng khó chịu.

"Còn biết về nhà sao?"

Khẩu khí oán phụ này lại là như thế nào?

"Em vừa tan học liền về nhà." Thẩm Du bung cháo tiến vào.

Thẩm Tiêu lê dép đi trở về giường, hờn dỗi nói "Anh bệnh như vậy mà em còn đi học được?"

Thẩm Du trừng mắt "Chỉ sốt mà thôi, lại còn có chú Lý, em ở nhà cũng không giúp ích được gì!"

"....."

Thẩm Tiêu cảm thấy, hôm nay hẳn sẽ không bệnh chết mà là bị cô làm cho tức chết!

Thấy Thẩm Tiêu lại muốn nằm lên giường, Thẩm Du vội vàng giữ lại "Ăn cháo xong rồi ngủ."

"Không ăn."

"....."

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du nói "Ngồi dậy đi, em dứt cho ăn."

Đây tuyệt đối là câu nghe lọt tai nhất cả ngày hôm nay, Thẩm Tiêu lúc này mới cảm cái gối ôm đặt ở đầu giường, sau đó dựa lên, khoé môi ngoác ngoác, ngoan ngoãn mà chờ Thẩm Du tới dứt.

Dứt tiểu hài từ ăn nhiều lần như vậy, rốt cuộc cũng có ngày làm người được dứt cho ăn, cảm giác thật ra còn rất mới mẻ.

Thẩm Du bị một đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm, không cảm có chút ngượng ngùng, tay cầm cái thìa cũng trở nên cứng đờ, trong lòng nhịn không được điên cuồng gào thét.

Chỉ là sốt một cái mà thôi, lại không phải cụt tay, vì cái gì liền không thể tự mình ăn, vì cái gì phải là cô dứt? Không phải ai cũng có đam mê dứt đồ ăn giống hẳn có được hay không!

Nghĩ như vậy, nhưng Thẩm Du vẫn là ngoan ngoãn cầm thìa dứt cháo cho Thẩm Tiêu, thậm chí còn thực săn sóc mà thổi thổi cho nguội rồi mới đưa qua.

Kết quả sau khi Thẩm Tiêu ăn được một lát, bỗng nhiên không đầu không đuôi mà nói "Trong lòng đang mừng thầm có phải hay không?"

Thẩm Du nhu mày khó hiểu "Em mừng thầm cái gì?"

"Rốt cuộc đã có cơ hội dứt anh ăn."

"....."

"Đừng có chối." Hắn lại nói.

Thẩm Du thật sự rất muốn đem cái chén trong tay đập đến trên mặt Thẩm Tiêu.

Người này không chỉ xà tinh bệnh, mà còn là cái đồ tự luyến cuồng, rõ ràng chính hắn không chịu ăn cho nên cô mới miễn cưỡng mà dứt. Rốt cuộc là con mắt nào của hắn nhìn thấy cô đang mừng thầm trong lòng?

"Em không giống anh, không có cái đam mê đó. Nếu anh muốn ăn thì liền tiếp tục, không muốn ăn vậy thì dẹp." Thẩm Du cố gắng nhẫn nhịn.

Vì vậy, Thẩm Tiêu lại bắt đầu an tĩnh mà ăn cháo, chờ khi ăn được một nửa, hắn mới nhịn không được lần nữa mở miệng "Nói nghe thử xem, yêu thầm một người là cảm giác như thế nào?"

Đề tài này có phải hay không đi quá xa? Hay là hắn đã sốt đến cháy hòng đầu óc?

Chờ đưa muỗng cháo vào trong miệng hắn rồi, Thẩm Du vẫn rất phối hợp mà nghĩ nghĩ, sau đó trả lời "Yêu thầm một người hẳn là cảm giác vừa chua vừa ngọt đi, tự mình yêu lấy, cùng với đối phương không hề liên quan."

Thẩm Tiêu đan hai tay, gác ra sau gáy, ghét bỏ mà nói "Quá tẻ."

Thẩm Du nghiêm túc mà tự hỏi một chút, cũng không đồng ý lắm với cách nói của Thẩm Tiêu.

"Không hẳn là tẻ, tình yêu vốn dĩ muôn hình vạn trạng, mỗi người đều có thể lựa chọn phương thức không giống nhau. Em cảm thấy yêu thầm cũng rất có phẩm vị, chính mình đau khổ, chính mình vui."

"....."

Quả nhiên là yêu thầm hẳn!

Cuối cùng, Thẩm Tiêu có điểm hận sát không rèn thành thép mà nói "Em chính là luôn tẻ như vậy."

Thẩm Du.....

Người này rốt cuộc có bệnh gì? Bọn họ không phải đang thảo luận vấn đề yêu thầm hay sao? Làm gì tự nhiên mắng lấy sang cô? Cô đã làm sai cái gì?

Thẩm Du trong lòng hơi bức, không muốn đề ý đến hắn.

Vì vậy cho nên cô không thèm đáp lời, đem nửa chén cháo còn lại một hơi nhét đầy vào miệng Thẩm Tiêu sau đó đứng dậy, tiêu sái rời đi.

Kết quả là, Thẩm Tiêu sau khi ăn xong bữa đó lại bắt đầu sốt cao.

Hơn nửa lần này thế tới rồi, đem người sốt đến mơ hồ.

Thẩm Du bị dọa chết khiếp, bận trước bận sau, một hồi dứt nước một hồi lại lau mồ hôi. Cuối cùng cô còn dứt khoát bung tới một chậu nước ấm, giúp Thẩm Tiêu lau người hạ sốt.

Chú Lý nhìn Thẩm Du mồ hôi đầy đầu, bèn định chạy vào tiếp tay nhưng lại bị cô cự tuyệt "Bác sĩ khi nào mới đến?"

"Chắc cũng sắp rồi."

Thẩm Tiêu loáng thoáng nghe được hai người đứng ở bên cạnh nói chuyện, bởi vì bọn họ cố tình hạ thấp thanh âm, cho nên cụ thể là nói cái gì hắn lại không rõ.

Đầu thật sự quá đau, Thẩm Tiêu muốn mở to hai mắt nhưng trên mí lại giống như treo ngàn cân tạ, hé được một chút đã là hết mức.

Lúc này, Thẩm Du lại đem khăn tay thấm ướt, vắt hơi khô, sau đó khom lưng, ôn nhu giúp Thẩm Tiêu lau cổ lau lưng.

"Anh, khó chịu lắm không? Bác sĩ sắp tới rồi, cố nhịn một chút."

Nói xong Thẩm Du lại cúi tay đi sờ sờ trán, lòng bàn tay mát lạnh làm Thẩm Tiêu cảm giác thực thoải mái.

Sốt đến mơ màng hồ đồ, hắn bỗng nhiên nghĩ, tiểu hài tử yêu thầm hắn cũng chưa chắc là chuyện xấu. Chỉ cần vẫn luôn thích hắn, vậy liền không bị người khác lừa đi, sẽ có thể vẫn luôn ở lại để hắn nuôi dưỡng cả đời.

Thẩm Tiêu vốn dĩ cũng không muốn tìm nữ nhân bên ngoài để yêu đương, vẫn luôn như vậy mà cưng chiều tiểu hài tử, hình như cũng rất không tồi.

Nghĩ xong, hắn lại nâng lên cánh tay, một phen ôm lấy cổ Thẩm Du, mơ hồ mà nói "Tiểu hài tử, chúng ta cứ như vậy cả đời đi."

Thẩm Du dừng lại động tác, cân nhắc câu nói không thể hiểu được này của Thẩm Tiêu, cái gì kêu "cứ như vậy" đi, bọn họ không phải vẫn luôn "cứ như vậy" sao?

"Anh, mê sảng rồi sao? Khó chịu quá thì đừng nói nữa, an tĩnh nghỉ ngơi một lát đi."

Thẩm Tiêu trong lòng không phục, nhưng cũng là thật sự không còn sức lực để phản bác. Sau đó hắn liền nghĩ, thôi, mấy câu quan trọng như vậy vẫn là để lúc khoẻ lại rồi nói.

Kết quả không lâu sau Thẩm Tiêu thực sự ngủ rồi.

Lần nữa tỉnh lại, ở mép giường của hắn đã có thêm một người đàn ông.

Đây vốn là bác sĩ gia đình của bọn họ, chỉ do Thẩm Tiêu ngày thường thân thể cường tráng, cho nên vị bác sĩ này cũng không có chỗ để dùng.

Bác sĩ chẩn đoán xong liền quyết định tiêm cho Thẩm Tiêu một mũi hạ sốt, sợ lại tiếp tục sốt cao như vậy sẽ chuyển thành viêm phổi.

Thẩm Tiêu rõ ràng choáng váng, nhưng đối với hai chữ "chích thuốc" này vô cùng miễn cảm, hắn vừa nghe được liền theo bản năng bắt đầu giãy giụa.

"Tránh ra, tôi không cần chích."

Thẩm Du thấy hắn lại bắt đầu tùy hứng, nháy mắt cũng nổi giận, vì thế bá khí trầm lại mà chỉ huy "Chú Lý, lát nữa hai chúng ta đè anh cháu lại, bác sĩ, ngài cứ việc chích."

Bác sĩ vội vàng gạt đầu.

Vì thế cho nên ba người đồng tâm hiệp lực, chú Lý đè chân, Thẩm Du gắt gao ôm lấy đầu Thẩm Tiêu, không cho hắn vùng dậy mà cũng không cho hắn nhìn.

Chích một mũi thuốc lại y như hiện trường án mạng.

Đương lúc hàn quang kim tiêm vừa loé, bị bác sĩ dứt khoát cắm vào bên hông, Thẩm Tiêu nhìn không được liền dùng hết sức mà tru lên một tiếng.

Sau đó hắn nằm ở trong lòng ngực Thẩm Du, tức muốn học máu mà la lên "Thẩm Du! Có ai yêu thầm mà giống như em vậy không? Chết tiệt! Anh không đồng ý!!!"

Thẩm Du:???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lòng dạ nữ nhân

Thẩm Tiêu nguyên bản đang trong trạng thái hấp hối, nhưng tại thời điểm bác sĩ cầm kim tiêm lên, hắn đột nhiên giống như hồi quang phản chiếu, bắt đầu ra sức giãy giụa.

Sức lực lớn đến mức căn bản không giống như là người bệnh.

Thẩm Du cùng chú Lý hai người hợp lực mới có thể miễn cưỡng đem hắn ấn xuống.

May mắn vị bác sĩ này kỹ thuật tinh vi, kinh nghiệm dày dặn. Chỉ thấy mắt kim loé lên một cái, ông ta liền cầm kim tiêm, nhanh, chuẩn, tàn nhẫn mà đâm vào hông Thẩm Tiêu.

Kỳ thật cũng không đau nhiều.

Phần lớn người sợ chích thuốc đều là do tác động tâm lý tạo thành, giống như Thẩm Tiêu lúc này vậy, hắn đã trực tiếp bị dọa cho ngốc rồi, lại còn bắt đầu nói mê sảng.

"Thẩm Du! Có ai yêu thầm mà giống như em vậy không? Chết tiệt! Anh không đồng ý!!!"

"....."

Thẩm Du gắt gao ôm hắn, chờ sau khi bác sĩ đem thuốc tiêm xong cô mới hồi phục tinh thần, nhớ lại nội dung câu nói ban nãy.

"Yêu thầm? Em yêu thầm ai mà anh lại không đồng ý?" Thẩm Du thắc mắc, lời này hắn nói đến quả thực không tài nào hiểu được.

Nhưng mà, cái người vừa rồi còn gây đánh đập như cá nóc cạn, ngay lúc bác sĩ vừa rút kim ra, nháy mắt liền biến thành cá chết, toàn thân bất động mà nằm vạ ở trong lồng ngực Thẩm Du.

Cái này thực làm cho cô hoài nghi, thứ bác sĩ tiêm vào cơ bản không phải thuốc mà chính là độc dược.

Bác sĩ hoàn thành công việc rồi cũng không vội rời đi, ông ta còn phải ở lại đợi Thẩm Tiêu hạ sốt sau đó kiểm tra một lượt.

"Nếu hạ sốt thì không sao, bằng không có lẽ sẽ phải truyền dịch."

Nghe được hai chữ "truyền dịch", thân thể Thẩm Tiêu rõ ràng run rẩy, sau đó hần lại càng rúc sâu vào người Thẩm Du.

Thấy hần hiếm khi bày ra bộ dáng yếu ớt, kỳ thực cô cũng mềm lòng đến rối tình rối mù, bèn vuốt tay xoa xoa đầu tóc ướt rượt mồ hôi của hần mà trấn an "Không có việc gì không có việc gì, mau mau hết sốt thì tốt rồi."

Chú Lý mang bác sĩ xuống lầu nghỉ ngơi, Thẩm Du chính mình cũng bị lẫn lộn đến mồ hôi đầy người, vì vậy cô cũng nhẹ nhàng đẩy Thẩm Tiêu ra, chuẩn bị về phòng tắm rửa.

Đi tới cửa, Thẩm Du lại nhịn không được mà quay đầu lại hỏi người đang nằm giả chết trên giường.

"Anh, anh nói cái gì mà yêu thầm, có thể lý giải rõ ràng chút được không?"

Thẩm Tiêu cầm gối xoay người, quay mông về phía cô, nhưng giống như động tác mạnh quá làm chèn đến vị trí mũi tiêm ban nãy, hần liền rít lên hai hơi.

Đồ ầu trĩ!

Thẩm Du quay đầu rời đi, trở về phòng lấy quần áo bắt đầu tắm rửa.

Thời điểm nước ấm từ trên đỉnh đầu dội xuống, trong nháy mắt cô bỗng nhiên liền tỉnh táo lại.

Thẩm Du! Có ai yêu thầm mà giống như em vậy không? Chết tiết! Anh không đồng ý!

Những lời này nếu đặt ở tình cảnh khác có thể hiểu là cô yêu thầm ai đó, Thẩm Tiêu không đồng ý.

Nhưng nhưng nhưng! Câu nói này lại thốt ra ngay sau khi Thẩm Du tàn nhẫn đem hần ần xuống chích thuốc, vậy ý tứ liền phi thường rõ ràng.

Em yêu thầm anh, còn dám đối với anh như vậy. Đây là thái độ nên có của người yêu thầm sao? Chết tiết! Anh không đồng ý!

Lý giải xong xuôi, Thẩm Du hoàn toàn ngấy đại, trong lúc nhất thời quên luôn chính mình còn đang tắm rửa, chỉ ngây ngốc đứng yên cho nước ấm ào ào dội lên người.

Tại sao lại như vậy? Thẩm Tiêu cư nhiên cho rằng cô yêu thầm hần!

Nhưng vì cái gì lại có ý tưởng đó đâu? Cô có đối với hần làm cái gì quá mức khiến hần hiểu lầm sao?

Thẩm Du vật cấn óc, cuối cùng nhớ ra lần đó đánh bi-a, cô không cẩn thận mà để môi cọ nhẹ qua mặt Thẩm Tiêu. Kể từ lúc đó trở đi hần luôn là kỳ kỳ quái quái, giống như phát bệnh, cả ngày cứ nói ít câu ám đương quái khí không thể hiểu được.

Dạo gần đây, cô xác thực cảm thấy rất lạ nhưng vẫn luôn không biết được nguyên nhân.

Hoá ra, trong khoảng thời gian này Thẩm Tiêu vẫn luôn bỏ não, cho rằng cô yêu thầm hần?

Nghĩ như vậy, Thẩm Du cảm thấy cả người đều không khoẻ.

Chỉ bằng mạch não của tình bệnh kia, chính cô còn không biết hần có thể hoang tưởng được tới mức nào.

Lần trước còn nói cái gì yêu công khai hay yêu thầm cũng phải thụy chung một lòng, lẽ nào nhìn đến cô cùng Hứa Kỳ đi chung, hần liền cảm thấy cô chính là kẻ trắng hoa ong bướm, thay lòng đổi dạ?

Thẩm Du tức tốc ngăn cản suy nghĩ trong đầu, còn tiếp tục suy diễn ra thêm, cô sợ chính mình một giây xúc động liền sẽ đi xuống giết người diệt khẩu!

Một lần tắm này, Thẩm Du tắm đến cả người da dẻ đều nhấm mới khó khăn lắm mà lết được ra ngoài.

Cô cảm thấy nếu chỉ dựa trên suy đoán như vậy có lẽ không quá chuẩn xác, vẫn là nên đi tìm Thẩm Tiêu đối chất đi thôi.

Vì vậy cho nên sau khi thay quần áo, sấy tóc xong xuôi, Thẩm Du lại hùng dũng oai vệ mà đi xuống dưới lầu.

Kết quả cô vừa mở cửa ra, một cái di động liền bay ngay vào mặt.

May mắn Thẩm Du phản ứng nhanh nhạy, trong gang tấc tránh được một kiếp. Di động bay lướt qua đầu cô, đập vào khung cửa phía sau, sau đó rơi xuống đất, màn hình nứt toác một đường.

Lại một cái di động nữa.

Không chờ Thẩm Du phục hồi tinh thần lại, liền nghe Thẩm Tiêu muện thanh cả giận mà quát "Mẹ nó, đều cút ra ngoài! Tôi không cần chích!"

Thẩm Du cũng không bị hần hù trương thanh thế dọa đến, đi vòng qua đứng cạnh mép giường rồi nhỏ giọng nói "Anh đập điện thoại cũng vô dụng, chích vẫn phải chích. Có điều hiện tại vẫn ra mồ hôi nhiều như vậy, có lẽ rất mau liền hết sốt. Cố nhịn một chút."

Thẩm Tiêu vừa rồi tưởng rằng bác sĩ lại tới, cho nên mới có thể táo bạo mà quăng di động. Lúc này biết được bản thân thiếu chút nữa làm bị thương đến tiểu hài tử, hần liền chột dạ, đành nhắm mắt lại giả vờ đi ngủ.

Thẩm Du lẫn lộn cả một ngày, giờ này cũng đã hơi mệt, cô kéo cái ghế đến cạnh giường sau đó khoanh tay ngồi xuống, dựa vào lưng ghế, về mặt nghiêm túc mà nhìn chăm chăm Thẩm Tiêu.

"Anh, có phải anh nghĩ em yêu thầm anh hay không?"

Thẩm Tiêu không thèm để ý, tiếp tục nhắm mắt.

Thẩm Du cẩn thận nhìn chăm chăm một hồi, phát hiện lông mi hần ngẫu nhiên run rẩy, căn bản là không có ngủ!

"Thẩm Tiêu!"

Thẩm Tiêu lúc này mới chậm rì rì mà mở hai mắt "Kêu la cái gì? Đau đầu."

Thẩm Du chống tay lên đầu gối, khom người về trước, nghiêm túc mà chất vấn "Vì cái gì cho rằng em yêu thầm anh?"

Thẩm Tiêu ban nãy thật ra cũng chỉ lỡ miệng, qua rồi mới cảm thấy thực xấu hổ.

Rốt cuộc, vạch trần tình cảm của một người yêu thầm chính là hành động quá mức ác liệt.

Nếu đổi lại thành người ngoài cũng không có vấn đề gì, nhưng đây có tình lại là tiểu hài từ nhà hần, Thẩm Tiêu quả thực có chút không đành lòng cùng hối hận.

Vì dễ đền bù sai lầm nhất thời vừa rồi, Thẩm Tiêu quyết định quên đi câu nói kia, giả vờ như cái gì cũng chưa phát sinh. Như vậy mới có mặt mũi mà nhìn tiểu hài từ.

Dù sao lúc đó tình hình hỗn loạn như vậy, Thẩm Du hần là cũng không nghe thấy.

Nhưng Thẩm Tiêu không ngờ, đứa nhỏ này không chỉ nghe mà lại còn nghe được rất rõ ràng!

Thẩm Tiêu đoán hần là ban này Thẩm Du vừa về phòng tự hỏi hỏi lâu, cho nên lúc này mới chạy tới chất vấn hần.

Vấn đề này quả thực nghiêm trọng!

Yêu thầm bị vạch trần, người bình thường sẽ có phản ứng gì?

Thẹn quá thành giận? Liều chết không nhận? Trực tiếp tỏ tình?

Hiện tại Thẩm Du ngồi bên cạnh hần, một bộ muốn bàn chuyện đại sự như vậy, lẽ nào là muốn thổ lộ rồi?

Nhưng hần còn không có suy xét xong...

Trực tiếp cự tuyệt mà nói, Thẩm Du sẽ thương tâm. Nhưng nếu đáp ứng thì hần lại chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để cùng tiểu hài từ yêu đương. Thẩm Tiêu trước giờ thật sự không nghĩ tới chuyện này.

Nếu Thẩm Du thổ lộ không thành, thẹn quá thành giận, sau đó nháo chiến tranh lạnh với hần hoặc là lại muốn dọn ra ngoài ở, hần nên xử lý thế nào?

Lại phải uy hiếp đe dọa hay sao?

Loại sự tình này nếu là trước đây, Thẩm Tiêu xác thật làm được thuận buồm xuôi gió, nhưng thời gian lâu dần, hần hiện tại số lần phát giận với Thẩm Du ngày càng ít, đừng nói đến uy hiếp đe dọa. Căn bản là không làm được!

Cho nên kế sách cấp bách chính là tiếp tục giả ngu, hần không thể làm cho tiểu hài từ có cơ hội thổ lộ tình cảm.

"Nói chuyện đáng hoàng có được không?" Thẩm Du có chút nóng nảy, cảm giác đứng ngồi không yên.

Thẩm Tiêu lúc này trong lòng đã có tính toán, liền trả lời "Muốn nói cái gì? Anh hiện tại là một người bệnh, sốt còn chưa hết, em không thể để anh yên tĩnh nghỉ ngơi sao? Làm sao cứ phải lựa ngay lúc này để mà nói chuyện?"

"....."

Người này, quả thực chính là cường từ đoạt lí.

"Cũng không cần anh nói nhiều, em chỉ hỏi một câu thôi, anh vì cái gì lại cảm thấy em yêu thầm anh?"

"Có chuyện như vậy nữa sao? Không nhớ." Thẩm Tiêu giả ngu.

"....."

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du trực tiếp nói "Mặc kệ trong đầu anh suy nghĩ cái gì, đều là sai, không có yêu thầm gì hết hiểu chưa?"

Thẩm Tiêu vốn dĩ khoe miệng còn cả lo phát phơ mà cười, nhưng vừa nghe đến câu này, nụ cười kia nháy mắt đông cứng.

Hần chống người ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn cô "Em vừa nói cái gì?"

Thẩm Tiêu bỗng dung thay đổi sắc mặt làm cho Thẩm Du hoảng sợ, cả người đều lui về sau, nhưng vẫn kiên trì lấy hết can đảm ra mà trả lời "Em không có yêu thầm anh. Anh hiểu lầm rồi!"

Thẩm Tiêu thất thần, ánh mắt khoáng khắc trở nên mờ mịt.

Tiểu hài từ thế nhưng nói không có yêu thầm hần? Như thế nào có thể? Rõ ràng như vậy, người mù đều có thể nhìn ra được, Thẩm Du cư nhiên nói không có?

Thẩm Tiêu ngốc vài giây, ngay sau đó lại nghĩ, yêu thầm sau khi bị vạch trần rất có khả năng sẽ —— hoàn toàn phủ nhận!

Thẩm Du hiện tại chính là cái loại phản ứng này.

Lại nói, tiểu hài từ căn bản là học làm diễn viên, không trách được diễn xuất sẽ tự nhiên xuất thần đến như vậy.

Phân tích xong, Thẩm Tiêu trong lòng tức khắc nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó thả lỏng nằm lại trên giường, lười biếng mà đáp "Đúng đúng đúng, là anh hiểu lầm, em nói cái gì đều đúng."

"....."

Thái độ này căn bản là không tin lời cô!

Nhưng tại sao? Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm hần có chấp tin tưởng như vậy?

"Em thật sự không có!" Thẩm Du có điểm tức giận.

"Được rồi, em không có yêu thầm anh, đã biết đã biết. Hiện tại anh rất khát, có thể rót dùm ly nước được không?"

"....."

Trên tủ đầu giường vốn dĩ là có nước, nhưng Thẩm Du cầm tới xem thử thì thấy đã nguội, cho nên quyết định xuống dưới lầu lấy ly khác.

Trước khi ra cửa cô còn vuốt tay đi thăm nhiệt độ cơ thể của Thẩm Tiêu, phát hiện đã đỡ hơn nhiều, lúc này mới yên tâm mà rời đi.

Chờ sau khi Thẩm Du đi rồi, Thẩm Tiêu nguyên bản đang nằm la liệt trên giường ngay lập tức bật dậy, dò đầu ra cửa nhìn nhìn.

Không ngờ tiểu hài từ còn rất mạnh miệng. Rõ ràng yêu thầm hần, lại có thể giả như cái gì cũng không có. Loại thái độ này thật là hoàn toàn khơi dậy tính hiếu thắng của Thẩm Tiêu.

Chờ xem, chờ hần tìm đủ chứng cứ, xem Thẩm Du còn như thế nào có thể chống chế!

Nghĩ đến đây, Thẩm Tiêu tâm tình khoan khoái đến nhện không được muốn hát một bài, nhưng vừa ngâm nga được vài câu, hần lại ngắt ngắn cả người.

Không đúng, chính hần đối với chuyện này, phản ứng giống như...sai sai?

Vừa nãy lúc Thẩm Du nói không yêu thẩm hân, Thẩm Tiêu cả người đều ngốc, có loại cảm giác kinh sợ khó hiểu. Sau lại nghĩ Thẩm Du chính là sĩ diện, cứng đầu không thừa nhận, hân trong lòng tự nhiên lại là thờ phảo nhẹ nhõm.

Thật giống như, đối với chuyện tiểu hài tử yêu thẩm mình, hân còn cảm giác rất hưởng thụ!

Nhưng đây lại là sao? Hân trước đó còn cảm thấy buồn rầu sầu lo, lúc này mới qua đi bao lâu, liền bắt đầu hưởng thụ? Chẳng lẽ thật sự là, nếu tiếp nhận cái giả thiết này, hân cảm giác còn rất thích?

Hân thích tiểu hài tử yêu thẩm hân?

Liền ngay lúc Thẩm Tiêu đối với linh hồn của chính bản thân nảy sinh nghi vấn, Thẩm Du đã bùng ly nước quay trở lại. Không chỉ nước uống, còn có một đĩa dưa gang.

"Em mới vừa hỏi bác sĩ, anh có thể ăn chút trái cây, xem xem, là dưa gang." Thẩm Du đem trái cây đưa tới trước mặt hân, thấy Thẩm Tiêu nửa ngày cũng không phản ứng, bèn hỏi "Muốn được chút sao?"

"....."

Nhìn xem, nhìn xem, hiện tại đều muốn chủ động chạy tới chút đồ ăn, còn nói không phải yêu thẩm!

Đúng là lòng dạ nữ nhân, a~!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nháo đủ hay chưa?

Vở nhạc kịch của Hứa Kỳ đã bắt đầu vào thời gian tập luyện.

Lúc trước Thẩm Du chỉ nghe giới thiệu sơ qua, còn ngây thơ cho rằng nhân vật của mình chỉ là vai phụ, suy xét hai ngày liền đáp ứng rồi.

Kết quả thời điểm bắt được kịch bản mới phát hiện mình là nữ chính.

Có loại cảm giác đã bị mắc mưu.

Hỏi Hứa Kỳ, hân ngược ngùng mà thành thật nói "Ban đầu vì sợ không đồng ý cho nên mới không nói thật, nhưng nhân vật này thật sự rất thích hợp với em, trước đừng vội cự tuyệt, xem qua kịch bản rồi lại quyết định. Được không?"

Bên ngoài tuy rằng đồn đãi Hứa Kỳ cao lãnh khó gần, nhưng đối với người thân quen kỳ thực hân vô cùng ôn hoà, nói năng nhỏ nhẹ, tài ăn nói rất khéo léo, nói chung có thể dễ dàng thuyết phục người khác.

Đạo diễn mà có kiểu tính cách này, diễn viên hân đều sẽ thích.

Thẩm Du sau khi cân nhắc kĩ lưỡng kịch bản xong cũng không từ chối nữa.

Nhân vật chính là con nhà nghèo, từ nhỏ ở cạnh trường dạy múa học lớn, sau lớn lên trải qua nhiều sóng gió, lại bằng thực lực mà đạt thành công, thu hoạch được tình yêu mỹ mãn.

Bản thân cốt truyện kỳ thực bình thường, nhưng chú ý của Hứa Kỳ chính là áp dụng một số kỹ thuật ảnh ảo 3D lên sân khấu, hơn nữa còn có một cảnh múa quy mô lớn.

Thẩm Du không phải thực hiểu biết những thứ này, nhưng nghe ra là một bộ nhạc kịch muốn màu muôn vẻ.

Bất quá hết thảy những thứ tốt đẹp đó đều yêu cầu có một tiền đề, chính là vốn đầu tư khổng lồ.

Vừa hay gia thế Hứa Kỳ thực sự rất lớn, mặc kệ hân có làm gì thì Hứa gia cũng sẽ duy trì. Cho nên đặc trợ hiệu ứng chi phí đắt đỏ đem áp dụng lên sân khấu đối với Hứa Kỳ không phải là việc gì khó.

Kế hoạch đặt ra là vào học kỳ sau, sân khấu kịch có thể hoàn thành buổi đầu công diễn. Cho nên từ sau khi Thẩm Du tiếp được kịch bản, bọn họ liền tranh thủ thời gian bắt đầu tập luyện.

Ngay cả phòng tập cũng do Hứa Kỳ cung cấp, câu mà hân nói với mọi người nhiều nhất có lẽ là: không cần lo lắng về vấn đề kinh phí.

Nữ sinh khác trong đoàn kịch mỗi lần nghe Hứa Kỳ nói xong, hai mắt đều sẽ sáng rực, bày ra một bộ hoa si, còn nói Hứa sư huynh thời điểm nói ra câu này trông đặc biệt soái.

Nhưng Thẩm Du luôn là cảm thấy, bọn họ có phần nịnh nọt quá nhiều.

Ngoại hình của Hứa Kỳ nhiều nhất chỉ có thể xem như thanh tú, còn không đến trình độ để gọi là soái, hơn nữa người cũng quá gầy, có đôi khi nhìn thấy Hứa Kỳ mặc áo để lộ xương quai xanh, cô còn cảm giác người này kỳ thực chỉ có da bọc xương.

Chân chính phù hợp với từ soái có lẽ là...giống như Thẩm Tiêu vậy.

Nghĩ đến Thẩm Tiêu, Thẩm Du lại cảm thấy bức mình.

Ngày đó hân sinh bệnh, cũng không biết có phải sốt đến hồ đồ rồi hay không, cuối cùng còn nói cô yêu thẩm hân.

Quả thực không thể hiểu được.

Đừng nói trước mắt cô còn không tính toán đến chuyện yêu đương, kể cả có muốn, cũng sẽ không ngu mà đi yêu đương với đại vai ác. Hơn nữa cái tên vai ác này lại còn là anh trai trên danh nghĩa của cô.

Tuy rằng không có quan hệ huyết thống nhưng hai người ở chung một nhà, ăn cùng bữa cơm, cả ngày ngẩng đầu cúi đầu đều nhìn thấy nhau. Cho dù không phải anh em ruột, tình cảm vẫn là hơn cả ruột thịt.

Có tảng quan hệ này tồn tại ở đây, nếu mà yêu nhau không phải sẽ rất kỳ quái sao?

Kỳ thật có yêu hay không cũng không phải là chuyện mà Thẩm Du phiền não. Chân chính phiền não đó là, Thẩm Tiêu căn bản không nghe cô giải thích!

Bệnh xá tình kia một khi tự mình nhận định cái gì liền không thèm nghe người khác biện giải. Còn nói cái gì cô là "vịt chết cái mỏ còn cứng", không chịu thừa nhận chính mình yêu thẩm hân.

Thẩm Du đều bị hân chọc cười đến điên rồi.

Sau đó dù cho cô có muốn tìm hân tiếp tục lý luận thế nào, Thẩm Tiêu luôn là từ chối cùng cô bàn luận về vấn đề này.

Quả thực chính là có lý mà không thể nói, ghen khuyển vô cùng.

Bởi vì việc đó mà Thẩm Du còn định cùng hân chiến tranh lạnh mấy ngày, kết quả tên điên kia lại nói "Thấy không, em đang chột dạ. Em khẳng định là yêu thẩm anh."

Cả ngày nghe hần nói yêu thầm yêu thầm yêu thầm, Thẩm Du đều sắp không nhớ nổi hai chữ này viết như thế nào nữa rồi!

Mà sau khi Thẩm Tiêu khỏi bệnh xong, cũng không biết là cọng dây thần kinh nào không đúng, cứ nhiên lại kiên trì đón đưa cô.

Thẩm Du cảm thấy, hần mỗi ngày đều phải vòng một vòng lớn đưa mình đi học, có điểm bán khoán, bèn lựa lời ngăn cản.

Cuối cùng Thẩm Tiêu lại ca bài "Có phải em chột dạ hay không", một phát knock out Thẩm Du.

Cuối tuần nay buổi chiều không có tiết học, cho nên Thẩm Du đến phòng tập kịch.

Địa điểm chính là ở một tầng lầu trong office building cách trường học không xa, vốn dĩ lúc trước là lớp dạy múa nhưng có lẽ làm ăn không khá nên dẹp đi rồi, không gian bên trong quả thực vô cùng thích hợp để tập kịch. Hứa Kỳ sau khi thuê lại còn tốn không ít tiền sửa chữa trang hoàng.

Ngay dưới lầu có một xe đẩy trái cây, Thẩm Du mỗi lần tới đều sẽ mua chút trái cây mang lên.

Tĩnh ra, cô cùng đám người này cùng nhau tập luyện được một thời gian, hiện tại cũng coi như thân thiết, bình thường sinh hoạt chung cũng không còn câu nệ.

Lúc đứng mua trái cây, Thẩm Du gửi tin nhắn cho Thẩm Tiêu, bảo hần chiều nay có tới đón thì cứ đứng ở xe trái cây mà chờ.

Gửi tin nhắn xong, Thẩm Du liền cầm trái cây lác lư đi lên.

Phòng tập luyện sớm đã có người.

Bên trong bật máy điều hòa, ai cũng luyện đến mồ hôi ướt đẫm. Nhìn thấy Thẩm Du mang theo trái cây đi vào, cả đám lập tức một trận hoan hô, sau đó xông tới đem toàn bộ đều cướp đi.

Hứa Kỳ tay cầm kịch bản, ngoắc ngoắc cây bút mà ghi chép, nhìn thấy Thẩm Du tiến vào liền cười.

"Chào đi!"

Thẩm Du.....

Lúc đó Thẩm Tiêu phát mình ra cái cách gọi này, đúng là làm cho hai người xấu hổ một trận.

Nhưng không hiểu sao sau khi quen thuộc rồi, Hứa Kỳ thể nhưng thật sự dùng cái từ "đi" này để gọi cô, mỗi lần đều làm Thẩm Du thực vô ngữ.

Thẩm Du quay đầu lại nói với đám người đang xâu xé trái cây.

"Hôm nay trái cây không có phần của Hứa sư huynh, không cần chờ."

Hứa Kỳ dờ khóc dờ cười "Nhẫn tâm quá vậy? Sợ rồi, về sau anh không dám nữa."

Sau đó Hứa Kỳ cầm kịch bản đến, cùng Thẩm Du thảo luận mấy màn phải diễn tập hôm nay.

Lúc bàn chuyện có liên quan đến vở nhạc kịch, Hứa Kỳ liền sẽ thu hồi tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc, đặc biệt là khi nói về lĩnh vực chuyên môn, đôi mắt giống như phát ra ánh sáng.

Kỳ thật ngoại trừ hình thể quá gầy, tướng mạo Hứa Kỳ thoát nhìn rất văn nhã thanh tú, ngũ quan tuy rằng bình thường nhưng tổ hợp lại sẽ làm người ta cảm thấy thực ưa nhìn. Còn thêm có được đôi mắt một mí, cho nên cảm giác rất giống như tài tử Hàn Quốc.

Nếu không đem ra so sánh với ai, ngoại hình Hứa Kỳ xác thực không tồi.

Tính cách tốt, có tiền, có năng lực, lớn lên cũng dễ nhìn, thành thật mà nói là có đủ điều kiện để trở thành mục tiêu theo đuổi của nữ sinh.

"Hôm nay cánh này khả năng tương đối khó, hần là sẽ không quá thuận lợi."

Nói xong, Hứa Kỳ quay đầu nhìn nam sinh cao lớn đang ngồi gặm trái cây trong góc.

"Từ Tục, lực cánh tay của cậu ổn không? Có thể ôm được Thẩm Du lên sao?"

Từ Tục hắc hắc mà cười, đáp"Hần là có thể đi, tập gym để làm gì cơ chứ."

Từ Tục là sinh viên năm ba khoa biểu diễn - bạn nối khổ của Hứa Kỳ, lần này đảm nhiệm vai nam chính, cùng Thẩm Du có rất nhiều cảnh diễn phối hợp.

So với Hứa Kỳ mà nói, Từ Tục chính là một soái ca thực quy quy củ củ, trong mắt Thẩm Du, loại hình này ở khoa biểu diễn có thể tùy tiện quơ được một nắm, nét đẹp quá phổ thông cho nên độ công nhận cũng không đủ cao.

Nghĩ nghĩ, tư tưởng Thẩm Du lại không cẩn thận mà đi lệch đường ray.

Khuôn mặt soái khí của Thẩm Tiêu từng chút từng chút hiện lên trong đầu cô, quả thực chính là âm hồn bất tán!

"Vậy tới thử xem đoạn này, khớp thoại trước đã rồi dựng động tác sau." Hứa Kỳ nói.

Thẩm Du gật gù đầu, lấy kịch bản ra nhìn một lần, liền bắt đầu cùng Từ Tục khớp thoại.

Màn này cốt truyện chính là Thẩm Du bởi vì một lần thi đấu thất lợi, đem mình nhốt trong phòng vũ đạo, liều mạng tập luyện, sau đó Từ Tục mới không nhịn được mà trực tiếp tiến vào bế cô đem đi.

Bởi vì mang theo tính chất biểu diễn, cho nên chuỗi động tác này yêu cầu phải liên mạch duy mỹ, cực kỳ khảo nghiệm sự ăn ý giữa hai diễn viên.

Lời kịch không khó, kể cả là đối thoại mang theo cảm xúc kích động thì hai người vẫn nắm được rất khá.

Đáng tiếc tới hồi tập luyện động tác, bỗng dừng lại bị mắc kẹt, liền tiếp thử vài lần, Hứa Kỳ đều cảm thấy không hài lòng.

Kết quả, Từ Tục bị lẫn lộn thực thà, liên tục mấy lần đem Thẩm Du nhấc lên, một đến mồ hôi đầy đầu.

Hứa Kỳ để hai người nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục, vì vậy Thẩm Du liền đi đến balo lấy nước uống, thuận tiện ngó xem đi động. phát hiện bên trên là một dãy cuộc gọi nhờ do Thẩm Tiêu đánh tới.

Thẩm Du vội vàng gọi lại.

"Anh đến dưới lầu rồi, chừng nào em mới xuống?"

"....."

Cô lúc này mới đi lên chưa được bao lâu a, cho nên liền hỏi "Vì cái gì đến sớm như vậy?"

"Bàn công việc ở gần, vừa xong liền trực tiếp lại đây."

"Em còn tập lâu lắm. Bằng không... anh lên đây chờ?"

"Lâu mấy?"

"Lâu tám, ra thang máy là thấy."

Thẩm Du treo điện thoại, quay đầu lại nói với Hứa Kỳ "Thẩm Tiêu lát nữa lại đây đón tôi, tôi gọi anh ấy lên đây chờ được không?"

Hứa Kỳ đầu tiên nghĩ đến tình hình ngày hôm đó gặp được Thẩm Tiêu, không khỏi da đầu tê dại, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu.

"Đương nhiên có thể, vậy để Thẩm... Thẩm thúc làm khách giả đầu tiên của chúng ta đi."

"....."

Thẩm Tiêu tới thực mau, vừa lúc bọn họ chuẩn bị tập luyện lần nữa, hắn đã xuất hiện ngay cửa.

Một thân áo sơ-mi quần tây, thoát nhin thực đơn bạc, áo vest bị hắn tùy ý xách ở trên tay, miệng ngậm thuốc, vẻ mặt kiêu ngạo mà đứng ở ngoài cửa kính.

Rất giống đại ca đến thu tiền bảo kê.

Từ bỏ Hứa Kỳ, những người khác đều là lần đầu tiên nhìn Thẩm Tiêu ở khoảng cách gần như vậy. Cho nên mọi người liền tò mò mà trộm đánh giá, lại vừa bị cường đại khí tràng của hắn áp bách, cũng không dám nhìn thẳng.

Thẩm Du đi qua mở cửa cho hắn tiến vào, Thẩm Tiêu trước tiên đem khung cảnh bên trong nhìn qua một lượt.

"Khi nào có thể đi?"

Thẩm Du nhỏ giọng nói "Từ từ, anh qua sô-pha bên kia ngồi chờ chút."

Thẩm Tiêu nhúu mày.

"Để bốn thiếu gia nhìn xem bình thường nhà người ở đây lộn lộn cái gì."

"....."

Bởi vì nhận thức cho nên Hứa Kỳ cũng đi qua chào hỏi, nghĩ nghĩ, hắn vẫn là ngoan ngoãn hô câu "Chào Thẩm Thúc."

Thẩm Tiêu đi đến sô-pha, ngồi xuống, đập thuốc, sau đó nhếch chân vắt chéo.

"Ừm, bình thường ở chung với đi Thẩm Du có ngoan không?"

Mọi người.....

Thẩm Du đẩy mắt lúng túng, vội vàng nói "Hứa sư huynh, chúng ta tập luyện trước đi."

Những lời này, thuận lợi đem mọi người từ trong bầu không khí xấu hổ giải cứu ra tới, lúc sau lại là tiếp tục tập diễn cảnh nâng người.

Thẩm Tiêu ngay từ đầu còn có thể khí định thần nhân mà xem Thẩm Du đọc ra lời thoại, ngấm cô khiêu vũ.

Thế nhưng kể từ khi Từ Tục tham gia vào tràng diễn, biểu tình trên mặt Thẩm Tiêu rốt cuộc xuất hiện khe nứt.

Lúc Từ Tục vận khí, một tay đem Thẩm Du ôm lấy rồi lại nâng lên xoay quanh, Thẩm Tiêu cũng đột ngột đứng lên theo, sau đó vén tay áo hướng sân khấu mà phẩm phẩm đi tới.

Chẳng lẽ bọn họ phía trước ru rú ở trên đây đều là đang làm mấy động tác này?

Mẹ nó, đám dã nam nhân này rốt cuộc nháo đủ hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Đáp ứng

Từ tục tự nhận bản thân thường xuyên rèn luyện ở phòng gym, xác thực là đúng, ít nhất vừa mới bắt đầu hắn nâng cô lên cũng không mấy khó khăn.

Nếu đổi lại là thân thể mà ốm của Hứa Kỳ, đừng nói nâng được Thẩm Du, phỏng chừng cô dùng sức một chút đều có thể đem người đè chết.

Thẩm Du vẫn luôn chăm chỉ rèn luyện thể hình, cân nặng so với hôm kỉ niệm thành lập trường còn phải nhẹ hơn đến gần 5kg, đã bắt đầu có phần hơi mảnh mai quá. Có điều đáng người này thích hợp đối với khiêu vũ hoặc là lên ảnh, cho nên về sau cô vẫn sẽ luôn duy trì trạng thái như vậy.

Nhưng mà dù có uyển chuyển nhẹ nhàng hơn nữa, Từ Tục nâng đỡ Thẩm Du nhiều lần như vậy cũng sẽ mệt. Vừa rồi nghỉ ngơi qua loa khẳng định không thể nào hồi phục được về trạng thái tốt nhất.

Cho nên ngay lúc Thẩm Du nhún mình nhảy lên, Từ Tục vốn phải trực tiếp nâng-xoay một chuỗi động tác liên tục, thế nhưng nhất thời nhùn tay, đánh chỉ có thể thuận thế ôm lấy cô, sau đó giống như tư thế cử tạ, giam xác một chút lại hướng lên trên mà nâng.

Thẩm Du ở gần sát bên, tự nhiên có thể cảm nhận được Từ Tục chính là đang cố hết sức, cũng không dám giãy giụa mà tận lực phối hợp để giữ thăng bằng cho cả hai.

Từ Tục rốt cuộc cũng thuận lợi đem Thẩm Du nâng lên, sau đó còn dựa theo giả thiết động tác ban đầu, xoay một vòng...

Thình lình, Thẩm Tiêu không biết từ bao giờ đã vén tay áo, nổi giận đùng đùng, vẻ mặt hung thần ác sát mà xông tới đây.

"Cậu——mau thả Tiêu Du xuống!"

Ánh mắt kia, ngữ khí kia, quả thực giống như đại ma vương bò lên từ địa ngục.

Từ Tục bị hấn gất gao mà nhìn, tay không cầm run lên, thiếu chút nữa liền đem Thẩm Du quăng xuống đất. Còn may giữ được chút lý trí sau cùng, Từ Tục cắn răng chậm rãi buông tay.

Nam sinh 1m80 thân cao lúc này lại co rụt trốn đến sau lưng Thẩm Du, miễn bàn có bao nhiêu tưng.

Nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Tiêu xong, Thẩm Du quả thực cũng là lo lắng đề phòng, bèn nhẹ giọng mà nói "Anh đừng quá khẩn trương, bọn em vừa rồi đã tập luyện qua rất nhiều lần, cũng không có vấn đề gì."

Thẩm Tiêu híp mắt, đôi tay nắm thành quyền, bắp tay phình phình, cách áo sơ mi đều có thể nhìn ra tới.

"Cậu ta mới này thiếu chút liền sảy tay."

"Tập luyện mà, có té mấy cái cũng không sao đâu, anh xem, dưới đất có lót đệm."

Từ Tục nhìn đến Thẩm Tiêu bộ dáng như muốn nhào tới ăn mình, trong lòng ít nhiều cũng có điểm không thoải mái. Hấn vừa rồi rõ ràng rất cẩn thận, làm sao mà sảy tay được?

"Em nâng nhiều lần như vậy còn chưa sảy lần nào, Thẩm ca anh yên tâm đi, nói không chừng Thẩm Du còn cảm thấy thực kích thích, chơi thực vui."

"....."

Thẩm Du vội hướng Từ Tục nháy mắt ra hiệu, nếu tên này không mau mau cầm miệng thì rất có thể mạng sẽ vong.

Từ Tục thật sự cũng quá không nhìn sắc mặt, kể cả không biết Thẩm Xà Tinh có bệnh đi nữa, biểu tình của hấn hiện giờ giống như là người có thể tùy tiện nói giỡn hay sao? Quả thực tìm chết.

Thẩm Tiêu nghe Từ Tục nói xong, ấn đường vốn dĩ đang nhũn chặt bỗng dưng giãn ra, khoé miệng gợi lên một mặt tươi cười.

"Thực kích thích? Chơi vui vô cùng?"

Thẩm Du nghĩ thầm, xong rồi, bộ dáng cười như không người này chính là dấu hiệu bệnh tình phát tác.

A a a! Cứu mạng!

Hứa Kỳ tiến lên vài bước, nhìn đến bộ dáng của Thẩm Tiêu cũng là vẻ mặt khẩn trương.

Tuy rằng không có chính thức cùng Thẩm Tiêu giao tế qua, nhưng tiếng tăm của hấn ở trên thương trường Hứa Kỳ cũng từng nghe nói.

Kể cả Hứa Dĩnh Châu ba của Hứa Kỳ lúc nhắc tới Thẩm Tiêu cũng là vồn vện mấy chữ: Hỗn Thế Ma Vương.

Cho nên mặc dù không hiểu biết Thẩm Tiêu, Hứa Kỳ cũng nhận thức được rõ ràng người này tuyệt đối không thể đắc tội.

Tình huống trước mắt này, cũng chỉ có thể căng da đầu lên mà đi hoà giải.

Nhưng Thẩm Tiêu căn bản không để ý tới người xung quanh, chỉ thấy hấn quay đầu lại hỏi Thẩm Du.

"Em cũng cảm thấy thực kích thích sao?"

Thẩm Du đầu đầy hắc tuyến, nhưng vì giúp Từ Tục chấn đi kiếp nạn này nên đành cắn răng chấp nhận.

Dù sao Thẩm Tiêu cũng sẽ không làm gì cô, về điểm này thì Thẩm Du rất có lòng tin.

"Cũng...cũng được. Em rất thích luyện tập, rất thú vị."

Thẩm Tiêu nhướng mày, cười cười gật đầu, lại đem tay áo xắn cao một chút, sau đó hai bước tiến lên, đứng ngay trước mặt Từ Tục, ôn tồn mà nói "Nếu như vậy, cậu cũng tới đây kích thích một chút."

Từ Tục nhất thời không hiểu hấn có ý gì, chỉ biết trừng lớn đôi mắt nhìn đối phương áp tới, ngay sau đó liền cảm giác được Thẩm Tiêu túm lấy cổ áo mình, một cái tay khác đập trên eo.

Trong nháy mắt, cả người Từ Tục đã bị Thẩm Tiêu nâng bổng lên trời.

Từ Tục:!!!?

Mọi người:!!!

Tất cả mọi người lúc này trong đầu cũng chỉ có một ý niệm, không phải là Thẩm Tiêu vì cái gì lại làm ra hành động kỳ quái như vậy, mà là sỡ nổi kinh ngạc với thể lực của hấn.

Từ Tục thân cao mét tám, khổ người không nhỏ, Thẩm Tiêu thể nhưng có thể sạch sẽ lưu loát mà đem người nhấc như nhấc gạ.

Hấn là thần lực trời sinh sao?

Thẩm Du cũng không khá hơn, bộ đồ lông thiếu chút nữa đều trào ra tới, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Cô vừa sợ Thẩm Tiêu làm Từ Tục bị thương, vừa sợ Thẩm Tiêu tự gây thương tích cho mình.

"Anh, mau buông người xuống, đừng để bị thương đến cánh tay!"

Thẩm Tiêu hừ cười, có ý xoay chuyển thân thể, Từ Tục ở trên hiển nhiên cũng bị xoay theo một vòng.

"Thế nào, kích thích không, chơi vui không?" Hấn rất ân cần săn sóc mà hỏi.

Từ Tục lúc này đã bị dọa đến câu chữ đều nói không thông, ba quý bốn lạy mà liều mạng cầu xin.

"Thẩm...Thẩm ca, em sai rồi...anh làm ơn thả em xuống, Em sắp tè trong quần!"

Mọi người:.....

Thẩm Tiêu lúc này mới ghét bỏ mà đem người thả xuống, động tác cũng phi thường đơn giản thô bạo.

Từ Tục chân vừa chạm đất, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, liền đổ rạp xuống đất lăn đi một vòng, sau khi ngồi dậy sắc mặt đều là trắng bệch trắng bệch.

Thẩm Du rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng lo lắng mới vừa thối lui, hoá khí lập tức liền bạo phát.

Tên này vì cái gì mỗi lần đều không chịu nghe người ta giải thích, cũng không nói chuyện cho đáng hoàng, muốn như thể nào liền làm như thế ấy như vậy đâu?

Vừa này Từ Tục nâng cô lên là do kịch bản yêu cầu. Bản thân Từ Tục cũng mệt bờ hơi tai, còn cố gắng phối hợp để hoàn thành cho tốt.

Nhưng Thẩm Tiêu không chịu nói lý, động bất động liền phát bệnh quấy rối, còn đem tức giận rải đến trên người kẻ khác, quả thực không hiểu được!

Càng nghĩ càng giận, Thẩm Du thực hung mà trừng mắt nhìn Thẩm Tiêu, xoay đầu nói với Hứa Kỳ "Sur huynh, hôm nay liền đến đây thôi, chúng ta hôm nào lại luyện tiếp."

Hứa Kỳ đã bị một màn vừa rồi dọa ngốc, lúc này nghe được Thẩm Du rời đi liền vội vàng gật đầu "Được được, vậy về trước đi."

Nhanh nhanh đem đại ma vương này đi dùm, thực sự quá dọa người!

Thẩm Du cầm lấy balo cùng áo khoác, nói tạm biệt mọi người xong liền đi thẳng một mạch ra ngoài.

Thẩm Tiêu nhủ mày, đi đến sô-pha nhặt lấy áo vest, sau đó cũng sai chân đuổi theo.

Một đường thang máy đi xuống đều là không khí trầm trọng yên lặng, Thẩm Tiêu bỗng nhiên lên tiếng.

"Loại sân khấu kịch này, không diễn cũng được."

Thẩm Du nhấp nhấp miệng "Em có phải cả đời chỉ có thể ngồi ở trong nhà hay không? Nơi nào cũng không được đi, ai cũng không được quen biết, như vậy chính là tốt nhất?"

Thẩm Tiêu nghĩ thầm như vậy xác thật không tồi, nhưng cũng biết rõ lời này không thể nói thẳng.

"Việc này quá vất vả, có thể tìm cái gì nhẹ nhàng hơn mà làm."

Hai người ra khỏi toà nhà liền hướng về xe của Thẩm Tiêu mà đi, Thẩm Du lúc này mới tức giận trả lời "Em không cảm thấy vất vả, đây là nghề mà em thích!"

Thẩm Tiêu mở cửa xe, nhét cô đi vào sau đó chính mình mới trở về ghế lái.

"Có cái gì tốt? Hoàn cảnh quá phức tạp, em xem, ở đó toàn là đàn ông."

Cho nên nói nửa ngày, cuối cùng câu này mới là trọng điểm phải không?

Đừng cùng nam nhân khác tiếp xúc nhiều quá!?

"Em có qua lại với ai đó là tự do của em, chuyện này rốt cuộc nói bao nhiêu lần rồi?"

Người này sao lại có thể bá đạo đến vậy, hận không thể hoàn toàn khống chế cuộc sống của cô hay sao? Một chút không gian để thở đều không chừa.

Thẩm Tiêu đánh tay lái, hỏi ngược lại "Nếu thảo luận nhiều lần như vậy rồi, em vì cái gì không thể ngoan ngoãn nghe lời?"

Hai người quả thực không dùng chung ngôn ngữ, chính là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, không có biện pháp tiếp tục tranh luận.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du quyết định nhẫn nhịn mà nói "Em cũng cần phải giao tiếp với xã hội, anh không thể đem bạn bè của em đều trở thành địch nhân mà đối đãi, như vậy về sau có ai còn dám kết bạn với em nữa?"

"Em còn cần bạn để làm cái gì, có anh còn chưa đủ hay sao?"

"....."

Thẩm Du thật sự nói không lại, dứt khoát ôm balo, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Thẩm Tiêu lái xe đi được một đoạn, thỉnh thoảng liếc nhìn Thẩm Du một cái, tuy không thấy được biểu tình trên mặt nhưng cũng đoán được cô đang giận dữ.

Phóng chừng còn muốn lạnh nhạt hần thêm mấy ngày.

Thẩm Tiêu cắn răng, hít thật sâu, ở trong lòng âm thầm áp ủ cảm xúc, mãi đến khi dừng lại ở đèn đỏ, hần mới duỗi tay đem người kéo lại gần.

Sau đó, nghiêm túc nghiêm túc mà nói.

"Đừng giận, cùng lắm thì anh đáp ứng làm bạn trai em. Từ nay không cần thăm thương trộm nhớ nữa, thấy thế nào?"

*chương sau 7000 tự, 1 chương dài bằng 3 chương huluhu, ai cho ta sức mạnh? ☐

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Bị cự tuyệt

"Đừng giận, cùng lắm thì anh đáp ứng làm bạn trai em. Từ nay không cần thăm thương trộm nhớ nữa, thấy thế nào?"

"....."

Cho tới nay, Thẩm Du luôn cho rằng Thẩm Tiêu tuy bệnh xà tính rất là nghiêm trọng, nhưng chỉ ngẫu nhiên phát bệnh.

Không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày, không ảnh hưởng chỉ số thông minh, thậm chí còn có thể đem cơ nghiệp mà ba mẹ để lại phát triển đến hô mưa gọi gió.

Nói không chừng ngày sau dốc lòng điều trị, xà tính bệnh còn có cơ hội được chữa khỏi.

Nhưng Thẩm Du vừa mới bàng hoàng phát hiện, ý tưởng của mình trước đây quả thực quá đơn giản, quá ngây thơ rồi.

Người này kỳ thật là xà tính bệnh ung thư thời kì cuối, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến đời sống hằng ngày cũng như năng lực nhận tri, thậm chí còn bắt đầu sinh ra ảo giác!

Hai người tầm mắt giao nhau, Thẩm Du nhìn hần bày ra vẻ mặt hoà hiệp đầy bất đắc dĩ, giống như rất miễn cưỡng mà nói ra câu đáp ứng làm bạn trai cô, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa liền phun ra tới.

Còn may, máu cùng với lời cự tuyệt vừa đến khoe miệng đã được Thẩm Du ngăn sinh nuốt xuống, bởi vì có ý thức được, hai người còn ngồi trên xe thì tuyệt đối không thích hợp để thảo luận cái vấn đề này.

Nếu mà làm cho Thẩm Xà Tĩnh tâm tình khó chịu, đột nhiên phát bệnh đem xe lái thành hỏa tiễn, vậy đi toi hai mạng người cũng không phải là nói chơi.

Vì thế Thẩm Du hít thở thật sâu, nhẹ nhàng đáp "Việc này, chúng ta về nhà lại nói."

Thẩm Tiêu đắc ý mà nhường nhường mày, chờ đèn xanh vừa chuyển liền ấn ga chạy đi.

"Đừng già bộ thâm trầm, anh biết hiện tại trong lòng em đang âm thầm mừng rỡ."

"....."

Mẹ nó cô rất muốn cời giày đáp vào mặt cái tên này!

Thẩm Tiêu nhìn sắc mặt Thẩm Du không tốt, đơn giản cho rằng cô đây chính là đã hưng phấn đến mức không biết nên phản ứng như thế nào.

Hắn cũng liền không hề mở miệng, rất rộng lượng mà cho Thẩm Du thời gian để tiêu hóa tin tức.

Kỳ thật từ sau khi Thẩm Tiêu sinh bệnh, tâm tình của hắn vẫn luôn thực rồi rắm.

Hắn biết tiểu hài tử thích hắn, yêu thầm hắn, hằng ngày đối đãi vừa sẵn sọc lại chu đáo, chính là hy vọng có ngày được hắn đáp lại tình cảm. Nhưng Thẩm Tiêu chỉ coi Thẩm Du là em gái, là tiểu hài tử, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sủng một chút, nhưng đó rốt cuộc không phải tình yêu.

Mà nói đúng ra là hắn đối với tình yêu cũng không phải thực hiểu biết.

Thời đi học, Thẩm Tiêu cũng từng có bạn gái, đều là nữ sinh chủ động theo đuổi hắn, về sau hẹn hò một đoạn thời gian bọn họ lại chủ động chia tay. Cái loại hành vi lúc gần lúc xa này làm Thẩm Tiêu cảm thấy rất phiền, sau đó dứt khoát cự tuyệt hết thảy.

Về sau tiếp nhận công ty lại càng không có cơ hội yêu đương, ở trên thương trường gặp được một ít nữ nhân đều là vui đùa mấy câu, không có ai có thể làm hắn duy trì, nâng cao quan hệ.

Trong mắt Thẩm Tiêu, yêu đương chính là một kiện sự tình phi thường phiền toái.

Đã từng có một đoạn thời gian, Thẩm Tiêu cảm thấy hắn có thể cùng tiểu hài tử cứ như vậy mà bảo trì loại trạng thái này, sống đến hết đời. Nhưng hiện tại hắn lại phát hiện, sự tình cũng không đơn giản được như vậy, cái tiểu hài tử muốn không chỉ là tình thân.

Thẩm Du chính là muốn có được tình yêu của hắn.

Con người một khi lớn lên xác thực có quá nhiều chuyện để phiền lòng, giá mà vẫn luôn làm tiểu hài tử như vậy, tốt biết chừng nào?

Vốn dĩ Thẩm Tiêu cũng chưa nghĩ ra biện pháp xử lý vấn đề yêu thầm này, là nên nói cho rõ hay cứ giả vờ không có chuyện gì? Nhưng Thẩm Du quả thực là càng ngày càng kỳ cục, lúc nào cũng giao du với mấy tên đã nam nhân còn chưa tỉnh, hôm nay cư nhiên ở ngay trước mặt hắn, cùng người khác áp áp ôm ôm.

Thẩm Tiêu cảm thấy thật sự không đành lòng, có trong nháy mắt, hắn quả thực muốn đem tiểu tử thú kia đánh cho răng rơi đầy đất.

Nhưng nhìn đến tiểu hài tử từ nhà hắn về mặt sộ hãi, lòng đều phải mềm, cuối cùng cũng chỉ có thể hù dọa sơ sơ mà thôi, một chút đều không đã giằn.

Kỳ thực lúc đó cũng vì như vậy nên hắn mới nhất thời xúc động đáp ứng làm bạn trai Thẩm Du, nhưng nói ra xong, hắn cư nhiên có loại cảm giác trần ai lạc định.

Giống như đáp án cuối cùng, vốn dĩ nên là cái dạng này.

Sau đó Thẩm Tiêu thực mau phát hiện, quyết định thoát nhìn như bị ép buộc ra tới này, kỳ thật chính là hắn cam tâm tình nguyện.

Cùng Thẩm Du yêu đương, ngẫm lại cũng rất không tồi.

Vượt phẳng một mối tâm tư xong, Thẩm Tiêu tâm tình chốc lát liền vui sướng lên, cũng không hề để ý tới Thẩm Du còn ở một bên rồi rắm mặt mày.

Thẩm Tiêu nghĩ, cứ để cho tiểu hài tử rồi rắm một hồi, chờ lát nữa phục hồi tinh thần xong lại cao hứng thành cái bộ đáng gì cũng không biết được.

Ai da, đêm nay nói chủ Lý chuẩn bị bữa tối ánh nến gì đó đi, chúc mừng một chút.

Xe vừa tiến vào trong viện thì husky đã nghe được thanh âm, nó từ cửa nhỏ phòng bếp chạy ra, đứng trước đầu xe mà điên cuồng ngoác đuôi.

Thẩm Du ngồi trên ghế phụ, vẫn không nhúc nhích, cũng không có ý định xuống xe, cô quay đầu lại nhìn Thẩm Tiêu, trịnh trọng nói "Em cảm thấy, chúng ta hẳn là nên nói chuyện một lần cho rõ ràng."

Thẩm Tiêu câu câu khoe miệng, tháo đai an toàn.

"Nói đi, muốn nói cái gì đều được."

Cả yêu đương hắn đều đáp ứng rồi, mặt khác còn có cái gì mà không thể nói?

"Lát nữa em nói anh đừng cắt ngang, còn phải lắng tai mà nghe, được không?"

Nhìn thấy Thẩm Du một bộ vô cùng nghiêm túc, Thẩm Tiêu cũng ngồi thẳng thân mình.

"Có thể."

Thẩm Du hít sâu, bắt đầu lên tiếng.

"Đầu tiên phải làm sáng tỏ một chút, em trước nay đều không có yêu thầm anh, hoàn toàn không có! Em không biết anh là nhìn từ đâu ra mà kết luận như vậy, nhưng em cần phải nói cho anh biết, này đó toàn bộ đều là tự anh suy diễn. Nếu cần thiết, em có thể thề."

Dứt lời, cô lại sợ Thẩm Tiêu lý giải không được, cố ý tạm dừng một chút sau đó mới tiếp tục nói "Tuy rằng chúng ta không phải ruột thịt nhưng em vẫn luôn coi anh là anh trai. Trước kia anh khi dễ em cho nên em mới sợ hãi, trốn tránh. Về sau từ từ khắc phục được vấn đề này, cùng nhau chung sống vui vẻ như vậy, em thật sự đem anh thành người nhà mà đối đãi. Cho nên, em như thế nào sẽ nghĩ cùng người nhà của mình yêu đương đâu?"

"....."

"Hơn nữa, em đối với anh cũng không phải thực vừa lòng, anh chuyên chế bá đạo như vậy, đến bạn bè của em cũng muốn quản. Thử hỏi một chút, ai sẽ muốn có bạn trai tính tình như anh, cuồng ngược sao?"

Thẩm Du cũng tự cảm thấy câu cuối cùng này nói ra có chút nặng lời, nhưng đâm lao thì phải theo lao.

"Tóm lại, em không yêu thầm anh, cũng không cần anh làm bạn trai. Mong anh làm ơn mau chóng nhận rõ sự thật này, đừng đem ý nghĩ của mình áp đặt lên người khác, được không? Xong rồi, nếu còn có gì nghĩ chưa thông cứ hỏi, nếu biết em sẽ nói hết."

Nói xong, Thẩm Du khoanh tay ngồi chờ Thẩm Tiêu chắt vẩn.

Cũng không biết có phải mấy câu vừa rồi đối với hắn đã kích thật sự quá lớn hay không, chỉ thấy Thẩm Tiêu ấn đường nhủu chặt, nhìn chăm chăm cô mà không nói gì.

Thẩm Du lúc vừa nói xong, tự tin vẫn còn có đủ, nhưng hiện tại bị Thẩm Tiêu dùng ánh mắt ăn thịt người mà nhìn chăm chăm, đột nhiên có chút chột dạ.

Ngẫm lại, đối phương chính là một tên xã tính bệnh cấp độ nặng, cũng không biết hắn sau khi bị cự tuyệt có thể hay không đột nhiên phát bệnh, thẹn quá thành giận đem cô diệt khẩu.

Ngoài xe, Nhị Cầu Tử đứng trước gió lạnh ngoắc đuôi nửa ngày lại không thấy ai bước xuống, vì vậy nó do dự lượn tới lượn lui mấy vòng, sau đó lại chui trở vào nhà.

Không lâu sau, chú Lý đã bị husky cắn ổng quần lòi ra tới.

Chú Lý trên người quần áo đơn bạc, súc ở cạnh cửa dò đầu ra bên ngoài quan sát, sau đó hướng Thẩm Du vẫy vẫy tay.

Thẩm Du trong lòng bồn chồn, thấy Thẩm Tiêu vẫn là không phản ứng, liền tháo đai an toàn ra, thấp giọng "Có cái gì vào nhà rồi nói sau."

Thẩm Tiêu mí mắt vừa động, lạnh lùng quét mắt nhìn cô.

Thẩm Du cũng không nói thêm lời nào, lạnh tay lẹ chân mở cửa xuống xe, mặc kệ gió lạnh mà đi nhanh vào nhà.

Vừa tiến vào trong, hơi ẩm mát suối ập ngay vào người khiến cho Thẩm Du run lên một trận, trong lòng không hiểu vì sao có chút bất an.

Chú Lý bung trà nóng tới, lại ngó một cái ra ngoài, nhỏ giọng hỏi "Tiên sinh lại làm sao vậy?"

Thẩm Du cời áo khoác, cũng liếc mắt nhìn theo chiếc xe đang đậu bên ngoài.

"Không có gì, vừa rồi mới ở trong xe thảo luận một ít vấn đề, hai người ý kiến không hợp, lúc này chắc là đang đổi."

Chú Lý chờ cô cời áo khoác xong mới đem ly trà đưa sang, rầu rĩ nói "Tiên sinh tính tình không tốt, cháu cũng đừng cùng ngài ấy tranh luận, thuận theo một chút thì tốt rồi."

"Việc này không thể thuận theo, chỉ có thể chờ chính bản thân anh cháu suy nghĩ cho thông suốt mà thôi."

Cô hóp vào nệm ngum trà nóng, lại đem cái ly trà lại cho chú Lý.

"Lát nữa còn phải học bài, bữa tối nhờ chú giúp cháu đem com lên lầu chứ cháu không xuống."

Dứt lời, Thẩm Du liền ôm áo khoác đi trở về phòng.

Chú Lý cau mày nhìn theo bóng lưng Thẩm Du, nghĩ thầm khẳng định là đã xảy ra chuyện. Bằng không ngày thường dù có giận nhau như thế nào cũng đều xuống dưới ăn tối, hôm nay thế nhưng lại muốn đưa com lên lầu?

Chú Lý lại nhìn ra cửa, mới nãy chiếc xe còn không nhúc nhích lúc này thế nhưng đã trực tiếp quay đầu ra cửa chạy đi rồi?

Quả nhiên là có vấn đề, hơn nữa thoát nhìn vấn đề còn rất lớn.

Mãi đến nửa đêm, Thẩm Tiêu mới trở về.

Chú Lý đợi ở phòng khách, vừa chơi di động vừa ngủ gà ngủ gật, thẳng đến khi đồng hồ lớn ở đại sảnh điểm mười hai cái, Thẩm Tiêu mới mang theo một thân mùi rượu đẩy cửa tiến vào.

"Tiên sinh đói bụng không, có muốn ăn chút gì?" Chú Lý vội vàng đứng dậy, nhanh chân đi qua giúp hắn cời áo ngoài.

Thẩm Tiêu sắc mặt thâm trầm, tuy rằng người toàn mùi rượu nhưng cũng không đến mức uống say.

"Mi trứng."

Vì vậy chú Lý liền chạy nhanh đến phòng bếp giúp hắn nấu mì. Thẩm Tiêu cũng không ngồi ở phòng khách mà là đi theo đến trước bàn ăn, an tĩnh ngồi chờ.

Hắn đêm nay một mình đi uống rượu giải sầu, lúc này nhưng thật ra rất muốn tìm người tâm sự, cho nên liền đối diện với bóng lưng của chú Lý mà nói "Chú có cảm thấy Tiểu Du yêu thăm tôi hay không?"

Cái vá trong tay chú Lý nhất thời lung lay, loảng xoảng một tiếng rớt trên mặt đất.

Chú Lý kinh ngạc mà quay đầu lại nhìn Thẩm Tiêu "Yêu thăm tiên sinh? Là thật vậy chăng? Tôi như thế nào lại không biết? Không có nghe tiểu thư nói tôi à!"

"....."

Cái loại sự tình này chính là phải lên lút tiến hành, nếu nói cho mọi người biết, vậy còn có thể gọi là yêu thăm sao?

Chú Lý hiện tại cũng không có tâm tình để mà nấu mì nữa, dứt khoát tắt bếp đi tới, bộ dáng ân cần quan tâm mà hỏi "Việc này, là chính miệng tiểu thư nói với tiên sinh sao?"

Thẩm Tiêu bực bội mà xoa xoa trán.

"Chưa có nói, là tự tôi nhận thấy được. Quan sát từ rất nhiều phương diện đúc kết ra tới."

"....."

Ngĩ nghĩ, Thẩm Tiêu quyết định bày ra sự thật, vì chính bản thân mà chứng minh một chút.

"Tiểu thư từ lúc trước rõ ràng rất sợ tôi, sau lại dám cùng tôi thân cận. Quan trọng là vẫn cứ luôn cố ý phá hư tôi với Bạch Mộ Tinh hẹn hò. Chưa kể mấy hôm trước còn ở trước mặt bạn bè mà hôn tôi! Đây không phải yêu thăm thì là cái gì?"

Chú Lý nghe hắn nói xong, ấn đường nhăn lại đến mức có thể kẹp chết ruồi.

"Tiểu thư lúc trước xác thật sợ tiên sinh, là tôi vẫn luôn khuyên giải tiểu thư hãy cố gắng cùng nhau vui vẻ chung sống. Lúc sau chuyện của Bạch Mộ Tinh tôi cũng có biết, người đó nhân phẩm không tốt, bọn tôi sợ tiên sinh yêu đương với người như vậy sẽ có hại, liền thương lượng bày kế phá hư hai người. Mấy lần hành động tôi đều có tham dự, nếu như vậy cũng tính là yêu thăm mà nói, có lẽ tôi cũng yêu thăm tiên sinh rồi?"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Theo đuổi

Chú Lý nói xong, nhìn thấy Thẩm Tiêu sắc mặt xanh mét mới phát hiện chính mình thế nhưng đã không cẩn thận mà chọc trúng nỗi đau của người khác.

"Cho nên buổi chiều hai người trở về, chính là đã đem hiểu lầm giải quyết rõ ràng?"

Thẩm Tiêu nhớ lại trường hợp lúc đó, đầu liền cảm thấy từng đợt từng đợt trường đau.

Buổi tối khi đi ra ngoài uống rượu Thẩm Tiêu còn có điểm hoài nghi. Có thể là phương thức biểu đạt của hắn có vấn đề, làm Thẩm Du cảm thấy khó xử, cho nên mới lựa chọn cự tuyệt hắn. Đợi người ngoài rồi hẳn lại đem người đó dành một chút là được.

Nhưng chú Lý vừa giải thích xong, hắn mới đột nhiên ngộ ra, từ trước tới nay mọi chuyện đều là do hắn tự đa tình, tự cho là đúng.

Tiểu hài tử đối với hắn căn bản không hề có ý tứ này!

Nghĩ thông mọi chuyện, sắc mặt Thẩm Tiêu quả thực đen hơn đáy nồi.

Hắn lại nhìn chú Lý một cái, rõ ràng vẫn là gương mặt hiền từ, vì cái gì lúc này hắn cứ cảm thấy thấp thoáng có điểm vui sướng khi người gặp họa trong đó đâu?

Thẩm Tiêu không cảm tức giận, trừng mắt mà hỏi "Không phải chú đang nấu mì sao?"

Chú Lý vừa mới buồn được một quả dưa ngon, phi thường cảm thấy hứng thú, còn định tiếp tục hóng hớt thì Thẩm Tiêu đã vội vàng trở mặt. Thôi kệ, ngẫm lại ngày mai đi tìm tiểu thư hỏi thăm tình huống vẫn là tốt hơn.

Cho nên chú Lý xoay người tiếp tục nấu mì, lưu lại một mình Thẩm Tiêu ngồi nhìn bình hoa thủy tinh trên bàn mà phát ngốc.

Mỗi ngày chú Lý đều sẽ cắm ở đây hai đóa hoa, đa dạng chủng loại, đều là sau khi đi chợ trở về thuận ghé mua.

Bởi vì Thẩm Du thực thích.

Giờ này nhìn đến bông hoa trước mặt, Thẩm Tiêu lại là một trận bực mình, duỗi tay đem chúng rút ra khỏi bình, sau đó từng chút từng chút mà đem cánh hoa xé nát.

Chờ chú Lý bùng chén mì ra tới, đã nhìn thấy trên bàn com trắng tinh rải đầy lốm đốm vụn hoa đỏ tươi, không khỏi dọa nhảy dựng.

"Tiên sinh làm cái gì vậy?"

Thẩm Tiêu liếc mắt một cái, không thèm trả lời, chỉ là về mặt ghét bỏ mà đem thân cây trợ trợ còn lại ném vào sọt rác.

Sau đó hắn ghé mắt nhìn chén mì, nhìn không được nhú mày, hỏi "Tại sao có bốn cái trứng gà?"

Bình thường nhiều nhất cũng chỉ hai cái.

"Thấy tiên sinh trong lòng không vui, tôi liền nấu cho tiên sinh thêm hai cái trứng để an ủi."

"....."

Mẹ nó hắn thoát nhìn rất giống loại người sẽ vì nhiều thêm hai cái trứng gà mà vui vẻ sao?

Còn có, chú Lý có phải cố ý hay không? Vì cái gì cứ phải nhắc hắn nhớ là tâm tình hắn đang rất không tốt?

Thẩm Tiêu hung tợn mà nhìn trừng trừng, nhận lấy đôi đũa, cúi đầu từng ngậm từng ngậm ăn mì, vài phút sau liền đem chén mì ăn đến thấy đáy.

Sau đó hắn đứng lên, thị uy mà đem chén đầy lại cho chú Lý, xoay người rồi đi.

Chú Lý cúi đầu lặng lẽ đứng nhìn, mì đã ăn hết, thừa lại một chút nước lèo.

Trong nước lèo còn bình yên mà nằm bốn cái trứng gà.

Bởi vì bị chú Lý vô tình vạch trần chân tướng, lúc Thẩm Tiêu đi lên lầu có chút thẹn quá thành giận mà nghĩ, vẫn là nên chiến tranh lạnh mấy ngày đi.

Bằng không, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết nên dùng thái độ gì để mà giáp mặt với Thẩm Du.

Sáng sớm ngày hôm sau, một người đi học một người đi làm, vừa khéo đụng nhau ở cầu thang.

Cả hai đều không biết phải nhìn đi đâu, một ngó sang đồng một ngó sang tấy, không khí vô cùng xấu hổ.

Cuối cùng là Thẩm Du dẫn đo tới lui nửa ngày mới hồ được một tiếng "Anh", nhưng Thẩm Tiêu chỉ hừ lạnh rồi sai chân xuống lầu.

Thẩm Du hiện giờ không được tự nhiên là bởi vì tối hôm qua sau khi về phòng, cô lại tự mình suy xét suy xét.

Cảm thấy bản thân lúc đó cự tuyệt hắn, lời nói đó chút tàn nhẫn. Người quen kiểu ngạo như Thẩm Tiêu, trong lúc nhất thời có lẽ rất khó tiếp thu.

Hơn nữa, sau đó chú Lý kêu cô đi xuống ăn cơm, Thẩm Du mới biết được Thẩm Tiêu lại bỏ đi ra ngoài. Cũng không rõ sau khi trở về hắn có phát bệnh nữa hay không, cho nên sáng sớm chạm mặt, Thẩm Du liền có điểm gượng gạo.

Bên này, Thẩm Tiêu đã hạ quyết tâm sử dụng tới chiều chiến tranh lạnh.

Ngay cả con mắt cũng chưa thèm nhìn cô, còn cố ý đi xuống thật sớm để ăn sáng trước.

Chờ Thẩm Du đi tới ngồi xuống, chú Lý liền bùng ra thêm một chén cháo bát bảo.

Cảm giác được bầu không khí an tĩnh quý dị trên bàn cơm, chú Lý cố ý đánh vỡ trầm mặc mà nói "Lát nữa tiên sinh sẽ đưa tiểu thư đi học sao?"

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Du nổi giận đều được Thẩm Tiêu đón đưa đi học, cũng không biết chuyện ra như vậy, hắn còn có thể tiếp tục hay không.

Thẩm Du có chút cảm kích mà nhìn về phía chú Lý, cô chính là không dám hỏi vấn đề này.

Quả nhiên, liền nghe Thẩm Tiêu lãnh ngân mà nói "Không rành."

Thẩm Du ngoan ngoan gật gật đầu "Đã biết."

Cô cảm thấy chính mình quả thực vô tội, rốt cuộc toàn bộ sự kiện này, đều là do Thẩm Tiêu tự biên tự diễn mà ra.

Nghĩ rằng cô yêu thầm hẳn cho nên mới lấy tư thái cao cao tại thượng mà đồng ý làm bạn trai cô, cô không cự tuyệt kia mới là lạ!

Nhưng việc qua đi rồi, Thẩm Tiêu có thái độ như thế người sai chính là Thẩm Du, là cô không chịu phối hợp đến làm bạn gái của hắn.

Chú Lý nghe hai người đối thoại xong, vội vàng nói "Đề chú đưa tiểu thư đi vậy, dù sao cũng thực nhân rồi."

"Không cần đâu, cháu đi xe bus được rồi." Thẩm Du lắc đầu.

"Thời tiết quá lạnh, đề chú đưa đi."

Thẩm Tiêu lại là một tiếng hừ lạnh "Trong nhà nhiều xe như vậy, vì cái gì không học lái xe?"

Chú Lý nhanh chóng giải thích "Tiểu thư còn chưa có bằng lái."

"Vậy đi học! Tôi cho Đỗ Huy an bài một chút, cuối tuần liền đi."

Thời điểm nói ra câu này, hắn đã đem ý định muốn cùng Thẩm Du chiến tranh lạnh vút lên chín tầng mây.

Thẩm Du kỳ thật biết lái xe, chỉ là nguyên chủ không có bằng lái.

Hơn nữa, xe trong nhà rẻ nhất cũng chỉ có chiếc Land Rover kia, còn lại đều trị giá trăm vạn ngàn vạn, cô cũng không dám tùy tiện lái đi học.

Kia còn không phải mỗi ngày đều phải góp mặt trên diễn đàn trường hay sao!

Chú Lý giống như hiểu được cô đang lo lắng chuyện gì, liền nói "Chờ tiểu thư bắt được bằng lái, chú đưa cho một chiếc giáp xác trùng*, thấy sao?"

*sườn xe bình dân được cải tạo lại nội thất bên trong

Không đợi Thẩm Du cự tuyệt, Thẩm Tiêu đã giành trước mở miệng "Như thế nào? Xe trong nhà đều hỏng cả rồi hay sao mà còn phải dùng xe chú đưa?"

Ngưng một lát, hắn lại nói với Thẩm Du "Xem xem thích xe gì rồi sau đó mua về, giá dưới một trăm vạn——nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"....."

Tuy rằng Thẩm Tiêu vẫn bá đạo như cũ, nhưng bởi vì cái đề tài này mà bầu không khí xấu hổ vì diện trước đó giảm đi không ít.

Trợ lý Đỗ hôm nay bởi vì lỡ chút việc nhà cho nên đến muộn.

Bình thường Đỗ Huy là người rất có quy tắc, hiếm lắm mới có một hôm thế này, kết quả lại rất xui xẻo mà bị Thẩm Tiêu vừa vặn bắt gặp.

"Trợ lý Đỗ sao giờ này anh mới đến? Thẩm tổng chờ anh được một buổi rồi." Tiểu bí thư thấy Đỗ Huy từ trong thang máy ra tới liền chạy đến truyền lời.

Trợ lý Đỗ cười khổ "Ông chủ tới rất sớm sao?"

Tiểu bí thư gật đầu "Rất sớm, lúc nhân viên vệ sinh còn đang dọn dẹp đã đến rồi."

Đỗ Huy nhún mày, trong khoảng thời gian này, ông chủ sáng nào cũng bận đưa em gái đi học, cho nên đến công ty đều hơi muộn một chút.

Hôm nay làm cái gì đến sớm như vậy?

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng trợ lý Đỗ vẫn là nhanh chóng chạy đến gõ cửa văn phòng của Thẩm Tiêu.

"Vào đi."

Thẩm Tiêu thanh âm lạnh lùng, nghe ra tâm tình không quá tốt.

Trợ lý Đỗ theo hắn đã được một thời gian khá dài, đối với tính tình Thẩm Tiêu nhiều ít cũng có hiểu biết. Nghe khẩu khí này xong dĩ nhiên không khỏi ruột gan xóc lên một trận.

Đỗ Huy nghĩ thầm, hôm nay hẳn là khó sống.

Thấy người vào tới, Thẩm Tiêu chỉ lạnh lùng mà liếc một cái, ánh mắt giống như mũi băng bén nhọn, tùy thời đều có thể đem đối phương chọc thành cái tổ ong.

Nhưng hắn cũng không nhiều lời, trực tiếp chỉ huy "Đi pha cho tôi ly cà phê."

Trợ lý Đỗ nghe xong, vội vàng xoay người đi ra ngoài, cũng không dám lấy cà phê pha sẵn mà là dùng hạt nguyên chất, tỉ mỉ tỉ mỉ pha một ly, sau đó nhanh chóng bung vào.

Kết quả, Thẩm Tiêu còn chưa nếm thử, vừa nhìn đã nói "Không đủ đậm, pha lại."

Đỗ Huy không biết oán giận là gì, ba chân bốn cẳng đi pha ly khác, sau đó chỉ nghe được Thẩm Tiêu lại chê "Quá ngọt, pha lại."

"....."

Lúc sau lại là các loại lấy cớ, lẫn lộn vài bận, cuối cùng trợ lý Đỗ đáng thương xem như đã nhìn thấu: ông chủ muốn uống cà phê là giả, muốn thu thập mình mới là thật.

Nhưng Đỗ Huy tự nhủ, gần nhất bản thân cần cù công tác, cần trọng tể ca, cũng không ra sai sót gì, ông chủ vì cái gì muốn ra tay thu thập mình?

Chỉ bởi vì hôm nay đến trễ?

Không thể nào, trước đó cũng không phải chưa từng đi trễ qua, Thẩm Tiêu không có phản ứng như vậy!

Trợ lý Đỗ cảm thấy, cho dù chết cũng phải chết cho rõ ràng mình bạch.

Vì thế ở lần thứ N bị Thẩm Tiêu kêu đi pha lại cà phê, Đỗ Huy liền căng da đầu hỏi "Thẩm tổng, tôi có chỗ nào làm ngại không thuận mắt xin ngài cứ nói thẳng, lẫn lộn như vậy cả ngày tôi cũng không biết được mình làm sai sự gì a! Còn chậm trễ công tác!"

Thẩm Tiêu lúc này mới đem văng kiện trong tay ném xoạch lên bàn, đá văng ghế ra rồi đứng dậy nói "Còn dám hỏi? Lần trước cậu ba hoa, nói Tiểu Du ngăn cản tôi với Bạch Mộ Tinh là vì yêu thầm tôi, còn giảng giải đến hợp lý hợp tình, cho nên tôi mới tin cậu! Nhưng ngày hôm qua tiểu hài tử đã cự tuyệt rồi!"

Trợ lý Đỗ Nhũ mày, vội vàng đánh gãy hẳn, nói "Ông chủ, lần trước ngài có nói như vậy sao? Có nói qua là em gái ngài ngăn cản ngài không?"

Đỗ Huy trí nhớ không kém, lúc ấy Thẩm Tiêu khẳng định không phải biểu đạt như vậy!

Thẩm Tiêu ngây ra một lúc, dựa vào bàn làm việc, nghĩ hoặc mà tự hỏi "Không có nói sao?"

Trợ lý Đỗ vô dỗi, hô lên "Đúng vậy, lúc đó Thẩm tổng chỉ nói là một người con gái không thích đối tượng hẹn hò của ngài, còn luôn nghĩ cách phá hư..."

Thẩm Tiêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hình như xác thật là hẳn nói như vậy.

"Nhưng ý tứ cũng không sai biệt lắm"

Đỗ Huy trừng mắt "Như thế nào lại không sai biệt? Chính là một trời một vực a, nếu tôi biết đó là em gái ngài, lúc ấy khẳng định sẽ không nói như vậy!"

Trợ lý Đỗ cảm thấy chính mình còn oan hơn cả Đậu Nga.

Rõ ràng là ông chủ nói năng không rõ, kết quả còn trách móc, trả đũa lên người mình, quả thực buồn cười!

Nhưng vài giây kích động qua đi, Đỗ Huy bỗng nhiên nhìn ra trọng điểm

"Thẩm tổng của tôi, ngài mới nãy nói là hôm qua vừa bị em gái ngài cự tuyệt?!"

Trời ơi, tuy rằng chỉ vồn vện mấy chữ thôi, nhưng lượng tin tức đúng là lớn thật nha!

Em gái sở dĩ sẽ cự tuyệt, còn không phải là vì ông chủ thổ lộ trước hay sao? Này cũng quá kinh thiên động địa đi, ông chủ trước giờ thoát nhìn thanh tâm quả dục, thì ra là do sớm đã có người trong lòng.

Thẩm Tiêu liếc nhìn Đỗ Huy một cái, tuy vẫn có chút thẹn nhưng vẫn là gật đầu thừa nhận.

Nhu cầu cấp bách hiện tại chính là có người cùng hắn thảo luận cái vấn đề này, quan hệ giữa hắn với tiểu hài tử rốt cuộc không thể cứ luôn căng thẳng như vậy.

Đỗ Huy theo hắn nhiều năm, cũng coi như tâm phúc, Thẩm Tiêu không ngại mà chia sẻ tâm sự.

Hơn nữa này tai họa này nửa phần là do Đỗ Huy gây ra!

"Cho nên ngài thổ lộ xong, sau đó bị cự tuyệt? Thẩm tiểu thư không thích ngài chút nào sao?"

Thẩm Tiêu đen mặt nói "Tiểu hài tử nói chúng ta là anh em."

Đỗ Huy nhũ nhũ mày "Cũng đâu phải là anh em ruột, điểm này hoàn toàn không có vấn đề, vậy sau khi bị cự tuyệt, ngài có khó chịu không?"

"Hỏi thừa!" Thẩm Tiêu trừng trừng mà nhìn.

Trợ lý Đỗ vội vàng xoa xoa tay, giải thích "Không phải không phải, ý tôi là, sau khi bị cự tuyệt ngài cảm thấy như thế nào, là khó chịu thôi hay là cảm thấy thích cô ấy, muốn cùng cô ấy yêu đương?"

Thẩm Tiêu há hốc mồm, những lời này tuy rằng không hoàn toàn chính xác, nhưng tâm tình hắn lúc này đúng là không chệch đi đâu.

Vì thế Thẩm Tiêu gật gật đầu, trả lời "Hắn là như vậy đi."

Trợ lý Đỗ vỗ tay đánh đét một cái, hưng trí bừng bừng, khí phách mười phần mà nói.

"Nếu như vậy, ngài liền tiếp tục theo đuổi a!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tâm tư của Thẩm Tiêu

Theo đuổi?

Thẩm Tiêu không cảm nhũ mày, hắn từng tuổi này, trước nay chưa từng có khái niệm theo đuổi, căn bản là không có kinh nghiệm.

Hơn nữa Thẩm Tiêu sở dĩ sẽ đáp ứng cũng phải căn cứ trên việc tiểu hài tử yêu thầm hắn. Nếu cái tiền đề này vốn là không tồn tại, vậy hắn có còn muốn yêu đương nữa hay không?

Thật đúng là không dám chắc.

Lúc này chính xác trong lòng Thẩm Tiêu không dễ chịu là bởi vì, sự tình không phát triển theo hướng mà hắn nghĩ.

Hắn cảm thấy phương pháp đơn giản để có thể dễ chịu trở lại, hẳn chính là dựa theo mục tiêu đã định ban đầu: làm bạn trai Thẩm Du.

Nhưng đối phương không phối hợp a!

"Tôi không biết cách theo đuổi nữ nhân."

Tự hỏi nửa ngày, Thẩm Tiêu cuối cùng kết luận được như vậy.

Trợ lý Đỗ thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ, bèn nhanh chân bày mưu tính kế.

"Không phải cũng chỉ có bao nhiêu đó chiêu thức thôi sao? Mời ăn cơm, đi dạo phố, tặng quà..."

Thẩm Tiêu rút ra điều thuốc, không châm, chỉ dùng mũi ngửi ngửi.

Trước đó Thẩm Du có đề qua, khuyên hắn ít hút thuốc một chút, cho nên hiện tại mỗi ngày hắn chỉ hút trong một số lượng nhất định.

Nghe Đỗ Huy nói xong, Thẩm Tiêu rất là ghét bỏ mà hỏi ngược lại "Mấy cái đó không phải ngày nào cũng làm rồi sao? Mang tiểu hài tử đi ăn cơm, dạo phố, đi mua đồ? Đúng rồi, trong hai ngày tới cậu báo danh

cho Tiểu Du học lái xe, sau đó xem thử có chiếc nào loại hình thích hợp hay không, giá đừng quá rẻ."

"....."

Mọi n, tất cả các tuyệt chiêu ngài đều dùng rồi, còn dùng đến lưu loát thuần thục, sau đó nghiêm trang mà nói với người khác là "Tôi không biết theo đuổi nữ nhân" sao? Lương tâm có đau không?

Quan trọng nhất là, hiện giờ chiêu thức đều thi triển hết, về sau lấy cái quý gì mà dùng?

Trợ lý Đỗ cảm thấy thật là một tâm.

"Nghe ra hai người cảm tình còn rất tốt, bình thường ở chung với nhau đều là như vậy sao?"

"Cũng không hẳn." Thẩm Tiêu hồi ức lại một chút, không cảm cười ra tiếng "So với mấy chuyện đó, thường ngày vẫn là bắt nạt Tiểu Du thú vị hơn nhiều. Giống như bắt tiểu hài từ ngồi yên rồi nhồi cho một đồng đồ ăn, giám sát thực hiện giám cân chế độ ma quý, nhà có chó liên cô ý mua thêm con mèo,... tóm lại mỗi lần nhìn tiểu hài từ nổi giận, không hiểu sao cả người đều cảm thấy sảng khoái."

"....."

Thẩm Tiêu nói xong, nhìn sắc mặt Đỗ Huy có vẻ sai sai, bèn hỏi "Làm sao vậy? Không đứng chỗ nào?"

Nơi nào đều không đứng!

Cái này thật sự là biểu hiện của yêu thích sao? Học sinh tiểu học bây giờ nó còn không thèm làm vậy nữa là!

Trợ lý Đỗ do dự mà nói "Thẩm tổng, tôi cảm thấy ngài vẫn là nên đổi mục tiêu khác đi, hai người không hợp nhau đâu."

Đỗ Huy vừa mới dứt lời, thuốc trên tay Thẩm Tiêu liền bay tới.

"Cái gì mà không hợp!"

Trợ lý Đỗ nhìn không được nữa, đành dùng hết can đảm của nửa đời còn lại ra mà thức tỉnh Thẩm Tiêu.

"Ngài đều luôn khi dễ con người ta như vậy, hoá chẳng là điên rồi mới nghĩ cùng ngài yêu đương..."

Thẩm Tiêu.....

"Đỗ Huy, tôi cho cậu cơ hội nói lại lần nữa, bằng không hiện tại liền ra ngoài thu thập đồ vật rồi cút đi!"

Trợ lý Đỗ.....

"Ông chủ, tôi bỗng nhiên cảm thấy, người ta có câu gì, đối lập thì hấp dẫn lẫn nhau có đúng không? Rốt cuộc tiểu hài từ đều là vô tư, nhớ ăn không nhớ đánh, ngài sau này từ các phương diện dần dần ôn nhu mà đối đãi, Thẩm tiêu thư khẳng định sẽ bị cảm động! Sẽ yêu ông chủ đến chết đi sống lại!"

Đỗ Huy nói xong, văn phòng lâm vào vài phút yên tĩnh, bởi vì bọn họ đều cảm thấy lời này thực cmn già.

Cuối cùng chính là Thẩm Tiêu đánh vỡ trầm mặc, xua xua tay nói "Bỏ đi, việc này tôi tự suy nghĩ, cậu trước tiên báo cáo một chút tình hình Lê thị bên kia."

Nói đến công tác, trợ lý Đỗ liền có vẻ thành thạo nhiều.

"Chúng ta điều động công nhân đến Lê thị, một tuần trước đã bắt đầu vào giường, vài người ngủ an bài trước đó cũng đã đầu vào đấy, chờ sau khi thành quả đầu tiên ra tới sẽ liền bắt đầu phương án hai."

Thẩm Tiêu gật đầu "Phải cẩn thận hành sự, đừng ra sơ hở, đội ngũ cổ vấn pháp luật có cần gia tăng nhân thủ hay không?"

"Trước mắt còn không cần."

Thẩm Tiêu lạnh lạnh mà cười "Chỉ bằng Lê Viễn Huy nào heo kia mà cũng mơ tưởng gây khó dễ cho Thẩm thị, quá non, đổi thành Lê lão gia tử nhà hần ra mặt còn miễn cưỡng chấp nhận được."

Trợ lý Đỗ lau mồ hôi, nghĩ thầm chỉ bằng tính tình bừa bãi này của Thẩm Tiêu, có thể đem cơ nghiệp dựng thành quy mô như hiện tại quả thật không dễ dàng!

Lúc sau đề tài nói đến không sai biệt lắm, Thẩm Tiêu lại đột nhiên quan tâm tới đời sống cá nhân của vị trợ lý mến thương, liền hỏi "Cậu kết hôn cũng được mấy năm rồi, tiểu hài từ được bao lớn?"

Trợ lý Đỗ giật thót, không nghĩ Thẩm Tiêu tự dưng sẽ nói tới vấn đề này, liền xấu hổ mà cười đáp "Không sinh hài tử, gần nhất sắp ly hôn."

Thẩm Tiêu.....

"Cho nên cả chuyện tình cảm của mình đều trị không được, cậu rốt cuộc lấy tự tin đâu ra mà dám dạy người khác theo đuổi bạn gái?"

Quá là không đáng tin cậy được chứ!

Trợ lý Đỗ hắc hắc cười "Cho nên mới có câu "trong nhà chưa tò, ngoài ngõ đã tường" a!"

Thẩm Tiêu tùy tiện rút từ trên bàn ra một bao đựng văn kiện rỗng, nhắm thẳng Đỗ Huy mà phóng tới.

"Mẹ nó, tên quân sư quạt mo này cút ngay cho trẫm!"

Trợ lý Đỗ ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Văn phòng lại khôi phục an tĩnh, Thẩm Tiêu nguyên bản chỉ dựa vào bàn, lúc này cô cọ qua một hồi, dứt khoát đặt mông ngồi lên, cầm lấy di động click mở album, lướt lướt.

Bởi vì điện thoại thường xuyên bị đập hư, hần cũng lười gửi qua chuyển lại, cho nên album không có được bao nhiêu ảnh.

Nhưng mà cái đám ảnh chụp ít ỏi này, bên trong vai chính tất cả lại đều là Thẩm Du.

Ghé vào sô-pha chơi di động, cùng một chó một mèo chạy lung tung khắp nhà, giúp chú Lý chăm sóc vườn rau...

Kỹ thuật chụp ảnh của Thẩm Tiêu cũng chỉ thường thường, nhưng trong mắt hần, bất luận hình ảnh nào có mặt tiểu hài từ đều là hoàn mỹ.

Thật giống như ánh mặt trời, có thể dễ dàng xua tan nội tâm hắc ám.

Đó là thiên sứ của riêng một mình Thẩm Tiêu.

Hần muốn đối xử tốt với Thẩm Du, muốn đem người ôm vào lòng ngực, hần cảm giác dù có đưa cả thế giới này đến cho cô vẫn là không đủ.

Cảm giác đó, thật sự là tình yêu sao?

Chóp mắt đã đến giao thừa.

Bởi vì trận yêu thảm - thổ lộ - cực tuyệt lần này mà Thẩm gia phải đón năm mới trong trạng thái không mấy vui vẻ, cùng ngày bình thường không có gì khác biệt.

Chú Lý vốn nghĩ mua ít đèn màu về trang hoàng một chút, cuối cùng cũng bị Thẩm Du ngăn trở.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Tiêu hứng thú không cao, bọn họ đánh bầy đánh bạ lỗ trống chỗ nào không thích hợp, hẳn khả năng sẽ lại phát bệnh.

Cho nên tiền đi năm cũ đón lấy năm mới gì đó, chỉ là an an tĩnh tĩnh mà qua.

Bất quá Thẩm Du cũng chỉ bình tĩnh ngoài mặt mà thôi.

Lúc ăn cơm chiều, khi vừa nhận được tin nhắn của Viên Duyệt gửi tới, Thẩm Du liền giống như hoá thành thỏ con, nháy chồm chồm mà chạy lên lầu, làm chú Lý cùng Thẩm Tiêu đều bị dọa sợ.

"Lại phát điên cái gì vậy?"

Chú Lý cười cười "Tiểu hài tử vẫn nên hoạt bát một chút như vậy mới tốt."

Thẩm Tiêu hừ ra tiếng "Hoạt bát cái gì, tăng động thì có!"

Cả chiều nay Thẩm Du đều đang đợi cuộc gọi của Viên Duyệt, hiện tại đã nhận được rồi dĩ nhiên là phải kích động.

Nhưng cô cũng sợ Thẩm Tiêu nghe thấy, nên đành phải chạy nhanh về phòng mà nghe.

Đầu dây bên kia, Viên Duyệt cũng có vẻ thực hưng phấn.

"Du tỷ, em quay lại được rồi, oa, thực là ghê gớm nha. Chị không biết đâu, Bạch Mộ Tinh cư nhiên còn muốn cưỡng hôn Tư Đồ Dật, kết quả bị hấn một phen đầy bay."

"....."

Nam nhân của mình bị cưỡng hôn, vì cái gì lại hứng thú bùng bùng như vậy?

"Làm sao mà quay được?" Thẩm Du hỏi.

"Em trốn trong phòng nghỉ ở văn phòng a~ Bạch Mộ Tinh lúc ấy tương đối kích động, không phát hiện ra em."

Thẩm Du nhiu mày "Cho nên Tư Đồ Dật cũng biết em ở trong phòng?"

"Ừm, biết biết, hấn mang em tới mà, trước đó em cũng có nghĩ tới vài phương án, di động, bút máy ghi âm gì đó, đến đặt máy nghe lên cũng suy xét qua. Nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy đích thân ra tay tương đối đáng tin. Đầu tiên em đến công ty tìm Tư Đồ Dật, sau đó trốn trong phòng nghỉ lên lút quay hình."

Thẩm Du cũng không biết nên nói gì, cảm giác Viên Duyệt vì trợ giúp cô, hy sinh còn rất cao cả.

"Thật sự thực cảm ơn em"

Viên Duyệt cười "Giữa hai chúng ta không cần nói mấy lời đó, em bảo đảm Thẩm Tiêu xem video này xong, khẳng định một chân đá bay Bạch Mộ Tinh, à có muốn tiếp tục đeo bám cũng không được. Đợi lát nữa em gửi cho chị ngay."

Viên Duyệt ngừng một chút rồi nói tiếp "Lần này được nghỉ ở nhà nửa tháng, chị sắp xếp thời gian lại đây chơi với em, có được không?"

"Có thể, cuối tuần đi. Ở đó là nhà riêng hay ở cùng với Tư Đồ Dật?"

"Đương nhiên là nhà em nha, phải tranh thủ có được không gian riêng tư chứ."

Thẩm Du gạt mình một chút, sau đó thờ dãi.

Thật tốt, còn có thể có không gian riêng, cô ở bên này đến bạn bè còn bị Thẩm Tiêu quản thúc, một chút cũng không tự do.

Hai người ước định thời gian xong liền treo máy, sau đó Thẩm Du thực mau thu được video Viên Duyệt gửi đến.

Nội dung bên trong khá dài, Bạch Mộ Tinh ban đầu còn bảo trì thái độ ôn nhu, nhắc lại chuyện xưa, sau đó về mặt thương tâm mà nói từ khi rời xa Tư Đồ Dật, à có bao nhiêu khổ sở. Cuối cùng chủ động đi kéo tay Tư Đồ Dật, bị hấn một phen ném ra.

.....

"Tôi không biết vì sao nhân viên lại để cho cô lên đây, nhưng loại sự tình này về sau khẳng định sẽ không có lần thứ hai." Tư Đồ Dật nói.

"Anh như thế nào có thể tuyệt tình như vậy, em thật sự rất yêu anh!"

"Yêu tôi? Cô không phải đã cùng Thẩm Tiêu dây dưa với nhau sao? Hiện tại nói yêu tôi như vậy, có thấy ghê tởm hay không?"

"Trong lòng em, vĩnh viễn chỉ yêu có mỗi mình anh, những người khác đều là kẻ thay thế mà thôi, Dật, anh vì sao không thể cho em thêm một cơ hội?"

.....

Xem trong này, Bạch Mộ Tinh thực sự giống như nữ chính tiểu thuyết Quỳnh Dao, về mặt thâm tình khổ sở, Thẩm Du nhìn không được mà nổi da gà.

Bạch Mộ Tinh sở dĩ nổi tiếng là vì từ bỏ thủ đoạn cao minh ra, kỹ thuật diễn cũng coi như thuộc phái thực lực. Bộ dáng đáng thương như vậy, nam nhân bình thường nhìn thấy đều sẽ mềm lòng.

Đáng tiếc, Tư Đồ Dật không phải người bình thường, mà à cũng chủ định chỉ là nữ phụ bị kịch mà thôi.

Nhưng Thẩm Du một chút cũng không đồng tình.

Không chỉ cảm thấy bất mãn hành vi của Bạch Mộ Tinh, cô còn muốn bỏ đá xuống giếng, đem video đưa cho Thẩm Tiêu xem, hoàn toàn chặt đứt đường lui của Bạch hồ ly.

Thẩm Du lại tiếp tục ấn nút play.

.....

Bạch Mộ Tinh bị cự tuyệt hai lần, rốt cuộc nổi giận, không tiếc lời mà mắng nhiếc Tư Đồ Dật, sau đó liền bắt đầu buông lời hung ác.

"Anh cũng đừng quá đắc ý, chờ đi, hôm nay anh đối xử với tôi như vậy, một ngày nào đó sẽ hối hận!"

"Tôi đây thật sự rất sợ a, cũng không biết cô muốn như thế nào làm tôi hối hận?"

"Đừng quên, tôi hiện tại đang cùng chủ nhân của Thẩm thị ở bên nhau."

Tư Đồ Dật nhướng mày, nói "Vậy cô cố lên nhé, tính cách Thẩm tiên sinh thế nhưng không được tốt lắm"

"Có tệ cũng không tệ tệ bằng anh!"

.....

Video đến đây liền kết thúc, Thẩm Du hít sâu, cảm đi động đi xuống lầu.

Nếu không phải trước đó cô đã kỷ đoàn tụ với Viên Duyệt, chi sợ không có cơ hội nhìn đến đoạn video này.

Bạch Mộ Tinh cũng thật tham lam, vừa nghĩ cách đối phó Tư Đồ Dật vừa muốn níu kéo, hoàn toàn chính là tìm đường chết.

Dưới lầu, Thẩm Tiêu đã ăn xong cơm chiều, bàn ăn cũng bị thu thập đến sạch sẽ, một chút đều không chừa lại cho Thẩm Du.

Không cần hỏi cũng biết là Thẩm Tiêu làm.

Quả nhiên, cô vừa đi xuống thang lầu liền nghe hắn nói "Muốn ăn cơm liền chạy tới đây cầu xin ăn!"

"....."

Người này mới đó rõ ràng còn nói muốn làm bạn trai cô, chỉ bằng thái độ như vậy, quý mới muốn cùng hắn yêu đương!

Nhưng bực thì bực, Thẩm Du vẫn là đi qua đem video đưa cho Thẩm Tiêu xem.

Vài phút sau, Thẩm Tiêu về mặt bình tĩnh mà xem xong, cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, liền đem điện thoại trả lại cho cô.

Thẩm Du mờ mịt hỏi "Anh không có gì muốn nói sao?"

Thẩm Tiêu dựa vào sô-pha, vẫn đạm phong khinh mà trả lời.

"Kỳ thật không cần phiền toái như vậy. Chỉ cần chúng ta yêu nhau, tự nhiên anh sẽ không thêm đề ý tới Bạch Mộ Tinh."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hình mẫu lý tưởng

Thẩm Du thu hồi đi động, nhìn hắn liếc mắt một cái, sau đó ngồi vào ghế đơn bên cạnh, biểu tình vô cùng giận dữ.

"Vậy được, anh cứ lêu lổng với cô ta tiếp đi! Em mặc kệ!"

Thẩm Tiêu nhú mày, cảm thấy tiểu hài tử gần đây vì sao cứ hay giận dữ? Hơn nữa hắn còn không thể làm gì!

"Lại đây." Thẩm Tiêu ngoắc ngoắc "Đưa anh xem lại lần nữa."

Thẩm Du liền đứng dậy, đi qua đem đi động nhét vào tay hắn.

Kỳ thật trong lòng cô cũng rất ngoài ý muốn.

Không lâu trước đây, sau khi cự tuyệt Thẩm Tiêu xong, phương thức hai người ở chung với nhau liền trở nên vi diệu, không còn thân mật tự nhiên như trước kia nữa.

Thẩm Du còn tưởng rằng loại tình huống này sẽ kéo dài một đoạn thời gian.

Nhưng vừa rồi Thẩm Tiêu lại có thể bình thản mà đem mấy chữ "yêu nhau" nói ra, cái này cho thấy nội tâm của hắn bắt đầu biến hoá, hoặc là đã làm ra quyết định gì rồi.

Thẩm Du mơ hồ cảm thấy, loại biến hoá này đối với cô khẳng định không phải là chuyện tốt!

Thẩm Tiêu cảm lấy đi động, biểu tình tự nhiên mà vô vĩ vị trí bên người, bảo Thẩm Du qua ngồi, chính mình lại click mở video ban nãy ra, xem kỹ một lần.

Thẩm Du thấy hắn nghiêm túc như vậy cũng liền yên tâm.

Trong video kia, tư thái của Bạch Mộ Tinh quả thực quá khó coi. Thẩm Tiêu nhìn kỹ rồi, nhất định sẽ thực ghét bỏ, sau đó không cùng à lui tới nữa.

Phân tích như vậy xong, tâm tình Thẩm Du liền trở nên sáng sủa lên, cũng nghiêng đầu qua xem chung.

Xem được một nửa, Thẩm Tiêu bỗng nhiên chỉ vào màn hình mà hỏi "Em cảm thấy Tư Đồ Dật thế nào?"

Bởi vì video vừa vặn dừng ở một màn Tư Đồ Dật đẩy Bạch Mộ Tinh ra, cô cũng không nghĩ nhiều, liền nói "Không tồi không tồi, rất đàn ông."

"....."

Thẩm Du nửa ngày không thấy hắn đáp lời, bèn quay đầu lại nhìn "Làm sao vậy?"

Thẩm Tiêu đen mặt "Hắn ta còn lùn hơn anh, hơn nữa khẳng định cũng không thể đem một nam nhân khác nhấc bổng lên trời như anh được, đàn ông quý gì?"

"....."

"Nói xem? Rốt cuộc Tư Đồ Dật đàn ông chỗ nào?"

Thẩm Du chép miệng một tiếng, trả lời "Em cảm thấy một khắc anh ta đẩy Bạch Mộ Tinh ra, thực dân ông. Đối đãi với bạn gái cũ bạch liên hoa, chính xác là phải biểu hiện như vậy!"

Thẩm Tiêu nhướn mày, hừ cười "Không xong nhất chính là cái loại này, cùng một đồng nữ nhân dây dưa không rõ."

"Cũng đúng, xem như anh thắng, anh là đỉnh nhất, liền nữa cái bạn gái cũ đều không có."

"Cho nên yêu anh mà nói, em quá có lỗi." Thẩm Tiêu rất đương nhiên mà phát biểu.

Lúc này Thẩm Du mới cảm thấy không đúng, tức giận hô lên "Cho nên anh nhìn nửa ngày, đều là đang xem Tư Đồ Dật?"

Thẩm Tiêu dứt khoát không xem nữa, tắt đi động đi, cầm ở trong tay xoay xoay, sau đó mới hỏi một đằng trả lời một nẻo "Nói ra nghe thử, hình mẫu bạn trai lý tưởng của em là như thế nào?"

Đề tài này có phải bé lái quá nhanh rồi không?

Thẩm Du kỳ quái mà liếc hần một cái "Trước mắt không dự định yêu đương, cho nên không có cái gì lý tưởng."

"Yêu hay không không quan trọng, người nào cũng sẽ có loại hình bản thân đặc biệt yêu thích."

Thẩm Du liền hỏi ngược lại "Vậy hình mẫu lý tưởng của anh là gì?"

Thẩm Tiêu nghiêm trang mà suy ngẫm, sau đó trả lời "Audrey Hepburn, kiểu kiểu như vậy."

"....."

Có trong nháy mắt, Thẩm Du còn tưởng rằng hần sẽ thực đúng kịch bản mà nói: hình mẫu lý tưởng của anh chính là em!

Nếu nói vậy, cô phỏng chừng sẽ nhịn không được mà đề hần ra hành hung một đốn.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du cũng nói theo "Vậy hình mẫu lý tưởng của em chính là Lão Hồ*."

**老胡: kênh youtube 老胡油管研究院, mời các bạn lên xem nhan sắc Lão Hồ ha ha*

Thẩm Tiêu nháy mắt về mặt đề phòng mà hỏi "Lão Hồ là ai?"

Thẩm Du nhướn mày "Cũng là một đại minh tinh!"

Thẩm Tiêu thấy cô không chịu nói thật, trong tay vừa lúc có cái đi động, liền mở ra tìm tòi một chút.

Hần xem hồi lâu mới thông thả mà đánh giá "Tạm được, xem chút cũng đẹp được gần như trăm."

"....."

Người này thật là càng ngày da mặt càng dày!

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du mới nói "Thật ra là, em thích người có tính cách ôn hòa khiêm tốn, không bá đạo, không chuyên chế. Kể cả có yêu đương cũng sẽ cho nhau có đủ không gian riêng tư. Có thể cho ý kiến nhưng không được can thiệp quá độ vào ý tưởng cùng quyết định của đối phương. Hai người ở chung, hần là phải có thương có lượng, đây mới là hình mẫu tuyệt vời nhất."

"....."

Thẩm Tiêu âm thầm đánh giá một chút, phát hiện bản thân thế nhưng trùng khớp vô cùng mà hoàn toàn tránh đi cái gọi là "hình mẫu lý tưởng".

Lúc này, chú Lý mới bung một nắm com chiên hải sản ra tới, nhìn Thẩm Du cười nói "Tiểu thư vừa rồi chưa ăn gì, tiền sinh sợ đồ ăn nguội nên bảo chú chiên cho tiểu thư chén com, tranh thủ còn nóng mau ăn đi."

Com chiên vàng ươm, thơm ngào ngạt, com ít mà hải sản lại bao la, đây tuyệt đối là chén com chiên nhiều hải sản nhất mà cô từng thấy.

Thẩm Du không khỏi hưng phấn mà xoa xoa tay, chuẩn bị nhập tiệc, kết quả Thẩm Tiêu đã nhanh hơn một bước mà tiếp lấy nắm com.

"Muốn ăn sao? Cầu xin đi!"

"....."

Thẩm Tiêu ung dung tự mình nếm trước một con mực, còn thực hưởng thụ mà hí hí mắt.

"Như vậy đi, đem hình mẫu lý tưởng của em nói lại lần nữa. Một câu nghe xuôi tai liền được đứt một miếng, thế nào?"

"....."

Chú Lý thấy hai người chơi vui, cũng liền không nói gì nữa, hớn hớn hờ hờ mà tránh ra ngoài.

Thẩm Du kỳ thực rất muốn kiên cường mà đứng lên, sau đó khinh thường ngoảnh mặt rồi đi.

Nhưng, cô làm không được. 囧

Vốn dĩ buổi chiều không ăn uống gì, com chiên của chú Lý lại thơm như vậy, hương bay tứ phía, làm Thẩm Du nhịn không được nước bọt chảy ròng ròng, căn bản là bước đi không nổi!

Quả thực niềng ăn là niềng tòi tàn, Thẩm Du đành nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

"Hình mẫu lý tưởng trong lòng em, phải là một đại ma vương!"

Thẩm Tiêu cười tùm tùm gật gật đầu, hào phóng đưa một miếng com đầy áp qua tới.

"Ngon không?"

Thẩm Du hai má phình phình mà nhai, liên tục gật đầu.

Chờ cô nuốt xuống xong, Thẩm Tiêu lại nói "Tiếp tục."

Thẩm Du nghĩ nghĩ "Phải còn là người vừa cao, vừa soái, vừa có nhiều tiền. Bá đạo tổng tài!"

Thẩm Tiêu lại vừa lòng mà đứt thêm một miếng.

"Kể cả người đó tính tình rất xấu, thích bắt nạt em, em cũng cảm thấy anh ta thực tốt thực đáng yêu."

Tiếp tục cho ăn...

"Cho dù bị cấm làm cái này cấm làm cái nọ, quần thóc đến không còn kê hờ, em cũng sẽ không để ý!"

Thẩm Tiêu "phụt" ra tiếng, vui vẻ gấp mấy khối hải sản ngon ngon đưa qua.

Hai người một bên nói một bên cho ăn, thực mau, cả chén cơm chiên hải sản liền thấy đáy.

Thẩm Du cũng vô cùng nhẫn nhục phụ trọng mà nói một đồng lời trái với lòng tâm.

Sau khi thưởng com cuối cùng cũng nằm gọn trong bụng, Thẩm Du liền ợ một cái rồi quay sang nói với Thẩm Tiêu.

"Nãy giờ nghe chơi cho vui vậy đủ rồi, dù sao cũng không phải là sự thật, nói giỡn mà thôi."

Lời này vừa dứt, Thẩm Du đã ba chân bốn cẳng vọt ẹ lên lầu.

Husky lại tưởng chủ nhân đang chơi với nó, vì thế cũng vội vàng hưng phấn mà đuổi theo.

Một người một chó, nháy mắt liền biến mất ở khúc ngoặt cầu thang.

Thẩm Tiêu trên tay còn bùng cái chén không, đầu đầy hắc tuyến.

Vở kịch đang vào thời kỳ chạy nước rút, cho nên Thẩm Du mỗi ngày tan học đều sẽ qua đây diễn tập.

Dần dần, cô cũng tìm lại được cảm giác đối diện với màn ảnh của đời trước.

Nhưng so với diễn phim truyền hình, cô dường như càng thích hình thức biểu diễn kịch sân khấu này hơn, cảm giác phi thường ý nghĩa.

Có lẽ về sau, Thẩm Du cũng sẽ hướng đến phương diện này mà phát triển.

Chỉ cần đời này Thẩm Tiêu không hắc hóa, không tìm chết, cô vẫn sống cuộc sống dư giả thoải mái, vậy là có thể tự do lựa chọn con đường cho sự nghiệp.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Thẩm Du ghé mua một ít trái cây rồi mới thông thả đi lên lầu.

Kỷ nghi Tết sắp tới, Hứa Kỳ hy vọng tranh thủ đợt này, mọi người có thể dành ra càng nhiều thời gian để đến tập luyện.

Thẩm Du cảm thấy, chính mình hẳn là phải về nhà cẩn thận bàn bạc với Thẩm Tiêu một chút, miễn cho đến lúc đó hẳn lại nổi điên.

Cô vừa nghĩ vừa đi ra thang máy, sau đó liếc mắt một cái liền nhìn thấy bốn người đang đứng trong đại sảnh. Chờ nhìn rõ ràng đối phương là ai xong, Thẩm Du không khỏi nhủ mày.

Trừ bỏ Hứa Kỳ cùng Từ Tục, hai người kia thế nhưng lại là Bạch Mộ Vũ và Lâm Tông.

Bọn họ tới đây làm gì?

Bởi vì đủ loại hành vi trước đó của Bạch Mộ Vũ, ấn tượng về người này trong lòng Thẩm Du đều là tiêu cực, vừa nhìn đến ả xuất hiện ở chỗ này, trong lòng cô liền có dự cảm xấu.

Nói không chừng sẽ có chuyện không hay sắp phát sinh.

Quả nhiên, Thẩm Du vừa đi vào, Hứa Kỳ liền thông báo: Bạch Mộ Vũ sẽ đảm nhiệm một nhân vật trong vở kịch.

Tuy rằng chỉ là vai phụ, nhưng hễ có liên can tới Bạch Mộ Vũ, Thẩm Du liền cảm thấy không thoải mái.

Bạch Mộ Vũ hoảng lấy cánh tay Lâm Tông, đắc ý mà nhìn cô, Lâm Tông ngược lại rất ôn hoà lễ độ mà nói "Về sau còn nhờ em chiếu cố cho Tiểu Vũ nhiều hơn."

Từ sau khi hai người này công khai yêu đương, liền vẫn luôn ra vào sóng đôi, thường xuyên ở trước mặt sinh viên mà ân ái ái ái, giống như hận không thể để khắp thiên hạ nhân gian đều biết bọn họ yêu nhau.

Thẩm Du không nói gì, chỉ hơi gật gật đầu, sau đó lại đem túi trái cây giao cho người khác, chính mình đi vào trong chuẩn bị.

Hứa Kỳ thấy sắc mặt cô không được tốt, bèn đuổi theo sau, đem Thẩm Du kéo đến một bên rồi nhỏ giọng hỏi "Không vui?"

Thẩm Du rất là buồn bực mà trả lời "Su huyneh có lẽ không biết, trước kia Bạch Mộ Vũ thường xuyên kéo bè kéo cánh đến gây chuyện với em, việc này cả lớp đều biết. Cho nên em với cậu ta chính là không có biện pháp chung sống hoà bình. Tưởng tượng về sau phải diễn cùng nhau, quả thực thấy không thoải mái."

Hứa Kỳ sùng sốt, không ngờ tình huống nghiêm trọng như vậy, đành khó xử mà giải thích "Thầy Lâm nhờ anh an bài cho Bạch Mộ Vũ một nhân vật nhỏ. Nói em ấy gần đây đều không ra ngoài đóng phim, sợ ảnh hưởng đến kinh nghiệm biểu diễn. Vốn dĩ còn muốn một vai thứ chính nhưng anh không đồng ý. Rốt cuộc diễn viên chủ chốt chúng ta đều định ra rồi, còn tập luyện lâu như vậy, sao có thể nói cho là cho?"

Nói tới đây, Hứa Kỳ mang theo ánh mắt áy náy mà nhìn Thẩm Du.

"Bọn họ là do chủ nhiệm của anh giới thiệu tới, cũng không thể không cho thầy chút mặt mũi, đành phải sắp xếp một nhân vật nho nhỏ. Như vậy đi, nếu em vẫn thấy không ổn, anh có thể điều chỉnh kịch bản một chút. Hai người sẽ không có cảnh diễn chung, được không?"

Thấy Hứa Kỳ khó xử như vậy, Thẩm Du cũng không nói thêm gì.

Rốt cuộc không thể bởi vì Bạch Mộ Vũ mà từ bỏ sở thích của bản thân, lúc này mà nói rút lui quả thực không phải tác phong của Thẩm Du.

"Cảm ơn su huyneh, em sẽ tận lực điều chỉnh thật tốt tâm tình của mình."

Sau đó cô liền đi thay quần áo để tập luyện.

Đến khi diễn tập bắt đầu, Bạch Mộ Vũ cùng Lâm Tông cũng không đi, nói là muốn trước tiên quan sát một chút, tìm cảm giác dễ nhập diễn.

Thẩm Du không ưa Bạch Mộ Vũ, cho nên tự nhiên cảm giác ả nói cái gì đều phi thường giả tạo.

Thậm chí, Lâm Tông ngồi cạnh đang tươi cười hoà nhã, cô cũng không nghĩ hẳn ta thật được bao nhiêu.

Tập luyện được gần một giờ, thỉnh linh Thẩm Tiêu lại xuất hiện.

Trừ bỏ thời gian vừa rồi hẳn không đưa đón Thẩm Du mấy ngày, gần đây Thẩm Tiêu lại thường xuyên có mặt ở phòng tập.

Mọi người vì đã bị hắn dọa cho một trận, hiện giờ cũng không ai dám đến gần trừu chọc đại ma vương.

Mỗi lần Thẩm Tiêu tới, Từ Tục sẽ liền thúc giục Thẩm Du nhanh chóng bỏ của chạy lấy người, tránh để hấn gieo tai ương cho nhân loại.

Hôm nay, sau khi Thẩm Tiêu nghênh ngang đi vào, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Lâm Tông cùng Bạch Mộ Vũ ngồi ở sô-pha.

Hắn thực ghét bỏ đi lên phía trước, lấy dáng vẻ kẻ cao nhìn xuống mà nói "Hai người chiếm chỗ của tôi, tránh ra."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cần phải hung hăng

Mọi người ở đây đối với tính cách của Thẩm Tiêu ít nhiều cũng đã được thể nghiệm qua.

Mặc dù biết đây là một vị ôn thần không dễ chọc, nhưng không ai nghĩ hắn có thể "không dễ chọc" tới cái loại trình độ này.

Người ta ngoan ngoãn ngồi trên sô-pha hẳn đều có thể chạy tới thị uy, như vậy cũng quá khùng bỏ!

Trước đó Thẩm Tiêu đi lên vài lần, xác thật đều ngồi ở vị trí này mà xem Thẩm Du luyện tập, có khi còn cầm đi động ra chụp hình hoặc là quay video. Cho nên ai nấy mỗi lần nhìn thấy hắn đều sẽ tự giác đem sô-pha nhường lại.

Kết quả, Thẩm Tiêu thật sự coi cái ghế này là của hắn, còn không cho người khác ngồi!

Bạch Mộ Vũ cùng Lâm Tông vốn dĩ đang dính lấy nhau, an vị ở trên sô-pha mà xem diễn tập, khung cảnh thập phần ân ái, giống như chung quanh hai người đều có tim hồng phấp phới bay lên.

Cuối cùng bị Thẩm Tiêu xua đuổi một câu, không khí tràn đầy ngọt ngào nhảy mất biến thành tràn đầy xấu hổ.

Bạch Mộ Vũ tính cách ương ngạnh, ngày thường không chịu thua ai, nhưng lúc này cũng không dám cùng Thẩm Tiêu chống đối, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất mà mím môi.

Lâm Tông thoát nhìn có vẻ là người dễ chịu, bị Thẩm Tiêu nói vậy cũng không suy suyễn, chỉ lờ Bạch Mộ Vũ đứng lên rồi nói "Thẩm tiên sinh, mời ngồi, chúng tôi vừa vận cũng sắp đi."

Thẩm Tiêu lạnh mắt nhìn bọn họ, cũng không vội vàng ngồi xuống, vẫn như cũ thẳng tắp đứng ở một bên.

Bạch Mộ Vũ cảm thấy kỳ quái, tên này mắc bệnh gì vậy, đem họ đuổi đi rồi lại không ngồi, tâm thần?

"Ghế đó sao không ngồi đi?" Bạch Mộ Vũ không nhịn được liền hỏi.

Thẩm Tiêu quét mắt một cái, hồ hững trả lời "Đội tà khí bốc hơi đi bớt."

Bạch Mộ Vũ, Lâm Tông:.....

Thẩm Du vốn dĩ đã dừng luyện tập, đứng đó cẩn thận quan sát được hồi lâu, nhưng kỳ thực không phải có lo lắng Thẩm Tiêu xảy ra chuyện gì, bình thường giáp mặt với hắn mà nói, đều là đối phương sẽ gặp rắc rối.

Mất thấy không có chuyện gì to tát, Thẩm Du cũng không để ý nữa, liền ra hiệu cho Từ Tục tiếp tục diễn tập.

Nhưng căn bản Từ Tục vừa thấy Thẩm Tiêu hai chân đều mềm, cũng không dám thân cận với Thẩm Du quá, chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi mà đọc thoại, miễn bàn có bao nhiêu 囧.

Thẩm Tiêu thật sự đứng đợi vài phút mới chậm rãi ngồi xuống, sau đó cả người thoải mái dựa vào lưng ghế, nhếch chân lên vắt chéo.

Hơn nữa, cái chân nhếch kia còn phi thường tiêu dao tự tại mà lắc lư đánh nhịp.

Tư thế kiêu ngạo đến mức làm cho Bạch Mộ Vũ tròn trắng mắt ra nhìn.

Thẩm Tiêu phóng tầm mắt đến giữa sân tập, phát hiện tên tiểu tử thúi họ Từ đứng cách Thẩm Du chừng năm bước chân mới vừa lòng mà gật gật đầu, sau đó quay lại nhìn hai người bên cạnh một cái.

Bạch Mộ Vũ là một trong số rất ít bạn học của Thẩm Du bị hắn ghi nhớ rất kỹ.

Không phải do người này là em gái của Bạch Mộ Tinh, mà bởi vì ả đã từng muốn khi dễ Thẩm Du, vừa lúc bị hấn bắt tại trận.

Thẩm Tiêu vốn dĩ lòng dạ hẹp hòi, còn thích bênh vực người nhà, cho nên hiện giờ nhìn thấy Bạch Mộ Vũ lại lắc lư trước mặt tiểu hài tử nhà hắn, dĩ nhiên là nhìn không được.

"Sao đến chỗ nào cũng gặp cô vậy, tới đây làm gì?"

Khẩu khí vô cùng bất hảo, không khác gì tra khảo phạm nhân.

Bạch Mộ Vũ cảm mỗi, vừa muốn đáp trả lại bị Lâm Tông kéo lấy, sau đó cười hiền mà nói "Tiểu Vũ cũng có suất diễn, hôm nay tới quan sát trước một chút."

"Còn muốn diễn chung? Tôi không cho phép."

Mọi người:.....

Lời này nói ra thật sự quá không kiêng nể, làm cho hai người đứng đó sắc mặt xanh lè. Cho dù Lâm Tông tính tình có tốt hơn nữa cũng sẽ nhẫn nhịn không nổi.

Hứa Kỳ nhận thấy tình hình không xong, vội vàng tiến lên làm người hoà giải.

"Bạch Mộ Vũ là do chủ nhiệm của cháu đề bạt, kỹ thuật diễn không tồi, Thẩm thúc thúc trước đừng nóng giận, chuyện này Thẩm Du cũng không phản đối."

"Tiểu Du không phản đối, nhưng tôi thì có." Thẩm Tiêu đứng lên, quét mắt một vòng sau đó nói tiếp "Uất ức mà diễn thế này, còn không bằng dẹp đi thôi."

Nói xong, hắn liền tiến đến chỗ Thẩm Du, không chờ những người khác phản ứng, chỉ hỏi Thẩm Du "Tự mình đi hay đợi khiêng đi?"

Thẩm Du cúi đầu không trả lời.

Ngay lúc Thẩm Tiêu chuẩn bị đem cô khiêng lên, bỗng thấy Thẩm Du hai tay nắm chặt thành quyền, nhỏ giọng nói "Từ từ, quần áo của em còn để ở phía trong."

Nói xong cô liền chạy vào phòng thay đồ, lúc ra đã thấy mọi người đều ngáy ra như phỗng.

Thẩm Du cũng mặc kệ, chỉ đi đến trước mặt Hứa Kỳ rồi nói "Xin lỗi, vai diễn hay là để lại cho Bạch Mộ Vũ đi, mọi người cứ tiếp tục. Tôi đi đây."

Dứt lời liền đi ra ngoài.

Hứa Kỳ lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng đuổi theo "Thật sự không thể thương lượng được sao?"

"Bởi vì là cậu ta, cho nên không thể thương lượng."

Thẩm Tiêu ở bên cạnh khinh thường mà nói "Tiểu tử thú vị, có muốn tới đây thương lượng với nắm đấm của thúc thúc một chút hay không?"

Hứa Kỳ:.....

"Chúng ta đi thôi." Thẩm Du nói với Thẩm Tiêu.

Thẩm Tiêu thấy tiểu hài tử hiêm khi nghe lời được như vậy, tâm tình miễn bản có bao nhiêu sáng khoái.

Hắn vừa định đuổi tay đến đất Thẩm Du đi, kết quả ngón tay còn chưa đụng được đã bị cô hắt ra một phát.

Hắt đến vô cùng quyết đoán.

Lúc đáp thang máy xuống lầu, Thẩm Tiêu bỗng nhiên rầu rĩ mà nghĩ, liên tay nhỏ đều không cho đất, rốt cuộc khi nào mới có thể yêu đương?

Thẩm Du hiện giờ tâm tình kỳ thật cũng không có kém như vậy.

Cô vừa mới nhìn đến Bạch Mộ Vũ, trong lòng đã thực không vui, sau đó còn nghe nói ả ta muốn tham diễn, dĩ nhiên khó chịu càng thêm chồng chất. Lúc sau chỉ tại Hứa Kỳ tìm đến giải thích cô mới mềm lòng, cố mà đáp ứng.

Nhưng không hiểu sao tới khi trông thấy Thẩm Tiêu ra mặt vì mình, Thẩm Du đột nhiên không muốn bản thân phải chịu uất ức như vậy nữa.

Đã có người nguyện ý chống lưng cho cô, cô vì cái gì còn phải làm bản thân khó xử?

Cho nên không cần chờ Thẩm Tiêu đến khiêng, Thẩm Du kỳ thực cũng sẽ thu thập đồ đạc rồi rời đi.

Lúc lên xe, Thẩm Du đột nhiên cười ra tiếng, quay đầu sang nhìn Thẩm Tiêu.

"Làm sao bây giờ, hình như em càng ngày càng tùy hứng."

Thẩm Tiêu giúp cô cài đai an toàn, lại tự cài cho mình sau đó mới trả lời "Tiểu hài tử của Thẩm gia không sợ tùy hứng, chỉ sợ quá tưng. Nhớ kỹ, về sau tốt nhất nên kiều ngạo một chút, đã có anh chống lưng cho rồi."

"....."

Thẩm Tiêu thấy cô đáng vẻ trầm mặc, liền cười hỏi "Sao vậy, là bị cảm động đến mức không biết nói gì?"

Thẩm Du hùa theo "Đúng vậy, thật sự quá cảm động!"

"Nếu cảm động như vậy, liền yêu nhau đi?"

Thẩm Du tròn trĩnh mắt "Mau tính lại dùm, kể cả suốt ngày anh có đem mấy chữ này treo ở trên miệng, em cũng sẽ không đáp ứng đâu!"

"....."

Nếu không có hắn ở đây, sự việc chắc cũng không diễn biến thành loại kết quả này.

Nhưng bình thường Thẩm Tiêu ở bên ngoài đều là dỗi thiên dỗi địa, làm gì tới lượt người khác khi dễ người của hắn?

Nhớ tới sắc mặt khó coi của Bạch Mộ Vũ ban nãy, kỳ thực Thẩm Du còn cảm thấy thực khoan khoái.

Trên đường Thẩm Du nhận được tin nhắn của Hứa Kỳ, hỏi cô thật sự không tới diễn tập nữa sao?

Thẩm Du trả lời

Đội qua một hồi, Hứa Kỳ mới nhắn lại "Anh biết phải làm gì rồi."

Thẩm Du cũng không hỏi là muốn giải quyết thế nào, dù sao thái độ của cô thực rõ ràng: có Bạch Mộ Vũ thì không có Thẩm Du.

Hai hôm nay, Thẩm Du không cần ngày nào cũng phải vội vàng chạy đi tập kịch, ít ra cũng cảm thấy thư thả nhẹ nhàng.

Mãi cho đến ngày thứ ba cô mới nhận được điện thoại của Hứa Kỳ, đại khái là rất trịnh trọng mà xin lỗi, sau đó nói bản thân đã cắt vai diễn của Bạch Mộ Vũ rồi, tất cả mọi người đều mong Thẩm Du có thể trở lại tập luyện.

Thẩm Tiêu nghe tin liền cười nửa mai, được dịp lại giáo huấn cô thêm một trận "Con người chính là như vậy, ý mạnh hiếp yếu, em càng nhượng bộ họ càng lấn lướt, em càng kiều ngạo bọn họ sợ hãi."

Nghe ra còn rất có đạo lý.

Tuy rằng Hứa Kỳ thuyết phục Thẩm Du quay lại, nhưng vừa vận dụng phải khảo thí cuối kỳ, cho nên lịch tập tạm dừng, mọi người đều nghỉ.

Thẩm Tiêu lúc này lại phải xuất ngoại công tác mấy ngày.

Kỳ thật là hắn còn âm mưu nấn ná thêm ít hôm, kéo dài đến lúc Thẩm Du được nghỉ sau đó mang cô đi chung, nhưng mà cuối cùng cũng không được toại nguyện.

Hắn chán trước vừa đi, chán sau Thẩm Du liền thu dọn một ít quần áo, giải thích tình hình sơ qua cho chú Lý nghe xong sau đó chạy đến nhà Viên Duyệt chơi.

Viên Duyệt thời gian này cũng không đi đóng phim, cả ngày nhắn tin rù rê dụ dỗ, Thẩm Du khó khăn lắm mới chờ được Thẩm Tiêu xuất ngoại, liền vội vàng cuốn gói bỏ nhà đi.

Đến cái đi động có định vị kia cũng không dám mang ra cửa, sợ bị Thẩm Tiêu phát hiện.

Kết quả, buổi tối đầu tiên cô đến nhà Viên Duyệt đã nhận được điện thoại của Thẩm Tiêu.

Hắn hỏi đồng hồ tây mà nói lung tung một hồi, ngay lúc Thẩm Du cho rằng hắn sắp cúp máy, Thẩm Tiêu đột nhiên phát video call.

Thẩm Du hoảng hốt, nếu Thẩm Tiêu biết cô đang ở nhà Viên Duyệt, hắn có khi nào bay về nước liền lập tức hay không?!

Chương 56: Đại ma vương

Thẩm Du cùng Viên Duyệt vốn đi dự định ngủ chung một phòng, sau đó trò chuyện suốt đêm.

Hai người đến từ cùng một thế giới, quan hệ cảm tình đều thực tốt, cơ bản là có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau.

Kết quả sau khi xuyên đến đây, trừ bỏ bình thường nhắn tin qua lại, tính ra bọn họ cũng mới gặp mặt được có hai lần.

Viên Duyệt từng nói đùa "Chúng ta hiện tại phải rất thân thiết mới đúng, kết quả đến gặp nhau còn không có cơ hội."

Thẩm Du trả lời là "Nghiêm túc mà nói, ai cũng không còn là chính mình, chúng ta đều biến thành người khác, đang trải nghiệm một cuộc sống hoàn toàn bất đồng."

Hai người ngày thường chỉ nhắn wechat tán gẫu một chút, cũng không đã ghiền, cho nên liền muốn nhân dịp Thẩm Du dọn tới đây chơi mấy ngày, đem chuyện cần thiết nói ra một lượt.

Nào ngờ mới đêm đầu tiên, bọn họ vừa rửa mặt chuẩn bị lên giường, Thẩm Tiêu liền gọi tới.

Viên Duyệt đang ngồi ở mép giường thiếu chút nữa lăn quay xuống đất.

Phải nói, Viên Duyệt thật sự sợ Thẩm Tiêu, vừa thấy hắn gọi tới liền không dám nán lại trong phòng, trực tiếp bỏ chạy ra ngoài nhường không gian lại cho Thẩm Du nghe điện thoại, chính mình trốn tới phòng khách ngồi xem TV.

Thẩm Du bên này cũng là không tưởng tượng được, ngày đầu tiên rồi đi Thẩm Tiêu đã gọi điện cho cô.

Lúc trước hắn cũng thường xuyên đi công tác, ngẫu nhiên sẽ mang về chút quà nhỏ, nhưng chưa bao giờ gọi điện như thế này.

Hôm nay thế nhưng lại gọi!

Chẳng lẽ duyên cớ là vì "yêu nhau" mà gần đây hắn vẫn hay rêu rao?

Ban đầu lúc Thẩm Tiêu nói đồng ý làm bạn trai cô, Thẩm Du thật sự là bị dọa tới rồi cho nên liền quyết đoán cự tuyệt.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Tiêu thường xuyên đem đề tài yêu đương ra mà nói, bây giờ Thẩm Du lại không còn khẩn trương như lúc đầu.

Bởi vì thái độ của hắn cũng thực tùy ý.

Không giống như là một hai phải cùng cô yêu đương, ngược lại cảm giác chỉ như hững hờ từ cầu mà không được, cho nên cố ý li lợm đeo bám.

Thẩm Du cảm thấy, thái độ này kỳ thực không phải nghiêm túc muốn yêu, chính xác là phát hiện ra một trò chơi thú vị, cho nên muốn lôi kéo cô chơi cùng mà thôi.

Nhưng hiện giờ nhận được điện thoại, Thẩm Du vẫn là đánh 200% tinh thần lên để ứng phó.

Nói đồng ý tới đây nửa ngày, chuyện gì cũng hỏi rồi, cô vốn tưởng rằng có thể nói tạm biệt, kết quả mới vừa treo máy xong, Thẩm Tiêu lại phát yêu cầu video call qua.

Thẩm Du sợ tới mức thiếu chút ném cả di động.

Nếu để hắn biết cô hiện tại không ở nhà mà là ở cùng với Viên Duyệt, đại ma vương phóng chừng sẽ trở mặt thành thù.

Rốt cuộc Thẩm Tiêu vẫn luôn không thích cô qua lại với đám người Viên Duyệt và Tư Đồ Dật.

Do dự một chút, Thẩm Du vẫn là ần từ chối, ngay sau đó nhấn một tin qua

Thẩm Tiêu cũng không để ý tới, tiếp tục gọi sang.

Thẩm Du lại từ chối, nhưng lúc này đã có chút run tay.

Đến lần thứ ba, Thẩm Du bắt đầu do dự, có câu quá tam ba bận, nếu cô lại không tiếp, với tính của Thẩm Tiêu mà nói, lập tức bay về cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du bay nhanh xuống giường, tắt đèn đi.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, chỉ có chút ánh sáng TV từ ngoài phòng khách hắt vào.

Sau đó Thẩm Du lại phóng trở về giường, chui vào ổ chăn, tiếp nhận cuộc gọi.

Kết quả, ở trên màn hình nhìn thấy Thẩm Tiêu bên kia trời sáng ngời ngời, còn cô bên này một mảng tối om.

"Cái quý gì vậy?" Thẩm Tiêu cau mày hỏi.

Thẩm Du vô tội mà nói "Bên này đã khuya lắm rồi, em muốn đi ngủ, anh, còn có chuyện gì sao?"

Thẩm Tiêu cẩn thận nghiên cứu màn hình bên chỗ Thẩm Du một chút, phát hiện trừ bỏ một cái bóng mờ, thứ khác đều nhìn không thấy.

Cho nên cuối cùng hắn chỉ có thể từ bỏ, sau đó đem camera di động dịch đi nơi khác.

Trong màn hình, Thẩm Du nhìn thấy bên đường đều là một ít cửa hàng trang hoàng cách điệu, đồ vật gì cũng có, giọng Thẩm Tiêu từ trong di động truyền đến, hỏi cô "Muốn mua gì không? Nước hoa? Mỹ phẩm? Túi xách?"

"Không cần đâu, mấy cái đó em cũng ít dùng."

Nhưng Thẩm Tiêu vẫn rất kiên trì "Để xem, mua mấy lọ nước hoa được không? Lần trước ngửi được trên người của em có vị sữa, khá dễ nghe."

Tên anh trai này, nói chuyện vì cái gì nghe cứ đen đen tối tối?

Nhưng Thẩm Du vẫn trả lời "Mùi sữa đó là sữa tắm, không phải nước hoa!"

Thẩm Tiêu thấp thấp mà cười, sau đó nói "Vây thôi không mua nước hoa, anh thích vị sữa. "

"....."

Thấy cô thật sự không muốn mua gì, Thẩm Tiêu cũng không dây dưa nữa, thực dứt khoát mà cắt đứt video, làm cho Thẩm Du thực thờ phào nhẹ nhõm.

Viên Duyệt lúc này đã đứng ở cửa, lấp ló lấp ló mà nhìn coi nửa ngày, thấy cô rút cuộc cũng buông điện thoại mới đi vào hỏi "Nói xong rồi?"

Thẩm Du gật gật đầu.

Viên Duyệt liền vỗ vỗ ngực, xóc chân bò lên giường, sau đó về mặt ngọc nhiên thắc mắc "Thẩm Tiêu thật sự muốn hẹn hò với chị sao? Trong tiểu thuyết cũng không có tình tiết này nha!"

"Chị cảm thấy từ lúc chúng ta xuyên vào, cốt truyện đều bị thay đổi. Còn xuất hiện rất nhiều nhân vật kỳ quái, tỷ như Lâm Tông, tỷ như Lê thị, những cái đó ở trong nguyên tác đều không tồn tại."

Viên Duyệt gật gù tán thành "Đây còn không phải vì chị xoay chuyển vận mệnh cho Thẩm Tiêu đã có thành quả nhất định hay sao? Cho nên cốt truyện mới lệch hướng sớm như vậy."

"Hiện tại Bạch Mộ Tình cơ bản không có đất diễn, chỉ sợ Thẩm Tiêu tự tìm đường chết, tự mình trực tiếp đi khiêu chiến Tư Đồ Dật."

"Em có nghe Tư Đồ Dật nói qua, Thẩm Tiêu cùng Lê thị hợp tác khẳng định không mang ý tốt. Lê Viễn Huy còn tưởng rằng chính mình nhật được của hồi, cho nên sắp tới, lực chú ý của Thẩm Tiêu hẳn là còn nhắm vào Lê thị, tạm thời còn chưa có ra tay đối phó bên này."

Thẩm Du xoa xoa huyệt thái dương, nghĩ thầm có tên anh trai vai ác thật sự quá mệt.

Hắn suốt ngày đi chọc người này người nọ, khẳng định là không thể sống tới tập cuối cùng.

Cũng không biết có biện pháp nào làm hắn cái tà quy chính, rời xa cái già thiết đại vai ác này hay không?

Cô trước mắt còn chưa nghĩ ra, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Hai người nói là muốn trò chuyện suốt đêm, kết quả không bao lâu đều khò khò mà lăn ra ngủ.

Căn hộ này của Viên Duyệt nằm ở trung tâm thành phố, tầng lầu rất cao, ngồi trong phòng là có thể nhìn toàn cảnh đô thị.

Nghe nói là Tư Đồ Dật mua để kim ốc tàng kiều, nhưng bọn họ ngày thường có chỗ ở khác, chỗ này liền cho Viên Duyệt tịch thu làm lãnh địa riêng.

Phòng ở diện tích cũng không quá lớn, tầm hơn 90 mét vuông, trang hoàng thực xa hoa.

Nguyên bản là ba phòng một sảnh, sau lại đổi một gian thành phòng chứa quần áo. Toàn bộ căn nhà chỉ có dấu vết sinh hoạt của mình Viên Duyệt, không có lấy một tia hơi thở nam nhân.

Tư Đồ Dật cũng xem như người nói được làm được, hoàn toàn coi nơi này là không gian riêng của Viên Duyệt.

Thẩm Du trong lòng kỳ thực rất hâm mộ, nếu cô vẫn luôn ở cùng Thẩm Tiêu, thì một chỗ tư mật tuyệt đối như vậy chắc chắn là không thể có.

"Em đưa thẻ mở khoá cho chị, lúc nào cũng có thể tới ở, cứ xem như đây là nhà của hai chúng ta." Viên Duyệt nói.

Thẩm Du suy nghĩ một chút, sau đó nhận lấy.

Căn hộ kiểu này, Thẩm Tiêu tùy tiện liền có thể mua được, nhưng với cái tính hoài niệm của hắn, bọn họ trong thời gian ngắn cũng sẽ không dọn khỏi biệt thự.

Rút cuộc nơi đó tồn tại rất nhiều hồi ức.

Thẩm Du sờ đi nhận lấy thẻ phòng cũng chỉ là muốn tranh thủ một chút riêng tư mà thôi.

Thẩm Tiêu đi công tác bao nhiêu ngày, Thẩm Du liền ở lại nhà Viên Duyệt bấy nhiêu ngày.

Nơi này cách trường học không xa, xe bus chỉ cần đi qua ba trạm, mỗi ngày đi học đều thật thuận tiện, còn có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Chú Lý hôm trước cũng có tới đây một chuyến, đem thức ăn đến cho bọn họ chất đầy cả tủ lạnh, đồ sống đồ chín đều có.

Sau đó chú Lý cũng không giục cô về nhà, ngược lại còn cảm thấy Thẩm Du có bạn có bè thế này thật tốt.

Sau ngày khảo thí cuối cùng, Thẩm Du gặp phải một người rất kỳ quái.

Lúc ấy cô đi lấy phiếu điểm, đang lúc ngang qua cổng trường liền gặp một người phụ nữ trung niên.

Đại khái hơn năm mươi tuổi, tóc bạc thếch, quần áo bình thường, tay xách chiếc giỏ có vài chỗ rách vá. Người này gầy nhưng dáng vóc không thấp, sắc mặt vàng như nến, ánh mắt thoạt nhìn thực tang thương.

Thẩm Du nhìn trực diện một cái, cảm thấy có điểm quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra đã gặp ở đâu.

Bà ta vừa đi vừa nhìn quanh, có vẻ rất là mờ mịt, lúc đi ngang qua Thẩm Du còn bất ngờ niu lấy tay áo cô mà nói "Có làm ơn cho tôi hỏi ký túc xá của giảng viên đi hướng nào?"

Thẩm Du sống người một chút, sau đó xoay qua chỉ đường "Bác men theo lối này mà đi, sau đó rẽ trái sẽ thấy một bồn hoa, nhìn sang tay phải là gặp được rồi."

Thẩm Du tự thấy mình đã nói rất rõ ràng, nhưng bà ta có vẻ nghe vào không hiểu, rất hoảng sợ mà nhìn nhìn cô "Cô nói lại lần nữa được không?"

Thẩm Du có chút mùi lòng, bèn nói "Cháu đất bác đi."

Người nọ vô cùng mừng rỡ mà gật đầu "Vây phiền cô quá, cảm ơn cảm ơn, cô đúng là người tốt."

Thẩm Du chỉ có thể xấu hổ mà cười cười.

Kết quả vừa cười một cái, lại làm bà ta thất thần, ngây ngốc ra mà nhìn cô.

Thẩm Du mới nghĩ hoặc hỏi "Bác ơi? Chúng ta hiện tại đi chưa?"

"Ai ài, đi thôi đi thôi."

Thẩm Du lúc này mới xoay người đi trước, dọc theo đường đi, người nọ cũng không lên tiếng nữa, lại thỉnh thoảng dùng ánh mắt vô cùng khó hiểu mà liếc nhìn cô, đến nỗi Thẩm Du đều cảm thấy

không được tự nhiên.

Đem người đưa tới kỳ tức xá xong, cô liền vội vàng rời đi.

Chờ đến sau khi ngồi trên xe bus trở về nhà Viên Duyệt, Thẩm Du mới đột nhiên nhớ tới, người phụ nữ ban nãy cô đã thấy qua trên bàn làm việc của Lâm Tông một lần.

Lúc ấy Lâm Tông có giới thiệu người này là mẹ, nhưng bức ảnh đó đã nhiều năm về trước, hôm nay người mà Thẩm Du gặp được so với trong ảnh già đi rất nhiều, nhất thời cũng nhận không ra.

Chị là, Lâm Tông lại không biết mẹ mình sẽ tới sao? Như thế nào mà không ra đón?

Mà thôi, dù sao cũng là chuyện nhà người khác, cô với người ban nãy nhiều nhất cũng chỉ là hai kẻ qua đường.

Vì ăn mừng Thẩm Du bước vào kỳ nghỉ, đêm đó Viên Duyệt còn đi ra quán mua một cái lẩu uyên ương đem về.

Ngồi được mùi cay nồng thơm nức mũi, Thẩm Du thềm đến nước miếng chảy ròng ròng, ba chân bốn cẳng mà mang nguyên liệu bày ra bàn.

Thời điểm bọn họ chuẩn bị khai tiệc, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều đoán không được giờ này lại là ai tới.

"Là Tư Đồ Dật sao?" Thẩm Du hỏi.

Viên Duyệt vội vàng lắc đầu "Hắn hôm nay còn ở thành phố khác công tác."

"Vậy thì là ai?" Thẩm Du kỳ quái mà nói, sau đó đứng dậy đi ra cửa, mở mắt mèo nhìn ra bên ngoài.

Kết quả, cô trông thấy một nhân vật so với Tư Đồ Dật càng khó lường.

Thẩm Du trong lúc nhất thời giống như bị điểm huyết, ngã người vào tường, đứng yên bất động.

Viên Duyệt nhìn thấy cô phản ứng lớn như vậy, cũng rất tò mò mà đi tới, liếc nhìn qua mắt mèo.

Cái liếc này trực tiếp làm nhũn hai chân Viên Duyệt, run rẩy dựa tường kể bên Thẩm Du.

"Má ơi! Là...là...Đại ma vương!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Ăn lẩu

Thẩm Tiêu xuất hiện, tuyệt đối nằm ngoài dự đoán của Thẩm Du.

Lúc trước chú Lý có xác nhận qua là Thẩm Tiêu ngày mai mới có thể quay về, cho nên Thẩm Du dự định ngủ lại chỗ này thêm một đêm nữa, sáng mai liền thu thập rồi đi.

Dù sao kỳ nghỉ cũng dài, thời gian do cô tự an bài là được.

Ai có thể nghĩ đến, Thẩm Tiêu không chỉ về sớm hơn dự kiến, lại còn trực tiếp tìm tới tận đây?

Viên Duyệt hiển nhiên cũng cùng chung suy nghĩ, đề thật thấp thanh âm mà hỏi "Hắn...hắn làm sao biết chị ở nơi này?"

Thẩm Du hoàn toàn mù mờ, nhưng kinh hoàng qua đi, cô cũng chỉ có thể đem dừng khí ra mà đối mặt hết thảy.

Vì vậy Thẩm Du đứng vững thân mình, chuẩn bị mở cửa.

Thình lình Viên Duyệt lại một phen túm chặt, vội vàng hỏi "Chị làm gì vậy!?"

"Mở cửa, Thẩm Tiêu một khi đã đứng ở bên ngoài, dĩ nhiên là biết chị ở trong này."

"Chúng ta có thể giả bộ đi vắng..."

"....."

Viên Duyệt kỳ thực cũng tự nhận thức được phương án này có bao nhiêu áu trĩ, lại đối một cái đề nghị khác "Bằng không, bây giờ em với chị đi vào bếp tìm chút vũ khí phòng thân?"

Thẩm Du xém chút bật cười, bèn trấn an "Đừng khẩn trương, hắn tuy rằng rất khủng bố, nhưng tuyệt đối không đến mức như em tưởng tượng."

"....."

Nói xong, cô liền tiến lên hai bước, quyết đoán mở cửa ra.

Trong nháy mắt, Viên Duyệt giống như nai con hoảng sợ, nhảy vọt ra sau lưng Thẩm Du mà trốn.

Ngoài cửa, Thẩm Tiêu trên vai đắp áo khoác, tay xách vali, thoạt nhìn phong trần một mối, hẳn là mới vừa xuống máy bay liền trực tiếp lại đây.

Thấy Thẩm Du mở cửa, hắn khó chịu mà hỏi "Vì cái gì rề rà nửa ngày mới ra tới?"

Thẩm Du trung tuai cười ngọt ngào, trả lời "Bọn em còn phải ở trong chuẩn bị tâm lý cho thật tốt đây, anh xem, người ta đã bị anh dọa đến run bần bật."

Vừa dứt lời, Thẩm Du liền vô cùng tàn nhẫn mà tránh thoát sang một bên, đem Viên Duyệt đẩy ra trước tầm mắt sắc bén của Thẩm Tiêu.

"Nhút nhát cỡ này sống cũng không có ích, đợi lát nữa đem bằm nhuyễn, bỏ chút hành lá vào nấu lên luôn đi." Thẩm Tiêu hừ một tiếng.

Viên Duyệt mím môi, kiên cường nhìn xuống tiếng thét sắp trào ra khỏi miệng.

Đại ma vương kia cũng không đợi ai tiếp đón, nói xong liền kéo vali đi vào, sau đó giống như lãnh đạo khảo sát thị trường mà đem nhà Viên Duyệt từ trước ra sau tham quan một lượt.

Cuối cùng, hắn tổng kết "Khá tốt, có thể ở được."

Thẩm Du, Viên Duyệt:.....

Kết cấu căn hộ này là nhà ăn cùng phòng khách nối liền, không có vách ngăn, vì vậy tầm mắt của Thẩm Tiêu vừa đảo một vòng liền nhìn thấy nồi lẩu đang hùng hực bốc khói đặt trên bàn cơm.

"A, lẩu sao? Không tồi không tồi, mấy ngày nay ăn đồ Tây quá ngấy, quả nhiên ẩm thực quê hương vẫn là hợp khẩu vị nhất."

Nói xong, hắn cũng mặc kệ hai người đang đứng như trời trồng bên cạnh, đem hành lý cùng áo khoác đặt sang một bên. Sau đó liền vào trong bếp rửa tay, giống như chủ nhà mà nghênh ngang ngồi vào bàn ăn.

"Còn thất thần làm cái gì? Lại đây." Thẩm Tiêu ngoác ngoác.

Thẩm Du cảm thấy, cái tư thái quá mức tự nhiên này của hắn thật sự làm cho người ta khiếp đảm.

Tuy nhiên, cô vẫn ngoan ngoãn mà đi qua, ôn ôn thuận thuận ngồi xuống bên cạnh.

Bên này Viên Duyệt ngược lại giống như bị dán dính tại chỗ, nửa bước cũng không dám đi.

Kỳ thật Viên Duyệt cũng không muốn túm như vậy, nhưng đối diện với người nam nhân này, sự sợ hãi thực sự chính là từ trong xương cốt mà ra.

Thẩm Du sau khi ngồi xuống cũng hướng Viên Duyệt vẫy vẫy tay, ý bảo cùng qua đây ngồi, lại thấy Thẩm Tiêu híp mắt, lạnh giọng nói "Viên tiểu thư hôm nay hẳn là không rảnh cùng chúng ta ăn bữa tối, cô nói xem có phải hay không, Viên tiểu thư?"

"....."

Ở dưới uy áp cường đại của Thẩm Tiêu, Viên Duyệt theo bản năng mà gạt đầu như trống bỏi "Đứng đứng đứng!...tôi hiện tại phải đi...phải đi nấu cơm cho Tư Đồ Dật."

Viên Duyệt gian nan mà tự lấy cớ cho mình, sau đó liền nhìn đồng hồ trên tường thì thấy giờ đã quá nửa đêm, vội vàng nói "Thời gian không còn kịp nữa, tôi phải đi ngay đây!"

Thẩm Tiêu cười như không cười mà nhìn Viên Duyệt, cười nói "Vậy Viên tiểu thư đi thông thả. Không tiễn."

"Không cần tiễn không cần tiễn..."

Chỉ thấy Viên Duyệt moi được túi xách từ trong góc sofa ra, lại chạy đến chỗ đàn dương cầm lấy chìa khóa xe, vừa bỏ chạy trốn chết vừa nói vọng lại "Hai người từ từ ăn nha, không quấy rầy!"

"Cạch" một tiếng, cửa liền đóng sầm.

Đối diện với một chuỗi hành động liên tiếp trước mắt, Thẩm Du đầy mặt mờ mịt.

Hơn nửa ngày, cô mới lấy lại tinh thần, xoay sang hỏi Thẩm Tiêu "Không mặc áo khoác, cũng không đổi giày, như vậy liền đi rồi?"

Thẩm Tiêu nhìn bàn ăn phong phú đầy sắc thái trước mặt, không chút để ý mà trả lời "Không tồi phiên em nhọc lòng mấy chuyện đó, nhìn xem, muốn cho cái gì vào trước?"

Thẩm Du giờ này làm gì còn có tâm tư ngồi đây ăn lẩu, cô đứng lên định đuổi theo "Em chạy đi đưa áo khoác cho Viên Duyệt."

Thẩm Tiêu quyết định ném vài khối thịt vào nồi trước, thấy Thẩm Du đứng lên liền đuổi tay đem cô ấn ngược trở về.

"Từ đây đi xuống tầng hầm chung cư không thể công chết được đâu. Ngoan ngoãn ngồi xuống, anh nhúng lẩu cho ăn."

Nhìn Thẩm Tiêu ngồi ở trên ghế, một bên gấp thịt một bên uống bia, ung dung không khác gì mình là chủ nhà, Thẩm Du nhịn không được mà "phụt" một tiếng, vừa tức vừa buồn cười.

Cảm giác này hết thấy thật sự quá vô vẩn!

Nhà là nhà Viên Duyệt, cái lẩu là Viên Duyệt chạy thật xa để mua về, kết quả ngồi ở chỗ này hưởng thụ lại là cô với Thẩm Tiêu?

Đây là tình huống quý dị gì?

Nam nhân này rốt cuộc là như thế nào làm được? Tới nhà người ta, ăn của người ta, cuối cùng còn đem chủ nhà đuổi đi, hắn thế nhưng vẫn thần thái thản nhiên, bộ dáng thực yên tâm thực thoải mái!

Quả là ưu tú đến mức không ai dám chơi chung.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du vẫn là gọi cho Viên Duyệt hỏi xem đang ở nơi nào, cô nhớ rõ vừa rồi Viên Duyệt còn nói Tư Đồ Dật không có ở đây, như vậy có về nhà bên kia cũng không phải đi nấu cơm, mà là bị Thẩm Tiêu dọa chạy.

"Thật sự xin lỗi." Thẩm Du nói.

Cũng hết cách, nhà cô ông anh trai quá hung, đến loại sự tình này mà hắn cũng làm được.

Viên Duyệt ở đây đầu bên kia vội vàng trả lời "Không sao không sao, thật đó! Dù có ở lại cũng rất ngại, không có biện pháp ngồi chung một chỗ yên bình mà ăn cơm. Hai người cứ tự nhiên, đợi lát nữa khi nào đi nhớ nói một tiếng, đồ vật cũng không cần dọn, ngày mai sẽ có người giúp việc qua thu thập ổn thỏa thôi."

Lúc trở chuyện Thẩm Du chính là đem đi động đũa trên bàn, sau đó mở loa, cho nên Viên Duyệt bên kia nói cái gì Thẩm Tiêu ở đây đương nhiên nghe thấy.

Hắn vốn đang hết sức chuyên chú mà nhúng thịt gấp rau cho Thẩm Du, nghe được lời này liền mở miệng hỏi "Ai nói bọn tôi hôm nay sẽ đi?"

Thẩm Du, Viên Duyệt:.....

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói "Không phải vừa rồi đã đề qua sao, nơi này khá tốt, có thể ở lại. Cho nên nói, tôi với tiểu hài tử sẽ ở đây mấy ngày."

Viên Duyệt, Thẩm Du:.....

Một trận trầm mặc đến quý dị qua đi, trong điện thoại Viên Duyệt ha ha cười gượng vài tiếng "Không thành vấn đề, muốn ở mấy ngày liền ở mấy ngày! Tôi sắp đi nơi khác đóng phim rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở về đâu. Vậy không quấy rầy nữa, tạm biệt tạm biệt ha ha..."

Sau đó liền cúp máy.

Thẩm Du đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Tiêu, kinh ngạc hỏi "Anh muốn ở lại đây?"

Thẩm Tiêu kẹp khối thịt viên lên thổi hơi, sau đó cắn một ngụm rồi mới trả lời "Đúng vậy, xem xem, hành lý đều xách tới đây rồi."

Thẩm Du nhũn mảy, thắc mắc "Nhưng mà tại sao?"

"Không phải em thấy nơi này ở rất thoải mái sao? Cho nên anh cũng muốn đến thử, rốt cuộc có bao nhiêu thoải mái."

"....."

Đến lúc này, cô dĩ nhiên đã rõ ràng.

"Cho nên từ ngày đầu tiên anh đã biết em dọn qua đây?"

Thẩm Tiêu vọt lên một lát khoai tây, thổi nguội, sau đó đưa sang cho Thẩm Du, chờ cô há mồm ăn vào hần mới gặt gặt đầu.

"Đương nhiên, chú Lý cũng không quen biết Viên Duyệt, sao có thể yên tâm để em đến nhà người khác ở lại nhiều ngày như vậy."

Thẩm Du bùng tỉnh đại ngộ "Nói vậy chính là, chú Lý tự động đến xin chỉ thị, anh đồng ý xong chú Lý mới để em đến đây!"

Thẩm Tiêu hí mắt cười "Thật thông minh."

"....."

Kích lệ kiểu này làm người nghe một chút cũng không vui vẻ có hiểu không!

Một cô còn tự cho là mình thực cơ trí, đem đi động có định vị để ở nhà, còn dặn dò chú Lý mấy trăm lần là đừng cho Thẩm Tiêu biết.

Kết quả, chú Lý xoay người liền bán đứng cô!

Thẩm Tiêu dường như còn sợ bấy nhiêu đã kích đó chưa đủ, bèn bỏ thêm một dao "Em cho rằng chỉ có một cái đi động có định vị sao? Phàm là điện thoại mới được đem về nhà, tất cả đều có định vị, nếu không muốn vậy cũng được, liền mua đi động cùi bắp mà xài đi."

"....."

"Được rồi, vui sướng trò chuyện nhiều đó là đủ, chuyện tâm mà ăn." Hần cười thúc giục.

Mẹ nó, trò chuyện kiểu này chỗ nào vui sướng? Cô đều phải bị tức chết rồi! Làm sao nuốt trôi được nữa?

Thẩm Du nghĩ nghĩ, phát một cái liền đứng dậy "Không! Ăn!"

Thẩm Tiêu nháy mắt thu hồi dáng vẻ tươi cười, giương mắt nhìn cô sau đó lạnh giọng ra lệnh "Ngồi xuống, ăn cơm."

"....."

Đã có rất lâu rồi Thẩm Du chưa từng thấy lại Thẩm Tiêu dùng sắc mặt âm lãnh như vậy nói chuyện với mình.

Cô trong nháy mắt, cô giống như quay lại trạng thái sợ hãi Thẩm Tiêu của trước kia, chỉ cần nghe thấy mệnh lệnh liền ngoan ngoãn mà vâng lời.

Loại cảm giác này thật sự không tốt.

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Du trong lòng ừy khuất mà nghĩ, còn nói muốn yêu đương sao, thái độ như vậy mà quý nào dám yêu đương!?

Bất quá giờ này Thẩm Du cũng coi như mình bạch, Thẩm Tiêu từ lúc vào cửa liền biểu hiện đến thực nhân nhả tự tại, đầy mặt mỉm cười.

Kỳ thật cũng chỉ là ngoài mặt.

Hắn trong lòng lúc này đương nhiên thực tức giận, giận đến mức trung ra mặt lạnh đối với Thẩm Du.

Con thịnh nộ này hẳn là từ lúc mới biết cô sang nhà Viên Duyệt liền bắt đầu ấp ủ, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Thẩm Du nghĩ đến đây, có chút lo sợ mà trộm nhìn sang, phát hiện Thẩm Tiêu bây giờ cũng không cười, ngũ quan tuần lễ ngưng đọng một tia lạnh lẽo, thoạt nhìn có chút hung.

Hắn đang nghiêm túc mười phần mà nhúng lẩu, sau đó lại vọt ra cho cô, không bao lâu, cái chén của Thẩm Du đã bị chất đầy.

"Mau ăn."

Thẩm Du không dám lại chống đối, liền kẹp đồ ăn lên cho vào miệng, thực mau đã nhồi đến hai má phình phình ra.

Một lát sau, chỉ nghe Thẩm Tiêu không vui mà nói "Em quá không ngoan, chỉ khuất mắt một chút liền khắp nơi chạy loạn. Viên Duyệt với Tư Đồ Dật là cùng một giuộc, tên kia lại không đối phó được anh, nếu ngày nào đó hắn đột nhiên muốn nhắm vào em, vậy xong rồi, liền chết như thế nào cũng không biết!"

"....."

Thẩm Tiêu phân tích xác thật rất có đạo lý, nhưng hắn không biết Viên Duyệt cùng cô đều là xuyên tạc đây.

Nhưng việc này cô có muốn giải thích rõ ràng căn bản cũng không thể.

Cuối cùng Thẩm Du chỉ đành thuận theo mà hỏi "Nếu đã vậy, anh còn muốn ở lại đây làm gì? Chỗ này là do Tư Đồ Dật mua cho Viên Duyệt, không sợ bị đặt máy xem trộm gì đó sao?"

Thẩm Tiêu nhướng mày "Vừa rồi đã xem qua, căn nhà này không có vấn đề, chốc lát kiểm tra cẩn thận lại lần nữa là được."

Nghĩ nghĩ, hắn lại hỏi "Có phải thực thích phòng ở kiểu này hay không? Nếu thích, có thể mua cho em mấy căn."

Khẩu khí thô bạo lều lều như thế này, thật sự làm người ta không dám nhìn thẳng.

Thẩm Du không có ý kiến nữa, chỉ là tò mò hỏi "Anh còn chưa nói, tại sao muốn trụ lại đây làm gì?"

Thẩm Tiêu câu câu khoe miệng, tà khí đầy mình.

"Muốn thử cảm giác sống chung với nhau là như thế nào, có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Sống chung

Có trong nháy mắt, Thẩm Du cho rằng chính mình gặp ảo giác, hần cư nhiên nhắc tới hai chữ "sống chung"?

Nếu nhớ không lầm, cô vẫn chưa có đồng ý cùng hần hẹn hò đi?

Không chỉ có không đồng ý, cô còn thẳng mặt cự tuyệt nữa, giờ phút này Thẩm Tiêu lại không biết xấu hổ mà nói tới việc "sống chung"?

Hon nữa vẫn là muốn "sống chung" ngay trong nhà của người khác!

Người này có khi nào là thời gian vừa rồi đi công tác, ở bên ngoài gặp phải cái gì kích thích, cho nên trở về mới có thể bệnh hoải không dứt như vậy.

Thẩm Du cảm thấy, bản thân đã không tức vì quá tức rồi!

Hon nữa cho dù có tức giận thêm cũng vô dụng, mắng không xong đánh không lại, Thẩm Tiêu trừng mắt một cái cô liền nhún.

Nhưng kêu cô cứ vậy mà chịu đựng, quả thực cả người đều ngứa ngáy.

Thẩm Du vừa ăn vừa nghĩ, nhân lúc Thẩm Tiêu đưa đồ ăn lại đây, cô liền nói "Lát nữa ăn xong anh dọn bàn, còn có, phải đem chén đĩa đi rửa. Ở đây không có máy tự động, cho nên phải dùng tay tẩy sạch mới được nha."

Động tác giờ đĩa của Thẩm Tiêu đột nhiên dừng lại, hần ngẩng đầu nhìn cô.

"Tại sao phải rửa? Ngày mai kêu chú Lý tới là xong."

Thẩm Du cũng không giận, chỉ hơi cụp mắt xuống mà nói "Vừa rồi không phải anh nói muốn thử cảm giác chung sống với nhau sao? Đụng chút là kêu người tới làm, vậy còn thể nghiệm được gì nữa?"

Thẩm Tiêu nhú mày, cảm giác tình hình cũng không giống như hần tưởng tượng, hon nữa mấy cuốn sách mà Đỗ Huy đưa cho hần không hề có cái kịch bản này!

Đội lát nữa phải cẩn thận xem lại mới được.

"Vì sao lại là anh rửa?" Thẩm Tiêu cảm thấy, vấn đề này cần thiết phải thảo luận một chút.

Thẩm Du dẫn mũi, ủy ủy khuất khuất mà lẩm bầm "Em còn nhỏ như vậy, anh kêu em đi làm việc nhà có thấy xấu hổ hay không? Hon nữa nếu muốn sống chung, vậy hần là bạn trai phải cung chiều bạn gái đi. Nếu trải nghiệm nghĩa là để cho em tới lao động khổ sai, em còn muốn phối hợp để làm gì?"

"....."

Nghe ra, hình như rất có đạo lý.

Được rồi, không phải là mấy cái chén thôi sao? Không cần thiết quá rồi rắm, mấy ngày ở chung tới đây mới là mấu chốt nhất.

Một tiếng sau, sau khi Thẩm Tiêu liên tục làm bể mấy cái chén, hần rút cuộc bàng hoàng nhận ra một sự thật: rửa chén quả thực không dễ chơi!

Thẩm Du ở ngoài phòng bếp, một bên nhìn trộm một bên tường thuật hiện trường lại cho Viên Duyệt Nghe.

Viên Duyệt ở bên kia hưng phấn mà đánh chữ

Viên Duyệt không cho là đúng

"XOÀNG" - lại một cái chén qua đời.

Cùng với chén bể, còn có tiếng Thẩm Tiêu lẩm rảm niệm chú.

Thẩm Du che miệng cười trộm, xoay người đi ra phòng khách giúp hần trải chăn đệm.

Ở phương diện tình cảm mà nói, Thẩm Tiêu ký thực rất ngây ngô, tuy rằng nói "sống chung" nhưng nhiều nhất cũng chỉ là hai người ở cùng một chỗ.

Đến nỗi cùng chung chăn gối gì đó, khẳng định là không có, Thẩm Tiêu cũng sẽ không có cái ý niệm này, cho nên Thẩm Du rất là yên tâm.

Không lo đại ma vương giờ trò cường đoạt.

Chờ Thẩm Du sửa sang chỗ ngủ xong rồi, Thẩm Tiêu cũng vừa lết từ nhà bếp ra tới, một thân ướt nhem, vô cùng chật vật.

Hần đứng tại chỗ trừng mắt dựng mày một hồi, bình ổn trạng thái xong mới khó chịu mà nói "Anh đi tắm cái đã."

Thẩm Du trong lòng tuy cười điên đại nhưng biểu tình vẫn thực bình tĩnh "Khẩn lỏng em đặt ở trong phòng tắm, đi vào là nhìn thấy ngay."

Đội Thẩm Tiêu cảm quần áo vào trong nhà tắm rồi, Thẩm Du mới rón rén đi ra bếp.

Kêu hần rửa chén, hần liền thật sự chỉ rửa chén, nòi niêu muông đĩa đều mặc kệ.

Thẩm Du bất đắc dĩ mà thở dài, cuối cùng vẫn là vén tay áo lên đi vào giải quyết hậu quả.

Kết quả, buổi tối đầu tiên sống chung, hai người tắm rửa xong đều ai về chỗ nấy, không khác gì lúc còn ở biệt thự.

Thẩm Du là vì trong lòng còn bức bối nên không thêm đề ý đến hần.

Thẩm Tiêu lại là bởi vì phát hiện thực tế cùng kế hoạch chênh lệch quá xa, hần cần phải nhanh chóng cùng quân sư quạt mo thương lượng đối sách.

Thẩm Tiêu nhận ra, hần có rất nhiều thủ hạ, năng lực làm việc đều phi thường cao, đôi lúc muốn tham khảo vấn đề công tác, tùy tiện tìm ai đều có thể giúp hần giải đáp rõ ràng.

Thế nhưng đừng tới chuyện tình cảm này, hấn lại tìm không ra con ma nào có thể cùng mình phân tru giải nạn.

Người không thân thì không thể nói, người thân thiết lại đều không đáng tin!

Đỗ Huy còn trẻ, đã kết hôn mấy năm nhưng gần đây lại sắp ly hôn, có thể thấy được, ở trên phương diện tình cảm tên này hoàn toàn xử lý không xong.

Chú Lý là người nhìn hấn cùng tiểu hải từ lớn lên, vốn dĩ cũng là đối tượng thích hợp để tâm sự. Nhưng chú Lý 60 tuổi vẫn còn là trai già ế vợ, hấn còn có thể trông đợi gì sao?

Cho nên cuối cùng, vẫn là nên tìm trợ lý Đỗ.

Qua một hồi, Đỗ Huy mới nhấn lại <Ông chủ, đây mới đúng là cuộc sống của người bình thường. Trải nghiệm sống chung vốn dĩ là để rèn luyện độ phù hợp trong sinh hoạt hàng ngày của hai người. Thoả hiệp với nhau, chậm rãi thích ứng, cuối cùng mới có thể hoàn mỹ cùng nhau sống qua cả đời."

Thẩm Tiêu không nghĩ tình hình lại bị dạy dỗ cho một trận, nháy mắt liền bực mình

Đỗ Huy ai oán

Thẩm Tiêu.....

Một lát sau, Đỗ Huy lại gửi tới một đường link

Trợ lý Đỗ nói xong liền biến mất vô tung, Thẩm Tiêu nhủ mầy, nghĩ nghĩ, vẫn là thuận tay ấn mở link lên, sau đó vô cùng nghiêm túc mà xem tiểu thuyết.

Hoá ra thích một người nếu chỉ thổ lộ thôi cũng vô dụng, còn phải lấy hành động thực tế để chinh phục đối phương.

Tỷ như phô bày mị lực, tài nghệ, còn phải biết nhìn mặt đoán ý, tinh tế nắm bắt biến hoá cảm xúc của người mình thích.

Thẩm Tiêu trầm mặc.

Yêu đương phức tạp vậy sao? So với đấu trí trên thương trường còn khó hơn gấp bội!

Sáng hôm sau, hai người chính thức sống chung ngày đầu tiên.

Thẩm Tiêu vừa dậy, đúng lúc gặp phải Thẩm Du đang mở cửa đi ra.

Còn không đợi hấn thì triển mị lực, Thẩm Du liền lên tiếng trước "Anh, em đói bụng, đi làm bữa sáng đi."

Thẩm Tiêu.....

"Tại sao vẫn là anh làm?" Hấn kỳ quái hỏi.

Thẩm Du vô tội mà chớp chớp mắt "Bởi vì em không biết nấu ăn a~ chẳng lẽ phải để bụng đói vậy sao?"

Thẩm Tiêu cảm lấy di động, nói "Có thể gọi đồ ăn ở ngoài."

Thẩm Du nhỏ giọng lầm bầm "Như vậy còn gì mà cuộc sống hai người nữa, ngày nào cũng gọi com hộp sao? Hay là đi ra ngoài ăn? Nghe ra không có gì đáng để chờ mong."

"....."

Thích một người, còn phải lựa chọn thời cơ phù hợp để triển lãm tài nghệ của bản thân.

Thẩm Tiêu nhớ tới những lời này, vì thế liền cắn răng nói "Được rồi, để anh."

Chờ hấn xoay người đi vào phòng bếp xong, biểu tình trên mặt Thẩm Du quả thực giống như gian thần đạt được mưu đồ.

Đây là chính hấn muốn sống chung, cô không có ép buộc hấn đâu!

Thẩm Tiêu lẩn lộn trong bếp tròn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng ôm theo một túi sandwich ra tới.

"Ồ trong tủ lạnh có bánh mì, bữa sáng hôm nay ăn cái này đi."

"....."

Miến miến cưỡng cưỡng gặm xong miếng bánh mì khô khốc, Thẩm Du lại chỉ đạo Thẩm Tiêu đi giặt quần áo.

Cái này giặt máy, cái kia giặt tay... Thẩm Tiêu nghe đến đau đầu, liền hỏi "Vậy em làm cái gì?"

"Em dọn dẹp nhà, hai phòng ngủ một phòng khách, mất rất nhiều thời gian có biết không?"

Thẩm Tiêu xoa xoa huyết thái dương, cực kỳ ần nhẫn mà nói "Như vậy bận rộn cả một ngày, còn có thời gian để yêu đương sao?"

Thẩm Du chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi mới trả lời "Thời gian sao, nếu tranh thủ thì cũng sẽ có. Ví dụ như, ăn com xong rồi có thể xuống lầu tán bộ tâm sự một chút."

Thẩm Tiêu nghe xong, không nói hai lời, xách theo Thẩm Du đi vào phòng ngủ, sau đó ra lệnh "Đem hành lý thu dọn sạch sẽ, mau."

"Làm gì?" Thẩm Du về mặt mờ mịt.

Thẩm Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói "Lập tức trở về nhà!"

Hấn là điên rồi mới có thể tin vào chuyện ma quỷ của quân sư quạt mo kia!

Cái gì sống chung, cái gì tán tỉnh lẫn nhau, toàn bộ đều là chó má!

Đỗ Huy, chờ xem tôi về công ty thu thập cậu như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phải ôn nhu

Hai người về đến nhà vừa kịp giờ ăn trưa.

Xe còn chưa tiến vào sân, Thẩm Du đã nhìn qua cửa kính, xa xa trông thấy chú Lý, Nhị Cầu Tử cùng Tiểu Bạch xếp thành một hàng ngồi đợi ở bậc thềm.

Giờ này mặt trời lên cao, chiếu đến toàn bộ sân nhà trở nên tươi đẹp ấm áp.

Một người, một chó, một mèo hẳn là cũng đang phơi nắng, nhưng trông bọn họ chìm ngập trong ánh mặt trời, không hiểu sao thoát nhìn lại vô cùng cô đơn.

Xe dừng ở cửa, bấm hai tiếng còi, tổ hợp kỹ lậ đang ngồi trong sân giống như từ trong ảnh chụp nhảy ra tới, nháy mắt trở nên sinh động hoạt bát.

Chú Lý đứng dậy đi ra nghênh đón, Nhị Cầu Tử gấu gấu gấu mà chạy vòng quanh xe, Tiểu Bạch tuy rằng còn ngồi nhưng cũng không ngạo kiêu, đứng dậy nhìn chăm chú vào bọn họ, như là đang đợi Thẩm Du đi qua vuốt lông.

Thời điểm Thẩm Du đặt chân xuống xe, nhện không được mà hít sâu một cái, sau đó từ từ mỉm cười.

"Chú Lý!"

Chú Lý vui tươi hơn hờ đi lên, nói "Về là tốt rồi, về là tốt rồi, mau vào trong nhà, chú đi chuẩn bị cơm trưa."

Thẩm Tiêu đen mặt xuống xe, cũng không hé răng, chỉ là thuận tay đem hành lý của Thẩm Du xách ra tới.

Còn cô lúc này chào hỏi chú Lý xong lại cùng husky náo loạn một hồi, cuối cùng chạy đến vuốt vuốt Tiểu Bạch chốc lát, sau đó mới cầm đồ đạc đi lên trên lầu.

Thẩm Tiêu cũng không vội đi vào, chỉ đứng dựa vào sườn xe, chăm một điệu thuốc, chân mày trước sau khoá chặt, thoát nhìn tâm sự nặng nề.

Chú Lý vốn định đi vào chuẩn bị cơm trưa, nhìn hẳn như vậy cũng liền nán lại một chút.

"Tiên sinh không phải nói muốn ở lại bên kia vài ngày sao? Thế nào mà quay về rồi?"

Thẩm Tiêu xuy một tiếng "Ồ gì nữa, rách việc, cái gì mà dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm, giặt quần áo, trông tôi giống người sẽ làm mấy thứ này sao?"

Chú Lý ngại ra, sau đó thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng may mắn kịp thời nhịn xuống.

"Tiên sinh là người làm đại sự, chút ít việc vặt đó không hợp với ngài."

Thẩm Tiêu bực bội mà phun ra một ngụm khói, sau đó nheo nheo đôi mắt, ngẩng đầu lên, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tiên sinh thật sự muốn cùng tiểu thư yêu đương?" Sau một hồi ngẫm nghĩ, chú Lý bèn hỏi.

"Nhìn giống già lắm sao?"

Xác thực rất già a!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng chú Lý khẳng định không dám nói ra, vì thế uyển chuyển mà đáp "Có thể là tiên sinh biểu đạt không đúng cách."

Thẩm Tiêu búng búng điệu thuốc, đứng thẳng người dậy "Không đúng chỗ nào? Chú nhìn ra được?"

"Yêu đương a...cái vấn đề này tạm thời không nói, tiên sinh trước tiên vẫn nên xác định tâm ý của chính mình, trong lòng ngài thật sự có yêu tiểu thư hay không? Muốn cùng tiểu thư chung sống cả đời sao?"

Thẩm Tiêu bị hỏi đột nhiên ngây ngốc.

Bởi vì hẳn trước nay đều không hề nghĩ tới "yêu".

Tuy rằng hẳn ít có cơ hội tiếp xúc với chuyện tình cảm, nhưng Thẩm Tiêu rất rõ ràng, phản lực của chữ "yêu" có bao nhiêu trọng.

Trước đó hẳn cảm thấy bản thân thực thích tiểu hài tử, trừ bỏ Thẩm Du, cũng không có người nào có thể làm hẳn thích đến như vậy.

Thẩm Tiêu thậm chí từng nghĩ, cho dù không yêu đương, hẳn cũng có thể cùng tiểu hài tử duy trì trạng thái hiện tại cả đời.

Sau lại bởi vì một chút hiểu lầm, tâm tình của hẳn mới bắt đầu biến hóa.

Nếu nhất định phải chọn một người để sống cùng, vậy không hề nghĩ ngờ, hẳn tuyển Thẩm Du.

Nhưng hiện tại, bỗng dưng nhắc tới chữ này, thật sự Thẩm Tiêu một chút chuẩn bị tâm lý đều không có.

Chú Lý nhìn bộ dạng hẳn như vậy, liền đoán ra được tình huống là như thế nào: thích thì có thừa, yêu lại không đủ.

"Tiên sinh như vậy là không thể nào thuyết phục được tiểu thư. Tuy tiểu thư thoát nhìn nhút nhát, nhưng tuyệt đối là người có chính kiến. Ngài xem, lúc trước âm thầm lặng lẽ báo danh Học Viện Điện Ảnh, kể cả bên ngoài có bị bắt nạt cũng tự mình chịu. Là tốt hay xấu đều do bản thân tự quyết, trước nay tiểu thư đều không cần chúng ta lo. Tình tình như vậy sẽ không tùy tiện tiện cùng người khác yêu đương."

Thẩm Tiêu có loại cảm giác giống như bị người đâm trúng chân.

"Ý chú nói tôi là người tùy tiện tiện sao?"

"....."

"Vậy chú tới nói, làm sao để tiểu hài tử đồng ý hẹn hò tôi đi."

Chú Lý nhủ mảy, cảm thấy lời mình vừa nói đều là nước đổ đầu vịt.

"Tôi cảm thấy, tiểu thư thích người điềm đạm ôn hoà, tương đối dịu dàng sẵn sàng. Tiên sinh có thể ở trước mặt tiểu thư biểu hiện ôn nhu một chút, như vậy tiểu thư mới cảm nhận được. Hơn nữa chuyện yêu đương là không vội được, càng không thể ép buộc. Phải chậm rãi tích lũy, mưa dầm thấm lâu, đến một loại trình độ nhất định mới có thể nước chảy thành sông."

Thẩm Tiêu ngạc nhiên mà nhìn chú Lý, có chút không thể tin được mấy lời này lại xuất ra từ trong miệng một lão nam nhân độc thân 60 tuổi!

"Chú Lý, chú quả thực thâm tàng bất lộ!"

Sớm biết vậy đã không nghe lời Đỗ Huy, trực tiếp tới thương lượng với chú Lý thì tốt rồi, khỏi mất công lẫn lộn nhiều chuyện như vậy.

Nhưng chú Lý tuy rằng nói nghe rất hay, chỉ sợ có một số việc đến khi thực hành lại không dễ dàng.

Tỷ như, kêu hấn trở nên ôn nhu?

Nghe tới chính là chuyện cá leo cây.

Thẩm Tiêu một thân trang bị đầy kinh nghiệm đánh người mắng người. Nhưng ôn nhu sao, chính là giá trị bằng 0.

Chú Lý đang huyền thuyên một đồng, đột nhiên lại bổ sung "Tiên sinh, nghĩ kỹ rồi sao? Đòi này không phải tiểu thư sẽ không cưới?"

Trừ cái vấn đề "yêu hay không yêu", điều duy nhất Thẩm Tiêu có thể khẳng định chính là hi vọng cùng tiểu hài tử sống chung cả đời. Đây là sự tình phi thường minh xác.

"Đương nhiên." Hấn không chút do dự mà gật đầu.

Chú Lý trộm thở dài, cũng không biết làm như vậy có đúng hay không.

Lúc trước, chú Lý còn muốn giúp Thẩm Du thoát khỏi sự khống chế của Thẩm Tiêu, nhưng lại phát giác ra biện pháp đó không thể thực hiện.

Thẩm Tiêu tuyệt đối không cho phép loại sự tình này phát sinh.

Về sau chú Lý bèn thay đổi sách lược, trợ giúp Thẩm Du gần gũi với Thẩm Tiêu hơn, điểm này ngoài ý muốn lại vô cùng thành công.

Quan hệ giữa hai người càng ngày càng tốt, đến nỗi hiện tại còn nháo ra loại sự tình này.

Chú Lý cảm khái, đúng là rầu thú ruột.

Thẩm Du thu thập mọi thứ xong xuôi, lại thay một bộ quần áo rồi mới xuống lầu.

Sau đó, cô phát hiện Thẩm Tiêu cũng đã sạch sẽ tươm tất, ngồi ở phòng khách chơi với husky.

So với Tiểu Bạch, Thẩm Tiêu xác thực tương đối thiên vị Nhị Cầu Tử.

Nhìn thấy Thẩm Du xuống dưới, hấn liền ngoác một ngón tay, nói "Tiểu hài tử, lại đây."

Thẩm Du nhìn hấn tuần lẳng tươi cười, cứ cảm giác có gì quái quái.

Vừa rồi lúc cô lên lầu, Thẩm Tiêu rõ ràng cả mặt đều đen, giống như có ai thiếu tiền không trả cho hấn vậy.

Lúc này mới có bao lâu, người này thế nhưng có thể tươi cười hoà nhã với cô? Quả nhiên bệnh không nhẹ.

Thẩm Du đi qua, cầm lấy quả bóng husky vừa ngậm tới, thuận tay ném trở ra ngoài sau đó mới ngồi xuống.

"Chuyện gì?"

Một người ngồi ghế dài, một người ngồi ghế đơn, khoảng cách có hơi xa, cái này làm cho Thẩm Tiêu cảm giác khó chịu, mày nhăn lại, định kêu cô qua tới.

Nhưng mà, hấn liền lập tức nhớ tới lời chú Lý nói phải ôn nhu, không thể ép buộc.

Vậy cho nên, Thẩm Tiêu đem mệnh lệnh sắp ra tới miệng nuốt ngược trở về, sau đó dùng ngữ điệu mềm nhẹ mà nói "Kỳ nghỉ này, em có kế hoạch gì chưa?"

Thẩm Du ôm Tiểu Bạch đặt lên đùi, vuốt vuốt, sau đó nói "Không có kế hoạch gì cả."

"Vậy anh mang em cùng chú Lý đi Châu Âu chơi."

Nghe qua thực sự không tồi, đáng tiếc lại đi không được.

"Cuối tuần nào em cũng phải tập hai ngày, làm sao mà đi." Cô nói.

Một đoàn hoá khí đã bốc lên đầu, Thẩm Tiêu nâng giọng lên hỏi "Cái kịch vớ vẩn đó quan trọng vậy sao?"

Thẩm Du dấu môi "Đương nhiên quan trọng, đã tập luyện được một nửa rồi..."

"Em——"

Chú Lý vừa lúc bung bánh quy nướng ra tới, đi lướt qua người Thẩm Tiêu liền nhỏ giọng nhắc nhở "Ôn nhu, ôn nhu!"

Thẩm Tiêu.....

Khẽ cắn môi, hấn điều chỉnh biểu tình trên mặt, nén giận mà nói "Đã tập luyện một nửa? Vậy đúng là không thể bỏ ngang, thôi, chờ chừng nào em có thời gian lại mang hai người đi chơi."

Thẩm Du.....

Mới rồi còn muốn hùng hùng hổ hổ, chớp mắt đã cười đến xuân về hoa nở, chẳng lẽ bệnh tình đã chuyển biến nghiêm trọng rồi sao?!

Thẩm Du không dám chắc, liền hỏi lại một câu "Anh nói thật sao?"

Thẩm Tiêu khò khò gật đầu "Đương nhiên."

Sau đó tự thấy chính mình biểu tình quá lãnh đạm, vì thế lại gờ lên một nụ cười.

Đáng tiếc nụ người tự cho là vô cùng dịu dàng này của hấn, ở trong mắt Thẩm Du lại là quỷ dị thật sự.

Kỳ nghỉ kết thúc, Thẩm Du lại ngày ngày đi đến chỗ Hứa Kỳ để tập kịch.

Lúc trước vì Bạch Mộ Vũ mà đủ thứ chuyện không vui, Thẩm Du trong lòng cũng còn chút băn khoăn.

Cho nên ngày đầu tiên trở về phòng tập, cô liền mua rất nhiều đồ ăn vặt và trái cây, cũng thỉnh trọng xin lỗi Hứa Kỳ cùng mọi người, thừa nhận chính mình ấy xác thật có chút tùy hứng.

Hứa Kỳ bên kia cũng thật ngượng ngùng. Thẩm Du dù sao vẫn là diễn viên chính, chưa thương lượng cùng cô đã tủy ý để cho Bạch Mộ Vũ tiến tổ.

Lúc sau Hứa Kỳ thật sự đến tìm vài bạn học cùng với Thẩm Du, biết được tình huống rõ ràng mới phát hiện Bạch Mộ Vũ đích xác kiêu ngạo quá đáng, cho nên khi cất vai của người này, Hứa Kỳ một chút cũng không áy náy.

Nhưng thành thật mà nói, kể cả không đi tìm hiểu chân tướng, chuyện này nên chọn ai bỏ ai, vừa nhìn là hiểu.

Thẩm Du phù hợp với vai chính như vậy, lại tập luyện thời gian lâu, Hứa Kỳ không có khả năng vì một vai nhỏ mà từ bỏ cô.

Hứa Kỳ cảm thấy may mắn vì bản thân kịp thời tìm hiểu, mới không đến nỗi hiểu lầm Thẩm Du, dù cho là ai đi nữa, đối với người thường xuyên bắt nạt mình sẽ đều như vậy.

Xin lỗi nhau xong, chuyện này coi như bỏ qua, những người khác vốn dĩ có ấn tượng rất tốt đối với Thẩm Du, cũng liền không so đo quá nhiều.

Hơn bốn giờ chiều nay, Hứa Kỳ cùng Từ Tục có việc phải đi trước.

Thẩm Du đi xuống dưới lầu, gọi báo cho Thẩm Tiêu là chính mình sẽ bắt xe về nhà, nhưng hần hiện tại đang đi tới rồi, cho nên kêu cô ở xe trái cây chờ thêm một chút.

Thẩm Tiêu gần đây cũng không biết trúng gió độc gì, nói chuyện với cô luôn là khinh thanh tế ngữ, miễn mại đến dọa người.

Mỗi lần Thẩm Du trò chuyện với hần đều không chịu được mà nổi da gà.

Treo điện thoại, Thẩm Du liền thuận tiện chọn mua một ít trái cây về nhà.

Lúc đang chuyển tâm đứng chọn, cô bỗng nghe được có người gọi tên mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy là Lâm Tông.

Bởi vì quan hệ của Lâm Tông và Bạch Mộ Vũ, Thẩm Du đối với người này cũng không có hảo cảm, nhưng dù sao trên danh nghĩa vẫn là thầy. Hơn nữa lúc này Lâm Tông bày ra một bộ thân thiết tươi cười, cô cũng không thể lạnh mặt quay đi nơi khác.

Cho nên sau khi đem trái cây đưa cho bà chủ đi cân, cô mới quay qua lên tiếng chào hỏi.

"Chào thầy Lâm."

"Hôm nay tập xong rồi sao? Rất sớm."

Thẩm Du gật gật đầu, không nói tiếp.

Lâm Tông lại nói "Kỳ thật thầy muốn cùng em nói xin lỗi, lần trước vì muốn giúp cho Tiểu Vũ tiến tổ, làm cho mọi người đều không thoải mái, thật là quá ngại. Thầy biết Tiểu Vũ trước đó làm sai nhiều chuyện, hiện giờ cũng biết lỗi rồi, em ấy sẽ sửa đổi."

Thẩm Du cất ngang "Cậu ta sửa đổi hay không không phải chuyện của em."

Lâm Tông bị cô chặn họng, tươi cười càng thêm xấu hổ, nhưng ngay sau đó liền nói thêm "Đúng rồi, còn muốn cảm ơn em lần trước dẫn đường cho mẹ của thầy."

"Làm sao thầy biết là em dẫn đường?" Thẩm Du nhấn trán.

"Giáo viên dưới lầu kể lại, cô ấy biết em."

Thẩm Du gật gật đầu.

Lúc này bà chủ đã cân xong xuôi, đem túi trái cây đưa cho Thẩm Du.

"Tổng cộng 92 đồng, trả tiền mặt hay là wechat?"

"WeChat."

Bà chủ liền lấy mã QR ra cho Thẩm Du quét.

Đúng lúc này, ven đường bỗng nhiên truyền đến từng đợt kinh hô.

Thẩm Du quay đầu đi xem, liền thấy một chiếc xe máy mất khống chế đang thẳng hướng xe trái cây lao tới.

Mỗi ngày bà chủ đều sẽ dùng vài cái sọt cùng hai ván gỗ để bày một ít trái cây trước xe.

Thẩm Du lúc này liền đứng kẹt ở lối nhỏ giữa hai tấm ván, muốn chạy đều chạy không kịp.

Cuối cùng vẫn là Lâm Tông nhanh tay đẩy cô một phen.

Kết quả, xe đâm vào sọt trái cây, tấm ván cũng ngã xuống theo.

Thẩm Du té ngã lên trên mặt ván, thân thể không sao, cẳng chân lại bị tấm ván cào rách một tầng da, máu tươi nháy mắt chảy xuống.

Bà chủ bên cạnh la hét thất thanh, Thẩm Du lúc này vẫn chưa hồi hồn, Lâm Tông liền vội vàng rút ra một cái khăn tay, dè lên miệng viết thương.

"Đừng nhúc nhích, em chảy máu rồi."

Lâm Tông nhẹ giọng, biểu tình thoát nhìn vô cùng trấn định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bóp chết hần!

Bà chủ xe trái cây vốn dĩ lớn giọng, vừa nhìn thấy có tai nạn xảy ra, tự nhiên càng hốt hoảng kêu to.

"Trời ơi, xe đều đâm nát hết! Chết người, chết người rồi! Ông xã, mau báo cảnh sát! Mau kêu xe cứu thương!"

Thẩm Du sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy căng chân đau rát, bàn tay Lâm Tông ấn lên vết thương dùng rất nhiều sức, làm cô càng đau thêm.

Chung quanh ồn ào huyền ảo, Thẩm Du nhất thời cũng không biết nên xử lý như thế nào, nghe nói có người báo nguy rồi, cũng liền mặc kệ.

Thẩm Tiêu lái xe đến dưới office building, xa xa nhìn thấy xe trái cây phía trước loạn thành một đoàn.

Hắn không khỏi nhíu mày, nhớ tới ban nãy chính mình kêu Thẩm Du đứng ở đó chờ, nháy mắt tim đập gia tốc.

Càng đi đến gần, tâm tình Thẩm Tiêu càng không xong.

Có rất nhiều người vây quanh xe trái cây, bên cạnh còn dư lại dấu vết bị đâm đến lung tung rối loạn.

Ánh mắt Thẩm Tiêu nhìn thoáng qua đám người bên ngoài, lại tìm không thấy Thẩm Du.

Ngay tức khắc, hắn hung hăng đạp chân thắng, tùy tiện đem xe dừng ở ven đường, cũng không thèm tắt máy, cứ vậy vọt xuống nhám thẳng tiệm trái cây mà chạy như điên.

Vừa chạy tới gần, liếc mắt một cái, hắn liền thấy Thẩm Du còn ngồi bệch trên tấm ván.

Thẩm Tiêu giống như vừa bị ai hung hăng bỏ cho một gậy, cả người hoàn toàn chết sững.

Chưa hết, còn thấy giống như có người ngồi xổm một bên đang chạm tay vào chân Thẩm Du, Thẩm Tiêu cũng không thèm nhìn kỹ, búng búng bước tới, nhấc chân trực tiếp đá bay người nọ sang một bên, ngã sóng soài vào sọt trái cây.

"Mẹ nó, mày đụng vào ai đấy!"

Nói xong còn cảm thấy chưa hết giận, Thẩm Tiêu nhấc chân lại định đạp thêm một phát, kết quả đã bị Thẩm Du ngăn cản.

"Anh, đừng đánh, không phải thầy Lâm làm!"

Mất thấy Thẩm Tiêu sắp không phân rõ trắng đen, lập tức liền phải đem Lâm Tông đánh chết, Thẩm Du thật sự không biết nên nói cái gì.

Bà chủ lúc này cũng lên tiếng giải thích "Không phải cậu ta không phải cậu ta, là người nằm ở đằng kia gây tai nạn, cha mẹ ời, uống đến say bí tỉ lại còn dám chạy ra đường. Té phát này cũng thật nguy hiểm, đang chờ xe cứu thương tới đây đây này."

Thẩm Tiêu mày đều sắp dính vào nhau, liếc mắt nhìn sang xe máy.

Chiếc xe cuối cùng đâm thẳng vào tường, đầu xe tan nát, người cũng nằm yên bất động, chỉ là lồng ngực còn phập phồng đôi chút.

Thẩm Tiêu cũng không để ý tới Lâm Tông đã bị đạp văng một bên, lúc này ở trong mắt hắn, toàn bộ sự vật đều là râu ria.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Du, néo néo tay cô, lại cẩn thận xem mà xem xét miệng vết thương một chút.

"Đau không?"

Ngắn gọn hai chữ, âm điệu có chút run rẩy, thực ôn nhu.

Không phải cái loại cổ tình già vờ ôn nhu, mà chính là từ trong tâm khảm cảm thấy đau lòng.

Thẩm Du từ sau khi biết được đã báo nguy, biểu tình vẫn luôn thực bình tĩnh. Nhưng giờ này vừa nghe đến Thẩm Tiêu nói ra hai chữ vô cùng đơn giản, tức khắc hốc mắt liền đỏ, ủy khuất gật gật đầu.

"Đau quá."

Thẩm Tiêu nuốt nuốt nước bọt, khóe mắt cũng có chút ướt, hít thật sâu một hơi, sau đó mới nhẹ giọng dỗ "Đừng sợ, bây giờ liền mang em đi bệnh viện, rất nhanh sẽ không đau nữa."

Thẩm Du ngoan ngoãn gật đầu, Thẩm Tiêu đứng dậy, khom lưng một cái liền đem cô ôm vào trong ngực.

Sau đó, còn nện không được mà hôn hôn lên trán Thẩm Du một chút.

Bà chủ đứng bên cạnh vội vàng nói "Nhưng cảnh sát còn chưa tới đâu, hai người liền đi sao?"

Thẩm Tiêu cũng không hé răng, chỉ lạnh lùng nhìn một cái, khiến cho bà chủ xe trái cây nháy mắt liền im miệng.

Hắn vững vàng ôm Thẩm Du lướt qua đám người, nhanh tiến về chỗ xe đang đậu, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt rất giống sắp ăn thịt người.

Quần chúng vây xem đều nện không được mà giật lùi về sau.

Xe chưa tắt máy, cửa xe cũng không đóng, cư nhiên vẫn còn an ổn mà dừng ở đó không bị ai trộm đi.

Thẩm Tiêu nhẹ tay nhẹ chân mà đem Thẩm Du đặt lên yên ghế, lại lần nữa cẩn thận xem xét vết thương.

Vốn dĩ máu ra không ít, cũng do Lâm Tông lấy khăn ấn giúp, lúc này thật ra không còn chảy nữa, chỉ còn ần ần rỉ ra chút máu loãng.

"Vừa rồi chính là thầy dạy lớp em, người ta đang giúp em cầm máu lại bị anh đá đi."

Thẩm Tiêu một chút áy náy cũng không hề có, quyết đoán chạy xe thẳng đến bệnh viện.

Trên đường, hắn gọi điện thoại cho trợ lý Đỗ, kêu cậu ta đi sang bên này giải quyết hậu quả, lại còn dặn thêm một câu.

"Tra xem người nọ là say thật hay giả say."

Thẩm Tiêu ở thương trường lăn lộn nhiều năm, hành sự kiêu ngạo, đắc tội không ít, không bài trừ khả năng có người muốn đến trả thù. Có thể là không tìm thấy cơ hội xuống tay với hắn, cho nên chuyển sang đối phó người nhà.

"Tra cho thật tỉ mỉ." Cuối cùng, Thẩm Tiêu vẫn dặn kĩ lại thêm lần nữa.

Tiếp nhận tập đoàn lâu như vậy, có sóng to gió lớn gì mà hắn chưa trải qua? Bản thân hắn cũng không kiêng nể gì, bởi vì Thẩm Tiêu hiểu rõ, chỉ cần bản thân đủ cường đại thì chỉ có người khác phải sợ hãi dè chừng hắn.

Nhưng vừa mới đây thôi, trong lúc chưa rõ Thẩm Du trạng huống ra sao, có trong nháy mắt Thẩm Tiêu đã hoàn toàn hoảng loạn.

Cảm giác sợ hãi chưa từng có đem hắn gắt gao bao trụ, làm hắn cảm thấy hít thở không thông.

Lần đầu tiên, Thẩm Tiểu phát hiện chính mình cư nhiên để ý một người như vậy, tới mức chỉ mới nghĩ tới thôi đều có thể khiếp đảm đến sắp chết.

Còn may nơi này cách trung tâm thành phố không xa, mười phút sau, Thẩm Du đã được ôm vào bệnh viện.

Bởi vì không bị thương đến xương cốt, chỉ cần xử lý một chút vết thương ngoài da là được. Cho nên bác sĩ kêu Thẩm Du ngồi lên ghế để dễ dàng thao tác hơn.

Thế nhưng Thẩm Tiểu một mực không muốn buông tay, trực tiếp ôm cô cùng ngồi lên ghế rồi nói "Xử lý vết thương mau lên".

Bác sĩ, y tá:.....

Cuối cùng, bác sĩ đành thỏa hiệp, lại mang một cái ghế khác ra cho Thẩm Du gác chân lên.

"Miệng vết thương hơi lớn, khả năng sẽ lưu lại sẹo."

Thẩm Tiểu cau mày, cúi đầu nhìn cô, thấy Thẩm Du mím môi lắc đầu nguầy nguậy.

"Không sao, về sau có thể thẩm mỹ làm mờ sẹo." Bác sĩ an ủi.

Lúc sau chỉ là sát khuẩn, bôi thuốc, băng bó, kỳ thật những việc này y tá cũng có thể làm, nhưng Thẩm Tiểu kiên trì yêu cầu bác sĩ đích thân ra tay.

Đối với một thể loại người nhà không nói lý lẽ này, bác sĩ cũng thực đau đầu, rốt cuộc vẫn là chủ nhiệm khoa ra mặt xử lý vết thương cho Thẩm Du.

Nữ bác sĩ hơn năm mươi tuổi, tính tình rất tốt, vừa sát trùng miệng vết thương cho Thẩm Du vừa cười nói.

"Vợ chồng son mới kết hôn phải không? Cứ xem bà xã y như bảo bối, đến buông tay đều không nỡ."

Thẩm Du bị nói đến mặt đỏ tai hồng, vội vàng xua tay "Không phải không phải, đây là anh trai cháu, tính tình chính là có chút khác người."

"Ai da, anh trai như vậy cũng là hiếm thấy, cái từ đó nói thế nào? À, muội khổng! Ha ha!"

Mọi người:.....

Bác sĩ hiểu biết cũng thật nhiều!

Xử lý tốt miệng vết thương xong lại ra quầy nhận thuốc, sau đó Thẩm Tiểu lại bế cô trở về xe.

Toàn bộ quá trình hần đều đem Thẩm Du ôm tới ôm đi, một khắc cũng không buông tay.

Trên đường về nhà, Thẩm Du nhịn không được bèn quay sang an ủi ngược lại hần "Em thật sự không sao, đừng khẩn trương, bác sĩ cũng nói chỉ là xây xát ngoài da."

Thẩm Tiểu nhấp môi, không trả lời.

Đến lúc hai người về nhà, Thẩm Du lại đem chú Lý dọa cho một trận, đau lòng hỏi han không ngừng, cuối cùng còn cảm khái mà nói "Nếu tiên sinh không có thời gian, sau này cứ để chú đưa đón đi."

"Về sau tôi sẽ cho vệ sĩ đi theo Tiểu Du."

Phía trước ra ra vào vào không có vấn đề gì cho nên Thẩm Tiểu cũng không quá để ý, lần này sau khi sự việc phát sinh, hần liền có chút lo lắng.

Nếu thật sự là tới trả thù, vậy xác thực hung hiểm.

Bởi vì chân bị thương, Thẩm Du cũng không thể đi tập nữa, sau khi cô giải thích tình huống với Hứa Kỳ liền an tâm ở nhà nghỉ ngơi.

Hai ngày sau, trợ lý Đỗ liền báo tin tới cho Thẩm Tiểu.

Người này hiệu suất làm việc cũng thực thần tốc, chỉ bằng khoảng thời gian ngắn đã tra ra được bối cảnh của người gây tai nạn đến rành mạch, tổ tiên mấy đời cũng không buông tha.

"Thật sự chỉ là sự cố, người lái xe là công nhân bình thường, bởi vì cầu hôn bị cự tuyệt cho nên uống rượu giải sầu, lúc trở về nhà liền gây ra tai nạn. Bối cảnh gia đình đơn giản, không có bất cứ quan hệ gì với đối thủ cạnh tranh của chúng ta, hần bị thương cũng rất nặng, giờ này còn hôn mê ở bệnh viện chưa tỉnh lại."

Thẩm Tiểu nhíu mày, cư nhiên chỉ là ngoài ý muốn?

Hần quay đầu nhìn cái chân bị thương của Thẩm Du, lại cảm thấy không cam lòng.

"Cậu lại tra xét tí mị lần nữa đi."

Trợ lý Đỗ bên kia đầu dây lúc này mới nói "Trừ bỏ tài xế xe máy ra, tôi còn đem những người có mặt ở hiện trường tra qua một lần. Ngược lại ngoài ý muốn tra được chút việc, chính là vị thầy giáo kia của Thẩm tiểu thư, Lâm Tổng, hần thể nhưng mắc nợ hơn 150 vạn, cũng mới nãy tháng nay thôi."

Thẩm Tiểu nhướn mày, xác thật là không nghĩ tới, hần đối người này còn có chút ấn tượng, bởi vì bề ngoài luôn là một bộ tính tình hoà nhã, lịch sự đường hoàng.

"Như thế nào, hần vay nặng lãi?"

"Đúng vậy, là nợ đánh bạc."

"Chắc chắn, tên này thường xuyên xuất hiện ở xung quanh tiểu hài tử, quả thực là bom hẹn giờ. Cậu tra xem tai nạn lần này cùng hần có quan hệ gì hay không."

Trợ lý Đỗ vâng vâng dạ dạ xong liền ngắt điện thoại.

Thẩm Tiểu xoay đầu lại nhìn người ngồi bên kia, Thẩm Du đang cùng một chó một mèo chơi đến vui vẻ, cô đem cái chân bị thương gác lên bàn trà, bàn chân lắc qua lắc lại, đáng yêu miễn bàn.

Thẩm Tiểu đi đến ngồi xuống bên cạnh Thẩm Du, duỗi một tay đem cô kéo vào trong lồng ngực, cảm giác tựa như ôm toàn bộ thế giới, tâm tình vô cùng thỏa mãn.

"Phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?"

Nói xong hần lại cúi đầu hôn hôn lên trán.

Thẩm Du phát hiện, từ khi cô bị thương đến nay, Thẩm Tiểu hình như đặc biệt thích hôn cô.

Bất quá cũng chỉ là hôn hôn cái trán, đủ thân mật lại không quá giới hạn, cho nên cô cũng không cự tuyệt.

"Em lúc nào mà không ngoan!"

Thẩm Tiểu liền nói "Về sau cách xa tên Lâm Tổng này ra một chút, hần ta cũng không phải thứ gì tốt."

Thẩm Du tuy rằng vốn dĩ không thích Lâm Tông, nhưng nghe Thẩm Tiêu nói vậy vẫn là thực kinh ngạc "Làm sao vậy?"

"Hắn ta lên lút bài bạc, bị Đỗ Huy tra ra được, đã vậy còn thiếu một đồng nợ."

"....."

Tin tức này quả thật làm người sững sốt, ai ngờ tới thầy Lâm lịch sự văn nhã thế nhưng lại là một con ma bài!

"Người như vậy thế nào còn xứng để làm giáo viên? Em...em có phải là nên tố cáo lên trường hay không?"

Thẩm Tiêu trừng mắt "Thành thật mà ngồi yên một chỗ cho anh, cái gì cũng không được làm, biết chưa? Trợ lý Đỗ còn đang tiếp tục điều tra, sau lại tính tiếp đi."

Vài ngày sau, trong lúc ba người ở Thẩm gia nô nức trang hoàng nhà cửa chuẩn bị ăn Tết, Đỗ Huy lại gọi điện thoại đến, lần này ngữ khí so với lúc trước có vẻ nghiêm trọng hơn nhiều.

"Thẩm tổng, tôi cảm thấy việc này ngại nên tự mình đến công ty xem đi, là về Lâm Tông."

Thẩm Tiêu cùng Đỗ Huy vẫn luôn ăn ý, nghe câu ta nói như vậy hắn liền biết tình thế không đơn giản, cho nên lập tức gác việc nhà sang bên, chạy đến công ty.

Thẩm thị giờ này còn chưa cho công nhân nghỉ Tết, các ban ngành bộ môn vẫn cứ vận hành như thường ngày.

Thẩm Tiêu vừa tới văn phòng, trợ lý Đỗ đã cầm tư liệu tiến vào.

Hắn cũng không hỏi nhiều, liền đứng ngay trước bàn mà mở ra xem.

Sau đó đó, càng xem sắc mặt Thẩm Tiêu càng hắc, cho đến cuối cùng, đến cả ánh mắt đều ngập tràn sát khí.

Chỉ thấy hắn cắn chặt răng, đột nhiên gio tay dùng sức mà đem toàn bộ tư liệu ném đi, sau đó còn chưa nguôi giận, lại xoay người đem đồ vật trên bàn làm việc đều quét xuống đất.

"Mẹ nó, tên này ngại sống quá thọ có phải hay không? Dám đánh chủ ý lên người tiểu hài tử!?"

Thẩm Tiêu quay sang Đỗ Huy, nói "Đi, lập tức đem người bắt lại đây, tôi phải chính tay bóp chết hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Băm cho chó ăn

Thẩm Tiêu đã bạo phát xong một hồi, cảm thấy người ngoại đi chút mới lại đem xấp tư liệu nhặt về, lần nữa cẩn thận tỉ mỉ mà xem.

Nội dung bên trong viết: vào năm Lâm Tông 7 tuổi, cha mẹ ruột ly hôn, lý do là Lâm mẫu* ngoại tình cùng với một người đàn ông có vợ.

Về sau, bà lại mang thai, Lâm phụ* cho rằng đứa con này là của người khác, mặc cho bà cố gắng biện giải như thế nào, cuối cùng Lâm mẫu vẫn bị đuổi khỏi nhà chồng.

Sau khi ly hôn, bà giống như phát điên rồi, sinh hạ được một bé gái liền mừng rỡ như điên, bởi vì trước đó chồng bà từng muốn có một tiểu công chúa.

Lâm mẫu không màng đến nhà mẹ đẻ ngăn cản, ôm đứa trẻ về Lâm gia yêu cầu xét nghiệm DNA, nhưng lúc này Lâm phụ đã chuẩn bị tái hôn, làm sao còn thêm đoái hoài nhận lại đứa con này? Vì vậy ông dùng đủ loại từ ngữ ác độc ra nhục mạ bà, sau đó còn cho người tổng cổ ra ngoài.

Lúc ấy Lâm gia ở trong khu biệt thự lân cận Thẩm gia, cũng coi như có chút tiền.

Lâm mẫu bị đuổi ra ngoài, thất hồn lạc phách, lòng đầy tuyệt vọng, cũng không biết ma xui quỷ khiến lại đi vào khu nhà của người giàu, cuối cùng hạ quyết tâm liền đem hài tử——ném!

Ném xong, bà càng trở nên điên điên khùng khùng, gặp ai cũng nói mình vứt con đi rồi, hỏi là nơi nào thì lại không trả lời được rõ ràng.

Chỉ nói ném ở khu nhà giàu gần Lâm gia.

Nhà mẹ đẻ của Lâm mẫu dĩ nhiên oán giận không thôi, cũng kéo đến náo loạn vài lần nhưng đều không có kết quả, sau lại không bao giờ đề cập đến đứa trẻ bị vứt đi này nữa. Lâm mẫu cũng nhanh chóng bị đưa đi bệnh viện để điều trị mấy năm, bệnh tình giảm bớt mới được đón trở về nhà.

Về sau Lâm phụ làm ăn buôn bán thất bại, bù lỗ không ít tiền, đành đem bất động sản đều bán đi hết, người một nhà Lâm gia liền dọn khỏi tiểu khu.

Mà đứa trẻ bị vứt bỏ kia cũng không ai nhắc lại, chỉ có Lâm mẫu ngẫu nhiên phát bệnh mới nói tới tiểu nữ hài mệnh khổ đáng thương này.

Bởi vì quan hệ giữa Lâm Tông cùng mẹ kế rất kém, cho nên có đoạn thời gian bị đưa về nhà mẹ ruột nuôi dưỡng, bởi vậy hắn ta đối với chuyện cũ ít nhiều cũng có hiểu biết.

Lúc ấy nháo đến rất to, tùy tiện tìm một người trong dòng họ hai bên đều có thể hỏi rõ nội tình, nhờ vậy mà trợ lý Đỗ mới có thể trong thời gian ngắn tra ra được nhiều chuyện.

Thẩm Tiêu cười lạnh ra tiếng.

"Đem người vứt vào bãi rác, lúc đó cũng chẳng quan tâm, 20 năm sau lại đột nhiên tới tìm. Lâm Tông hắn lấy mặt mũi đâu ra vậy? Cũng thật sự dám đi tìm!"

"Hắn ta có lẽ là túng quá hoá điên rồi đi."

Thẩm Du là con nuôi do Thẩm mẫu nhặt từ bãi rác về, chuyện này bọn họ chưa bao giờ giấu diếm. Cho nên người ở tiểu khu nhiều ít đều từng nghe nói qua, Lâm Tông nếu có người quen vẫn là có thể hỏi đến.

Thẩm Tiêu từ trong tư liệu rút ra một bức hình, là ảnh chụp Lâm mẫu khi còn trẻ, bộ dáng nghiêng mặt mỉm cười thoát nhìn thế nhưng cùng Thẩm Du có tám chín phần giống nhau.

Khó trách Lâm Tông lại có thể dễ dàng nhận ra.

"Ngày đó Lâm Tông lấy được máu của tiểu thư ở hiện trường, đã đưa đi làm sinh trắc. Nhưng tôi cũng kịp thời phái người theo dõi rồi, kết quả ra tới sẽ trực tiếp đưa đến bên này. Ngại có muốn làm giả một phần gờ qua cho hắn ta không?"

Thẩm Tiêu lắc đầu "Không cần, bởi vì hắn đã không còn có thời gian để chờ kết quả."

Đỗ Huy bị dọa nhảy dựng, vội vàng nói "Thẩm tổng, ngài đừng xúc động, hắn cũng chỉ mới vạch ra kế hoạch thôi, còn chưa thật sự xuống tay, ngài cũng không thể làm việc trái pháp luật được!"

Cả một tập đoàn, bao nhiêu nhân mạng đều đang dựa hết vào ngài a!

Thẩm Tiêu kỳ quái mà liếc trờ lý Đỗ một cái.

"Cậu có phải là suy nghĩ quá nhiều rồi không?"

"....."

Nhưng mà khẩu khí vừa rồi rõ ràng chính là muốn giết người diệt khẩu nha, chẳng lẽ không phải?

"Cho người đánh hấn một trận, sau đó đuổi khỏi thành phố, đừng bao giờ để hấn xuất hiện trước mặt tiểu hài tử thêm một lần nào nữa."

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ, lại nói "À đúng rồi, hấn còn nợ bọn vay nặng lãi, đem vứt chỗ nào nhớ báo địa chỉ cho chủ nợ chỗ đó, như vậy cuộc sống của hấn sau này mới có tư có vị."

Khi nói những lời này, Thẩm Tiêu đã có thể tâm bình khí hoà mà làm chuyện ác, không còn cuồng nộ giống như khi vừa nhìn thấy tư liệu ban nãy.

Thời điểm Thẩm Du được mang về Thẩm gia chỉ nhỏ xíu có một nắm, nhún nhúm giống như con khi. Hấn tận mắt nhìn thấy tiểu hài tử từng ngày lớn lên, cho đến khi biến thành bộ dáng như bây giờ.

Trước kia tuy Thẩm Tiêu thích bắt nạt cô, nhưng cũng chưa bao giờ xem Thẩm Du như người ngoài.

Cô có được hết thảy đãi ngộ mà một đứa trẻ nhà họ Thẩm nên có.

Nhưng hấn không ngờ, nhiều năm qua đi như vậy, cư nhiên từ đâu nháy ra một tên anh ruột không thể hiểu được.

Nghĩ đến điểm này, Thẩm Tiêu liền rất muốn phát bệnh.

Tiểu hài tử là hấn nuôi lớn, muốn khi dễ hay là cung chiều đều phải do hấn định đoạt, anh ruột tới tìm lại như thế nào?

Hấn động một ngón tay là có thể đem đối phương nghiền nát!

Dám đến đoạt người của Thẩm Tiêu sao, quả thực tìm chết.

"Chuyện này, đừng để cho Tiểu Du biết."

Tuy rằng rất rõ Đỗ Huy vô cùng kín miệng, nhưng hấn vẫn không yên tâm mà dặn dò một lần.

Trợ lý Đỗ gật gù đầu.

Thẩm Tiêu lại nhìn ảnh chụp trên tay, sau đó trực tiếp xé thành hai nửa.

"Lâm Tông cùng với em gái của Bạch Mộ Tinh lại là chuyện như thế nào?"

Trợ lý Đỗ tra xét nhiều như vậy, tự nhiên cũng biết Lâm Tông với Bạch Mộ Vũ yêu nhau, liền nói "Điện mạo của Lâm Tông rất giống nhân vật nào đó Tư Đồ Dật từng sắm vai, Bạch Mộ Vũ mới gặp hấn ta liền rảo riết theo đuổi. Lâm Tông thông qua lời đồn đãi, biết được Bạch gia gia thế không tồi, liền thuận nước đẩy thuyền mà đáp ứng. Nói cho cùng vẫn là vì tiền. Nửa tháng trước Bạch Mộ Vũ vừa chuyển cho hấn 10 vạn, nói để cho Lâm nẫu chữa bệnh."

Thẩm Tiêu hừ một tiếng, hấn khinh thường nhất chính là loại bám váy đàn bà này.

"Hấn ta vội vàng tiếp cận Tiểu Du như vậy, muốn nhận lại em gái cũng chẳng qua là vì phát hiện Thẩm gia so với Bạch gia càng có tiền mà thôi."

Trợ lý Đỗ gật gù "Hấn là thế."

"Xem ra, trận này không đích thân đánh là không thể nào nguôi giận được."

"....."

Thẩm Tiêu dĩ nhiên thuộc phái hành động, nói làm liền làm, lập tức phản phó thù hạ bắt trời Lâm Tông đưa đến một nơi hoang vu hẻo lánh, sau đó hấn cũng tự mình chạy tới hiện trường.

Lâm Tông bị người trùm bao tải ném vào trong xe, sớm đã sợ tới mức sắp đái trong quần, trên đường không ngừng khóc lóc xin tha.

Hấn ta tưởng đầu đây là bọn cho vay nặng lãi.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Tông lại bị người lôi xuống xe, ném trên mặt đất. Hấn ta cũng bất chấp đau đớn, lại tiếp tục lay lục cầu xin, nhưng chính là không ai thèm để ý.

Qua một hồi, xung quanh vốn dĩ an tĩnh bỗng nhiên vang lên từng đợt tiếng bước chân, không nhanh không chậm, nghe ra lại rất trầm người, giống như có đại nhân vật đã tới.

Lâm Tông suy đoán, đây hẳn là lão đại của đám người này, vì vậy vội nói "Vị đại ca này, có việc gì chúng ta có thể thương lượng, các anh đã đáp ứng cho tôi thêm một tháng rồi mà? Cũng không thể đổi ý nhanh như vậy."

Thẩm Tiêu giương mắt, ý bảo trợ lý Đỗ đang đứng bên cạnh lên tiếng trả lời.

Đỗ Huy mặt đầy hắc tuyến, thầm nghĩ chính mình đi theo canh chừng ông chủ để không cho ngài ấy phạm sai lầm.

Kết quả, ngược lại lại bị ông chủ cho sắm vai cầm đầu đòi nợ.

Hết cách, Đỗ Huy chỉ có thể ra sức phát huy, khẩu khí mùi phần hung ác mà nói "Trước đó cho mày thời gian lâu như vậy còn trả không xong, trong vòng một tháng mày đào đâu ra tiền? Cướp ngân hàng sao?"

Lâm Tông bị dọa đến cả người run rẩy "Không không không, tôi có đưa em gái gửi gửi nuôi ở nhà người khác, bên đó rất giàu, chờ tôi nhận lại người nhà, nó khẳng định sẽ giúp tôi trả hết."

Nghe xong lời này, đến trợ lý Đỗ còn muốn đi lên đập cho một cước.

Rõ ràng vừa sinh ra liền ném, còn không biết xấu hổ mà nói gửi nuôi, cũng chưa từng thấy qua ai mặt dày như vậy.

Trợ lý Đỗ cũng chỉ suy gẫm một chút mà thôi, nhưng Thẩm Tiêu đứng bên cạnh đã tiến lên trước, hung hăng đá một chân vào bao tải, đem người bên trong đá đến lăn đi mấy vòng.

"Mày dám khẳng định, nhận thân xong rồi người ta sẽ cho mày tiền?" Thẩm Tiêu lãnh thanh lên tiếng.

Giọng của Thẩm Tiêu Lâm Tông đã từng nghe qua, nhưng rất tiếc hấn ta vừa rồi đã bị đá đến đầu óc choáng váng.

"Nó không cho tôi tiền nhưng phải lo cho mẹ ruột đi, mẹ tôi bệnh gan sắp chết rồi, tiền điều trị chắc chắn nó phải lo liệu."

Thẩm Tiêu cắn chặt răng, lại hung hăng đá thêm một cái, quát "Nếu vẫn không cho thì sao?"

Lâm Tông bị bỏ ở trong bao tải, chỉ có thể co rúm thành một đoàn, lúc này lại bị tàn nhẫn đá lần quay mấy vòng, cả người đau đến sắp chết, vì vậy vội vàng cầu xin "Đại ca, đại ca đừng đánh, cầu xin anh, làm ơn!"

Lâm Tông sắc súa mà ho vài tiếng, sau đó nói thêm "Nếu nó không cho, tôi liền đem chuyện truyền lên diễn đàn trường. Tôi muốn cho tất cả mọi người biết nó làm người tàn nhẫn bạc tình cỡ nào, đến mẹ ruột chết cũng không cứu, để cho dư luận mắng chết nó!"

Thẩm Tiêu nghe xong bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, người khác đều nói hắn là kẻ điên, ngược lại hắn càng cảm thấy, tên Lâm Tông này mới thật sự là điên rồi.

"Thả hắn ra." Thẩm Tiêu nói.

Vệ sĩ áo đen đứng bên cạnh liền tiến lên cởi bỏ bao tải, sau đó thoải mái mà đem Lâm Tông xách ra tới.

Ngay khoảnh khắc Lâm Tông nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của người trước mặt, nháy mắt hắn ta liền ngã bịch ra đất, trong đầu cũng chỉ còn duy nhất một ý niệm.

Xong rồi!

Thẩm Tiêu đứng từ trên cao nhìn xuống, mắt lộ hung quang, khoé môi gợi lên mang theo lãnh khốc ý cười, như là ác ma đến từ mười tám tầng địa ngục.

"Kế hoạch nhìn như hoàn mỹ của mày nhưng thật ra lại là bất kham nhất kích*, cũng không nghĩ tới việc này sau khi bị tao biết được, sẽ như thế nào sao? Liền tự tin có thể lạng lẹ mà hoàn thành hết thảy? Mày biết những người nhận thức cái tên Thẩm Tiêu này hay nói như thế nào không?"

Thẩm Tiêu cười cười "Bọn họ nói tao bị điên. Cho nên, Lâm Tông, mày ngoan ngoãn mà sống không được sao? Vì sao cứ phải chạy tới gây chuyện với kẻ điên!"

"Không...không! Mới rồi tôi tưởng đâu...tưởng đâu là đôi nợ cho nên mới, mới lừa bọn họ!"

Lâm Tông tay chân đều bị trói, hắn chỉ có thể giống như con sâu, từng chút từng chút nhích ra phía sau.

Thẩm Tiêu tiến lên, ngồi xổm trước mặt hắn ta rồi thông thả nói tiếp "Mày biết không? Chỗ này là nhà xưởng ở ngoại thành, chung quanh không có camera, phụ cận lại có bãi tiêu huỷ rác. Chỗ đó có muỗi hai con chó săn ăn thịt, chính là cái chỗ loại liền xương cốt đều có thể nhai..."

Hắn miêu tả đến tình tế ti mỉ, cuối cùng đến hàm răng con chó ra sao đều phải viết thành cả một đoạn văn, làm Lâm Tông sợ đến mất mũi trợn trắng.

Mà không chỉ có Lâm Tông, Đỗ Huy bên này hai mắt cũng đã trắng dã.

Bãi tiêu huỷ rác lấy ở đâu ra? Chính mình vừa nãy tới đây căn bản là không có thấy! Không lẽ ông chủ trước kia hù dọa mình, đều là bừa bãi bịa chuyện mà nói như vậy sao?

Trợ lý Đỗ cảm thấy không muốn yêu nữa.

Thẩm Tiêu dọa dẫm xong xuôi, sau đó mới thoải mái mà đứng dậy.

"Về sau khôn hồn thì rút thật xa, đừng để tao nhìn thấy mày lần nữa. Bằng không...tao sẽ thật sự đem mày băm, cho, chó, ăn!"

Thẩm Tiêu nói xong liền xoay người đi, loại người này còn không đáng để hắn tự mình động thủ.

Sợ dơ tay.

Dân vệ sĩ phía sau bắt được tín hiệu, tức khắc liền xông tới tay nắm chân đạp.

Bọn họ giống như gặp phải chuột chạy qua đường, hung hăng mà đánh đập Lâm Tông.

Thẩm Du ngồi trước bàn, nhìn một mâm thức ăn ngon lành chú Lý vừa mới chuẩn bị.

Thẩm Tiêu từ chiều đã đi ra ngoài, kết quả đến bữa tối còn chưa thấy quay trở về.

Cô nghĩ nghĩ, cầm lấy di động gọi cho hắn.

"Anh, tối nay có về nhà ăn cơm không?"

Đầu dây bên kia, Thẩm Tiêu ôn nhu mà cười cười đáp lại.

"Sắp tới rồi, chờ anh."

~*Thông báo nho nhỏ*

Các tình yêu ơi, từ ngày mai **Xuyên Thành Em Gái Vai Ác** sẽ được mình up vào lúc **12 giờ trưa** mỗi ngày nha!

Mình sẽ cố gắng để đuổi kịp bản gốc. Cảm ơn mọi người ☺

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Bộ bạch

Thời điểm uy hiếp Lâm Tông, Thẩm Tiêu đều là bộ dáng cao cao tại thượng, giống như hết thảy đều nắm trong lòng bàn tay, nhưng vừa lên xe, sắc mặt của hắn liền trầm xuống.

Lâm Tông tuy rằng chỉ là hạng tép riêu, cũng không có kỹ xảo gì, đơn giản chính là muốn đánh chiêu bài "tình thân" sau đó lừa chút tiền.

Muốn thu thập tên này, hoàn toàn có thể đem việc giao lại cho Đỗ Huy hoặc là vệ sĩ bên kia xử lý.

Nhưng Thẩm Tiêu vẫn là sau khi hoá bạo, chính mình ra mặt đi thu thập Lâm Tông.

Trợ lý Đỗ khả năng sẽ cho rằng hần chỉ là sốt ruột bảo vệ Thẩm Du, nhưng chính Thẩm Tiêu hiểu rõ, có trong nháy mắt, trong lòng hần thật sự hoảng sợ.

Thẩm Tiêu một chút tự tin đều không có, hần cũng chỉ là ở đó hư trương thanh thế mà thôi.

Hần cũng không sợ Lâm Tông nhắc lên sóng gió, hần lo lắng chính là, Thẩm Du sau khi biết chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào.

Cô có thể muốn cùng những kẻ cùng chung huyết thống kia nhận lại nhau không?

Có thể hay không sẽ bị người khác mê hoặc, sau đó một lòng muốn rời bỏ hần?

Tuy rằng Thẩm Tiêu không cho phép loại tình huống này xuất hiện, nhưng nếu như đâu?

Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng Thẩm Tiêu liền rất táo bạo.

Những người đó nếu đã biến mất hai mươi năm, vậy vì cái gì không tiếp tục biến mất?

Liền trong lúc Thẩm Tiêu một thân lệ khí mà suy gẫm xem có cần thuê hắc đạo đến triệt hết đám người không thể hiểu được kia hay không, Thẩm Du đột nhiên gọi tới, kịp thời ngăn trở cảm xúc tiêu cực trong hần ngày càng lan rộng.

"Anh, tối nay có về nhà ăn cơm không?"

Đầu dây bên kia, âm thanh non nớt nhỏ nhẹ truyền đến, còn mang theo một chút ý cười.

Giống như một sợi lông chim, nhẹ nhàng nhẹ nhàng phe phẩy ở trong lòng hần, nháy mắt xua đi một thân lệ khí.

Thẩm Tiêu hiện giờ rất muốn nhìn thấy Thẩm Du, sau đó đem người gấu ôm vào trong ngực.

"Chờ anh." Hần nhẹ giọng nói.

Thẩm Du cúp điện thoại, mặt đỏ bừng bừng, cô thể nhưng bị hai chữ "chờ anh" của Thẩm Tiêu làm cho mềm nhũn.

Chú Lý bưng chén canh xương hầm lên, thấy Thẩm Du đang ngồi vỗ vỗ mặt, liền rất là kỳ quái mà hỏi "Tiểu thư làm sao vậy? Mặt đỏ quá."

Thẩm Du chớp chớp mắt "Chắc là do máy sưởi."

"Phải không? Đẻ chú chính xuống thấp một chút?"

Thẩm Du vội vàng xua tay "Không cần không cần, ấm ấm như vậy khá tốt, anh cháu nói sắp về tới rồi."

"Vậy tiểu thư uống chén canh trước, bổ sung dinh dưỡng cho miệng vết thương mau lành."

Thẩm Du thật sự nghĩ không ra, canh xương hầm với vết thương ngoài da thì có liên hệ gì, nhưng vẫn nghe lời mà ngoan ngoãn uống hết.

Trước khi làm cơm tối, chú Lý đã cho chó mèo ăn xong, giờ này hai con tinh thần bừng bừng đang cùng nhau vui đùa âm ỉ dưới bàn cơm.

Tiểu Bạch vẫn như thường ngày, cực kỳ ngoan kiêu mà ghét bỏ Husky, nhưng Nhị Cầu Tử làm như không thấy, không hiểu gì hết, cứ quấn lấy nó mà liếm láp không buông.

Tiểu Bạch nhún người nhẹ nhàng nhảy đến trên người Thẩm Du, husky thấy thế cũng muốn bay lên cùng.

Nhưng nó đã về nhà được vài tháng, vóc dáng rất to, chẳng những không nhảy lên được mà còn đụng trúng vào chân Thẩm Du đang gác bên cạnh.

Miệng vết thương trực tiếp bị cọ phải, Thẩm Du ở nhà đều mặc quần áo rất mỏng, husky vừa đụng một cái, cô liền đau đến chân mày súc thành một đoàn.

Chú Lý thấy vậy liền hoảng sợ, vội vàng vòng qua đuổi husky đi, sau đó ngồi xổm xuống xem xét.

Miệng vết thương trên chân Thẩm Du tuy rằng không sâu, nhưng diện tích khá lớn. Hơn nữa mùa đông vết thương đều rất lâu lành, cho nên dù đã qua mấy ngày nhưng thoát nhìn vẫn còn rất nghiêm trọng.

Cách một lớp quần, băng gạc đều bị cọ bung, vết thương lại bắt đầu thấm ra máu loãng.

"Phải bôi thuốc băng bó lại rồi." Chú Lý nói.

Thẩm Du vừa nhìn husky ngốc ngốc bên cạnh, lại nghe được tiếng ô-tô bên ngoài, vội vàng quay sang căn dặn chú Lý "Chú đem bọn nó đem giấu trên phòng trước đi, bằng không anh cháu biết được là con ngốc câu này sẽ xong đời."

Chú Lý do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên xua Husky cùng Tiểu Bạch về phòng mình.

Thẩm Tiêu tiến vào nhà, liền nhìn thấy Thẩm Du lò cò từ trong phòng bếp đi ra, giống như thỏ con nhảy lên nhảy xuống.

Hần nhiu mảy, bước qua đem cô ôm lên.

"Làm sao vậy?" Thẩm Tiêu cúi đầu hỏi người nằm trong ngực.

Mấy ngày nay Thẩm Du bị hần ôm tới ôm lui, đã thành thói quen, cô liền duỗi tay câu lấy cổ hần "Băng gạc rách ra rồi, phải băng bó lại một chút."

Thẩm Tiêu vội vàng cuốn ống quần lên xem, vừa nhìn xong một cái, ánh mắt đều lạnh xuống.

"Làm cái gì? Lại đỏ máu nữa!"

"Không có đỏ máu, anh thả em lên sofa đi, xong rồi đem hòm thuốc lại đây. Em tự băng lại."

Chờ Thẩm Du nói xong, Thẩm Tiêu liền y theo lời, đặt cô ngồi yên trên ghế rồi mới đem hòm thuốc quay trở lại.

"Cái này làm như thế nào?" Hần hỏi.

Lúc trước Thẩm Tiêu đều không thích nhìn vết thương của cô, mỗi lần đều do chú Lý đến giúp.

Không nghĩ tới, hiện tại hần lại nói muốn chính tay thay băng gạc cho cô, vì vậy Thẩm Du rất ngoài ý muốn mà hỏi "Được không vậy?"

Thẩm Tiêu ngồi vào bên cạnh, nâng mí mắt lên trừng trừng một cái, sau đó nghiêm túc nói "Mau nói, nên làm như thế nào?"

Thẩm Du cũng không cự tuyệt, chỉ đơn giản mà hướng dẫn qua một lần.

"Anh tháo gạc do ra, sau đó dùng nước sát trùng rửa sạch một chút, lại rải thuốc bột lên, cuối cùng đem băng gạc mới bó lại là được rồi."

"Đơn giản như vậy?"

Hắn có điểm hoài nghi, mỗi lần chủ Lý xử lý miệng vết thương cho Thẩm Du nên hắn cũng không nhìn kỹ, chủ yếu là vì không thích thấy máu, hơn nữa cảm thấy bản thân không giúp được gì.

Nhưng hôm nay, suy nghĩ trong đầu Thẩm Tiêu tương đối phức tạp.

Hiện tại cảm xúc của hắn dao động rất lớn, sau khi đối mặt với Lâm Tông xong, hắn vừa nhìn thấy tiểu hài tử tâm tình liền đặc biệt mềm.

Vốn dĩ cũng muốn thể hiện tình cảm một chút nhưng lại không biết làm gì, bởi vì ngày thường hai người ở chung, Thẩm Tiêu chỉ có khi dễ Thẩm Du là sánh sõi nhất.

Lúc này nghe Thẩm Du nói xong, hắn liền đem chân cô gác lên đùi mình, sau đó dựa theo hướng dẫn mà đi xử lý từng bước một.

Chủ Lý đem nhốt chó mèo lại xong liền hấp tấp mà quay trở về, chuẩn bị băng lại vết thương cho Thẩm Du.

Nhưng vừa nhìn đến tình hình ở trong phòng khách, chủ Lý kịp thời dừng lại bước chân.

Hai anh em ngồi trên sô-pha, đầu chụm lại gần, cùng nhau chuyên chú mà nhìn chăm chăm miệng vết thương, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng trò chuyện một chút.

Hình ảnh vô cùng ấm áp.

Chủ Lý vừa lòng gật gật đầu, rất là cảm khái mà nghĩ: xem ra tiền sinh cũng dần dần học được cái gì gọi là ôn nhu yêu thích một người rồi.

"Lau như vậy có đau hay không?"

Thẩm Tiêu đổ chút nước sát trùng lên, mặt ngoài vết thương lập tức sùi bọt, hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn cô.

Vừa nhúc nhích, Thẩm Tiêu mới phát hiện mặt của hai người ly thực sự gần, hắn liền không nghĩ nhiều, thật tự nhiên mà nhích tới hôn hôn lên trán Thẩm Du một chút.

Ngày thường hắn hôn trán cô, thật sự chỉ giống như hôn một con vật nhỏ, thân mật nhưng cũng không mang hàm ý gì, Thẩm Du cũng liền không quá bận tâm.

Nhưng hôm nay lúc Thẩm Tiêu hôn cô, biểu tình thực sự nghiêm túc, thậm chí có chút...thành kính.

Thời điểm mỗi dừng trên trán so với trước đây lâu hơn rất nhiều, Thẩm Du có thể dễ dàng cảm nhận được, hắn thật sự đang đau lòng.

Người này ngày thường luôn độc miệng, hay nói ra lời lẽ khó nghe, nhưng không hiểu sao lúc cánh môi chạm vào trán cô lại ấm áp mềm mại đến kỳ lạ.

Thẩm Du đột nhiên cảm thấy lúng túng, gương mặt cũng trở nên nóng rất, vì thế cô vội vàng cúi đầu, sau đó kinh hô "Anh đổ nước sát trùng nhiều quá, đều chảy lên quần hết rồi!"

Thẩm Tiêu lúc này mới cúi đầu, tiếp tục xử lý miệng vết thương, cũng kệ quần mình có ướt hay không.

Hắn cầm bông gòn xoa xoa xung quanh, sau đó mới rải thuốc bột.

"Về sau cẩn thận chút, người nào không thân quen thì phải tránh xa ra." Hắn lơ đãng nói.

Thẩm Du kỳ quái mà liếc một cái, tuy rằng không quá rõ ràng hắn vì cái gì lại nói như vậy, nhưng vẫn là gật gật đầu.

"Em biết rồi."

Qua một hồi, sau khi đem miếng băng dính cuối cùng dán lên xong, Thẩm Tiêu rốt cuộc thở dài một hơi, chăm chú thưởng thức kiệt tác của mình.

Sau đó, hắn đắc ý vô cùng mà hỏi "Thế nào, có phải băng đẹp lắm hay không?"

Thẩm Du thực khích lệ mà trả lời "Hoàn mỹ!"

Sau đó cô lại cúi tay về phía trước, nói "Ăn cơm nhanh đi, đồ ăn đều sắp nguội hết rồi."

Thẩm Tiêu đem hòm thuốc đặt lên bàn trà, một phen ôm Thẩm Du lên, bỗng nhiên cười cười "Hiện tại nhưng thật ra rất tự giác, đều sẽ chủ động đòi ôm."

Thẩm Du dờ người một chút, nhanh chóng biện giải "Em không chủ động thì anh cũng ôm em lên thôi, em phối hợp như vậy còn không được sao!"

Hai người vừa cãi chỉ choé vừa đi đến bàn ăn, chủ Lý lúc này đã đem đồ ăn hâm nóng lại một lần.

"Dùng cơm thôi, hâm lại lần nữa sẽ không ngon." Chủ Lý nói.

Thẩm Tiêu lúc này mới nhớ ra một vấn đề, liền hỏi "Đang yên đang lành, vì cái gì băng gạc lại rớt?"

Hai người đang chuẩn bị động đũa bên cạnh đều chết cứng, Thẩm Du phản ứng mau lẹ, vội vàng nói "Ban nãy em ngồi ở đây, quơ quơ chân một chút, không cẩn thận liền rụng phải! Ha há! Ha há!"

Thẩm Tiêu cười lạnh "Cũng hay thật!"

Nhìn Thẩm Du nghịch ngợm tươi cười, Thẩm Tiêu lại nghĩ, tiểu hài tử đáng yêu như vậy, như thế nào lại có tên anh trai như Lâm Tông?

Quả thực chính là khác nhau như trời với đất!

Thẩm Tiêu cũng mặc kệ, dù sao tiểu hài tử là của hắn, dù là ai tới cũng đừng mơ cướp đi được.

Ăn cơm xong, hai người lại lần ra phòng khách mà làm tổ.

Chủ Lý đưa tới một rổ măng cụt, Thẩm Tiêu an vị ngồi ở bên cạnh tách vỏ, Thẩm Du chỉ phụ trách ăn.

Thật quả màu trắng, chua chua ngọt ngọt này cô cực kỳ thích, nhưng Thẩm Tiêu ngồi lệt lại rất ghét bỏ, hai bàn tay đều dính nhớt!

Nhưng mà, tiểu hài tử thích ăn, hắn cũng liền miễn cưỡng chịu đựng.

Ăn trái cây xong, Thẩm Tiêu liếc nhìn đồng hồ một cái, sau đó đưa cô lên lầu.

Trong phòng thực an tĩnh.

Đèn cũng chưa kịp bật, chỉ có ánh sáng bên ngoài le lói hắt vào, Thẩm Tiêu đi thẳng vào trong, chuẩn bị đem người thả lên trên giường.

Đột nhiên, hắn nghe được người trong ngực mở miệng "Chiều nay anh đi ra ngoài, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Thẩm Tiêu nhướng mày, cúi đầu nhìn cô, trong phòng ánh sáng tối tăm, hắn thấy không rõ lắm biểu tình trên mặt Thẩm Du.

"Tại sao hỏi như vậy?"

Thẩm Du ôm cổ hắn, cau mày trả lời "Bởi vì đêm nay trông anh không vui."

"Em nhìn ra được?"

"Anh bình thường đều tìm cách chọc ghẹo em, nhưng đêm nay không có." Thẩm Du nhẹ giọng nói.

Thẩm Tiêu tiếp tục hướng đến mép giường, sau đó chính mình ngồi xuống, lại đem cô đặt ở trên đùi mà ôm.

Trầm mặc một hồi, hắn đột nhiên hỏi "Về sau em sẽ bỏ anh mà đi sao?"

Lần này đến phiên Thẩm Du kinh ngạc "Vì cái gì lại hỏi như vậy?"

Thẩm Tiêu lại đổi cách khác mà nói "Thì anh luôn bắt nạt em, có phải lúc nào trong đầu cũng muốn bỏ đi hay không?"

Thẩm Du nghĩ nghĩ, trả lời "Trước kia xác thật có nghĩ tới, nhưng gần đây không còn nữa. Chỉ cần anh đừng động một chút liên nỗi giận lung tung, chúng ta liền có thể vui vẻ mà ở chung. Còn sau này sao, ai có thể nói trước được cái gì..."

Thẩm Tiêu càng siết chặt lấy eo nhỏ, sau đó đem đầu vùi vào hõm vai Thẩm Du, khàn khàn giọng hỏi "Tiểu Du, nếu anh thật lòng, nghiêm túc theo đuổi em. Em có thể vẫn luôn ở lại bên cạnh anh như bây giờ không?"

Bởi vì ghé vào trên vai cô, thanh âm của hắn nghe ra đặc biệt rầu rĩ, còn có chút yếu ớt.

"Anh cũng chỉ còn lại có mình em, đừng bỏ đi." Hắn nói.

Thẩm Tiêu hôm nay rốt cuộc mình bạch được một việc, mặc kệ là người nhà hay người yêu, toàn bộ tâm tư cùng cảm tình của hắn...cũng chỉ có duy nhất một người như vậy để ký thác.

□: hỏi oi ngu quên các má ơi, huhu

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Do dự

Lúc này Thẩm Tiêu chính thức bộc bạch, nhưng rốt cuộc Thẩm Du cũng chưa hồi đáp rõ ràng.

Cô không gạt đầu đáp ứng, cũng không dứt khoát cự tuyệt như lần trước.

Bởi vì, Thẩm Du hơi hoảng.

Thẩm Tiêu thuộc dạng tính cách biến thiên, khi thì hung thần ác sát, khi thì hoạt bát rộng rãi, khi thì gian trá giảo hoạt...Tóm lại, cô gặp qua rất nhiều gương mặt khác nhau của hắn.

Chỉ có, Thẩm Du từng thấy qua hắn như bây giờ: thành kính lại yếu ớt.

Làm cho cô thiếu chút nữa quên mất sự thật hắn chính là tên xà tính bệnh một bụng ý đồ.

Thẩm Du bị ôm siết lấy, cảm thụ được độ ẩm cơ thể trên người Thẩm Tiêu, chớp mũi cũng là nhân nhân quanh quẩn mùi khói.

Cô ngửa đầu nhìn lên trần nhà mà nghĩ, hắn hôm nay hẳn là hút không ít thuốc, xem ra trước đó tâm tình xác thật không tốt.

Thẩm Du cũng không biết nên đẩy ra hay là vỗ vỗ lưng hắn vài cái, cho hắn một chút an ủi, nhưng mà hiện tại mở miệng nói lời an ủi, giống như có chút lỗi thời.

Thẩm Tiêu đêm nay đặc biệt hiểu chuyện, nghiêm túc bộc bạch xong cũng không có bá đạo ngang ngược mà muốn cô đáp lại ngay.

Hắn chỉ phi thường sẵn sàng mà nói "Em cứ chậm rãi mà cân nhắc, không cần sốt ruột trả lời, chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

Thẩm Tiêu nói xong liền tay chân nhẹ nhàng đem cô đặt lên giường, lại ở ấn đường in lại một nụ hôn, sau đó mới xoay người rời đi, trước khi ra cửa còn thực chu đáo mà tắt đèn, kéo rèm lại.

Thẩm Du ngờ ngác nhìn bóng dáng cao lớn của hắn bị ván cửa ngăn cách, đột nhiên lặng lẽ thờ dài.

Cô nhích người về sau nằm bải trên giường, nâng lên cánh tay che đi đôi mắt.

"Quả thực chết người..."

Xà tính bệnh mà nghiêm túc lên, lực sát thương thật sự rất lớn!

Cô thế nhưng không có cách nào phản ứng giống như trước đây, thật đúng lý hợp tình mà cự tuyệt hắn!

Hôm nay, mới sáng sớm Thẩm Du liền khắp khiễ đi xuống lầu.

Miệng vết thương tuy rằng còn đau, nhưng kỳ thật cũng không ảnh hưởng đến việc đi lại, chỉ là mỗi lần bước chân hơi dài sẽ đau một chút.

Nhưng mà, chỉ cần nghĩ tới lịch trình của ngày hôm nay, cô cảm thấy chính mình có thể cắn răng chịu được.

Còn có hai ngày nữa là đến Tết, hôm nay chú Lý nói muốn đi dạo siêu thị mua đồ, kỳ thật trước đó đã mua sắm không ít, bên công ty cũng chuyển tới rất nhiều vật dụng, nhưng chú Lý vẫn cảm thấy chưa đủ. Chú Lý nói, năm nay cùng những năm trước không giống nhau, cho nên muốn vô cùng náo nhiệt mà ăn Tết.

Thẩm Du ít nhiều có thể lý giải, bởi vì trước kia Thẩm Tiêu âm dương quái khí, cô lại suốt ngày ru rú trong phòng, trong nhà một chút nhân khí đều không có.

Hiện tại cô trở nên hoạt bát, Thẩm Tiêu cũng không thường xuyên phát bệnh, này hẳn là năm đầu tiên chú Lý trải qua được nhẹ nhàng thanh thản nhất từ trước đến nay.

Cho nên, biết chú Lý muốn đi siêu thị cô liền đề nghị đi theo.

Vốn dĩ hôm qua đi lại đã không còn thấy đau, chú Lý cũng đồng ý mang Thẩm Du theo cùng, nào ngờ bị husky cọ trúng, cũng không biết hiện tại chú Lý có đổi ý hay không.

Quả nhiên, Thẩm Du vừa mới ngồi vào bàn ăn liền nghe chú Lý nói "Hai ngày cuối năm siêu thị rất đông người, tiểu thư chân đau đi đường không tiện, lỡ như bị ai cọ trúng lại khóc cho coi!"

"Không đâu chú, mấy ngày nay ở nhà cháu buồn sắp hỏng rồi, cho cháu đi với." Vừa nói Thẩm Du vừa ôm cánh tay chú Lý, lắc lắc làm nũng "Mang cháu đi đi mà!"

"Đi đâu?"

Thanh âm lười nhác từ phía cầu thang truyền đến, chỉ thấy Thẩm Tiêu đang vịn vịn eo lười mà đi xuống.

"Mới sáng sớm, hai người muốn đi đâu?"

Thẩm Du xoay người nhìn hần, trả lời "Em với chú Lý muốn đi siêu thị sắm đồ Tết."

"Không phải không phải, là tôi đi siêu thị." Chú Lý vội chữa lời.

Thẩm Du dẫu môi, bất mãn mà kháng nghị "Không thể nuốt lời nha, ngày hôm qua rõ ràng chú đã đồng ý rồi!"

"Nhưng chân tiểu thư còn chưa có khỏi..." chú Lý khó xử.

Thẩm Tiêu bước đến, kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống bàn ăn, một tay vát lên lưng ghế, một tay chống ở trên bàn, nghiêng đầu hỏi

"Đi siêu thị vui lắm hả?"

Thẩm Du dĩ nhiên cảm thấy rất vui, đặc biệt là trước Tết âm lịch có thể cùng người nhà đi siêu thị, cảm giác càng có ý nghĩa.

Nhưng cái thú vui này chắc chắn Thẩm Tiêu không thể hiểu được, cho nên cô liền trả lời

"Vui! Nhìn xe đẩy chất một đồng đồ, cảm thấy rất vui."

Thẩm Tiêu nhướn mày "Vậy đi thôi, cùng đi."

"Anh muốn đi siêu thị?" Thẩm Du cảm thấy không thể tin nổi.

Thẩm Tiêu gật gật đầu, kỳ quái mà hỏi "Có vấn đề gì? Không phải em nói rất vui sao?"

"Nhưng em cho là đối với anh mà nói, hẳn phải rất nhàm chán mới đúng?" Thẩm Du nhỏ giọng.

"Chán hay không cũng phải đi mới biết được, em ăn sáng nhanh đi, ăn xong chúng ta cùng đi siêu thị."

Sau khi ăn xong, người một nhà chuẩn bị ra cửa, Thẩm Du lại tranh thủ đi vào WC.

Chú Lý nhân cơ hội quay sang hỏi chuyện Thẩm Tiêu.

"Tiền sinh tại sao lại muốn đi siêu thị? Trước kia ngài đâu có thích."

Thẩm Tiêu câu câu khóe miệng, cười đến thực lưu manh, nhưng lại ra vẻ nghiêm chỉnh mà nói

"Trước kia không thích, không có nghĩa là sau này cũng không thích."

Thẩm Tiêu lấy Land Rover chở hai người bọn họ đến siêu thị lớn gần nhà.

Hần phát hiện, trong nhà này mới gặp một trẻ hình như đối với mấy chiếc siêu xe của hần không hề hứng thú, cứ một mực yêu thích mấy hãng điện thoại bình thường, thật là không biết nhìn hàng!

Sau khi xe dừng lại bãi đỗ, Thẩm Du liền tháo đai an toàn, muốn bước xuống xe, kết quả bị Thẩm Tiêu gọi giật lại.

"Từ từ."

Thẩm Du ngẩng ra một lúc, chỉ thấy hần đi xuống xe, vòng qua trước mặt cô rồi quay lưng lại, khom người xuống.

"Lên, anh công."

"....."

Thấy Thẩm Du ngây ra như phỗng, hần lại quay đầu thúc giục "Muốn đi siêu thị thì mau leo lên."

Chú Lý từ cửa bên kia bước xuống, nhìn thấy cảnh này liền nghĩ, còn trẻ thật là tốt, một khi yêu thích liền không rời tay, ở nhà áp áp ôm ôm, đến khi ra cửa cũng là ôm là cồng.

Thẩm Du do dự một chút, sau đó cũng liền bò lên lưng hần.

Hiện tại ở chỗ này cô mà gãy gậy, hần phỏng chừng có thể không cho cô đi vào.

Cho nên trong khi bị Thẩm Tiêu lúc lắc cồng trên lưng tiến vào siêu thị, Thẩm Du đột nhiên ôm vai hần, nhỏ giọng hỏi "Anh đi theo là để cồng em sao?"

Thẩm Tiêu hừ một tiếng, mạnh miệng trả lời "Mí nghĩ quá nhiều, trăm chỉ là muốn đến siêu thị đi dạo."

Thẩm Du cũng không thêm vạch trần hần, chỉ là nhấp miệng cười cười.

Giờ này vẫn còn quá sớm, người đi siêu thị đa số đều là chị em cô bác tới mua thức ăn, khu vật dụng hàng ngày cùng chỗ bán đồ ăn vặt khá là vắng vẻ.

Hàng tết tuy rằng cũng có người dạo, nhưng đa số là ngắm chứ không mua.

Thẩm Tiêu công Thẩm Du, thoải mái mà đi thẳng vào trong.

Tuy rằng hẳn luôn miệng nói cô là tiểu hài tử, nhưng Thẩm Du rốt cuộc đã 20 tuổi, được công trên lưng dĩ nhiên vẫn là rất gây chú ý.

Không ít bác gái lớn tuổi đi ngang đều trộm liếc mắt một cái.

Chú Lý đẩy tới hai cái xe, hỏi Thẩm Du có muốn ngồi vào hay không, nhưng lại bị Thẩm Tiêu cự tuyệt.

"Ngồi vào sẽ đụng đến chân, để tôi công là được rồi."

Thật đúng là không nở buồng tay? Chú Lý tảm tắc hai tiếng, lại đem chiếc xe dư thừa kia đẩy trở về.

Tình cảnh lúc sau chính là, chú Lý đi ở phía trước chọn đồ, Thẩm Tiêu công Thẩm Du đi theo phía sau.

Thình thoảng cô có nhìn trúng thứ gì liền giơ tay chỉ chỉ, sau đó hẳn sẽ liền đi qua, để cho cô tự mình lấy xuống.

Thẩm Du không biết nên mua cái gì, chỉ chọn một ít đồ ăn vặt yêu thích, thành ra trong ba người bọn họ, cũng chỉ có mình chú Lý là đang nghiêm túc đi sắm đồ Tết.

"A! Cái mũ lông đỏ kia đáng yêu quá! Anh, em với chú Lý, chúng ta mỗi người mua một cái đi." Thẩm Du kiến nghị.

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ "Chú Lý lớn tuổi rồi, khẳng định không thích. Chỉ cần mua hai cái thôi."

"....."

Không hỏi tiếng nào, liền ngang nhiên khẳng định người ta không thích?

Cho nên Thẩm Du tự thân quay đầu lại hỏi "Chú Lý, chú muốn mua một cái không?"

Chú Lý vội vàng xua xua tay "Không không không, hai người mua là được rồi!"

Lúc đi qua một hàng bán dưa cái chua, Thẩm Du nhìn thấy có nhân viên bung mâm cho dùng thử, bỗng dừng nhất thời thêm ăn, cô bèn chỉ đường cho Thẩm Tiêu bước tới, vội tay lấy một khối ném thử.

Ăn một ngụm, cảm thấy thực không tồi, vì thế Thẩm Du lại rón rén nhón thêm một ít.

"Ngon ghê." Thẩm Du thỏa mãn xoa xoa bụng.

Thẩm Tiêu quay sang nhìn nhân viên sale, rất tự nhiên mà ra lệnh "Trên bàn hết rồi, lấy ra thêm đi."

Người kia tỏ vẻ vô cùng khó xử "Tiên sinh, cái này chỉ là đồ dùng thử."

Cũng không phải bao ăn đến no a!

Hắn neho neho mắt, khí phách mười phần "Vậy làm cách nào để có thể ăn nhiều thêm một chút, cả thùng ở bên cạnh cô, tôi mua hết."

Mọi người.....

Cuối cùng, xe đẩy của chú Lý có thêm một thùng đồ chua, trong tay Thẩm Tiêu cũng nhiều thêm một cái mâm nhỏ.

Ban đầu cô còn cảm thấy có điểm then thùng, sau đó lại phát hiện, núp sau lưng Thẩm Tiêu mà ăn như vậy, giống như cũng không có ai chú ý đến mình.

Hôm nay chú Lý thoát hình tính thần vô cùng phấn chấn, lúc mua đồ cũng là sáng khoái không thôi, không bao lâu cả xe đã bị chất đầy, còn có vẻ không đủ để dùng.

Thẩm Du thật sự lo lắng hẳn công có lâu quá sẽ bị tê tay, vài lần yêu cầu tự mình đi xuống đều bị Thẩm Tiêu cự tuyệt.

Thẩm Du liền nghĩ đến đêm hôm trước, hẳn nghiêm trang mà nói muốn theo đuổi cô, cái này hẳn là định nghĩa "nghiêm túc theo đuổi" trong mắt hắn đi, trực tiếp đem cô thành tiểu hài tử mà sùng.

Nhưng Thẩm Du cũng không cảm thấy cách làm như vậy có cái gì không đúng. Thẩm Tiêu đối với chuyện yêu đương chính xác chỉ là tay mơ.

Lúc trước hẳn cũng không đặt nặng chuyện yêu đương, cho dù ở trên thương trường hồ mưa gọi gió thế nào, chỉ cần đụng tới phương diện cảm tình thì Thẩm Tiêu liền luống cuống.

Ở chung lâu như vậy, Thẩm Du sớm đã nhìn ra điểm này.

Kỳ thật Thẩm Tiêu vẫn luôn như vậy cũng khá tốt.

Không biết yêu là cái gì, liền sẽ không dễ dàng bị tổn thương, như vậy rất đúng với hình tượng xà tinh bệnh của hắn.

Nhưng mà hiện tại Thẩm Tiêu lại muốn nhún tay vào đóng chàm này, vậy liền rất khó, cho nên ban đầu biểu hiện có vụng về bao nhiêu, theo lý mà nói là đều có thể tha thứ.

Thẩm Du nghĩ, không lẽ thật sự muốn cô cầm tay dạy bảo người này yêu đương hay sao?

Cô có thể tiếp thu hắn, cùng hắn ở bên nhau thật không?

Đây là lần đầu tiên Thẩm Du rõ ràng cảm nhận được "tâm loạn như mơ" là như thế nào.

Kỳ thật chính bản thân cô cũng không có kinh nghiệm gì phong phú, lúc còn ở Học Viện Múa cô có cùng một vị sư huynh yêu nhau hai năm, nhưng mà sau khi người kia tốt nghiệp, tự nhiên bọn họ cũng chia tay.

Về sau Thẩm Du tiến vào giới giải trí, người theo đuổi thì có nhiều nhưng cô cũng không gật đầu với ai cả.

Giờ phút này tâm tình Thẩm Du thật sự phức tạp.

Ngay từ đầu cô rõ ràng là có thể thẳng thừng cự tuyệt Thẩm Tiêu, nhưng hiện hắn nghiêm túc mà tiếp tục theo đuổi như vậy, cô bỗng dưng không biết làm sao bây giờ.

Thẩm Du hiểu bản thân không nên kéo dài, hẳn phải chóng làm ra quyết định, bằng không như vậy đối với Thẩm Tiêu cũng là một loại thương tổn.

Đêm ba mươi, cả nhà vô cùng náo nhiệt mà ăn bữa cơm đoàn viên.

Chân của Thẩm Du đã đỡ chút, cho nên chú Lý cũng đồng ý cho cô uống một ít rượu.

Thẩm Tiêu đem một chai rượu nho niên đại không cao lắm lấy ra tới, ba người đều uống lên không ít.

Sau còn ngai không đã ghiền, hẳn lại đi lấy thêm một chai khác.

Kỳ thực Thẩm Du cũng không dám uống nhiều, cô phát hiện thân thể này từ lượng quá kém, hẳn là chưa bao giờ chạm qua bia rượu đi.

Chủ Lý lúc này đã ngã say, bước chân chập choạng đi về phòng xem tiết mục đón năm mới.

Thẩm Du nhìn Thẩm Tiêu còn đang ngồi uống rượu một mình, do dự hồi lâu mới dám lên tiếng.

"Anh, anh cứ coi em là em gái cả thôi, không được sao?"

Thẩm Tiêu vốn dĩ đang cầm ly champagne trên tay, cô vừa nói ra những lời này, chỉ nghe "răng rắc một tiếng.

Ly rượu bị hẳn bóp nát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bệnh của xà tinh bệnh

Thẩm Du chỉ nghĩ nhân lúc mượn rượu tráng gan, tranh thủ nói ra mọi thứ cho rõ ràng.

Hai ngày nay cô vẫn luôn đắn đo suy nghĩ, Thẩm Du không muốn yêu đương, càng là không chuẩn bị sẵn sàng để cùng Thẩm Tiêu yêu đương.

Cô từng kinh qua quá nhiều mặt cảm xúc của hắn, phát giận, phạm xà tinh bệnh, chơi xấu, khi dễ cô, trêu đùa cô,...

Cũng có, cung chiều cô.

Thẩm Du muốn cứu vớt hẳn, lại phòng bị hẳn, còn sợ hãi hẳn, cũng thân cận hẳn.

Nếu muốn cô chỉ ra cụ thể cảm tình đối với Thẩm Tiêu là gì, kỳ thực một sớm một chiều là không thể nói hết.

Muốn nói tất cả chỉ là tình cảm anh em, vậy cũng không đúng, rốt cuộc cô xuyên tới đây bắt quá chi có nửa năm, hơn nữa là vì biết trước được kết cục của hắn, ngẫu nhiên sẽ mang theo một phần thanh tình của người ngoài cuộc.

Tóm lại, hai ngày này Thẩm Du thật sự đang nghiêm túc suy xét chuyện này: có nên thử cùng Thẩm Tiêu yêu nhau hay không.

Cô nghĩ, nếu không có biện pháp toàn tâm toàn ý mà thích một người, lại tùy tiện tiện mà đồng ý, vậy có khác gì cô phụ hẳn đâu?

Cho nên đêm nay, thừa dịp ai cũng bầy phần say ba phần tỉnh, cô quyết định lấy hết can đảm cùng hắn thảo luận một chút về vấn đề cảm tình giữa hai người, xem muốn tiếp tục làm anh em hay vẫn là đối phương thức khác mà phát triển.

Nhưng mà giống như cô làm sai cách, chọn trúng một câu dạo đầu quá không khéo léo, trực tiếp làm cho súng cuóp cò!

Tuy rằng thường ngày thái độ của hắn chính là đạn bọc đường, nhưng dù lớp vỏ ngọt ngào bên ngoài có dày cách mấy, sự thật vẫn không hề thay đổi: hẳn chân chính là một viên đạn.

Cái ly trong tay "răng rắc" một tiếng, vỡ tan nát.

Men say trên người Thẩm Du cũng theo tiếng ly vỡ mà tan thành mây khói, trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh vô cùng.

Cô ngồi thẳng dậy, ngơ ngác nhìn hắn, nhỏ giọng hô một tiếng "Anh..."

"Câm miệng!"

Thẩm Tiêu buông mảnh vỡ pha lê ra, sau đó siết chặt tay thành nắm đấm, dùng sức mà đấm mạnh lên bàn, mang theo vài phần men rượu, hung tợn trừng trừng nhìn Thẩm Du, sau đó đứng dậy bỏ đi.

"Anh, tay anh đỏ máu rồi!" Thẩm Du vừa sợ vừa lo, định đứng dậy đuổi theo.

Nhưng cô mới vừa đi ra ngoài hai bước, Thẩm Tiêu đột nhiên dừng lại, xoay người nhấc chân đá văng mặt bàn bằng gỗ nặng trĩu, "ầm" một tiếng rung trời lệch đất, tiếp theo chính là âm thanh ly chén vỡ nát ngổn ngang.

Thẩm Du còn đứng trân trân tại chỗ, sắc mặt trắng xanh, đôi tay vẫn đang gất gao néo chặt lấy góc áo.

Chủ Lý vốn dĩ đang xem TV, lúc này cũng bị dọa tỉnh, vội vàng chạy vào nhà ăn xem sao, cuối cùng nhìn thấy tình cảnh chỉ biết trợn mắt há mồm.

Thẩm Tiêu đá xong cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Thẩm Du vài giây, sau đó lại lần nữa xoay người bỏ đi.

Thẩm Du đột nhiên đứng lên, hàm răng cắn chặt, nhìn theo bóng lưng hắn mà quát lớn "Thẩm Tiêu! Đứng lại đó!"

Hắn cũng không thèm quay đầu, một mực hướng đến cầu thang mà đi.

Thẩm Du lọt chọt chạy đuổi theo, lớn tiếng hỏi "Nếu muốn ngang ngược, vì cái gì còn chạy? Anh đứng lại đó cho em!"

Bởi vì chạy đi quá gấp, miệng vết thương trên chân cô lại bị xé rách ra, còn thiếu chút nữa trượt chân té ngã, chủ Lý thấy vậy chạy vội lại đỡ lấy Thẩm Du.

"Chú..." Cô nhỏ giọng nức nở kêu lên một câu.

Thẩm Tiêu vốn dĩ đã đặt một chân lên bậc thang, lúc này đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy hắn thu chân về, lần nữa xoay người đi trở về phía Thẩm Du, sau đó một phen đem người ôm lên tới.

Thẩm Du hoàn toàn ngây ngốc "Anh làm gì vậy?!"

"Câm miệng!"

Hắn ác thanh ác khí mà nói, cảm xúc thập phần ác liệt "Anh đưa em về phòng!"

Thẩm Du sùng sốt một chút, lại tiếp tục giãy giụa "Không được, anh không được đi lên, tay đổ máu rồi, phải ở lại xử lý một chút!"

Thẩm Tiêu lại ngó lơ, tiếp tục ôm cô đi thẳng lên lầu.

Rõ ràng nháo thành như vậy, còn không quên chân cô đang bị thương, một hai muốn ôm cô trở về phòng, nam nhân này thật là...Thẩm Du quả thực không tìm được từ ngữ để hình dung hắn!

Cô vừa lo lắng vừa tức giận, nhưng rồi lại nói hắn không nghe, cảm xúc cuộn cuộn, cuối cùng Thẩm Du không thể nhịn nổi mà "Oaaa" lên một tiếng, khóc nức nở.

"Tại sao anh lúc nào cũng vậy? Lúc nào cũng vậy!"

Luôn là tâm tình bất định, thay đổi thất thường, trong lòng cô đã bắt đầu vì tình cảm của hắn mà do dự dao động, một cái đá này của Thẩm Tiêu, xem như đem con tim vừa mềm xuống của cô trực tiếp hoá đá!

Tiếng khóc của Thẩm Du cũng không mỹ diệu gì cho cam, mỗi lần luôn là gào thét, một chút hình tượng đều không có. Hơn nữa lần này cô thật tình khó chịu, Thẩm Du giận bản thân do dự, cũng giận Thẩm Tiêu trở mặt quá nhanh.

Hắn như vậy, kẻ cả có thích cô nhiều hơn nữa, Thẩm Du cũng không thể nào dễ dàng giao đi tình cảm của mình.

Thẩm Tiêu cắn chặt răng "Không cho khóc!"

Lúc này Thẩm Du mới chậm rãi thu nhỏ tiếng khóc lại, thấp giọng nói "Đi băng bó tay trước."

Thẩm Tiêu tròn trắng mắt, lại ôm cô xuống lầu, phi thường thô lỗ mà một tay đem Thẩm Du ném lên sô pha.

Chú Lý phản ứng cực kỳ mau lẹ, thực nhanh liền đem hòm thuốc lấy ra tới.

Bỗng dưng Chú Lý phát hiện, gần đây tần suất sử dụng cái hòm này đặc biệt cao, hai người kia cũng thật biết cách lẫn lộn!

Thẩm Du muốn chồm tới xem vết thương trên tay Thẩm Tiêu nhưng hắn không cho, dứt khoát xoay người đi hướng khác.

"Chú Lý, chú tới băng cho tôi."

Chú Lý trái phải nhìn nhìn, bỗng nhiên "ơ" một cái đầy mùi rượu.

"Ai da, đầu chú đau quá, hết thấy đường rồi, tiểu thư ơi mau đến giúp một tay."

Thẩm Tiêu hừ lạnh một tiếng "Vậy thôi thôi!"

"Thẩm Tiêu! Xoay qua đây!" Thẩm Du lại tức đến mức bắt đầu kêu thẳng tên hắn.

Thẩm Tiêu liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó mới miễn cưỡng mà xoay người qua, lại thấp giọng uy hiếp "Đừng tùy tiện mở miệng nói chuyện, hiện tại không muốn nghe em nói lời vô nghĩa."

"....."

Được thôi, không muốn nghe về sau đừng hỏi hận.

Thẩm Du kéo tay hắn qua mở ra xem, lòng bàn tay bị cắt mấy nhát, chảy chút máu nhưng không nghiêm trọng lắm.

Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cô lại cảm lấy miếng bông lau sơ vết máu, sau cùng dán lên hai miếng băng dính cá nhân, xem như xong việc.

Thẩm Du dán xong liền đứng lên, tự mình đi lên trên lầu, giờ phút này cô đã giận đến không biết đau là gì nữa.

Thẩm Tiêu nhìn theo bóng dáng Thẩm Du khắp kiếng bước lên cầu thang, hắn cắn chặt răng, đem chính mình định chết ở trên sô pha, không lại đuổi theo.

Chú Lý thu thập hòm thuốc, thấy hắn biểu tình chết sững ngầy ngốc liền hỏi "Còn say sao?"

Thẩm Tiêu dựa vào lưng ghế, ngửa lên nhìn đèn treo ở trên đỉnh đầu.

"Tôi không có say."

"Không say vậy tiên sinh còn đá bàn làm cái gì? Ngay trước mặt tiểu thư mà làm như vậy, quá hung!"

Thẩm Tiêu biểu tình có chút ảo não "Tôi cứ cho rằng, lần này Tiểu Du nhất định sẽ đáp ứng."

Hắn thật là cái chiêu gì đều đem ra dùng, cả bản thân cũng làm luôn rồi! Nhưng cô vẫn cứ không gạt đầu, cái này làm cho Thẩm Tiêu cảm giác phi thường thất bại, cho nên trong lúc nhất thời quán không được tính tình bộc phát.

Chú Lý lắc đầu "Tiên sinh a, ngài quả thực đã tự mình vấp té ngay trước vạch đích rồi."

"....."

Tết âm lịch qua đi, thực mau liền đến Lễ Tình Nhân.

Thẩm Du hai hôm nay lại chiến tranh lạnh với Thẩm Tiêu, cũng không biết là ai khởi xướng trước, tóm lại chính là không nói với nhau câu nào, cũng không ai chủ động đánh vỡ cục diện bế tắc.

Mới sáng sớm dậy liền nhìn thấy Viên Duyệt cùng Lý Dục Dục đồng thời gửi tin nhắn chúc cô "độc thân vui sướng", Thẩm Du rất hào phóng mà nói cảm ơn.

Sau đó, hai kẻ có bạn trai kia liền bắt đầu khoe ân ái, cố tình làm cho Thẩm Du ganh tị một phen.

Thẩm Du nghĩ thầm, cái tên thê son sắt nói muốn cùng nhau sống chung cả đời, hiện tại còn đang chiến tranh lạnh với cô kia kìa!

Tám chuyện trên WeChat hồi lâu, Thẩm Du lúc này mới chậm chậm đứng dậy rửa mặt, mở cửa chuẩn bị xuống lầu.

Sau đó, cô đã bị tình cảnh trước cửa dọa cho chết khiếp.

Toàn bộ sân nhà lầu ba đều bị phủ kín bằng cánh hoa hồng, một chỗ đặt chân đều không có, mà không chỉ trên sân, cả cầu thang cũng đầy hoa.

Cho nên Thẩm Du bèn đi qua nhìn xem, cuối cùng phát hiện mỗi một bậc thang trải dài xuống dưới phòng khách, ra tận nhà bếp... Cả căn biệt thự giống như bị một trận bão cánh hoa thổi quét qua.

Thẩm Du.....

Thắm Xà Tinh kia, không phải đang vui vẻ chiến tranh lạnh với nhau sao? Như thế nào lại đột nhiên làm ra chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Lễ Tình Nhân

Thắm Du dựa vào lan can, nhìn lầu trên lầu dưới ngập một biển hoa, quả thật có chút dờ khóc dờ cười.

Thắm Tiêu này đứng thật trước sau không đổi, đánh một gậy xong liền cho một viên đường, vừa đầm vừa xoa.

Hai người đã nào loạn mấy ngày, một hán còn có thể nhớ rõ hôm nay là Lễ Tình Nhân, phải làm chút sự tình để tỏ vẻ tỏ vẻ.

Cô còn tưởng rằng trải qua sự kiện đêm giao thừa, Thắm Tiêu khẳng định chặt đứt tâm tư cùng cô yêu đương, rốt cuộc quá tam ba bận, sức nhẫn nại của hán vẫn là hữu hạn.

Nhưng mà hôm nay xảy ra một màn này, lại làm Thắm Du lần nữa kiến thức được sức chịu đựng siêu cường của Thắm Tiêu.

Nghĩ nghĩ, Thắm Du "phụt" cười ra tiếng, rõ ràng một bên thờ phỉ phi mà cùng cô chơi trò giận dỗi, một bên lại không quên làm chút chuyện lãng mạn nhân ngày Lễ Tình Nhân. Quả thực cũng làm khó hán, chẳng lẽ xà tinh bệnh còn có thêm công năng phân liệt tinh thần?

Thắm Du cẩn thận dùng mũi chân vén cánh hoa để tìm đường đi, sau đó trở về phòng lấy đi động, chụp vài tấm ảnh, cuối cùng gửi qua cho Viên Duyệt cùng Lý Dục Dục.

Viên Duyệt

Lý Dục Dục

Thắm Du cười khẽ, ai kêu bọn họ sáng sớm hòa nhau tới chợ ghẹo cô!

Không để ý đến hai người kia nữa, Thắm Du lại mở danh sách điện thoại, cô nhớ rõ lần trước đến nhà Viên Duyệt chơi, chú Lý có cho cô lưu số của một đi giúp việc.

Lướt một chút, quả nhiên tìm được số di động của người nọ, Thắm Du không chút do dự liền ấn nút gọi.

Tối hôm qua chú Lý nhận mệnh đi mua mấy sọt cánh hoa, vừa tờ mờ sáng cửa hàng bán hoa đã cho một xe tải nhỏ giao hàng tới.

Thắm Tiêu sau khi bị chú Lý gọi dậy liền bận rộn đem hoa phủ kín toàn bộ sân nhà, lầu trên lầu dưới đều có.

Cuối cùng, nhìn thấy thành quả rực rỡ của mình, hán còn rất là vừa lòng. Tuy hai người đang dỗi nhau, nhưng tâm ý cần biểu đạt thì vẫn nên biểu đạt.

Bữa cơm tất niên trước đó Thắm Tiêu đã phát diện một hồi, mấy ngày nay đều không bỏ được mặt mũi mà chủ động đi cầu hoà, hiện tại thời cơ đã tới, hán tin tưởng, chờ tối nay tan tằm về nhà, khẳng định là có thể nhìn thấy Thắm Du cười vui ra nghênh đón hán!

Sau khi chuẩn bị tốt món quà bất ngờ này xong, Thắm Tiêu liền ca hát vui vẻ mà đi tập thể thao, Husky cùng Tiểu Bạch thấy hoa liền hưng phấn chạy ra cào nát bét, cuối cùng cũng bị chú Lý đem nhốt vào phòng tập.

Thắm Tiêu vốn dĩ đang chuyên tâm chạy bộ, kết quả vừa quay đầu liền phát hiện Husky đang ngồi xem hán.

Thắm Tiêu bỗng dưng cảm thấy khó chịu, vì vậy liền bước xuống máy chạy sau đó đem Husky thả lên trên.

"Về sau mẹ ngươi đã không thể khi dễ nữa rồi, chẳng lẽ còn không được khi dễ cả ngươi sao? Nhớ cho kỹ, ta chính là ba ba của ngươi!"

Husky:???

Máy chạy vừa động, Husky lập tức kêu thảm một tiếng, bốn chân khua khoăn lung tung, sợ tới mức nó cuống quýt nhảy vọt xuống đất, núp vào một bên lú đầu ra nhìn.

Thắm Tiêu vô vị mà trừng nó một cái, ngẫm nghĩ lại thấy có chút tiếc nuối, vẫn là khi dễ tiểu hài tử chơi vui hơn. Chỉ đáng tiếc về sau hán không thể thẳng tay khi dễ được nữa, phải tiết chế một chút, bằng không thật sự đem người dọa chạy.

Rèn luyện xong, Thắm Tiêu lên lầu tắm rửa, đổi một thân quần áo, đến khi trở lại lại phát hiện Thắm Du thế nhưng vẫn chưa xuống lầu.

"Hôm nay sao lại dậy trễ như vậy?" Thắm Tiêu cau mày hỏi.

Chú Lý đang bụng thức ăn tối, hôm nay chuẩn bị bữa sáng kiểu Tây; bánh mì nướng, trứng chiên, chân giò hun khói. Thắm Tiêu không thích uống sữa nên chú Lý pha thêm một ly cà phê.

"Còn đang nghỉ Tết, tiểu thư ngẫu nhiên ngủ nướng cũng là bình thường, so với hài tử nhà khác thì tiểu thư làm việc và nghỉ ngơi đã xem như rất điều độ rồi."

Thắm Tiêu nhui mày, hán cũng không phải không đồng ý cho Thắm Du ngủ nướng, chủ yếu là hôm nay chuẩn bị món quà lớn như vậy, hán muốn cho tiểu hài tử nhìn đến sớm một chút.

Nhưng mà chờ hán ăn xong bữa sáng, chuẩn bị ra cửa đi làm, Thắm Du vẫn chưa xuống lầu, ngược lại ngoài cổng lại có người bấm chuông.

Chú Lý cảm thấy lạ, bèn ngó ra phía cửa, phát hiện là đi giúp việc thường đến quét tước dọn dẹp trong nhà, liền không khỏi thắc mắc mà tiến đến hỏi "Sao đi lại tới đây? Hôm nay hình như chưa tới ngày dọn vệ sinh định kỳ."

Đi giúp việc cười tủm tỉm "Là Thắm Du tiểu thư gọi tôi tới, nói là sân nhà đều loạn đến mức không có chỗ đặt chân, kêu tôi nhanh nhanh qua đây tẩy rửa cho sạch sẽ. Có điều tôi nhớ hai ngày trước mới đến đây mà, như thế nào lại loạn đến mức không chỗ đặt chân?"

Thắm Tiêu.....

Chú Lý:.....

"Hừ!!!"

Thắm Tiêu ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu ba, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi thờ phỉ phi đi xuống gara lái xe đi làm.

Chú Lý xấu hổ mà cười cười, miệng không ngừng xác nhận lại lần nữa "Thật là tiểu thư gọi tới sao?"

Di giúp việc lấy di động ra đưa tới cho chú Lý xem "Dạ đúng là như vậy, tôi có lịch sử cuộc gọi đấy."

Chú Lý quay đầu lại nhìn cả nhà ngập trong cánh hoa một cái, lại ngập ngừng nói "Thôi, trước chờ một chút, để tôi đi tìm tiểu thư hỏi xem sao."

Người giúp việc là một a di hơn bốn mươi tuổi, tính tình hiền lành, làm việc cũng nhanh nhẹn, vẫn luôn được chú Lý thuê tới quét tước.

Vừa vào trong, đôi phương đã bị một biển cánh hoa làm cho hoảng sợ, ngay sau đó tất tắc cảm khái "Ai da, lãng mạn quá, cái này phải dùng không biết bao nhiêu hoa hồng. Tôi với lão chồng kết hôn lâu như vậy, ông nhà nhiều nhất cũng chỉ đưa tôi được hai đoá. Nhìn xem nhìn xem, hiện tại người trẻ tuổi thực sự quá hạnh phúc rồi!"

Chú Lý cũng gật gù đầu tán đồng, sau đó chuẩn bị lên lầu gọi Thẩm Du, kết quả mới vừa xoay người liền phát hiện cô đã xuống dưới.

"Tiểu thư, cái này dù gì cũng là tâm ý của tiên sinh, như thế nào lại kêu người tới quét sạch rồi?"

Thẩm Du nhìn nhìn cảnh tượng đồ sộ trước mặt, chẹp chẹp miệng "Muốn giận liền giận, muốn hoà liền hoà? Địa cầu phải vậy quanh mình mà chuyển động chắc? Cháu nói cho chú Lý nghe, loại tính tình này một chốc một lát còn có thể chấp nhận, năm dài tháng rộng ai mà chịu nổi, còn không phải bị bức cho điên sao!"

Chú Lý sững người, ngay sau đó liền nghe ra được trọng điểm "Cái gì năm dài tháng rộng?"

Thẩm Du nhấp miệng, dậm chân một cái "Không có năm dài tháng rộng gì hết. Di ơi, hôm nay cháu biểu thêm cho di một ít, hiện tại di đem đồng hoa cỏ này dọn sạch đi!"

Người giúp việc nhìn ngợp trời cánh hoa đỏ tươi mon mẫm, liền hỏi "Nhiều như vậy, toàn bộ đều đem vứt sao? Vậy cũng quá đáng tiếc, cái này phỏng chừng tốn thật nhiều tiền nha. Chúng ta có thể gom lại, sau đó phơi khô làm trà hoa, bánh hoa hồng, hoặc là cho vào bồn tắm, còn có thể làm siro hoa hồng...rất nhiều cách xử lý."

Hoá ra di giúp việc cũng là một nhân tài!

Chú Lý nghe xong cảm thấy chủ ý này quả thực không tồi, vội vàng lấy giấy bút ra lên giấy một ít cách làm.

Kết quả ba người cùng nhau dọn ra một khoảng đất trống trong sân vườn, lót bạt, lại đem cánh hoa hồng đi giúp việc gom được chất lại thành đống, nhìn qua còn giống như một ngọn núi nho nhỏ. Cuối cùng, lúc đi giúp việc ra về còn được tặng kèm một túi cánh hoa.

Thật vất vả mới thu dọn xong xuôi, thời tiết lạnh như vậy mà ai nấy đều đỏ mồ hôi hột.

Chú Lý chạy vội đi lấy điểm tâm cùng sữa bò cho Thẩm Du lót bụng, mới sáng cô đã đi theo giúp đỡ linh tinh, giờ này vẫn còn chưa có ăn gì.

Hai người cộng thêm một đôi chó mèo rớt cuộc cũng được an vị trong sân, vừa phơi nắng vừa ngắm cánh hoa hồng chông chênh như núi.

"Đây là tâm ý tràn đầy của tiên sinh." Chú Lý lại cảm thán.

Thẩm Du cười "Chúng ta làm như vậy cũng không xem như lãng phí tâm ý, chỉ là đem tâm ý để dành ăn dần."

"Buổi sáng lúc tiên sinh đi ra khỏi nhà, có vẻ thực tức giận."

"Thì vốn dĩ bình thường đã thích giận, cháu cũng quen rồi, giấy trước còn cười vui vẻ giấy sau liền nổi điên, diễn viên còn không biến sắc mặt nhanh bằng anh cháu."

Chú Lý nghe xong, vui tươi hơn hờ mà cười.

Thẩm Du kỳ quái nhìn chú Lý một cái, hỏi "Làm sao vậy, chú cười cái gì?"

"Chú nhớ mới Tết năm trước mọi người kêu tiểu thư xuống ăn cơm, cháu ngồi ăn mà mặt mũi yếu xìu, tiên sinh dứt cái gì liền run rẩy ăn cái đó. Ngải ấy nhét được mấy đĩa liền ngồi đó nhìn tiểu thư run, nói là để xem run được bao lâu. Kết quả lát sau liền hết hứng bỏ đi rồi, mà tiểu thư còn sợ tới mức chân nhũn không đứng dậy được, cuối cùng vẫn phải được chú đỡ lên lầu."

Chú Lý dừng một chút, lại cười nói "Tiểu thư xem, năm nay ăn Tết tuy rằng cãi nhau một trận, nhưng đổi lại cháu đã dám rộng quát đối nghịch với tiên sinh."

Thẩm Du hơi thất vọng, cho rằng chú Lý đã nhận ra điều gì, bèn cẩn thận dò hỏi "Vậy chú cảm thấy đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?"

Chú Lý không hề nghĩ ngợi, liền đáp "Đương nhiên là chuyện tốt, tính tình kia của tiên sinh phải có người tới trị, bằng không đúng là phải sống cô độc cả đời rồi. Trước kia chú chưa từng nghĩ hai người có thể đến với nhau, nhưng hiện tại xem ra quả thực rất xứng đôi, tiểu thư, cháu thật sự không muốn đáp lại tiên sinh sao?"

Thẩm Du kỳ thực cũng không muốn đối gạt chú Lý chuyện này làm gì.

"Lúc trước xác thực cháu không có dự định đó, nhưng mà sau này...cháu sẽ cẩn thận suy xét."

Chú Lý vui mừng gật gù đầu, sau đó đứng lên nói "Chúng ta chọn ít cánh hoa mang vào đi, trưa chú làm bánh hoa hồng."

Dùng bữa trưa xong, Thẩm Du liền đi dạo phố một mình.

Cô dự định mua chút lễ vật, bởi vì sáng sớm hôm nay Thẩm Tiêu đã chuẩn bị món quà lớn như vậy, kỳ thật trong lòng Thẩm Du còn rất cao hứng.

Ai mà không có chút tâm tình thiếu nữ đâu?

Cho nên Thẩm Du quyết định mua quà đáp lễ, đương nhiên, chocolate là không có khả năng, cô vẫn còn chưa muốn đồng ý làm bạn gái hắn.

Ngày Lễ Tình Nhân này của Thẩm Tiêu trôi qua quá táo bạo.

Hắn lọ mọ cả sáng sớm để chuẩn bị một màn lãng mạn cho Thẩm Du, kết quả bị người giúp việc quét đi sạch sẽ.

Chưa kể hôm nay đến công ty, nơi nơi đều nghe được quần chúng bàn tán hôm nay tan tầm đi đâu hẹn hò, cùng người yêu làm cái gì...Thẩm Tiêu quả thực tức giận, bèn tự khoá mình trong văn phòng, cả ngày đều không ra khỏi cửa!

Sau giờ tan làm, ngồi trên xe đi về nhà thôi cũng có thể nhìn đến người trẻ yêu nhảy ôm ấp ấp, làm hắn buồn bực đến mức muốn báo công an!

Thật vất vả và về được đến nhà, lại nhìn thấy toà núi cánh hoa chất cao cao trong sân.

Lúc này Thẩm Tiêu đã không giận vì quá giận rồi, hắn sa sầm mặt mũi, xe cũng không thèm chạy vào gara, cứ vậy đi thẳng vào nhà.

Hắn hiện tại đặc biệt muốn tìm Thẩm Du lộn lộn một hồi, mặc kệ làm cái gì đều được!

Nhưng mà chờ hắn đi vào trong, còn chưa kịp tìm Thẩm Du gây phiền toái, chú Lý liền xách theo cái túi giấy tươi cười bước đến.

"Tiên sinh rốt cuộc đã trở lại, mau qua đây xem quà Lễ Tinh Nhân của ngài!"

Thẩm Tiêu!!!

"Tiểu hài tử đưa?" Hắn thật cẩn thận mà xác nhận lại.

Chú Lý liên tục gật đầu "Chẳng lẽ tiên sinh còn hy vọng quà này là do tôi đưa?"

Thẩm Tiêu cũng không để ý tới lời trêu ghẹo của chú Lý, vội vàng tiếp lấy túi quà, mở ra mới thấy thế nhưng lại là ví da nam kiểu dáng mới nhất!

Sau khi buồn bực hậm hực cả một ngày, hần cư nhiên ngoài ý muốn thu được lễ vật của Thẩm Du. Tại sao Lễ Tinh Nhân lại còn tặng quà? Điều này nghĩa là gì? Có phải tiểu hài tử cũng có tình ý với hắn hay không?

Tâm tình của Thẩm Tiêu từ âm u mây đen nháy mắt chuyển thành nắng đẹp, hắn cầm ví tiền, khoe môi cong cong, vẻ mặt đắc ý mà hỏi chú Lý "Tiểu hài tử đâu?"

Chú Lý chỉ chỉ trên lầu "Tiểu thư đang ở trong phòng."

Thẩm Tiêu liền lướt qua người chú Lý, chuẩn bị lên lầu tìm Thẩm Du tâm sự.

Nhưng hắn mới vừa đi được vài bước, liền nghe chú Lý nói chuyện với Husky.

"Nhị Cầu Tử, mau tới đây, nhìn xem tiểu thư chuẩn bị quà gì cho ngươi nè."

Thẩm Tiêu.....

Chỉ thấy hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn chú Lý, khó có thể tin mà trừng lớn đôi mắt "Husky cũng có quà???"

Chú Lý gật gù đầu, nói "Đừng vậy, không chỉ Husky có, Tiểu Bạch cũng có, quà của bọn chúng là hai bộ quần áo nhỏ. À đúng rồi, tôi cũng có, quà của tôi với tiên sinh giống nhau nha, là ví da. Nhưng kiểu dáng của tôi tương đối thích hợp cho người già, của tiên sinh trông trẻ trung hơn. Có phải rất được hay không, tiên sinh?"

Thẩm Tiêu.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: So sánh

Thẩm Tiêu vốn dĩ chuẩn bị đi lên lầu, hiện tại lại dứt khoát ngoặt một cái, ném mình lên sô-pha, yên lặng hờn dỗi.

Bất quá, ví da trong tay hắn vẫn được giữ chặt vô cùng, nếu đổi lại là trước kia, nếu biết quà tặng của mình với chú Lý là cùng một cấp bậc, Thẩm Tiêu khẳng định không nói hai lời trực tiếp ném đi.

Nhưng mà lần này, hắn cảm thấy chính mình càng ngày càng không biết giận.

Cũng không đúng, trước mặt người ngoài, Thẩm Tiêu vẫn là như vậy, chỉ khi đối diện với tiểu hài tử, hắn mới ngày càng không có cách nào tiếp tục làm mặt ngầu mà thôi.

Tựa như hiện tại, tuy rằng Thẩm Tiêu giận dỗi vì bản thân không phải người duy nhất được tặng quà, nhưng hắn vẫn đối với món lễ vật này yêu thích đến không thể buông tay. Rốt cuộc đây chính là lần đầu tiên hắn nhận được quà từ tiểu hài tử.

Chú Lý nhìn thấy Thẩm Tiêu ngồi đó, sầm soi nghiên cứu ví da trên tay liền trộm cười.

Tiên sinh a, ngài cũng quá dễ dụ! Buổi sáng còn thờ phỉ mà bỏ đi, đến tối trở về chỉ cần một cái ví da là đã bị thu phục rồi. Tiểu thư quả nhiên chính là khác tính của tiên sinh!

Thời điểm Thẩm Du đi xuống lầu, cảnh tượng nhìn thấy chính là Thẩm Tiêu nằm liệt ở sô-pha, chân dài gác trên bàn trà, ví cầm trong tay. Hắn cứ lẩn qua lộn lại mà đem ví tiền khép rồi mở, mở rồi khép, hơn nửa trông còn phình phình, hẳn là đã đem toàn bộ đồ vật trong ví cũ dôi qua.

Lúc Thẩm Du bước xuống cầu thang còn cố ý phát ra một chút động tĩnh, chỉ thấy Thẩm Tiêu tức tốc đem ví da nhét xuống dưới mông, sau đó giả dạng như không có việc gì.

Thẩm Du không biết hắn đây là không muốn để ý tới cô hay như thế nào, phòng chừng còn chưa hết giận.

Chú Lý bấy giờ cũng vừa vặn đi ra kêu bọn họ vào dùng cơm tối, kết quả hô lên hai lần mà Thẩm Tiêu vẫn luôn giữ nguyên tư thế, cũng không có ý tứ muốn đứng dậy.

Chú Lý cảm thấy kỳ quái, bèn hỏi "Tiên sinh, vừa rồi không phải ngài than đói bụng sao? Mau vào ăn thôi."

Hắn nhủ mày "Biết rồi, hai người cứ ăn trước đi."

"....."

Thẩm Du biết rõ hắn đang giấu ví tiền dưới mông, liền không khỏi cười trộm, sau đó quay sang xoa xoa tay với chú Lý ý bảo đi trước, chính mình lại tiến đến sô-pha, chuẩn bị cùng Thẩm Tiêu nói chuyện.

Hôm nay một người chuẩn bị cảnh tượng lãng mạn, một người tặng quà, đều như vậy rồi mà còn chiến tranh lạnh, vậy cũng quá quái đản.

Cho nên, Thẩm Du quyết định cùng hắn giảng hòa.

Sau khi qua tới, yên vị trên ghế rồi, Thẩm Du mới duỗi tay về phía Thẩm Tiêu mà nói "Lấy ví da ra đây."

Thẩm Tiêu cứng miệng hỏi "Ví da gì?"

"Cái em tặng cho anh."

Thẩm Tiêu hừ lạnh "Ném rồi, ai thèm dùng chung kiểu dáng với người già như chú Lý chứ."

Thẩm Du trừng mắt "Kiểu dáng giống nhau chỗ nào? Rõ ràng không phải! Chỉ là cùng nhãn hiệu mà thôi."

Thẩm Tiêu hừ lạnh, mặc kệ cô.

Thẩm Du trộm liếc mắt, sau đó nhích lại ngồi gần hẳn một chút "Thật sự không chịu lấy ra sao?"

"Em muốn làm gì?"

"Tặng thêm quà cho anh."

Thẩm Tiêu.....

Hắn hiện tại đối với từ "lặng quạ" này đã có bóng ma tâm lý!

"Quà gì, lại là loại quà mà ai cũng có phần sao? Bao gồm đôi chó mèo ngu ngốc kia nữa?"

"Cái gì chó mèo ngu ngốc, bọn nhỏ có tên nha, lại còn là anh tự đặt cho nữa." Thẩm Du kháng nghị xong lại lên tiếng bảo đảm "Món quà này, người khác không có."

Thẩm Tiêu bán tín bán nghi, nhưng vẫn đem đồ vật dưới móng rút ra tới, ví da đều bị hắn ngồi đến nóng hổi.

Thẩm Du nhấp miệng cười, đưa tay tiếp lấy, sau đó xoay người sang chỗ khác, thần thần bí bí móc vật gì đó trong túi ra, bỏ vào ví tiền, cuối cùng mới đem trả lại cho Thẩm Tiêu.

"Xong rồi, hiện tại mới đúng là ví da có linh hồn nha."

Thẩm Tiêu ngồi thẳng dậy, tức tốc mở ra xem, chỉ thấy ở ngăn trong suốt đã được đặt một tấm hình.

Bức ảnh này là lúc trước bọn họ cùng nhau làm tổ trên sô-pha, Thẩm Du một tay cầm đi động tự chụp, cười đến vẻ mặt sáng lạn, Thẩm Tiêu thì ngồi ở đằng sau cách đó không xa lắm, hắn cũng có mặt trong hình nhưng chỉ là góc nghiêng.

Miền cường có thể xem như ảnh chụp chung.

Thẩm Du thấy hắn xem đến mê mẩn, liền hỏi "Thế nào? Quà này so với ví da có phải tốt hơn nhiều hay không? Chiều nay em vừa mới ra ngoài in hình."

Thẩm Tiêu trầm mặc mà nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của tiểu hải tử trong ảnh chụp, phảng phất thấy được ánh mặt trời.

Hắn nhướng mày, rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày, nhìn có chút không đúng đắn, vừa tà khí lại xấu xa.

Hơi thở âm u quanh người Thẩm Tiêu giống như sương tan trắng rọi, biến mất vô tung.

Hắn thoải mái duỗi tay đem người kéo tới gần, hào sảng mà nói "Đi, ăn cơm"

Ngày Tết qua đi, Thẩm Du lại như cũ, mỗi tuần cố định hai ngày đi đến chỗ Hứa Kỳ tập kịch.

Thẩm Tiêu nói sẽ an bài vệ sĩ cho cô, kết quả đám người đó giống như dùng thuật tàng hình, Thẩm Du căn bản không hề thấy được.

Sau đó không lâu lại phải nhập học, thà hơn một tháng nghỉ đông, rồi lại còn Tết âm lịch, tâm tư của mọi người nhất thời còn không kịp quay lại ghế nhà trường.

Người ngồi ở đây nhưng tâm bay đến chốn nào thì lại không biết.

Nhưng thực mau, bát quái đầu tiên nổ ra, nhanh chóng thu hút được toàn bộ sự chú ý: bọn họ lại phải thay đổi giảng viên!

Mà thầy Lâm giữa đường chen ngang ở học kỳ một, vừa hết nghỉ đông liền từ chức, cũng không biết là biến đi đâu, kể cả Bạch Mộ Vũ có quan hệ vô cùng thân mật cũng còn không rõ.

Giống như Lâm Tông đột nhiên bốc hơi khỏi thế gian.

Chỉ nghe các bạn học đồn đãi đến y như thật, có người còn nói đây hẳn là vụ án giết người.

Thẩm Du lại không cho là đúng.

Trước đó cô nghe Thẩm Tiêu nói Lâm Tông đánh bạc, thiếu nợ ngập đầu, vậy hẳn ta đột nhiên biến mất khẳng định là liên quan đến bọn đòi nợ. Hơn nữa, trường học chắc chắn cũng không hay biết nội tình, bằng không làm sao có thể gió êm sóng lặng như vậy?

Trên đời vốn là không có phòng nào kín gió, ban lãnh đạo trường không có khả năng phong bế tin tức đến hoàn toàn triệt để.

"Sao trông cậu không hiếu kỳ chút nào vậy?"

Thần là thành viên trung thành của bát quái hội, sáng sớm Lý Dục Dục đã chạy đi hỏi thăm khắp nơi.

"Nghe nói lần cuối cùng có người nhìn thấy thầy Lâm chính là trước khi ăn Tết. Ngày thường thầy ấy đều ở chỗ Bạch Mộ Vũ, kỳ tức xá thì về cho mẹ ở, nhưng trước Tết bà ấy cũng khẩn gọi đi rồi. Sau đó ai cũng không gặp lại bọn họ. Nghe đám bạn thân của Bạch Mộ Vũ nói, đồ đạc của thầy Lâm còn để đầy ở nhà cậu ta kia kia. Bạch Mộ Vũ vì chuyện đó mà còn phát điên hết mấy trận."

Mỗi lần Lý Dục Dục nói đến Bạch Mộ Vũ đều mang theo chút vui sướng khi người gặp họa, có lẽ là do hiện tại cậu thân với Thẩm Du nên mang tâm lý cùng chung kẻ địch, hoặc là vì trước kia đã nhìn Bạch Mộ Vũ không thuận mắt, nhưng cũng không dám gây chuyện.

Cho nên hiện tại, cứ nhắc đến bát quái của Bạch Mộ Vũ, Lý Dục Dục liền đặc biệt hưng phấn.

"Bọn họ đều đang đồn, thầy Lâm kỳ thực không phải người đứng đắn gì, Bạch Mộ Vũ chính là bị lừa cả tiền lẫn sắc." Lý Dục Dục nhò giọng.

"Những lời này cậu nghe ai nói?"

"Bạn học đều đang bàn tán đó thôi, có giáo viên đảng hoàng nào sẽ quang minh chính đại cùng học sinh yêu đương như vậy? Hơn nữa, nghe bạn bè của Bạch Mộ Vũ kể, cậu ta còn cho thầy Lâm không ít tiền, nói là mẹ của thầy ấy bệnh nặng, tốn kém rất nhiều."

Thẩm Du trong lòng cười lạnh, xác thật, giáo viên đảng hoàng cũng sẽ không trộm đi đánh bạc, lại còn thiếu nợ, hẳn ta lấy tiền của Bạch Mộ Vũ còn chưa biết chừng có phải là đem đi chữa bệnh cho mẹ thật hay không.

Bất quá, Thẩm Du vẫn nói với Lý Dục Dục "Mấy chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, cậu đừng nói chuyện của Bạch Mộ Vũ nữa, cẩn thận cậu ta nghe thấy lại đến gây sự với cậu."

Lý Dục Dục lập tức che miệng cười trộm, nhưng vẫn nghe lời mà ngưng bàn tán về đề tài này.

Thẩm Du nghĩ, bát quái nói mẹ của Lâm Tông bệnh nặng, tin tức này hẳn là không giả, lúc ấy cô đụng phải người phụ nữ này liền cảm thấy sắc mặt bà vàng như nến, cả người suy yếu mệt mỏi, thoạt nhìn chính là người bị bệnh nặng, hơn nữa còn là bệnh kinh niên. Lâm Tông ngày thường không sống cùng với mẹ, xét thấy thái độ của hắn hẳn là cảm tình cũng không sâu, nơi nào giống người sẽ đem tiền đi chữa bệnh cho mẹ?

Thẩm Du nghĩ ngợi lung tung trong chốc lát, sau đó liền đem chuyện này gác sang một bên, rốt cuộc không phải người thân thiết gì, chưa kể ẩn tượng của cô đối với Lâm Tông còn cực kỳ không tốt.

Lý Dục Dục an tĩnh không được bao lâu, lại bỗng nhiên thò qua hỏi nhỏ "Bạn trai cậu trông như thế nào?"

"....."

Thấy đối phương trầm mặc, Lý Dục Dục vội vàng phủ đầu "Cậu đứng hòng giếng bên, tôi còn giữ ảnh chụp hôm Lễ Tình Nhân để làm chứng đây." Nói xong liền mở ra bức ảnh hoa rai đầy đất ngày hôm đó.

Thẩm Du không hề nghĩ ngợi mà trả lời "Đây là bạn tôi gửi qua, tôi lại chuyển tiếp sang cho cậu. Cậu nghĩ xem, tôi cả ngày chỉ đi học rồi về nhà, trông giống người có bạn trai lắm sao?"

Lý Dục Dục hồi tưởng một chút, học kỳ một xác thật chỉ có anh trai thường xuyên tới đón Thẩm Du, đúng là chưa bao giờ thấy qua người nào khác, đành trợn trắng mắt một cái rồi nói "Hại tôi uống công phần khích, còn nghĩ sau khi nhập học nhất định phải nhìn một cái, xem rốt cuộc là dạng nam nhân gì mới có thể chiếm giữ được trái tim cậu nữa đây."

Lý Dục Dục vừa nói vậy, Thẩm Du tự nhiên liền nhớ tới Thẩm Tiêu, khỏe miệng nhin không được cong lên một đường cung thật đẹp.

"Vậy quan trọng nhất có lẽ là, người đó sẽ không để ý bộ dáng xấu xí của tôi, giống như trước kia vậy, một trăm năm mươi cân, đồ con y như đàn ông."

"Yên tâm đi, cậu khẳng định biến xấu trở về không nổi đâu, tôi sẽ chưa bao giờ nhìn thấy ai tự chủ cao như cậu! Nhìn đến đồ ăn ngon cũng có thể nhẹ nhàng bóp miệng không ăn."

Nói một hồi, Lý Dục Dục bỗng nhiên bắt đầu oán giận "Cậu không biết bạn trai tôi ác liệt cỡ nào đâu. Có hôm đi dạo phố, tôi không cẩn thận bị trật chân, đành nhờ công đi một đoạn, vậy mà anh ta lại ngại mất mặt! Sau đó tôi mới giận dùng mọi miễn cưỡng được công lên, ai ngờ đi chưa được 50m, anh ta lại buông tôi xuống để tôi tự mình nhảy lò cò. Cậu nói xem, bạn trai như vậy dùng được chỗ nào? Còn không bằng chia tay cho xong!"

Nghe Lý Dục Dục nói, Thẩm Du liền nhớ tới cảnh Thẩm Tiêu công cô đi dạo siêu thị, hần cư nhiên có thể kiên trì từ đầu đến cuối không buông tay, so với bạn trai nhà người khác đúng là tốt hơn gấp bội.

Lý Dục Dục lại nói "Lúc ấy nhìn thấy ảnh cậu gửi, tôi liền nói với bạn trai là: không cần anh ta trả cánh hoa đầy đất, ít nhất cũng tặng cho em mấy cành hồng là được rồi, Lễ Tình Nhân không phải nên có hoa mới hợp tình hợp cảnh sao? Cậu biết anh ta trả lời thế nào không?"

Lý Dục Dục có chút phát điên mà trợn trắng mắt, sau đó nhại theo điệu bộ của bạn trai mà nói "Em điên rồi sao? Sợ thừa tiền? Vậy mà lại muốn anh mua hoa ngay ngày lễ kiểu này, coi tiền là rác à! Chờ thêm hai ngày nữa đi, anh có thể tặng cho em mấy chục đoá!"

Nói xong câu cuối cùng, Lý Dục Dục còn tổng kết "Người so với người tức chết người, hàng so với hàng muốn ném hàng a!"

Thẩm Du chống cằm, yên lặng mà nghĩ, quả thực không so không biết, vừa đem ra so sánh mới cảm thấy giật mình. Thẩm Xà Tĩnh nhà cô chỉ cần không phát bệnh, thật sự so với bạn trai người khác xác thật quá ưu tú!

Mà trong khi mọi người ở đây tò mò sự vụ của Lâm Tông, thời điểm câu chuyện bị đem ra bàn tán nghị luận sôi nổi, Bạch Mộ Vũ lại ngoài ý muốn nhận được một cuộc gọi.

Một cuộc gọi mà không ai ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hẹn hò

Bạch Mộ Vũ ngày thường cũng sẽ không tùy tiện tiếp điện thoại, đặc biệt là số lạ, đa phần chính là trực tiếp từ chối.

Nhưng gần đây, mặc kệ là ai gọi tới, Bạch Mộ Vũ đều sẽ nghe máy, bởi vì Lâm Tông đột nhiên mất tích, cũng không biết đi nơi nào, à sợ hần ta sẽ đổi số khác mà liên hệ với mình.

Không có nguyên nhân gì, cũng không hề báo trước, Lâm Tông cứ như vậy mà biến mất vô tung vô ảnh, bật vô âm tín. Loại tình huống này đối với một thiếu nữ đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt mà nói, là rất khó có thể tiếp thu.

Ban đầu à còn cố gắng suy đoán nguyên nhân Lâm Tông rời đi, cũng có ý nghĩ muốn đi tìm hần, nhưng dần dà về sau, Bạch Mộ Vũ rốt cuộc ý thức được tình huống có điểm không thích hợp.

Trước đó bởi vì ngoại hình của Lâm Tông rất giống một nhân vật Tư Đồ Dật từng sắm vai, lịch sự văn nhã, nói chuyện cũng vô cùng dịu dàng, à mới có thể nhất kiến chung tình. Về sau hai người ở chung, Bạch Mộ Vũ mới phát hiện người này thật sự rất âm áp tình tế, cho nên càng lún càng sâu, cuối cùng à cũng không suy xét gì nhiều, chỉ nghĩ cùng Lâm Tông ngọt ngào ăn ái, thậm chí nghe đến mẹ hần sinh bệnh không đủ tiền chạy chữa, Bạch Mộ Vũ còn chủ động cầm mười vạn tiền riêng cho đi không chút do dự.

Từ sau khi hai người dọn về ở cùng nhau, chi tiêu hàng ngày đều do Bạch Mộ Vũ lo liệu, có thể nói là Lâm Tông hoàn toàn được à bao dưỡng.

Lúc còn đang yêu đương mặn nồng, những cái đó cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng qua rồi nhìn lại mới đột nhiên phát hiện đầu đầu cũng là vấn đề!

Lâm Tông không chỉ ăn nằm miễn phí, lại còn được nuôi, cuối cùng dứt khoát cuốn đi một số tiền lớn, quả thực chính là bao ăn trọn gói còn được đóng hộp mang về!

Bạch Mộ Vũ thật sự không dám nghĩ tiếp, càng không dám đem chuyện này nói cho người nhà, dù sao số tiền đó cũng là tiền riêng, phụ huynh căn bản sẽ không quản tới.

Nhưng kỳ thực, trong lòng Bạch Mộ Vũ vẫn còn nuôi chút hy vọng, biết đâu Lâm Tông sẽ chủ động tới tìm, như vậy mới có thể chứng minh à không có bị lừa.

Cho nên có số lạ gọi điện tới, Bạch Mộ Vũ đều sẽ tiếp, mà ngày này, à lại nhận được một cuộc gọi vô cùng kỳ quái.

Đối phương tự xưng là nhân viên của trung tâm giám định nào đó, nói có một bằng kết quả xét nghiệm ADN cần à tới lấy, người ủy thác là Lâm Tông.

Bạch Mộ Vũ không hiểu chuyện gì, Lâm Tông hiện giờ còn đang mất tích, như thế nào có thể uỷ quyền cho à đi lấy báo cáo xét nghiệm ADN?

"Nếu là việc của Lâm Tông, các người vì cái gì lại gọi đến cho tôi?" Bạch Mộ Vũ kỳ quái mà hỏi.

"Lâm tiên sinh nói nếu liên hệ ngài ấy không được thì có thể gọi đến cho Bạch tiểu thư. Số điện thoại là do ngài ấy để lại, cho nên cô xem lúc nào thuận tiện hãy bớt chút thời giờ đến đây một chuyến, chi phí Lâm tiên sinh đều đã chi trả đủ."

Lúc sau đối phương lại nói địa chỉ cho Bạch Mộ Vũ, thoát nhìn rất xa xôi vắng vẻ, nhưng à cũng biết khu này.

Sau khi cúp máy, Bạch Mộ Vũ chỉ thoáng suy xét một chút, liền quyết định đi lấy bằng báo cáo này về. Chỉ cần nắm nó trong tay, Lâm Tông khẳng định sẽ chủ động quay lại tìm à.

Trực giác nói cho Bạch Mộ Vũ biết, chuyện này nhất định là không đơn giản, Lâm Tông hần sẽ rất coi trọng.

Thẩm Du cảm thấy gần đây bản thân thật sự rất bận.

Hiện tại cô vừa phải nghiêm túc đi học, vừa đảm bảo tiến độ tập kịch để chuẩn bị cho tràng công diễn đầu tiên. Đến cả địa điểm Hứa Kỳ cũng đã an bài tốt, cho nên cường độ luyện tập càng thêm dày đặc.

Sau mỗi giờ tan học Thẩm Du đều phải luyện thêm hai, ba giờ đồng hồ, đến khi về nhà trời đã tối đen.

Thời gian này, cô còn sắp thi lấy bằng lái, vì vậy cũng cần dành ra chút thời giờ để tập xe. Thẩm Du vốn dĩ biết lái xe, chỉ là lâu lắm rồi không chạy, cho nên cần phải làm quen lại dần dần. Trừ bỏ lúc tập ở trung tâm, thỉnh thoảng cô cũng sẽ tự luyện một chút, dù sao trong nhà cũng có rất nhiều xe.

Chỉ cần có thời gian, Thẩm Du đều sẽ mượn chiếc Audi của chú Lý chạy vòng vòng trong tiểu khu. Nhưng trong mắt chú Lý, đây lại là một chuyện vô cùng thiếu an toàn.

Đường trong tiểu khu không đủ rộng, mỗi ngày đều có xe ra ra vào vào, cái này đối với tay mơ mà nói, thật sự là quá nguy hiểm.

Cho nên, mỗi lần Thẩm Du ra ngoài luyện xe, chú Lý đều phải mang theo Husky đi theo trông chừng, bằng không lại không yên tâm.

Hôm nay cuối tuần, không cần đi tập kịch, cũng không đến trường, Thẩm Du liền dự tính mang xe ra ngoài cọ xát cọ xát một chút, cô nghĩ bản thân sắp tìm lại được cảm giác lái xe rồi.

Nhưng mà đương lúc Thẩm Du chuẩn bị ra cửa, đã bị Thẩm Tiêu vừa bước xuống dưới lầu gọi giật lại.

"Sáng sớm muốn đi đâu?"

"Luyện xe."

Thẩm Du vẫy vẫy chìa khoá trong tay, vẫn là chiếc xe kia của chú Lý.

Cũng hết cách, tôi sợ nó ngủ trong nhà, cô vẫn cảm thấy chiếc này coi như bình thường nhất, kể cả có va quệt chút đinh cũng sẽ không quá đau lòng.

Thẩm Tiêu hừ một tiếng "Lại lái chiếc xe cũ kia đi?"

Chú Lý đang đứng một bên thu dọn đồ đạc, nghe vậy liền không vui mà trộm trừng mắt một cái, xe này năm trước mới vừa đổi, còn rất mới có được không? Cùi chỗ nào?

"Mấy chiếc thể thao kia của anh trông quá khoa trương, không thích hợp cho tay mơ tập lái." Thẩm Du nói.

Tuy rằng có chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe đến tiểu hài tử ghét bỏ ra mặt như vậy, Thẩm Tiêu vẫn là âm thầm buồn bực.

Hắn vừa đi đến nhà ăn vừa nói "Đội lái nữa đi, sẽ có người đưa xe mới lại đây cho em tập. Anh đi cùng với em."

Thẩm Du đem chìa khoá xe thả lại hộp đựng bên trên tủ giày, sau đó ba chân bốn cẳng đuổi theo Thẩm Tiêu.

"Anh mua xe cho em sao?"

"Cũng không tính, xe này mua để tập chạy thôi, về sau có thích kiểu dáng gì anh lại mua cho một chiếc."

"....."

Thẩm Tiêu bóp bóp tay nhỏ, dắt cô ngồi xuống bên cạnh, nhưng Thẩm Du lại cho rằng hắn muốn dứt mình ăn, liền vội vàng nói "Em ăn sáng rồi!"

Thẩm Tiêu nghiêng đầu liếc mắt một cái "Vậy ngồi đây với anh."

"....."

Ăn bữa sáng cũng cần có người ngồi cùng, tiểu hài tử còn chưa dính người được như hắn.

Bữa sáng hôm nay là cháo hải sản ăn kèm với bánh bao, Thẩm Du rất thích, vừa rồi cô đã dứt sạch một hơi hai chén, giờ này nhìn Thẩm Tiêu ăn, thế nhưng lại thấy thèm, chủ yếu là vì gạch cua và tôm viên thoát nhìn thực mỹ vị.

Thẩm Tiêu ngó thấy vẻ mặt mèo nhỏ thèm ăn kia, khỏe miệng ngăn không được mà ngoác lên một cái, trong lòng lại trộm thở dài, rõ ràng mỗi ngày đều gấp mặt, tại sao cứ cảm thấy tiểu hài tử càng ngày càng đáng yêu?

Cho nên hắn liền cầm lấy cái muỗng, thuận tay đưa sang một viên thịt tôm.

Thẩm Du sững sốt một chút, nhưng vẫn thực tự nhiên mà há mồm ăn vào, nhai được hai ba cái liền thỏa mãn nheo nheo mắt, trông không khác gì mèo con trộm được cá tươi.

Lần thứ hai Thẩm Tiêu đưa muỗng sang, Thẩm Du đã không kiên nhẫn gì nữa, sau đó lại còn được voi đòi tiên mà chỉ vào gạch cua trong chén "Muốn ăn cái kia."

Thẩm Tiêu lạnh lùng cự tuyệt "Không được, dứt cái gì liền ăn cái đó, không thể chọn lựa."

Thẩm Du trừng mắt "Keo kiệt!!! Không phải chỉ một khối gạch cua thôi sao!"

"Không cho, mau mau cầu xin trăm đi." Hắn nói.

"Anh à~" Thẩm Du thanh âm nũng nịu.

Thẩm Tiêu cười cười, lúc này mới vừa lòng mà đem gạch cua đưa sang.

Chú Lý đang ở bên ngoài nhà ăn sang lại ngăn tù, nghe vậy liền lắc đầu, có phải chỉ cần dính tới cảm tình thì ai cũng sẽ biến ngược hay không? Trong phòng bếp còn cả một nồi cháo, muốn ăn vì cái gì không tự mình đi múc?

Bất quá, cái này đại khái có lẽ chính là tình thú của người trẻ tuổi!

Thẩm Tiêu mới vừa ăn xong bữa sáng, trợ lý Đỗ liền đưa xe tới rồi, là một chiếc Porches Panamera màu trắng tinh.

Thẩm Du.....

Mua chiếc xe này tới cho cô học lái, có thể bớt khoa trương một chút hay không?

Trợ lý Đỗ từ trong bước ra, vô cùng vừa lòng mà sờ sờ thân xe, lại quay sang Thẩm Du bật ngón cái "Xe này chạy cực thích, tôi đã kiểm tra qua, tiểu thư trực tiếp lái là được, không thành vấn đề."

Nói xong, cậu ta còn rất cảm khái mà nói "Bao giờ tôi có đủ tiền mua được chiếc này, vậy cũng quá thoải mái rồi."

Thẩm Tiêu cười lạnh "Nói giống như tôi bình thường đều cắt xén tiền lương của cậu, chờ sự tình bên phía Lê Thị thuận lợi kết thúc đi, lúc đó cho cậu một chiếc."

Hai mắt Đỗ Huy sáng như sao trời "Cũng là siêu xe sao, ông chứ?"

"Có thể." Thẩm Tiêu trả lời.

Trợ lý Đỗ lập tức thu hồi vẻ mặt hờ hững, thực tình trọng mà nói "Cảm ơn Thẩm tổng, tôi nhất định sẽ nghiêm túc công tác, kể cả lên núi đao xuống chảo dầu cũng không chối từ! Hiện tại tôi lập tức trở về công ty chăm chỉ làm việc!"

Thẩm Tiêu.....

Thẩm Du.....

Chú Lý đứng ngay bực cửa, liền nói với cậu ta "Trợ lý Đỗ, cậu lưu lại ăn chén cháo hải sản không? Còn rất nhiều nha."

Đỗ Huy.....

Do dự một chút, trợ lý Đỗ đành cười hắc hắc mà trả lời "Cháu đây liền lập đầy cái bụng trước đã, sau đó lại nghiêm túc công tác vậy."

Nói xong liền theo chú Lý đi vào trong nhà.

Thẩm Du hoài nghi mà nhìn Thẩm Tiêu "Đây thật sự là nhân tài cao cấp anh bỏ rất nhiều tiền ra thuê về sao?"

"Hiện tại anh cũng cảm thấy có chút nghi ngờ rồi."

Dứt lời, hai người liền nhìn nhau cười.

Nhưng vui không được lâu, vừa quay sang nhìn đến chiếc xe mới, Thẩm Du lại cảm thấy đau đầu.

"Tại sao anh không mua chiếc nào bình thường một chút?"

"Đây không phải quá bình thường rồi sao, anh thấy trên đường có rất nhiều người lái."

"....."

Lúc sau, Thẩm Tiêu liền điều khiển xe mới mang Thẩm Du ra ngoại ô, nói là tìm địa phương an tĩnh để tập luyện, nhưng Thẩm Du nhìn ra phong cảnh bên ngoài lại có cảm giác giống như bọn họ đang đi ngoại thành dạo chơi nhiều hơn.

Cuối cùng, ước chừng một giờ sau, xe thẳng tiến chạy vào một nông gia sơn trang.

"Anh mang em đi tập xe thật không vậy?" Thẩm Du cảm thấy kỳ quái, đây rõ ràng chính là một sơn trang dùng để nghỉ dưỡng!

Thẩm Tiêu nén cười "Tập luyện một chút, lại thuận tiện đi chơi một chút, hẹn hò gì đó chẳng hạn."

"....."

Cuối cùng thì đây mới là mục đích của hắn phải không!

Xe vừa dừng lại ở sân trước, có người phụ nữ liền ôm theo một cái rổ lớn đi ra tới, sau đó đặt lên ghế sau, cười hỏi "Thẩm tổng, hôm nay ngài sẽ qua đêm ở đây sao?"

"Không." Hắn trả lời, sau đó lái xe một đường thẳng hướng vào trong.

Ở đây ven đường tầm nhìn trống trải, có núi có sông, chỉ là giờ này thời tiết còn khá lạnh, khách du lịch cũng không nhiều lắm.

Xe ngừng ở bờ sông, cách bãi đỗ không xa lắm, kỳ thật chỗ này chính là một trảng đất trống, Thẩm Tiêu cảm thấy đây là địa điểm thích hợp dùng để luyện xe.

"Tập ở chỗ này là được." Hắn nói.

"Vẫn nên dạo chơi một chút trước đi."

Sau khi nhìn đến cảnh sắc nơi đây, Thẩm Du làm gì còn có tâm tư để mà lái xe.

Đây là lần đầu tiên sau khi cô xuyên qua mà được rời khỏi thành thị, đi ra bên ngoài du ngoạn, dĩ nhiên phải hưởng thụ một chút mới đúng.

Thấy Thẩm Tiêu đem rổ đặt xuống dưới đất, Thẩm Du liền dò đầu qua nhìn xem, phát hiện bên trong là một ít điểm tâm tự làm cùng với nước ép trái cây lành tính các thứ, còn có một tấm lót dùng để đi dã ngoại, thể nhưng còn được chuẩn bị rất chu toàn.

"Vậy đi ra bờ sông phơi nắng một chút, thuận tiện ngắm cảnh?" Thẩm Tiêu hỏi.

Thẩm Du gật gù đầu, cô đang định sai chân bước đi, tay đã bị Thẩm Tiêu cầm lấy, chỉ thấy hắn ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang mà nói "Bờ sông trơn trượt, dắt tay đi."

Thẩm Du nhấp miệng cười, nhưng cũng không vùng ra, tùy ý để hắn dắt gao nắm lấy.

Hai người cứ vậy dắt tay đi ra bờ sông, trên đê còn có rào chắn, ngoài rào chắn là sườn dốc, bên dưới trồng một ít cỏ, tu bổ rất khá, hết thảy cỏ lại có thêm một tầng rào bảo hộ, phòng ngừa du khách có ý đi xuống dưới sông.

Thẩm Tiêu liền đem tấm lót trải ở trên mặt cỏ.

"Cảnh vật ở đây không tồi, ngồi xuống trước đã."

Lần trước cùng khách hàng tới chỗ này bàn chuyện làm ăn, lúc đi qua bờ sông này Thẩm Tiêu liền nghĩ phải mang tiểu hài tử tới chơi, hẳn là Thẩm Du sẽ rất thích.

Thẩm Du ngồi vào trên tấm bạt, nhìn ngó khắp nơi, hít sâu một cái rồi cảm thán "Thật là đẹp!"

Thẩm Tiêu cũng ngồi theo, sau đó hắn liền tìm được cái tư thế thoải mái, trực tiếp nằm dài, lại còn dang một cánh tay ra, ý bảo Thẩm Du cũng mau nằm xuống.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn mà nằm theo, đầu gác lên cánh tay hắn, bên người chính là nhiệt độ cơ thể của Thẩm Tiêu.

Dương quang buổi sớm vừa nhu hòa lại ấm áp.

Thẩm Du neho mắt lại nhắm nghiền, không lâu trước đây, cô còn vô pháp tưởng tượng được cùng Thẩm Tiêu yêu đương sẽ là cảnh tượng như thế nào. Cô cảm thấy với tính tình xà tính của hắn, kể cả cô yêu nhau cũng sẽ là gà bay chó sủa.

Thẩm Du không ngờ rằng, hắn kỳ thật lại có thể ôn nhu như vậy, ấm áp như vậy.

Bỗng nhiên cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, Thẩm Du nâng mắt lên nhìn, phát hiện Thẩm Tiêu đang thò tay cầm cái gì đó lên tai cô.

Chờ sau khi ti mi làm xong rồi, hần mới cười khề mà nói "Thật đẹp."

Thẩm Du giờ tay lên sờ, mới biết thì ra chính là hai đoá hoa nhỏ, ban nãy trên đường đi tới đây cô đã tùy tay ngắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Là thật hay giả?

Bởi vì sự tình thật sự quý dị, Bạch Mộ Vũ không dám đơn độc đi tới trung tâm giám định nợ, cuối cùng đành phải kéo theo hai người bạn thân đi cùng. Nhưng ả cũng không dám tiết lộ cho bọn họ biết điều gì, chỉ nói là đến lấy tư liệu giúp người quen.

Bạch Mộ Vũ đưa theo địa chỉ trong di động mà đi tới nơi, phát hiện đó chính là một trung tâm giám định tư nhân, cũng không lớn lắm, nhìn bên ngoài còn giống như sắp bị đóng cửa.

Bọn họ đứng đó hồi lâu, ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn thấy có người đi ra đi vào, lúc này mới dám khẳng định bên trong vẫn còn làm việc bình thường.

Bạch Mộ Vũ đơn độc đi vào lấy bảng báo cáo, lúc ả trở ra, cả người đều trông không khoẻ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, rất là quái dị.

Hai người bạn kia còn cho rằng Bạch Mộ Vũ xảy ra chuyện gì, vội vàng tiến lên dò hỏi, nhưng ả giống như là á khẩu rồi, chỉ xua xua tay, sau đó ngoắc một chiếc taxi cho bọn họ về nhà trước, chính mình quay trở lại chung cư.

Lần trước nổi giận, Bạch Mộ Vũ đem tất cả đồ vật của Lâm Tông ném vào hai cái túi, vứt ở phòng khách, có lúc nghĩ rằng hần ta không trở lại, ả còn muốn trực tiếp ném thùng rác.

Còn may lúc đó cũng không quá kích động.

Bạch Mộ Vũ quay lại chung cư, vội vội vàng vàng lôi hai túi đồ vật ra tới, lại đem toàn bộ vật dụng bên trong bày khắp sàn nhà, sau đó kiểm tra từng thứ một.

Mặt mà laptop lúc trước Bạch Mộ Vũ có hỏi qua Lâm Tông, cho nên có thể dễ dàng mở máy, nhưng ả lục lọi nửa ngày cũng chưa tìm ra thứ gì dị thường.

Cuối cùng, Bạch Mộ Vũ từ trong một quyển sổ da nho nhỏ mà nhìn thấy được đôi dòng ghi chú, kia hần là sổ nháp của Lâm Tông, ngẫu nhiên hần ta viết vào vài câu tâm tình, nhưng lại không đề ngày, cho nên người khác có xem cũng khó mà hiểu được.

Lật đến hơn một nửa, Bạch Mộ Tĩnh liền phát hiện mặt trên có viết một đoạn: Làm sao để lấy được tóc của nó? Kế hoạch lúc trước đều không thuận lợi, hôm nay lại đi thử vận may xem sao.

Qua tiếp vài trang, lại nhìn thấy Lâm Tông nghiêm trang mà viết: Dem mẫu thử chia ra gửi đến hai trung tâm giám định khác nhau, nhất định sẽ không xảy ra sự cố. Sau khi bắt được kết quả rồi, phải cho bọn họ gấp mặt, nếu mà nó không chịu nhận..

Lúc sau liền không viết thêm gì, Bạch Mộ Vũ giờ đến trang cuối cùng cũng đều chỉ là giấy trắng, không có thông tin nào khác về bảng báo cáo.

Bạch Mộ Vũ cầm quyển sổ, lại nhìn sang kết quả giám định ngay bên cạnh.

Không phải là có hai phần sao?

Một phần khác gửi đi nơi nào rồi?

Bất quá, thật sự làm người kinh ngạc chính là, Thẩm Du thế nhưng lại là em gái ruột của Lâm Tông.

Thế giới này không khỏi cũng quá nhỏ! Hơn nữa, Thẩm Du còn không có quan hệ máu mủ với Thẩm gia, chỉ là một con cóc ghè già thiên kim tiểu thư!

Nghĩ đến đây, Bạch Mộ Vũ cảm thấy bản thân sắp hít thở không thông.

Ả vội vàng cầm lấy điện thoại gọi đến cho Bạch Mộ Tĩnh, sau đó kích động mà nói "Chị có biết hay không, Thẩm Du cùng Thẩm gia căn bản là không có quan hệ huyết thống!"

Bạch Mộ Tĩnh ở bên kia đang đóng phim mệt muốn chết, mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi liền nhận được cuộc gọi không thể hiểu nổi này.

"Đương nhiên biết, khắp thiên hạ đều biết, Thẩm Du là được nhặt về từ đồng rác, làm sao vậy? Có thắc mắc gì?"

Bạch Mộ Vũ sững sốt "Sao chị không nói sớm cho em biết!?"

"Việc này có gì quan trọng sao? Lại không liên quan tới em, chị cảnh cáo em, khôn hồn thì đừng chọc ghẹo con bé Thẩm Du kia. Chỉ bằng tính tình của tên Thẩm Tiểu tâm thần, người bình thường căn bản không đối phó được. Đừng có làm chuyện ngớ ngẩn, cẩn thận liên lụy đến người trong nhà!"

Bạch Mộ Tĩnh nói xong liền cúp máy.

Bạch Mộ Vũ siết chặt lấy di động trong tay, lẳng lặng ngắm người.

Từ sau ngày kỷ niệm thành lập trường, tất cả nỗi bất thuộc về ả đều bị Thẩm Du cướp hết.

Kể cả vở nhạc kịch của Hứa Kỳ cũng chọn Thẩm Du làm nữ chính, ả chỉ tranh thủ một cái vai phụ nho nhỏ cũng bị phá cho không còn!

Bạch Mộ Vũ trước kia có từng thua thiệt như vậy sao? Cũng chỉ bởi vì Thẩm Du, ả phải cam chịu sống như một con rùa đen rúc đầu..

Nhìn bảng kết quả giám định trong tay, ánh mắt Bạch Mộ Vũ dần trở nên hung ác, ả cảm thấy, đây hần là một cơ hội thực tốt để lòi Thẩm Du xuống bùn.

Chỉ là, phải làm như thế nào?

Đương lúc Bạch Mộ Vũ vất óc trừu tượng xem kế hoạch nào vẹn cả đôi đường, ả bỗng nhiên nhận được một tin nhắn.

Quả nhiên vừa có kết quả giám định, người nam nhân này liền xuất hiện!!

Bạch Mộ Vũ cau mày nghĩ nghĩ, thực mau liền trả lời lại

<Đương nhiên là có liên quan, nguyên nhân cụ thể anh cũng không nói rõ qua điện thoại được. Em tranh thủ thời gian đến đây một chuyến có được không? Cũng không xa lắm, ngồi tàu cao tốc

một tiếng là tới>

Bạch Mộ Vũ nhủ mảy, à không muốn đi cho lắm, nhưng trong lòng lại tồn tại một loại ý tưởng rất cường liệt, phải hiểu biết chuyện này cho thấu triệt rõ ràng, nói không chừng còn có thể bắt được nhược điểm của Thẩm Du.

Do dự một chút, nội tâm hắc ám vẫn lấn át phần sợ hãi trong lòng Bạch Mộ Vũ, à cần rằng, quyết định đi đến thành phố S tìm Lâm Tông.

Thẩm Du tuy rằng cảm thấy chiếc xe mới Thẩm Tiêu mua cho cô quá phô trương, nhưng dù sao cũng là do hắn tặng, kỳ thật cô rất thích.

Trước khi xuyên đến đây, Thẩm Du cũng chỉ sở hữu một chiếc BMW hơn trăm vạn, không ngờ hiện tại trong nhà lại có thật nhiều siêu xe để chạy như vậy.

Bất quá, nếu cuối cùng Thẩm Tiêu hắc hóa, cùng Tư Đồ Dật đấu đá với nhau, số vật ngoài thân kia khẳng định cũng không thể bảo toàn.

Cho nên kể cả không yêu nhau, chỉ riêng bởi vì phòng ngừa Thẩm Tiêu hắc hoá, Thẩm Du cũng không thể dễ dàng rời hắn mà đi, càng ở gần càng thuận tiện cho việc ngăn cản.

Ngẫm một chút, Thẩm Du liền nhớ tới trong nguyên tác chính là Bạch Mộ Tinh hại đời Thẩm Tiêu, tuy rằng gần đây á ta đã không còn xuất hiện trước mặt bọn họ nữa, nhưng cô vẫn hơi lo lắng.

Biết đâu Bạch Mộ Tinh sẽ tranh thủ lúc cô không ở đó mà tìm tới Thẩm Tiêu?

Buổi tối hôm nay, Thẩm Tiêu tự cắt móng tay cho mình xong lại xoay xở lý bàn tay của Thẩm Du.

"Bạch Mộ Tinh còn tới tìm anh nữa không?"

Thẩm Tiêu vốn đang chuyên tâm tu bổ móng tay sao cho tạo thành một độ cong hoàn mỹ, nghe xong cũng liền chép miệng mặc kệ cô, đợi một hồi lâu, hắn mới giương mắt lên nhìn.

"Lại làm sao nữa, em ghen?"

Thẩm Du:.....

"Có thể nói chuyện đằng hoàng được không hả?"

"Vậy đang yên đang lành, em nhắc tới nữ nhân khác làm gì?" Khẩu khí của hắn cũng không tốt, nhưng động tác trên tay vẫn rất nhẹ nhàng.

Thẩm Du ngoẻo đầu dựa vào lưng ghế, cau mày nói "Em hỏi một chút mà thôi."

Thẩm Tiêu vừa buông tay này lại cầm lấy tay khác, tiếp tục cắt móng, hơi hột mà trả lời "Trước đó cô ta có hẹn đi ăn cơm, anh trực tiếp đem cái video kia gửi qua, Bạch Mộ Tinh xem xong đã chặn số luôn rồi."

"....."

Phương thức cự tuyệt này cũng quá đơn giản thô bạo, có điều quả thực là rất hữu hiệu, đúng chuẩn phong cách của Thẩm Tiêu, Bạch Mộ Tinh phỏng chừng đã bị hắn hù chết.

Cũng tốt, như vậy á ta hẳn là sẽ không tiếp tục đánh chủ ý lên người Thẩm Tiêu nữa, hiện tại chỉ cần cô chuyên tâm canh chừng, không cho hắn chủ động đi khiêu khích Tư Đồ Dật là được.

Điểm này thật ra không khó, bởi vì cô còn có Viên Duyệt nằm vùng, tuyệt đối có thể kịp thời nắm giữ tình huống.

Nghe Thẩm Du nhắc tới người này, Thẩm Tiêu liền thuận miệng hỏi "Em gái của Bạch Mộ Tinh còn tới gây chuyện không?"

Thẩm Du lắc đầu "Cậu ta không dám, rốt cuộc em còn có một người anh trai vô cùng lợi hại chống lưng, bây giờ ở trường học cũng không ai dám bắt nạt em."

Thẩm Tiêu dừng lại động tác, cầm lấy mu bàn tay của cô há mỏ cắn lên một ngụm.

"A!" Thẩm Du bị dọa nhảy dựng, vội vàng đem tay rút về "Anh tuổi chó sao? Làm gì tự dưng cắn người!?"

Thẩm Tiêu thấp thấp cười, sau đó mới nói "Không phải anh trai lợi hại."

Thẩm Du mở mắt nhìn hắn.

Chỉ thấy Thẩm Tiêu nhe răng, rất là đắc ý mà nói tiếp "Là bạn trai lợi hại."

"....."

"Bộp" một tiếng, Thẩm Du tùy tay bắt lấy cái gối lông ngỗng bên cạnh, trực tiếp ném tới trên vai hắn "Bạn trai cái gì? Bạn trai ở đâu ra!"

Thẩm Tiêu bị đập đến cánh tay run run, sợ làm Thẩm Du bị thương, hắn dứt khoát đem đồ cắt móng tay ném lên bàn trà, sau đó động tác mau lẹ mà vội lấy một cái gối khác, lập tức phản kích "Đám đánh anh? Muốn tạo phản rồi? Bạn trai có cái gì không đúng, vừa là anh trai vừa là bạn trai không được sao!"

Dứt lời, hắn liền lấy gối đập lên đùi cô.

Thẩm Du vội vàng nhảy lên tránh né, vừa cầm gối đánh hắn vừa đỏ mặt lầm bầm "Em có đồng ý với anh bao giờ đâu, đồ không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!"

Tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt, Husky đứng một bên hưng phấn mà gâu gâu gâu, lại còn nhảy nhảy, có vẻ rất muốn gia nhập nhưng lại không cảm nổi gối.

Tiểu Bạch chỉ ghé vào trong góc sofa, lẳng lặng mà nhìn, ánh mắt ra chiều ghét bỏ.

Bên trong gối đều là lông ngỗng mềm mại, bị hai người một đám một đánh đều sắp rơi hết ra ngoài, chú Lý vừa từ phòng bếp bưng trái cây ra tới, nhìn thấy cảnh tượng lông bay đầy trời liền tức tốc trốn ngược trở về, sau đó cầm di động gửi tin nhắn cho đi giúp việc.

Người giúp việc trả lời

Chú Lý thờ dãi

Chú Lý trộm ló đầu ra nhìn tình huống ngoài phòng khách, lắc đầu gõ chữ

Người giúp việc:.....

Thẩm Du mới vừa nói với Thẩm Tiêu là ở trường không ai dám bắt nạt mình, kết quả thứ hai vừa đi đến lớp, Lý Dục Dục liền chạy tới đàm luận bát quái, hơn nữa vẫn là bát quái về chính bản thân cô.

"Trên diễn đàn vừa đăng bài viết, cậu mau lên xem đi! Tôi cũng là sáng sớm hôm nay mới thấy." Lý Dục Dục sốt ruột hồi thúc.

Thẩm Du không rõ nguyên do, nhưng vẫn lấy đi động ra xem tin tức.

"Thân phận giả của Thẩm tiểu thư khoa biểu diễn, thực tế chỉ là cóc ghè mặc áo thiên nga!"

Tiêu đề thoát nhìn rất giật gân, tuy rằng không chỉ đích xác là ai, nhưng từ lần hội tụ trước, khoa biểu diễn liền có rất nhiều người biết Thẩm Du là con nhà hào môn thế gia, có anh trai bá đạo tổng tài, cho nên nhân vật trong bài viết khẳng định là cô.

Kỳ thật, sau khi công khai thân phận, diễn đàn vẫn thường xuyên có bài đăng về Thẩm Du.

Ăn mặc hàng ngày ra sao, Thẩm Tiêu tới đón bằng siêu xe nào, còn có rất nhiều nam sinh tỏ tình với cô, mấy thứ đó Thẩm Du đều không quá để ý, cũng rất ít xem. Nhưng hôm nay trông bài viết này có vẻ thể tới rào rạt, mới phát không đến hai tiếng đồng hồ mà bình luận đã lên đến vài trăm.

Thẩm Du mở ra xem thử, nội dung bên trong thế nhưng rất kỳ cang tì mĩ, còn nói có sách mách có chứng, chỉ ra rõ ràng là ngày tháng năm nào cô được mang về Thẩm gia, lúc sau lại như thế nào nhân nhục phụ trọng mà sinh sống, cuối cùng giành được tín nhiệm của Thẩm Tiêu mới có thể chìm sẽ bay lên thành phượng hoàng...

Mới xem phần đầu thật ra nội tâm Thẩm Du không hề gọn sóng, cô đoán người đăng bài này hẳn là phải rất quen thuộc.

Nhưng đến nội dung lúc sau, Thẩm Du đều bị dọa đến kinh hồn tán đảm.

"Thông qua xét nghiệm ADN, vị đại tiểu thư họ Thẩm này kỳ thật đã tìm lại được người thân, thế nhưng kiên quyết cự tuyệt tương nhận. Hơn nữa cô ta còn cho người đánh đập anh ruột đến tàn phế nửa người. Chỉ đáng thương cho người mẹ mắc bệnh ung thư gan thời kỳ cuối, cũng bị cô ta mặc kệ không màng..."

Bọn họ đang nói gì, Thẩm Du cơ bản là xem không hiểu, cái gì kêu đã tìm lại được người thân? Bài đăng trên diễn đàn thời nay đều vô căn cứ như vậy sao?

Hơn nữa cô nhớ rất rõ, trong nguyên tác không hề xuất hiện người thân thật sự của Thẩm Du, từ đầu tới cuối cũng chưa đề qua!

Đương lúc Thẩm Du cho rằng đây chính là có người bịa chuyện ngớ ngẩn muốn bôi đen mình, Lý Dục Dục lại từ trong đồng bình luận moi ra một tấm ảnh.

Hình chụp là một bản kết quả xét nghiệm ADN đã qua xử lý.

Thẩm Du trực tiếp ngốc, cái này rốt cuộc là thật hay giả?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chân tướng

Thẩm Du hiện tại cũng coi như có chút danh tiếng ở trong trường, từ vịt con xấu xí nghịch tập trở thành nữ thần, lại còn là hào môn đại tiểu thư, toàn bộ Học Viện Điện Ảnh cũng không có mấy ai được như vậy.

Chưa kể sau khi cô được xác định là nữ chính trong vở nhạc kịch của Hứa Kỳ, mức độ nổi tiếng của Thẩm Du càng rộng khắp. Rốt cuộc Hứa Kỳ chính là nhân vật nổi trội trong trường, ai có liên quan tới người này đều được hưởng chút tiếng thơm.

Cho nên, sự vụ về Thẩm đại tiểu thư vừa nổ ra, không cần đoán mọi người cũng biết nhân vật bên trong câu chuyện là ai.

Ngay từ đầu, bọn họ chỉ mang tâm lý vào xem náo nhiệt, cứ việc liên quan tới hào môn lại có cảm giác giống như đang đọc tiểu thuyết, khác xa so với sinh hoạt thường ngày.

Bất quá, đại bộ phận vẫn là để lại bình luận tỏ vẻ hoài nghi, nói Thẩm gia đã có thể nuôi đứa trẻ từ nhỏ đến lớn, chứng tỏ người ta cũng đã chấp nhận vị Thẩm tiểu thư này, như thế nào có thể đem người miêu tả trở thành nữ nhân tâm cơ thâm sâu như vậy?

Nhưng lại cũng có người nói, nếu hiện tại đã có quá nhiều tiền, bỏ ra chút ít giúp cho mẹ đẻ chữa bệnh cũng không thành vấn đề, chẳng lẽ thật sự còn định cả đời không qua lại với nhau? Ai cũng đều có nỗi khổ, nếu trước kia điều kiện cho phép, khẳng định là không nỡ lòng nào đem con cho người!

Số ít còn lại thì khuyên mọi người đừng quá nhồn nháo, còn chưa biết việc này là thật hay giả đâu.

Sau đó không bao lâu, trong đám bình luận liền nhảy ra một bức ảnh kết quả giám định ADN, kèm theo mấy dòng: giáo biện cách mấy cũng không qua được sự thật. Họ Thẩm không màng mẹ ruột bệnh nặng, chối bỏ người thân, thậm chí cho người đánh đập anh trai. Loại người này vốn là nhân phẩm bại hoại, đạo đức suy đồi, nên bị người đời phi nhổ!

Lúc này, đám bình luận bên dưới đã bắt đầu xuất hiện rất nhiều lời lẽ chê trách vị Thẩm tiểu thư nọ.

...

Lý Dục Dục vẫn luôn ngồi bên cạnh đọc bình luận, cuối cùng cũng ngây ngốc cả người, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Du "Đây rõ ràng là có người dẫn dắt dư luận, biết đâu chừng còn thuê thủy quân vào phá đám, như vậy cũng quá khoa trương rồi! Cậu có cần ra mặt nói vài câu không?"

Chân mày Thẩm Du nhui thành một đường, người ta chỉ nêu họ mà không nói tên, bây giờ cô chạy tới thanh minh, còn không phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?

Vấn đề là, Thẩm Du thậm chí còn chưa làm rõ trạng huống hiện tại, người phát tin này ra hiển nhiên còn biết chuyện rành rẽ hơn cả cô.

Cái gì mẹ đẻ, cái gì xét nghiệm ADN, cô cũng không biết là thật hay giả.

Trước giờ Thẩm Du căn bản chưa từng nghe qua, vậy "mẹ ruột" theo lời người này nói rốt cuộc là ai? Anh trai lại là ai? Cô hoàn toàn không biết!

Ngồi đến đây, cuối cùng Thẩm Du không ngồi yên được nữa, vội vàng thu thập vật dụng bỏ hết vào balo, sau đó nói với Lý Dục Dục "Cậu giúp tôi xin nghỉ tiết này, tôi phải ra ngoài một chuyến."

Lý Dục Dục liền gật đầu, ngay sau đó lại hỏi "Cậu muốn đi đâu?"

Thẩm Du không rảnh mà ngồi giải đáp, thoăn thoắt như gió lập tức rời đi.

Vừa ra tới cửa, cô liền dừng đi động đặt xe, sau khi Thẩm Du đi đến cổng trường, taxi cũng vừa vận trở tới.

"Đi Thẩm thị tập đoàn phải không?" Tài xế hỏi.

Thẩm Du gật gù đầu, cũng không nói gì, chỉ cầm đi động tiếp tục theo dõi tình hình trên diễn đàn.

Ngắm nghía một chút, cô lại mở Weibo lên xem, chỉ khi không thấy tin tức có liên quan bị đăng lên đó, trong lòng Thẩm Du mới không còn quá căng thẳng như vừa rồi.

Người này hành sự thoát nhìn giống như tấn công vô vấp, kỳ thật cũng không biết nắm chắc được bao nhiêu phần. Trừ bỏ một tờ báo cáo ADN, còn lại đều chỉ là lời nói suông, thậm chí đối phương còn không dám dùng tên tuổi thật sự, cũng không nói ra chuyện năm xưa chính là cô được nhặt về.

Thẩm Du cảm thấy, người đăng bài nói nhiều như vậy, mục đích chỉ là muốn làm xấu thanh danh của cô, trước mắt còn chưa nhìn ra được ý đồ khác.

Mà kẻ thích làm ra loại chuyện hại người nhưng không được tích sự gì kiểu này, Thẩm Du chỉ nhận thức duy nhất có một người, Bạch Mộ Vũ!

Nếu cô suy đoán không sai, vậy lần này Thẩm Du khẳng định lại không thể buông tha cho à nữa, thật sự quá ghê tởm!

Một thiếu nữ tuổi còn quá trẻ, tâm tư tại sao lại có thể tàn nhẫn thâm độc như vậy, loại người này lại lớn thêm một chút sẽ còn ác liệt cỡ nào?

Đương lúc Thẩm Du miên man suy nghĩ, xe thực mau đã dừng ở trước Thẩm thị.

Lễ tân đại sảnh liếc mắt một cái liền nhận ra Thẩm Du, vội vàng tươi cười chào đón, sau đó mang cô đi vào thang máy chuyên chức.

Chờ sau khi lên đến tầng cao nhất, mấy vị tiểu trợ lý trong phòng nhìn thấy Thẩm Du cũng là cười hi hi, thái độ vô cùng hoà nhã "Thẩm tổng đang mở họp, sáng nay chính là hội nghị báo cáo chuyên môn, hẳn sẽ tương đối mất thời gian, Thẩm tiểu thư hãy tới văn phòng tổng tài ngồi chờ vậy."

Thẩm Du chỉ có thể gật đầu, tự mình đi vào văn phòng.

Sợ dĩ cô tìm tới đây là vì Thẩm Du thật sự tin tưởng vào năng lực của Thẩm Tiêu.

Thay vì ở đó buồn rầu, còn không bằng chạy đi tìm chỗ dựa.

Trước kia có chuyện cô không dám nói với hắn là vì không quá tin tưởng, nhưng nay đã khác xưa, Thẩm Du bây giờ hiểu biết Thẩm Tiêu quá rõ, nắm chắc nhất định hắn sẽ che chở cho mình.

Vậy nên hiện giờ gặp chuyện, người cô nghĩ đến đầu tiên chính là Thẩm Tiêu.

Thẩm Tiêu là sự tự tin của cô.

Thời điểm này, Thẩm Tiêu đang phát câu ở trong phòng họp, bởi vì có vài vị giám đốc chuyên trách làm việc không xong, báo cáo cũng viết đến lung tung rối loạn, hắn ngồi nghe mà thiếu chút nữa đã lật bàn.

Đã có hai người bị cắt chức ngay tại chỗ, những người khác còn giữ được đầu nhưng sắc mặt cũng là xanh trắng trắng xanh.

Tuy rằng Thẩm Tiêu tính tình cổ quái, nhưng hắn tiền lương lẫn đãi ngộ hắn đề ra đều là tốt nhất, rất nhiều người lấy việc được tiến vào Thẩm Thị làm vinh dự, đừng nói tới chuyện lăn lộn đến hàng ngũ giám đốc, thật sự không hề dễ dàng.

Mọi người trong phòng đều đang ngẫm cầu thần bái phật, nguyện cho chính mình sẽ không bị Thẩm Tiêu khai trừ.

Trợ lý Đỗ bồng dung nhớ ra có xấp văn kiện để quên trong văn phòng, liền lặng lẽ lui ra ngoài đi lấy, lúc cậu ta tới nơi, thật ngoài ý muốn mà nhìn thấy Thẩm Du.

Đỗ Huy đứng ngay cửa lên tiếng chào hỏi "Thẩm tiểu thư, sao cô lại tới đây giờ này?"

Thẩm Du cho rằng bọn họ đã họp xong, vội vàng buông đi động, đứng lên hỏi "Trợ lý Đỗ, anh tôi đâu rồi?"

"Còn chưa họp xong a, tôi chỉ về đây lấy văn kiện thôi."

Thẩm Du thất vọng gật gù đầu, tiếp tục ngồi lại trên ghế.

Trợ lý Đỗ vội vàng cầm giấy tờ quay lại phòng họp, vừa đẩy cửa ra lại nghe được Thẩm Tiêu đang mắng người.

Hắn cũng không lớn tiếng ồn ào, chỉ an vị nơi đó, mắt lộ ra hàn quang, âm dương quái khí mà si nhục người khác, tổn hại đến mức đối phương thiếu nước quỳ xuống gọi một tiếng ba!

Những người còn lại thỉnh thoảng dùng ánh mắt cầu cứu mà nhìn trợ lý Đỗ, ý tứ chính là nhờ cậu ta ngăn ra biện pháp làm đại ma vương bình tĩnh một chút.

Đỗ Huy trong lòng cười lạnh, không ai chê mạng quá dài, có điên mới dám đưa đầu ra cho đại ma vương chém!

Nhưng đột nhiên, trợ lý Đỗ liền cơ trí nghĩ tới Thẩm Du ngồi trong văn phòng, linh quang chợt lóe, cậu ta vội vàng cầm lấy giấy bút viết xuống một hàng chữ, sau đó đẩy đến cho Thẩm Tiêu xem.

"Tôi gặp Thẩm tiểu thư ở trong văn phòng của ngài, thoát nhìn giống như đang rất sốt ruột!"

Thẩm Tiêu vốn dĩ đang dạy dỗ đám người này đến thật cao hứng, thỉnh linh lại bị Đỗ Huy đánh gãy, hẳn rất khó chịu mà lườm một cái, sau đó mới nhìn xem cậu ta viết cái gì.

Kết quả vừa đọc xong, hắn liền không nói hai lời, đứng lên xoay người đi mất.

Đám người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau "Trợ lý Đỗ, đây là có chuyện gì? Như thế nào...lại bỏ đi rồi?"

Đỗ Huy thở dài "Cuộc họp hôm nay chỉ đến đây thôi, vì nào còn chưa lên báo cáo thì nhanh nhanh đem về sửa lại, bằng không lần sau mở họp...tiếp tục nghe chứ."

Mấy vị giám đốc may mắn thoát chết vừa nghe xong liền nhìn nhau một cái, ai nấy đều có cảm giác vui mừng giống như chết đi sống lại.

Sau khi Thẩm Tiêu biết Thẩm Du ở trong văn phòng, phản ứng đầu tiên của hắn chính là: khẳng định đã có chuyện gì đó phát sinh, lại còn thật khó giải quyết, bằng không tiểu hài tử sẽ không đột nhiên chạy tới.

Quả nhiên, hắn vừa về đến nơi liền trông thấy Thẩm Du sắc mặt không tốt mà ngồi xem đi động.

"Làm sao vậy?" Thẩm Tiêu đi qua, rút điện thoại trong tay cô ra, nhìn một cái, phát hiện Thẩm Du đang xem bài viết ở trên diễn đàn.

Thẩm Du cũng không ngưng ngừng, dăm ba câu liền nói ra trọng điểm "Anh, trên diễn đàn có người nói mẹ ruột của em bệnh nặng, đối phương còn có báo cáo xét nghiệm ADN, anh có biết việc này không?"

Sắc mặt Thẩm Tiêu nháy mắt thay đổi, quay đầu ra cửa kêu to một câu "Gọi Đỗ Huy tới đây!"

Nói xong hắn cũng không trả lời cô ngay, chỉ nghiêm túc xem hết bài viết nọ, kết quả càng xem sắc mặt càng kém, cuối cùng thiếu chút nữa lại muốn đập đi động, nhưng nghĩ tới Thẩm Du còn ở đây, hắn lại khó khăn mà nhịn xuống.

Cuối cùng Thẩm Tiêu chỉ có thể hung hăng đá vào bàn trà một cái.

"Mẹ nó, dám càn bả này, lúc trước nên trực tiếp giết chết!"

Thẩm Du nghe được lời này, liền biết hắn cũng rõ ràng chân tướng, chỉ là vẫn luôn giấu cô mà thôi.

Thẩm Du kéo tay áo hắn, hỏi "Anh có chuyện gì giấu em đúng không? Hiện tại tình huống đã ra như vậy, cũng không che giấu nữa, chỉ bằng anh nói hết cho em nghe, chuyện là như thế nào?"

Trong lòng Thẩm Du tồn tại vài suy đoán, nhưng cảm giác đều không đáng tin lắm, bởi vì đoán tới đoán lui, đối tượng hoài nghi trước sau chỉ có một mình Bạch Mộ Vũ.

Thẩm Tiêu còn không kịp giải thích, trợ lý Đỗ đã tiến vào phòng, hắn liền đem bài viết trên diễn đàn cho cậu ta xem trước.

Đỗ Huy đọc xong cũng là khiếp đảm không thôi, vội vàng nói "Kết quả giám định xác thật chỉ có một phần, vừa ra tới liền đưa đến tay ngài, còn bản bị phát lên diễn đàn này...thật sự không rõ ràng lắm."

Thẩm Tiêu nhíu mày nghĩ nghĩ "Không loại trừ khả năng hắn ta đưa mẫu xét nghiệm đến hai nơi, chỉ là cậu không đủ năng lực tìm ra mà thôi."

Trợ lý Đỗ:.....

Thẩm Du ngồi một bên lo lắng xuống "Rốt cuộc là ai đem đi giám định ADN? Hai người có thể nói cho em nghe trước được không?"

Thẩm Tiêu đặt mông ngồi vào bên người cô, đem Thẩm Du kéo vào trong ngực, trấn an "Đừng lo lắng, việc này sẽ được giải quyết nhanh thôi."

Đỗ người xong, hắn lại quay sang lệnh cho trợ lý Đỗ đem mọi chuyện tường thuật lại từ đầu đến cuối.

Đỗ Huy âm thầm trợn mắt, ông chủ phải lo lắng vai nam nhân chân thành thâm tình, liền đem vai ác đá sang cho người khác!

Hít sâu một hơi, trợ lý Đỗ bắt đầu kể từ chuyện bản thân đi điều tra vụ tai nạn xe cộ lần nọ, cho đến bọn họ sai người đánh Lâm Tông một trận, cuối cùng tổng cô hắn ta đến thành phố S mới thôi.

Trong quá trình kể chuyện, trợ lý Đỗ còn không dám thêm mắm dặm muối, thậm chí Thẩm Tiêu đe dọa như thế nào, dăm dả Lâm Tông như thế nào cậu ta cũng không đề cập, sợ tổn hại hình tượng Thẩm tổng trong lòng em gái.

Thẩm Du sau khi hiểu rõ toàn bộ sự việc đều sợ đến ngây người, khó có thể tin mà hỏi "Lâm Tông thật sự là anh ruột của tôi?"

Thẩm Tiêu nghe được lời này, tức khắc liền khó chịu, hắn chen ngang "Không, em không có người thân nào cả, chỉ có một người anh duy nhất ngồi ở đây thôi, hiểu chứ?"

Thẩm Du theo thói quen liền gật đầu, ngay sau đó lại đem trọng điểm đặt ở trên người Lâm Tông "Cho nên hết thảy việc này đều là hắn ta làm? Vì cái gì? Vì tiền sao? Muốn cho mẹ chữa bệnh hay vẫn là vì giải quyết nợ nần của bản thân?"

Khó trách trước đây Lâm Tông luôn luôn thường xuyên xuất hiện ở xung quanh cô, còn cố ý cho cô xem ảnh chụp của hai mẹ con họ, chưa kể chuyện gọi mẹ tới tận trường, hoá ra đã sớm lên kế hoạch tì mị, muốn cùng cô nhận lại người nhà sao!

Mà, nhiều năm qua bọn họ chưa từng có ý định tìm kiếm, tới lúc túng thiếu mới nhớ tới cô, quả thật chính là lòng dạ Tư Mã Chiêu, đến người qua đường đều biết!

Thấy Thẩm Du bình tĩnh mà phân tích như vậy, Thẩm Tiêu không khỏi ngây người một lúc, trước đây sở dĩ hắn giấu diếm chuyện này chỉ vì sợ cô sau khi biết được sẽ thương tâm khổ sở, sẽ chạy đi nhận lại người nhà.

Hắn trăm triệu không ngờ Thẩm Du thế nhưng sẽ phản ứng kiểu này.

"Em không khó chịu sao? Không muốn đi gặp bọn họ?" Thẩm Tiêu nhận không được mà hỏi.

Thẩm Du kỳ quái liếc hắn một cái "Lúc trước em chính là bị người ta nhấn tâm ném vào đồng rác, nếu không được Thẩm gia nhặt về, khẳng định cũng đã chết từ lâu. Cho nên một khác khi bọn họ ném em đi, giữa em và những người đó đã là ân oán nghĩa tuyệt, không ai nợ ai. Hiện tại đối với em mà nói, đây chỉ là những người xa lạ bình thường mà thôi!"

Thẩm Tiêu nghe xong, nháy mắt biểu tình liền thất vọng, hắn ôm lấy cái trán của Thẩm Du, hôn hôn vài cái rồi nói "Đã vậy, còn gì để mà rồi rắm? Nên xử lý như thế nào liền xử lý như thế ấy."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Vả mặt

Nghe Thẩm Tiêu thoải mái mà nói "nên xử lý như thế nào liền xử lý như thế ấy", Thẩm Du ngồi trong lòng ngực hắn liền ngẩng đầu lên nhìn.

Cô cảm thấy, nam nhân lúc gặp sự tình có thể không chút hoang mang lại còn thành thạo mà giải quyết, thật sự rất có mị lực.

Nam nhân như vậy luôn mang đến cảm giác an toàn cho người khác, sau đó đối phương cứ không tự chủ được mà tin tưởng hắn, dựa vào hắn.

Nếu người nam nhân này không bị bệnh xà tinh thì càng tốt!

Bất quá, cần thận nhắc lại, Thẩm Tiêu trước nay cũng không thật sự làm cái gì tổn hại đến cô, mỗi lần cũng chỉ là hù dọa chút đỉnh mà thôi.

Giống như hắn nói muốn nướng husky, kết quả hiện tại ngốc cậu kia không chỉ không có bị nướng mà còn lớn lên trắng trẻo mập mạp, càng thêm ngu dần.

Trợ lý Đỗ hỏi "Bây giờ chúng ta có nên xóa bài viết trên diễn đàn đi, sau đó lại đến thành phố S tìm Lâm Tông hay không?"

Thẩm Tiêu hừ cười, lắc đầu "Loại người có thể đem máu chia ra hai mẫu gửi đến hai nơi giám định khác nhau, hắn sẽ ngu đến mức nghênh nghênh ngang ngang, xuất hiện khắp nơi trên diễn đàn để tự báo toạ độ sao? Huống chi bài viết này còn có trăm ngàn chỗ hở."

Đỗ trợ lý nghĩ nghĩ, hỏi "Ngài cảm thấy chuyện này không phải do Lâm Tông làm?"

"Kỷ thực em nghĩ, phong cách hành sự như vậy càng giống với Bạch Mộ Vũ hơn, người này trước nay đều thích chủ động chạy tới gây sự, cũng không biết là mắc chứng bệnh gì." Thẩm Du chen ngang.

Thẩm Tiêu đang cầm tay Thẩm Du vân vê, nghe cô nói vậy liền nhướn mày "Vậy bọn họ cũng thật đúng với câu...vật hợp theo loài."

Thẩm Du nhẹ nhàng đẩy Thẩm Tiêu ra, ngồi thẳng dậy, sau đó cầm lấy di động gửi tin nhắn sang cho Lý Dục Dục.

Lý Dục Dục vội vàng hỏi

Thẩm Du lộc cộc đánh chữ

Lý Dục Dục nháy mắt biến thành dấm tình

Thẩm Du.....

Buồng điện thoại, cô quay sang nói với Thẩm Tiêu "Bạch Mộ Vũ cũng không đi học, có thể nào là tới tìm Lâm Tông hay không?"

"Ồ, tự tìm đường chết." Thẩm Tiêu nói.

Thẩm Du nhủ mày nghĩ hoặc "Là sao?"

Đỗ Huy đứng ở một bên liền góp lời "Lâm Tông bị chúng ta đuổi khỏi chỗ này, trước đó còn đánh cho một trận, thân thể phỏng chừng còn đang rất thảm. Hiện tại hẳn ta lại bị bọn vay nặng lãi truy lùng, khẳng định là đang trốn chui trốn nhủi, nếu Bạch Mộ Vũ một mình tới tìm Lâm Tông vào ngay lúc này, kia quả thực chính là dẽ vào miệng cọp."

"....."

Nếu sự tình đúng như trợ lý Đỗ phân tích, vậy Bạch Mộ Vũ quả thực chính là không tìm đường chết sẽ không chết.

"Bây giờ chúng ta nên xuống tay từ chỗ nào? Bài viết trên diễn đàn sao?" Trợ lý Đỗ hỏi Thẩm Tiêu.

Thẩm Tiêu theo thói quen định đưa tay sờ bao thuốc trong túi, nhưng chợt nhớ ra Thẩm Du đang ở bên cạnh, hẳn liền cứng rắn dừng lại động tác.

Thẩm Du nhìn một màn này cảm thấy vô cùng buồn cười, liền xoay người lấy từ trong túi xách ra mấy cây kẹo que, cầm ở trong tay, sau đó hỏi hần "Muốn ăn cái nào?"

Thẩm Tiêu có chút kinh ngạc mà nhìn mớ kẹo đủ loại màu sắc trong tay Thẩm Du, ngay sau đó cười hỏi "Em thích vị gì?"

"Vị cam."

Thẩm Tiêu liền rất ngoan ngoãn mà cầm lấy que kẹo vị cam, tùy tay mở ra cho vào miệng, sau cùng tấm tắc khen ngợi "Rất ngọt. Ngọt giống em."

Trợ lý Đỗ đứng bên cạnh mặt đầy hắc tuyến.

Rõ ràng đây là đang bàn chuyện chính sự, hai người kia vì cái gì nói nói một hồi liền có thể nị oa? Ông chủ còn chưa bắt người tới tay mà đã dính đến cỡ đó, đến lúc theo đuổi được rồi, có phải là sẽ trực tiếp hoà tan thành một đồng hồ hay không?

Thẩm Du thấy trợ lý Đỗ sắc mặt không tốt, bèn đem kẹo chia sang "Trợ lý Đỗ cũng muốn ăn sao?"

Đỗ Huy còn chưa kịp quyết định là có nên cầm hay không, kết quả đã thấy Thẩm Tiêu duỗi tay đem toàn bộ kẹo que ở chỗ Thẩm Du lấy đi hết.

"Cậu ta bị sâu răng, không ăn kẹo."

Trợ lý Đỗ.....

Thời nay đi làm trợ lý đều thâm như vậy sao? Không chỉ bị chính diện nhồi nhét cầu lương, còn phải bị ác ý bôi nhọ? Cái răng nào sâu đâu ông chủ? Cả một hàm đều thật chắc khoẻ có được không!

Thôi bỏ đi, vì một tương lai được lái Panamera, trợ lý Đỗ quyết định nhịn!

"Thẩm tổng, chúng ta lại bàn chính sự tiếp đi." Đỗ Huy mặt tâm mà nhắc nhở.

Dường như lúc này Thẩm Tiêu mới nhớ ra đây là văn phòng chứ không phải địa điểm hẹn hò, vì thế lấy kẹo que trong miệng ra, lên tiếng "Giải quyết việc này nên xử lý từ gốc rễ."

"Gốc rễ?" Thẩm Du thắc mắc.

Thẩm Tiêu liếc nhìn cô một cái, thái độ giống như đã đoán trước được mà nói "Bọn họ làm ra nhiều chuyện như vậy, đều là dựa trên cái gì? Chính là bằng báo cáo giám định kia, chỉ cần nó trở thành một tờ phé liệu, vậy toàn bộ hành động của bọn họ đều trở nên vô nghĩa."

Lúc trước hẳn cho người đánh đập sau đó ném Lâm Tông đến thành phố S, vốn tưởng rằng kẻ này sẽ bị dọa đến chết khiếp, không ngờ hẳn ta thể nhưng có thể dám làm ra chuyện như vậy, còn tính đến đường gửi mẫu xét nghiệm đến hai nơi khác nhau.

"Đỗ Huy, cậu đi tra xem bảng báo cáo còn lại là do bên nào giám định."

"Cái này không khó."

Trợ lý Đỗ nói xong liền đem hình ảnh lưu vào máy, sau đó đi ra ngoài gọi điện.

Thẩm Tiêu lại đem kẹo bỏ vào trong miệng, liếm liếm, còn cười xấu xa mà nhìn Thẩm Du "Muốn ném một ít hay không?"

Thẩm Du vội vàng rúc ra phía sau "Không cần!"

"Không phải em thích vị cam sao?"

"Nhưng em không thích ăn đồ trong miệng anh!"

Thẩm Tiêu rất là tiếc nuối mà nhướn mày, cố ý nói "Anh chỉ muốn lấy thêm que khác cho em, vậy mà không ngờ em lại đánh chủ ý lên kẹo anh đang ăn, có biết xấu hổ hay không?"

"....."

Trợ lý Đỗ đi ra ngoài không đầy mười phút liền quay trở lại, tay cầm tablet đưa cho Thẩm Tiêu xem "Chính là chỗ này."

Thẩm Du vội vàng thô đầu sang nhìn, phát hiện trong màn hình là một bức ảnh, bảng hiệu không rõ ràng lắm, hình như là một công ty tư nhân nghiên cứu khoa học kỹ thuật gì đó, cũng không biết chính xác là làm

gì.

Trợ lý Đỗ nói "Không ngờ Lâm Tông lại mưu mô như vậy, bề ngoài là đem mẫu máu đến viện khoa học chính quy để giám định, sau lưng lại giấu giấu tìm một công ty nhỏ khác. Cái này hẳn mới là lựa chọn đầu tiên của hắn ta, khó trách lúc ấy tôi không tra ra được."

"Trông có vẻ tàn tạ quá, giống như là sắp đóng cửa." Thẩm Du bình phẩm

Thẩm Tiêu thấp thấp cười, lên tiếng khen ngợi "Ánh mắt rất chuẩn, chỗ này xác thực phải đóng cửa."

Sau đó hắn lại vân đạm phong khinh mà nói "Chỉ cần nó không tồn tại, vậy bảng báo cáo giám định kia cũng không còn ý nghĩa."

"Cái này...cái này không hay lắm đâu." Thẩm Du nhủ thầm.

Thẩm Tiêu dựng thẳng ngón trỏ lên, "suyt" một cái, sau đó quay đầu lại nói với Đỗ Huy "Cậu xử lý việc này, tra xem công ty nọ làm ăn có đúng đắn hay không, không đúng đắn liền trực tiếp xức đi. Còn nếu không có vấn đề gì, vậy thì tìm địa phương khác rồi đuổi hết nhân viên đến đó."

Trợ lý Đỗ.....

Ông chủ quả là đổi tính, thế nhưng còn nghĩ đến việc tìm chỗ đuổi người đi trước, nếu đổi lại là trước kia, mặc kệ có đúng đắn hay không, chỉ cần là thứ cản đường thì tất cả đều bị trực tiếp trừ khử.

"Xử lý cái công ty quèn này xong rồi lại chuyển sang bài viết, trước tiên cứ để con nhóc kia nhảy nhót một hồi."

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ, lại nói "Tên Lâm Tông phỏng chừng ăn đòn chưa đủ, đám đòi nợ cũng thật phé vật, lâu như vậy còn không bắt được người tới tay, cậu mau đi giúp bọn họ một phen."

Trợ lý Đỗ gật gù đầu, nhanh chóng xoay người đi làm nhiệm vụ.

Thẩm Tiêu quay lại nói với Thẩm Du "Bài viết kỳ thật có thể trực tiếp xóa đi, nhưng những lời bôi nhọ trước đó vẫn sẽ có người tin là thật. Cứ chờ tới lúc bảng báo cáo trở thành phế thải, hết thấy sự tình tự nhiên đều sáng tỏ."

Thẩm Du gật đầu, suy nghĩ một lát rồi hỏi "Những việc này đều là do Lâm Tông làm ra, anh nói xem, mẹ hắn ta có biết chuyện không? Bà ấy thật sự bệnh nặng sao?"

"Ác ý vút bỏ trẻ nhỏ là phải chịu trách nhiệm hình sự, Lâm Tông khẳng định biết, nhưng hắn ta có thể không hề sợ hãi như vậy là vì đã nắm chắc án phạt sẽ không phản đến trên người mình, mà bà mẹ bệnh nặng kia cũng không phải ngồi tù."

Thẩm Du thở dài "Thật là sốt ruột."

Thẩm Tiêu nhéo nhéo mặt cô "Không cần vì người không liên quan mà phiền não, chuyện này sẽ nhanh chóng qua thôi."

Thẩm Du gật gù đầu, đầy mắt tràn ngập tin nhiệm.

Buổi sáng khi cô nhìn thấy bài viết trên diễn đàn, trong lòng có nhiều bất ngờ hơn là sợ hãi hoảng loạn.

Bởi vì Thẩm Du biết, mặc kệ chuyện có nghiêm trọng tới mức nào, sau lưng vẫn có một chỗ hậu thuẫn kiên cường sẵn sàng cho cô dựa dẫm.

Sự thật chứng minh, ý tưởng của Thẩm Du là đúng, chuyện này đến tay Thẩm Tiêu xử lý, thật giống như biến thành trò trẻ con, hắn chỉ cần dăm ba câu là có thể giải quyết thích đáng.

"Đừng nghĩ quá nhiều, hôm nay còn quay về trường không? Hay là ở lại công ty chơi?"

Thẩm Du nhìn nhìn bốn phía, hỏi "Chỗ này có cái gì vui để chơi?"

Thẩm Tiêu cười cười, không biết xấu hổ mà nói "Chơi anh liền rất thú vị."

Thẩm Du.....

Đến chập tối, trên diễn đàn có một bài viết mới về Thẩm tiêu thư được phát ra, thời gian căng vừa đúng giờ ăn cơm, học sinh lúc này đa số đều rảnh rỗi cầm di động, cho nên lưu lượng người xem cũng không tồi.

Bài viết vừa mới đăng đàn đã bị đẩy lên thành chủ đề sốt dẻo.

Người đăng bài đem bức ảnh bảng báo cáo kia ra phân tích, đồng thời giảng giải rõ ràng tình trạng hiện tại của công ty giám định tư nhân này, cuối cùng chỉ ra được bọn họ làm ăn bịp bợm, một năm trước đã bị hủy bỏ tư cách vận hành.

Nói cách khác, bảng báo cáo này là do có người thông đồng mua bán, cố ý tạo ra bằng chứng giả.

Đến nỗi Thẩm tiêu thư, người đăng bày tỏ kỳ thật đây mới là nạn nhân vô tội.

Vừa sinh ra đã bị vứt bỏ, cũng nhờ Thẩm gia nhặt về nuôi nấng, hơn nữa hai mươi năm qua, cha mẹ ruột của Thẩm tiêu thư còn chưa hề tìm tới cửa. Không ngờ ngay lúc này đây thế nhưng có người lại lấy việc này ra tỏ vẻ, ác ý bôi đen Thẩm tiêu thư, làm cho cô nhớ lại chuyện cũ đau lòng, quả thực là tâm địa rắn rết, dụng tâm hiểm ác!

Ở cuối bài còn đính kèm vị trí tiểu khu Thẩm tiêu thư đang ở, khẳng định việc này chỉ cần tùy tiện tìm bất cứ ai quanh đó hỏi qua là có thể biết được chân tướng.

Chủ đề này vừa được tung lên, bình luận liền ồ ạt sôi nổi, ai nấy đều khiển trách cặp cha mẹ vô lương đã vứt bỏ máu mủ của mình, hơn nữa còn rất đồng tình với hoàn cảnh của Thẩm tiêu thư. Một số thành viên bày tỏ, may mà cô được Thẩm gia tốt bụng thu dưỡng, quả thực chính là đại nạn không chết ắt có phúc lành.

Cuối cùng, đông đảo nhất vẫn là lực lượng nể nang chửi kẻ đăng bài vu khống ban sáng, nói loại người này lòng dạ rồi cuộc tầm tới bao nhiêu mới có thể đem chuyện thương tâm của người khác ra mà đặt điều.

Một số người thậm chí còn cực đoan hơn, dứt khoát yêu cầu tra IP, đem người xấu này lôi đầu ra xử tội.

Nhưng không cần chờ bọn họ đi tra, thực mau lại có một bài viết nữa được đăng đàn, đồng thời cũng đã đem danh tính đối phương phanh phui ra tới, không chút hàm hồ che lấp.

"Thông qua điều tra, người đăng bài chính là Bạch Mộ Vũ - sinh viên năm hai khoa biểu diễn. Công ty cung cấp phần báo cáo giả sau khi phối hợp cùng cảnh sát đã khai nhận, người đi lãnh giấy giám định chính là Bạch Mộ Vũ, có kèm camera theo dõi để chứng minh. Bên cạnh đó, IP đăng bài trên diễn đàn cũng đã được xác minh là thuộc một khách sạn tại thành phố S, Bạch Mộ Vũ hiện giờ đang trụ ở địa điểm này, có cả thông tin thuê phòng được ghi nhận lại."

Dựa vào những điều trên, người nhà của Thẩm tiêu thư nhất trí quyết định chính thức khởi kiện Bạch Mộ Vũ tội vu khống phi báng..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Bị cuốn vào

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Mộ Vũ cũng không rõ ràng lắm, chính mình vì sao nhất định cứ phải tới thành phố S, nhưng chờ đến khi phục hồi lại tinh thần, à đã từ trong ga tàu cao tốc đi ra.

Kết quả vừa rời trạm, số di động của Lâm Tông lại không liên lạc được.

Người này thật đúng là kỳ quái, vốn dĩ còn đang yên lành, đột nhiên lại trở nên thần thần bí bí.

Nhưng cũng hết cách, Bạch Mộ Vũ quyết định đi tới nội thành tìm một khách sạn trú lại trước, dù sao báo cáo xét nghiệm ADN còn ở trong tay, Lâm Tông khẳng định là phải tới lấy.

Sau khi tiến vào khách sạn, Bạch Mộ Vũ cũng không gọi nữa, chỉ đơn giản đem địa chỉ nhấn qua cho hân ta, sau đó nhàn nhả ngồi trong phòng chơi đi động.

Nhất thời buồn tay, à lại điểm vào diễn đàn trường, nào ngờ vừa liếc mắt liền nhìn đến một bài viết về Thẩm Du vừa được đăng lên.

Trước kia à còn rất thích dạo diễn đàn, bởi vì phần lớn thời gian đều sẽ có người nghị luận Bạch Mộ Vũ lại tham diễn bộ phim truyền hình nào, quảng cáo nào, mức độ nổi tiếng còn không nhỏ.

Nhưng học kỹ vừa rồi, à trót phát giận ở một đoàn làm phim, bị Bạch Mộ Tinh biết được, sau đó vì ngại chính mình mất mặt cho nên cũng không còn giới thiệu tài nguyên cho em gái nữa, Bạch Mộ Vũ chỉ có thể mỗi ngày ngoan ngoãn mà đi đến trường.

Kết quả, toàn bộ nổi bật đã bị tiện nhân Thẩm Du cướp đi hết!

Nghĩ đến đây, Bạch Mộ Vũ lại lửa giận bùng bùng.

Mấy người chạy đến thổ lộ có phải mất đều mù rồi không? Cảm thấy nhà Thẩm Du có được ít tiền dờ bản nên mơ tưởng sẽ được ăn bám? Cũng không chịu nhìn xem trước đó đứa con gái này xấu thành cái dạng gì!

Bạch Mộ Vũ vẫn luôn nghĩ người ở khách sạn đến tận chiều, lúc này Lâm Tông mới mò tới.

Nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Lâm Tông, Bạch Mộ Vũ thực quá khiếp sợ.

Đến nay mới chi qua có một kỳ nghỉ đông, thầy Lâm phong độ nhẹ nhàng, ôn nhu soái khí đã biến đầu mất dạng, thay vào đó chính là một người xanh xao vàng vọt, đầy mặt râu ria, ăn vận tùy tiện nghèo túng.

Nếu không phải bọn họ từng thân mật ở chung một đoạn thời gian, Bạch Mộ Vũ thật sự sẽ không dám nhận người quen.

Hắn ta thậm chí còn bị thọt chân, đi đường khập khiễng, một chút khí chất đều không có.

Thời điểm vừa đi tới thành phố S, Bạch Mộ Vũ thật ra vẫn còn ôm chút tưởng niệm đối với Lâm Tông, nhưng sau khi trông thấy bộ dáng bây giờ của hân, à quả thực đã triệt để hết hy vọng.

Không chỉ có vậy, Bạch Mộ Vũ còn bắt đầu cảm thấy chán ghét người này. Vẫn là nên đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, sau đó nhanh chóng quay về, từ nay cả đời đều không cần qua lại với nhau.

Tuy rằng trong lòng phiền chán, nhưng à vẫn hỏi "Như thế nào lại biến thành cái dạng này?"

Lâm Tông hiện tại cũng không còn trông cậy việc Bạch Mộ Vũ có thể đối tốt với hân, dù sao lúc trước ở bên nhau cũng là vì nữ hài này dễ lừa cộng với gia cảnh khá khá mà thôi.

"Em mang báo cáo giám định ra đây, còn có, xem thử có thể hỏi giúp anh số di động của Thẩm Du hay không." Lâm Tông khẫu khí cũng không được tốt.

Bạch Mộ Vũ đứng im sờ sờ, chỉ đưa mắt đánh giá hân ta một lượt rồi nói "Anh nói trước đi, thân thể hiện tại là chuyện như thế nào?"

Lâm Tông nghiêng răng nghiêng lợi "Bị Thẩm Tiêu đánh, hân còn đem anh đuổi tới nơi này, không cho tiếp cận Thẩm Du."

Bạch Mộ Vũ tò vè kinh ngạc "Chỉ bởi vì anh muốn cùng với Thẩm Du nhận thân mà bị đánh thành như vậy? Thẩm Tiêu là thổ phi sao? Pháp luật đâu phải chuyện đùa?"

Lâm Tông cười lạnh, tìm chỗ ngồi xuống, sau đó bắt đầu kể chuyện cho Bạch Mộ Vũ nghe "Đối với bọn nhà giàu đó mà nói, pháp luật còn không phải là để trưng chơi cho đẹp thôi sao. Mẹ anh bị ung thư gan thời kì cuối, chỉ nghĩ trước khi chết được gặp lại con gái ruột một lần, bọn họ lại không đồng ý, còn nói anh làm tất cả chỉ là vì tiền. Nếu thật sự nhắm vào của cải, vậy vì sao anh và mẹ phải đợi đến tận giờ? Nhưng bọn họ không phân rõ thị phi, liền trực tiếp đánh anh đến gần chết mới thôi."

Bạch Mộ Vũ quả thực ngó người "Thẩm Du biết chuyện này không?"

"Ít nhiều cũng biết, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi, cho nên anh cần phải có bằng báo cáo này trong tay. Anh không cần gì khác, chỉ là muốn thư vận một lần." Nói đến đoạn gay cấn, Lâm Tông thậm chí còn đỏ hốc mắt.

Bạch Mộ Vũ nghe đến trong lòng cười lạnh, Thẩm Du mỗi ngày đều già bộ thanh cao, tò ra ngoan ngoãn, hoá ra cũng chỉ là thứ máu mù không nhận, đích thị bạch nhãn lang!

Lâm Tông sau khi cầm được báo cáo liền bỏ đi, Bạch Mộ Vũ thấy hân đáng thương, lại còn cho thêm một vạn.

Lúc sau Bạch Mộ Vũ cũng không còn nóng vội, đây là lần đầu tiên à tới thành phố S, cho nên liền xin thêm mấy ngày phép, dự định dạo chơi xong xuôi rồi lại trở về.

Kết quả buổi sáng hôm sau, Bạch Mộ Vũ đột nhiên nảy ra ý tưởng, chạy lên diễn đàn đăng bài bôi nhọ Thẩm Du.

À nghĩ, cho dù không thật sự làm gì được, nhưng khiến cho thanh danh đứa con gái này trở nên xấu xí cũng tốt, dù sao cũng không điểm mặt chỉ tên Thẩm Du, không lẽ còn không cho à kể chút chuyện xưa hay sao!

Ngay từ đầu, Bạch Mộ Vũ cũng chỉ là viết lung tung, sau lại phát hiện thì ra có không ít người chú ý tới, à nhất thời xúc động, liền đem bằng báo cáo giám định đăng lên, tuy rằng hình ảnh đã xử lý qua một chút, nhưng vẫn để lộ dấu vết.

Mà hết thấy sự tình đều bị chính bằng báo cáo này phá huỷ.

Ngày hôm sau Lâm Tông gọi điện đến, hỏi Bạch Mộ Vũ có xin được số của Thẩm Du không, nhưng à căn bản là không có đi hỏi, bởi vì còn đang bận đăng bài lên diễn đàn.

Bạch Mộ Vũ thuận miệng đem việc này nói cho Lâm Tông nghe, kết quả hân lại nổi trận lôi đình, mắng à ngu xuẩn, còn nói khẳng định sẽ gặp rắc rối!

Bạch Mộ Vũ lại cảm thấy người này chính là bị Thẩm Tiêu đánh cho chết khiếp, hiện tại mới trở nên nhu nhược nhất gan như vậy, à càng thêm khinh thường.

Nhưng chưa được bao lâu, Lâm Tông liền tìm tới cửa.

Ban đầu Bạch Mộ Vũ còn không muốn cho hắn vào, nhưng á tự tiện đem báo cáo giám định phát lên diễn đàn cũng là hơi vô lý, cuối cùng đành phải mở cửa cho Lâm Tông.

Hắn ta có vẻ phi thường tức giận, nói Bạch Mộ Vũ phá hủy kế hoạch của hắn, trách ả làm việc không có đầu óc.

Bạch Mộ Vũ trước nay có từng bị ghét bỏ như vậy bao giờ, tức khắc liền tranh cãi um lên, cuối cùng Lâm Tông hung tợn mà nói "Cô không tin thì cứ chờ xem, tôi đoán sẽ không lâu đâu, ngay hôm nay Thẩm gia khẳng định là có hành động."

Quả nhiên, trời vừa chạng vạng, bọn họ liền nhìn thấy một bài viết mới ở trên diễn đàn, nội dung là muốn thanh minh cho Thẩm Du, đồng thời còn tố cáo ả, Bạch Mộ Vũ xem đến cả người bị dọa cho choáng váng.

Lâm Tông càng cười đến vẻ mặt dữ tợn "Hiện tại cô còn cảm thấy mình đúng hay không? Cô ngu không có nghĩa là ai cũng ngu giống cô!"

Bạch Mộ Vũ trực tiếp ngồi bệt xuống giường, ngẩng đầu lên, bắt lực mà hỏi Lâm Tông "Làm sao bây giờ? Bọn họ muốn kiện em, em...em phải làm gì, người nhà sẽ mắng em đến chết."

"Mắng thôi thì đã sao? Phóng chừng còn phải ngồi tù!" Lâm Tông tiếp tục đe dọa.

Bạch Mộ Vũ tái mặt mất mảy, cả người phát run "Không, em không muốn ngồi tù, em không muốn!"

Lâm Tông nhìn chằm chằm ả, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, ngay sau đó liền thu hồi đáng vẻ mỉa mai, ngược lại thật ôn nhu mà nói "Như vậy đi, gần đây anh đều ở lại nhà bạn để tránh đầu sóng ngọn gió, em cũng đi theo qua đó ơ hai ngày, xem xem tình huống kế tiếp như thế nào. Nếu thật sự gặp phiền toái, lúc đó hẵng liên hệ với người nhà cũng chưa muộn."

Bạch Mộ Vũ lúc này thật sự bị dọa tới rồi, bắt lực mà nhìn Lâm Tông "Cò thật không? Qua hai ngày liền không có việc gì nữa?"

Lâm Tông cười "Đúng vậy, em cứ tin ở anh."

Sau đó, hắn ta liền dắt Bạch Mộ Vũ rời khỏi khách sạn.

Sau khi trải qua sự kiện lần này, độ nổi tiếng của Thẩm Du ở trường lại tăng lên một bậc, bình thường đi tới đi lui cư nhiên còn có người lạ lên tiếng chào hỏi, khiến cho cô cảm thấy thật ngượng ngùng.

Giờ thì hay rồi, cả trường không chỉ biết cô là vịt con xấu xí nghịch tập thành nữ thần, vũ đạo rất khá, được Hứa Kỳ mời làm nữ chính... còn biết Thẩm Du bị vứt bỏ từ nhỏ, sau đó được Thẩm gia nhặt về, coi thành công chúa mà nuôi dưỡng, quả thực là ngôi sao may mắn.

"Bản thân Thẩm tiểu thư đã là cá chép gấm rồi!" Trên diễn đàn có người nói vậy.

Vì thế sau đó quần chúng cũng hùa theo ồn ào.

Kết quả, hiện tại Thẩm Du thỉnh thoảng đều sẽ đụng phải người không quen biết chạy tới chào hỏi, nghe nói như vậy liền được đổi vận, thật sự làm người dờ khóc dở cười.

Sự kiện trên diễn đàn qua đi mấy hôm, Thẩm Tiêu vẫn không yên tâm, mỗi ngày đều kiên trì đưa đón Thẩm Du đi học, bởi vì theo nguồn tin đáng tin cậy của hắn, Bạch Mộ Vũ đã mất tích rồi.

Buổi sáng hôm nay, sau khi đứng trước cổng trường, nhìn thấy thời gian vẫn còn hơi sớm cho nên Thẩm Du cũng không vội xuống xe, mà là quay sang trò chuyện cùng Thẩm Tiêu.

"Là Lâm Tông làm sao?" Cô hỏi, rốt cuộc việc này ngay từ đầu là có liên hệ tới cô, cho nên Thẩm Du vẫn thực để ý.

"Ngày chúng ta đăng bài lên, có người trông thấy Bạch Mộ Vũ đi theo một người đàn ông, mà người nọ xác thật chính là Lâm Tông. Về sau đến những đoạn đường không có camera theo dõi liền mất dấu bọn họ rồi, hẳn là đi tìm chỗ trốn."

Thẩm Du khó hiểu mà hỏi "Lâm Tông trốn đi còn có thể hiểu, Bạch Mộ Vũ vì cái gì lại muốn trốn? Cứ cho là chúng ta sắp kiện cậu ta, điều kiện nhà Bạch Mộ Vũ không kém, hẳn là cũng có đối sách, làm gì đến nỗi phải trốn đi."

"Sau khi Bạch gia báo nguy, cảnh sát vẫn đang tìm kiếm, hẳn là sẽ mau có tin tức thôi. Việc này đã không còn liên quan đến chúng ta nữa, em đừng quá lo lắng." Thẩm Tiêu an ủi.

Thẩm Du gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Thẩm Tiêu.

Hắn mới cắt tóc, thái dương phi thường gọn gàng sạch sẽ, cả người thoát nhìn vừa năng động lại thoải mái thanh tân, rất soái!

"Anh thông minh như vậy, đoán xem xem bọn họ đã xảy ra chuyện gì?"

Sau chuyện này, địa vị của Thẩm Tiêu ở trong lòng cô lại yên lặng bỏ lên mấy bậc, nhưng Thẩm Du dĩ nhiên không cho hắn biết, miễn cho tên này quá đắc ý, không cẩn thận lại bay đến tận trời.

Thẩm Tiêu đáp một tay lên bánh lái, tay kia lướt qua định kéo lấy Thẩm Du, lại bị cô cười cười hất bay "Đang hỏi anh đó."

Thẩm Tiêu bị hất hui nhưng cũng không giận, tùy tay nắm lấy móc khoá treo trên balo của cô mà chơi đùa, sau đó mới chậm rì rì trả lời "Anh cảm thấy, Bạch Mộ Vũ chính là bị Lâm Tông bắt cóc."

Thẩm Du tròn tròn hai mắt.

Nhìn thấy tròn mắt nữ hài từng đến tròn xoe, Thẩm Tiêu câu câu khoe miệng, tiếp tục nói "Bạch Mộ Vũ đến thành phố S hôm trước, hôm sau mới bị Lâm Tông bắt đi, cái này chứng tỏ ngay từ đầu đó không phải là mục đích của hắn ta. Chỉ vì Bạch Mộ Vũ bỏ lên diễn đàn tự tìm đường chết, phá hủy kế hoạch của hắn, cho nên cuối cùng Lâm Tông chỉ có thể bắt người đi để bù lỗ."

Nói tới đây, Thẩm Tiêu nhũn mảy "Nhưng cũng có điểm kỳ quái, nếu thật sự là bắt cóc, Lâm Tông vì sao lại không tống tiền Bạch gia?"

Thẩm Du cũng nhũn mảy theo "Đúng vậy, vì cái gì?"

Thẩm Tiêu liếc nhìn có một cái "Cái này thì đoán không ra, em còn không xuống xe sao? Lưu luyến anh như vậy? Có phải muốn hôn một cái rồi mới bằng lòng rời đi hay không?"

Thẩm Du nháy mắt đỏ mặt, lờm lờm một cái sau đó vội vàng mở cửa xuống xe, còn vẫy vẫy tay cười nói "Đi đường cẩn thận."

Thẩm Tiêu buồn cười mà lắc đầu, cầm lấy hình nhân nhỏ xíu vừa bírt trộm được từ móc khoá của Thẩm Du, nhìn theo bóng dáng đã dần khuất vào dãy phòng học, sau cùng mới lui xe ra ngoài.

Kỳ thật, hắn còn có một suy đoán khác, nhưng sợ dọa đến tiểu hài tử nên không nói ra, Bạch Mộ Vũ có khả năng là bị Lâm Tông trực tiếp bắt đi gán nợ cho bọn vay nặng lãi.

Nếu như vậy, Bạch Mộ Vũ này xem như đã hoàn toàn bị huỷ hoại.

Giấy chung quy là không gói được lửa, sau khi Bạch Mộ Vũ xin nghỉ một thời gian, không biết từ nơi nào truyền ra tin tức nói Bạch Mộ Vũ lúc trước kỳ thật là bị bắt cóc, nửa tháng sau mới được cứu ra tới, bất quá tình thần giống như rất không ổn định, còn yêu cầu phải trị liệu tâm lý.

Khi Lý Dục Dục cùng Thẩm Du nói về việc này, thật sự là dọa cô nhảy dựng "Tình huống cụ thể như thế nào, cậu biết không?"

"Không biết." Lý Dục Dục lắc đầu "Là mẹ cậu ta tới làm thủ tục báo lưu, tin tức mới vừa truyền ra, nói Bạch Mộ Vũ phỏng chừng phải ở nhà tĩnh dưỡng một đoạn thời gian rất dài. Quả thật là làm người ta kinh ngạc, lúc trước tôi còn tưởng rằng bởi vì nhà cậu muốn khỏi kiện cho nên cậu ta sợ tới mức trốn đi, hoá ra lại là bị bắt cóc, thật khủng bố!"

Thẩm Du biết chuyện so với Lý Dục Dục càng nhiều, nhưng cũng cảm khái theo.

Có một số người, ngày lành quá dài, liền luôn nghĩ đến làm chút chuyện xấu, cuối cùng lại đem chính mình đều cuốn đi vào.

□*Đặc biệt cảm ơn bạn **Huỳnh Ngọc Lam Hằng** đã tặng ảnh bìa cho truyện*□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tiếng tim đập

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị.

Thẩm Tiêu liên tiếp xem xong mấy xấp văn kiện, hần khó chịu mà ném bút xuống, xoa xoa ấn đường, sau đó mới giương mắt nhìn về phía trợ lý Đỗ bên cạnh.

Ánh mắt hần giống như chém đinh chặt sắt, vèo vèo vèo, không tiếng động mà đem Đỗ Huy xả thành trăm mảnh.

Trợ lý Đỗ bình tĩnh ngay trang thật tốt, sau đó vô tội giải bày "Ông chủ, đây đã là số văn kiện cuối cùng cần phải xử lý rồi, tôi cũng không dám tự ý quyết định."

Thẩm Tiêu hừ lạnh "Vậy sa thải cậu đi, thuê người "đảm quyết định" tới đây!"

"....."

Đoạn đối thoại này cuối tuần nào cũng đều phải trình diễn vài lần, nhưng ông chủ vẫn chưa đuổi việc Đỗ Huy, văn kiện cần xem thì vẫn cứ xem.

Thẩm Tiêu kỳ thật chính là kiểu người thích hù dọa, đúng là có đam mê kỳ quái.

Trợ lý Đỗ không dám nói tiếp về chủ đề này, vì vậy ánh mắt liền dờm trái liếc phải, ý đồ muốn tìm chút lý do để lái sang chuyện khác.

Sau cùng, cậu ta liếc mắt một cái liền nhìn đến chìa khoá xe có treo một hình nhân nhỏ đáng yêu đặt ở trên bàn, thứ này vừa nhìn liền biết không phải của Thẩm Tiêu.

"Ông chủ, vật trang trí treo trên móc chìa khoá nhìn rất đặc sắc nha, mới mua sao?"

Thẩm Tiêu quả nhiên nháy mắt liền dời đi lực chú ý, duỗi tay đem chìa khoá chụp tới, câu câu khoe miệng, vừa mân mê hình nhân kia vừa nói "Trộm ở chỗ tiểu hài tử, phỏng chừng còn chưa có phát hiện đâu, có phải rất đáng yêu hay không?"

Trợ lý Đỗ vội vàng gạt đầu, lời nhin nọt dâng lên tới miệng "Xác thật chủ nào vật nấy, đáng yêu y hệt như Thẩm tiểu thư."

Ý cười trong đáy mắt Thẩm Tiêu càng thêm nồng đậm, hần gạt gạt đầu "Lời này tôi thích nghe, nói nhiều thêm vài ba câu đi."

"....."

Lúc này, trợ lý Thất vừa vận chạy tới gõ cửa báo tin "Thẩm tổng, Lê tổng nửa giờ sau sẽ đến, lúc trước đã hẹn đầu đó xong xuôi, trợ lý của ngài ấy vừa mới gọi điện đến để xác nhận thời gian."

Thẩm Tiêu lười biếng gật đầu "Đã biết."

Chờ trợ lý Thất rời đi, Thẩm Tiêu mới xuyt lạnh một tiếng "Gia hỏa này lại muốn tới lắc lư tạo cảm giác tồn tại, lát nữa cậu đừng đi, ở lại trông chừng tôi một chút. Tôi sợ không cẩn thận liền mất sát hần ta, bây giờ còn chưa phải lúc để trở mặt."

Trợ lý Đỗ nước mắt lưng tròng, nghĩ thầm ông chủ hoá ra còn rất hiểu rõ bản thân!

Nhưng mà cậu ta còn chưa có cảm khái xong, lại nghe Thẩm Tiêu nói thêm "Cậu chạy đi đem bộ cờ nhảy của trợ lý Thất tới đây, lần trước nhìn thấy bọn họ có chơi."

Trợ lý Đỗ đờ người "Thẩm tổng, mấy người đó cũng chỉ là tranh thủ thời gian nghỉ ngơi mới chơi, trong giờ làm khẳng định không dám. Ngài cũng đừng tịch thu, bọn họ lại không phải học sinh tiểu học."

Thẩm Tiêu trừng hần một cái "Tôi kêu cậu lấy tới đây chơi!"

"....."

Nếu là ông chủ muốn chơi, trợ lý Đỗ tự nhiên không dám nói nhiều, vội vàng chạy đi lấy bộ cờ nhảy đem về.

Sau khi vật đã tới tay, Thẩm Tiêu liền bắt đầu cuốn tay áo, một bộ nóng lòng muốn thử.

Trợ lý Đỗ thật cẩn trọng mà hỏi "Vì cái gì ông chủ lại muốn chơi trò này?"

Thẩm Tiêu bày bàn cờ ra, thờ ơ trả lời "Tôi hôm qua xem chú Lý với tiểu hài tử chơi, rất thú vị."

"....."

Đỗ Huy xem như đã rõ ràng, trên người ông chủ có bất luận cái gì thay đổi theo chiều hướng đáng yêu, vậy khẳng định là do "tiểu hài tử" làm!

Thẩm Tiêu không có khả năng tự mình chơi cờ, trợ lý Đỗ chỉ có thể căng da đầu chơi cùng với hần, kết quả phát hiện trừ bỏ phương diện tình cảm cần có cố vấn, sự tình còn lại Thẩm Tiêu đều có thể vừa học liền biết, vừa biết liền sẽ tinh thông, quả thực là nghịch thiên!

Bên này trợ lý Đỗ còn chưa ra hết quân, bên kia Thẩm Tiêu đã đem cờ đến phá nát nước đi của người ta.

"Ông chủ, ngài cứ như vậy tôi không chơi nổi nữa, ít nhất cũng cho tôi ra quân với chứ!" Trợ lý Đỗ vô cùng uất ức mà nói.

Thẩm Tiêu bừ môi, biểu tình phi thường ghét bỏ "Tôi hôm qua xem tiểu hài tử chơi cảm thấy vô cùng thú vị, vì sao hôm nay lại chán như vậy."

Trợ lý Đỗ.....

"Loại sự tình này, phỏng chừng là vì tuy người mang đến cảm giác khác nhau đi. Cùng trợ lý chán phèo so với cùng tiểu hài tử đáng yêu chơi cờ, ngài cảm thấy bên nào thú vị hơn bên nào?"

"Cái này có thể tính là so sánh sao? Rõ ràng tự rước lấy nhục."

"....."

Bởi vì không thú vị, Thẩm Tiêu cũng không chơi nữa, chỉ ngồi dựa vào ghế bành đốt thuốc "Bắt được Lâm Tông không?"

"Đã bị khống chế, cảnh sát muốn lấy hần ta làm mồi để câu cá lớn, kể cả có bắt giam phòng chừng cũng chỉ bị phán mấy năm tù mà thôi."

"Tôi nghe tiểu hài tử nói Bạch Mộ Vũ đã xin lưu ban, còn phải điều trị tâm lý, quả là tin tức tốt." Thẩm Tiêu cười nói.

"Bị đưa vào ổ sói, nào được mấy người có thể lành lặn trở ra, đại đa số đều là thân tàn ma dại. Bắt quả cô ta cũng coi như được cứu kịp thời, cũng mới nửa tháng mà thôi."

"Kẻ tự mình tìm đường chết thì không đáng để đồng tình." Thẩm Tiêu rít hai hơi thuốc, mới nói tiếp "Cậu cho người đi xem mẹ của Lâm Tông có thật sự bị bệnh sắp chết hay không. Dưới trướng Thẩm thị tập đoàn không phải là có một cái quỷ tử thiện sao, đưa bà ấy đi trị đi."

Trợ lý Đỗ kinh ngạc mà nhìn hần "Nhưng mà vì lý do gì? Không phải Thẩm tiểu thư đã nói đây chỉ là những người không liên quan rồi sao?"

Thẩm Tiêu ngẩng đầu, một lần sương khói lượn lờ bay lên không trung, lại dần dần tiêu tán.

"Dù sao cũng là mẹ ruột, xem như giúp tiểu hài tử tích chút công đức đi, nhưng việc này cũng đừng nói cho Tiểu Du biết."

Trợ lý Đỗ gật gật đầu, không hề nghi ngờ quyết định của hần.

Nửa giờ sau, Lê Viễn Huy đứng giờ có mặt ở văn phòng của Thẩm Tiêu.

Căn bản là Thẩm Tiêu vẫn luôn kiêu ngạo, nhìn thấy người đến cũng không cho chút mặt mũi, đơn giản chỉ chỉ vào ghế ý bảo ngồi xuống.

Lê Viễn Huy kỳ thật cũng không có chuyện trọng đại gì, chỉ là chạy tới cho có mặt một chút, bởi vì thường ngày liên lạc với nhau căn bản không xây dựng được cảm tình, nói xong vài lời khách sáo liền tẻ ngắt.

Nhưng mà nói chuyện phiếm cũng cần phải kẻ xướng người hoạ mới có thể tiếp tục, một bên đơn phương ba hoa, một bên phụ trách ngồi xụ mặt, như vậy liền không hần huyền nổi nữa.

"Thẩm tổng hoạt nhìn tâm tình không tốt lắm?"

Hôm nay Lê Viễn Huy đặc biệt chải đầu tóc đến bóng loáng, ruồi bọ còn đậu không dính, đèn văn phòng chiếu xuống thiếu chút nữa liền phản quang, người thì sắp qua tứ tuần, lại có thể mặc áo sơ-mi màu hồng, thoạt nhìn nhón nhón.

Thẩm Tiêu gật đầu "Mười phút trước, tâm tình của tôi vẫn thực không tồi."

Lê Viễn Huy:.....

Nói cách khác, hần ta vừa đến, tâm tình Thẩm tổng liền không tốt.

Trợ lý Đỗ đứng bên cạnh dùng sức mà khụ khụ, nhắc nhở ông chủ đừng tùy tiện đối người, Thẩm Tiêu nghe thấy lập tức khó chịu mà quay đầu lại liếc mắt một cái.

Lê Viễn Huy xấu hổ vài giây, lại nỗ lực tiếp tục tươi cười, nhìn đến trên bàn Thẩm Tiêu có bộ cờ nhảy, liền bắt chuyện "Thẩm tổng cũng thích chơi cái này sao?"

"Lê tổng cũng biết?" Thẩm Tiêu hỏi lại.

"Một chút, bằng không chúng ta thử xem."

Trợ lý Đỗ đứng cạnh che đi đôi mắt, cảm giác quả thật không dám nhìn thẳng.

Quả nhiên, mười phút sau, quân cờ của Lê Viễn Huy đều bị Thẩm Tiêu chần đến ra không nổi, vẻ mặt xấu hổ mà hỏi "Thẩm tổng, không nhường một chút được sao?"

Thẩm Tiêu cười cười "Không thể, đánh cờ cũng giống như làm người, có người thích hợp tiền công, có người thích hợp phòng thủ, mà có người...chỉ thích hợp để làm bàn đạp."

Lê Viễn Huy bị Thẩm Tiêu nói đến sững sốt, ngây ngốc mở miệng hỏi "Vậy Thẩm tổng cảm thấy tôi thuộc loại nào?"

Thẩm Tiêu nhướn mày, buột miệng thốt ra "Đương nhiên là bàn..."

Trợ lý Đỗ nhanh chóng tiếp lời "Lê tổng hẳn phải thuộc loại hình phòng thủ, cho nên Lê Thị ở trong tay ngài, khẳng định là phòng thủ kiên cố!"

Thẩm Tiêu.....

Lê Viễn Huy vui vẻ gật gật đầu, "Không tôi không tôi, Thẩm tổng, vị trợ lý này thật biết ẩn nói."

"Cũng không hẳn, phải nói nịnh hót chính là tuyệt kĩ sinh tồn của cậu ta."

Trợ lý Đỗ:.....

Tôi làm mọi chuyện là vì ai, vất vả đau thương cũng là vì ai há ông chủ a a!

Lại xấu hổ mà ngời thêm một hồi, Lê Viễn Huy rốt cuộc nói ra ý đồ chính "Sinh nhật của Thẩm tổng sắp đến rồi, không biết có định tổ chức yến hội hay không? Nếu như không có, chỗ bạn bè với nhau, tôi nguyện ý làm người khơi xướng, đem bằng hữu của Thẩm tổng tụ họp lại, tạo ra một buổi tiệc thật náo nhiệt!"

"Vấn đề này liền miễn đi, cũng không dám làm phiền Lê tổng." Thẩm Tiêu không vui mà nhìn đối phương.

"Nào có nào có, ông nội của tôi nói đây là lần đầu chúng ta hợp tác, vẫn là nên gắn kết cảm tình nhiều hơn."

Cư nhiên đến Lê lão gia từ đầu đem ra tới, Thẩm Tiêu trong lòng cười lạnh, vẫn vẽ mấy viên cờ trong tay, trả lời "Tổ chức yến tiệc cũng hợp lý, tôi tự mình làm đi, đến lúc đó mời các vị đến uống rượu là được."

Lê Viễn Huy vẫn chưa từ bỏ ý định "Nếu Thẩm tổng thật sự không có thời gian, vậy cứ việc phân phó cho tôi."

"Được rồi, khi nào cần, tôi sẽ gọi điện cho Lê tổng."

"Quyết định vậy đi, cậu gọi lúc nào tôi nhất định sẽ có mặt ngay lúc đó."

Lúc sau Lê Viễn Huy lại nói thêm vài câu khách sáo, cuối cùng mới lưu luyến không rời mà đứng dậy rời đi.

Đối phương chân trước mới vừa đi, Thẩm Tiêu sau lưng liền đem cờ nhảy ném văng đầy đất "Mẹ nó, còn dám lấy lão gia hòa ra tới áp bách!"

Về mặt của trợ lý Đỗ cũng thật trầm trọng "Hắn ta muốn gia nhập mạng lưới xã giao của ông chủ, còn giả vờ biểu hiện như quan hệ giữa hai người rất tốt, là muốn làm gì?"

"Còn có thể làm gì, bố trí mai phục, lại chờ thời cơ thích hợp liền đem tôi ra làm lá chắn."

"Xem ra không chỉ chúng ta tính kế hắn ta, mà hắn ta cũng đang tính kế ngược lại."

"Bằng dung lượng não như vậy mà cũng xứng với hai chữ "tính kế"? Người tính kế thật sự chính là Lê lão gia từ đứng đằng sau."

"Vậy yến hội sinh nhật..."

Thẩm Tiêu đứng lên, bắt đầu thu thập đồ vật "Làm thôi, tự chúng ta làm."

Thu dọn xong, hắn cũng liền đi ra ngoài.

Trợ lý Đỗ nhìn đồng hồ mặt trời, nghi hoặc mà hỏi "Ông chủ, hiện tại còn chưa được bốn giờ chiều, ngài muốn đi đâu?"

Thẩm Tiêu cũng không quay đầu lại, chỉ nói "Đi đón người, chiều nay tiểu hài tử chỉ học một tiết, cũng không có đi tập kịch."

"....."

Thẩm Du nói tạm biệt cùng Lý Dục Dục xong liền vội vàng đi xuống lầu, vừa rồi thu được tin nhắn của Thẩm Tiêu, nói hắn đang ở bên dưới, nhưng giáo viên đột nhiên lại giảng thêm ít chuyện cho nên bọn phải ở lại thêm một chút.

Cô sợ Thẩm Tiêu chờ lâu mất kiên nhẫn, cho nên không khỏi một đường chạy nhanh đi xuống.

Vừa đến sân thể dục, Thẩm Du liếc mắt một cái liền nhìn thấy xe của Thẩm Tiêu, nhưng người lại không có mặt.

Cô đưa mắt quan sát bốn phía, tức khắc phát hiện hắn đang ở sân bóng rổ cách đó không xa, đang chơi bóng cùng vài ba thanh niên.

Người này quả thực vóc dáng đỉnh bật, cho dù đứng giữa một đám nam sinh cao lớn cũng là có chút hạc trong bầy gà.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Du nhìn thấy hắn đánh bóng rổ, cô không khỏi bước chân nhanh hơn, đi qua phía bên kia.

Thẩm Tiêu mặc kệ là dẫn bóng hay phát bóng, tư thế đều phi thường tiêu chuẩn, thoát nhìn chính là có từng luyện tập qua, có thể là chờ Thẩm Du nửa ngày không thấy nên hắn nhất thời nổi hứng thú, liền cùng vài nam sinh tổ đội đánh 3 so 3.

Thời điểm Thẩm Du chạy tới, vừa lúc hắn đang hùng hổ mang bóng mà lướt qua hai người, sau đó chính là ba bước lên rổ vô cùng tiêu sái xinh đẹp.

Chỉ thấy hắn sải chân dài, đuối thân, vươn cánh tay, bóng rổ liền "xoát" một tiếng——hoàn mỹ vào rổ.

Thẩm Tiêu đắc ý mà nhấc mi, ánh mắt xa xa nhìn về phía cô.

Có trong nháy mắt, Thẩm Du phát hiện tim mình đang điên cuồng loạn nhảy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Quá lỗ vốn rồi!

Thẩm Tiêu nhìn thấy Thẩm Du xuống tới liền vỗ vỗ vai những người khác, ý bảo hẳn phải đi rồi.

Một đám nam sinh nhìn theo tầm mắt hắn mà quan sát, trong đó liền có người nhận ra Thẩm Du, bỗng nhiên huyết sắc cười vang.

"Soái ca, anh khá thật nha, đây chính là cảm lý nữ thần của khoa biểu diễn!"

Thẩm Tiêu nâng nâng cằm, khuôn mặt tràn ngập đắc ý "Nên là như vậy, chỉ có người như vậy mới xứng đôi được với nữ thần, các cậu lo chuyện tâm mà chơi bóng đi."

Mọi người đồng thanh "Eyyyyy"

Thẩm Du đứng ở đường biên sân bóng, biết họ đang nói chuyện, nhưng cụ thể là nói cái gì lại nghe không rõ lắm.

Chi là nghe được bọn họ một trận ồn ào ào, sau đó Thẩm Tiêu liền từ trong đám người đi ra, nhặt áo khoác lên vắt ở trên vai, chậm rì rì mà tiến về phía cô.

Thẩm Du đuổi tay đem áo của hắn ôm vào trong người, thắc mắc "Nói cái gì vậy? Ánh mắt của bọn họ đều thật là kỳ quái!"

Thẩm Tiêu lười nhác cười, đáp tay lên vai cô "Em có đem nước theo không? Khát quá."

"Uống hết rồi, em dẫn anh đi mua vậy, ngay phía trước thôi, không xa lắm."

Hai người liền dọc theo hàng cây xanh cạnh sân dục, nhân nhả mà đi về phía trước, thỉnh thoảng nói vài vài câu, cảm giác thời gian đều chậm lại.

Thẩm Tiêu đột nhiên hỏi "Cái gì gọi là cảm lý nữ thần? Vì sao bọn họ đều kêu em như vậy?"

Thẩm Du từ trong lời nói của hắn nghe ra được một chút không vui, liền cười cười "Em cũng không rõ vì sao mọi người cứ thích kêu như vậy."

Kỳ thực, Thẩm Du không dám nói là có rất nhiều người tỏ lộ với cô ở trên diễn đàn.

Lúc trước Thẩm Tiêu chỉ nhìn thấy người khác gửi thư tình cho cô thôi, như vậy mà cũng có thể phát bệnh, bây giờ vất vả lắm hai người mới hoà hợp được với nhau, Thẩm Du không nỡ phá hỏng bầu không khí rất khó có được này.

Đi đến căn-tin, Thẩm Tiêu chuẩn bị lấy tiền ra, lúc này mới phát hiện ví da cùng đi động đều ném ở trong xe, liền tươi cười nói với Thẩm Du "Bạn học, có thể mời tôi uống ly nước không?"

Thẩm Du ôm áo khoác của hắn, híp mắt cười "Tự mình nghĩ cách đi nha."

"Đây còn không phải là chạy tới nhờ một bạn nữ mua dùm ly nước hay sao?"

Thẩm Du bĩu môi, nhưng lần này cô lại rất phối hợp mà hỏi hắn "Giúp bạn mua nước thì có lợi lộc gì?"

"Lấy thân báo đáp?"

"Vậy bạn vẫn nên chết khát đi thôi!"

Tuy ngoài miệng ghét bỏ như vậy, nhưng Thẩm Du vẫn xoay người đi vào trong căn-tin.

Thẩm Tiêu khỏe miệng mang cười, vươn chân móc một cái ghế nhựa màu xanh tới gần, sau đó đặt nó hướng mặt ra cửa, thoải mái mà ngồi dựa lên, hắn đuổi thẳng đôi chân, thoạt nhìn giống như cao đến hai mét.

Bên ngoài học sinh tới lui lui dưới hàng cây râm mát, tốp năm tốp ba, nhưng chỉ cần ai đó vô ý nhìn đến Thẩm Tiêu đều sẽ trộm ngắm thêm vài lần, sau đó nhỏ giọng nghị luận, xô đẩy lẫn nhau.

Bình thường Lý Dục Dục xuống căn-tin mua ít quả vặt, Thẩm Du thỉnh thoảng cũng sẽ theo cùng, chứ cô không mua gì.

Nhưng không hiểu tại sao bà chủ ở đây lại nhớ Thẩm Du rất rõ, còn tươi cười, hỏi vì sao gần đây không nhìn thấy Lý Dục Dục.

"Cậu ấy bận yêu đương hẹn hò rồi." Thẩm Du cười, chọn nước khoáng rồi đi tính tiền.

"Đứa nhỏ đó ngày nào mà không hẹn hò, nhưng có điều không ngờ chính là bạn trai của cháu rất soái nha, còn cao nữa, cỡ một mét chín không?"

Bà chủ tuổi cũng có 80 hơn, nhưng vì ở đây lâu rồi, cho nên vẫn cứ duy trì trái tim thiếu nữ, cả ngày chỉ thích cùng các nữ sinh thảo luận về soái ca trong trường.

Nghe nói, bà còn là khách quen của diễn đàn trường, hoạt động phi thường năng nổ.

Trước đây, nếu nghe có người hiểu lầm Thẩm Tiêu là bạn trai mình, Thẩm Du sẽ phản bác ngay, nói hẳn là anh trai cô. Nhưng hôm nay không hiểu vì lẽ gì, tâm tình cứ quai quái, cô cũng không có giải thích ngay mà chỉ nói "Không tới một mét chín, một mét tám mươi tám thôi ạ."

Bà chủ tấm tắc hai tiếng "Trời ơi, thật sự là quá đẹp trai, hai đứa xứng đôi kinh khủng. Cháu nói xem, điều kiện của Lý Dục Dục cũng không tệ, vì cái gì ánh mắt so với cháu lại kém xa như vậy."

Thẩm Du cười cười, cũng không nói thêm gì, chỉ lấy đi động ra quét mã trả tiền, sau đó cầm chai nước khoáng đi ra chỗ Thẩm Tiêu đang ngồi "Nè, cho anh."

Thẩm Tiêu ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt sáng ngời như có lửa, chỉ nghe hắn nói "Nơi này phong cảnh không tồi, em cũng ngồi xuống chơi một lát đi."

"....."

Cô thường xuyên đi ngang đoạn đường này, như thế nào lại không phát hiện ra phong cảnh có chỗ nào đẹp?

Nhưng mà Thẩm Du vẫn ngoan ngoãn kéo một cái ghế dựa khác qua, ngồi xuống theo rồi hỏi "Đẹp chỗ nào vậy, chỉ là một con đường mà thôi, lại còn bị cây che hết."

Thẩm Tiêu vận mở nắp chai, ngửa đầu uống liền mấy ngụm rồi mới đặt sang cái bàn bên cạnh, sau đó gơ tay tạo thành hình khung ảnh, quay sang nói với Thẩm Du "Nhìn xem."

Thẩm Du đẩy mặt hồ nghị, thò lại gần, dựa hồ vào một bên vai của hắn mà nhìn, chỉ thấy xa xa đằng kia, hình như là gần khu ký túc xá của học sinh, có một cái bong bóng đỏ treo ngoài khung cửa sổ.

Bong bóng hình trái tim

Thẩm Du.....

Cô buồn cười mà ngồi thẳng dậy, hỏi hắn "Chỉ bởi vì cái bong bóng đó, phong cảnh liền đẹp lên sao?"

Thẩm Tiêu quay đầu lại nhìn cô "Đúng vậy, bởi vì đó là hình dạng của tình yêu."

Thẩm Du kinh ngạc "Gần đây trợ lý Đỗ lại cho anh xem mấy cuốn tiểu thuyết kỳ quái có phải hay không?"

Trước đó, có một lần Thẩm Du vô tình phát hiện hần dùng đi động để xem tiểu thuyết ngôn tình, hần còn nói là do trợ lý Đỗ đề cử.

Thẩm Tiêu khinh thường mà nói "Những cái câu ta gửi đăng cấp quá thấp, anh hiện tại chính là không thầy mà cũng làm nên."

"Vậy có lẽ anh sắp ra sách được rồi, kêu là "Tò Tình Sến Sẩm Bách Khoa Toàn Thư" nha."

Thẩm Tiêu gật gật đầu "Cũng không tồi, anh cảm thấy em rất thích nghe, về sau sẽ cố gắng nói nhiều hơn."

"....."

Cãi không lại hần, Thẩm Du dứt khoát im lặng, chỉ đứng lên rồi nói "Đi thôi, về nhà."

Thẩm Tiêu ngồi nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích "Mệt, kéo anh đứng dậy."

Nói xong liền duỗi tay hướng về phía cô.

Thẩm Du hừ nhẹ, nghĩ thầm chính mình làm sao kéo nổi hần, vì vậy liền xoay người bỏ đi, không thêm phản ứng.

Nào ngờ cô đi ra ngoài vài bước, xoay đầu lại nhìn vẫn thấy hần còn ngồi ở chỗ kia, một bộ khí định thần nhàn, căn bản không muốn đứng dậy.

Thẩm Du thật là phục hần rồi, đành phải lộn ngược trở về.

Người kia thấy cô quay lại liền cười cười tùm tùm mà vươn tay, Thẩm Du chỉ có thể duỗi tay đi kéo hần, kết quả lại bị Thẩm Tiêu phản kích, dùng sức lúi ngược trở xuống.

Thẩm Du không thể hiểu được mà an vị ngồi trên đùi Thẩm Tiêu, một đôi bàn tay to liền thực tự nhiên vòng lấy eo cô.

Thời điểm này đã gần đến giờ ăn cơm chiều, học sinh trên đường dần dần nhiều lên, hai người cứ ngồi ở bên cạnh quầy bán quà vặt mà ôm ôm ấp ấp, thật sự không ra thể thống gì!

Thẩm Du gấp đến độ khuôn mặt đỏ bừng, luống cuống xoắn xít mà phui bay tay hần "Mau thả ra."

Thẩm Tiêu thanh âm thanh lãnh, mang theo một chút hơi thở nguy hiểm, nhỏ giọng bên tai cô "Không, em thể nhưng còn muốn bỏ anh ở lại chỗ này."

"Ai kêu anh không chịu đuổi theo!"

Thẩm Du cũng thực ủy khuất, người này nghĩ như thế nào không biết.

"Ai kêu em bỏ anh lại!" Hần lại bắt nạt, một mực không chịu thua.

"....."

Cứ nói kiểu này, chỉ cần hai câu liền đủ để bọn họ cãi nhau đến tối.

"Vậy anh muốn như thế nào?" Thẩm Du tròn trắn mắt.

"Muốn có quà." Hần lợi dụng thời cơ mà đòi hỏi.

Thẩm Du ngồi trên đùi Thẩm Tiêu nên không được tự nhiên, kinh ngạc hỏi lại "Quà gì?"

"Quà sinh nhật, còn nửa tháng nữa, hần là đủ thời gian cho em chuẩn bị."

Hoá ra là sắp đến sinh nhật sao, chính là cô không hề hay biết gì, trước đó cũng chưa từng nghe chú Lý nhắc tới. May mắn là lần này hần tự mình nói ra, nếu như chờ đến ngày sinh nhật mới cho cô biết, cô lại không chuẩn bị quà kịp, vậy quá xấu hổ!

"Anh muốn quà gì?"

Thẩm Tiêu hỏi "Muốn cái gì em liền đưa cái đó sao?"

"Anh cứ nói thử xem"

Thẩm Tiêu tựa cằm vào vai cô, thấp giọng "Ngày ngày sinh nhật, đồng ý làm bạn gái anh."

Thẩm Du cự tuyệt "Đổi cái khác đi."

"Anh chỉ thích cái này."

"Vậy đừng mơ được tặng quà nữa."

"....."

Cuối cùng, Thẩm Tiêu chỉ có thể lui một bước mà nói "Hôm sinh nhật tặng anh một điệu múa đi."

Thẩm Du nhướng mày "Chỉ có vậy? Yêu cầu khác đâu?"

"Vừa rồi không phải em không đồng ý sao?"

Thẩm Tiêu trừng mắt, so với múa hần kỳ thật hy vọng cô có thể gật đầu thay đổi tình trạng quan hệ của hai người hơn.

"Được rồi, đến lúc đó múa cho anh xem." Thẩm Du hoà hiệp, sau đó giãy giụa mà đứng lên, kéo kéo tay hần "Đi mau, về nhà ăn cơm."

Thẩm Tiêu lúc này mới ngoan ngoãn đứng lên đi cùng với cô.

Không ngờ chính là, hai người chân trước vừa đi, sau lưng liền có người chụp lại bóng dáng Thẩm Tiêu cùng Thẩm Du truyền lên diễn đàn, kèm theo dòng chú thích: Trời ơi, đây là đôi thần tiên quyền lừ gì vậy a!

Ảnh chụp chính là nam nhân ôm lấy nữ nhân, hai người đắm chìm trong ánh mặt trời, bóng dáng đều là màu đen, mà xung quanh thân thể giống như phát sáng lên.

Trường học chỉ có vài địa điểm cố định, học sinh đều rất quen thuộc, tình cảnh này vừa thấy chính là hàng cây trên đường đi đến căn-tin, vì thế mọi người liền sôi nổi bình luận.

<Đáng tiếc chỉ thấy được thân ảnh, nhìn không ra bộ dáng của hai người, bất quá trực giác nói cho tôi biết, giá trị nhan sắc của đôi này tuyệt đối rất cao!>

Trong lúc mọi người ở đây sôi nổi thảo luận về vẻ ngoài của đôi tình lữ kia, dưới khu bình luận liền có người phát ảnh chính diện lên.

Trong lúc nhất thời, bên dưới khu bình luận đều là quý khốc sói gào.

Thẩm Du ăn com xong liền giúp chú Lý bỏ chén vào máy rửa, sau đó lại bung anh đào ra ngoài, đây là công đoạn mà Thẩm Tiêu yêu thích nhất.

Trước đây vậy, bây giờ vẫn vậy.

Nhưng chờ sau khi cô đem đĩa anh đào đặt trên bàn trà, lại phát hiện Thẩm Tiêu còn không thèm nhìn đến, hần cứ chăm chú ngồi trên sô-pha xem di động, cười rất gian tà.

Thẩm Du cảm thấy kỳ quái, cũng liền thò lại gần nhìn xem "Anh, anh đang xem cái gì vậy? Buồn cười lắm sao?"

"Lướt diễn đàn." Hần nói.

"Diễn đàn nào?"

"Diễn đàn trường em."

"....."

Thẩm Du vội vàng ghé vào người hần, chen chúc cùng xem di động, chỉ thấy Thẩm Tiêu đang đọc một bài viết về hai người bọn họ.

Cô lập tức đoạt lấy điện thoại, ti mi mà xem qua một lần, sau đó sợ đến ngây người.

Hơn nửa ngày, Thẩm Du mới mở miệng hỏi "Cho nên, chiều hôm nay anh chính là cô ý?"

Thẩm Tiêu tâm tình rất tốt, còn gật gật đầu "Em cho rằng anh không biết " cảm lý nữ thần " chính là biệt danh đám nhóc kia dùng để tỏ lộ với em mỗi ngày ở trên diễn đàn hay sao? Từ chuyện lần trước của Bạch Mộ Vũ, Đỗ Huy đã lập ra một tài khoản, bình thường không có việc gì anh đều xem xem một chút. Bằng không em cho rằng mấy bài viết tỏ tình đó vì cái gì thực mau liền biến mất?"

"Là anh cho người xóa."

Thẩm Tiêu đắc ý gật đầu "Cũng tốt, bọn họ đọc được bài này xong, về sau hần là sẽ ngừng tỏ lộ."

Thẩm Du.....

Chính là, cứ như vậy sao, cô còn chưa có đáp ứng làm bạn gái hần, hiện giờ cũng đã bị buộc công khai!

Này cũng quá mệt!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chiến thuật tâm lý

Thẩm Du ngẫm lại, trong lòng cảm thấy không phục.

Hiện tại bọn họ còn chưa yêu nhau mà cô đã bị hần khống chế đến gất gao, đến cả diễn đàn trường cũng có an bài thể lực ngầm, nếu như ngày nào đó thật sự hẹn hò rồi, còn không phải hần sẽ đem thiên la địa võng đến vây kín cô lại hay sao?

"Hử!" Thẩm Du đột nhiên hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi khỏi sô-pha.

"Đi đâu? Còn chưa có ăn trái cây mà?"

"Chán ghét! Không ăn! Anh mang cho husky ăn đi thôi!" Cô vừa nói vừa không ngoảnh lại mà đi thẳng lên lầu.

"Em đứng lại trước cái đã." Thẩm Tiêu đứng lên, định gọi cô lại.

Thẩm Du khò khò mà thà thêm một tiếng "hử", sau đó thân ảnh trực tiếp biến mất ngay chỗ ngoặt.

Từ sau sự vụ của Bạch Mộ Vũ, cảm tình của hai anh em phái nói là liên tục thăng cấp, Thẩm Tiêu đều đã sắp quên mất cái trò mèo vờn chuột, người truy ta đuổi này là cảnh tượng như thế nào.

Trước kia chính là hần dứt thức ăn, Thẩm Du run bần bật mà cho gì ăn nấy, làm Thẩm Tiêu có một loại cảm giác sáng khoái giống như chủ nhân đối đãi tiểu súc vật.

Còn hiện tại sao, Thẩm Du vừa xem TV vừa há mồm chờ cung phụng, có khi còn chê tới chết lui, quá nóng quá lạnh, quá lớn quá nhỏ, quá thực giống như bảo mẫu hầu hạ cho tiểu công chúa.

Nhưng mà, dường như hắn lại càng thích thú cái cảm giác này hơn.

Tiểu hài tử không sợ hắn, thậm chí còn dám vênh mặt hất hàm sai khiến, lúc khó chịu sẽ cùng hắn ồn ào một trận, thời điểm tâm tình vui vẻ thì lại mềm mại, làm hắn chỉ muốn đem người đặt ở trong lòng bàn tay mà xoa nắn.

Tựa như hiện tại, Thẩm Du đột nhiên trở mặt hừ lạnh, cảm giác cũng rất mới mẻ, đặc biệt là bộ dáng tức giận đó...thoạt nhìn thật sự phi thường đáng yêu.

Ồm, tiêu chuẩn của hắn hình như có chút vặn vẹo.

Chú Lý mang Husky cùng Tiểu Bạch về ỏ, sau đó mới đi tới, nhỏ giọng hỏi Thẩm Tiêu "Làm sao vậy?Tiểu thư giận rồi?"

Trong tay Thẩm Tiêu còn cầm đi động, chỉ đứng tại chỗ giương mắt nhìn lên "Hình như là vậy."

"Tiên sinh làm sao lại chọc cho tiểu thư giận vậy?"

Thẩm Tiêu xụ mặt, đáng vẻ uy nghiêm mà hỏi "Như thế nào, hiện tại tôi còn không thể treo vào nhóc con đó nữa hay sao?"

Chú Lý nháy mắt liền câm nín, được rồi, vẫn là không nên chạy tới chọc tức đại ma vương.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Tiêu duỗi tay về phía chú Lý "Lấy ra đây."

"Lấy cái gì?"

"Chìa khoá dự phòng." Thẩm Tiêu không kiên nhẫn mà nói.

Về mặt chú Lý vô cùng đề phòng, tức khắc lui về phía sau hai bước "Không... không có, hơn nữa tiên sinh à, quan hệ của ngài với tiểu thư không dễ dàng gì dễ được như bây giờ, vất vả lắm tiểu thư mới sôi nổi hoạt bát lên, ngài đừng nên hù dọa tiểu thư nữa!"

"....."

Thẩm Tiêu hít sâu một hơi, tận lực bình tĩnh mà nói "Chú lấy chìa khoá ra đi, tôi lên đồ dành tiểu hài tử một chút."

Tới phiên chú Lý câm nín.

Vài phút sau, Thẩm Tiêu tay trái cầm chìa khoá dự phòng, tay phải bụng đĩa anh đào, ở dưới ánh mắt tha thiết nhìn theo của chú Lý mà đi lên lầu ba.

Nhưng mà vừa lên đến nơi, hắn lại phát hiện chìa khoá này căn bản không có chỗ để dùng, Thẩm Du vốn dĩ không hề đóng cửa.

Thẩm Tiêu cười nhạt, đây là thái độ của người cầu kinh hay sao? Chân chính cầu kinh hắn phải đem cửa phòng khoá chết mới đúng.

Cho nên hắn bụng anh đào đi tới cửa, ý tứ ý tứ mà gõ gõ vài cái "Anh vào đây." Hắn nói.

Thẩm Du lúc này đang nằm dài trên giường, cũng không thèm để ý đến hắn.

Thẩm Tiêu đi qua, đem trái cây đặt ở trên tủ đầu giường, sau đó trực tiếp xếp bằng ngồi xuống bên cạnh mép giường "Ngồi đây rồi nói."

Thẩm Du quay đầu liếc hắn một cái "Anh tới làm gì, tiếp tục giám thị em sao?"

Thẩm Tiêu nhướn mày, quả nhiên là như thế này.

Hắn đem cánh tay đặt ở mép giường, đầu cũng nằm dài đi lên, sau đó nói "Tựa vào đây, anh muốn tâm sự thăm kín với em một chút."

"....."

Rõ ràng một đại nam nhân, vì cái gì hắn luôn có thể đem những lời ầu trĩ nói đến tự nhiên lưu loát như vậy, còn không hề nghe ra cảm giác gì lẩn khuất.

Tuy rằng Thẩm Tiêu biểu đạt ầu trĩ, nhưng vẫn là thành công mà gọi lên hứng thú của cô.

Thẩm Du cũng không ngồi dậy, chỉ là dịch đầu lại gần hắn một chút "Anh cứ nói đi."

Hiện giờ, khoảng cách giữa hai cái đầu cũng không đến một cánh tay.

Chỉ thấy Thẩm Tiêu biểu tình bình tĩnh, ánh mắt thâm trầm, như là chuẩn bị hỏi lại chuyện gì đó.

Sau đó liền nghe hắn dùng thanh âm trầm thấp thư hoãn mà nói "Em từng đi qua phòng ngủ của anh, hẳn là biết rõ anh cũng không phải dạng người có mới nói cũ. Thậm chí có thể nói, anh so với người bình thường còn hoà cô hơn rất nhiều."

Hắn có chút không chịu cô đơn mà vươn đầu ngón tay ra, khều khều trêu chọc bàn tay của Thẩm Du, cô cũng không rút về, chỉ là nghiêm túc mà nằm nghe hắn nói chuyện.

Hoặc là nói, nghe hắn tự mình bộc bạch.

"Từ nhỏ đến lớn, phàm là thứ anh thích thì đều phải có được, sau khi có rồi sẽ nắm chặt không buông, thậm chí còn muốn khống chế tuyệt đối. Cho tới nay, vẫn là như vậy."

Nói đến đây, ánh mắt của Thẩm Tiêu càng thêm sáng quắc đốt người "Đối với em, anh cũng có loại cảm giác này, muốn nắm chặt em, khống chế em. Rất muốn. Anh không định giấu diếm, cũng biết rõ em không thích anh như vậy. Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, em hẳn là có thể cảm nhận được anh rất nỗ lực, anh cũng muốn biến thành bộ dáng mà em thích, có điều việc này thật sự rất khó, em phải cho anh thêm thời gian. Em đến...giúp anh một chút."

Thời điểm nghe được hắn nói câu cuối cùng "giúp anh một chút", tâm Thẩm Du đã sớm mềm đến rồi tình rồi mù.

Cho tới nay, chuyện làm cô phản cảm nhất chính là Thẩm Tiêu quá chuyên chế bá đạo, kỳ thật cô không sợ hắn phát giận, nhưng đối với khống chế dục mà hắn thường xuyên biểu hiện ra ngoài lại có cảm xúc vô cùng mâu thuẫn.

Thế nhưng hiện tại, Thẩm Tiêu lại đang thẳng thắn thừa nhận khuyết điểm ở trước mặt cô, cũng không quá mức nghiêm túc mà nói sẽ vì cô mà thay đổi, ai gặp phải trường hợp này, có lẽ đều sẽ chịu không nổi thôi!

Hơn nữa, gần đây Thẩm Du kỳ thật đã đối với hắn không còn mang lòng phòng bị, thậm chí thỉnh thoảng còn cảm thấy nhộn nhạo trong lòng, lúc này nghe được Thẩm Tiêu ôn nhu chậm rãi mà bộc bạch, thật sự có chút đứng không vững.

"Em sẽ làm như vậy chứ?" hắn lại hỏi một câu.

"Sẽ làm cái gì?" bởi vì trong đầu nghĩ ngợi lung tung, Thẩm Du có chút ngây ngốc mà hỏi ngược lại.

"Giúp anh thay đổi khuyết điểm này, được không?"

Khuôn mặt Thẩm Tiêu mang theo ý cười, thanh âm ôn nhu mà lại tràn ngập dụ hoặc.

"Được." Cô có chút không tự khống chế được mình mà gật gật đầu, cứ như là bị thôi miên.

Thẩm Tiêu lộ ra một nụ cười tràn đầy khoái khí "Vậy trước hết cứ ngồi dậy ăn anh đào cái đã."

Thẩm Du.....

Thẩm Tiêu mới vừa lung lạc được nhân tâm, trong lòng ngập tràn đắc ý, liền đem đĩa anh đào đó mọng trên tủ đầu giường lại đây, chuẩn bị đút cho cô ăn.

Rốt cuộc đây là nghi thức mỗi ngày, không làm cho xong buổi tối sẽ ngủ không yên.

Kết quả có thể tay cầm không vững, cả một đĩa anh đào tươi ngon mọng nước liền rơi ra ngoài, lăn đầy trên giường.

Thẩm Du luống cuống tay chân, định chống tay ngồi dậy, kết quả càng vội càng rối, trực tiếp ấn nát vài quả anh đào, nước trái cây màu đỏ nháy mắt lan ra, nhiễm hồng một mảng trên khăn trải giường.

Thẩm Du, Thẩm Tiêu.....

"Thẩm Tiêu!! Đây là bộ gra giường mà em thích nhất!"

"Đền đền đền, anh mua lại cho em hai bộ! Không, mười bộ!"

"Hừ!"

Ngày hôm sau là thứ bảy, trời xanh mây trắng, nhiệt độ hoàn hảo.

Thẩm Tiêu sáng sớm liền an vị ở trong sân...giặt khăn trải giường.

Kế hoạch tâm sự thẩm kín ngày hôm qua, ban đầu tình hình vô cùng khả quan, hẳn cũng có thể nhìn ra được Thẩm Du thật sự động lòng, chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa, tiểu hài tử phòng chừng có thể gật đầu đáp ứng.

Kết quả tổn công vất vả cả buổi, cuối cùng lại bị một đĩa anh đào phá hỏng.

Hắn không chỉ không đỡ được người, còn bị phạt sáng sớm dậy giặt khăn trải giường, hơn nữa không cho chú Lý đứng bên cạnh giúp đỡ!

Thẩm Tiêu từng tuổi này, còn chưa bao giờ biết giặt giũ là gì, hắn ôm ván giặt đồ nghỉ ngơi nửa ngày, cuối cùng quyết định gọi điện thoại cho trợ lý Đỗ.

"Làm sao để giặt khăn trải giường?"

Khó được một buổi sáng thứ bảy thoải mái nghỉ ngơi, trợ lý Đỗ còn đang đắm chìm trong mộng đẹp, bị ông chủ một giây đánh gãy, trong đầu còn mờ mờ mịt mịt "Cái gì mà giặt khăn trải giường?"

Thẩm Tiêu cố nhin "Tôi làm bẩn khăn trải giường của tiểu hài tử rồi, bị phạt phải giặt cho sạch, bây giờ giặt bằng cách nào?"

Trợ lý Đỗ tức khắc liền tỉnh táo lại.

Thẩm tổng ngày hôm qua rõ ràng còn nói chưa theo đuổi được tới tay, như thế nào hôm nay liền đem khăn trải giường của người ta làm bẩn? Tốc độ này cũng quá thần kỳ đi! Dựa trên đà phát triển như vậy, có lẽ không chỉ tiền mừng hôn lễ, đến cả lễ vật mừng đầy tháng con của ông chủ cũng phải chuẩn bị cho tốt!

"Chỉ cần khuấy chút bột giặt với nước, lại đem khăn trải giường ngâm vào, ngâm một hồi rồi lấy ra giặt, rất đơn giản."

Thẩm Tiêu lại hỏi "Vậy mấy vết màu đỏ phải giặt như thế nào? Chỉ vò vò thôi khẳng định là giặt không sạch, diện tích rất lớn."

Trợ lý Đỗ ôm ngực, cảm thấy mới sáng sớm đã phải chịu cực đại kích thích, hiện tại cậu ta mới vừa ly hôn với vợ, hiển nhiên đã là cầu độc thân, không ngờ còn bị ông chủ đã kích như vậy!

"Ông chủ, tôi cảm thấy vẫn là nên tìm người chuyên nghiệp tới giặt đi, tự ngài không thể tẩy sạch vết máu đâu."

"Vết máu gì" Thẩm Tiêu nháy mắt linh ngộ, ngay sau đó ghét bỏ mà nói "Vì sao tư tưởng của cậu lại ô ứ như vậy? Cái này là nước của quả anh đào, ở đâu ra vết máu!"

"....."

Đang yên đang lành, vì cái gì trên khăn trải giường lại bị dính nước anh đào, ông chủ ngài cũng quá biết chơi rồi!!

"Anh đào...anh đào cũng rất khó giặt, ngài cố gắng vò lâu một chút đi, còn có, Thẩm tổng, tôi vừa mới ly hôn, ngài có thể đừng kích thích thôi nữa có được không?"

Thẩm Tiêu tâm tắc hai tiếng "EQ như vậy, bị vợ bỏ là xứng đáng. Lúc trước những chiêu thức mà cậu chỉ cho tôi đều hoa hoè loè loẹt, một chút tính ứng dụng đều không có. Tôi nói cho cậu nghe, yêu đương với làm ăn thật ra cũng không sai biệt lắm, cần lấy lòng thì phải lấy lòng, cần bán thâm thì phải bán thâm, còn phải nhìn sắc mặt của đối phương, từng người mà đối xử cũng phải khác nhau, tùy cơ ứng biến...Thôi bỏ đi, có nói cậu cũng không hiểu."

Trợ lý Đỗ xác thật nghe không hiểu, cả người choáng váng "Ông chủ, kỹ năng luyện ái của ngài quả thực chính là từ rank đồng trực tiếp nhảy lên vương giả!"

Thẩm Du ngủ một giấc dậy, đi ra ban công, liền phát hiện khăn trải giường của mình đã được phơi ở trong sân, nhưng mấy vết đỏ căn bản là không tẩy được, vô cùng bất mắt.

Cô ghé vào lan can, ngăn không được mà câu môi cười cười.

Vờ nhạc kịch còn không quá nửa tháng là sẽ bắt đầu công diễn, hết thảy diễn viên đều phải tập luyện càng thêm gấp rút, Thẩm Du mỗi ngày đều đi đến phòng tập báo danh, nhưng tập kịch cũng không phải là nguyên do duy nhất.

Mỗi lần đến đó, cô đều sẽ đi sớm hơn nửa tiếng đồng hồ, tự mình luyện bài độc vũ.

Cô đã đáp ứng với Thẩm Tiêu, sẽ múa một điệu cho hắn xem vào ngày sinh nhật.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Du vẫn định sử dụng sở trường - múa cổ điển, nhưng lần này cô múa kiếm, trong nhu có cương, Thẩm Tiêu hẳn là sẽ thích.

Hôm nay, Thẩm Du vẫn đến phòng tập sớm như thường lệ, không nghĩ tới Hứa Kỳ cũng đã có mặt, liền ngồi ở một bên xem cô múa.

Thẩm Du tập được vài đoạn, lại thu kiếm trở về.

"Sao không luyện nữa? Những người khác vẫn chưa đến đâu." Hứa Kỳ khó hiểu mà hỏi.

Thẩm Du lắc đầu "Điều múa này, chỉ có thể cho một người xem."

Cho dù hiện tại chỉ là tập luyện, cô cũng không muốn để người khác nhìn thấy.

Hứa Kỳ ngăn người, ngay sau đó cười cười mà nói "Em đối với anh trai mình cũng tốt thật đấy, những lời đồn đãi trên diễn đàn là thật vậy chăng? Hai người đang yêu nhau?"

Thẩm Du khựng lại một chút, vốn dĩ muốn phủ nhận, nhưng nghĩ đến kế hoạch của mình trong ngày yến hội, cô cũng liền không lắc đầu, chỉ nói "Còn chưa tính là yêu nhau."

Nhưng cũng sắp rồi.

Hứa Kỳ lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, sau đó mới nói "Nhưng quan hệ giữa hai người từ trước cho tới nay đều là anh em, hiện tại thân phận chuyển biến, sẽ không cảm thấy rất kỳ quái sao? Nhiều ít cũng có chứ."

Thẩm Du nhu nầy, cô không biết nguyên chủ sẽ nghĩ như thế nào, nhưng làm một người xuyên qua mà nói, cô cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái bao nhiêu.

Rốt cuộc cô không phải người đã cùng Thẩm Tiêu lớn lên.

Ngược lại, thái độ mà Hứa Kỳ chất vấn cô càng cảm giác có chút kỳ quái khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Tú ân ái

"Xin lỗi, anh cũng không có ý gì, chỉ là cảm thấy hơi kỳ quái."

Biểu tình trên mặt Hứa Kỳ có chút quần bách, còn ngượng ngùng mà giải giải đầu.

Thẩm Du lắc đầu "Cảm ơn sư huynh đã quan tâm, cảm tình của mỗi người đều phải do chính mình lựa chọn. Có đáng giá hay không, bản thân trong lòng rõ ràng là được."

Hứa Kỳ nhấp nhấp môi, do dự một chút "Em không sợ về sau có người chỉ trích, nói ra nói vào hay sao?"

Thẩm Du bỗng dừng hơi tức, trước đó có lẽ cô còn băn khoăn đôi chút, nhưng sau khi nghe Hứa Kỳ chất vấn, ngược lại trong lòng càng thêm sáng tỏ, lúc này đây Thẩm Du có thể rõ ràng xác định tâm ý của mình.

Cô thích Thẩm Tiêu, càng không thêm dè ý tới ánh mắt của người ngoài.

Phần cảm tình này nếu đổi lại là người khác, có lẽ họ sẽ do dự, sẽ đắn đo, thậm chí trực tiếp từ bỏ, nhưng Thẩm Tiêu lại không giống người thường.

Từ sau khi xác định tình cảm của bản thân xong, hẳn liền kiên quyết thổ lộ với cô, cũng chưa bao giờ e ngại việc thân phận của hai người sẽ chuyển biến, càng không sợ hãi điều tiếng thế nhân.

Nhất là, Thẩm Tiêu không bao giờ để bụng chuyện cô cự tuyệt hết lần này đến lần khác, tình cảm của hắn vô cùng cường đại, thẳng tiến không lùi.

Thẩm Du nghĩ, nếu cô lại còn trốn tránh tới lui, như vậy thật sự không xứng với phần cảm tình này.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Du liền cười nói "Bởi vì đối phương chính là Thẩm Tiêu, cho nên em mới không sợ hãi."

Người này trước nay chỉ có kẻ khác sợ hắn, chưa từng thấy hắn sợ ai bao giờ.

Hứa Kỳ:.....

Lúc này, những diễn viên khác cũng lục tục trình diện, hai người mới kết thúc câu chuyện, nhưng trong lòng Thẩm Du kỳ thực vẫn không thoải mái.

Cảm thấy tình cảm của Thẩm Tiêu đối với mình bị người khác ghét bỏ, cô có chút khó chịu.

Có lẽ Hứa Kỳ cũng tự giác được bản thân đã vượt rào, cho nên thái độ đối với Thẩm Du càng thêm ôn nhu, cho dù trạng thái biểu diễn của cô không tốt lắm, Hứa Kỳ cũng chẳng nói gì, ngược lại nếu là người khác phạm sai, như vậy liền bị nghiêm nghị khiển trách.

Đến giờ giải lao, nữ sinh ngồi cạnh đang nói chuyện phiếm với Thẩm Du, bỗng dừng nhỏ giọng oán giận "Hứa Kỳ quả thực là quá bất công, em làm sai, cậu ta liền dụ dụ dằn dằn mà nói "làm lại lần nữa", bọn chị làm sai thì từng đứa bị xách đầu ra giáo huấn cho một hồi, hừ hừ, phân biệt đối xử cũng quá rõ ràng rồi. Nếu không phải nghe nói cậu ta đã có bạn gái, mọi người đều nghĩ là Hứa Kỳ yêu thầm em!"

Thẩm Du vội vàng nhỏ giọng quát khê "Mấy chuyện thế này chị đừng nói bậy, bạn gái của Hứa sư huynh mà nghe được sẽ rất khó chịu."

Đối phương nói "Cũng không biết bạn gái cậu ta trông như thế nào, vẫn luôn nghe nói nhưng chưa bao giờ gặp mặt, cũng không thấy người đó tới tìm Hứa Kỳ."

"....."

Vậy cũng quá thần bí.

Hiện tại người trẻ yêu nhau, còn không phải là muốn show cho khắp thiên hạ đều biết?

Giống như ca ca xà tinh bệnh của cô vậy, cầm mỗi cái gì có gắn ảnh chụp hai người thôi, ra đường gặp ai đều muốn lới ra khoe khoang một trận.

Thẩm Du bên kia mới vừa nghĩ xong, bên này Thẩm Tiêu liền hưng hăng mà hất xi hai cái, làm cho quần chúng lão tổng ngồi xung quanh đều bị dọa hết hồn, sau đó hùa nhau trêu chọc "Thẩm lão đệ, cậu đây là đắc tội quá nhiều người, cho nên mới bị bọn họ âm thầm mắng chửi sau lưng phải không?"

Thẩm Tiêu xoa xoa cái mũi, cười nói "Vây kẻ đó tốt nhất đừng để cho tôi biết."

Hôm nay mấy vị lão tổng hẹn nhau đi đánh golf, vừa đánh vừa nói chuyện phiếm, không khí cũng không tồi. Bởi vì Thẩm Tiêu gần đây đều rất bình thường, cũng không phát bệnh, mọi người đều ngầm cảm thấy thái độ của hắn so với trước kia thoải mái hơn nhiều.

Có vị lão tổng nào đó nói với Thẩm Tiêu "Nghe nói Thẩm tổng sắp tổ chức yến hội mừng sinh nhật, tôi đánh phải mặt dày mà đòi một tấm thiệp mời thôi."

Thẩm Tiêu bày xong tư thế, tiêu sái đánh một gậy, sau đó mới quay đầu lại nói "Thật ra tôi lại không chuẩn bị mời khách, nếu ai cảm thấy có chút giao tình với Thẩm Tiêu thì cứ việc đến."

Khúc tổng tuổi trạc ngũ tuần, dáng người béo phì, thoạt nhìn có chút Địa Trung Hải, nghe vậy liền ha ha cười nói "Tiêu tử này nói chuyện nghe vẫn ngửa đôn như xưa."

Người khác lại sôi nổi hùa theo "Như Thẩm tổng đây gọi là thật tình."

Công lực nịnh hót so với trợ lý Đỗ còn muốn lợi hại.

Sau đó liền nghe có người bàn tán "Thẩm tổng lần này hợp tác cùng Lê Thị, Lê gia hẳn là sẽ cử người đến tham dự, có khi nào là Lê lão gia từ tự mình ra mặt hay không?"

Một người khác góp lời "Nếu ngay cả Lê lão gia từ mà cũng lộ mặt, vậy thật khó lường, ông ấy đã thoái ẩn nhiều năm như vậy."

"Đừng nói thoái ẩn, ai mà không biết Lê Thị hiện giờ vẫn do một tay Lê lão gia từ chống đỡ đâu."

"Vậy nếu ông ấy đến dự sinh nhật Thẩm tổng, thật đúng là muốn đem Thẩm tổng phùng tới tận trời!"

Nhưng mà lời này vừa nói ra, mọi người lại âm thầm nghĩ tới một cái từ khác: phùng sát*.

"Nói vậy cũng quá xem trọng tôi rồi, Lê lão gia từ tuổi tác đã cao, nên ở nhà tĩnh dưỡng thì hơn. Tôi cũng không dám phiền ông ấy mất công đi tới tham dự yến hội."

Thẩm Tiêu tuy rằng nói lời khách sáo, nhưng biểu tình lại là của kẻ đứng trên cao, vừa thấy liền biết không có chút thành ý.

Mọi người nghe xong cũng chỉ cười ha ha mà nói "Hoá ra cũng có chuyện cậu không dám làm sao, thật đúng là hiếm lạ."

Thẩm Tiêu cười cười, cũng không nói thêm gì.

Đánh xong một trận cầu, các vị lão tổng liền trở lại khu nghỉ ngơi của khách sạn, ngồi xuống uống trà tâm sự, bởi vì kỳ thực mục đích tới đây cũng không phải để chơi golf, chủ yếu vẫn là bàn chuyện làm ăn.

Thương giới nói chung đều là như thế, hẹn nhau gặp mặt, tán gẫu vài câu, vậy là bàn xong.

Tính cách Thẩm Tiêu tuy khó tiếp cận, nhưng hẳn đảm phán kinh doanh lại rất bài bản, ánh mắt cũng vô cùng tinh chuẩn, phàm là thứ hắn nhắm đến, hết thảy đều có thể kiếm ra tiền.

Cho nên đa phần những người có thể chịu đựng tính tình quái gở của hắn, còn cùng hắn qua lại, đều là vì thật sự bội phục năng lực của Thẩm Tiêu, cũng nguyện ý cùng hắn hợp tác.

Dần dà, nhóm người này hình thành nên một vòng giao hữu cố định.

Bạn bè của Thẩm Tiêu trong giới có không ít nhân vật lợi hại, hơn nửa phần lớn còn là thanh niên tài俊, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đều có bản lĩnh, có thực tài. Bởi vì những người như vậy tính cách cũng là muốn màu muốn vẽ, ngược lại bọn họ có thể hòa thuận ở chung.

Lê Viễn Huy muốn chen chân vào vòng giao hữu của Thẩm Tiêu, cũng là vì nhìn trúng điểm này.

Không giống với những gia tộc phú hào lâu đời khác, đại bộ phận trong nhóm người này đều là một ít nhân vật tuổi trẻ tài ba, tiền đồ vô hạn.

Thời điểm Thẩm Tiêu tìm chỗ để ngồi xuống, hắn theo thói quen liền đem ví da cùng đi động ném lên bàn, như vậy mới có thể thoải mái mà ngồi.

Nhưng lần này, hắn vừa mới móc ví da ra, liền có người tình mắt nhìn thấy, còn lên tiếng trêu chọc "Thời đại nào rồi mà Thẩm tổng còn dùng ví tiền, ra cửa chỉ cần đem một cái di động là được rồi không phải sao."

Thẩm Tiêu nghiêng nghiêng liếc mắt một cái, mang theo vài phần đồng tình mà lắc đầu "Vừa nhìn liền biết chính là một người đáng thương, chỉ toàn tặng quà chứ không được ai tặng."

Đối phương.....

Bên cạnh có người cười vang "Đúng vậy, Định tổng thay bạn gái như thay áo, còn không phải là chỉ có cho mà không có nhận sao?"

Định tổng bị trêu như vậy liền tỏ vẻ không phục, truy vấn Thẩm Tiêu "Như thế nào, chẳng lẽ cái ví này của cậu là được người khác tặng?"

Thẩm Tiêu nhướn mày tươi cười, sau đó duỗi tay cầm lấy ví da đóng đóng mở mở, đắc ý mà nói "Bạn gái tặng."

"Ai da da, có bạn gái ghê gớm lắm à, tôi còn có một đồng bạn gái đây này! Lấy ra xem xem, bên trong khẳng định còn có ảnh chụp."

Định tổng là người biết chơi nhất trong số bọn họ, tính cách cũng tương đối rộng rãi, tuy rằng bị Thẩm Tiêu sửa lưng vài lần, nhưng vẫn luôn là nhớ ăn không nhớ đánh.

Thẩm Tiêu hừ lạnh, hất tay đổi phương ra, rất ghét bỏ mà nói "Tay có dơ hay không? Đừng sờ loạn."

Khúc tổng xem như có tuổi, nhìn thấy hân khur khur ôm giữ ví da như bảo bối cũng cảm thấy hứng thú, liền nói "Tay tôi sạch sẽ đây, cậu lấy ra cho tôi mở rộng tầm mắt, rốt cuộc là con gái nhà ai mà có thể thu phục được Thẩm tổng."

Kỳ thật, lúc này Thẩm Tiêu phi thường muốn đem bảo bối nhà mình ra khoe, ban nãy phải tay Định tổng ra xong hắn liền cảm thấy hối hận, cho nên thời điểm đem ví da đưa cho Khúc tổng, biểu tình trên mặt còn có vẻ sốt ruột, gấp không chờ nổi.

Khúc tổng vừa đem ví tiền mở ra liền vui vẻ hỏi "Đây không phải là tiêu hài từ nhà cậu sao? Lần trước đã khoe rồi mà."

Mọi người đối với chuyện Thẩm Tiêu khoe "tiêu hài từ" vẫn luôn canh cánh trong lòng, ấn tượng phi thường khắc sâu.

Người khác khoe con có nghĩa là khoe con thật sự, còn hắn lại trực tiếp đem em gái ra khoe, quả thực chính là quái rồi!

Những người khác cũng thò qua tới xem, vừa tấm tắc vừa bình phẩm "Thẩm tổng, cậu đúng là muội khổng rồi, không còn gì để bàn cãi! Lúc nào cũng muốn đem em gái ra khoe khoang."

Thẩm Tiêu nhướn mày "Muội khổng cái gì, đây là bạn gái của tôi."

Mọi người.....

"Không phải, lần trước đã nhìn thấy người này rồi nha, là em gái của cậu mà." Có người phản bác.

"Cho nên? Cứ hễ là em gái thì không được phép biến thành bạn gái sao?" Thẩm Tiêu vô cùng kiêu ngạo mà nói.

"....."

May mà mọi người đều biết Thẩm Du là em gái nuôi, nếu là không biết mà nói, còn không phải sẽ bị lời phát biểu hùng hồn của hắn dọa chết!

Trầm mặc qua đi, mọi người lại ha ha ồn ào, tranh nhau lên tiếng "Khá lắm, đây là ăn cỏ gần hang nha!"

"Thao tác cũng quá lợi hại, khi còn nhỏ đi nhặt một đứa em gái về nuôi, nuôi đến lớn liền thành bà xã, hiểu tận gốc rễ, còn không sợ bị lừa lấy gia sản, thật sự quá đỉnh!"

"Đừng vậy, trước kia vì cái gì tôi không nghĩ tới cách này, lấy vợ hai lần ly hôn hai lần, thiếu chút nữa đã phá sản!"

Thẩm Tiêu được mọi người thay phiên ca ngợi, trong lòng vô cùng thoả mãn, thật vất vả mới đem ví da cướp về được, sau đó lại ngồi xem ảnh chụp hết nửa ngày mới chậm rãi nói "Các người cũng chỉ có thể ngồi đó hâm mộ ghen tị mà thôi."

"Nói xem, em gái nhà cậu thoát nhìn còn nhỏ như vậy, là tự nguyện sao? Đừng nói cậu ép buộc người ta nha."

"Cút đi! Tiểu hài tử nhà tôi không biết còn yêu tôi đến cỡ nào đâu!"

"....."

Mọi người nghĩ thầm, hoá ra đại ma vương khi yếu cũng sẽ là cái dạng này, quả thực nhìn không quen!

Đoàn người lại ngồi thêm một lát, Khúc tổng kiến nghị ở lại dùng cơm tối rồi hần đi, có người lại muốn quay về hội sở trong trung tâm thành phố, ăn xong còn có thể chơi.

Thẩm Tiêu nghe xong trực tiếp đứng lên, nói "Các vị cứ chơi, tôi phải về rồi."

Khúc tổng hỏi "Về sớm như vậy? Công ty có việc sao?"

Thẩm Tiêu thu hồi vì da lần đi động "Cùng tiểu hài tử nhà tôi ăn cơm, so với ăn cơm cùng đám nam nhân thói các người đi nhiên vui hơn."

Nhiều người đồng thanh tức giận "Chúng tôi thói chỗ nào!"

Thẩm Tiêu tự mình lái xe quay về trung tâm thành phố, Thẩm Du còn chưa tập luyện xong, hần liền dừng xe đi lên.

Bây giờ Thẩm Tiêu đã trở thành "khách quen" của phòng tập, mọi người đối với sự xuất hiện của hần cũng không còn xa lạ gì.

Bất quá nếu Thẩm Tiêu ở đó, tất cả những người khác đều sẽ bảo trì một khoảng cách nhất định với Thẩm Du, để tránh bị ngộ thương!

Ngày thường có thấy Thẩm Tiêu đi lên, Thẩm Du vẫn cứ chuyên tâm tập luyện như cũ, nhiều nhất là chào hỏi một tiếng, sau đó mặc hần ngồi chờ ở trên sô-pha.

Nhưng hình huống hôm nay lại không giống mọi ngày.

Thẩm Du vừa thấy hần đi lên, tự cô cũng xin mười phút, sau đó chạy tới ngồi cạnh bên người Thẩm Tiêu "Anh, chiều nay không phải bạn đi đánh golf sao?"

Thẩm Tiêu nường mày "Anh đi về trước."

"Là có ý về sớm để tới đón em?" Cô vừa cười hi hi vừa hỏi.

Bởi vì nụ cười của Thẩm Du quá mức diễm mỹ, làm cho Thẩm Tiêu nhất thời cảm thấy có chút không chân thật, hần không khỏi nhíu mày đánh giá nữ hài trước mặt "Làm sao vậy?"

"Nói xem có phải hay không~"

"Đừng vậy." Cái này còn cần phải hỏi sao? Gần đây đều là hần đưa đón tiểu hài tử.

Thẩm Du cảm thấy mỹ mãn, gạt gạt đầu, ôm cánh tay hần, sau đó dò đầu qua hôn chụt lên má hần một cái "Anh thật tốt!"

Thẩm Tiêu!!!

Đây hần là lần đầu tiên cô chủ động hôn hần đi? Cảm giác này quả thực tuyệt vời muốn chết, vì thế Thẩm Tiêu liền đưa mặt lại gần "Bên này cũng muốn."

"....."

Được một tác lại muốn tiến thêm một bước trong truyền thuyết chính là nói về loại người này!

Nhưng mà chuyện chính là do bản thân khỏi xương, Thẩm Du cũng hết cách, chỉ có thể căng da đầu mà hôn hần thêm một cái, nghĩ nghĩ, cô lại nói "Anh, muốn ăn chút trái cây không, trong thùng giữ lạnh vẫn còn, là em mua."

Thẩm Tiêu gạt gạt đầu, trong lòng lại càng cảm thấy không thích hợp, tiểu hài tử ngày thường cũng rất đáng yêu, nhưng tuyệt đối không chủ động nhiệt tình như vậy, hành động hôm nay có chút khác thường!

Thẩm Du khẳng định là có ý, nhưng vì cái gì trong phòng tập nhiều người như vậy, tiểu hài tử lại đột nhiên thân mật với hần, còn chủ động hôn hần hai cái!

Đây là muốn làm cho ai xem hay vẫn là cho tất cả mọi người xem? Nhưng rõ ràng Thẩm Du còn chưa đáp ứng làm bạn gái hần!

Thẩm Tiêu cảm thấy, tâm tư của tiểu hài tử hôm nay quả thực khó đoán, bất quá có thể khẳng định một điều chính là hần vô cùng vui vẻ mà phối hợp biểu diễn với cô.

Vậy nên sau khi Thẩm Du bung tới một đĩa trái cây cắt sẵn, Thẩm Tiêu cũng không tiếp nhận, mà chỉ duỗi tay đem người ôm vào lòng, để cô ngồi trên đùi hần.

Sau đó hần còn kể tai Thẩm Du, nói nhỏ "Lái xe cả một đường, mỏi tay quá, em dứt anh ăn."

"....."

Tuy rằng hành động vừa rồi của cô chính là có ý, nhưng mà Thẩm Du cũng không nghĩ sẽ diễn đến trình độ này. Ở trước mặt mọi người dứt trái cây, như vậy cũng quá xấu hổ, cô làm không được!

"Em còn múa cả một buổi chiều, tay chân đều mỏi!" Cô kháng nghị.

Thẩm Tiêu cười tà "Vậy được thôi, anh dứt em ăn."

"....."

Vừa nói xong, hần liền cầm nĩa lên xiên một miếng táo, đưa tới bên miệng Thẩm Du "Lại đây, ăn một chút."

Sắc mặt cô nháy mắt liền đỏ bừng, luống cuống tay chân mà đẩy hần ra "Tự anh ăn đi, em còn phải đi tập, sắp xong rồi!"

Kết quả là Thẩm Du chạy trời chết, quay lại sân tập.

Vừa nãy một màn đưa đưa đẩy đẩy của hai người đã bị quần chúng xung quanh thu hết vào đáy mắt, ai nấy đều dùng vẻ mặt ái muội mà trộm cười cô, chỉ có Hứa Kỳ sắc mặt không tốt lắm, vỗ vỗ tay, ý bảo mọi người tiếp tục.

Thân thể Thẩm Du tuy đã trở lại săn tập, nhưng cảm xúc vẫn còn chưa hồi phục, tìm "bang bang" rung động, lại nhin không được mà đư quang liếc mắt nhìn Thẩm Tiêu.

Người này quả thực chính là lừa, không cần thận trên vào một chút liền thiếu chút nữa bị hấn cắn nuốt.

Mà Thẩm Tiêu đã chiếm đủ tiện nghi lại đang ngồi bên này, ung dung bưng đĩa trái cây, vừa ăn vừa xem cô tập luyện.

Hắn cứ cảm thấy, tiểu hài tử bị trêu đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng cả lên thật là đáng yêu muốn chết.

Chờ đến lúc Thẩm Du luyện tập xong, Thẩm Tiêu lại mang người rời đi, trên đường hắn mới đột nhiên nói "Đêm nay ra ngoài ăn, chú Lý đi chơi bài rồi."

"Em cũng nhận được tin nhắn của chú Lý, vốn dĩ định về nhà nấu sủi cào."

"Không cần, anh dắt em đi ăn ngon."

Lúc sau hai người liền đi tới nhà hàng Gia Trung, bởi vì đã ghé qua đây ăn vài lần, Thẩm Du đều thực thích, cho nên Thẩm Tiêu nhớ rất kỹ, thỉnh thoảng sẽ mang cô tới đây ăn một bữa.

Lần này Thẩm Tiêu cũng đặt một phòng bao như thường lệ, sau khi lên lầu, Thẩm Du liền đem túi cùng áo khoác giao cho hắn, tự mình tranh thủ đi vào nhà vệ sinh một chút.

Kết quả lúc đang đứng rửa tay, cô liền nhìn thấy một người từ buồng vệ sinh bên cạnh bước ra.

Ánh mắt hai người vừa giao nhau, tức khắc cả hai đều nhú mày.

***phung sát:** (捧杀) tăng bốc, thổi phồng với ý đồ làm người bị tán dương trở nên hư vinh tự phụ, đồng thời hứng chịu sự phản cảm đến từ người khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Cãi nhau giúp

Thẩm Du trong lòng không vui mà nghĩ, thời buổi bây giờ dễ dàng gặp được đại minh tinh như vậy sao, đi vệ sinh cũng có thể gặp mặt.

Hay là nói, Bạch Mộ Tinh đã sắp hết thời? Bằng không làm sao lại rảnh rỗi như vậy, không lo nghiêm túc mà đi đóng phim, cả ngày chạy nhảy khắp nơi.

Thẩm Du cũng không định để ý tới người này, từ sau khi Bạch Mộ Tinh không còn quán lấy Thẩm Tiêu, bọn họ đã không liên quan gì đến nhau nữa, nếu cộng thêm việc của Bạch Mộ Vũ, vậy hiện giờ cô cùng á ta còn tính là kẻ thù.

Kẻ thù gặp nhau chỉ biết đồ mất, không lý nào còn phải chào hỏi.

Rửa tay xong, Thẩm Du mặt vô biểu tình mà rút khăn giấy ra lau lau, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

"Như thế nào? Cô sợ tôi lắm à?"

Bạch Mộ Tinh đã đi đến cạnh bên bồn rửa tay, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lẽo lên tiếng.

Thẩm Du đứng yên, xoay người nhìn á một cái, vệ mặt không thể tưởng tượng được "Con mắt nào của chị nhìn thấy tôi sợ?"

Bạch Mộ Tinh cười lạnh "Đã vậy vì cái gì vừa trông thấy tôi cô liền sốt ruột bỏ đi?"

Thẩm Du nhú mày, kỳ quái mà nhìn á "Nơi này là nhà vệ sinh, nặng mùi như vậy, tôi không đi, không lẽ còn phải ở đây dùng com tôi với chị một bữa hay sao?"

Bạch Mộ Tinh trừng mắt "Cô—— xem ra miệng lưỡi cũng rất sắc bén! Tuổi còn nhỏ mà tâm tư đã âm hiểm khó lường, cái video trong tay Thẩm Tiêu hẳn cũng là do cô cho người quay lên phải không, á Viên Duyệt kia cũng là cùng một giuộc! Anh trai cô có biết cô là người tràn đầy tâm cơ như vậy không?"

Thẩm Du neho mắt "Thì lại làm sao? Chính chị làm chuyện trái với lương tâm còn sợ gì người khác vạch trần. Chị chỉ muốn lợi dụng anh tôi mà thôi, có tư cách gì đứng đây chỉ trích? Chị tưởng rằng chỉ mình chị có não, còn những người khác đều là kẻ ngốc sao?"

Bạch Mộ Tinh hít sâu, quát khê "Đừng giả bộ đường hoàng, còn không phải là cô coi trọng Thẩm Tiêu, cho nên mới tìm mọi cách đẩy tôi ra xa!"

Chuyện này cũng là về sau Bạch Mộ Tinh mới tí mĩ mà suy ngẫm lại, từ lúc bắt đầu á còn có gắng lấy lòng Thẩm Du, ngược lại đối phương vẫn luôn mang địch ý một cách khó hiểu.

Ban đầu á còn tưởng rằng là do Bạch Mộ Vũ, nhưng căn bản không phải, từ sau khi nhìn thấy anh em bọn họ dính chặt lấy nhau, Bạch Mộ Tinh mới chậm rãi thông suốt từ đầu đến cuối!

Thẩm Du không chút hoang mang, còn cố ý nói "À, hôm nay nếu đã gặp được, tôi liền thuận tiện nói cho chị một chuyện. Anh tôi theo đuổi tôi cũng lâu rồi, tôi còn đang chuẩn bị đáp ứng đây, hiện tại có phải chị càng tức giận hay không? Nhưng lại thế nào? Ai thêm quan tâm đến chị."

Nói xong, Thẩm Du nhìn đối phương một cái, sau đó xoay người mở cửa chuẩn bị bỏ đi, nhưng không ngờ giây kế tiếp đã bị Bạch Mộ Tinh túm lấy quần áo, ngăn cô lại "Thẩm Du, cô đừng quá đắc ý, thù của tôi, thù của em tôi, sớm muộn cũng đều phải báo, các người cứ chống mắt lên mà nhìn!"

Thẩm Du hung hăng phui bay tay á, cười lạnh một tiếng "Nói đến em của chị, chỗ tôi còn có tội danh bịa đặt phi báng đang chờ khởi kiện đây, có phải chị cũng muốn thế em gái mình ra hầu toà hay không?"

Bạch Mộ Tinh trừng mắt "Cô..."

"Chị gái, coi như hai ta không quen biết không phải được rồi sao? Hà tất cứ phải chạy tới gây chuyện."

Nói xong câu này, Thẩm Du dứt khoát kéo cửa đi ra ngoài.

Lúc cô quay trở lại phòng bao, Thẩm Tiêu đã gọi sẵn thức ăn, rõ ràng chỉ có hai người nhưng hắn gọi một hơi mấy món, xem ra lại ăn không hết gói đem về.

Thấy Thẩm Tiêu đã kéo ghế dựa ra giúp mình, Thẩm Du don giãn là ngoan ngoãn ngồi vào, vừa nâng mi lên liền nhìn thấy từ khoe mắt đến đuôi mày hắn toàn là ý cười, trông mắt thâm u phảng phất lấp lánh muôn triệu vì sao.

Thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

Thẩm Du nén không nổi lòng hiếu kỳ, liền nghiêng đầu hỏi "Làm sao vậy?"

Thẩm Tiêu rót nước trái cây cho cô, ý bảo mau mau nuốt hầu thẩm giọng, mặc dù không hiểu ra sao, nhưng Thẩm Du vẫn thuận theo bụng lý lên uống.

Lúc này Thẩm Tiêu mới từ tốn trả lời "Vừa rồi giám đốc ở đây nói, thời điểm bà ấy đi ngang qua nhà vệ sinh đã nghe được em cùng với người khác cãi nhau."

"Phụt——"

Một ngụm nước ép trái cây trong miệng Thẩm Du đều phun ra ngoài.

Thẩm Tiêu nháy mắt liền bị chọc cười, cứ ngửa đầu ha ha không ngừng.

Đây tuyệt đối là lần Thẩm Du nhìn thấy hắn cười tự nhiên khoan khoái nhất từ trước tới nay, một nụ cười phát ra từ tận đáy lòng.

Thẩm Du chỉ trừng trừng liếc mắt một cái, sau đó vội vàng rút khăn giấy ra lau miệng.

Chờ Thẩm Tiêu cười đủ rồi, hắn cũng lấy mấy tấm khăn giấy qua, cẩn thận giúp cô lau đi nước trái cây dính trên tay áo.

"Như thế nào, chỉ có vậy mà đã bị dọa?"

Thẩm Du bĩu môi "Anh có ý chờ em uống nước rồi mới nói có đúng không?"

Thẩm Tiêu lại cười "Anh không ngờ em phản ứng dữ dội như vậy."

Chờ chỉnh trang bản thân xong xuôi, Thẩm Du lúc này mới hỏi hắn "Vị giám đốc đó nói gì với anh?"

"Cũng không có gì, chỉ nói là em đang cãi nhau ở trong kia, anh vừa định đi xem thì em đã trở lại."

"Em đụng phải Bạch Mộ Tinh, chị ta nói chuyện quá khó nghe, cho nên em mới đáp lại vài câu." Thẩm Du thành thật kể lại, cảm thấy việc này cũng không cần thiết phải giấu hắn.

Thẩm Tiêu thấy trên ngón tay cô còn dính chút nước trái cây, liền kéo lại, cẩn thận xoa xoa, khỏe miệng trước sau mang theo ý cười "Không phải không cho em cãi nhau với người khác, nhưng phải biết làm theo khả năng. Cái thắng thì cãi, cãi không lại cứ chạy đi, chờ anh tới giúp, đảm bảo có thể thắng."

Thẩm Du.....

"Em cãi nhau ở nhà vệ sinh nữ mà anh cũng muốn đi?" Cô có ý chọc ghẹo.

Thẩm Tiêu nhướn mày, bộ dáng cực kỳ vô lại "Mặc kệ, anh chỉ cần biết bạn gái muốn cãi nhau, cho nên anh phải có trách nhiệm chạy tới chống lưng."

"Kể cả em là người vô lý anh cũng chống lưng sao?"

Hắn không hề nghĩ ngợi mà đáp "Bạn gái của anh nói gì thì cái đó chính là chân lý."

Thẩm Du bật cười, tuy rằng cô còn chưa có đáp ứng làm bạn gái hắn, nhưng lời này nghe xong trong lòng cũng rất mỹ mãn.

"Bạn gái anh là ai vậy? Có rảnh dẫn ra giới thiệu một chút."

"Anh đang cầm tay ai, người đó chính là bạn gái."

Thẩm Tiêu phản ứng nhanh nhạy, đối đáp trôi chảy, còn đồ ngọt đến mức Thẩm Du hoa tâm nở rộ bùng bùng, cô nhìn không được muốn cười ra tiếng.

Thẩm Du bĩu môi, tay dùng sức một chút, định rút trở về, kết quả vẫn cứ bị hắn nắm chặt y nguyên.

"Anh buông tay ra trước đi." Cô nói.

"Không buông, trừ phi em đáp ứng làm bạn gái anh."

Thẩm Du chớp chớp mắt "Em còn nhớ rõ có người đã từng nói, chỉ có não tàn mới thích yêu đương!" Nói xong cô mị mị mà cười "Chẳng lẽ anh cũng muốn làm não tàn?"

Thẩm Tiêu chắc một tiếng, không ngờ Thẩm Du thế nhưng vẫn nhớ chuyện cũ, hơn nữa còn lặp lại lời hắn nói một cách chi tiết rõ ràng, quả thực là và mặt "bốp bốp" vang dội.

Cũng may da mặt Thẩm Tiêu cũng đủ dày, có thể chống đỡ được, cho nên hắn liền đáp "Kể nào nói câu đó mới chính là não tàn."

"Nhưng lời này là do anh nói."

Hắn không chút nao núng, bình tĩnh đạm nhiên mà trả lời "Vậy phòng chừng trước kia anh bị não tàn, nhưng hiện tại đã trị hết."

"....."

Đây tuyệt đối là người không biết xấu hổ nhất mà cô từng gặp qua, không ai sánh nổi!

Thấy Thẩm Du cứng họng, Thẩm Tiêu ngược lại từng bước ép sát "Vì cái gì em không hỏi...anh trị khỏi bằng cách nào?"

"Tại sao em phải hỏi như vậy?" Cô buồn cười hỏi ngược lại hắn.

"Thì anh mới có thể trả lời, bệnh của anh là được em chữa khỏi."

Thẩm Du.....

Cô bĩu môi ghét bỏ "Ghê quá, buông em ra! Đồ ăn đều nguội cả rồi!"

Thẩm Tiêu lại bắt đầu vui vẻ, tiếng cười thấp thấp có thể làm người nghe mềm nhũn tay chân.

Thẩm Du do mặt cảm lấy đôi đũa, tuy tiện hấp tấp mà gấp một con tôm cay đưa vào trong miệng, kết quả là ăn quá nhanh cho nên đã bị sặc, ho đến tối tăm trời đất.

Thẩm Tiêu cũng không cười, chỉ vội vàng giúp Thẩm Du lấy nước trái cây, còn vỗ vỗ lưng cô rồi nói "Không ai giành với em, ăn nhanh như vậy làm cái gì!"

Lúc này, phòng bao có người gõ cửa, Thẩm Tiêu không vui mà nhú mày "Vào đi."

Kết quả cửa vừa đẩy mở, lại là Lê Viễn Huy đứng ở bên ngoài.

Thẩm Du đã từng gặp qua người này, hơn nữa ấn tượng khá sâu, nhớ tới hắn là người của Lê Thị tập đoàn, cô không khỏi nhú mày.

Người này vì cái gì cứ luôn xuất hiện? Trong nguyên tác căn bản là không có suất diễn của hắn ta, hiện tại thường xuyên lên sân khấu như vậy, chẳng lẽ là có quan hệ với việc cốt truyện bị thay đổi? Có khi nào bỗng nhiên trở thành một nhân vật mấu chốt hay không?

"Thẩm tổng, tôi nghe nói cậu cũng ở bên này dùng cơm, cho rằng là có xã giao cho nên mới tới chào một tiếng."

Lê Viễn Huy đứng ở cửa, cười cười với bọn họ sau đó liền tiến vào.

Thẩm Du lúc này mới phát hiện, sau lưng Lê Viễn Huy thể nhưng còn dật theo Bạch Mộ Tinh, hơn nữa nhìn tư thế của hai người xem ra rất là thân mật.

Vừa thấy hai kẻ kia đứng cùng nhau, trong lòng Thẩm Du liền có dự cảm chẳng lành.

Lúc trước ở trong tiểu thuyết viết, Thẩm Tiêu là vì cùng Bạch Mộ Tinh ở bên nhau, cuối cùng mới hắc hóa. Hiện giờ Bạch Mộ Tinh không tiếp cận hắn được nữa, chẳng lẽ lại đem mục tiêu chuyển sang Lê Viễn Huy?

Vậy tên Lê Viễn Huy này sau khi câu kết với Bạch Mộ Tinh, có phải cũng sẽ hắc hoá hay không?

Cái này càng nghĩ càng thấy ớn lạnh!

Hy vọng là do bản thân cô suy nghĩ quá nhiều.

Mà khoan, Lê Viễn Huy không phải đã có vợ hay sao... Bạch Mộ Tinh chẳng lẽ chỉ vì trả thù Tư Đồ Dật lại còn nguyên ý đi làm tiểu tam?

Thẩm Tiêu thấy hai người bọn họ tiến vào, biểu tình nháy mắt liền âm trầm, vừa gấp thức ăn cho Thẩm Du vừa nói "Lê tổng thật có nhã hứng, còn dật theo đại minh tinh cùng đi ăn tối."

Lê Viễn Huy ha hả cười "Thẩm tổng không phải cũng thế hay sao, có tiểu nữ ngồi cạnh bên."

Thẩm Tiêu phóng ra ánh mắt hình viên đạn, âm thanh lãnh ngạnh mà nói "Đừng đánh đồng tiểu hài tử nhà tôi với những kẻ không đầu."

Nói xong hắn còn lạnh lùng liếc Bạch Mộ Tinh một cái "Cô ta không xứng."

Bạch Mộ Tinh trừng mắt, tức muốn học máu mà nói "Thẩm Tiêu, anh có biết nói tiếng người không vậy?"

Thẩm Tiêu xuy một tiếng "Tôi không nói tiếng người, nhưng cô nghe cũng hiểu đó thôi. Kỳ thực tôi còn muốn hỏi một chút, mặt mũi đâu mà cô còn dám đứng ở đây vậy?"

Bạch Mộ Tinh tức khắc liền đỏ mặt "Anh tưởng rằng tôi muốn tới làm sao?"

Lê Viễn Huy thấy bầu không khí trước mắt có gì đó không đúng, vội vàng túm chặt Bạch Mộ Tinh, không cho ả phát giận, sau đó nói với Thẩm Tiêu "Là tôi mang cô ấy tới, cứ nghĩ mọi người đều là chỗ quen biết."

Thẩm Tiêu gật gật đầu "Xác thật quen biết, lại còn biết không ít. Nữ nhân này muốn lợi dụng tôi đi đối phó Tư Đồ tập đoàn, sau khi bị phát hiện liền bỏ chạy, kết quả hiện tại lại tìm người khác để quán lấy, Lê tổng, anh cũng nên cẩn thận."

Bạch Mộ Tinh không ngờ Thẩm Tiêu vừa mở miệng liền đem mọi chuyện phanh phui ra hết, một chút cảnh báo đều không có, cái này làm cho ả chết sững tại chỗ.

Lê Viễn Huy cũng há hốc mồm nhìn Bạch Mộ Tinh, sau đó lại nhìn về phía Thẩm Tiêu "Thẩm tổng nói thật sao?"

Bạch Mộ Tinh vội vàng bao biện "Hắn ta là kẻ điên, chẳng lẽ anh tin tưởng hắn mà không tin em? Hắn chỉ muốn bôi nhọ em thôi!" Dứt lời, hốc mắt còn ửng đỏ "Em đã nói rồi, em không muốn gặp mặt kẻ này, hắn khẳng định sẽ trả thù, anh lại còn không tin!"

Lời này nói xong, Bạch Mộ Tinh cũng mặc kệ Lê Viễn Huy, xoay người vội vàng rời đi.

Hiện tại chỉ còn một mình Lê Viễn Huy lưu lại với vẻ mặt xấu hổ, lão gia tử đã giao nhiệm vụ, hắn ta buộc lòng ra sức móc nối quan hệ với Thẩm Tiêu, ít nhất cũng phải gia nhập được vào vòng giao hữu của người này.

Thế nhưng mỗi lần bọn họ mặt đều là trạng huống chông chênh, Lê Viễn Huy cũng thực buồn bực!

Hắn ta vừa muốn đuổi theo Bạch Mộ Tinh, lại muốn hỏi chuyện Thẩm Tiêu, trong lúc nhất thời thế nhưng chỉ biết đứng yên tại chỗ.

Cuối cùng, Lê Viễn Huy cắn môi hỏi "Vừa rồi lời Thẩm tổng nói đều là sự thật?"

"Lê tổng tự mình hiểu lấy đi." Lúc này, hắn lại không thích nói nữa.

Lê Viễn Huy bất đắc dĩ "Vậy thôi, tôi không quấy rầy các vị dùng cơm, tạm biệt."

Chờ sau khi cửa phòng bao lần nữa được đóng lại, Thẩm Tiêu mới về mặt tràn đầy ghét bỏ mà nói "Quả thực không thể hiểu nổi!"

"....."

Ngược lại, Thẩm Du thật ra còn cảm thấy rất xuất sắc, đặc biệt là Bạch Mộ Tinh, kỹ thuật diễn thực sự không tồi, góc gác thiếu chút nữa đều bị đào ra tới, vậy mà ả còn có thể trấn định diễn kịch trước mặt Lê Viễn Huy.

Thật không rõ Bạch Mộ Tinh vì cái gì lại muốn cùng Lê Viễn Huy chạy tới chào hỏi, đây còn không phải đưa dê vào miệng cọp, vác mặt đến cho người mặt sát sao?

Không lẽ tưởng rằng Thẩm Tiêu với ả còn có tình xưa nghĩa cũ?

"Kẻ nào kẻ nấy đều ngu xuẩn như nhau, tiếp xúc với bọn họ nhiều quá, chỉ số thông minh đều sẽ bị ảnh hưởng."

Thẩm Du lúc này mới mở miệng "Nhưng Lê Thị vẫn là đối tác của anh."

"Cũng đúng, nếu Lê Viễn Huy không đủ ngu, anh cũng sẽ không tìm hắn để hợp tác."

Thẩm Du nghĩ nghĩ, thắc mắc "Bọn họ đang qua lại với nhau sao? Nhưng hình như Lê Viễn Huy đã có vợ rồi mà."

Thẩm Tiêu hừ cười "Cái gọi là "ông chủ lớn", thử hỏi có mấy ai sạch sẽ? Không nuôi dưỡng vài ba tiểu tình nhân bên ngoài, thậm chí còn sẽ cảm thấy bản thân thật mất mặt."

Thẩm Du nhướn mày, nhìn hắn đắm đắm.

Thẩm Tiêu ngây ra một lúc, lại nói "Không cần nhìn như vậy, từ thân thể đến tâm hồn anh đều rất sạch sẽ, em có thể tự mình kiểm tra."

Nói một hồi tại sao lại trở nên bi ối như vậy!

Thẩm Du tức giận mà lườm hắn "Không thèm!"

Thẩm Tiêu ngẫm nghĩ, sau đó gật đầu, điệu bộ như thật "Nơi này đích xác không thuận tiện, chờ về nhà rồi kiểm tra."

"....."

Người này một khi nào bỏ, đều sẽ không nghe thấy người khác nói gì hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Trước hết yêu nhau cái đã

Thẩm Du cảm thấy thời gian gần đây Thẩm Tiêu thật sự làm cô có chút chống đỡ không được, quả thực tán tỉnh đến quên trời quên đất, hết như tiến vào kỳ động dục.

May mắn là trước ngày sinh nhật, hẳn lại phải tranh thủ đi ra nước ngoài công tác, trong một tuần đó, Thẩm Du mới có không gian và thời gian để mà hít thở.

Viên Duyệt nghe nói Thẩm Tiêu lại xuất ngoại liền gọi Thẩm Du đến nhà mình, cô nàng vừa vận có một vai diễn sắp đóng máy, cũng phải về nhà ở một thời gian.

Nhưng đề nghị này lại bị Thẩm Du quyết đoán cự tuyệt, trước Tết cô đã đến nhà Viên Duyệt một lần, liền xảy loại sự tình ác liệt "tu hú chiếm tổ".

Thẩm Tiêu là một người không biết tự giác, nhưng cô thì không, Thẩm Du không còn mặt mũi để đến đó thêm lần nữa.

Hơn nữa hiện tại cũng không có lý do gì để đi, bởi vì Thẩm Tiêu đã mua hai căn hộ ở một tiểu khu khác trong trung tâm thành phố, đang trong quá trình trang hoàng.

Ý tứ của hắn chính là muốn đem hai căn nhập lại làm một, như vậy mới thoải mái, về sau Thẩm Du có thể tùy thời dời vào trung tâm thành phố, cũng không cần phải đến ở nhà người khác.

Mới đầu Thẩm Du còn rất cảm động, đơn giản là do cô thích khu nhà bên kia, Thẩm Tiêu liền vùng tiền như rác mua cho cô tận hai căn.

Nhưng về sau ngẫm nghĩ, Thẩm Du lại cảm thấy khẳng định là do tâm lý khống chế của Thẩm Tiêu quá nặng, hẳn không thích cô cùng người khác kết giao.

Từ lúc bắt đầu Thẩm Tiêu đã nhìn Viên Duyệt không thuận mắt, cũng không phải bởi vì đó là nữ nhân của Tư Đồ Dật, hẳn chỉ đơn thuần không thích cô cùng bất cứ người nào có quan hệ quá thân thiết.

Ý tưởng của Thẩm Tiêu vô cùng đơn giản sáng tỏ: trong thế giới của Thẩm Du chỉ có thể chứa một mình hắn, người khác cho dù ghé mắt nhìn trộm vào cũng là không được.

Hiện tại Thẩm Tiêu chính miệng hứa hẹn rằng sẽ thay đổi, nhưng cô cũng không hoàn toàn tin tưởng một trăm phần trăm, người xưa có một câu rất đúng: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Vẫn là rất có đạo lý.

Thẩm Tiêu muốn hoàn toàn thoát khỏi tính cách thích khống chế thích kiểm soát của chính bản thân hắn, hẳn sẽ rất khó.

Thẩm Du cảm thấy chính mình đã trở nên không quá lý trí, trong lòng có hai thanh âm, một cái nói còn muốn suy xét biểu hiện của Thẩm Tiêu, một cái khác lại luôn gào thét thích hắn, thích hắn, thích hắn!

Cô cảm giác bản thân cũng sắp tâm thần phân liệt.

Nhưng Thẩm Du hiểu rõ cô đã không còn muốn do dự đắn đo, cô thích Thẩm Tiêu, đây là một chuyện cực kỳ rõ ràng minh xác, cho nên không cần thiết phải tiếp tục lừa mình dối người.

Thẩm Tiêu hẳn là cũng đã nhìn ra thái độ của Thẩm Du có chuyển biến, cho nên trong khoảng thời gian này mới vận hết công lực ra mà tán tỉnh câu dẫn, mục đích chính là muốn cô nhanh chóng gật đầu.

Người nam nhân này thật sự đáng sợ, ban đầu cô còn cảm thấy EQ của Thẩm Tiêu quá thấp, nhưng mới qua được bao lâu, cô đã bị đủ loại lời lẽ cọt nhai của hắn trêu chọc đến không có sức đánh trả.

Cũng không biết là do năng lực tiếp thu của hắn quá mạnh hay vẫn là thuộc tính ần bị kích phát.

Quả thực xứng với danh hiệu "Tán gái điều luyện"!

Ban đầu nghe chú Lý nói sinh nhật Thẩm Tiêu sẽ tiến hành ở biệt thự, trong lòng Thẩm Du kỳ thực rất không vui, dù sao cũng đã ở đây một đoạn thời gian, cô thích nơi này, cũng xem đây như là nhà mình, cho nên không muốn mở cửa cho người khác tùy ý vào tham quan.

Nhưng mà đợi đến sau khi chú Lý mang Thẩm Du đi giám sát bày trí yến hội, cô mới kinh ngạc phát hiện ra "biệt thự" trong miệng chú Lý cũng không phải ngôi nhà bọn họ đang ở, mà là một căn biệt thự ven hồ ở ngoại ô...

Đó là một cái hồ nhân tạo rất lớn, chung quanh lát đá vôi ba căn biệt thự, mỗi hộ đều có sân trước sân sau thật rộng, phong cách kiến trúc cũng bất đồng, thoạt nhìn giống như một nông trang nho nhỏ.

Nếu chú Lý đem trồng rau ở chỗ này, phòng chừng có thể bán sỉ ra thị trường!

Thẩm Du vừa nhìn đến khu biệt thự bên này đã bị cảnh sắc nơi đây hấp dẫn, nháy mắt liền thấy có cảm tình.

"Chú Lý, chỗ này so với nhà mình bên kia ít nhất là rộng gấp đôi!"

Chú Lý cười gật đầu "Tiên sinh mới mua hai năm trước, tiểu thư còn chưa tới đây bao giờ, có cần chú dẫn đi dạo một vòng không?"

Thẩm Du lắc đầu "Chỉ cứ làm việc của chú đi, cháu tùy tiện đi loanh quanh là được." Nghĩ nghĩ, cô lại hỏi "Nhà ở giống như vậy, anh cháu còn có rất nhiều sao?"

"Tiên sinh có mấy căn bất động sản, vài ba toà nhà trong nội thành, biệt thự cũng chỉ có ba căn, nơi này là một, tiểu khu bên kia có hai căn. Trước đây tiểu thư không quá quan tâm tới những việc này, cháu biết không, lão tiên sinh đã từng nói qua, về sau sẽ lưu lại một căn bên đó cho tiểu thư làm của hồi môn, kỳ thật cả nhà đối với cháu đều rất tốt."

"....."

Bên trong tiểu khu bọn họ đang ở thế nhưng còn có thêm một căn là của Thẩm gia!

Người nhà này mua biệt thự không khỏi cũng quá giống đi chợ mua cái trứng.

Thẩm Du không dám cùng chú Lý nói chuyện trước kia, cho nên vội nói sang đề tài khác "Phong cảnh nơi đây thật sự rất đẹp!"

"Đáng tiếc quá hẻo lánh, ra vào mua sắm phiền toái, trời vừa chập tối liền y hệt như rừng núi âm u, người trẻ tuổi hẳn là không muốn ở lại lâu dài. Chỗ này nhưng thật ra rất thích hợp cho người già dưỡng lão."

Hôm nay chỉ còn cách yến hội có một ngày, bởi vì buổi sáng vừa phải bố trí sân bãi, còn phải chuẩn bị những thứ linh tinh khác, cho nên bọn họ dự định đêm nay sẽ trực tiếp ở lại bên này.

Lúc ra cửa, Nhị Cầu Tử cùng Tiểu Bạch đều đã được mang theo, bây giờ Husky đang chạy như điên khắp nhà, xem ra nó cũng rất thích nơi này.

"Cháu dắt Husky đi dạo một chút, phong cảnh ven hồ thật xinh đẹp." Thẩm Du nói.

Chú Lý cũng không ngăn cản "Vậy tiểu thư nhớ cẩn thận, hai tiếng sau là có thể dùng cơm trưa."

Bọn họ mới vừa nói xong, nhân công của đơn vị chịu trách nhiệm bố trí buổi tiệc đã lục tục kéo tới, biệt thự an tĩnh lập tức náo nhiệt lên, chú Lý cũng không còn rảnh rỗi để nói chuyện phiếm cùng với Thẩm Du.

Tiểu Bạch không thích tản bộ, Thẩm Du cũng chỉ mang Husky ra cửa, dọc theo lối nhỏ đi đến bờ hồ.

Cô quay đầu nhìn lại biệt thự phía sau lưng, cảm giác giống hệt như thế ngoại đảo viên.

Lúc này ánh nắng chan hoà, không khí ấm áp, ven hồ còn có gió nhẹ thổi qua, Thẩm Du nghĩ, lúc trước Thẩm Tiêu hà tất phải mang cô đến sơn trang nghỉ dưỡng gì đó, trực tiếp tới đây cũng đã rất đẹp.

Tân bộ được một đoạn, Thẩm Du xa xa nhìn thấy có vài người đang nghênh diện đi tới, trong đó có một người trẻ tuổi đầy cụ ông ngồi trên xe lăn.

Cô lại tiến thêm mấy bước, phát hiện người đẩy xe lăn hoá ra còn rất quen thuộc.

Chờ sau khi những người kia tới gần, cô liền đứng ở một bên, cất tiếng chào "Hứa sư huynh."

Hứa Kỳ vừa rồi vẫn luôn nói chuyện phiếm cùng với gia gia ngồi trên xe lăn, không chú ý có người đi tới, lúc này ngẩng đầu trông thấy cô liền ngạc nhiên vui mừng mà nói "Thẩm Du, sao em lại ở đây? À đúng rồi, cần biệt thự bên kia là của nhà em"

Thẩm Du gật gật đầu.

Husky không thích dừng lại, cứ cọ tới cọ lui bên chân Thẩm Du, giục cô đi tiếp.

"Đây là ông nội của anh." Hứa Kỳ giới thiệu.

Thẩm Du vội vàng nói "Cháu chào ông Hứa."

Sau đó Hứa Kỳ lại nói với ông mình "Đây là em gái của Thẩm Tiêu thúc thúc."

Lão nhân nhận thức Thẩm Tiêu, cho nên liền vui tươi hơn hờ mà cùng Thẩm Du chào hỏi.

Tuy rằng là ngẫu nhiên gặp mặt, nhưng hai người dù gì cũng thường xuyên tiếp xúc, căn bản không có gì để nói, Thẩm Du sau khi từ biệt bọn họ lại tiếp tục mang Husky tiến về phía trước.

Cô nghĩ thầm, bối cảnh nhà Hứa Kỳ quả nhiên cực kỳ lợi hại, cùng ông nội ra cửa thôi cũng có một đám tùy tùng vây quanh.

Còn đạo chưa được giáp vòng, Thẩm Du đã cảm thấy mệt, liền tùy tiện tìm ghế đá ở ven hồ mà ngồi xuống, lúc này Thẩm Tiêu lại vừa vịn gọi điện đến.

Từ sau khi hắn đi công tác, mỗi ngày đều sẽ gọi video cho cô một hồi, thường thường là xong việc ở bên kia, trước khi đi ngủ sẽ gọi về.

Thẩm Du liền ngồi ở nơi phong cảnh hữu tình này mà video call, sau đó còn đặc biệt xoay camera ra quay cho hắn xem, kết quả nhìn chưa tới vài giây, Thẩm Tiêu lại bảo cô xoay lại.

"Không có gì đẹp, anh muốn nhìn em." Hắn nói.

Lúc này Thẩm Tiêu hắn là vừa tắm rửa xong, tóc còn ướt, toàn thân trên dưới chỉ mặc một cái quần ngủ, khăn lông vắt trên vai, lộ ra nửa người trên, cơ ngực, cùng cơ bụng, trông vừa lười biếng lại gợi cảm.

Thẩm Du nhìn người nam nhân trong màn hình, trộm nuốt nước bọt, sau đó ngoan ngoãn xoay camera lại rồi nói "Nơi này thật đẹp, thích hợp để dưỡng lão về già."

"Không tồi, nghĩ rất thấu đáo, nhưng trước khi dưỡng lão có phải chúng ta nên yêu nhau trước, sau đó kết hôn, cuối cùng tính tới chuyện dưỡng lão cũng không muộn."

"Em có nói sẽ dưỡng lão với anh sao?"

Hắn nhướn mày, đắc ý mà nói "Mấy căn biệt thự ven hồ khác đều bị mua cả rồi, nếu em muốn dưỡng lão ở đây, vậy chỉ có thể là cùng anh."

Thẩm Du.....

"Ồ, vậy thôi đi, em vẫn nên tìm chỗ khác dưỡng lão thì hơn."

"Anh nói này tiểu hài tử, em còn chưa nhận ra sự thật hay sao? Trừ phi anh chết sớm, bằng không cả đời này em cũng chỉ có thể dưỡng lão cùng với anh."

Thẩm Du.....

Có thể đem lời âu yếm nói thành lời đe dọa, cũng coi như là một loại bản lĩnh.

Cô buồn cười mà hỏi "Anh lại bộc lộ bản tính rồi à, cái người ngấm mình trong vai mặt hai ngày trước đã đi đâu?"

Thẩm Tiêu cười khê "Anh chỉ muốn làm cho em nhận rõ sự thật mà thôi, mấy lời buồn nôn khác, chờ trở về lại nói cho em nghe."

Thẩm Du hỏi "Yến hội buổi tối mai anh trở về kịp không?"

"Ngày mai đi chuyến sớm nhất hẳn là có thể. Quả sinh nhật đã chuẩn bị tốt chưa? Trở về anh sẽ nghiệm thu thành quả." Hắn cười nói.

Thẩm Du nhìn nam nhân soái khí trong màn hình đi động, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, hơi đỏ mặt mà gật đầu "Đã sớm chuẩn bị xong, còn có điều bất ngờ khác nữa."

Thẩm Tiêu hỏi "Bất ngờ gì vậy?"

"Bây giờ mà nói cho anh biết thì còn gọi là bất ngờ sao?"

Thẩm Tiêu ngẫm lại, cảm thấy có đạo lý, nên liền nói "Thật chờ mong."

Thốt ra lời này xong, hai người bỗng nhiên đều im lặng, sau đó lại nhìn đối phương mà thấp thấp cười, giống như tâm linh tương thông.

Thẩm Du nghĩ, Thẩm Tiêu nhiều ít cũng đoán được điều bất ngờ mà cô nói là cái gì.

Còn may hắn cũng không truy vấn tiếp, chỉ dặn dò "Danh sách khách mời là do trợ lý Đỗ phụ trách, cụ thể là mời ai anh cũng không rõ ràng lắm, nếu lúc đó cảm thấy không thích xã giao thì cứ về phòng nghỉ, không cần để ý đến bọn họ. Chờ sau khi đám người đó đi về hết, chúng ta lại ăn bánh kem, kỷ thực cũng chỉ muốn trải qua cái sinh nhật này cùng với em thôi."

"Ừm, em biết rồi." Thẩm Du gật đầu đáp lời.

Chờ sau khi cúp máy, Thẩm Du mới dắt Husky quay trở về.

Ngày hôm sau là chủ nhật, mới sáng sớm, biệt thự đã chào đón vị khách đầu tiên.

Thẩm Du mới vừa tỉnh ngủ đã nghe được dưới lầu có thanh âm của những người khác, vì thế cô vội vàng chạy đến cửa sổ ghé mắt nhìn xem, phát hiện người tới chính là Viên Duyệt.

Cô kinh hi mà la hét om sòm, giây còn chưa kịp mang đã vội mở cửa phòng, chạy xuống dưới lầu.

"Viên Duyệt!"

Viên Duyệt đang trò chuyện cùng chú Lý, nghe được có người kêu tên mình liền nghiêng mặt nhìn xem, ngay sau đó cũng lập tức hét to "Tiểu Du Du, đã lâu không gặp!"

Hai người vui vẻ mà ôm ấp một hồi, Thẩm Du bỗng nhiên cảm thấy có gì đó sai sai, Thẩm Tiêu rõ ràng không thích Tư Đồ Dật cùng Viên Duyệt, nhưng vì cái gì Viên Duyệt vẫn xuất hiện ở đây?

"Là em thu được thiệp mời hay Tư Đồ Dật?"

"Là Tư Đồ Dật, vì em muốn gặp chị trước nên mới tới sớm. Nghe nói lần này khách mời đều là bằng hữu trên thương trường."

"....."

Cư nhiên thật sự cả Tư Đồ Dật mà cũng mời.

Xem ra người lẫn lộn trong thương giới đều là thân bất do kỷ.

Rõ ràng không hề có giao tình, thậm chí còn thực chán ghét, nhưng chỉ cần chưa thật sự trở mặt với nhau thì vẫn phải xã giao, không thể tránh né.

Thẩm Du nghĩ thầm: Xem ra, yến hội hôm nay nhất định sẽ thực náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Yến hội

Tiệc sinh nhật chỉ là nói cho hoa mỹ, kỷ thực chính là một lần tụ hội của các vị tai to mặt lớn trong thương giới mà thôi.

Thẩm Tiêu trước giờ cuồng vọng tự đại, không thích loại phương thức xã giao ồn ào lại giả dối này, nhưng năm nay tình thế bất buộc, nếu hắn không làm, Lê Viễn Huy sẽ liền lấy thân phận "bạn tốt" mà nhảy ra tổ chức thay hắn.

Thẩm Tiêu tạm thời còn chưa có ý định chơi bài ngửa với Lê Thị, cho nên biện pháp cực tuyệt tốt nhất đó chính là tự mình làm sinh nhật.

Loại cảm giác bị bức bách này làm cho Thẩm Tiêu vô cùng khó chịu.

Dạng người không quá rộng lượng, có thù tất báo như hắn, ai làm hắn khó chịu thì người đó ắt gặp xui xẻo.

Thẩm Tiêu cảm thấy bản thân có thể nhịn xuống mà tổ chức yến hội đã là cực hạn, nếu Lê gia lại còn được đảng chân lân đảng đầu, vậy thì hắn cũng sẽ thật sự trở mặt không kiêng dè gì.

Trên đường từ sân bay chạy thẳng đến ngoại ô, trợ lý Đỗ vẫn luôn lo lắng sốt ruột, còn tận tình khuyên nhủ Thẩm Tiêu "Cục diện của chúng ta bày bố tại Lê Thị vừa mới hoàn thành, lúc này ngài cũng không thể quá tùy hứng, cố nhịn một chút, chờ thêm ít lâu nữa, đến lúc đó muốn làm như thế nào liền làm như thế ấy. Tôi khẳng định sẽ không ngăn cản, ngược lại còn giúp ngài một tay!"

Thẩm Tiêu không kiên nhẫn liếc mắt một cái "Cũng khó nói lắm, hôm nay nếu hắn ta dám bày trò gì, vậy liền xử ngay tại chỗ."

Trợ lý Đỗ quả thực sàu đến gần đầu rồi, đành nói "Ông chủ có thể nào lấy một phần vận tiền nhả của ngài đối với tiểu thư, đem ra dùng với Lê Viễn Huy được không?"

Thẩm Tiêu cười lạnh "Yêu cầu này của cậu cũng quá cao rồi, tôi đối với cậu còn chưa kiên nhẫn được nhiều như vậy."

"....."

Hoá ra mình lẫn lộn bên cạnh ông chủ nhiều năm qua, còn chưa bằng một phần vận của tiểu thư!

Công việc này quả thực không làm nổi nữa! Ông chủ à tôi muốn từ chức! Liền, ngay, luôn!

Thẩm Tiêu nhìn trợ lý Đỗ gần đến xám mặt cũng không thêm an ủi, chỉ nhàn nhạt mà nói một câu "Ngắm lại Panamera..."

Trợ lý Đỗ.....

Kỳ thật mà nói, ông chủ vẫn có ưu điểm đó chứ, ví dụ như, ví dụ như... quên rồi, không nhớ!

Trong lúc trợ lý Đỗ còn đang rối rắm, xe đã băng băng hướng về ngoại thành mà chạy.

Lúc gần về đến biệt thự, xe dần dần thả chậm tốc độ, Thẩm Tiêu cực kỳ tỉnh mắt, kể cả là ngồi trong xe hắn cũng có thể nhìn thấy hai cô gái đang ngồi dựa bên nhau ở trong sân, vì vậy không khỏi nhíu mày.

Thẩm Tiêu không vui mà nghĩ: tiểu hài tử cũng thật là làm hắn lo lắng không thôi, không chỉ đề phòng đám nam nhân rình cô như hổ rình mồi, lại còn phải đề phòng nữ nhân cùng cô thân thiết!

Mà bên kia Thẩm Du cùng Viên Duyệt đang ngồi trên ghế gỗ, vừa nói chuyện phiếm vừa nhìn Husky chơi bóng trên thảm cỏ, sau khi nghe thấy tiếng ô tô, cô liền có chút sốt ruột mà đứng lên.

Trước đó mỗi ngày đều gọi điện thoại, nhưng thật ra không có cảm giác gì, lúc này chỉ giây lát nửa thời là sẽ gặp mặt, ngược lại trong lòng Thẩm Du lại mong ngóng đến cồn cào.

Xa nhau một tuần, cô thật sự rất nhớ hắn.

Thẩm Tiêu đẩy cửa, xuống xe, thân mình thon dài vừa đứng thẳng trên cỏ liền giơ hai tay về phía Thẩm Du.

Thẩm Du tức khắc liền bỏ quên Viên Duyệt, chạy nhanh sang, định bụng phải cho hắn một cái ôm thật là thấm thiết, nhưng không ngờ ngay lúc thân thể sắp chạm vào nhau, Thẩm Tiêu lại trực tiếp dùng hai tay bế bổng cô lên.

"A!" Thẩm Du trong lòng không có chuẩn bị, sợ tới mức khẽ gọi ra tiếng, đôi tay ôm chặt lấy cổ hắn, oán giận mà hô lên "Anh!"

Người xung quanh đều nhìn không được mà giật giật khoé môi, đột nhiên bị rài cho một đồng cầu lưng, không kịp đề phòng!

Sau khi Thẩm Tiêu bế cô lên xong, chính hắn cũng cười ra tiếng, không có lý do gì cả, chỉ cần mỗi lần nhìn đến tiểu hài tử thì tâm tình hắn tự nhiên liền rất tốt, phi thường tốt.

"Nhớ anh không?" Hắn thấp giọng hỏi.

Thẩm Du bị nhấc bổng lên cao, chỉ có thể cúi đầu xuống nhìn "Anh thì sao?"

Vốn dĩ Thẩm Du tưởng rằng hắn sẽ pha trò, hoặc là dùng mấy lời không đứng đắn mà chọc ghẹo cô, không ngờ Thẩm Tiêu lại đột nhiên nghiêm trang mà nói "Nhớ, rất nhớ, về sau đi công tác phải bỏ em vào vali xách theo thôi."

"....."

Thời gian cấp bách, hai người cũng không thể dính nhau được bao lâu, Thẩm Tiêu sau khi trở về liền đi lên lầu tắm rửa một cái, vừa thay quần áo xong thì khách nhân cũng lục tục đi vào, hắn chỉ có thể cố gắng nhẫn nại mà chào hỏi mọi người.

Cả một sân vườn rộng lớn được trang hoàng thực sự xinh đẹp, có mấy cái bàn đặt ở trung tâm, bên trên bài trí cực kỳ tinh xảo.

Thẩm Du nghe chủ Lý nói, đầu bếp hôm nay là được mời từ khách sạn danh tiếng đến nấu ăn, cả nhân viên phục vụ cũng vậy, phòng bếp không đủ chỗ, nên họ liền dựng một gian bếp tạm thời ở sân sau.

"Vì sao không dứt khoát tổ chức ở khách sạn luôn nhỉ, phiền toái như vậy?" Thẩm Du hỏi.

Chủ Lý cười cười "Nghe nói gần đây tổ chức yến hội kiểu này đang thịnh hành, vừa thân thiết vừa có thể phô trương tài lực của chủ nhân buổi tiệc."

"....."

Đúng là một xu thế kỳ quái.

Thẩm Du ban đầu còn chùn lại nói chuyện phiếm cùng với Viên Duyệt, sau lại có thêm một ít nữ quyền mà khách mời mang đến, nhưng nói tới nói lui cũng chỉ là quần áo, túi xách, trang sức... Cũng may danh tiếng của Viên Duyệt còn không nhỏ, giúp cô phân tán đi lực chú ý.

Trợ lý Đỗ xuyên qua đám người, tươi cười chào hỏi cùng các vị lão tổng, sau đó lặng lẽ đi đến bên người Thẩm Du, ra hiệu cho cô ra ngoài trao đổi một chút.

Hai người lánh ra một góc, lúc này Đỗ Huy mới nói "Đội lát nữa Tư Đồ tổng cùng Lê tổng đều tới, hai người kia cùng ông chủ vốn dĩ không hợp, tiểu thư nhớ trông chừng một chút, cũng không thể để cho ông chủ phát hỏa tại chỗ, bằng không ai cũng khó xử."

Thẩm Du nhủ thầm "Vi lẽ gì lại bảo tôi đi theo?"

Bọn họ một đám đàn ông nói chuyện với nhau, cô mò mặt qua đó còn ra thể thống gì!

Trợ lý Đỗ cũng khó xử "Tiểu thư thử đi qua đó một chút xem sao."

"....."

Đành vậy, cô chỉ có thể cắn môi, xuyên qua ánh mắt của quần chúng mà đi đến bên người Thẩm Tiêu, sau đó duỗi tay khoác lấy cánh tay hắn.

Hôm nay Thẩm Du mặc một chiếc váy lễ phục màu trắng, cùng với bộ tây trang đen trên người Thẩm Tiêu xem ra còn rất tương xứng.

Hắn đang nói chuyện cùng mấy vị lão tổng, vừa thấy cô tiến đến liền khom lưng, ghé sát vào tai Thẩm Du mà hỏi "Làm sao vậy?"

Thẩm Du bị hơi thở ấm áp của hắn phun đến ngứa ngáy, đỏ mặt lắc đầu, sau đó cũng nhỏ giọng trả lời "Không có việc gì, chỉ muốn đi theo anh vậy thôi."

Thẩm Tiêu khước miệng mang cười, ánh mắt nhìn cô lại càng trở nên thâm trầm nóng bỏng "Vậy theo sát một chút."

Các vị lão tổng nhìn thấy hai người như vậy, ngăn không được mà che miệng cười trộm "Thẩm tổng, lần này xem ra cậu bị nắm đến gắt gao rồi nha."

Thẩm Tiêu quay đầu nhìn nữ hài bên người một cái, cười nói "Tôi thích."

Lúc này, ở cửa truyền đến một trận xôn xao, mọi người liền nhìn theo hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy Tư Đồ Dật một tay cầm túi, đang tiêu sái bước vào bên trong.

Không hổ danh là ảnh đế một thời, mị lực của người này quả thực muốn chấn cũng chấn không nổi.

Thẩm Tiêu nói vài câu khách sáo, cáo lỗi với những người khác, sau đó liền mang theo Thẩm Du đi qua.

Sau khi Tư Đồ Dật tiến vào, điều đầu tiên làm chính là đưa mắt tìm Viên Duyệt, Viên Duyệt cũng thực sự giật, vừa thấy hắn tới liền chủ động chạy sang.

Tư Đồ Dật một phen ôm lấy Viên Duyệt, cúi đầu hôn hôn vành tai nữ hài rồi nói "Bảo bối, cả ngày không gặp, có nhớ tôi hay không?"

Viên Duyệt âm thầm tròn trĩnh mắt "Nói giống như chúng ta rất thường xuyên dính sát với nhau vậy."

"Vậy tôi nay trở về liền dính lấy nhau là được rồi."

Viên Duyệt thật sự không muốn nói chuyện với người này, thấy Thẩm Du đi cùng Thẩm Tiêu tiến lại đây, liền vội vàng lên tiếng chào hỏi "Tiểu Du."

Tư Đồ Dật liếc mắt nhìn hai người họ đang dặt tay nhau đi đến, cười nói "Ai chà, xem ra Thẩm tổng gần đây có chuyện vui!"

Thẩm Tiêu cũng không đáp lại, chỉ đi đến trước mặt Tư Đồ Dật, cố ý đứng thẳng người lên, làm cho 2cm cao hơn đối phương càng thêm rõ ràng.

"Tư Đồ tiên sinh quả thực mặt mũi rất lớn, sắp khai tiệc rồi mới xuất hiện, nếu mà trễ thêm chút nữa, chi sợ không còn cái gì để ăn."

Tư Đồ Dật cũng không phải đèn cạn dầu, miệng cười mà lòng không cười đáp trả "Tôi sớm không bằng tới đúng lúc, lát nữa là có thể ăn uống miễn phí, khá tốt."

Thẩm Tiêu nói "Vậy Tư Đồ tiên sinh cần phải cẩn thận một chút, đừng ăn nhiều quá, lại thiệt thân mình. "

Thẩm Du, Viên Duyệt:.....

Hai người này đứng là gà chọi, thấy mặt liền đá nhau.

Thẩm Du nhớ tới lời căn dặn của trợ lý Đỗ, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Viên Duyệt đang đứng bên cạnh, sau đó lên tiếng "Viên Duyệt, chị với Tư Đồ tiên sinh vào bàn đi, cũng sắp khai tiệc rồi."

Viên Duyệt gật gù đầu, dùng sức lôi kéo Tư Đồ Dật, người nọ nhìn cô cười cười, sau đó liền ngoan ngoan đi theo.

Thẩm Du thờ phào nhẹ nhõm, lúc quay đầu lại nhìn Thẩm Tiêu mới phát hiện sắc mặt hắn không được tốt, lại còn nhìn chăm chăm cô.

"Làm sao vậy?"

Thẩm Tiêu nhủ mày "Em đang che chở cho Tư Đồ Dật."

Thẩm Du.....

"Không phải, em chỉ sợ hai người gây nhau thôi."

"Gây nhau? Loại sự tình này Thẩm Tiêu chưa bao giờ biết sợ là gì."

"Nhưng hôm nay là sinh nhật anh, anh đừng gây với người khác, được không?" Cô mềm mại khuyên nhủ.

Thẩm Tiêu chính là ăn mềm không ăn cứng, dù con giận có lớn đến đâu, nghe xong lời này cũng biến mất tầm hơi.

"Không phải em muốn mưa cho anh xem sao?"

Thẩm Du nhỏ giọng "Chờ bọn họ đi cái đã, em chỉ mưa cho một mình anh xem thôi."

Ngữ điệu kia còn phảng phất mang theo móc câu, nhẹ nhàng cào vào trong lòng của hắn, làm cho Thẩm Tiêu cả người sáng khoái.

"Được, anh chờ."

Cô lại nói "Khách khứa ra về xong, đêm nay em lại thổi nến sinh nhật cùng anh, lần này coi như không tính, được chứ?"

"Được." Hắn đáp.

Tiểu hài tử mềm như vậy, ngọt như vậy, kể cả nói muốn lấy mạng hắn, hắn đều sẽ không do dự mà đem cho cô.

Trong khi hai người nói chuyện, một chiếc Bentley lại từ vào cửa, sau khi dừng lại, Lê Viễn Huy bước xuống xe trước, sau đó chạy qua bên kia mở cửa.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn ta, sắc mặt Thẩm Tiêu nháy mắt liền lạnh xuống.

Quả nhiên, liền thấy Lê Viễn Huy thật cẩn thận mà đỡ một lão nhân từ cửa xe bên kia xuống, sau khi ông ta đứng trên mặt đất liền vững vàng nện bước về phía Thẩm Tiêu.

Những người khác có mặt trong buổi yến hội đang sôi nổi trò chuyện, lúc này cũng đều dừng lại, tò mò mà nhìn sang phía bên này.

"Lê lão tổng, không ngờ một cái sinh nhật nho nhỏ của tiểu bối tôi lại có thể kinh động đến ngài đại giá quang lâm." Thẩm Tiêu ngoài cười nhưng trong không cười, hiển nhiên hắn cũng không phải thật tình hoan nghênh sự có mặt của vị lão nhân này.

Lê lão thoát nhìn thấp phần vui sướng mà vỗ vỗ bà vai Thẩm Tiêu, dáng vẻ giống như rất thương thức hắn.

Lê lão gia từ này tuy được mọi người tôn xưng một tiếng "Lê lão", nhưng kỳ thật thanh danh của ông ta cũng không tốt đẹp gì.

Lúc trước Thẩm Tiêu hợp tác cùng với Lê Thị, người khác biết được đều trộm nói một câu: ngu ru tâm ngu, mã tầm mã.

Nhưng Thẩm Tiêu ngoài mặt là hợp tác với bọn họ, kỳ thật bên trong cũng ngầm lợi dụng đối phương mà thôi, nhưng hiện tại xem ra Lê Thị đã định bụng quang minh chính đại mà ăn vạ hắn.

Thẩm Du tuy rằng không biết Lê lão tổng này là nhân vật lợi hại gì, nhưng nhìn phản ứng của Thẩm Tiêu, người này coi bộ cũng chẳng dễ ưa.

Sau khi khách nhân đều đến đông đủ, thức ăn lần lượt được dọn lên bàn, Thẩm Tiêu cầm ly rượu đứng lên nói vài câu khách sáo, sau đó liền mời mọi người nhập tiệc.

Kỳ thật cũng không có mấy người vì ăn uống mà tới, chủ yếu vẫn là các vị lão tổng đến xã giao, tìm cơ hội để sau này hợp tác.

Thẩm Du vẫn luôn lo ngại Thẩm Tiêu cùng Tư Đồ Dật gây nhau, may mắn còn có Viên Duyệt rất đáng tin cậy, trông chừng người của mình khá tốt.

Cũng có thể là do Thẩm Du vẫn luôn đi theo Thẩm Tiêu, hắn thoát nhìn tâm trạng cũng không phải quá kém.

Mọi người cứ ở trong bầu không khí thuận lợi hoà hợp như vậy mà dùng tiệc xong.

Nhưng không thể ngờ chính là, sau khi ăn xong, đến lúc cắt bánh kem lại xảy ra chuyện.

Bánh sinh nhật chuẩn bị cho Thẩm Tiêu chính là một cái bánh kem lớn nhiều tầng, được làm thủ công cực kỳ tinh xảo.

Hiện trường phát ra âm nhạc du dương nhẹ nhàng, không khí thật tốt, người chủ trì lúc này mới mời Thẩm Tiêu lên cắt bánh.

Vốn dĩ mọi thứ đều diễn ra rất bình thường, kết quả hắn vừa đi lên, liền nghe người chủ trì nói tiếp "Sau đây, chúng ta lại mời Lê lão tiền bối đức cao vọng trọng lên đài, cùng Thẩm Tiên sinh cắt bánh kem, mọi người có đồng ý hay không!"

Mọi người:.....

Toàn trường nháy mắt liền an tĩnh, chỉ có âm nhạc còn đang vui sướng mà cất lên.

Người này có bệnh phải không, đang yên đang lành đến phân đoạn cắt bánh kem, vì cái gì muốn mời một ông già lên cắt bánh chung? Muốn mời cũng phải mời người trong lòng của chủ tiệc chứ?

Mọi người sôi nổi rủa thầm trong lòng.

Ánh mắt Thẩm Tiêu sắc như kiếm, lạnh lẽo mà nhìn về phía người chủ trì, đối phương cũng chỉ là tiểu cô nương hơn hai mươi tuổi, tức khắc liền bị hắn nhìn đến run bần bật, vội lấy microphone ra, nhỏ giọng nói "Kịch bản tôi được giao chính là viết như vậy."

Thẩm Tiêu híp mắt, tức thời hiểu rõ, chuyện này dĩ nhiên có người âm thầm giờ trò.

Nhưng lời nói đều đã nói ra rồi, hiện tại thu hồi liền sẽ rất khó coi, đối phương hẳn là đã dự trước hắn sẽ không đòi tới sửa lui trước mặt quan khách.

Thẩm Tiêu lạnh lùng mà liếc mắt nhìn Lê Viễn Huy ngồi bên dưới, hắn ta cũng đang cười đến vẻ mặt đắc ý, giống như hết thảy đều trong kế hoạch của bọn họ.

Nhưng đám người này đã quên, người bọn họ tính kế chính là một tên xà tinh bệnh.

Chỉ thấy Thẩm Tiêu đột nhiên câu câu khoe miệng, vô cùng thư thả mà nói "Cũng không biết mọi người có hứng thú hay không, như vậy đi, tôi lại ngẫu hứng biểu diễn một đoạn góp vui, như thế nào?"

Hắn nói xong cũng không cho mọi người có thời gian để phản ứng, đột nhiên liền giơ chân, đá thẳng vào bàn một cái.

Chiếc bàn chao đảo, bánh kem cao cao nhiều tầng cũng theo đó mà "bep" một tiếng, toàn bộ đổ trên mặt đất.

Nhìn bánh kem hỗn độn văng ra khắp nơi, Thẩm Tiêu tức nuối mà cười nói "Xem ra, bánh kem này không cắt được nữa rồi."

Mọi người.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hẹn hò

Mọi người cũng không ngờ Thẩm Tiêu sẽ đột nhiên đem bánh kem của chính mình đập đổ trước mặt biết bao nhiêu quan khách, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Đây không đơn giản chỉ là đá đổ bánh kem, hành động như vậy chính là đánh thẳng vào mặt Lê lão gia tử.

Nhưng ngẫm lại thì Lê lão này cũng thật quá đáng, sinh nhật của người khác, một ông già tự dưng lại muốn biến bản thân thành đồng chủ nhân, còn định đi lên cắt bánh kem, cũng khó trách vì sao Thẩm Tiêu lại nổi giận.

Ở đây có rất nhiều người trước đây đều không ủng tác phong hành sự của Thẩm Tiêu, cảm thấy kẻ này quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì, nhưng hành động của hắn hôm nay lại làm cho người vây xem có chút hả hê.

Tư Đồ Dật là người đầu tiên vỗ tay hoan hô "Biểu diễn thật xuất sắc, Thẩm tổng, lại thêm một màn nữa xem!"

Tư Đồ Dật hô hào như vậy, mấy vị lão tổng có giao tình cùng với Thẩm Tiêu ở xung quanh cũng bắt đầu huýt sáo cười vang, làm cho quần chúng buồn đưa ồn ào náo nhiệt theo.

Cũng chỉ có Lê Viễn Huy cùng Lê lão gia ngồi ở phía trước là xanh mặt mặt mày.

Hôm nay Lê lão vốn định cậy già lên mặt, phô trương thanh thế ở bên này một chuyến, có ngờ đầu tên bệnh xà tính Thẩm Tiêu thế nhưng không cho ông ta chút thể diện, không chỉ vậy, hắn còn đem mặt mũi của Lê gia trực tiếp đập dưới lòng bàn chân.

Lê Viễn Huy rất muốn sinh sự, nhưng lại bị Lê lão gia tử dè lại "Người làm đại sự, trước tiên phải biết nhịn."

Lê Viễn Huy khề cần mỗi, hung hăng mà trừng mắt nhìn Thẩm Tiêu đang đứng ở trên đài.

Thẩm Du là người gần đó nhất, vừa rồi cũng bị một màn này dọa cho ngây người, lúc lâu sau mới hoàn hồn lại, nghe được mọi người ồn ào cổ vũ, cô thực sự sợ Thẩm Tiêu nhất thời hưng phấn lại làm ra chuyện gì kinh thiên động địa.

Thẩm Du vội vàng đứng dậy, chạy đến bên cạnh hắn rồi nhẹ giọng nói "Anh, yến hội cũng sắp xong rồi, đi lên lầu đi, em múa cho anh xem. Có được không?"

Thẩm Tiêu hai mắt sáng ngời, hắn nhướng mày, sau đó hướng tới quan khách ngồi bên dưới mà nói "Biểu diễn ngẫu hứng chỉ đến đây thôi, tôi còn có chút việc riêng cần xử lý, xin lỗi không tiếp tục được."

Nói xong, hắn cũng mặc kệ những người khác trở mặt kinh ngạc, liền dắt tay Thẩm Du bỏ đi.

Mấy vị lão tổng ở đây quả thực lần đầu tiên trong đời mới thấy được chủ tiệc nào như hắn vậy, cư nhiên bỏ lại khách khứa mà cáo lui trước.

"Đây còn không phải là tác phong thường ngày của Thẩm tổng sao, có cái gì hiếm lạ đâu?" Tư Đồ Dật thần nhiên nói, lại bung ly rượu lên cạ n ly cùng Khúc tổng "Nghe nói Khúc tổng gần đây sắp thu được khu thành Đông vào tay rồi nhỉ?"

"Không ngờ Tư Đồ tổng tin tức linh thông như vậy."

Thẩm Tiêu nắm tay Thẩm Du, một đường dắt thẳng lên lầu, phòng khách nằm ở lầu ba thực rộng, cô còn cẩn thận tỉ mỉ dựng nên một ít phong cảnh làm nền.

Thẩm Tiêu nhìn thoáng qua, có chút ngoài ý muốn "Dựng tâm như vậy?"

Thẩm Du cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn rồi mới hỏi "Lúc này giận lắm có phải không?"

Thẩm Tiêu nhìn vào mắt cô.

"Không sao, hiện tại người tức giận chính là bọn họ."

"Anh như vậy dễ đắc tội với người khác lắm." Cô lo lắng mà nói.

"Số người mà anh đắc tội còn ít sao? Đừng lo lắng, anh của em rất lợi hại, không sợ đám người đó."

Thẩm Du thở dài, buông tay hắn ra, chỉ vào sô-pha rồi nói "Anh ngồi kia đi, em đi thay quần áo."

Thẩm Tiêu lại ôm eo cô, cúi đầu hôn hôn lên trán, có chút không nỡ buông tay "Cử thể này là được rồi."

Thẩm Du dậm chân "Không được, anh buông em ra, người ta chuẩn bị cả nửa tháng trời!"

Nghiêm túc tập luyện nửa tháng, làm sao có thể nói không múa liền không múa!

"Thôi được." Thẩm Tiêu không tình nguyện mà buông tay ra, sau đó ngoan ngoan đi đến sô-pha, thấy trên bàn trà còn đặt một đĩa trái cây cùng đồ ăn vặt, hắn liền bóc vỏ viên kẹo sữa bỏ vào miệng.

Ngọt.

Y như hương vị của tiểu hài tử ngày hôm nay vậy.

Trong lúc chờ Thẩm Du thay quần áo, Thẩm Tiêu lại nhắn tin cho trợ lý Đỗ

<Ông chủ, sao ngài có thể làm như vậy!!!>

<Được rồi, ngài có thể làm như vậy>

Trong lòng Thẩm Tiêu có chút nhịn không được mà mạnh dạn suy đoán, nói không chừng tiểu hài tử sẽ múa một bài gọi cảm nóng bỏng cuồng dã cho hắn xem! Như vậy tuyệt đối chính là một món quà bất ngờ

đến trí mạng!

Nhưng chờ sau khi Thẩm Du đổi xong y trang quay trở ra, Thẩm Tiêu mới phát hiện, cuống đã nóng bỏng không có, nhưng gọi cảm tuyệt đối là có!

Làn váy lụa trắng mỏng manh kia tuy rằng tầng tầng lớp lớp, nhưng căn bản che đầy không được dáng người man diệu của cô. Eo nhỏ nhẹ nhàng uyển chuyển, như có như không, đùi đẹp thon dài thoát ần thoát hiện.

Nhìn như thanh lệ thoát tục, kỳ thật điểm quang tứ phía.

Thẩm Tiêu nhìn không được mà nuốt nuốt nước bọt.

Hết thấy cảnh quang trước mắt đều làm hấn tâm ngứa khó nhịn, hận không thể nhào lên đem người ôm vào trong ngực mà xoa nắn!

Tiểu hài tử thật sự quá biết cách trêu người!

Vốn tưởng rằng cô ăn vận như vậy, hấn là sẽ múa điệu cổ trang tương đối nhu mỹ, kết quả hấn chỉ thấy Thẩm Du xoay người, rút ra một thanh trường kiếm. Cảm giác trong nhu có cương này làm nữ hài thoát nhìn vô cùng hào phóng khí phách.

Thẩm Tiêu.....

Nhưng mà sau đó, theo từng động tác Thẩm Du cầm kiếm vũ động, cả người hấn liền giống như lọt vào sương mù, quên mất đêm nay là đêm nào!

Có trong nháy mắt, Thẩm Tiêu thậm chí cảm thấy bản thân chính là đế vương ngồi trên ngai vàng, vì mỹ nhân mà mình sùng ái nhất, hấn có thể tùy thời đánh đổi cả giang sơn.

Thẩm Du nhảy xong một bài, đem kiếm thu đến sau lưng, bước từng bước nhỏ đi qua rồi ngồi vào bên cạnh hấn, hơi thở vẫn còn dồn dập mà tươi cười hỏi "Đẹp không?"

Thẩm Tiêu nghiêng mặt, ngơ ngác nhìn cô, cứ có cảm giác người trước mặt chính là từ trong bức hoạ bước ra, đẹp đến không chân thật.

Hấn nhìn không được mà túm lấy eo cô, vừa chuyển chủ lại thành kính mà nói "Rất đẹp."

Thẩm Du dẫu môi, biết rõ người này lại là hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng cô cũng không truy cứu, hấn khen cô đẹp, nghe xong còn cảm thấy rất vui vẻ.

Bỗng nhiên linh quang chợt lóe, Thẩm Du buông thanh kiếm đạo cụ vô cùng sống động kia ra, duỗi tay bụng lấy tách trà trên bàn, sau đó nhẹ nhàng nâng lên, động tác kiều nhu mà dâng đến trước mặt hấn "Hoàng Thượng, mời dùng trà."

Thẩm Tiêu bị cô trêu đến da đầu tê dại, toàn thân cứng đờ, cánh tay ôm lấy eo cô càng dùng sức mà siết chặt.

Hấn khàn giọng nói "Tiểu yêu tinh, dám câu dẫn bốn vương."

Thẩm Du nháp miệng cười cười "Vậy ngài có thích hay không?"

Thẩm Tiêu hôn lên má cô một cái "Ta thích muốn chết."

Hai má Thẩm Du ửng đỏ, mang theo một tia thẹn thùng mà nói "Vậy bây giờ em lại làm anh vui vẻ hơn một chút, thấy sao?"

Thẩm Tiêu nhướn mày "Làm cái gì?"

Cô chớp chớp mắt "Anh đem vấn đề lần trước đã hỏi em, hỏi lại lần nữa."

Ý cười trên mặt Thẩm Tiêu càng đậm, hấn cố ý nói "Trước giờ anh từng hỏi qua rất nhiều vấn đề, làm sao nhớ được em muốn nhắc đến câu nào?"

Thẩm Du bất đắc dĩ, đành tận lực nhắc nhở "Vấn đề mà anh cảm thấy quan trọng nhất ấy."

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ, hỏi "Làm vợ anh được không?"

"!!!"

Thẩm Du lập tức gơ tay, hung hăng mà đánh vào cánh tay hấn một cái "Đáng ghét, còn cố ý chiếm tiện nghi, yêu đương chưa đâu vào đâu, anh lại không biết xấu hổ mà hỏi ra cái vấn đề này! Có ai như anh vậy không?"

Kể cả là bị đánh, Thẩm Tiêu cũng là tâm tình sung sướng, ngửa đầu lên sang sảng mà cười ra tiếng, qua một lúc lâu hấn mới ngừng cười, ôn nhu hỏi "Làm bạn gái anh được không?"

Rốt cuộc cũng nói đúng vấn đề, Thẩm Du cười khê, quyết đoán gật đầu "Được."

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong nháy mắt, Thẩm Tiêu vẫn nhìn không được mà đem cô kéo đến trong ngực, thuận thế vùi đầu vào hõm cổ của Thẩm Du, tim đập bang bang rung động.

Cảm tình có thể được đáp lại, loại cảm giác này quả thực mỹ diệu đến đáng chết!

Hai người lẳng lẳng ôm nhau hồi lâu, Thẩm Tiêu bỗng nhiên thâm thấp mà kề tai Thẩm Du gọi một tiếng "Bạn gái."

Thẩm Du dựa vào vai hấn, híp mắt cười hỏi "Sao?"

"Làm quen cách gọi một chút."

Thẩm Du phụt cười ra tiếng, cũng học theo hấn mà gọi "Bạn trai."

"Ừm, bạn gái."

"Ừm, bạn trai."

"Ừm, bạn..."

Thẩm Du vội vàng ngăn lại "Dừng dừng, quá ấu trĩ rồi!"

Thẩm Tiêu nghĩ nghĩ "Vậy chúng ta làm một ít việc không ấu trĩ?"

Thẩm Du ngẩng đầu nhìn hấn "Làm gì?"

Thẩm Tiêu ôm cô ngồi thẳng dậy, duỗi tay nâng cằm, nhìn thẳng vào đôi mắt của người đối diện, sâu trong đáy mắt là tình hoà nóng rực, hấn hạ giọng, vừa gọi cầm lại bá đạo mà nói "Muốn hôn em?"

Hấn vừa dứt lời, ngón tay cái đã nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới của cô.

Tím Thẩm Du đập thực mau, thùm thụp gòn gĩa, chính cô đều cảm thấy có chút ớn ào, bèn trộm dề lại tim mình, sau đó ngửa đầu, khép đôi mắt lại, một bộ "mời chàng tới hôn".

Trong lồng ngực Thẩm Tiêu vẫn luôn giam lỏng một con mãnh thú, khoảnh khắc khi Thẩm Du nhắm hai mắt lại, nó đã nhanh chóng phá vỡ lồng sắt mà lao ra, sau đó đem cô hoàn toàn cắn nuốt.

Thời điểm hai lần môi chạm vào, rồi lại gắt gao dây dưa ở bên nhau, nội tâm Thẩm Tiêu vô cùng bình tĩnh mà nghĩ: người con gái này từ nay về sau sẽ hoàn toàn thuộc về hắn, chẳng sợ đến tận lúc xuống mồ, hắn cũng sẽ nắm chặt không buông.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, giống như muốn đem thời gian lãng phí trước đây của bọn họ bù đắp trở về, ngay lúc Thẩm Du cho rằng mình sắp hít thở không thông, Thẩm Tiêu rút cuộc cũng buông cô ra.

Chỉ thấy bờ môi vốn dĩ hồng hào phàn nộn của cô lúc này càng thêm đỏ rực động lòng người, Thẩm Tiêu nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn là nhịn không được mà cúi đầu ngậm lấy.

Cứ như vậy, hắn ôm nữ hài trên đùi, dứt quãng mà hôn không ngừng, căn bản không ý thức được thời gian đang trôi qua.

Mãi cho đến khi Thẩm Du cảm thấy miệng mình đều đã tê rần, cô mới lên tiếng kháng nghị "Được rồi, không cho hôn nữa!"

Thẩm Tiêu lúc này mới hít sâu, kéo xa khoảng cách giữa hai người một chút "Xem ra hôn môi cũng sẽ nghiện."

"Miệng đau muốn chết!" Cô oán giận.

Thẩm Tiêu cười cười "Để anh giúp em liếm một chút, liền hết đau ngay!"

Thẩm Du cố ý nói "Em có chút hối hận vì đã đáp ứng làm bạn gái anh rồi."

Thẩm Tiêu câu câu khoe miệng, không đứng đắn mà cười nói "Hôn cũng hôn rồi, hiện tại anh đã là người của em! Em không thể ăn người ta sạch sẽ sau đó phui mông bỏ đi như vậy được."

"....."

Ôm ấp áp áp nửa ngày, Thẩm Du mới nhớ tới ở dưới lầu còn có một đám người, bèn vội vàng nói "Chúng ta có phải nên đi xuống rồi hay không?"

Thẩm Tiêu nhịn không được hôn hôn lên khoe môi cô "Chờ em nhớ ra thì bọn họ đã đi về hết, anh bảo trợ lý Đỗ tiễn khách rồi."

Thẩm Du:.....

"Như vậy không tốt lắm đâu, rốt cuộc đều là người có máu mặt."

Thẩm Tiêu lại không cho là đúng "Nếu anh ngoan ngoãn đứng dưới lầu tiễn khách, như vậy bọn họ mới cảm thấy thật kỳ quái."

Lời này nghe ra thế nhưng còn rất có lý, rốt cuộc trong mắt người ngoài, Thẩm Tiêu vẫn luôn là kẻ hành sự không giống ai.

"Đúng rồi, em còn có quà tặng cho anh."

Thẩm Tiêu nhìn cô "Đột nhiên em đối xử tốt với anh như vậy, anh có chút không quen."

"....."

Quà mà Thẩm Du chuẩn bị chính là một cặp vòng đôi, tuy không phải rất đắt tiền, nhưng vô cùng ý nghĩa, Thẩm Tiêu liếc mắt nhìn một cái liền yêu thích không thôi, vội vàng giục cô mang lên cho mình.

Sau khi cũng giúp đối phương mang vòng tay vào xong, Thẩm Tiêu mới đắc ý nói "Xem ra có người đã sớm nghĩ đến chuyện làm bạn gái của anh, cả vòng đôi đều chuẩn bị kỹ lưỡng, đã vậy còn cố ý kéo dài thời gian."

Tâm tư của Thẩm Du bị vạch trần, cô vừa thẹn vừa bức, bèn đánh lên cánh tay hắn, cắn giận mà nói "Trả lại đây trả lại đây, yêu đương không nổi nữa!"

THẬT SỰ XIN LỖI MỌI NGƯỜI VÌ WP CỨ LỖI, THỜI GIAN VỪA QUA NGUYỆT KHÔNG CÓ CÁCH NÀO VÀO ĐƯỢC ẤY HUHU.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Em Gái Vai Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.